

Giới thiệu Thứ Nữ Thành Thê

Độ dài: 182 chương

Converter: ngocquynh520

Editor: Búm & tử đình hương

Khi còn sống, Triệu Tinh Lam là thứ xuất tiểu thư của phủ Vạn An Hầu, gả cho Thế tử Dục Thân Vương Phủ làm thê. Mọi người nói là một nữ nhi thứ xuất, coi như Triệu Tinh Lam đốt cao hương mới có thể được mỗi lương duyên như vậy.

Nhưng không ai biết, đoạn cuộc sống hôn nhân này chỉ có người trong cuộc mới biết nước lạnh hay ấm, nàng chưa bao giờ có thể nói nổi khổ bên trong với người ngoài.

Chỉ có điều một sự cố không phải ngoài ý muốn đã thay đổi cả quỹ đạo phát triển của chuyện xưa, sau khi Triệu Tinh Lam bắt ngờ trùng sinh, trở về năm đính hôn cùng Dục Thân Vương Phủ.

Nếu trời cao thương tiếc cảnh ngộ của nàng, để cho nàng làm lại lần nữa, tại sao nàng có thể cô phụ ý tốt của trời cao, đã có người không thể để cho nàng sống thật tốt, vậy thì từ bây giờ nàng liền bắt đầu thay đổi cuộc sống của nàng.

Chuyện xưa bởi vậy mà bắt đầu lần nữa:

Vì tương lai của nàng, mặc kệ là đích tỷ đích muội hay thứ tỷ thứ muội, chỉ cần có ý đồ đối với cuộc sống của nàng, nàng liền kiên quyết muốn chống lại.

Mặc kệ là mẹ cả hay là di nương, chỉ cần muốn áp bức nàng, thì không thể để cho bà ta được như ý, đừng cảm phản kích tất cả.

Điều phò ác nô muốn ức hiếp nàng, vậy hãy để cho bọn họ biết, nàng thay da đổi thịt, không còn là tiểu thư mềm yếu có thể để mặc cho người khác ức hiếp như trước kia.

**Điều phò ác nô: người hầu xảo quyệt, nô bộc hung ác*

Hãy nhìn một nữ nhân trùng sinh, tự nàng cố gắng không ngừng bắt đầu phát triển một đoạn cuộc sống hoàn toàn mới này như thế nào. . .

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu - năm năm trước

"Triệu Tinh Lam, tỷ tỷ thân ái của ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi rồi, về sau cõi đời này sẽ không có người tên Triệu Tinh Lam, mà ngươi sẽ không bao giờ chặn đường của ta nữa." Về mặt Triệu Tinh Yên âm ngoan nói với Triệu Tinh Lam.

"Làm sao ngươi có thể ác độc như vậy? Trên người chúng ta cũng coi như chảy cùng dòng máu, những năm này ta cũng chưa từng bạc đãi ngươi, làm sao ngươi có thể nhẫn tâm vậy?" Triệu Tinh Lam đã bị dồn đến góc tường dùng ánh mắt khó thể tin nhìn muội muội đồng phụ dị mẫu (cùng cha khác mẹ) với mình mà hỏi.

"Tỷ tỷ tốt của ta, từ nhỏ đến lớn, ngươi áp chế ta mọi chuyện ở khắp nơi, từ nhân phẩm tài mạo đến cảm kỳ thư họa, chỉ cần là chỗ có ngươi, từ xưa tới nay chưa từng có ai khen ngợi ta." Triệu Tinh Yên lạnh lùng nhìn Triệu Tinh Lam, giống như Triệu Tinh Lam nói một lời rất buồn cười.

"Thế nhưng cũng không phải là ta cô ý, tại sao có thể trở thành lý do ngươi hận ta?" Triệu Tinh Lam khó mà tin được nói.

"Mặc kệ ngươi có ý hay không, tất cả bởi vì sao chứ, cũng chỉ bởi vì ngươi đã từng là nữ nhi con vợ cả, cho nên khắp nơi cao hơn ta một đầu. Nếu như không phải chuyện một năm kia, làm sao mẫu thân ngươi có thể bị huỷ? Làm sao ngươi có thể từ đích tiểu thư cao cao tại thượng trở thành thứ xuất? Làm sao ta có thể lật đổ ngươi?" Triệu Tinh Yên có chút đắc ý vênh vào nói.

Từ trong lời nói của Triệu Tinh Yên, Triệu Tinh Lam rõ ràng cảm thấy gì đó, năm đó mẫu thân của mình gặp chuyện không may bị phụ thân huỷ, nàng từ dòng chính nữ cao cao tại thượng luân lạc làm thứ nữ chỉ sợ là có nguyên nhân khác.

"Rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì?" Triệu Tinh Lam không cam lòng hỏi.

Lúc này Triệu Tinh Yên mới giật mình vừa rồi lúc mình đắc ý vênh vào lại nói lỡ miệng. Chỉ là nghĩ lại, hôm nay Triệu Tinh Lam này nhất định phải chết,

cho dù biết những chuyện này, có thể như thế nào?

"Năm đó mẫu thân ngươi đáng thương bị mẫu thân ta hãm hại, mới có thể làm cho người ta hiểu lầm thất trinh, từ đó bị phụ thân hù rồi chìm lũng heo, ngươi cũng từ dòng chính nữ cao cao tại thượng biến thành thứ nữ, mà mẫu thân ta lại từ di nương biến thành phu nhân chính thất, dĩ nhiên ta cũng chính là nữ nhi con vợ cả, từ đó mới xem như hãnh diện vượt trên ngươi một đầu." Bởi vì Triệu Tinh Yên cảm thấy bây giờ Triệu Tinh Lam không có uy hiếp đối với mình, cho nên, nói ra tất cả những lời này, không che giấu hả hê của mình chút nào.

"Hoá ra là như vậy, thì ra là mẫu thân chết là do Lộ di nương tạo thành." Trong chớp nhoáng này Triệu Tinh Lam cảm giác lòng chân thành của mình sắp bể nát, thật sự không ngờ, chân tướng của sự thật lại là như vậy, những năm này, nàng oán hận mẫu thân ruột của mình không ít, tại sao năm đó phải làm ra chuyện như vậy, cho nên làm liên lụy tới nàng, đến hôm nay mới biết, thì ra mẫu thân bị người hãm hại, cho nên không nói tới đánh mất danh tiếng mà còn làm mất mạng.

"Nếu ngươi đều biết, mà có thể an tâm đi tìm chết. Chờ đến bên kia cũng liền tính là có thể đoàn tụ cùng mẫu thân chết oan của ngươi." Triệu Tinh Yên cười gằn nói.

"Ngươi cũng đã đạt được ước muốn, áp chế lại ta, tại sao còn nhất định muốn ta phải chết?" Triệu Tinh Lam thật sự không rõ, tại sao nàng ta muốn hùng hổ dọa người như vậy?

"Tỷ tỷ thân ái của ta, có lẽ ngươi quên mất, từ nhỏ đến lớn, vật của ngươi thì ta đều muốn, chỉ tiếc ngươi là con vợ cả ta là thứ xuất, ta giành chỉ vì ngươi, mặc dù về sau vị trí của chúng ta từng thay đổi, nhưng ta không ngờ chính là, cho dù mẫu thân ngươi làm ra chuyện như vậy, Dục Thân Vương Phủ cũng chưa từng từ hôn, nhưng ta thích Thế tử của Dục Thân Vương thật lâu, nếu như ngươi không chết, sao ta có thể quang minh chính đại vào cửa?" Triệu Tinh Yên hung tợn nhìn Triệu Tinh Lam nói.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ta vẫn không thể so với Triệu Tinh Lam, điều này làm cho trong lòng của nàng ta vẫn hận, không ngờ cho dù đến cuối cùng khi Triệu Tinh Lam không có gì cả, còn có thể đến Dục Thân Vương Phủ làm Thế tử phi đoàn trang, mà bản thân mình lại bị chỉ định cho thứ tử là một ma bệnh, ai biết, nàng ta còn chưa từng qua cửa, ma bệnh kia đã đi đời nhà ma rồi, để cho một hoàng hoa khuê nữ tốt đẹp như nàng ta thủ tiết.

Thật vất vả mới câu được Thế tử Phủ Dục Thân Vương, hiện tại nhất định phải khiến cho Triệu Tinh Lam chết rồi, mình mới có thể quang minh chính đại vào cửa. Nếu không cả đời nàng ta này thật sự có thể cái gì cũng bị hủy.

"Ngươi lại có thể tồn tại ý định này." Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Tinh Lam không biết mình nên nói cái gì nữa, từ nhỏ cô muội muội này đã thích tranh cùng mình, tuy nhiên chưa bao giờ nghĩ tới, nàng lại có thể coi trọng tỷ phụ của mình.

Chỉ có điều, trừ mình là Thế tử phi ra, chỉ sợ nàng ta cũng không biết cái gì đi, bằng không nhất định không có khả năng mong đợi muốn chỗ ngồi của mình, cũng được, mấy năm qua cuộc sống sống không bằng chết của mình đã quá đủ rồi, hôm nay chết rồi, ngược lại cũng sạch sẽ. Nếu như có tiếc nuối đó chính là mình biết mẫu thân oan khuất, lại không thể rửa sạch được oan ức cho mẫu thân.

Nhìn vẻ mặt Triệu Tinh Lam xám như tro tàn, không có một chút ý tứ phản kháng nữa, sao Triệu Tinh Yên có thể bỏ qua cơ hội như vậy, chỉ cười ác độc tiến lên cạy cảm Triệu Tinh Lam ra, rưới rượu độc đã sớm chuẩn bị tốt vào, mắt thấy tỷ tỷ của mình ngã xuống trước mắt mình, lúc này mới hài lòng rời đi, trước khi đi vẫn không quên giũ vạt áo tinh xảo đẹp đẽ của mình, chỉ sợ dính cái gì đó không sạch sẽ.

Editor: Bún.

"Đau..." Thời điểm nha đầu nghe thấy, chính là âm thanh được tiểu thư nhà mình phát ra này.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi."

"Thúy Vũ?" Triệu Tinh Lam có chút khó tin hỏi.

"Tiểu thư, người hồ đồ rồi sao? Đương nhiên nô tỳ là Thúy Vũ rồi." Tiểu nha đầu mặc y phục màu xanh nhạt tên là Thúy Vũ, thấy ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của tiểu thư thì tâm có chút cảm giác hoảng loạn.

Triệu Tinh Lam thật sự không ngờ, làm sao bỗng nhiên bản thân có thể thấy Thúy Vũ trẻ tuổi như vậy, nàng còn nhớ rõ Thúy Vũ đã sớm bị bản thân vứt bỏ, tại sao lại có thể xuất hiện ở đây được? Hơn nữa, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, tại sao Thúy Vũ thoát nhìn vẫn còn trẻ tuổi như vậy?

"Tiểu thư, người thật sự hồ đồ rồi sao? Tại sao lại nhìn nô tỳ như vậy?" Thấy tiểu thư nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, Thúy Vũ không nhịn được nhìn kỹ xem có phải bản thân có chỗ nào không ổn không.

Thời điểm trước kia, mặc dù ánh mắt lúc tiểu thư nhìn mình không lấy làm thuận cho mắt lắm, nhưng cũng chưa bao giờ từng nhìn bản thân như vậy, cũng không biết có phải mình với tiểu thư trời sinh bất hợp không mà bản thân cần thận hầu hạ tiểu thư trong một thời gian dài như vậy mà tiểu thư vẫn luôn cảm thấy không có gì tốt, bây giờ lúc tỉnh lại lại biến thành như vậy.

"Thúy Vũ, ta có chút hồ đồ, bây giờ là lúc nào? Ta bị làm sao?" Từ trực giác khiến Triệu Tinh Lam cảm thấy, mình trọng sinh, hơn nữa còn là trọng sinh về trước kia, chỉ là không biết về năm nào, bản thân còn có thể thay đổi vận mệnh hay không.

"Tiểu thư, người không nhớ rõ sao? Vừa rồi trong phủ xảy ra chuyện, phu nhân..." Thúy Vũ không dám nói tiếp nữa: "Cho nên tiểu thư mới cảm thấy tức giận đến mức nhảy xuống hồ, cũng may kịp thời cứu được, nếu không hiện tại e là..."

Triệu Tinh Lam cảm thấy bản thân đã chậm một bước, ông trời đã để bản thân trọng sinh, vì sao lại không thể trọng sinh đến phía trước vài ngày? Mẫu thân hẳn là bị người khác hãm hại bất gian tại giường, nếu sớm hơn vài ngày, bản thân còn có thể thay đổi tất cả, nhưng bây giờ cái gì cũng đã muộn rồi.

Nghĩ tới điều này, Triệu Tinh Lam muốn nguyên rửa, tiếp theo Lộ di nương được làm bình thê, mẫu thân của mình bị huỷ, còn bản thân thì từ dòng chính nữ cao cao tại thượng biến thành thứ nữ, trải qua cuộc sống sống không bằng chết.

Nhưng bản thân phải làm thế nào mới có thể thay đổi vận mệnh? Dù nói thế nào thì vận mệnh của bản thân và vận mệnh của mẫu thân cùng một nhịp thở, chỉ cần cứu được mẫu thân thì có thể cứu được bản thân. Chỉ là bây giờ bản thân phải làm thế nào mới có thể cứu được mẫu thân đã bị người khác định tội danh đây?

"Bây giờ phu nhân đang ở đâu?" Triệu Tinh Lam nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bây giờ không phải là lúc uể oải, cho nên hỏi Thúy Vũ, bây giờ cần thận nghĩ lại, nhà đầu Thúy Vũ này là người đối với bản thân coi như không tệ, hẳn là không thể hại bản thân, hơn nữa dường như bên người cũng không có người có thể sử dụng.

"Hồi tiểu thư, lúc này phu nhân vẫn còn ở trong phòng, vẫn chưa tỉnh lại, lão thái thái nói là đợi phu nhân tỉnh lại sẽ xử trí phu nhân." Thúy Vũ vội vàng trả lời Triệu Tinh Lam.

Lúc này tiểu thư đi e là còn có thể gặp mặt phu nhân một lần, nếu chậm hơn thì có lẽ ngay cả mặt cũng không được gặp, dù sao xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ phu nhân sẽ bị chìm lờng heo.

"Mau đến xem phu nhân, người đi cùng ta." Mặc dù lúc này Triệu Tinh Lam cảm thấy trên người không thoải mái, nhưng cũng bắt chấp, vội vàng đứng lên ra ngoài cửa.

Trong lòng Thúy Vũ biết đây là lần cuối cùng hai mẫu tử gặp nhau, cho nên cũng không ngăn cản, chỉ là nhanh chân chạy vào lấy chút bạc, chỉ nghĩ lát nữa sẽ hối lộ người trông cửa một chút, nếu không tiểu thư sẽ khó đi vào. Bây giờ không thể so với ngày xưa, tiểu thư cũng không còn quý giá như trước kia nữa rồi.

Triệu Tinh Lam dẫn Thúy Vũ vội vàng đến Hành Hương viên mà mẫu thân ở, ở cửa quả nhiên có ma ma đang trông coi, Triệu Tinh Lam nhận ra hai ma ma này, chính là hai ma ma bên cạnh nãi nãi, nghĩ đến không phải là người của Lộ di nương bên kia, cho nên Triệu Tinh Lam hít sâu một hơi, đi đến trước hai người này nói: "Làm phiền hai vị ma ma, ta muốn vào gặp mẫu thân của ta được không?"

Hai người này liếc nhau, đại tiểu thư đã mở miệng, lẽ ra không thể không cho vào, nhưng lão thái thái bên kia rất nghiêm khắc, hiện tại phu nhân là tội nhân, ai cũng không thể gặp, bản thân hai người nên làm như thế nào cho phải?

"Hai vị ma ma thương tình để tiểu thư nhà ta vào một chút đi, cái khác không biết, nhưng coi như trước kia tiểu thư đối xử với hạ nhân chúng ta rất tốt mà mắt nhắm mắt mở?" Thúy Vũ vội vàng tiến lên nói. Vừa nói vừa nhét một ít bạc vụn lúc này trước khi ra cửa có lấy vào trong tay Hoàng ma ma ở tương đối gần.

Hai ma ma này cũng biết, trước kia tiểu thư và phu nhân chưa bao giờ khắt khe với hạ nhân, bây giờ phu nhân xảy ra chuyện như vậy, tiểu thư đi nhìn một chút cũng là điều nên làm, có điều ngặt nhờ lão thái thái truy cứu xuống thì phải làm thế nào cho phải.

"Nếu như nãi nãi trách tội xuống dưới thì các người liền đổ lên đầu ta là được, cứ nói là ta nhất định muốn đi vào, các người không ngăn được." Triệu Tinh Lam nhìn ra lỗi lo trong lòng hai người này, cho nên mới vội vàng nói: "Ta tuyệt đối sẽ không để hai vị ma ma khó xử."

Thấy Triệu Tinh Lam nói như thế, hai người này cũng yên tâm, bởi vậy ý bảo hai người mau mau đi vào, đồng thời cũng không quên nhắc nhở bọn họ nhanh nhanh một chút.

Triệu Tinh Lam tạ ơn hai người này rồi dẫn Thúy Vũ vào.

Lúc thấy thấy mẫu thân còn chưa tỉnh lại, bên cạnh cũng chỉ có mỗi nha đầu tên Tinh Quang, người thường xuyên hầu hạ mẫu thân ở lại.

"Tiểu thư đã đến rồi, nhưng phu nhân vẫn còn chưa tỉnh lại." Tinh Quang hành lễ với Triệu Tinh Lam sau đó rung rung nói.

"Mẫu thân còn chưa tỉnh lại? Tại sao lại ngủ sâu như vậy?" Triệu Tinh Lam nghi ngờ hỏi, theo đạo lý sau khi phát sinh chuyện như vậy, dù thế nào thì bây giờ mẫu thân cũng đã tỉnh lại, tuyệt đối không thể ngủ say như vậy.

"Tại sao đến bây giờ phu nhân còn chưa tỉnh lại, nếu không tỉnh lại thì ngay cả cơ hội giải thích cho bản thân cũng sẽ không có mà bị xử tử ngay. Lão thái thái bên kia nói, nếu qua nửa canh giờ nữa mà phu nhân vẫn không tỉnh lại thì trực tiếp xử tử là được." Tinh Quang vẫn không tin phu nhân từ trước đến nay luôn rộng lượng lại làm ra chuyện như vậy, cho nên hi vọng phu nhân mau mau tỉnh lại thanh minh cho bản thân một chút cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thông suốt huyền cơ

Ban đầu lúc Tinh Quang cùng đường thì được mẫu thân Mộ Vân của Triệu Tinh Lam cứu, thời gian đi theo mẫu thân của nàng cũng hơn mấy năm, bởi vì thông minh lại đọc qua thi thư, cho nên rất được mẫu thân thích, những năm này chính là người đắc lực nhất trước mặt mẫu thân.

Cho nên Tinh Quang hết sức trung thành và tận tâm đối với mẫu thân, vậy nên khi mẫu thân gặp phải xui xẻo vẫn còn can đảm, không xa không rời. Triệu Tinh Lam có đầy đủ lý do tin tưởng chỉ có người trước mắt sẽ không lừa gạt mình, có thể khiến cho mình tin tưởng.

"Tinh Quang, thời gian dài như vậy, cũng cảm ơn người có thể luôn hầu ở bên người mẫu thân của ta, nếu như không có người ở đây, ta tin tưởng vào lúc này mẫu thân của ta còn thế thảm hơn so với bây giờ rồi. Chỉ làm khó cho người." Lúc vừa mới đi tới, Triệu Tinh Lam cũng không xem nhẹ, trừ Tinh Quang thì trong viện không có bất kỳ ai, có lẽ đã sớm đi tìm người chủ tử mới để nương nhờ rồi.

Triệu Tinh Lam coi như người sống lâu hơn mấy năm, hơn nữa thời gian nhiều năm như vậy cũng đã trải qua không ít chuyện, cho nên hiện tại phải hiểu biết hơn lúc trước rất nhiều, có đôi khi, chỉ dựa vào lực lượng của mình thì cũng không thể làm xong cái gì, dù là người hầu cũng không thể khinh thường, bây giờ nàng muốn làm chính là lôi kéo người. Cho nên nàng chỉ nắm tay Tinh Quang, vô cùng cung kính nói.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi này, Tinh Quang cảm thấy mình bỏ ra là đáng giá rồi. Tinh Quang sinh ra vốn không có lỗi, chỉ là gặp nạn mới có thể luân lạc tới mức làm nô tỳ, hơn nữa mấy năm này ở Triệu gia cũng gặp qua không ít chuyện, cho nên cũng không thêm khát thứ khác, nhưng duy chỉ có lòng người là hết sức để ý, vì vậy mấy câu nói đó của Triệu Tinh Lam coi như là ấm lòng người rồi.

"Tiểu thư, đây vốn là chuyện thuộc bổn phận của nô tỳ, người nói như vậy sẽ làm giảm thọ nô tỳ."

"Bình thường người trong viện nhón nha nhón nháo, nhưng người xem một chút, hôm nay nơi này còn có mấy người? Sợ là đã sớm tự bay khỏi rồi." Triệu Tinh Lam nhìn viện trống trải, chỉ là khó nén mất mát nói.

Lần này chính Tinh Quang cũng không biết nên nói cái gì, cho nên chỉ cúi đầu không nói.

Cuối cùng vẫn là Triệu Tinh Lam phá vỡ trầm mặc trước, chỉ hỏi: "Tinh Quang, ta có chuyện này muốn hỏi người...người phải trả lời cẩn thận cho ta. Tại sao lúc này mẫu thân ta còn chưa dậy, người biết nguyên nhân sao?"

Vào lúc này Triệu Tinh Lam cũng quan sát cẩn thận rồi, mẫu thân của nàng tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ bị như vậy, nếu như nàng không có nghĩ sai, đây là mẫu thân bị người hạ thuốc.

Ở kiếp trước, Triệu Tinh Yên nói rồi, chuyện của mẫu thân nàng do một tay Lộ di nương bày kế, đây tuyệt đối không phải giả, mẫu thân như bây giờ, tuyệt đối là bị người khác tính kế rồi. Phải không, nếu hôm nay nàng không tìm ra được nguyên nhân, chỉ sợ mẫu thân khẳng định sẽ chết.

"Ta? Không biết." Tinh Quang nhìn tiểu thư nhà mình, thật sự không hiểu vì sao tiểu thư đột nhiên nói như vậy, chẳng lẽ tiểu thư phát hiện cái gì?

"Hôm nay mẫu thân ăn cái gì sao?" Mặc dù Lộ di nương này có chút thủ đoạn, nhưng tuyệt đối không phải là người rất thông minh, cho nên nàng ta nghĩ tới chính là bỏ thuốc, cái này trực tiếp nhất rồi, hơn nữa một khi tội danh của mẫu thân được định đoạt, dưới lửa giận lẫn lộn, cũng tuyệt đối không có ai muốn đi tra xét xem mẫu thân bị hạ được hay bị gì, nếu như không phải Triệu Tinh Yên nói lỡ miệng, mình cũng không thể nghĩ như vậy.

"Àn, lúc ấy Từ Nguyệt bung một chén chè hạt sen ngăn nhĩ, phu nhân dùng. Sau đó ta có việc bận liền đi ra ngoài, cũng không còn phục vụ ở bên cạnh phu nhân, sau nữa lại nghe được phu nhân bên này xảy ra chuyện thì ta mới chạy tới." Tinh Quang vội vàng nói tất cả chuyện mình biết cho Triệu Tinh Lam.

"Nhưng mà nói ra cũng kỳ quái, xưa nay ta chỉ hầu hạ phu nhân, hôm nay bỗng nhiên có người truyền lời nói lão thái thái muốn ăn thiên tàng tô do nô tỳ làm, nô tỳ còn tò mò nữa, vào lúc này nghĩ đến là có người có ý rồi." Tinh Quang vốn là người cực kỳ thông minh, vào lúc này tự nhiên cũng nghĩ thông rất nhiều chuyện, nếu nói như vậy, như vậy thì là Từ Nguyệt có vấn đề.

"Nếu như thế, các người phải giúp ta, nếu không mạng của mẫu thân sẽ không còn. Mà bên cạnh ta cũng không có ai có thể giúp được ta." Nghĩ tới đây, Triệu Tinh Lam thật sự hơi hối hận, sớm biết hôm nay muốn dùng người, mình nên lôi kéo một số người ở bên cạnh mình mới phải, cũng không đến mức như thế này.

"Tiểu thư, không có chuyện gì, chúng ta còn có thể tìm mấy người giúp cho người, người không cần phải sợ, trước hết chúng ta nghĩ biện pháp cứu phu nhân quan trọng hơn." Tinh Quang vội nói.

Mấy năm làm đại nha hoàn, ngược lại cũng có chút giao thiệp ở trong phủ này, hiện giờ tiểu thư thông tuệ, nghĩ tới chuyện này, mình cũng nên giúp tiểu thư một chút, cũng coi như báo đáp phu nhân.

"Đúng vậy, tiểu thư, người cũng đừng gấp, nô tỳ và Tinh Quang tỳ tỳ sẽ làm theo an bài của người, có lẽ thật sự có thể cứu phu nhân." Thúy Vũ cũng bận rộn an ủi tiểu thư nhà mình.

"Ừ, hy vọng có thể cứu mẫu thân, nếu không về sau sợ là mấy người chúng ta sẽ sống không tốt, ngay cả đại ca cũng không thể sống tốt nữa." Triệu Tinh Lam ưu sầu lo lắng nói.

Sở dĩ Lộ di nương gấp gáp muốn trừ đi mẫu thân như vậy, cũng chỉ vì để cho nhi tử của mình được gia sản to lớn của Triệu gia. Cho nên so sánh với

nàng thì đại ca càng thêm nguy hiểm, thời điểm đời trước, đến cuối cùng không phải đại ca cũng bị phụ thân đuổi khỏi Triệu gia sao? Nếu như đến thời gian thật sự nguy hiểm, nàng cũng có thể nói chuyện này với Hoa đại ca một chút, vào lúc này hẳn là đại ca căm tức mẫu thân của mình, nhưng chờ thêm một chút là có thể nghĩ thông thì tốt rồi.

"Ta đi về viện của ta trước, các người nhanh đi thôi. Trong viện này còn người có thể tin được không? Nếu có thì an bài một người chăm sóc mẫu thân." Vì không để cho tin tức lộ ra, Triệu Tĩnh Lam cảm thấy mình nên rời đi sớm thì tốt hơn.

"Tiểu thư yên tâm đi, giao chuyện này cho nô tỳ." Tĩnh Quang vội vàng gật đầu nói: "Tiểu thư, người và Thúy Vũ rời đi trước là tốt rồi."

Tĩnh Quang là một người cứng chạch, Triệu Tĩnh Lam đã sớm biết chuyện này, cho nên vào lúc này cũng không có gì không yên lòng, chỉ mang theo Thúy Vũ đi khỏi.

Triệu Tĩnh Lam trở lại Văn Tự Thủy Tạ của mình, chỉ ngồi lẳng lặng ở trên ghế suy nghĩ xử lý chuyện này như thế nào mới có thể tốt nhất, khiến danh dự của mẫu thân bị tổn thất nhỏ nhất. Dù sao mẫu thân và người đàn ông kia bị người ta bắt gặp quần áo không chỉnh tề cùng nhau ở trên giường, dù là bị người bỏ thuốc, nhưng trong sạch cũng phá hủy. Một chiều này của Lộ di nương thật sự quá độc ác, nhưng tốt nhất bà ta nên cầu nguyện không bị năng bắt được điểm, bằng không cũng đừng trách nàng còn hung ác hơn bà ta gấp trăm lần nghìn lần.

"Tiểu thư, Từ Nguyệt tỷ tỷ tới." Triệu Tĩnh Lam đang suy nghĩ, liền nghe được âm thanh Thúy Vũ truyền tới.

"Không biết tiểu thư tìm Từ Nguyệt có chuyện gì?" Từ Nguyệt có chút run sợ trong lòng đứng ở trước mặt của Triệu Tĩnh Lam hỏi.

Trong ngày thường tiểu thư này không mấy khi tìm mình tới, hơn nữa, mình hầu hạ phu nhân, qua lại với tiểu thư bên này cũng không tính nhiều, thế nhưng trong lúc mầu chột, sao tiểu thư lại đột nhiên kêu mình tới? Chẳng lẽ tiểu thư phát hiện ra cái gì?

Từ Nguyệt thận trọng nhìn Triệu Tĩnh Lam một chút, lại cảm thấy không giống, cho dù tiểu thư thông tuệ, nhưng chẳng qua cũng là tiểu cô nương mới mười mấy tuổi, sao có thể nghĩ nhiều như vậy, chắc là tự mình suy nghĩ nhiều rồi.

"Từ Nguyệt, hôm nay xảy ra chuyện, nghĩ tới sẽ không còn được gặp lại mẫu thân của ta nữa, trong lòng ta khó chịu, cho nên muốn nói mấy câu với người. Dù sao người cũng phục vụ mẫu thân ta, thấy người, coi như cũng giống thấy mẫu thân ta." Triệu Tĩnh Lam cố ý làm ra dáng vẻ đau lòng muốn chết lại không nơi nương tựa hết sức đáng thương.

Từ Nguyệt không ngờ tiểu thư tới tìm mình lại là nói lời như vậy, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, cho nên chỉ có thể nói: "Tiểu thư nói như thế, Từ Nguyệt sợ hãi!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Từ Nguyệt cung khai

Editor: Bún.

Từ Nguyệt nhìn biểu hiện như vậy của Triệu Tĩnh Lam thì bất an trong lòng giảm đi một chút, dù nói thế nào thì tiểu thư cũng chỉ là một đứa trẻ thôi, lúc này trong lòng có chút lo lắng thì cũng là chuyện bình thường. Mặc dù bản thân làm chuyện thực có lỗi với phu nhân, nhưng là người không vì mình thì trời tru đất diệt, hành động của bản thân cũng không hoàn toàn là lỗi. Có trách thì cũng chỉ trách bản thân phu nhân nhân từ phúc hậu, cho nên mới không phải là đối thủ của di nương, nếu bản thân phu nhân có thể đấu được với Lộ di nương thì chắc chắn sẽ không đến mức có kết cục như ngày hôm nay.

Triệu Tĩnh Lam đối mặt xem diễn trò của Từ Nguyệt, nhưng cũng không quên quan sát nàng ta.

"Từ Nguyệt, người nói xem ta nên làm gì bây giờ? Người cũng là người đi theo mẫu thân của ta vài năm, người dạy ta một chút có được không?"

"Tiểu thư muốn Từ Nguyệt dạy gì? Từ Nguyệt cũng chỉ là hạ nhân mà thôi, làm sao có thể dạy tiểu thư được." Từ Nguyệt vội vàng cười xoa nói.

Hôm nay còn là tiểu thư, nhưng chỉ sợ ngày mai sẽ không còn đãi ngộ như vậy, chuyện của phu nhân nhất định sẽ liên lụy đến Đại thiếu gia và tiểu thư. Thật đáng tiếc cho nữ tử thiện lương thông tuệ này rồi. Có điều vì để bản thân có thể có một tương lai tốt, nàng ta cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Lúc này Từ Nguyệt đang nghĩ đến con đường phía trước của bản thân phong quang vô hạn, bản thân cũng sẽ không còn là tiểu nha đầu như bây giờ nữa, đã nghĩ đến chuyện leo lên giường của chủ tử làm di nương. Nàng ta tuyệt đối không nghĩ đến chuyện chỉ bằng tự chuộc thân, sau đó mang một chút bạc gả cho một gia đình khá giả, hợp tình hợp lý làm thê của người khác, dù sao thì cũng tốt hơn làm thiếp gấp trăm ngàn lần.

"Người dạy cho ta xem làm cách nào để kê đơn cho người khác?" Nhìn Thúy Vũ bưng một chậu than lửa đi vào, rồi lại thuận tay đóng cửa lại, sắc mặt Triệu Tĩnh Lam biến thành lạnh lùng, nói.

Từ Nguyệt chỉ nghĩ đến chuyện của mình nên không để ý xung quanh, tự nhiên cũng không phát hiện bản thân đã bị bao vây ở giữa phòng, chỉ vì nghe được câu nói này của Triệu Tĩnh Lam nên mới đột nhiên ngẩng đầu lên. Vừa ngẩng lên đã thấy Thúy Vũ còn mang theo hai nha đầu cùng hai bà tử đang

đứng ở cửa cười lạnh nhìn bản thân.

"Tiểu thư, người đây là muốn làm gì?" Mặc dù Từ Nguyệt đã sớm chuẩn bị xong muôn vàn lý do thoái thác, nhưng lúc nhìn thấy trận thế như thế này thì cũng có chút sợ hãi. Tại sao về mặt lạnh lùng lúc này của tiểu thư lại đáng sợ như thế?

Đây là tiểu thư luôn dịu dàng mà bản thân từng biết sao? Vì sao nàng lại nhìn bản thân như vậy? Chẳng lẽ tiểu thư đã biết cái gì rồi? Hẳn là không thể, chuyện này không có người khác biết mà.

"Người quý xuống, ta nói cho người biết ta muốn làm cái gì." Triệu Tinh Lam lạnh lẽo nói.

Hai đầu gối Từ Nguyệt mềm nhũn, thật sự quý phịch xuống. Nhưng Từ Nguyệt làm như vậy lại khiến nàng cảm thấy yên tâm, vì nàng ta thật sự không phải là người xương cứng. Lộ di nương tìm người như vậy làm chuyện này thì hiển nhiên là có chút thất bại.

"Người dạy cho ta xem, làm thế nào mới có thể kê đơn cho người khác, nếu nói sai chỉ là một chút thôi thì người cần thận da của mình, lửa trong chậu than này không có mất đâu, ngộ nhờ đốt tới chỗ người thì cũng đừng trách ta độc ác." Triệu Tinh Lam vừa nói vừa liếc chậu than Thúy Vũ vừa mới bê vào.

Từ Nguyệt tự nhiên cũng nhìn theo ánh mắt của Triệu Tinh Lam qua bên này, than trong chậu cháy tạo nên tiếng 'tách tách', Từ Nguyệt không chắc bây giờ tiểu thư sẽ đối phó bản thân như thế nào, nhưng tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện này, nếu bản thân thừa nhận thì đời này coi như xong rồi, chỉ sợ đến lúc đó muốn toàn thân cũng không thể được.

"Tiểu thư muốn Từ Nguyệt nói gì? Từ Nguyệt chưa từng làm chuyện kê đơn người khác." Từ Nguyệt lại làm dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, không những thế còn rơi mấy giọt nước mắt.

"Người xác định chưa? Người cần phải suy nghĩ thật tốt rồi hãy trả lời ta, nếu không, kết quả là điều người không thể tưởng tượng được, Thúy Vũ, lấy kim khâu hoa lại đây, thả vào lửa đốt cho đỏ lên." Thủ đoạn này kiếp trước nàng học được ở Dục Thân Vương phủ, có lẽ đây không phải là thứ mà một tiểu nha đầu có thể chịu được.

"Tiểu thư, những điều Từ Nguyệt nói đều là thật."

"Ta cho người thời gian suy nghĩ, thấy không? Sau khi toàn bộ số châm này đỏ lên, nếu người còn không nói, ta liền hầu hạ người ăn hết chỗ này, nuốt không trôi ta cũng sẽ nghĩ cách để nó trôi." Thời điểm Triệu Tinh Lam nói những lời này thì về mặt vô cùng âm trầm.

Lúc nói những lời này, Triệu Tinh Lam cảm thấy rung mình, mặc dù lúc đó mấy cây châm hồng rực này không thả vào miệng mình, nhưng lúc nghĩ đến hoàn cảnh kia, bản thân nàng cũng không rét mà run, cho nên chỉ cần nàng nói ra, tin chắc tiểu nha đầu nhất gan này sẽ nói thật.

"Tiểu thư...." Từ Nguyệt không thể tin nhìn người trước mắt: "Ta thật sự không có mà, phu nhân đối tốt với ta như vậy, làm sao ta có thể kê đơn phu nhân được?"

Lúc này lòng Từ Nguyệt đã vô cùng loạn, cho nên trong lúc bất tri bất giác đã nói lỡ miệng, nhưng nàng ta vẫn chưa phát hiện ra.

"Vừa rồi người mới nói gì? Nói lại một lần nữa xem." Triệu Tinh Lam nhìn Từ Nguyệt nói.

"Nô tỳ nói, phu nhân đối tốt với nô tỳ như vậy, coi như nô tỳ toàn tâm toàn ý hầu hạ phu nhân còn cảm thấy không thể báo đáp hết, làm sao nô tỳ có thể kê đơn phu nhân được? Làm sao tiểu thư lại có suy nghĩ như vậy được, như vậy không phải là oan uổng cho nô tỳ sao?" Từ Nguyệt nghĩ mình nói không sai, cho nên cao giọng nói lại.

"Thúy Vũ, châm này cũng đủ rồi, em ghép nó lại cho ta, tiện nhân Từ Nguyệt này, bản thân nói lỡ miệng mà vẫn còn giả mồm át lỗ phải, nếu mẫu thân ta mà biết người là người như thế thì e là đã sớm bán người đến thanh lâu rồi." Lúc này Triệu Tinh Lam hận không thể lập tức xé miệng của Từ Nguyệt.

Lúc này Từ Nguyệt mới lấy lại tinh thần, vừa rồi tiểu thư vẫn chưa nói bản thân nàng ta kê đơn cho phu nhân, là bản thân không cần thận lỗ miệng, Từ Nguyệt đang nghĩ thì thấy Thúy Vũ dùng kẹp sắt mang mấy cây châm lại gần, cả đám châm phát ra ánh sáng đỏ rực. Từ Nguyệt lại nghĩ đến Triệu Tinh Lam thật sự nhét mấy cây châm này vào miệng mình thì vô cùng hoảng sợ, tiểu thư thật sự là còn độc ác hơn Lộ di nương, bản thân nàng ta thật sự là nhìn lầm người rồi.

"Tiểu thư, nô tỳ khai, nô tỳ khai, là Lưu ma ma, quân sự bên người Lộ di nương hôm qua tới tìm ta, nói là hôm nay ta kê đơn cho phu nhân, bởi vì Lưu ma ma nói, nếu phu nhân mất đi, sau này Lộ di nương làm chủ sẽ trả khế ước bán thân cho nô tỳ, còn cho nô tỳ bạc, để những ngày sau này của nô tỳ được sung sướng." Từ Nguyệt sợ hãi, cho nên giống hệt như Triệu Tinh Lam nghĩ, kể toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

"Những điều người nói đều là thật? Người có chứng cứ gì chứng minh người bên cạnh Lộ di nương chỉ thị cho người?" Đương nhiên Triệu Tinh Lam tin tưởng việc này chắc chắn là do Lộ di nương làm, nhưng sợ những người khác không tin, sẽ cho rằng bản thân vì muốn giải vây cho mẫu thân, cho nên nhất định phải có chứng cứ chứng minh mới được.

"Hôm qua Lưu ma ma đến tìm nô tỳ, Tiểu Nguyên thấy, Lưu ma ma không chỉ đưa thuốc bột cho nô tỳ, mà còn đưa cho nô tỳ một đôi vòng tay, nói trước là đưa trước cho nô tỳ, sau khi xong việc sẽ có nhiều thứ tốt hơn." Từ Nguyệt vội vàng cung khai.

"Những lời này người nhớ kỹ, chúng ta phải đến phòng lão thái thái ngay, người phải nói hết những lời này cho lão thái thái. Có điều này phải nói trước cho người rõ, người đừng tưởng rằng đến chỗ lão thái thái thì cô Lộ di nương giúp người, coi như lần này mẫu thân ta không may mắn qua được, nhưng

chuyện ta là đại tiểu thư sẽ không bao giờ thay đổi, coi như là thất sủng, nhưng muốn xử trí một tiểu nha đầu như ngươi cũng có rất nhiều biện pháp, nếu ngươi hợp tác, tự nhiên ta cũng sẽ xem xét cho ngươi." Triệu Tinh Lam cho Từ Nguyệt một câu cảnh cáo cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chu thị xử án 1

Triệu Tinh Lam không tin Lộ di nương chỉ dùng lợi ích để thu mua Từ Nguyệt, mà không dùng thủ đoạn uy hiếp, nếu Từ Nguyệt có thể bởi vì sợ nàng mà nói thật, đợi lát nữa chưa chắc cũng sẽ không bởi vì Lộ di nương uy hiếp mà lại nói dối. Cho nên đề phòng Từ Nguyệt phản cung là hết sức quan trọng, nàng phải canh phòng nghiêm ngặt chặt đứt một điểm này, nếu không đến lúc đó không riêng gì không thể cứu mẫu thân, ngay cả nàng cũng hoàn toàn cùng đường.

"Tiểu thư, Từ Nguyệt nhất định sẽ nói thật." Lúc này dáng người yếu đuối của Từ Nguyệt còn có chút run rẩy.

"Ngươi có thể nói thật là tốt rồi, hôm nay ngươi thấy thủ đoạn của ta, tin tưởng ngươi cũng hiểu." Triệu Tinh Lam lạnh lùng nói xong, chỉ đi ra bên ngoài.

Từ Nguyệt vội vàng vâng dạ ở phía sau rồi đi ra ngoài theo, làm sao còn dám nói thêm cái gì, ngược lại Lộ di nương nói rồi, nếu như nàng ta dám nói bậy, nhất định sẽ bán nàng ta tới thanh lâu, mặc dù nàng ta không nguyện ý trải qua như vậy, nhưng so với sống không bằng chết cùng tiểu thư bên này mà nói, quả thật không tính là cái gì.

Đi tới bên ngoài, Triệu Tinh Lam nhỏ giọng nói một câu với Thúy Vũ, Thúy Vũ rời khỏi mấy người Triệu Tinh Lam đi tới bên kia.

"Hong Linh, ngươi nhìn kỹ tiện nhân này cho ta, đừng để cho nàng ta có cơ hội xuất hiện trên đường." Bởi vì Thúy Vũ đi rồi, Triệu Tinh Lam nói với một nha đầu khác bên cạnh.

Tuổi nha đầu này ít hơn Thúy Vũ một chút, chỉ mặc một bộ xiêm y màu đỏ, thoạt nhìn cả người rất linh hoạt. Nàng là một nha đầu đứng sau Thúy Vũ bên cạnh Triệu Tinh Lam, đi theo Triệu Tinh Lam cũng mấy năm.

Triệu Tinh Lam vốn cho rằng không ai có thể giúp đỡ mình, không ngờ bên cạnh nàng vẫn còn mấy người có thể tin được, xem ra khi mẫu thân an bài vẫn an bài không ít người đáng tin cậy cho mình, chỉ có điều làm sao bên cạnh mẫu thân lại không có mấy người như vậy, ngược lại Từ Nguyệt là tiện nhân như vậy. Bán chủ cầu vinh, thật sự vô cùng đáng ghét.

Dọc theo đường đi rất yên lặng, cũng không gặp ai nữa, cho nên Triệu Tinh Lam coi như an toàn đến Xuân Huy Đường của lão thái quân Triệu gia.

"Lão thái quân, tiểu thư tới." Trong phòng chính của Xuân Huy Đường, lão thái thái Vạn An Hầu phủ Chu thị đang nhừ đầu ngồi ở ghế trên, nha đầu sau lưng thận trọng xoa bóp cái trán hai lần cho bà.

Nha đầu Vân Xuyên thận trọng nói dứt lời, thấy lão thái thái không nói lời nào, cho nên len lén ngẩng đầu nhìn Chu thị cau mày một chút.

Cũng khó trách lão thái thái rồi, trong phủ xảy ra chuyện như vậy, từ sau khi lão thái thái trở về vẫn luôn không nói một câu, hôm nay không khí Xuân Huy Đường này cũng cực kỳ nặng nề, cho dù bọn nha đầu hi hi ha ha trong ngày thường cũng trầm ngâm đứng nghiêm, không dám nói thêm một câu, e sợ liên lụy lửa giận của lão thái thái.

Chỉ là lúc này tiểu thư vốn nên ẩn núp trong viện của chính mình bỗng nhiên chạy tới đây làm cái gì? Chẳng lẽ nàng không biết bây giờ lão thái thái không muốn gặp nàng sao? Gặp được nàng tự nhiên có thể nghĩ đến phu nhân, nghĩ tới phu nhân, sợ là lửa giận của lão thái thái càng sâu rồi.

"Tinh Lam bá kiến tổ mẫu! Xin thỉnh an tổ mẫu!" Lúc này Triệu Tinh Lam đã đi vào rồi, dĩ nhiên cũng cảm thấy không khí trong viện nặng nề. Nếu là kiếp trước e rằng Triệu Tinh Lam đã sợ rồi, không dám nói hơn một câu.

Nhưng giờ này ngày này Triệu Tinh Lam không còn là Triệu Tinh Lam được mẫu thân bảo vệ nghiêm ngặt, nhất gan sợ phiền phức trước kia rồi, cho nên dù đối mặt với khó khăn lớn đến mức nào thì nàng cũng phải dũng cảm đối mặt.

"Cháu đến làm cái gì? Không phải nói cháu ròi hồ, không nghỉ ngơi trong viện của mình, sao lại chạy đến nơi này của ta rồi hả?" Đối với Triệu Tinh Lam, Chu thị không thể nói rõ là thích hay không thích.

Cháu gái này của bà rất ưu tú, cảm kỳ thư họa không gì không biết, dù ở trong quý tộc cũng hết sức nổi danh tài nữ, rất nhiều vương phi phu nhân cũng xem trọng cháu gái này của bà. Cũng bởi vì nàng cái gì cũng tốt, cho nên mới bị Dục Thân Vương Phủ quyết định từ sớm, thế nhưng đứa bé cũng không thân cận với bà, mặc dù bà là lão thái quân của Hầu phủ, nhưng cũng là tổ mẫu bình thường, luôn hi vọng cháu gái có thể chăm sóc ở dưới đầu gối mình mới phải.

"Tạ ơn ngài quan tâm, Tinh Lam không sao, lúc này đều tốt." Triệu Tinh Lam rất cung kính nói, nhưng trong lời nói lại đôi hai chữ tổ mẫu thành nãi nãi.

Triệu Tinh Lam còn nhớ rõ kiếp trước khi xuất giá, tổ mẫu đã từng nói với nàng, bà cũng chỉ là một nãi nãi bình thường, hy vọng có thể nói vài lời riêng tư với cháu gái của mình, bây giờ nàng đánh ra lá bài này chắc sẽ không sai.

Chu thị nghe Triệu Tinh Lam gọi, tự nhiên mở mắt ra nhìn người trước mắt một chút. Từ nhỏ đến lớn đứa nhỏ này gọi bà là tổ mẫu, sao hôm nay đâm đầu xuống hồ một lần lại gọi bà là nãi nãi rồi.

"Dù cảm thấy không có chuyện gì, cũng nên nằm nghỉ ngơi thật tốt mới đúng. Nếu cháu bị bệnh gì thì cũng không phải việc tốt." Chỉ tiếc đứa nhỏ này rồi, làm sao lại có một mẫu thân** như vậy.

"Nãi nãi, chỉ vì Tinh Lam nghe được một chuyện, cho nên không thể không tự mình đến tìm nãi nãi nói rõ ràng, cầu xin nãi nãi làm chủ cho Tinh Lam." Tinh Lam vừa nói vừa dùng dáng vẻ sắp khóc, cộng thêm vừa mới rơi xuống nước, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lúc này xem ra ngược lại càng thêm có cảm giác đẹp đẽ động lòng người. Cho dù Chu thị nhìn thấy, cũng không khỏi cảm thấy đau lòng.

"Cháu nghe được chuyện gì? Hay có người khi dễ cháu?" Mẫu thân của nàng làm ra chuyện như vậy, làm nữ nhi tự nhiên không thể tốt hơn, bản thân bà cũng chỉ lo tức giận, quên mất quan tâm nàng, không khỏi khiến cho hạ nhân có kiến thức hạn hẹp cảm thấy đứa nhỏ này dễ ức hiếp rồi.

"Nãi nãi, hôm nay sau khi cháu tỉnh lại, liền nhìn thấy nha đầu Nguyệt này quỳ ở trước giường cháu, vì vậy Tinh Lam liền hỏi nàng vì sao, nhưng Từ Nguyệt nói" Triệu Tinh Lam dừng lại một chút, nói tiếp: "Hãy để cho Từ Nguyệt tự nói với nãi nãi đi."

Chu thị có chút ngạc nhiên rồi, rốt cuộc là chuyện gì, khiến cháu gái mặc dù nhu nhược nhưng luôn luôn có gì nói đó muốn nói lại thôi.

Từ Nguyệt ngẩng đầu liền thấy rõ ràng cảnh cáo nghiêm khắc trong mắt tiểu thư, cho nên vội cúi đầu nói: "Lão thái quân thứ tội, nô tỳ có tội!" Không nói chuyện ngược lại liên tục dập đầu mấy cái.

"Người có tội gì, cứ nói đi, nể tình người tự nhận tội, có thể bỏ qua tất nhiên sẽ bỏ qua cho người, dù không thể bỏ qua cũng sẽ cân nhắc xử lý nhẹ." Chu thị biết có thể âm ỉ đến trước mặt bà, vậy dĩ nhiên không phải chuyện nhỏ.

Lúc này Từ Nguyệt mới nói lại lời trước đó đã nói với Triệu Tinh Lam một lần nữa, sau khi nói xong vẫn còn nói tiếp: "Nô tỳ vốn không biết là thuốc gì, trong lúc nhất thời bị ích lợi che mờ nên cũng đồng ý, nhưng hôm nay nghe được phu nhân xảy ra chuyện như vậy, nô tỳ sợ rồi. Trước kia phu nhân đối tốt với nô tỳ, cho nên nghĩ tới nghĩ lui liền đến chỗ tiểu thư nhận tội. Người ta nói dối chết là chuyện nhỏ thất tiết là chuyện lớn, nô tỳ không thể để cho phu nhân gánh chịu tiếng xấu như vậy, chỉ cầu lão thái thái có thể khoan dung nô tỳ một ít."

Hiện tại Từ Nguyệt chỉ thể ký thác hi vọng sống vào trên người Chu thị, cho nên vừa nói chuyện vừa liều mạng dập đầu.

"Người nói thật sao?" Sao Chu thị có thể tin tưởng trong phủ sẽ xảy ra chuyện như vậy ngay ở dưới mí mắt mình, một tiện thiếp nhỏ nhỏ cũng dám mưu hại đương gia chủ mẫu như vậy.

"Những lời nô tỳ nói đều là sự thật, nếu như lão thái quân không tin tưởng có thể tìm Tiểu Nguyên tới hỏi, có phải hôm qua nhìn thấy Lưu ma ma tìm nô tỳ hay không? Còn có đôi vòng mà nô tỳ nhận lúc ấy đến bây giờ vẫn còn ở dưới gối nô tỳ." Từ Nguyệt vội dập đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chu thị xử án 2

Editor: Bún.

"Những điều nô tỳ nói đều là thật, nếu lão thái thái không tin có thể tìm Tiểu Nguyên tới hỏi, có phải hôm qua thấy Lưu ma ma tìm nô tỳ hay không. Lúc đó nô tỳ còn nhận đôi vòng tay, bây giờ vẫn còn ở dưới gối của nô tỳ, nô tỳ vẫn chưa mang nó ra ngoài." Từ Nguyệt vội vàng dập đầu nói.

Từ Nguyệt chỉ lo nói toàn bộ sự việc mình biết ra, còn Chu thị thì càng nghe càng cảm thấy vô cùng lo sợ, lửa giận trong lòng cũng càng lúc càng lớn.

"Được, chuyện này ta sẽ điều tra kỹ, có điều tâm địa của tiện nhân như người cũng quá đáng sợ rồi, tại sao lại có thể làm ra chuyện ác độc như vậy, mặc dù vừa rồi ta đồng ý sẽ tha nhẹ cho người, nhưng quả thật lỗi này của người vô cùng lớn, chờ chuyện này qua đi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người." Chu thị hoàn toàn không che giấu sự chán ghét dành cho Từ Nguyệt.

Nha đầu này cũng là đại nha đầu bên cạnh Mộ Vân, cũng được coi là có chút uy tín danh dự, dung mạo cũng không tệ, trong quá khứ chưa từng nghĩ đến chuyện làm di nương, bản thân còn cảm thấy không tệ, bây giờ nhìn lại thì cũng chỉ là người có kiến thức hạn hẹp. Hơn nữa tâm địa của nha đầu kia rất độc, ngay cả chủ tử mình hầu hạ nhiều năm cũng hại, nếu còn lại ở trên đời thì còn không biết sẽ hại bao nhiêu người, nghĩ đến đây, trên mặt Chu thị thoáng hiện vẻ quyết tuyệt.

"Nãi nãi, mẫu thân của Tinh Lam chính là bị người khác vu oan, mong nãi nãi làm chủ." Tinh Lam vẫn để ý đến biểu cảm trên mặt Chu thị, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói.

"Bé ngoan, con mau đứng lên đi, chuyện này để nãi nãi xử lý, con vẫn nên quay viện của mình, an tâm mà nghỉ ngơi đi." Chu thị vốn muốn nói gì đó, nhưng sau khi nghĩ đến, lại nói với Tĩnh Lam như vậy.

Tất nhiên Tĩnh Lam biết, hiện tại chuyện này có rất nhiều biến cố, làm sao bản thân có thể đi được? Nếu bản thân đi, e là chuyện này sẽ tiếp tục có thay đổi nữa.

"Nãi nãi, mong người thông cảm cho tâm trạng của Tĩnh Lam, Tĩnh Lam thật sự không thể rời đi, nếu lúc này Tĩnh Lam rời đi, chỉ sợ người có tâm sẽ nói Tĩnh Lam phá rối sau lưng, để thoát tội cho mẫu thân, chuyện này, chỉ có thể giáp mặt nói rõ ràng mới là thượng sách. Hơn nữa hiện tại mẫu thân bị oan khuất như thế, đến nay lại còn hôn mê bất tỉnh, làm sao Tĩnh Lam còn tâm trí đi nghỉ ngơi được?" Tĩnh Lam vừa nói, vừa khóc.

"Còn không mau giúp tiểu thư nhà người đứng lên?" Chu thị nhìn cũng thấy đau lòng, đứa nhỏ này, nhu nhu nhược nhược đáng thương như vậy, thời điểm này còn không để ý đến sức khỏe của bản thân, mà chỉ muốn giúp đỡ mẫu thân, đúng là đứa bé ngoan mà, cho nên bà quay sang phát hỏa với nha đầu ở hai bên.

Hai tiểu nha đầu bên cạnh Chu thị vội vàng tiến lên nâng Triệu Tĩnh Lam dậy.

"Bé ngoan, con lại đây ngồi bên cạnh nãi nãi này."

Tĩnh Lam cũng không từ chối, chậm rãi đi qua ngồi bên cạnh Chu thị, dè dặt cẩn thận rúc vào bên người Chu thị, đáng vẻ đáng thương giống hệt mèo nhỏ.

Chu thị đau lòng cháu gái, quát lớn: "Mau gọi Lộ di nương đến đây cho ta!"

Ma ma tâm phúc bên cạnh Chu thị vội vàng lên tiếng trả lời, Tĩnh Lam thầm vui vẻ, mấy vị ma ma này đi thì nàng liền cảm thấy an tâm, các nàng chính là người đặc lực nhất bên người Chu thị.

Ngày thường Lộ di nương ý vào phụ thân sủng ái đối xử với họ không có chút cung kính nào, ngày thường mấy người này có tức cũng phải nhịn, nhưng hôm nay nếu họ không mượn cơ hội này chính Lộ di nương thì đúng là có phần kỳ quái rồi.

"Bé ngoan, con yên tâm, nãi nãi sẽ xử lý chuyện này thật tốt." Chu thị vừa nói chuyện, vừa cầm tay Triệu Tĩnh Lam "Sao tay con lại lạnh như vậy? Nữ nhi không thể bị cảm lạnh, người tới, lấy áo choàng Vân Cẩm trong rương của ta lại đây phủ thêm cho tiểu thư. Đứa nhỏ này thật là, cũng không biết chăm sóc bản thân cho tốt."

Có thể vì thấy Triệu Tĩnh Lam đáng thương, cũng có thể vì hôm nay Triệu Tĩnh Lam nhu thuận hiểu chuyện, lại còn thân cận với bản thân, nên hôm nay Chu thị phá lệ sủng ái Triệu Tĩnh Lam.

"Cảm ơn nãi nãi, chỉ có nãi nãi là thương Tĩnh Lam nhất thôi." Lúc nói chuyện, vành mắt Tĩnh Lam cũng đỏ lên.

Theo trí nhớ của bản thân, từ trước tới nay phụ thân không để ý tới mẫu tử nàng, trong lòng phụ thân chỉ có mẫu tử Lộ di nương thôi. Thế nhưng nãi nãi lại đối xử với nàng khá tốt, nếu không thì hôm nay nàng cũng không dám vội vàng đến cầu bà làm chủ rồi.

"Con là cháu gái của ta, ta không thương con thì thương ai đây." Chu thị cười với Tĩnh Lam, vừa nói vừa tiếp áo choàng bạch vân cẩm xếp mẫu đơn từ trong tay nha đầu khoác lên người Triệu Tĩnh Lam, gói nàng vô cùng chặt chẽ.

Vừa nói chuyện được vài câu thì nghe thấy bên ngoài nhao nhao ầm ĩ. Triệu Tĩnh Lam nghe ra được là giọng nói của Lộ di nương, cho nên lên nâng mắt nhìn Chu thị, chỉ thấy trên mặt bà thoáng hiện vẻ chán ghét.

"Đám nô tài các người lớn mật, lại có thể đánh chủ tử, các người không muốn sống nữa đúng không, đợi lão gia về, ta nhất định sẽ nói với lão gia." Lộ di nương bị người khác kéo tới cửa viện của Chu thị, nhưng miệng vẫn kêu gào không dứt.

Chu thị nhíu mày: "Đồ tiện phụ này, ý vào Nguyên Nhi sủng ái người, người liền vô pháp vô thiên, ở Xuân Huy đường của ta cũng dám lớn tiếng kêu gào. Có điều người chỉ là thiếp thất, cũng dám gào hai tiếng chủ tử, còn muốn thổi gió bên gối với Nguyên Nhi, thực đáng giận, và miệng hai mươi cái rồi nói sau."

Dựa theo quy củ của Đại Lương triều, thiếp thất có ba cấp, cấp thứ nhất là phụ mẫu ban cho, cấp thứ hai là hồi môn của thê tử, cấp thứ ba là bản thân thu vào. Dựa vào đó mà xưng hô là: Quý thiếp, bình thiếp, tiện thiếp. Nhưng dù là cấp nào thì cũng vẫn ngang hàng với hạ nhân, cũng không thể tự xưng là chủ tử, Lộ di nương cũng chỉ là tiện thiếp, chính là cấp thấp nhất của thiếp, nói không xuôi tai chính là đại nha đầu bên cạnh chủ mẫu cũng có địa vị cao hơn nàng ta. Nhưng Lộ di nương này được đương gia chủ tử yêu thích trong mười mấy năm, cho nên đường thành thói quen cao cao tại thượng không ai bì nổi, thậm chí còn tự cho rằng bản thân chính là chủ tử, nhưng hôm nay những lời này lại bị Chu thị bắt được, nên bị coi là nơi để phát tiết ra ngoài thôi.

Nhóm ma ma thấy Chu thị hạ lệnh, tất nhiên là mong còn không được, bọn họ xuất ra toàn bộ sức mạnh mà đánh, Lộ thị vốn là nữ tử thanh lâu, sống an nhàn sung sướng mấy năm nào có từng ăn khổ như vậy bao giờ, hai mươi cái bạt tai, đau đến suýt ngất đi, nhưng trong mắt vẫn toát ra vẻ không cam lòng.

Lão điều phụ này, mười mấy năm nay luôn thấy bản thân không vừa mắt, mọi chuyện khắp nơi đều đối nghịch với bản thân, bản thân phải tốn bao nhiêu tâm tư, mới dỗ được lão gia bên mình, mặc dù lão gia mình nói gì nghe nấy, nhưng lại thập phần yêu kính với lão điều phụ này, vì để bà ta vui vẻ mà mấy năm nay vẫn chưa đồng ý hưu tiện nữ Mộ Vân kia, rồi phù chính bản thân.

Thật sự không biết nữ nhân Mộ Vân kia có gì tốt, lại có thể khiến lão điều phụ kia thích đến như vậy, rõ ràng lão gia đã không để ý nhiều năm rồi, nhưng vẫn phải ở cùng, cái này còn chưa tính, chủ yếu chính là gây trở ngại cho bản thân, cho nên bản thân nàng ta mới phải khiến mẫu thân Triệu Tĩnh Lam không còn thể diện làm chủ mẫu, ngoan ngoãn nhường lại cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lên tiếng phủ nhận

Những năm này Lộ di nương cảm thấy nhận được uất ức ở Triệu gia, trong lòng tất nhiên không cam lòng. Mặc kệ nói thế nào bà ta cũng khai chi tán diệp cho Triệu gia, hiện tại bên cạnh có năm đứa bé ba nữ nhi hai nhi tử, nhưng vẫn là một tiện thiếp, người khác xem thường bà ta, liên lụy ngay cả đứa bé của bà ta cũng không được người coi trọng rồi.

Nhưng làm nữ nhân, bà ta cũng không thể cam tâm như vậy, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp thay đổi tình trạng của mình, nhưng nếu bản thân muốn trở nên nổi bật, vấn đề phải giải quyết đầu tiên chính là Hầu phu nhân của Vạn An Hầu phủ, chỉ cần bà ta (HPN) còn sống, bà ta sẽ không thể có ngày sống dễ chịu.

Xã hội này coi trọng dòng chính, làm thiếp thất mặc kệ được cung chiều thế nào, cũng bị người xem thường, chỗ chủ mẫu và đứa bé con vợ cả có thể đi, làm thiếp thất thì không thể đi, điều này còn chưa tính, giống như đứa bé của Hầu phủ, nhưng con vợ cả có mặt mũi nhiều hơn so với thứ xuất, điều này làm cho bà ta cam tâm thế nào? Rõ ràng con của bà ta lớn hơn, nhưng hai đứa bé của Mộ Vân lại được gọi là đại thiếu gia đại tiểu thư, điều này làm cho con của bà ta đặt chỗ nào? Làm sao trong lòng bà ta có thể nuốt xuống giọng điệu này?

"Tiện phụ này, đến Xuân Huy đường của ta còn dám lớn tiếng nhỏ giọng, rốt cuộc từ nơi bướm hoa ra ngoài, chính là không có quy củ, cho dù ở Hầu phủ chúng ta đã nhiều năm như vậy, vẫn như cũ, không có một chút thể thống." Chu thị đối với thiếp thất, nhất là loại sinh ra đã đề tiện, lại hết sức chán ghét thiếp thất từ nơi bướm hoa ra ngoài, trước kia không có nhục điểm gì còn chưa tính, hiện tại có cơ hội như vậy mà bà có thể tha mới kỳ quái.

Truy cứu nguyên nhân, cũng chỉ bởi vì lão Vạn an hầu cũng từng gặp được một nữ tử lâu xanh, hơn nữa bị mê hoặc thần hồn điên đảo, đến cuối cùng cũng cưới vào cửa, vì thế Chu thị chịu tội không ít, cho đến cuối cùng nữ tử lâu xanh này chết rồi, lúc này mới coi như xong việc, chỉ có điều lão Vạn an hầu cũng vì vậy uất ức mà chết, thậm chí lúc lâm chung liên tục giao phó muốn hợp táng mình và nữ tử lâu xanh đó.

Sao Chu thị có thể đồng ý để trượng phu làm như vậy, dĩ nhiên không thể đồng ý, chôn cất hai người một Nam một Bắc xa xa, phát tiết không thoải mái trong lòng. Coi như lúc trước nữ tử lâu xanh kia vào Hầu phủ nhưng cũng chỉ là tiện thiếp, ngay cả quyền tiến vào mộ phần tổ tiên cũng không có, cho dù Chu thị làm như vậy người khác cũng không thể nói gì.

Lúc này nhìn khuôn mặt kiều diễm của Lộ di nương, không khỏi nghĩ đến nữ nhân lúc trước, bà chỉ hận không thể tiến lên trước phá hư gương mặt đó mới phải. Chỉ là lý trí nói cho bà biết, đây không phải người kia, đây là thiếp thất của con trai mình.

Nhưng không thể nghi ngờ, hồ ly tinh từ thanh lâu ra ngoài không có một người nào tốt, ở nhà ai cũng gieo họa, cố tình mỗi một người nam nhân nhà mình đều giống nhau, bị nữ nhân như vậy mê hoặc cho cái gì cũng không trông nom không để ý.

"Không phải tiện thiếp cố ý, chỉ bởi vì —— chỉ bởi vì hai người ma ma này làm đau tiện thiếp, cho nên tiện thiếp mới nhất thời không nhịn được." Dĩ nhiên Lộ di nương biết trong lòng bà bà này nghĩ như thế nào, cho nên vội giải vây cho mình.

Chu thị nhìn bộ dáng này của Lộ di nương, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: "Tiện nhân này, ngươi làm chuyện bi ối, còn dám lớn tiếng nhỏ giọng, nếu như không phải chính ngươi có lỗi, làm sao hai người họ dám dẫn ngươi tới đây như vậy?"

Lộ di nương nghe lời này của Chu thị, lại nhìn Triệu Tĩnh Lam ngồi ở bên cạnh Chu thị một chút, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ nói chuyện của bà ta bại lộ? Nhìn lại Từ Nguyệt cũng quỳ gối phía dưới, trong lòng cả kinh sáng tỏ, nhưng Lộ di nương là ai, đã nhiều năm như vậy, có thể lẫn lộn ở trong Hầu phủ này tốt như vậy, cho nên vội nói rằng: "Tiện thiếp không biết rốt cuộc tiện thiếp làm chuyện gì khiến lão thái thái không thoải mái, tiện thiếp càng không biết làm chuyện bi ối."

"Từ Nguyệt, lặp lại lời ngươi nói lúc trước lần nữa." Chu thị nén tính khí nói.

Từ Nguyệt vốn cũng không dám nhìn Lộ di nương, chỉ cúi đầu lặp lại lời mình nói lúc trước, Lộ di nương không chờ Từ Nguyệt nói xong, vội vả đập đầu nói: "Lão thái thái minh xét, đây chỉ là một nha đầu, làm sao có thể tin tưởng? Huống chi đây là đại nha đầu cận thân bên cạnh phu nhân, hôm nay phu nhân làm ra chuyện như vậy, làm hạ nhân, dĩ nhiên nên giải vây cho chủ tử."

Lộ di nương nói xong, lại nhìn Triệu Tĩnh Lam dựa vào trên người Chu thị, nói tiếp: "Hơn nữa, dù Từ Nguyệt là một hạ nhân không có tâm như vậy, có phải sau lưng còn có người chỉ thị nàng ta hay không cũng chưa biết." Vừa nói chuyện, Lộ di nương có điều ngụ ý nhìn nhìn Triệu Tĩnh Lam.

Chu thị nhìn Lộ di nương một chút, lại nhìn Triệu Tĩnh Lam một chút, hừ lạnh nói: "Ngươi làm cái gì trong lòng mình tự rõ ràng, bót vu oan Tĩnh Lam ở chỗ này."

Triệu Tinh Lam vốn sắm vai nhân vật ngoan ngoãn ở một bên, cũng chỉ nhìn Chu thị sẽ xử trí chuyện này như thế nào, dù sao nàng đã sớm biết thái độ của Chu thị đối với Lộ di nương là cái gì, nàng cứ yếu thế là tốt rồi, lúc máu chốt nói một hai câu nói là được, lại không nghĩ rằng Lộ di nương quả nhiên liền dội nước đục về phía nàng rồi.

Triệu Tinh Lam nhận thấy Chu thị nhìn qua chính mình, nhưng Chu thị chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bộ dạng là chẳng được, lại có muôn vàn uất ức không chỗ nói ra, điều này làm cho triu mến trong lòng Chu thị kéo lên lần nữa.

"Lão thái thái, ta thật sự không có. Tiệp thiếp đến trong phủ mấy năm này rồi, vẫn chưa từng làm chuyện gì có lỗi trong phủ, hôm nay cũng không biết sao chuyện này lại có thể dính líu đến tiệp thiếp? Rõ ràng là phu nhân làm chuyện khó coi, chẳng lẽ nói vì giữ được phu nhân sẽ phải hy sinh tiệp thiếp?" Vừa nói chuyện, Lộ di nương lại khóc nức nở trước, một dáng vẻ uất ức cực lớn, chỉ là khóc đến mọi người đau lòng.

Không phải sắm vai nhỏ yếu sao? Triệu Tinh Lam biết, đương nhiên bà ta cũng biết, thật là quá khinh thường nha đầu Triệu Tinh Lam đáng chết, lần này kế hoạch của bà ta vốn rất chu toàn, không ngờ nửa đường Triệu Tinh Lam đột nhiên nhảy ra tranh giành, phá hư kế hoạch của bà ta, nếu không Mộ Vân đã sớm nên cho chìm lòng heo chết rồi.

"Ta còn chưa có chết đâu nữa, ngươi đừng phàn nàn ở chỗ này." Chu thị quát lớn Lộ di nương. Tiệp nhân này chỉ biết dùng một chiêu như vậy, mặc dù nói nhử từ của bà thấy bộ dáng nàng ta khóc hoa lệ đầm mưa như vậy đoán chừng đau lòng tâm cũng tan nát, nhưng nàng ta không biết bà phiền nhất chính là như vậy?

Lộ di nương chỉ biết chính sách vũ khí bị thương, vội vàng vâng dạ dạ đừng khóc lại, nhưng trên mặt vẫn là một dáng vẻ chịu hết uất ức.

"Lão thái thái, lục ra được thứ này, đây là một đôi vòng tay râu tôm tìm ra trong phòng Từ Nguyệt, còn có một gói thuốc này, bên trong còn có một chút bột thuốc." Vì ma ma bên cạnh Chu thị cầm hai thứ này đi tới, vừa nói vừa cung kính bỏ vào trước mặt của Chu thị.

Bên này Chu thị còn chưa kịp nói chuyện, một người khác là Chu ma ma cũng đi vào: "Lão thái thái, đây là đồ tìm ra được trong phòng Lư ma ma bên cạnh Lộ di nương." Chu ma ma cũng cầm bọc giấy.

Chu thị cầm hai bọc giấy lên so sánh, lại mở ra xem một chút, nói: "Tiệp phụ tự ngươi xem một chút, đây chính là hai bao thuốc giống nhau như đúc, một là tìm ra từ trong phòng Từ Nguyệt, một là tìm ra từ trong phòng hạ nhân của ngươi, ngươi còn dám nói là người khác vu oan ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tinh Quang thông tuệ

Editor: Bún.

Chu thị sống nhiều năm trong đại trạch như vậy, làm sao có thể không biết đấu tranh ở đây gay gắt như thế nào được, nếu không cũng đã sớm bị người khác hãm hại đến không biết có kết quả gì, làm sao còn có thể ngồi trên vị trí lão thái thái hậu phủ cao cao tại thượng được, cho nên vào thời điểm làm việc đương nhiên là sẽ thêm vài phần ôn hòa hơn Triệu Tinh Lam.

Dựa theo lời của Từ Nguyệt, bà đã sớm cho người đi thu thập chứng cứ, lúc này chứng cứ tới tay, muốn xử trí Lộ di nương như thế nào cũng không phải là việc khó.

"Lão thái thái, tiệp thiếp thật sự không biết tại sao lại có việc như vậy, làm sao có thể tìm ra thuốc giống nhau từ trong phòng của Từ Nguyệt và Lư ma ma được, tiệp thiếp thật sự không biết chuyện này, mong lão thái thái điều tra rõ, không nên oan uổng người vô tội." Lúc này mặc dù trong lòng sôi sục, nhưng cũng không kịp khóc lóc, Lộ di nương chỉ vội vàng vàng giải vây cho bản thân.

"Ngươi thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ, bắt Lư ma ma đến đây cho ta, đến lúc đó ta nhìn xem ngươi còn gì để nói." Chu thị lạnh lùng nói với ma ma ở dưới.

Mấy ma ma lại vội vàng đi ra ngoài chấp hành mệnh lệnh của Chu thị.

Trong lòng Triệu Tinh Lam không nhận được bội phục, quả nhiên là gừng càng già càng cay, thủ đoạn của mình tất nhiên là không thể cùng đẳng cấp với thủ đoạn của lão thái thái hậu phủ được rồi. Nếu trước đây bản thân không để ý đến chuyện bên ngoài thì cảm thấy việc này cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy nhất định phải học hỏi nài nỉ nhiều, coi như là vì tương lai có thể sống thật tốt.

Sống qua ngày ở đại trạch, coi như bản tâm không tính kẻ người khác, thì cuối cùng cũng bị người khác tính kế, cái này gọi là không có tâm hại người, nhưng không thể không có tâm phòng bị người. Nhưng muốn đề phòng người khác mà không có chút thủ đoạn là không được.

Nếu bản thân mẫu thân có chút năng lực thì chẳng phải là đã sớm xử lý xong Lộ di nương rồi, làm sao có thể dung hạ nàng ta đến tận bây giờ, còn bị nàng ta hãm hại.

"Lão thái thái, đại nha đầu Tinh Quang trong phòng phu nhân cầu kiến." Nha đầu hầu hạ ngoài cửa tiến vào bẩm báo.

"Nàng ta tới đây làm gì? Lúc này không ở trong phòng chăm sóc chủ tử cho tốt, mà còn chạy loạn, mấy năm nay Mộ Vân đối xử với hạ nhân tốt quá rồi." Mọi phương diện Chu thị đều hài lòng với Mộ Vân, chỉ riêng điểm này là vô cùng không vừa ý, làm chủ mẫu, nhưng lại bỏ mặc người trong phủ làm xằng làm bậy, người làm chủ mẫu như vậy thật đúng là do trước kia bà nhìn lầm rồi. Làm sao bản thân có thể yên tâm giao hầu phủ vào trong tay một người yếu đuối như vậy được? Làm sao nàng có thể nhận được trọng trách nặng nề như vậy được?

"Nãi nãi, Tinh Quang là người đắc lực nhất bên người mẫu thân con, lúc này không bảo vệ bên mẫu thân mà lại chạy đến đây cầu kiến nãi nãi, nhất định là có chuyện gì quan trọng rồi." Trước khi Chu thị từ chối, Triệu Tinh Lam vội vàng nói trước.

Chu thị nghĩ một lát, cũng có thể xảy ra tình huống này, bản thân bà cũng biết nha đầu Tinh Quang kia, từ trước đến nay làm việc vô cùng cẩn thận, biết cái nào quan trọng cái nào không, lúc này đến đây thì hẳn là có chuyện gì quan trọng, không bằng để nàng ta vào, xem có chuyện gì cần bẩm báo, suy nghĩ một lát, Chu thị cho người truyền Tinh Quang vào.

"Nô tỳ bái kiến Lão thái thái." Tinh Quang vào cửa cũng không ngẩng đầu nhìn, mà lập tức quỳ về phía chính diện.

"Nha đầu kia, những lúc như vậy không ở trong viện chăm sóc chủ tử, chạy đến nơi này của ta làm gì?" Chu Thị nhìn Tinh Quang quỳ xuống, tò mò hỏi: "Đang êm đẹp người quý cái gì? Mặc dù trong phủ có quý cù, nhưng cũng không để hạ nhân tùy tiện quỳ xuống mà không có yêu cầu như thế."

"Lão thái thái, nô tỳ tới là để cầu lão thái thái làm chủ." Tinh Quang vừa dập đầu vừa nói.

"Người có chuyện gì? Nhất định phải nói sao?" Chu thị thật sự không nghĩ ra hiện tại nha đầu kia có chuyện gì khẩn cấp mà nhất định lúc này phải tự mình chạy đến nơi này cầu bản thân.

"Lão thái thái, đây là chuyện liên quan đến phu nhân của nô tỳ, nhất định phải nói bây giờ, nếu không nói bây giờ, tính mạng của phu nhân không giữ được cũng thôi, nhưng chỉ sợ một đời một kiếp sẽ bị người khác hiểu lầm. Lão thái quân, phu nhân của nô tỳ bị oan uổng." Tinh Quang nói rõ ràng rành mạch mục đích đến đây của bản thân.

Chu thị ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, một nha đầu nhỏ nhỏ, lại có lòng gan dạ sáng suốt, có thể đến trước mặt mình kêu oan cho chủ tử, thật không tệ: "Vì sao chủ tử của người lại oan uổng? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?"

Chu thị biết, nếu nha đầu này đã dám nói như vậy, thì nhất định trong tay đã có chút chứng cứ rõ ràng, nếu không sẽ không dám nói những lời này.

"Bẩm lão thái thái, nô tỳ có thể nói như vậy là vì, phu nhân nhà nô tỳ đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, khiến nô tỳ sinh nghi có thể phu nhân nhà nô tỳ bị người khác kê đơn, cho nên lên cầm bát thuốc mà phu nhân dùng đi tìm đại phu, đại phu xác nhận là trên mặt thật sự có dùng thuốc, loại thuốc này, nếu ăn ít có thể khiến người ta hôn mê bất tỉnh, ăn nhiều sẽ có thể hôn mê thẳng đến chết." Trước đó, Triệu Tinh Lam đã phản phó Tinh Quang đi làm chuyện này, chỉ là Tinh Quang trở về đúng lúc thôi.

"Có chuyện như vậy sao?" Chu thị hỏi.

"Hồi lão thái thái, nô tỳ không dám nói bậy. Nô tỳ đã đến Hồi Xuân đường cách phủ không xa hỏi, nếu Lão thái thái không tin, có thể đến Hồi Xuân đường hỏi, hỏi xong sẽ biết nô tỳ nói không sai."

"Được, ta sẽ cho người đi thăm dò." Chu thị nghĩ, chỉ sợ chính là hai gói thuốc mình cầm trong tay này, và Lộ thị cũng không ngờ tới chuyện này, không biết vì sao lúc Từ Nguyệt kê đơn lại cho ít đi, nếu không hôm nay Mộ Vân chết là điều không tránh khỏi.

"Lão thái thái, nô tỳ còn có chuyện cần bẩm báo." Tinh Quang nói tiếp.

"Nói." Thấy Tinh Quang làm việc như vậy, Chu thị cũng cảm thấy hài lòng, bèn nói.

"Bởi vì sau khi nô tỳ hỏi ở Hồi Xuân đường về, trong lòng lại nghi ngờ, nên lên đến sái phòng hỏi người nọ, nhưng kết quả lại thấy sái phòng không có ai." Tinh Quang nói thêm.

"Cái gì? Người ở sái phòng đâu?" Chu thị kinh hãi, tại sao người ở đây lại chạy rồi. Thoạt nhìn hiện tại trong phủ cần có người sắp xếp một chút, nếu không chuyện gì cũng có thể xảy ra, có điều chuyện này cũng không có lý giải, người tự nhiên là do Lộ thị thả chạy, hơn nữa nàng ta hẳn là không đơn giản chỉ là thả người, mà khả năng giết người diệt khẩu còn lớn hơn một chút.

"Truyền lời của ta cho người canh cửa, ta lại muốn tra rõ một chút. Mặt khác, phái người đi mời Đại phu của Hồi Xuân đường đến đây, ta có chuyện." Chu thị nổi giận, sợ là Lộ thị này muốn ở trong phủ một tay che trời, chẳng qua bây giờ vẫn chỉ là một tiện thiếp nhỏ nhỏ mà đã như vậy, nếu lần này Lộ thị thật sự được làm phu nhân hầu phủ thì không biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì đầu.

Người trong viện Chu thị tất nhiên đã sớm biết, hôm nay làm lớn việc này lên, lão thái thái không tra ra kết quả thì sẽ không bỏ qua, bởi vậy một đám linh mệnh xong liền vội vàng đi tới.

"Lão thái thái, Lưu ma ma đến rồi." Ba bốn ma ma khỏe mạnh níu chặt một người đến.

"Quỳ xuống." Vài người nói, áp Lưu ma ma xuống mặt đất.

"Nô tỳ là người trong phòng di nương, ngày thường chưa bao giờ quan việc khác trong viện, không biết lão thái thái tìm nô tỳ có chuyện gì." Mặc dù thấy chủ tử của mình đã quý, nhưng Lư ma ma cũng thăm dục liệu trong lòng, chỉ sợ là sự việc đã bại lộ, nhưng vẫn ngoan cố chống cự.

"Người quý xuống chỗ chủ tử người, ta tìm người đến tự nhiên là có chuyện muốn hỏi." Chu thị cười lạnh nói. Thật sự chủ nào tớ nấy, giả ngốc cũng làm giống hệt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lư thị gánh tội thay

Nhìn Lư ma ma và chủ tử giống nhau như đúc, Chu thị chỉ cảm thấy buồn cười, mặc dù đôi chủ tớ này không phải trời sinh, nhưng quanh năm suốt tháng sớm chiều chung đụng, quả nhiên là người giống nhau. Nhưng, nếu như làm người cùng đường không hại người ngược lại là tốt, lại cứ sinh ra lòng không đúng đắn muốn hại người, tất nhiên không được phép rồi.

"Nãi nãi, người sai người ra cửa Đông đuổi theo người bị giam giữ trong phòng cũi đi, chỉ có điều Tĩnh Lam đoán, tám chín phần mười người này đã chết, nhưng chưa chắc không thể tìm ra một ít chứng cứ từ trên người hắn. Lộ di nương làm chuyện như vậy, trong phủ không có ai giúp đỡ dĩ nhiên là không thể được việc." Triệu Tĩnh Lam chợt nghĩ đến một trọng điểm, cho nên nhỏ giọng nói với Chu thị.

Được Triệu Tĩnh Lam nhắc nhở, lúc này Chu thị mới nghĩ đến, mặc dù người kia đi rồi, nhưng dù sao cũng là nhân chứng quan trọng, không thể dễ dàng bỏ qua cho, nhưng tại sao nhất định phải đuổi theo từ cửa Đông? Kinh Thành có chín cửa, tùy tiện đi ra ngoài bằng cửa nào cũng được.

"Làm sao cháu có thể xác định là đi bằng cửa Đông?"

Sao Triệu Tĩnh Lam dám nói, mình là người trọng sinh, lúc trước ở ngày thứ hai sau khi mẫu thân bị người vu oan, phát hiện một thi thể vô danh ở ngoài cửa Đông, bây giờ suy nghĩ một chút thì chính là người này rồi. Cho dù người này chết cũng đáng đời, bởi vì tiền tài phá hỏng trinh tiết người khác, không giữ lại được.

"Thưa nãi nãi, hình như buổi sáng cháu nghe người ta nói, hôm nay hai cửa Đông Đình và Đông An đều đóng, không để người ra ngoài, trừ hai cửa này, cửa Đông chính là cửa chính cách phủ chúng ta gần nhất rồi, hẳn trốn đi bị người của phủ chúng ta phát hiện đuổi theo, dĩ nhiên muốn tìm đường gần đây nhanh chóng cao bay xa chạy." Tĩnh Lam suy nghĩ một chút rồi nói.

Chu thị nghe cảm thấy cũng có đạo lý, cho nên an bài người đi ra bên ngoài cửa Đông đuổi theo người. Trong lúc nói chuyện, đã có người thu thập các loại chứng cứ từ các nơi tới bày ở trước mặt của Chu thị, Chu thị nhìn từng cái.

Không bao lâu đại phu cũng tới Hồi Xuân đường, sau khi cẩn thận tra xét, chỉ nói thuốc trong chén này và hai bao thuốc đều là một loại thuốc, thuốc này quá âm độc, nên vết đi sớm, bằng không sợ rằng tương lai có người sẽ bị hại.

Đại phu này nói rất thận trọng, nhưng trong lòng đã sớm nói thầm, hôm nay nữ tử trẻ tuổi đó lấy chén này ra cho mình nhìn, xem ra hôm nay Vạn An Hầu phủ xảy ra chuyện rồi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều làm đại phu vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, bớt can thiệp vào những chuyện của thế gia vọng tộc mới phải, tránh cho làm mất mạng thế nào cũng không biết.

"Hai người các người còn có lời gì để nói?" Chỉ chờ đại phu đi ra cửa, Chu thị không kiềm được giận mà hỏi.

"Chuyện này. . . ." Dù Lộ thị khôn khéo, lúc này cũng không biết nên nói gì.

"Lão thái thái thứ tội, nhất định có người vu khống hãm hại nô tỳ và Lộ di nương, lão thái thái làm chủ." Con người Lư ma ma đảo một vòng, liền vội đáp đầu nói: "Không, nô tỳ là lão nhân trong nhà này, đến nơi này đã lâu, bây giờ cũng có thời gian bốn mươi năm, làm sao có thể có lòng hại người?"

"Hôm nay chứng cứ bày ở đây, chủ tớ hai người các người còn có thể nói gì? Ta còn nhớ loáng thoáng khi người sinh hạ Tĩnh Ngọc thì ta thường cho người một đôi vòng tay này. Lại không nghĩ rằng người lại có thể cầm vật này tới hại người." Nhìn vòng tay này, Chu thị hận, tiện nhân kia, không ngờ đồ đạc của bà lại dùng để khen người làm chuyện xấu. Có thể thấy được trong lòng Lộ thị nghĩ bà thế nào.

"Lão thái thái, tiện thiếp thật sự không biết chuyện này, tiện thiếp oan uổng!" Lúc này Lộ thị không từ mà biệt rồi, cũng chỉ lớn tiếng kêu oan uổng: "Cho dù tìm được thuốc, nhưng cuối cùng vẫn không phải tìm được ở trong phòng tiện thiếp, làm sao có thể chứng minh có liên quan với tiện thiếp đây? Nói không chừng có người mua được người trong phòng tiện thiếp, hoặc dùng tính mạng người nhà uy hiếp người trong phòng tiện thiếp, khiến nàng không thể không nghe lệnh làm việc."

Lư ma ma nghe lời nói của chủ tử mình, chỉ kinh sợ ra mồ hôi lạnh, Lộ di nương đang nói chuyện cho bà nghe, ý của Lộ di nương là nếu bà cung khai ra nàng liền liên lụy tới mạng người nhà?

"Người còn có mặt mũi kêu oan uổng? Vòng tay này không phải của người?" Chu thị cầm một đôi vòng tay còn đang bên chân Lộ thị lên.

"Lão thái thái mình xét, đối với vòng tay này, tiện thiếp sớm đã thương cho Lư ma ma rồi, về phần làm sao lại đến phía dưới gối của nha đầu Từ Nguyệt, tiện thiếp thật sự không biết."

Lộ di nương vừa nói ra những lời này, Lư ma ma lập tức bối rối, vội ngẩng đầu nhìn Lộ di nương, một đôi mắt đẹp đẽ của Lộ di nương đang nhìn chòng chọc vào bà, xem ra nếu hôm nay bà không gánh tội thay, chỉ sợ người nhà cũng sống khó khăn. Thế nhưng chuyện vừa ra khỏi, nếu bà không bị đánh đến chết thì mới lạ, mà bà gánh vác tội này thế nào đây?

"Lư ma ma, Lộ thị nói sự thật? Vòng tay này đã sớm thương cho người?" Chu thị tất nhiên không thể tin lời này, nhưng mà vẫn hỏi một câu.

"Việc này —— lão thái thái, đúng là Lộ di nương sớm đã thương một đôi vòng cho nô tỳ, nhưng ngay từ lúc nửa tháng trước, đã không thấy tám hơi vòng tay này, nô tỳ tìm rất lâu cũng không tìm được, sao lại đến trong tay Từ Nguyệt thì nô tỳ cũng không biết." Lư ma ma suy nghĩ liên tục, cuối cùng cắn răng nói.

Bà chết cũng không thừa nhận, lão thái thái có thể như thế nào? Chỉ có cắn răng không thừa nhận, bà mới có thể có đường sống, bằng không nhất định chết chắc.

"Người tới, kéo Lư ma ma xuống đánh 20 hèo, xem bà ta có nói thật hay không?" Chu thị hừ lạnh nói.

Công phu đẩy đưa của chủ bộc hai người này ngược lại cũng hạng nhất, đã đến lúc này, vẫn còn nói hươu nói vượn chối cãi ở trong miệng.

"Lão thái thái, Lư ma ma già yếu, hơn nữa trong nhà còn có tiểu tôn tử vừa mới ra đời, nếu như đánh hỏng rồi, chẳng phải đứa bé cũng chịu liên lụy sao?" Lộ di nương nhìn Chu thị muốn đánh Lư ma ma, cho nên vội nói.

Ngộ nhờ Lư thị không chịu nổi 20 hèo, sẽ khai bà ra thì cũng không thể thoát tội, chỉ là cũng may Lư ma ma này ở trong phòng bà đã lâu rồi, tất nhiên bà biết, hiện tại tiểu tôn tử mới ra đời không tới hai tháng chính là sinh mạng của bà ta, dù bây giờ bà không nghĩ đến người khác, nhưng hầu như đều nghĩ tới tiểu tôn tử của mình.

Lư thị tất nhiên nghe được lời của Lộ di nương, trong lòng cũng rõ ràng nếu như bà khai ra Lộ di nương, sợ là tiểu tôn tử của mình sẽ bị hại chết, mặc dù nói Lộ di nương bị chính mình khai ra sẽ không có thời gian hại người nhà bà, nhưng trong phòng Lộ di nương còn có ba tiểu thư hai thiếu gia, cả đám đều không phải đèn đã cạn dầu, đến lúc đó người nhà bà tuyệt đối không thể tốt hơn. Cho dù vì người nhà mình, bà cũng chỉ có thể nhận tội.

Lư ma ma liên tục suy nghĩ sau đó đột nhiên quỳ xuống dập đầu nói: "Lão thái thái tha mạng, chuyện này do nô tỳ làm, không liên quan đến Lộ di nương."

"Một mình người làm, tại sao có thể có ý tưởng hại chủ mẫu? Sau lưng của người có người chỉ điểm người hay không?" Chu thị không cảm thấy chuyện này không liên quan đến Lộ di nương, chỉ là Lộ thị này quá thông minh, lại có thể tìm được biện pháp chế ngự Lư ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Cứu tinh đến

Editor: Búnn.

"Người chỉ là hạ nhân, làm sao có thể có ý nghĩ muốn hại chủ mẫu? Có phải có người sau lưng sai sử người không?"

Lư ma ma nghe Chu thị nói xong thì vội vã nói: "Đồn giã là khoảng thời gian trước phu nhân từng cho người trách mắng, rồi đánh nô tỳ, nô tỳ ghi hận trong lòng, cho nên mới muốn nghĩ cách khiến phu nhân thân bại danh liệt, quả thật là không có người sai sử nô tỳ."

Lúc này trong đầu Lư ma ma chợt lóe sáng, nhớ tới hơn một tháng trước Mộ Vân phu nhân từng cho người đánh bản thân hai mươi đại bản, cho nên mới dựa vào việc này để nói. Nhưng làm sao Chu thị có thể tin tưởng chuyện này được, Lư ma ma này cũng chỉ là hạ nhân, bị chủ mẫu đánh đại bản cũng không phải là chuyện gì lớn, làm sao có thể đến nỗi nổi muốn hại chủ tử? Huống chi bà ta cũng chỉ có một mình, làm sao có năng lực này được.

Triệu Tình Lam nhìn màn này, không nhịn được cười lạnh, nhưng lại không thể biểu hiện về mặt này ra ngoài. Lần này Lộ thị tìm người chịu tội thay, sợ là sẽ tránh được tội này, đáng tiếc, hôm nay không thể để Lộ thị dựa vào việc này mà bị đuổi ra ngoài, nếu không nhất định cuộc sống sau này sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

"Nương!" Chu thị đang muốn nói gì, lại chợt nghe âm thanh trầm thấp hùng hậu của nam tử truyền từ bên ngoài vào.

Đối với âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ này, Triệu Tình Lam không biết nên có phản ứng gì, cái này là phụ thân của mình, nhưng kiếp trước của nàng ông ta chỉ lo chăm sóc nữ nhi của Lộ di nương, chưa bao giờ chịu quan tâm đến nữ nhi con vợ cả là nàng, nhất là sau khi mẫu thân gặp chuyện không may, ánh mắt nhìn nàng của ông ta đều mang vẻ hèn mọn, giống như bản thân không phải là nữ nhi của ông ta.

"Nguyên Nhi, sao con lại tới đây." Chu thị thấy Nhi từ, vẻ mặt cũng dễ nhìn hơn. Chu thị có ba nữ nhi, nhưng nhi từ lại chỉ có một, cho nên từ nhỏ đã yêu thương giống như tâm can bảo bối, ngoại trừ những chuyện thật sự không thể nhận thì chỉ cần không ảnh hưởng đến toàn cục thì đều có thể đồng ý, cho nên kiếp trước Triệu Tĩnh Nguyên muốn cưới Lộ thị làm thê thì cuối cùng Chu thị cũng đồng ý.

"Nương, con mới hồi phủ liền nghe nói trong phủ xảy ra chuyện nên mới qua đây xem." Hôm nay Triệu Tĩnh Nguyên vừa biết chuyện của Mộ Vân đã bị người bên phủ Thừa tướng mời qua, cho nên vẫn không ở trong phủ, không ngờ mới trở về liền nghe người ta nói Lộ di nương bị mẫu thân cho người kéo qua đây, mẫu thân vốn không thích Lộ di nương, Triệu Tĩnh Nguyên rất rõ điều này, cho nên sợ Lộ di nương chịu thiệt, vội vội vàng vàng đi qua đây.

"Xảy ra chuyện, chỉ là vẫn còn một số chuyện." Chu thị gật đầu nói.

"Lão gia cứu thiếp." Lộ di nương tất nhiên là biết Triệu Tĩnh Nguyên đến đây là vì cứu bản thân, lúc này tự nhiên là lao tới giống như vớ được ngọn cỏ cứu mạng, khỏe mắt chứa đầy nước mắt, giống như bản thân nhận hết uất ức, sau đó ru rú bên chân Triệu Tĩnh Nguyên nước mắt ròng ròng.

Triệu Tĩnh Lam nhìn Lộ di nương như vậy, cũng không nhìn được thán phục, một nữ nhân có kỹ năng diễn xuất tinh xảo như vậy, khó trách mẫu thân không phải là đối thủ của nàng ta, mặc dù đời này vẫn chưa tiếp xúc với mẫu thân, nhưng suy nghĩ một chút cũng biết, mẫu thân tuyệt đối không làm được chuyện như vậy, mẫu thân có thói quen đoan trang, khéo léo, không bao giờ thể hiện vẻ nhu nhược gặp đối thủ như vậy thì tự nhiên cũng chỉ có thể chịu thiệt.

"Trà Trà sao thế?" Thấy ái thiếp khóc thành dáng vẻ này, ngay cả mẫu thân mình Triệu Tĩnh Nguyên cũng không thêm đề ý tới, vội vội vàng vàng kéo Lộ di nương đến.

"Lão gia, hôm nay phu nhân gặp chuyện như vậy, bây giờ lại đổ lên người thiếp thân, nói thiếp thân sai người hãm hại phu nhân, lão gia, người nhất định phải làm chủ có thiếp thân, nếu ngài không làm chủ cho thiếp thân thì thiếp thân không còn đường sống rồi." Lộ di nương thút thút nói.

Việc Lộ di nương thút tha thút thít không quan trọng, quan trọng là linh hồn nhỏ bé của Triệu Tĩnh Nguyên nhanh chóng bị hút đi mất rồi. Nữ nhân đáng thương này, cũng vì là thiếp thất, nhiều năm như vậy không biết nhận bao nhiêu uất ức, về sau bản thân nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, cho nàng danh phận thê tử, không để nàng chịu thêm uất ức gì nữa, bởi vậy lại nói: "Trà Trà, nàng không cần lo lắng, ta nhất định sẽ làm chủ cho nàng."

Lộ di nương thấy Triệu Tĩnh Nguyên cam đoan với bản thân, liền không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu khẽ gật một cái, giống như vô cùng sợ hãi.

Nghe thấy đối thoại của Lộ di nương và nhi từ, Chu thị sắp tức điên rồi. Nhưng lúc này Triệu Tĩnh Nguyên chỉ nghĩ đến ái thiếp của bản thân bị uất ức, cũng không thêm quan tâm đến điều khác, vội vàng muốn tranh cãi với mẫu thân, nào biết mới ngẩng đầu đã thấy Triệu Tĩnh Lam ngồi bên cạnh mẫu thân, lại nghĩ tới lời mẫu thân, trong lòng vẫn phỏng đoán, nhất định là do nha đầu bên người mẫu thân nói huyền thuyên.

"Nha đầu nha người thật sự không có quy củ, sao lại đến trước mặt lão thái thái nói huyền thuyên? Mẫu thân người làm ra chuyện bại đức hạnh này, người còn muốn vu hãm người khác cứu nàng? Còn không mau biến về viện của người đóng cửa suy nghĩ đi, thật đúng là dạng người nào sinh ra dạng người đó." Lúc nói chuyện, biểu cảm của Triệu Tĩnh Nguyên hoàn toàn là khinh miệt cùng khinh thường. Ông ta mắng nữ nhi như vậy thì chắc chắn đã quên, ông ta chính là phụ thân của Triệu Tĩnh Lam.

Dù rằng Triệu Tĩnh Lam đã sống qua một đời, gặp không biết bao nhiêu chuyện, nhưng lúc nhìn thấy cảnh này thì trong lòng vẫn có chút khó chịu, người này là phụ thân của mình đó. Có chuyện, phụ thân nói chuyện chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả, bản thân là nữ nhi của ông ta, coi như có gì sai, thì cũng chỉ có thể tính trên đầu ông ta.

Có điều Triệu Tĩnh Lam lại không biểu hiện điều này ra ngoài mặt, vội vàng đứng lên hành lễ với phụ thân, sau đó cẩn thận nói: "Bẩm phụ thân, nữ nhi có giới thể nào cũng không thể làm ra được chuyện này, chuyện đã bị phơi bày, quả thật mẫu thân không làm gì sau, mẫu thân bị người khác kẻ đơn."

"Nguyên Nhi, con càng ngày càng không có quy củ, mặc dù Tĩnh Lam là nữ nhi của con, ta không quản được, nhưng dù sao đây cũng là Xuân Huy đường của ta, con vì bảo vệ ái thiếp mà nói chuyện như vậy. Trong mắt con có còn mẫu thân như ta không?" Trong lòng Chu thị có biết bao nhiêu không hài lòng về việc nhi từ bảo vệ Lộ di nương như vậy, nhất là vì bảo vệ ái thiếp mà ngay cả nữ nhi cũng không quản.

Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên mới hồi hồn, cho nên vội vàng nhận sai: "Mẫu thân thứ tội, là nhi từ nhất thời buồn bực, mong mẫu thân chớ trách tội."

Suy cho cùng cũng là nhi từ của mình, Chu thị buồn bực xong rồi cũng không có chuyện gì, nói: "Con chớ oan uổng Tĩnh Lam, hôm nay nha đầu Tĩnh Lam mới rơi xuống nước, ta thấy nó đáng thương, nên mới để nó ngồi cạnh ra, nó cũng không nói gì với ta."

Sau đó Chu thị lại nói toàn bộ chuyện hôm nay với nhi từ.

Triệu Tĩnh Nguyên không ngờ lại cho chuyện như vậy, trong đầu cũng bắt đầu nghi ngờ, có phải Lộ di nương vì muốn làm chủ mẫu nên mới làm như vậy không.

"Lão gia, Lưu ma ma đã nhận tội rồi, bà ấy vì bị phu nhân trừng phạt, cho nên mới kẻ đơn hãm hại phu nhân, không có liên quan đến thiếp thân mà." Nhìn ánh mắt đang nhìn chằm chằm bản thân của Triệu Tĩnh Nguyên, Lộ thị vội vàng nói: "Từ lúc thiếp thân vào phủ, mười mấy năm trôi qua, chẳng lẽ lão gia không hiểu thiếp thân sao? Làm sao thiếp thân có thể làm ra chuyện như vậy được?"

Lộ di nương than khóc kể lể, tự nhiên khiến nghi ngờ trong lòng Triệu Tĩnh Nguyên rơi sạch, đúng vậy, nữ nhân này ở với bản thân mười mấy năm, cho tới bây giờ vẫn dịu dàng hiền lành, làm sao có thể làm ra chuyện ác như vậy được, là bản thân nghĩ nhiều, mẫu thân không tin nàng thì thôi, bản thân làm trọng phu làm sao có thể không tin được?

"Tất nhiên là ta tin nàng rồi. Trà Trà, nhiều năm như vậy mà ta không hiểu nàng sao?" Trong giọng nói của Triệu Tĩnh Nguyên lại có thêm chút sùng ái ở bên trong.

"Mẫu thân, không phải sự việc này đã rõ ràng rồi sao, là lỗi của Lư thị, kéo mầm tai họa này ra ngoài đánh chết là được, đừng để ảnh hưởng đến thanh danh của hầu phu chúng ta." Lúc này giọng điệu của Triệu Tĩnh Nguyên vô cùng nghiêm khắc, hoàn toàn không giống với lúc nói chuyện với Lộ thị.

Nghe lời này, Triệu Tĩnh Lam thở dài trong lòng, quả nhiên là kết cục như vậy

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vết bẩn khó sạch

Phụ thân không thích mẫu thân cũng là chuyện từ xưa đến nay rồi, tuy nhiên không ngờ hán che chở Lộ di nương như thế, Diễm Đào và Lê Quý Đôn đã đến trình độ không phân thị phi, cả đời mẫu thân phởn phác cho nam nhân như vậy thì thật sự bị ai.

"Nếu lão gia cũng nói vậy, kéo ra ngoài đánh chết, cũng đuổi toàn bộ người nhà của bà ta ra ngoài, cũng không cần ở lại trong phủ chúng ta nữa, người nhà như vậy, chưa chắc có thể có người nào tốt, ở lại trong phủ, ai biết ngày sau còn có mầm tai họa gì." Chu thị lạnh nhạt nói.

Triệu Tĩnh Lam nhìn Chu thị xử trí, mặc dù trong lòng có chút không cam lòng, nhưng quả thật không tiện nói gì, đơn giản cũng không phải chỉ tranh sớm chiều, nếu Lộ di nương sinh ra lòng hận người, tự nhiên không thể không còn động tác, nàng cần nắm được bảy tấc của mỹ nữ rắn độc Lộ di nương mới phải. Nếu nàng nhớ không lầm, người một nhà của Lư ma ma là tâm phúc của Lộ di nương, hôm nay trừ Lư ma ma cũng coi như chặt đứt tay chân của bà ta, đoán chừng cũng có thể sống yên ổn một đoạn thời gian.

Người phía dưới vội dựa theo Chu thị và Triệu Tĩnh Nguyên an bài, kéo Lư ma ma xuống, Lư ma ma luôn miệng kêu tha mạng, tuy nhiên không hề kêu hai chữ oan uổng, Diễm Đào và Lê Quý Đôn cho dù người nhà của bà ta bị đuổi ra ngoài, vậy cũng còn có đường sống, nhưng ngộ nhờ bà ta nói sai, sẽ khiến người nhà của bà ta cũng bị liên lụy.

"Chuyện như vậy thì cứ như vậy đi, ta cũng mệt mỏi, tất cả các người đi xuống thôi." Chu thị cũng không có ý định xử trí khác, dù sao trong phủ xảy ra chuyện như vậy, nếu như truyền đi, cũng không tốt đối với người ở trong phủ, cứ như vậy để lại cũng được.

Nhưng may là Chu thị nghĩ như vậy, những người khác cũng không nghĩ như vậy, Lộ di nương thấp giọng nói với Triệu Tĩnh Nguyên đang ôm lấy mình: "Chẳng lẽ lão gia vẫn muốn mang theo nón xanh?"

Triệu Tĩnh Nguyên vốn cảm thấy chuyện này cứ biết như vậy cũng không tồi, tuy nhiên không ngờ tới chính hán cũng đã đeo nón xanh lên, được Lộ di nương ôn nhu nhắc nhở cũng mới cảm thấy cứ như vậy thực không thỏa đáng.

"Mẫu thân, còn có một việc, Diễm Đào và Lê Quý Đôn hôm nay cũng phải cần làm rõ ràng mới phải." Triệu Tĩnh Nguyên háng giọng nói.

"Còn có chuyện gì?" Chu thị không nhìn thấy động tác nhỏ của Lộ di nương, cho nên không hiểu con trai ý tứ.

"Hồi mẫu thân, nhi tử quyết định hưu Sầm Mộ Vân." Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy lúc mình nói lời này, khuyến khích hết sức đủ, cho nên cũng không cảm thấy mình làm không đúng.

Nghe lời này, Lộ di nương bên này dĩ nhiên âm thầm cười, chỉ cần trừ nữ nhân hạ tiện Sầm Mộ Vân này, về sau bà ta sẽ tốt rồi, sau đó khuyến khích lão gia để cho bà ta làm chính thất phu nhân, kể từ đó, Hầu phu này lại thật sự chính là thiên hạ của bà ta rồi. Thầm nghĩ, Lộ di nương cũng đã cảm thấy mình chính là đương gia chủ mẫu rồi.

Triệu Tĩnh Lam nghe lời này của phụ thân, thật sự có chút không thể tiếp nhận nổi, ngược lại kiếp trước nàng cảm thấy phụ thân không làm sai, nhưng kiếp này, cũng đã điều tra xong, tại sao hán còn không thể tha thứ cho thê tử của mình? Dù sao mẫu thân cũng vô tội trong chuyện này. Chỉ là, Triệu Tĩnh Lam thấy Lộ thị nói chuyện với Triệu Tĩnh Nguyên, Diễm Đào và Lê Quý Đôn nhưng khoảng cách hơi xa, Lộ thị nói vừa nhỏ tiếng, không nghe rõ mà thôi, ngược lại hôm nay lại hiểu.

"Con nói lời khốn kiếp gì vậy, không phải cũng đã điều tra xong, Mộ Vân bị người hãm hại sao? Hôm nay thủ phạm cũng bị xử trí, không phải con nên an ủi nàng thật tốt, sao còn nói lời như vậy?" Chu thị cũng cảm thấy con trai của mình thật hồ đồ.

"Mẫu thân, mặc dù nàng bị người hãm hại, nhưng không thể phủ nhận, dù sao nàng đã bị người làm bẩn, con đường đường là Hầu phu thì tại sao có thể có nữ nhân như vậy làm chủ mẫu? Chuyện truyền ra ngoài, nhi tử còn mặt mũi nào mà tồn tại?" Thất tình chính là thất tình, mặc kệ nguyên nhân là gì.

Lúc này Triệu Tĩnh Lam cũng bối rối, xem ra nàng còn đánh giá thấp chuyện này, chỉ muốn tra rõ chân tướng là tốt rồi, lại không ngờ tới danh tiếng của mẫu thân đã bị phá hủy.

Nếu thật sự ăm ỉ đến đại đường Hình bộ, thì ai cũng biết hậu thuẫn của Khánh Quốc Công phủ vững chãi hơn Vạn An hầu phủ của chúng ta rất nhiều. Lộ di nương nói xem, đến lúc đó ai sẽ là người không may?" Tình Lam nhìn Lộ di nương, lá gan của nữ nhân này thật lớn. Đến bây giờ mà vẫn không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn dám lên tiếng tranh cãi. Cũng không nghĩ xem kết quả của bản thân là như thế nào?

Lộ di nương thấy trong mắt Triệu Tình Lam thoáng hiện vẻ miệt thị, bỗng cảm thấy, những điều vừa rồi là nha đầu kia đang nói với bản thân, dù sao chuyện này cũng là do bản thân sai sử, ngộ nhờ đến lúc đó Khánh Quốc công phủ thật sự truy cứu tới thì e là bản thân sẽ không thể thoát tội. Lưu ma ma đã chết, nhưng ai biết trước lúc bà ta chết có lưu lại cái gì có thể nắm đuôi của bản thân cho người trong nhà? Nếu thật sự có sơ xuất, thì cho dù lão gia sùng ái cũng không thể cứu bản thân, còn cảm thấy bản thân tâm địa độc ác.

"Tien thiếp không biết, Đại tiểu thư nói rất đúng." Lộ di nương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Tình Lam nói không phải không có lý." Chu thị gật đầu, thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng thế, lúc trước kết thân với Khánh Quốc Công phủ chính là bản thân trèo cao, cho dù Nguyên Nhi không thấy rõ tình huống, mấy năm nay cũng là do Mộ Vân thiện lương rộng lượng, nếu không chỉ bằng áp lực của Khánh Quốc Công phủ cũng đủ để chết Vạn An hầu phủ rồi.

Bây giờ xảy ra chuyện này, quả nhiên giống như lời Tình Lam đã nói, nếu ăm ỉ đến công đường, cũng là người một nhà nhưng lại giải quyết không rõ ràng, nhất là Nguyên Nhi, nói không chừng sẽ bị định tội sùng thiếp diệt thế, dung túng thiếp thất mưu hại chủ mẫu, nếu là như vậy thì e là cả đời này của Nguyên Nhi sẽ bị phá hủy hoàn toàn, làm mẫu thân nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra. Hơn nữa sự việc mà nha đầu Tình Quang nói cũng là sự thật, đã không bị xâm phạm thì cũng không bị coi là đội nón xanh cho Nguyên Nhi.

"Nói không sai, nhưng dù không thất trinh, nhưng cũng khó có thể nói rõ ràng, dù sao một nữ nhân không trong sạch, cũng không còn xứng với nhi tử nữa." Triệu Tình Nguyên luôn cảm thấy đề Sầm Mộ Vân làm thế tử chính là một sự vũ nhục.

"Phụ thân, còn một chuyện phụ thân quên nghĩ đến, cái gọi là thất xuất tam bất xuất (bảy điều có thể hư, ba điều không thể hư), không nói đến chuyện mẫu thân có phạm phải thất xuất hay không, nhưng tam bất xuất mẫu thân đã có, vào thời điểm tổ phụ qua đời mẫu thân đã vào cửa, mẫu thân cũng vì lão nhân trong nhà mà thủ hiếu ba năm, tất nhiên sẽ không có đạo lý hư thê." Mặc dù Triệu Tình Lam cảm thấy, có nam nhân như vậy còn không bằng rời đi, nhưng dù sao suy nghĩ của mẫu thân lại không giống mình, nếu bị hư, mẫu thân không có khả năng tiếp nhận được, vậy thì bảo thân liền giữ mẫu thân ở lại đi.

"Việc này..." Triệu Tình Nguyên cũng không còn lời nào để nói, sự thật đúng là như thế. Chỉ là không biết từ bao giờ nha đầu Triệu Tình Lam lại có thể nói có đầu có đuôi như vậy rồi? Trong trí nhớ, nha đầu này là người trầm mặc ít nói, lấy đâu ra tài ăn nói như vậy được, chẳng lẽ bản thân luôn không để ý đến nàng?

Triệu Tình Nguyên suy nghĩ lời Triệu Tình Lam nói, cảm thấy bản thân thật sự không thể phản bác, coi như bản thân không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là sự thật. Dù có không thích Sầm Mộ Vân bao nhiêu, thì hôm nay vẫn không thể hư, hơn nữa cả đời này cũng không thể hư.

Lộ di nương nghĩ nếu phu nhân không bị hư thì bản thân sẽ không bao giờ có ngày nổi danh, cho nên vội vàng nói: "Đại tiểu thư nói đúng, nhưng dù sao cũng còn trẻ, không biết lời đồn đại lợi hại như thế nào, bây giờ phu nhân gặp phải tình huống này, cho dù tiếp tục làm phu nhân hầu phủ thì chỉ sợ cũng không còn mặt mũi gặp người khác, dù thế nào thì hầu phủ cũng phải tiếp xúc với người bên ngoài, các vị phu nhân rảnh rồi không có việc gì làm thích nhất là soi mói chuyện nhà người ta..."

Triệu Tình Nguyên ngẫm lại, cảm thấy Lộ di nương nói đúng, không nói đến bản thân Sầm Mộ Vân có thể tiếp nhận được hay không, bản thân hoàn toàn không thừa nhận được chuyện này. Lúc đó trên triều đình sẽ thấy bản thân như thế nào?

"Mẫu thân, nhi tử muốn nâng phân vị của Trà Trà, nâng lên làm bình thê, về sau chuyện trong phủ liền để cho nàng xử lý đo. Về phần Sầm Mộ Vân, mặc dù không thể hư, nhưng cũng không thể cứ ở trong phủ như không có chuyện gì phát sinh được, vẫn là giáng phân vị của nàng ta xuống, về sau liền làm thiếp thất của hầu phủ đi, không cần ra ngoài gặp người khác nữa." Triệu Tình Nguyên nói.

Lộ di nương nghe xong lời này thì thầm vui mừng, thật sự không ngờ bản thân còn chưa nhắc với lão gia thì lão gia đã nghĩ tới chuyện nâng phân vị của bản thân lên, mặc dù không phải là thê tử thực sự, nhưng có thể làm bình thê đã là không tệ rồi, quan trọng nhất là về sau Sầm Mộ Vân là thiếp, thấy bản thân sẽ phải hành lễ, nghĩ đến điều này Lộ thị không nhịn được vui sướng.

Tương phản với sự vui sướng của Lộ thị, vẻ mặt của Chu thị và Triệu Tình Lam không thể tin được nhìn Triệu Tình Nguyên.

Triệu Tình Lam không nhịn được thầm suy nghĩ, làm sao phụ thân có dáng vẻ đạo mạo lại có thể nói ra những lời như vậy? Thê tử biến thành thiếp thất, thiếp thất biến thành thê tử, đảo lại toàn bộ. Suy nghĩ của Chu thị cũng gần giống với Triệu Tình Lam, nhưng Chu thị càng không thể tiếp nhận chuyện này được, dù sao quá khứ của Lộ thị cũng là kẻ hèn, nếu làm phu nhân hầu phủ thì không phải người khác sẽ chê cười bản thân giống như vậy sao?

"Con thật hồ đồ, Nguyên Nhi, triều ta có quy định, thiếp con nạp từ bên ngoài vào, chính là tiện thiếp, cả đời đều như vậy, bình thiếp quý thiếp có thể nâng phân vị, nhưng chỉ có tiện thiếp thì tuyệt đối không thể. Chẳng lẽ con muốn thử xem luật pháp có uy nghiêm hay không sao?" Chu thị lạnh lùng nói. Dù nhi tử sùng thiếp đến hồ đồ thì làm sao bản thân bà có thể cho phép việc như vậy xảy ra? Nếu vì việc nhỏ như vậy mà hủy đi danh vọng của hầu phủ thì làm sao bản thân còn mặt mũi đi gặp lão hầu gia dưới cửa tuyền?

Triệu Tình Nguyên thật sự quên mất, chính là như vậy, mặc dù Trà Trà tốt, nhưng cũng là thiếp bản thân lên nạp ở bên ngoài về. Có điều cái này cũng không phải là chuyện không còn cách giải quyết, bản thân có thể bảo Trà Trà ra khỏi phủ, sau đó lấy lễ cưới của bình thê quang minh chính đại cưới vào cửa là được.

Nhìn đuôi lông mày của phụ thân hiện vẻ vui sướng, Triệu Tình Lam cười, nhưng trong đáy mắt lại vô cùng lạnh lùng, kiếp trước phụ thân cũng đưa Lộ di

nuơng ra ngoài, thay đổi tên họ rồi lại cười vào cửa, quang minh chính đại làm phu nhân hầu phủ.

Bỗng nhiên lão thái quân nhớ tới cái gì, cho nên nói: "Nguyên Nhi đừng nghĩ nữa, nếu con đẩy Mộ Vân xuống làm thiếp sẽ không có cách nào cho Khánh Quốc công phủ một cái công đạo, con lại thăng tiến thiếp lên làm bình thi, làm sao có thể cho qua được?"

Mộ Vân thật sự không thể tiếp tục làm phu nhân hầu phủ, dù sao cũng không tốt cho thể diện của hầu phủ, nhưng làm quý thiếp rồi ở lại Phật đường thì cũng được.

Làm sao Triệu Tĩnh Nguyên không rõ ý tứ của mẫu thân, những người ở đây đều hiểu, trên mặt Lộ di nương hiện rõ vẻ không vui, còn Triệu Tĩnh Lam càng không thể tin được, nãy nãi lại có thể đồng ý với chủ ý của phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chính nữ biến thành thứ nữ 2

Triệu Tĩnh Lam không nghĩ tới tổ mẫu của nàng sẽ cùng phụ thân đạt được nhận thức chung, xem ra lần này mẫu thân nàng thật sự nguy hiểm, nàng cũng không có năng lực giữ được địa vị của mẫu thân rồi, nhưng nàng cũng không thể buông tha như vậy, có lẽ tạm thời cũng chỉ có thể uất ức mẫu thân.

"Ý của mẫu thân là?" Mặc dù Triệu Tĩnh Nguyên biết mẫu thân đồng ý để Sầm Mộ Vân làm thiếp thất, dĩ nhiên lieqiudoon nhưng không đồng ý để Trà Trà làm thiếp thất, thế nhưng chuyện trong phủ muốn giao cho ai đây? Chẳng lẽ để cho Sầm Mộ Vân làm chủ? Nếu như vậy còn có ý nghĩa gì?

"Sẽ để cho Mộ Vân làm quý thiếp, sau đó tu hành ở trong Phật đường, mặc dù như vậy là uất ức nàng, tuy nhiên đó cũng là biện pháp ở ẩn tốt nhất, cũng coi như bảo vệ nàng thôi." Chu thị cũng có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc này lòng dạ Triệu Tĩnh Lam thật lạnh, vốn còn tưởng rằng nàng có thể đi theo nãi nãi, để cho bà giúp đỡ mẫu thân ruột của nàng, nhưng bây giờ xem ra, cuối cùng con trai của bà tương đối quan trọng, chỉ cần phụ thân nói ra, mặc kệ như thế nào thì nãi nãi cũng nghĩ biện pháp làm được thôi.

Nhưng đến hôm nay, như vậy cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt, chuyện này truyền đi là chuyện tất nhiên, ai cũng không có biện pháp thay đổi, nếu như mẫu thân ở trong nhà, không khỏi bị lời đồn đại đánh thẳng vào, đi Phật Đường, mặc dù kham khổ nhưng cũng coi như an bình.

"Như vậy, Trà Trà ——" Triệu Tĩnh Nguyên thận trọng quan sát phản ứng của mẫu thân.

"Chuyện này cũng đừng thương lượng, tuyệt đối không thể. Tốt lắm, ta cũng mệt mỏi, các người đều tự giải tán thôi." Chu thị nói.

"Mẫu thân, còn có một chuyện, ai quản nhà này?" Dù không thể phủ chính, để Trà Trà quản gia cũng tốt, cũng coi như đề cao địa vị trên thực tế. Dù sao ai quản gia thì có thực quyền, coi như chỉ là thiếp thất cũng không có người xem thường.

"Tạm thời ta quản trước, mấy ngày nữa tìm ngày thật tốt nạp một phòng thiếp thất nữa cho con, qua một thời gian ngắn nữa thì tìm nữ nhi một nhà khá giả, cưới thêm một phòng cho con là được." Sao Chu thị có thể không hiểu ý tứ của con trai mình, nhưng mặc kệ như thế nào, muốn bà đồng ý cho một kỹ nữ làm chủ nhà này, bất kể như thế nào thì bà cũng không thể đồng ý.

Mặc dù Triệu Tĩnh Nguyên có chút không vui khi mẫu thân không để Lộ thị làm gia chủ, nhưng nghe được mẫu thân đồng ý nạp thiếp cưới vợ cho mình, trong lòng vẫn rất vui vẻ, Triệu Tĩnh Lam nhìn trên mặt cha mình hiện ra vẻ tươi cười, trong lòng rất khinh bỉ phụ thân, thật sự không nghĩ đến, phụ thân là người như vậy, lúc trước vẫn nhu tình mật ý với Lộ di nương, yêu giống như cái gì, lúc này thời gian mới bao lâu, nghe đến có người mới muốn vào cửa, liền thay đổi thành như vậy rồi.

Lời này đối với Lộ di nương mà nói, đã có thể không phải chuyện gì đáng đề cao hứng rồi, dù sao địa vị của bà chỉ là thiếp thất dưới cùng trong phủ, nếu như Chu thị nạp thiếp cho lão gia, đó chính là quý thiếp, địa vị cao hơn chính mình nhiều, hơn nữa còn được quản gia, bà còn có thể có địa vị gì? Huống chi sau này còn muốn lấy vợ, Dĩ nhiên là Quý Quý Đôn như vậy hai người nữ nhân trẻ tuổi hơn bà, hơn nữa địa vị cũng cao hơn, cuộc sống sau này của bà phải làm sao? Sớm biết kết cục như vậy, bà cũng không tìm cách diệt trừ Sầm Mộ Vân rồi, dù sao chỉ có một Sầm Mộ Vân không được sủng dễ đối phó hơn nhiều. Vào lúc này người còn chưa tới mà lão gia cũng đã vui vẻ ra mặt rồi, xem ra rất vui vẻ đối với chuyện người mới muốn tới, nếu quả như thật vào cửa, bà còn có thể có địa vị gì? Chẳng phải là muốn bị tiểu nha đầu trẻ tuổi ức hiếp?

Vào lúc này trong lòng Lộ di nương rất hối hận, nhưng bây giờ mặc kệ nói thế nào đều là làm việc mất công rồi, nếu lão thái thái nói rồi, tất nhiên chuyện này sẽ phải làm như vậy.

Triệu Tĩnh Lam lạnh lùng cười liếc mắt nhìn Lộ di nương, những năm qua nữ nhân này hoàn toàn độc chiếm cha của nàng, hôm nay nhìn khuôn mặt bà ta đã vụn vỡ, nên biết rõ địa vị của mình tràn ngập nguy cơ rồi, cho dù có năm nam nữ thì có thể như thế nào? Dù hầu ở bên cạnh phụ thân vài chục năm thì có thể như thế nào? Cuối cùng nam nhân vẫn có mối nói cũ, mỹ nhân xinh đẹp nữa, nhìn vài chục năm cũng mệt mỏi, không tươi mới nữa.

Có mẫu thân chi bảo, Triệu Tĩnh Nguyên tự nhiên cảm thấy hài lòng liền đi ngay, thuận tiện cũng mang theo mỹ nhân tuổi xé chiều là Lộ di nương, dù sao người mới còn chưa tới, nữ nhân này vẫn là người trên đầu quả tim ông ta.

Nhìn cục diện này, Triệu Tinh Lam cũng đứng dậy muốn đi, tuy nhiên lại bị Chu thị gọi ở lại. dieendaanleequydonn Chu thị nhìn Triệu Tinh Lam không thể nào vui vẻ một chút rồi nói: "Tinh Lam, ta biết rõ con không hài lòng đối với cách xử trí của nãi nãi, nhưng con cũng thấy đấy, nếu như ta không đồng ý hạ địa vị của mẫu thân con, tất phải đồng ý với phụ thân con để Lộ di nương làm bình thủ và quản gia, nếu như vậy, con suy nghĩ một chút, mẫu thân con có thể sống như thế nào?"

"Dạ, nãi nãi, Tinh Lam biết, nãi nãi cũng có khổ tâm bất đắc dĩ của mình." Mặc dù Tinh Lam trong lòng không vui, nhưng cũng biết, đây không phải là thời điểm nằng tức giận, mẫu thân hoàn toàn thất thế, nằng muốn sống yên ở trong nhà này nữa, muốn bảo vệ mẫu thân, tất phải dựa vào Chu thị mới phải.

"Con có thể hiểu là tốt nhất, chỉ là đứa bé, kể từ đó chỉ uất ức con." Chu thị nhìn thật sự là có chút không bỏ được.

Từ khi ra đời đứa nhỏ này chính là dòng chính nữ, hiện tại đột nhiên thay đổi thành thứ nữ, DiễđđầnnLêeQuýĐôn sợ là không tiếp nhận được chuyện này, nhưng mặc kệ dù thế nào khó khăn, nếu nằng vẫn còn muốn sống nữa, đây chính là bi kịch sinh ở danh gia vọng tộc, con đường sau này chỉ càng thêm khó đi, rất nhiều chuyện, trình độ khó khăn không phải nằng có thể nghĩ tới, hơn nữa cũng chỉ có thể dựa vào chính nằng đến điều chỉnh mới phải.

Nghe lời của tổ mẫu, lúc này Triệu Tinh Lam mới nghĩ đến, sau này nằng và ba nữ nhi của Lộ di nương không có gì khác biệt, sau này nằng cũng chính là một thứ nữ rồi, thế nhưng có quan hệ gì đâu, đời trước nằng cũng là thứ nữ, nên chịu những gì thì nằng cũng đã sớm bị qua rồi, thế nhưng một đời này, nằng cũng không thể tiếp nhận một số mạng giống vậy nữa, muốn thay đổi số mạng chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Dạ, nãi nãi, Tinh Lam biết, về sau Tinh Lam cũng sẽ chú ý mỗi tiếng nói cử động của mình, không cho người ta lên án." Vừa nói chuyện, Tinh Lam chỉ roi xuống vài giọt hạt châu vàng, Chu thị vội ôm Triệu Tinh Lam vào lòng.

"Đứa bé, nãi nãi biết con uất ức, nhưng con hãy yên tâm đi, mặc kệ nói thế nào, nãi nãi cũng ở đây, tuyệt đối không thể để cho con chịu uất ức, mặc kệ là ai quản gia, đfienddn lieqiudoon con cũng sẽ không thiếu một chút so với trước kia. Ăn mặc dùng, nữ nhi của Lộ thị tuyệt đối cũng không thể so sánh được, bao gồm đồ cưới trong tương lai, nãi nãi cũng sẽ chuẩn bị tốt cho con." Nói đến chuyện này, hai bà cháu đồng thời nghĩ tới chuyện Dục Thân Vương Phủ có thể từ hôn hay không?

Chỉ là suy nghĩ của hai người cũng hoàn toàn khác biệt, Chu thị e sợ sau chuyện này, Dục Thân Vương Phủ tới từ hôn, dù sao thứ nữ thật sự không có tư cách gả vào vương phủ làm chính thê. Mà hiện tại Triệu Tinh Lam chỉ sợ, người của Dục Thân Vương Phủ không đến từ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tranh giành đồ cưới 1

Editor: Búnn.

Thời điểm Triệu Tinh Lam trở lại Hành Hương viện của Sầm Mộ Vân, vì trước đó bà được đại phu xem qua, được uống giải dược, nên đã tỉnh lại. Từ niệng tiểu nha đầu cũng biết hôm nay xảy ra chuyện gì, đang yên lặng rơi lệ. Mất thấy nữ nhi đi tới, vội vàng lấy khăn, lau khô nước mắt, nói chuyện với nữ nhi, nhưng lúc nhìn về nữ nhi, ánh mắt của bà cũng mang vẻ rứt rứt, sợ rằng nữ nhi cũng cho là bản thân hèn mọn.

Triệu Tinh Lam thấy mẫu thân như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khổ sở, nhưng cảm thấy hẳn là lúc này trong lòng mẫu thân cũng cảm thấy vô cùng khổ sở, cho nên vội vàng tiến lên phía trước, ngồi ở mép giường an ủi mẫu thân.

"Lam Nhi, mẫu thân..."

"Nương, Lam Nhi biết trong lòng nương uất ức, chỉ là trên đời này có rất nhiều điều không như ý, nhưng nương cũng không cần gây khó dễ cho bản thân như vậy. Nương đừng khóc, không bằng thử vượt qua, chưa biết chừng lại tốt." Nhìn vẻ mặt tái nhợt của mẫu thân, trong lòng Triệu Tinh Lam lại thêm vài phần hận ý, là bản thân xem nhẹ Lộ thị, bằng không làm sao hôm nay bà ta có thể không thương tổn lông tóc như vậy được. Có điều người như vậy vẫn còn muốn tạo nghiệt, bản thân lại chờ là được, việc bây giờ là phải an ủi mẫu thân trước.

"Bây giờ Lam Nhi không thể gọi nương là nương nữa, ta cũng không thể gọi con là Lam Nhi nữa, sau này vẫn nên gọi là tiểu thư, di nương thôi." Thời điểm nói ra những lời này, trái tim Sầm Mộ Vân giống như bị dao đâm, vỡ thành từng mảnh vụn.

Nhưng thân phận bây giờ đã khác, vừa rồi có người nói cho mình biết, về sau mình không còn là chủ mẫu nữa, chỉ còn là thiếp thất, quyền đương gia cũng phải giao ra. Ngay cả nữ nhi bản thân hoài thai mười tháng, gọi bản thân là mẫu thân mười mấy năm, bây giờ cũng chỉ có thể gọi là di nương.

"Nương, nương đừng nói như vậy. Lúc còn hai người chúng ta gọi như thế nào thì gọi, chỉ cần lúc ở bên ngoài làm dáng là được." Mặc dù không đành lòng, nhưng đây là quy củ, là chuyện không ai có thể thay đổi.

Có điều, sau này mẫu thân phải ở lâu dài trong phật đường, thật sự không có cơ hội gặp người ngoài, có lẽ như vậy sẽ giống như Chu thị nói, đối với mẫu thân mà nói cũng là chuyện tốt, tâm tư mẫu thân nhạy cảm, chỉ sợ là không nghe được mấy lời đồn nhảm bên ngoài, mặc dù ở phật đường có kham khổ,

nhưng suy cho cùng thì tâm lại có thể yên tĩnh một chút.

"Là ta liên lụy đến con và ca ca con, nếu không có mẫu thân như ta, các con sẽ không bị biến thành thứ xuất. Không bằng để ta chết còn hơn." Lúc này Sầm Mộ Vân lại cảm thấy vô cùng hối hận, nếu trước lúc bản thân nhận được tin tức này liền tự sát thì có thể thay đổi toàn bộ, huynh muội Lam Nhi và Thanh Phong sẽ không bị lưu lạc đến mức này.

"Nương, nương không nên nói như vậy, nếu nương thật sự làm như vậy, làm sao Lam Nhi và ca ca có thể sống tốt được? Đứa nhỏ không có mẫu thân, dù là con vợ cả thì sao? Sống còn không bằng chết nữa." Triệu Tĩnh Lam không ngờ mẫu thân lại có suy nghĩ như vậy, cho nên vội ngăn lại: "Hơn nữa, cuộc sống còn dài, tương lai sẽ có kết quả như thế nào, không ai trong chúng ta có thể biết trước được, nói không chừng vẫn còn cơ hội thay đổi."

Nếu mẫu thân nhất định phải làm chủ mẫu Triệu gia, dù khó khăn thế nào mình cũng phải lấy lại cho mẫu thân, đây vốn là vị trí của mẫu thân, tuyệt đối không thể để người khác lấy đi, có điều nếu mẫu thân nghĩ thông suốt, bản thân cũng có biện pháp để mẫu thân bắt đầu cuộc sống mới, từ đây thoát ly khỏi bể khổ, nhưng đó cũng không phải là việc trước mắt cần làm

Nghe nữ nhi nói vậy, trong lòng Sầm Mộ Vân ngoài khổ sở còn trăm mối cảm xúc ngổn ngang khác, trong một đêm đứa nhỏ này đã trưởng thành, còn có thể có suy nghĩ như vậy, cũng không biết là chuyện tốt hay xấu, nghĩ đến trong lòng bà cũng sớm hiểu rõ, chuyện của mình nhất định có liên lụy đến con, nhưng mẫu thân vô năng như bà lại không làm được gì cho con, lại chỉ có thể tro mắt đứng nhìn.

"Lam Nhi, có chuyện này quan trọng hơn, ta nghĩ, lâu nhất cũng ngày mai, mẫu thân sẽ chuyển ra khỏi nơi này, về sau toàn bộ nơi này không còn là của ta nữa, những cái khác cũng thế, nhưng đồ cưới ta mang từ Khánh Quốc công phủ tới, không thể không duyên không có bị người ta cướp mất, hôm nay ta giao cho con. Đến đêm, con tìm vài người chuyển qua chỗ con đi." Mặc dù Sầm Mộ Vân yếu đuối, nhưng xuất thân cao, rất nhiều chuyện vừa động đã nghĩ tới, cho nên nói với nữ nhi.

"Vâng, nương. Có điều chúng ta muốn chuyển này nợ cũng không nên chuyển ban đêm, như vậy dễ bị người khác nói là nuốt của, như vậy lại không tốt, chúng ta nên làm ban ngày, quang minh chính đại mà chuyển đi, dầu gì cũng là đồ của mình, tại sao phải e ngại người khác?" Làm sao Triệu Tĩnh Lam không rõ, kiếp trước, đến phút cuối cùng, đồ cưới của mẫu thân lại tiện nghi cho Lộ di nương cùng đứa nhỏ của bà ta, để tùy ý bọn họ tiêu xài, kiếp này bản thân tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy tái diễn, mẫu thân, bản thân nhất định phải bảo vệ thật tốt, tới lúc đó, ca ca thủ thế, mình xuất giá mới không chịu uất ức. Trên đời này, không có ai đáng tin, suy cho cùng cũng phải dựa vào bản thân.

Sầm Mộ Vân nhắm lại thì thấy nữ nhi nói cũng đúng, đồ của mình, sợ gì người khác thấy. Cho nên bảo Tĩnh Quang lấy mấy hộp nhỏ nhất của bản thân vào.

"Trong chiếc hộp này là năm vạn hai ngàn phiếu, cùng một ít khế ước mua nhà, khế đất. Lúc trước vào thời điểm ta xuất giá, ngoại tổ mẫu cùng ngoại tổ phụ của con cho ta mười hai cửa hàng cùng ba tòa nhà, tổng cộng là mười lăm khế ước nhà đều ở trong này, vì không có thời gian, ta không thể dẫn con đi nhìn một lượt, có điều trong đây cũng có địa chỉ cụ thể, cũng rất dễ tìm. Nếu con có thể đi ra ngoài thì tự mình đi xem, nếu không thể đi liền nghĩ biện pháp đến nhà ngoại tổ phụ, tìm nhị cữu cữu của con, cữu ấy sẽ giúp con."

"Vâng, mẫu thân, nữ nhi nhớ rồi." Hiện tại ca ca học ở ngoài, không có ở trong phủ, người mà mẫu thân có thể phó thác cũng chỉ có mình mình thôi. Nếu không hay là mình viết thư báo ca ca mình quay về. Có ca ca bên cạnh, suy cho cùng thì trong lòng mẫu thân cũng tốt hơn một chút rồi.

"Về sau những thứ này con với ca ca con chia ra, mặc dù không nhiều, nhưng sau này nhờ Triệu gia có bạc đãi hai đứa, thì hai đứa cũng có trợ cấp, sẽ không đến mức không có cái duy trì." Bị bản thân liên lụy, e là cuộc sống sau này của hai đứa sẽ không được dễ chịu, hưởng chi, tính tình của hai đứa cũng gần giống bản thân, tuy không quá yếu đuối, nhưng ở cái nơi ăn thịt không nhả xương này, làm sao có thể không chịu thiệt chứ: "Còn nữa, lúc ta xuất giá, có 68 rương đồ cưới, bây giờ vẫn còn phần lớn, ta đều khóa ở trong tiểu khố phòng ở trong sân, bên trong có các loại châu báu, đồ trang sức, đồ cô, tranh chữ. Mặc dù không phải là hạng nhất, nhưng cũng đáng giá, con lập tức cho người chuyển qua đi. Chậm e là không kịp."

Bây giờ bản thân bị người khác hãm hại thành như vậy, mấy thứ của mình cũng không thể để người khác lấy đi, nếu không mình thật sự không thể an tâm. Những thứ này đều không có liên quan gì đến Triệu gia, toàn bộ đều là của mẫu thân ở Khánh Quốc công phủ.

"Nếu chuyển thì chúng ta làm sớm, đồ nhiều, nửa khắc cũng không thể mang hết. Tĩnh Quang, Thúy Vũ, hai em tìm vài người đến đây chuyển đồ." Sắp xếp của mẫu thân quả nhiên là rất tốt, chỉ là mẫu thân thiện tâm, cộng thêm không quá quyết, nên mới có kết cục hôm nay. Phụ thân là người có mắt không trông, mẫu thân đường đường xuất thân từ Quý tộc, một nữ tử phong trần như Lộ di nương, dù có làm cách nào cũng không thể với tới. Đợi đến lúc ông ta biết nữ nhân mình che chở sủng ái mười mấy năm là người lòng dạ rắn rết như thế nào, nhất định ông ta sẽ hối hận.

Tĩnh Quang và Thúy Vũ là tâm phúc của mẫu tử Triệu Tĩnh Lam, đương nhiên là sẽ tận lực vì chủ tử, nhưng cũng có một số người thấy cảnh ngộ bây giờ của mẫu tử Triệu Tĩnh Lam, cảm thấy bọn họ khó xoay người, nên có chút chậm trễ. Triệu Tĩnh Lam cũng không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn mọi thứ. Mấy người kiến thức hạn hẹp kia, e là muốn vội vàng đi nịnh bợ Lộ di nương, nhưng bọn họ lại không biết, Lộ di nương cũng chỉ là châu chấu sau thu, chỉ sợ ngày chết cũng không còn xa lắm đâu.

Không lâu sau cửa khố phòng được mở ra, Sầm Mộ Vân và Triệu Tĩnh Lam chỉ huy người chuyển đồ, kết quả vừa quay sang đã thấy Lộ di nương là lướt lượn lờ đi tới, bên cạnh còn dẫn theo hai nữ nhi của bà ta, Triệu Tĩnh Yên cùng Triệu Tĩnh Nhiên. Nhìn thấy Triệu Tĩnh Yên, trong lòng Triệu Tĩnh Lam cảm thấy hận vô cùng, kiếp trước, là nữ nhân này hại chết bản thân, kiếp này bản thân nhất định phải báo thù.

"Ôi, ta muốn vốn tới đưa tỷ tỷ đi phật đường, lại không ngờ gặp được mẫu tử các ngươi lên chuyển đồ, những đồ này hẳn là được giấu diếm trong mấy năm này ở nhà này, bây giờ thất thế, tỷ tỷ phải giao ra nên không cam lòng, cho nên dứt khoát đưa cho đại tiểu thư trước. À! Ta nói sai rồi, bây giờ không còn là đại tiểu thư nữa, chỉ có thể gọi là nhị tiểu thư thôi." Lộ thị vui sướng khi người gặp họa nói, nhưng mắt lại dính chặt lên mấy hạ nhân đang nâng thùng, nhìn họ chằm chằm. Mấy cái hòm này đều rất nặng, e là bên trong đều là thứ tốt.

Vừa rồi bà ta còn ở trong viện của mình hờn dỗi, kết quả lại có người đến bẩm báo bản thân, nói là Hành Hương viên có động tĩnh, cho nên bà ta mới vội vàng vàng tới đây. Một mặt xem bọn họ làm gì sau lưng bản thân, mặt khác là để điều võ dương oai, rốt cuộc nữ nhân này cũng là di nương giống mình, mặc dù hồi hận, không thể trị tận gốc, còn khiến bản thân trộm gà không được còn mất một nắm gạo, có điều nhìn bà ta nghèo túng, trong lòng cũng thật sự thông khoái, còn có thể điều võ dương oai một phen, coi như là phát tiết toàn bộ những điều bản thân không vừa lòng trong nhiều năm qua.

Chỉ là, nhiều đồ tốt như vậy, sao có thể để mình Triệu Tinh Lam có được? Dù sao thì nữ nhi của mình cũng nên có phần, bây giờ bà ta không còn là phu nhân nữa. Dựa vào cái gì mà cho đồ tốt cho nữ nhi của bà ta? Dù thế nào bản thân cũng phải tranh một phần cho nữ nhi mới được.

Mẫu tử Triệu Tinh Lam cũng không để ý tới Lộ di nương, mặc kệ bà ta ở đó lải nhải một mình. Cũng đã sớm đoán được, Lộ di nương là người như vậy, bây giờ thấy mẫu thân bị chinh, tự nhiên muốn đến điều võ dương oai, cũng không phải chuyện gì lớn, bây giờ nhìn thoáng qua, thấy bà ta có hứng thú với đồ của mẫu thân, nhưng những thứ này, làm sao có thể cho bà ta?

Nhìn thấy mẫu tử Triệu Tinh Lam vẫn chuyên tâm chuyển đồ, không thêm để ý đến mình, Lộ di nương lại có chút nhụt chí, có điều trong giây lát lại tràn ngập ý chí chiến đấu, bọn họ cho rằng không nói chuyện là có thể ngăn cản bản thân hôm nay lấy mấy thứ này sao? Không dễ vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tranh giành đồ cưới 2

"Người tới, nếu Sầm di nương chuyển đồ ở đây, chúng ta đương nhiên không thể chậm ở phía sau, các người cũng phải nắm chặt thời gian mang mấy thứ này trở về cho ta, chớ rớt ở phía sau người khác. Con người của ta không thích chiếm tiện nghi, nhưng ta cũng không thích thua thiệt." Lộ di nương nhìn mẫu tử Triệu Tinh Lam, nói khiêu khích.

Đương nhiên là mấy thứ này là của Sầm Mộ Vân, nếu là trước kia, bà ta nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng hôm nay bà ta không sợ gì, một người đã bị giáng xuống làm di nương, còn vô cùng không được sủng ái, làm sao có thể so sánh với bà ta? Cho dù hôm nay bà ta quang minh chính đại đoạt những thứ đồ này thì có thể như thế nào? dieendaanleequydonn Nhi tử của Sầm Mộ Vân không có ở đây, chỉ có cô nhi quả mẫu bọn họ, có lẽ cũng không thể làm gì bà ta, huống chi bà ta còn có lão gia làm chỗ dựa.

"Lộ di nương, ta nghĩ người của bà vẫn không nên động thủ, nếu không chuyện này âm ỉ lên thì mặt mũi bà sẽ rất khó coi." Triệu Tinh Lam lạnh lùng nói với Lộ di nương.

Hôm nay Lộ Thị cực kỳ phách lối, nếu không cho bà ta thấy một chút lợi hại thì bà ta còn thật sự cho rằng cái nhà này do bà ta định đoạt rồi.

"Nhị tiểu thư!" Lộ di nương cố ý đề thấp giọng nói, ý đồ nhắc nhở Triệu Tinh Lam, hôm nay nàng chỉ là tiểu thư thứ xuất, giống hai nữ nhi của bà ta.

"Ta biết rõ hôm nay ta không phải đại tiểu thư, nhưng Lộ di nương, bà đừng quên, cho dù ta chỉ là tiểu thư thứ xuất, ta cũng luôn là tiểu thư, luôn là chủ tử, so với di nương, nhưng địa vị cao hơn nhiều." Triệu Tinh Lam giận quá hóa cười, hóa ra đây cũng không có gì lớn, thứ xuất thì thế nào? Còn không phải cuộc sống vẫn như vậy? Chẳng lẽ nàng thành thứ xuất sẽ bị Lộ di nương ức hiếp sao?

"Người ——" Lộ di nương tức giận mặt đỏ rần, bà ta thật sự không nghĩ tới, vào lúc này Triệu Tinh Lam lại có thể khí định thần nhàn nói ra những lời này, không phải bình thường nha đầu này rất yếu đuối sao? Lúc này trải qua biến cố như vậy, tại sao nàng ta không tìm cái chết, ngược lại làm hư chuyện tốt của bà ta nhiều lần? Đây là Triệu Tinh Lam trước đó sao?

"Nhị tỷ tỷ nói đùa, mặc dù địa vị di nương không cao, nhưng dù sao cũng là người bên cạnh phụ thân, nói thế nào cũng là trưởng bối của chúng ta, chẳng lẽ trước kia Sầm di nương chưa từng dạy Nhị tỷ tỷ những thứ này?" Triệu Tinh Yên cười nói tự nhiên.

Triệu Tinh Lam còn tưởng rằng mình cao cao tại thượng sao? Còn tưởng rằng mẫu thân ruột của nàng ta là đương gia của Hầu phủ này sao? Chẳng lẽ nàng ta vẫn còn ôm ảo tưởng sống qua ngày? Nàng ta không biết hiện tại mẫu tử các nàng gặp phải tình huống gì sao? Dieendkdan/leequhydonnn Chẳng lẽ nàng ta cho là cho dù mẫu thân của nàng ta là Quý Thiếp thì có thể cao quý hơn mẫu thân nàng ta (TTY) rồi hả? Triệu Tinh Lam thật là ngu, cũng không giấu lại giữa một quý thiếp phải thanh đăng cổ phạt và một tiện thiếp sống sờ sờ, bất kỳ một người bình thường nào cũng sẽ chọn ai?

Không có chủ nhân trong nhà này che chở, cuộc sống sau này của mẫu tử các nàng thật khó có thể tưởng tượng. Triệu Tinh Yên tưởng tượng đến lúc thân phận của nàng ta và Triệu Tinh Lam đổi chỗ, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc nàng ta có thể hãnh diện, nếu như di nương nàng ta còn có thể khiến phụ thân giúp phù chính, cuộc sống của nàng ta lại thật sự không có gì tiếc nuối. A, không, nàng ta còn phải gả cho Thế tử Dục Thân Vương Phủ, nếu không vẫn có một chút xui tiếc nuối.

Đối với suy nghĩ của Triệu Tinh Yên, dĩ nhiên lúc này Triệu Tinh Lam có thể hiểu rõ, cho nên khoe miệng chỉ kéo lên một nụ cười lạnh lùng, dĩ nhiên nàng muốn thành toàn cho suy nghĩ của nàng ta, nhưng thành toàn không bao gồm những thứ đồ cưới của mẫu thân mà họ muốn cướp đoạt bên trong đó.

"Bảo vệ những thứ này thật tốt cho ta, đây cũng không phải là đồ của Hầu phủ, mà là mẫu thân ta mang từ Khánh quốc công phủ tới, ai cũng không có quyền chiếm đoạt." Triệu Tinh Lam nói với bọn hạ nhân sau lưng nàng.

Nhưng lúc này bọn hạ nhân cũng hơi chần chờ, dù sao vì một phu nhân đã thất thế mà đắc tội Lộ di nương trên đầu quả tim lão gia thì thật sự không lý trí, vì vậy những người này cũng đang suy nghĩ, bằng không trực tiếp mặc cho Lộ di nương lấy đi những thứ đồ này thôi.

"Các ngươi phải làm theo lời của bản tiểu thư, tự nhiên không thiếu chỗ tốt cho các ngươi, nghĩ đến các ngươi không biết, tiểu thư là người trên đầu quả tim của lão thái thái. Nếu như tiểu thư bên này chịu uất ức, lão thái thái bên kia cũng không thể tha cho các ngươi." Nhìn những hạ nhân này có một chút chần chờ, Thúy Vũ vội nói, hôm nay có thể lấy ra nói cũng chính là lão thái thái. Nhưng điều này cũng chỉ có thể hù dọa một lúc mà thôi, cuối cùng những người này sẽ cảm thấy dù thế nào lão thái thái cũng không thể quản chuyện của lão gia.

Những người này nghe lời nói của Thúy Vũ, dĩ nhiên lại suy nghĩ lần nữa, đối với chuyện đã xảy ra ở Xuân Huy Đường lúc trước, những người làm hạ nhân như bọn họ cũng nghe nói, hôm nay tiểu thư được lão thái thái sủng ái hơn, nhưng rốt cuộc muốn nương nhờ vào Lộ di nương hay tin tưởng lão thái thái sẽ bảo vệ tiểu thư? dieendaanleequydom Nhưng nghe nói lần này phu nhân bị người hãm hại, lúc trước phu nhân đối với hạ nhân của mình cũng không tệ lắm, hiện tại coi như báo đáp ân đức của phu nhân ngày trước, hôm nay tạm thời giúp phu nhân và tiểu thư.

"Lời Thúy Vũ đã nói rồi, về phần các ngươi có tin hay không, tùy các ngươi!" Triệu Tinh Lam bày ra một dáng vẻ không sao cả.

"Hừ hừ, chẳng qua chỉ là tiểu thư thứ xuất, được lão thái thái yêu quý bao nhiêu?" Lộ di nương không tin nói.

Sầm Mộ Vân bên cạnh nghe Lộ di nương đâm mình một lời lại một lời, sắc mặt đã sớm thay đổi, chỉ là không ngờ nữ nhi của bà, nghe những lời này thì sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, hơn nữa trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ còn mang theo vài phần khinh thường và lạnh nhạt, thấy thế nào cũng không giống nữ nhi không hiểu chuyện trước kia. Đứa bé đáng thương, bị buộc trưởng thành, xem ra cũng đến lúc bà phải bảo vệ nữ nhi rồi.

"Thứ xuất thì thế nào? Chẳng lẽ hiện tại trong phủ này có dòng chính hay sao? Mặc kệ nói thế nào, trước kia Lam Nhi cũng là tiểu thư dòng chính, nếu không phải người gian hãm hại, nào đến nỗi luân lạc đến đây?" Sầm Mộ Vân nhìn Lộ di nương một chút rồi nói.

Lộ di nương không ngờ lúc này Sầm Mộ Vân còn dám cãi lại bà ta, cho nên châm biếm: "Lời này của tỷ tỷ thật buồn cười, không biết người nào không được lão gia cưng chiều trong thời gian dài, cho nên mới không chịu nổi tịch mịch sinh ra tâm tư không nên có, khiến Hài phủ hổ thẹn, hôm nay không trốn ở trong phòng còn chưa tính, lại còn ra mặt nói chuyện."

"Bốp!" Lời của Lộ di nương còn chưa dứt, cũng chỉ nghe một tiếng bạt tai được thanh thúy, mọi người vội nhìn qua, cũng là một cái tát của Triệu Tinh Lam dùng trên mặt Lộ di nương: "Một tát này là cho bà chút giáo huấn, dù thế nào thì mẫu thân ta cũng không cần một nữ nhân hạ tiện từ thanh lâu ra ngoài như bà vũ nhục."

Mọi người thấy Triệu Tinh Lam gần như đều sợ ngây người, thật sự không ngờ đến, tiểu thư luôn luôn nhu nhược lại có thể biết động thủ đánh người, hơn nữa còn đánh người trong lòng lão gia để ý nhất, thậm chí trong lòng vài người bắt đầu âm thầm lo lắng, lần này sợ là tiểu thư sẽ chọc giận lão gia. Dù lão thái thái thích nàng nhưng chỉ sợ cũng không tiện nói thêm cái gì.

"Triệu Tinh Lam, ngươi lại dám đánh ta?" Lộ di nương cũng không ngờ Triệu Tinh Lam sẽ đột nhiên ra tay, cho dù trước kia khi nàng ta là đại tiểu thư cao cao tại thượng cũng chưa từng động thủ đánh bà ta, ngược lại hôm nay lá gan dài ra rồi hả? Chẳng lẽ là bình nứt không sợ bể sao? Nếu như vậy sẽ để cho nàng ta biết, không thể đắc tội với bà.

"Bốp!" Không ngờ đáp lễ Lộ di nương lại là một cái tát: "Bây giờ Hài phủ càng ngày càng không có quy củ rồi, bắt đầu từ lúc nào, di nương có thể gọi thẳng tên của tiểu thư? dieendaanleequydom Trương lại ngay cả nha đầu già sai vặt cũng có học theo gọi thẳng tên tuổi của chủ tử hay sao? Nếu chuyện hôm nay bà không có quy củ, bị người khác phát hiện, chẳng phải Hài phủ ta bị cười nhạo rồi hả?"

Triệu Tinh Lam nói xong, chỉ chậm rãi xoa xoa tay của mình, nếu không phải Lộ di nương này thật sự làm cho người khác tức giận, bên cạnh nàng vừa không có người đắc lực có thể sai bảo, nàng mới không thêm đánh bà ta làm dơ bẩn tay của mình.

"Triệu Tinh Lam, ngươi lại dám đánh di nương của ta?" Lúc này Triệu Tinh Yên mới phản ứng được, chỉ tức giận đùng đùng nói.

Nói xong, Triệu Tinh Yên vội tới bên người Sầm Mộ Vân, giơ tay lên muốn đánh, thế nhưng một cái tát còn chưa ném xuống, mọi người nhìn thấy Triệu Tinh Lam bắt được tay của Triệu Tinh Yên.

"Nếu như ngươi thức thời, ngàn vạn lần không được đụng đến một đầu ngón tay của mẫu thân ta, bằng không ta tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết." Nghĩ tới kiếp trước bị buộc chết, lúc Triệu Tinh Lam nói lời này thì nói cần răng nghiến lợi, ngay cả đôi mắt cũng đỏ bừng, Triệu Tinh Yên nhìn thôi cũng sinh lòng khiếp đảm từ trước đến nay chưa từng có, hình như hôm nay Triệu Tinh Lam điên rồi, thật sự rất đáng sợ.

"Tại sao ngươi đánh di nương của ta, ta lại không thể đánh di nương của ngươi?" Mặc dù sợ, nhưng Triệu Tinh Yên vẫn đánh bạo hỏi.

"Ngươi còn hỏi ta? Ta có lý do gì mà phải trả lời ngươi... chính ngươi cũng nhìn không ra được rốt cuộc di nương của ngươi đã làm sai điều gì sao? Còn cần ta dạy cho ngươi?" Sao Triệu Tinh Lam có thể có giọng điệu tốt đối với Triệu Tinh Yên đây?

"Ngươi được đẩy nhị tiểu thư, hôm nay vẫn điều ngoa tùy hứng không nói đạo lý như vậy, mặc kệ nói thế nào, ta cũng là người trong phòng của lão gia, sao ngươi có thể nói đánh thì đánh? Hơn nữa, ta chỉ là một di nương, ngươi đánh cũng đánh rồi, nhưng ngươi không thể ngay cả muội muội của ngươi cũng đánh, mặc kệ nói thế nào, tam tiểu thư và ngươi đều cùng một phụ thân sinh ra, ngươi hận ta thì cũng thôi đi, không cần liên lụy tới Tam tiểu thư." Đột nhiên Lộ thị nói như thế.

"Nghịch nữ lớn mật, ngươi lại còn dám làm xằng làm bậy như vậy!" Ngay sau đó cũng chỉ là tiếng quát to của Triệu Tinh Nguyên.

Triệu Tinh Lam cười lạnh một tiếng, từ lúc này Triệu Tinh Nhiên đột nhiên rời đi cũng biết là muốn mời phụ thân qua bảo vệ ái thiếp và ái nữ của ông ta rồi. Ngược lại còn chậm hơn dự tính của nàng, lẽ ra nên đến lúc bàn tay của nàng ném xuống mới đúng.

"Không biết Lam Nhi đã làm sai điều gì? Thật không ngờ phụ thân đại nhân tức giận." Dienejdkdan/leequhydonnn Triệu Tinh Lam cố làm ra vẻ không biết gì, buông tay Triệu Tinh Yên ra, chỉ chậm rãi nói.

Triệu Tinh Nguyên nhìn nữ nhi không được bị mình chú ý, luôn cảm thấy đáy mắt nàng chẳng thêm ngó tới ông ta, Triệu Tinh Nguyên luôn cảm thấy không thoải mái trong lòng, nhưng mà chỉ là nữ nhi do một tiện nhân sinh ra, tại sao nhìn ông ta như vậy?

"Đây chính là nữ nhi do người quản giáo tốt sao?" Trong lòng Triệu Tinh Nguyên tức giận, lại thấy Sầm Mộ Vân đứng ở một bên, cho nên trút giận sang người khác nói

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Quá mức thiên sủng (Sủng ái một phía)

Editor: Bunn.

"Những lời này của phụ thân rất kỳ lạ, Lam Nhi không rõ nó có ý gì, chẳng lẽ Lam Nhi làm gì sai sao? Hay là mẫu thân làm gì sai rồi sao?" Triệu Tinh Lam hành lễ với phụ thân của mình, rồi cười nói.

Nhìn nụ cười khinh miệt trên mặt Triệu Tinh Lam, Triệu Tinh Nguyên càng thêm tức giận. Biểu cảm này của nó là sao? Chẳng lẽ đang khiêu khích tôn nghiêm làm phụ thân của bản thân?

"Đồ nghịch nữ nhà người, chẳng lẽ còn không biết bản thân sai ở đâu? Việc người làm sai, chẳng lẽ không phải do mẫu thân người làm sai?"

"Mong phụ thân đại nhân tha thứ, Lam Nhi thật sự không biết bản thân làm sai chuyện gì. Về phần mẫu thân dạy nữ nhi, chưa từng có chỗ nào lơ là sơ suất. Không nói cái khác, chỉ nói từ trên xuống dưới những người trong kinh thành này, có ai không nói, Phụ nhân Sầm thị của Vạn An hầu phủ xuất thân hào môn, từ nhỏ đã thuộc lầu thi thư, là người có tri thức hiểu lễ nghi nhất? Lại có ai không nói, nữ nhi của Sầm phu nhân Vạn An hầu phủ được người người tán dương là tiêu chuẩn của tiểu thư khuê các trong kinh thành? Sao phụ thân lại nói như thế?" Triệu Tinh Lam thấy phụ thân nói như vậy, cười phản bác lại.

"Nếu là trước kia, có lẽ sẽ như vậy, nhưng người bây giờ, ta nhìn thế nào cũng không đảm đương nổi mấy chữ tiểu thư khuê các. Tiểu thư khuê các nhà ai sẽ ra tay quá nặng với di nương của mình? Tiểu thư khuê các nhà ai mà ngay cả muối muối của mình cũng không dung được? Nếu người cũng được coi là tiểu thư khuê các, thì trên đời này sẽ không còn ai không được coi là tiểu thư khuê các nữa rồi. Người nhìn muối muối người xem, đây mới đúng là dáng vẻ của tiểu thư khuê các nên có." Triệu Tinh Nguyên nhìn nữ nhi không chịu nhận sai, còn ra vẻ thông thạo nói ra đạo lý trời đất gì đó, càng nghĩ càng tức giận. Sau đó lại nhìn tam nữ nhi ở bên cạnh, tóm lại vẫn là dáng vẻ đoan trang tú lệ, tốt hơn kẻ trước mắt này không biết bao nhiêu lần.

"Phụ thân, vừa rồi nhị tỷ tỷ muốn đánh nữ nhi, cũng may phụ thân đến đây, nếu không, e là lúc này nữ nhi đã bị đánh rồi. Nhưng Yên Nhi biết, tâm trạng của tỷ tỷ không tốt, phụ thân không nên trách cứ tỷ tỷ nha." Triệu Tinh Yên nghe mẫu thân nói, lại nghe phụ thân nói như vậy, liền vội vàng vàng đi lên bên cạnh hãm làm nũng.

"Yên Nhi, con không bị thương chứ? Đến lúc này mà con còn cầu tình cho tiện nhân này, thật khó có người có tri thức hiểu lễ nghĩa như con." Triệu Tinh Nguyên nhìn nữ nhi hợp ý, trong lòng chính là thương tiếc, vẫn là Yên Nhi tốt, không giống như Triệu Tinh Lam luôn đối nghịch với bản thân.

Nhìn dáng vẻ từ phụ của Triệu Tinh Nguyên, Triệu Tinh Lam không nhịn được bật cười, trong lòng của phụ thân, suy cho cùng cũng chỉ có Lộ di nương và nữ nhi của bà ta là tốt, trước đó nàng đã từ bỏ ra không ít nỗ lực, nhưng lại chưa từng được phụ thân thấu hiểu, bây giờ nàng cũng không hiếm lạ được người khác tán dương đại tiểu thư Vạn An hầu phủ gì đó nữa rồi, bảo vệ tính mạng của bản thân mới là quan trọng.

"Phụ thân khen thật rồi, nữ nhi làm vậy cũng vì hầu phủ mà thôi, thử hỏi xem trong kinh thành có di nương nhà nào trèo lên đầu tiểu thư làm mưa làm gió không? Đương nhiên là không phải do mình sinh, ngay cả do mình sinh cũng phải nên cung kính mới đúng? Thử hỏi, trong kinh thành có di nương nhà nào không duyên không cớ chạy đến viện của người khác, ngang nhiên đòi này nọ không?" Triệu Tinh Lam cười lạnh nói.

Trái tim thiên vị của phụ thân cũng thực lợi hại, không hỏi rõ trắng đen xanh đỏ đã định tội danh cho mẫu thân và bản thân, ngay cả bản thân cũng không lạ gì những lời đó, nhưng có vài lời không nói không được, nếu không thấy mặt thật của phụ thân, thì mẫu thân vĩnh viễn không thể hiểu rõ được, người mà mình gả cho rốt cuộc là người kinh khủng cỡ nào, những điều bản thân sắp nói, coi như là vì mẫu thân đi.

"Người còn già mồm át lễ phải!" Triệu Tinh Nguyên nhìn mẫu tử Lộ di nương chịu uất ức, lúc này đau lòng còn không kịp, làm gì có thời gian nghe Triệu Tinh Lam giải thích đầu đuôi: "Trà Trà, hôm nay để nàng và Yên Nhi chịu ủy khuất, là ta không đúng, có điều, ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho mẹ con nàng."

"Lão gia, thôi đi, nô tì vốn là hạ nhân, coi như chịu chút uất ức cũng không sao Lão gia. ngàn vạn lần không nên vì nô tỳ mà khiến ngài và nữ nhi sinh

hiềm khích." Lộ di nương vừa dùng giọng nói uất ức nói chuyện, vừa cúi đầu nhìn mẫu tử Triệu Tĩnh Lam, chính là không che giấu được đắc ý, nhưng lúc ngẩng đầu lên vẫn mang dáng vẻ uất ức như trước.

"Nàng đó, chính là rất thiện lương, mặc dù nàng là thiếp, nhưng cũng là người của ta, làm sao có thể để tiểu bối khi dễ đến mức này được?" Triệu Tĩnh Nguyên hào khí ngất trời nói, tuyệt đối không nhớ đến quy củ, lập pháp đương triều.

"Lão gia, những điều Lam Nhi nói đều là thật, cũng không phải già mồm át lễ phải!" Sầm Mộ Vân nhìn dáng vẻ nhu tình mật ý ôm tiểu thiếp của Triệu Tĩnh Nguyên, mặc dù trong lòng cảm thấy đau đến mức không nhìn nổi, nhưng vẫn giữ vững tinh thần nói.

"Là do người dạy nữ nhi như vậy? Cho nên nó mới vô pháp vô thiên như vậy, ta thấy về sau, Lam Nhi đừng đi theo người nữa, để Lộ di nương dạy đi." Triệu Tĩnh Nguyên nghe Mộ Sầm Vân nói chuyện, càng thêm tức giận không kiềm được. Tiễn nhân này, nữ nhi biến thành cái dạng này, không dạy dỗ cho tốt, còn ở trong này dung túng, thêm dầu vào lửa, cứ tiếp tục như thế này, thì làm sao Lam Nhi có thể tốt lên được?

Dù thế nào thì Sầm Mộ Vân cũng không ngờ trạng thái của mình sẽ nói ra những lời như thế này, trong lòng hấn đã sớm chỉ còn Lộ di nương, việc này cũng thôi đi, tốt xấu gì bên mình còn hai hài tử, nhưng hôm nay hấn còn muốn cướp cả nữ nhi của mình. Thì ra nam nhân thay lòng lại đáng sợ, bất chấp tất cả như thế, không, dù có mất đi tất cả mình cũng không thể mất nữ nhi, hôm nay coi như vì nữ nhi, cũng phải dựa vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình.

Nhưng không để Sầm Mộ Vân nói chuyện, đã nghe thấy âm thanh uyển chuyển ở bên cạnh vang lên.

"Lão gia, nhị tiểu thư ngang bướng khó dạy, hơn nữa trong lòng lại oán hận nô tỳ, nô tỳ không dám để nhị tiểu thư đến chỗ của nô tỳ đâu." Lộ di nương vội vã nói, nếu Triệu Tĩnh Lam thật sự đến viện của mình, dù không chết cũng phải lột một lớp da, xem xem về sau nàng ta còn có thể kiêu ngạo được không, có điều bây giờ cũng không thể nói như vậy.

"Chỉ có nàng là thích hợp, không phải nàng nuôi cho ta được hai nữ nhi hiểu biết nhu thuận đáng yêu sao? Việc này giao cho nàng ta yên tâm. Có lẽ ngang bướng của nó là chờ nàng tới thuần phục, mặc dù ta không nghĩ nó có thể giống Yên Nhi, nhưng tốt xấu cũng phải hơn quá khứ."

"Nếu lão gia đã nói vậy, thì nô tỳ sẽ thử một lần." Có Triệu Tĩnh Nguyên cam đoan, dường như Lộ di nương đã có thể nhìn thấy được bản thân sẽ ngược đãi Triệu Tĩnh Lam như thế nào, coi như về sau bản thân đối xử với Triệu Tĩnh Lam như thế nào, người khác cũng không thể nói gì, đây chính là do lão gia giao cho bà ta trước mặt bao nhiêu người.

"Phụ thân, ngài cảm thấy như vậy thích hợp sao? Ngài đừng quên, Lam Nhi là thế tử phi chưa qua cửa của Dục Thân vương phủ, có thể giao cho tiện thiếp dạy sao? Không phải phụ thân muốn để Lam Nhi học cách làm thế nào dùng sắc dụ người chứ? Tránh cho tương lai thế tử không còn sủng ái?" Triệu Tĩnh Lam cũng tức giận, cho nên lúc nói chuyện cũng không chú ý trước sau.

"Người, những lời thô tục như vậy là một thiên kim hầu phủ nên nói?" Triệu Tĩnh Nguyên không ngờ nữ nhi của mình có thể nói ra những lời như vậy, trước kia là do bản thân nhìn lầm rồi, đây là tiểu thư khuê các cái gì, nên dạy bảo cho thật tốt rồi.

"Không phải Lam Nhi muốn nói như vậy, là phụ thân bức nữ nhi phải nói như vậy. Phụ thân chỉ nghe và tin một bên, ngay cả một câu biện bạch cũng không để nữ nhi nói, đã nhận định nữ nhi đánh người. Nhưng lại không chịu hỏi nữ nhi xem, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đây là thái độ mà người làm phụ thân nên có sao?" Triệu Tĩnh Lam lạnh nhạt nói.

"Được, người nói!" Triệu Tĩnh Nguyên thấy nữ nhi nói như vậy, cũng không biết nói như thế nào, đành phải nói như vậy. Nha đầu kia cho chút không lễ phép, nhưng mồm miệng lanh lợi, nếu hôm nay bản thân không để nàng nói, không biết cuối cùng sẽ cho bản thân tội danh gì.

"Mẫu thân nói sẽ đi phạt đường, cho nên, bảo Lam Nhi thu đồ cưới của bà lại, nhưng sau khi Lộ di nương bước vào, không nói hai lời, lại muốn cướp này kia, còn nói vài câu vũ nhục nẫu thân, nữ nhi cũng chỉ cãi lại vài câu, Lộ di nương liền xúi giục muội muội lên đánh nẫu thân, nói nẫu thân bây giờ cũng chỉ là thiếp thất." Muốn so uly khuất, muốn nói trắng thành đen phải không? Chỉ là người sử dụng khác, e là sẽ không đưa ra hiệu quả giống như vậy, chưa chắc phụ thân đã cảm thấy lời của mình là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đề xuất hòa ly

"Lão gia, nha đầu này nói bừa, rõ ràng nàng đánh hai ta bạt tai, người ở chỗ này đều nhìn thấy, lão gia không tin có thể hỏi một chút, chính vì vậy, Yên Nhi mới động thủ với tỳ tỳ." Lộ di nương nghe được Triệu Tĩnh Lam lại có thể đổi trắng thay đen như vậy nên vội nói.

Thật đúng là coi thường Triệu Tĩnh Lam này, nàng ta diễn trò còn hoàn hảo hơn so với bà ta, dinendian.loqidJon nhưng làm khá hơn nữa thì có thể như thế nào? Lòng người mới là quan trọng nhất, chỉ cần lòng lão gia đang ở chỗ bà ta là đủ rồi, bà ta có gì phải sợ hãi?

"Lại có chuyện này?" Triệu Tĩnh Nguyên trừng trừng hạ nhãn xung quanh hỏi. Mặc dù trong lòng không tin, nhưng xét thấy nữ nhi của mình nói như vậy, bất kể như thế nào Triệu Tĩnh Nguyên cũng muốn tỏ vẻ.

Kết quả dĩ nhiên là có thể nghĩ ra, người của Lộ di nương bên này đương nhiên nói là tiểu thư đánh Lộ di nương, nhưng người của Triệu Tinh Lam bên kia cũng một mực chắc chắn không có, trong khoảng thời gian ngắn làm sao Triệu Tinh Nguyên có thể phân biệt ra được rốt cuộc là ai đúng ai sai.

"Phụ thân, nhị tỷ tỷ thật sự đánh di nương!" Triệu Tinh Yên thấy phụ thân hình như có chút không tin, cho nên vội nói.

"Phụ thân, sắc mặt Lộ di nương trắng nõn, nếu như Lam Nhi động thủ đánh thật, nhất định phải lưu lại dấu vết, nhưng ngài nhìn kỹ một chút, nơi nào thì có dấu vết rồi hả? Có thể thấy được, nữ nhi không có nói dối. Còn nữa, phụ thân, có lẽ người cũng nghe thấy, ở trước mặt người, Lộ di nương vẫn gọi Lam Nhi là nha đầu, die,n; da.nlze.quydo/mn có thể biết bình thường nói chuyện thế nào. Có lẽ Yên Nhi cũng muốn bảo vệ Lộ di nương, cho nên mới vu oan cho nữ nhi." Triệu Tinh Lam vừa nói vừa nhún mày nhìn phụ thân, ngược lại hôm nay muốn nhìn một chút, phụ thân muốn phản xử chuyện này thế nào.

Nàng thật sự đánh Lộ di nương, nhưng thời điểm dùng sức cũng cẩn thận một chút, cũng không có đả thương da thịt của Lộ thị, hiện tại thoát nhìn ngay cả một chút ấn ký màu đỏ cũng không có, làm sao có thể thuyết phục người khác? Nếu không có chứng cứ trực tiếp có thể chứng minh nàng đánh Lộ di nương, phụ thân có thể làm gì nàng?

Triệu Tinh Nguyên nhìn hai bên giằng co không xong, nhất là Triệu Tinh Lam nói đến Lộ di nương gọi nàng là nha đầu, đây đúng là không hợp quy củ, thế nhưng cũng chỉ là một chuyện nhỏ, cũng không cần thiết đánh nhau, vì vậy cũng không tiện nói gì, vì vậy, không thể làm gì khác hơn là chỉ tay vào chỗ khác: "Chuyện cướp đoạt là chuyện gì xảy ra?"

Lần này, Lộ di nương sợ Triệu Tinh Lam lại nói ra lời gây bất lợi cho bà ta, vì vậy không đề cho Triệu Tinh Lam nói chuyện, chỉ vội vội vàng vàng trả lời: "Lão gia, nô tỳ nghĩ, nếu đây là đồ cưới, đương nhiên là đồ của Hầu phủ, không có đạo lý hôm nay để cho một mình nhị tiểu thư chiếm đoạt. Tỷ muội Yên Nhi cũng nên có phần, còn có nữ nhi của Trương di nương Liễu di nương cũng có phần mới đúng. Trà Trà cũng chỉ muốn lấy cho ba người tỷ muội Yên Nhi một phần, cũng không có ý tú cướp đoạt, nhưng không biết tại sao nhị tiểu thư lại nói như vậy rồi."

"Lời của Lộ di nương thật buồn cười, cũng không biết trong phủ nào từng có tiền lệ như vậy, lại muốn đoạt đồ cưới của người khác để chuẩn bị cho nữ nhi của mình." Triệu Tinh Lam nghe lời này cũng muốn cười, thật là không biết xấu hổ, cái gì cũng có thể nói ra.

"Thì ra là như vậy, hóa ra cũng không có chuyện gì lớn, Trà Trà nàng nói cũng phải, nếu là đồ cưới, tới đây chính là đồ của phu gia, cũng không thể nói tất cả là của mình. Nữ nhi của ta tự nhiên cũng có phần, đúng là không thể để cho một mình Lam Nhi độc hưởng, ta sẽ cho người chia các loại đồ làm sáu phần, mỗi nữ nhi đều có." die,n; da.nlze.quydo/mn Không nghĩ tới, có người càng không biết xấu hổ ở phía sau, Triệu Tinh Nguyên làm phu quân cũng có mặt mũi nói ra lời này, hơn nữa còn là mặt không đỏ sắc tím không đập mạnh, giống như lời nói của hắn có đạo lý như thế.

Nếu như nói trước kia lòng dạ trượng phu của Sầm Mộ Vân thật sự lạnh lùng, như vậy vào lúc này thật sự không thể nhịn được nữa, thậm chí lời như vậy cũng có thể nói ra, đồ cưới của bà, tất cả nữ nhi của hắn đều có phần? Thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Một nam nhân bạc tình hẹp hòi như vậy còn có cái gì đáng để bà lưu luyến? Bà cần gì phải chịu uất ức ở trong phủ này nữa? Muốn hận chi hận nhiều năm trước bản thân mình bị mù mắt, luôn tin tưởng một người nam nhân như vậy có thể thay đổi được, xem ra hôm nay coi như là nước sông chảy ngược thì hắn cũng không thể quay đầu lại. Tim của hắn sớm đã bị Lộ di nương mê hoặc không phân rõ được thị phi.

"Lời ấy của lão gia sai rồi, đừng nói là cho tới bây giờ vốn không có đạo lý đồ cưới của mình phải cho nữ nhi của người khác, cho dù đã từng có một nhà nào từng có tiền lệ như vậy, die,n; da.nlze.quydo/mn hôm nay ta cũng tuyệt đối không thể đồng ý." Sầm Mộ Vân tỉnh táo nói.

"Người gả đến Hầu phủ, vật của người tự nhiên cũng là vật của Hầu phủ, hưởng chi, làm chủ mẫu, những nữ nhi này ai không phải con của người? Chẳng lẽ người không định chia cho họ một phần?" Triệu Tinh Nguyên tức giận dùng giọng nói.

"Lão gia thật sự rất nhanh quên, mới một canh giờ trước, đã giảng nô tỳ từ chủ mẫu xuống làm thiếp thất rồi, về sau những nữ nhi này của lão gia, thấy ta cũng chỉ gọi một tiếng di nương mà không phải mẫu thân." Sầm Mộ Vân cười lạnh nói.

"Dù sao mặc kệ như thế nào, hôm nay những thứ đồ này đều do ta phân định. Nhưng dù sao bây giờ vẫn là đồ của Hầu phủ, sao một di nương như người có thể lắm mồm như vậy?" Triệu Tinh Nguyên thẹn quá thành giận đầu thật có một chút lý trí nào ở đây.

"Ta làm di nương dĩ nhiên không thể nói thêm cái gì, nhưng nếu như hòa ly thì sao? Có phải chút đồ cưới của ta đây sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với Vạn An Hầu phủ hay không?" Khiến tất cả mọi người không nghĩ tới chính là Sầm Mộ Vân rất ít nói chuyện đột nhiên lại nói ra một câu như vậy.

Không cần nói người khác, ngay cả Triệu Tinh Lam cũng cảm thấy kinh ngạc, mẫu thân lại có thể nói ra lời như vậy. Vốn tưởng rằng mẫu thân hoàn toàn không bỏ được phụ thân, hôm nay thoát nhìn vẫn là nàng xem thường mẫu thân, xem ra đại tiểu thư dòng chính của Khánh quốc công phủ vẫn không giống người khác.

Triệu Tinh Nguyên không nghĩ tới từ từ luôn luôn nói gì nghe vậy đối với hắn lúc này lại muốn chống đối hắn, không phải chỉ là một ít đồ cưới của nàng ta sao? Đến nỗi như vậy sao? Nàng ta thay đổi keo kiệt như vậy từ lúc nào hả? Hơn nữa hôm nay cũng quá khác thường, chẳng lẽ mẫu tử hai người này đều phản rồi hay sao? dinendian.loqidJon Nhất định phải làm cho hắn không nề mặt mũi họ ở trước mặt của Trà Trà và Yên Nhi thì các nàng mới cảm thấy tốt hơn sao? Nếu bản thân hắn chịu thiệt trong chuyện này, về sau còn có thể có mặt mũi gì mà sống? Hắn nói có thể chia một phần cho nữ nhi của hắn cũng chỉ vì cho Sầm thị chút mặt mũi, cho dù hắn cho người lấy toàn bộ thì có thể thế nào? Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua vì chuyện nhỏ như vậy liền âm ỉ hòa ly, chỉ có điều nàng ta quên sao? Muốn hòa ly cũng không phải một mình nàng ta nói là có thể thừa nhận. Cái gọi là hòa ly chính là muốn hai người đều đồng ý.

"Người muốn hòa ly, vậy mặt mũi của Vạn An Hầu phủ ta đặt ở chỗ nào? Vạn An Hầu phủ ta đến nay cũng đã trăm năm, cho tới bây giờ chưa từng xuất

hiện chuyện cùng hòa ly, người cũng không ngăn lại ta có thể đồng ý sao?" Triệu Tĩnh Nguyên quyết định chủ ý, muốn hòa ly cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, cho dù hẳn không cần thể tử của mình, có thể hưu thể, tuy nhiên không thể để cho nàng ta đề xuất hòa ly.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mộ Nam quyết ý

Editor: Búnn.

Triệu Tĩnh Nguyên lạnh mặt nhìn Sầm Mộ Vân, bỗng nhiên cảm thấy, e là nữ nhân này muốn lấy lui làm tiến, muốn bản thân thỏa hiệp, nếu không, làm sao nữ nhân này lại nguyện ý mất đi chỗ dựa cả đời mà việc con đường hòa ly này chứ.

Giờ phút này Triệu Tĩnh Nguyên thật sự không nhớ rõ, giờ phút này bản thân ông ta đã sớm không còn là người Sầm Mộ Vân dựa vào, từ lúc ông ta toàn tâm toàn ý bảo vệ Lộ di nương, thì đối với Mộ Sầm Vân mà nói, ông ta đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Sầm Mộ Vân cũng thật không ngờ, một nam nhân quyết tâm quyết ý không cần mình vào giây phút này lại có thể cự tuyệt yêu cầu hòa ly của mình, theo đạo lý, vì đề Lộ di nương làm chính thể, ông ta phải nhanh chóng đồng ý mới đúng chứ.

Lúc này Sầm Mộ Vân lại không biết một hồi tranh đấu trước khiến khả năng làm chính thể của Lộ di nương trở nên vô cùng bé nhỏ, cho nên lúc này Triệu Tĩnh Nguyên cũng không còn suy nghĩ này nữa rồi. Chuyện quan trọng trước mắt vẫn là làm sao giải quyết xong chuyện này đã.

"Mặt mũi của Vạn An hầu phù đối với người sắp hạ đường như ta mà nói, thật sự không đáng một đồng, chẳng lẽ lão gia quên rồi sao?" Sầm Mộ Vân khẽ cười nói, ánh mắt biểu cảm vẫn là nhã nhặn lịch sự như vậy, giống như dùng biểu hiện văn đạm phong khinh nói chuyện không có chút liên quan nào đến bản thân.

"Mặc kệ người có quan tâm hay không, tóm lại chuyện này ta sẽ không đồng ý, chỉ cần ta ở đây, người đừng mơ tưởng." Triệu Tĩnh Nguyên quyết tuyệt nói.

"Lời này của muội phu rất tốt. Có điều, coi như người không đồng ý hòa ly thì chẳng lẽ không có biện pháp khác nữa sao? Mộ Vân ở Vạn An hầu phủ của người, mặc dù ta không biết hết, nhưng cũng nghe được một ít, hơn nữa ta vừa mới gặp một người, cũng biết chuyện hôm nay của người, nếu Vạn An hầu phủ không chịu hòa ly, thì đoạt tuyệt ân nghĩa cũng được." Bỗng nhiên một giọng nói xa lạ truyền tới, cũng chính là Nhị ca ca của Sầm Mộ Vân, Sầm Mộ Nam.

Xuất thân của Sầm Mộ Nam rất cao, vốn là do con trai trưởng của Khánh Quốc công phủ sinh ra, mặc dù lão nhị không để kế thừa tước vị, nhưng thời thiếu niên đã trứng cử, con đường sĩ đồ thuận lợi, bây giờ cũng là vị quan được Hoàng thượng nể trọng nhất, lại là phụ thân của nương nương trong cung. Tuy nhiên Sầm Mộ Nam lại không vì điều đó mà ác, ngược lại thanh danh ở quan trường vô cùng tốt.

Đối với đại cữu tử này, Triệu Tĩnh Nguyên vừa kính vừa sợ, đột nhiên ông ta nghe được âm thanh đột ngột truyền đến từ phía sau, cũng vô cùng chấn động, thật sự không ngờ, làm sao bỗng nhiên Sầm Mộ Nam lại xuất hiện trong phủ của mình, không phải là hẳn rời kinh sao? Sao không nghe nói hẳn đã trở về?

"Nhị ca trở về khi nào vậy? Tại sao không nghe người khác nói?" Sầm Mộ Vân còn chưa kịp nói gì, đã nghe Triệu Tĩnh Nguyên vội vội vàng vàng nói chuyện, trong giọng nói tràn ngập vẻ kính sợ, thái độ hoàn toàn khác với lúc nói chuyện với Sầm Mộ Vân.

Sầm Mộ Vân lạnh mặt nhìn, lúc này Sầm Mộ Vân mới nhớ tới, hẳn là lúc trước tâm thần của bản thân bị mê hoặc đến rối loạn mới có thể quên, hậu thuẫn nhà mẹ đẻ của mình rất mạnh, nhất là nhị ca ca của mình, rất được Hoàng thượng yêu thích. Có điều cũng rất kỳ lạ, sao nhị ca vừa mới xuất hiện mà đã nói thẳng ra là muốn mình với Triệu Tĩnh Nguyên đoạn tuyệt ân nghĩa? Chẳng lẽ nhị ca đã biết toàn bộ chuyện của mình rồi?

Nhiều năm như vậy, dù mình ở Triệu gia có bao nhiêu uất ức, nhưng mình vẫn chưa từng nhắc tới với nhà mẹ đẻ, thứ nhất là vì mặt mũi của bản thân, thứ hai là sợ ảnh hưởng đến đường làm quan của Triệu Tĩnh Nguyên, dù sao, chỉ cần một câu nói của Khánh Quốc công phủ, cũng có ảnh hưởng rất lớn tới Triệu Tĩnh Nguyên. Bản thân yêu nam nhân này, tự nhiên sẽ không muốn hẳn chịu uất ức gì. Nhưng bây giờ, toàn bộ tình ý đều vì một lời mà bị băng tuyết dập tắt, đối với nam nhân trong lòng không có một vị trí nhỏ dành cho bản thân này, bản thân cũng không còn hy vọng gì nữa rồi.

"Ta trở về khi nào, chẳng lẽ còn phải nói cho Triệu lão gia một câu mới được?" Sầm Mộ Nam lạnh lùng nói.

Sầm Mộ Vân cẩn thận nhìn ca ca, mặc dù y phục coi như chín chu, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là đi đường xa tới, trên mặt cũng mang vẻ phong trần mệt mỏi. Chẳng lẽ sau khi trở về kinh thành, nhị ca chưa hồi phủ mà trực tiếp đến chỗ của bản thân sao? Nhưng tin tức ở hầu phủ có thể truyền nhanh như vậy sao? Ngay cả người không ở kinh thành như nhị ca cũng biết?

Quan hệ trước kia của Triệu Tĩnh Nguyên và Sầm Mộ Nam coi như không tệ, Sầm Mộ Nam vẫn không làm khó Triệu Tĩnh Nguyên như vậy, bỗng nhiên hôm nay lại không khách khí như vậy, khiến Triệu Tĩnh Nguyên mềm nhũn, trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ, có điều cũng cảm thấy có chút phần hận, không phải là chuyện của bản thân với Sầm Mộ Vân sao? Đáng để Sầm Mộ Nam làm khó bản thân như vậy sao? Đều là do nữ nhân Sầm Mộ Vân

kia, càng ngày không ra sao, nếu không việc gì mình phải mất mặt như vậy, vừa nghĩ, ông ta vừa hung tợn trừng mắt nhìn Sầm Mộ Vân.

"Ta không có ý này, sao nhị ca lại nói vậy." Mặc dù trừng Sầm Mộ Vân, nhưng Triệu Tĩnh Nguyên lại không thể dùng ánh mắt như vậy với Sầm Mộ Nam, ông ta không thể đắc tội vị trước mặt này, vì người ta là tâm phúc của Hoàng thượng. Có điều nhìn tình hình này, vì chuyện của Sầm Mộ Vân, thoát nhìn hấn cũng đã hận bản thân rồi.

"Về sau đừng gọi ta là nhị ca nữa, Sầm gia chúng ta không trào cao với tới Triệu lão gia của Vạn An hầu phủ đâu." Đối với nam nhân tính tình hẹp hòi, sùng thiếp diệt thê như vậy, bản thân không cần cho hấn sắc mặt tốt nữa, về phần muội muội của hấn, sau này cũng không cần phải tiếp tục ở Vạn An hầu phủ chịu uất ức nữa.

"Nhị ca, ca vừa mới trở lại kinh thành sao?" Sầm Mộ Vân cười nói: "Lại khiến ca phải quan tâm rồi, vừa trở về mà lại không được nghỉ ngơi, là muội muội không đứng."

"Muội nói gì vậy? Muội là muội muội của ta, quan tâm muội cũng là chuyện cần phải làm." Sầm Mộ Nam cũng không nói là bản thân vừa mới từ bên ngoài về.

Lúc này Triệu Tĩnh Lam cảm thấy cho chút bất ngờ, bản thân vừa mới phái người đi Khánh Quốc công phủ, nhưng theo đạo lý không thể mời người đến nhanh như vậy, sao bỗng nhiên nhị cữu cữu lại giống như thần tiên từ trên trời giáng xuống như vậy, chẳng lẽ nhị cữu cữu ở bên ngoài nghe được gì rồi sao? Cho nên còn đang mệt mỏi mà đã tới đây rồi.

"Lam Nhi bá kiến Nhị cữu cữu." Triệu Tĩnh Lam bước lên thỉnh an trước.

"Không gặp một thời gian, thoát nhìn Lam Nhi lớn hơn rất nhiều rồi. Chẳng trách ngoại tổ mẫu của con luôn nhớ tới con, đứa nhỏ này cũng không biết tới Khánh quốc công phủ thăm mọi người một chút, uống phí nhiều người yêu thương con như vậy." Nhìn cháu gái ngoại, Sầm Mộ Nam nở nụ cười.

"Là Lam Nhi bất hiếu, nhất định ngày khác sẽ qua thăm ngoại tổ mẫu và cữu mẫu. Có điều mặc dù Lam Nhi không đi, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ thương mọi người nha." Triệu Tĩnh Lam cười hi hi nói. Nếu cẩn thận nói ra, thì người ở Khánh Quốc công phủ yêu thương mình nhiều hơn người ở Vạn An hầu phủ đến mấy lần. Tất cả đều vì mọi người yêu thương mẫu thân, cho nên bản thân mới có thể chiếm tiện nghi.

Nói chuyện với cháu gái ngoại hai câu, lúc này Sầm Mộ Nam mới ngẩng đầu nhìn Triệu Tĩnh Nguyên, không thêm che giấu sự khinh thường của bản thân: "Hôm nay ta dẫn Mộ Vân về Khánh Quốc công phủ của chúng ta trước, về phần chuyện sau này, đợi lên công đường chúng ta sẽ chậm rãi nói cẩn thận, tin tưởng kết quả sẽ không để Triệu lão gia thất vọng."

Triệu Tĩnh Nguyên không nghĩ tới vị Đại cữu tử này thật sự sẽ quản chuyện trong nhà mình, còn nói cái gì? Đoạn tuyệt ân nghĩa? Bản thân làm chuyện gì quá đáng, mà lại quan trọng tới mức phải đoạn nghĩa? Chẳng lẽ vì chuyện không lớn này mà hai phủ phải hoàn toàn nứt toác?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mộ Vân rời phủ

"Mộ Vân, người đi thu thập một số đồ nữ trang của mình, hôm nay theo ca ca về nhà, đường đường là đại tiểu thư dòng chính của Khánh quốc công phủ ta không cần ở lại một Hầu phủ nhỏ nhỏ không có tước vị để bị khinh bỉ, bị người hăm hại còn chưa tính, còn phải đi Phật Đường thanh tu gì chứ? Đưa muội muội tốt đẹp của ta tới làm ni cô hay sao?" Đối với chuyện này, mặc dù Sầm Mộ Nam cũng có một chút bao che, nhưng dù sao nói cũng có đạo lý.

Nhưng mà lúc này Triệu Tĩnh Nguyên cũng không nghĩ như vậy, mặc kệ trước kia thân phận của nữ nhân này là gì, vào trong phủ ông ta, chính là người trong phủ ông ta, vậy thì không thể do người nhà mẫu thân cai quản, nhưng hôm nay rõ ràng Sầm Mộ Nam lừa giận ngút trời mà đến, chỉ sợ ông ta cũng không thể ngăn trở. Hơn nữa Sầm Mộ Nam cũng thật sự không lưu lại mặt mũi cho ông ta, ba đời có tước vị Hầu phủ, đến đời phụ thân ông ta thì thay đổi, mặc dù lúc trước tiên đế cũng chú ý đến cự thần không có tước vị, chính là để cho ông ta ra làm quan, Sầm Mộ Nam cũng không cần nói trắng ra như vậy.

Triệu Tĩnh Nguyên liên tục suy nghĩ, cũng không ngăn trở, dù sao mâu thuẫn giữa phu thê, mấy ngày nữa là tốt rồi, Sầm Mộ Vân cũng sẽ tự mình trở lại, bản thân ông ta cần gì phải nói chuyện chọc người chán ghét? Cho nên ông ta chỉ trừng mắt nhìn Sầm Mộ Vân mang theo nha đầu đến phòng của mình thu dọn đồ đạc.

Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên thật sự không nhớ rõ, ban đầu khi ông ta cầu hôn đại tiểu thư dòng chính của Khánh quốc công phủ, cũng bởi vì thân phận địa vị của ông ta không đủ xứng đôi nên hao phí bao nhiêu tâm lực.

"Lam Nhi, con muốn theo cữu cữu trở về Khánh quốc công phủ hay không?" Nhìn cháu gái ngoại không hề cử động, Sầm Mộ Nam cau mày nói.

"Cữu cữu, hôm nay người mang theo mẫu thân trở về ổn định thật tốt trước, trong viện này còn rất nhiều chuyện nữa, nếu Lam Nhi cũng đi thì ai trông coi? Đến ngày mai, chỉ sợ những thứ đồ cưới này của mẫu thân đều là của người khác rồi." Tĩnh Lam cười nhẹ rồi nói, vừa nói chuyện, vừa nhìn Lộ di nương, nàng muốn ở lại coi chừng những thứ đồ này, xem xem bà ta có thể như thế nào?

"Cũng tốt, xử lý thỏa đáng phía bên con, để ngày khác cữu cữu đến đón con!" Triệu Tĩnh Nguyên nghe được đại cữu ca của mình nói như vậy, không tránh được cũng không vui mừng, mang Sầm Mộ Vân đi cũng đã rất quá đáng rồi, nhưng Triệu Tĩnh Lam là đứa nhỏ của Triệu gia, cho dù hiện tại Khánh quốc công phủ đang được sung ái, cũng không thể trắng trợn cướp đoạt đứa nhỏ của người khác như vậy.

"Cữu cữu, nhờ người chăm sóc cho mẫu thân." Triệu Tĩnh Lam và Sầm Mộ Nam trao đổi ánh mắt, có chút sáng tỏ đối với ý nghĩ trong lòng của nhau.

Sầm Mộ Nam nhìn đầy mắt cháu gái lông lánh thông tuệ thì thỏa mãn mà gật gật đầu, rốt cuộc đứa nhỏ này cũng trưởng thành, so với khi ông thấy nửa năm trước, thông minh hơn không ít. Nhưng mà, vốn là tuổi không buồn không lo, nếu không phải ở trong phủ này gian nan đủ điều, nằng đâu đến nỗi biến hóa lớn như vậy.

Nghĩ tới những thứ này, sự thương tiếc của Sầm Mộ Nam đối với Triệu Tĩnh Lam lại càng tăng thêm mấy phần, chỉ cung chiều vuốt ve tóc của Triệu Tĩnh Lam: "Đứa nhỏ, khổ cho con, nếu trong phủ này có người có lỗi với con, khi dễ con, con cứ tới Khánh quốc công phủ, cho dù ta kiện ngự hình (kiện với vua), nhất định cũng phải lấy lại công đạo cho con."

Mộ Vân và Triệu Tĩnh Nguyên đoạt tuyệt ân nghĩa, đứa nhỏ này lại không thể mang đi, cho dù có thể đến Khánh quốc công phủ ở, cũng là ít có, đến lúc đó đứa nhỏ không có mẫu thân ruột có thể không bị người ta ức hiếp ở bên trong vũng bùn Triệu gia này sao? Có mấy lời ông vẫn nên nói trước, tránh cho có người khác không biết kiểm điểm.

Mặc dù lời này nói với Triệu Tĩnh Lam, nhưng Triệu Tĩnh Nguyên cũng hiểu đây là đang cảnh cáo ông ta, trên mặt cũng có chút không nén được giận, đứa nhỏ này không biết làm nũng, cho nên cho tới bây giờ ông ta vẫn thích Yên Nhi, Nhiên Nhi nhiều hơn một chút, nhưng mặc kệ nói thế nào, cũng không nói đến chuyện bị người khác ức hiếp, nằng là đại tiểu thư, trong phủ này còn ai có thể trêu chọc nàng? Nàng không ức hiếp người khác thì đã không tệ rồi.

"Ca ca, chúng ta đi thôi!" Trong thời gian nói chuyện, Sầm Mộ Vân đã mang theo nha đầu đi ra, chỉ cầm bọc quần áo nhỏ nhất.

Triệu Tĩnh Nguyên nhìn cũng yên tâm, cũng chỉ cảm ít đồ như vậy, nghĩ cũng không thể ở bao lâu, vì vậy đầy mắt có chút ý cười. Chuyện hôm nay, có lẽ bà nghĩ không thông, có chút oán hận ông ta, nhưng tại sao bà không suy nghĩ một chút, ông ta là một đáng mày râu, sao có thể tiếp nhận chuyện bị người ta đội nón xanh?

"Mẫu thân, người đi về trước, con sẽ dẫn người thu xếp đồ bên này, hôm nào đó tìm người rồi đưa qua cho người." Triệu Tĩnh Lam hiểu rõ tâm tình của mẫu thân, vào lúc này chỉ sợ là không bao giờ cũng không thể ở lại chỗ này, cho nên túi đồ này thiếu chính là đồ trang sức và quần áo bên người.

"Được, Lam Nhi, con cũng tự bảo trọng, mẫu thân đi trước, ngày khác mẫu thân sẽ nghĩ biện pháp đón con qua." Sầm Mộ Vân có chút không bỏ được lời kéo tay của nữ nhi.

Đây chính là nỗi đau của nữ nhân, đứa nhỏ mà mình hoài thai mười tháng, cũng bởi vì không theo dòng họ Sầm của mình, mà là họ Triệu, hôm nay lúc bà đi, cũng chỉ có thể để một mình đứa nhỏ này ở lại trong phủ, chỉ sợ về sau đứa nhỏ này sẽ bị người vô tình vô nghĩa trong nhà này ức hiếp, nghĩ tới những thứ này, Sầm Mộ Vân chỉ thiếu rơi nước mắt xuống.

"Mẫu thân, người đừng lo cho Lam Nhi, tạm thời người đi về trước, Lam Nhi bên này cũng sẽ sống tốt, người an tâm đi." Triệu Tĩnh Lam nhìn mẫu thân khó chịu, trong lòng cũng có chút không bỏ được, nhưng vì sau này của mẫu thân, mẫu thân đi là lựa chọn tốt nhất rồi.

Mặc dù nói như thế, nhưng Sầm Mộ Vân làm mẫu thân, dĩ nhiên không thể dễ dàng bỏ lại con của mình như vậy, nhìn mẫu thân không bỏ được, Triệu Tĩnh Lam cũng có chút lo lắng, không phải mẫu thân sẽ vì nằng mà lựa chọn ở lại chứ?

"Cữu cữu, hôm nay thời gian không sớm nữa, người nên mang theo mẫu thân đi thôi, trong phủ này, có lẽ cũng sẽ không có ai làm cơm tiếp đón người." Cữu cữu đến lâu như vậy, phụ thân cũng chỉ đứng nơi đó, ngay cả suy nghĩ muốn mời vào trong nhà cũng không có, Triệu Tĩnh Lam không khỏi cảm thấy thái độ làm người của phụ thân thật sự vấn đề, cho nên giọng nói mang châm biếm.

Triệu Tĩnh Nguyên nghe lời nói của nữ nhi, lúc này mới nghĩ đến hôm nay ông ta đã thất lễ, nhưng Triệu Tĩnh Lam làm nữ nhi không nhắc nhở ông ta còn chưa tính, lại còn nói ông ta như vậy, đứa nhỏ này thật sự thái quá, giống như Sầm Mộ Vân, nghĩ tới đây, Triệu Tĩnh Nguyên lại thêm mấy phần cảm hận đối với nữ nhi. Nhưng Triệu Tĩnh Lam cũng mặc kệ, vốn chính là phụ thân bất nhân bất nghĩa, nên cũng không thể trách nàng làm nữ nhi lại đối với ông ta như vậy, nếu như vào lúc này phụ thân còn có một chút lòng hối cải nào, nên thành khẩn giữ mẫu thân lại, mà không phải giận dữ nhìn nàng như vậy, người như vậy, không đáng để nàng đối tốt.

"Đây là thế nào?" Đột nhiên nghe được tiếng bước chân vội vã bên cạnh, tiếp đó có người nói chuyện, thì ra là lão thái thái Chu thị của Vạn An Hầu phủ tới.

"Gặp qua lão thái thái." Triệu Tĩnh Nguyên không có cấp bậc lễ nghĩa, nhưng Sầm Mộ Nam không thể không có cấp bậc lễ nghĩa, bỏ qua chuyện khác, Chu thị cũng là trưởng bối, cho nên Sầm Mộ Nam rất cung kính làm lễ ra mắt.

Chu thị lại biết, bà là Cáo Mệnh tam phẩm, nhưng Sầm Mộ Nam là quan viên chính nhất phẩm, hơn nữa còn là phụ thân của nương nương, bất kể như thế nào thì bà cũng không nhận nổi cái lễ này của ông ta, cho nên vội nghiêng người nhận nửa lễ.

"Thì ra là thông gia đại nhân đến, đã đến như vậy rồi, sao không uống trà ở trong phòng?" Chu thị nghe tình trạng hỗn loạn bên này nên mới tới, đương nhiên cũng nhìn thấy túi đồ trên tay nha đầu bên cạnh Sầm Mộ Vân, tuy nhiên bà làm bộ như không nhìn thấy gì, chỉ làm như không có chuyện gì xảy ra cười thân mật thầm thiết nói.

"Không, hôm nay ta tới đây nhận muối muối số khổ của chúng ta trở về Khánh quốc công phủ, còn những chuyện khác, đương nhiên ngày sau sẽ có người đến quý phủ xử lý, cáo từ." Mặc dù không có thành kiến quá lớn đối với Chu thị, nhưng Sầm Mộ Nam cũng thật sự không thể nói thích, vì vậy thái độ cũng lạnh lùng.

Nói xong, không chút khách khí trực tiếp mang theo Sầm Mộ Vân đi qua trước mặt Chu thị, Sầm Mộ Vân đi tới trước rất cung kính dập đầu một cái với Chu thị, coi như bà làm tất cả cấp bậc lễ nghĩa cuối cùng của nàng dâu.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Suy nghĩ của Chu thị

Editor: Bún.

Chu thị vốn muốn tới để ngăn cản Sầm Mộ Vân rời đi, nhưng đến hiện trường lại thấy Sầm Mộ Vân chuẩn bị xong xuôi, dáng vẻ hùng hổ của Sầm Mộ Nam, cảm thấy dường như bản thân không thể ngăn cản được, cho nên cũng không ngăn cản nữa, dù nói thế nào, hôm nay cũng là nhà mình làm không tốt, xem như ủy khuất Sầm Mộ Vân.

"Lam Nhi bá kiến nãi nãi." Nhìn Chu thị nhìn chăm chăm nơi mẫu thân mình vừa rời đi, Triệu Tinh Lam cười tiến lên nói. Chu thị thật biết canh giờ, sao lúc Lộ di nương làm ầm ĩ không thấy bà ta ra mặt? Lúc phụ thân tới không thấy bà ta ra mặt? Vậy mà lúc này lại chạy tới đây.

Triệu Tinh Lam cảm thấy có lẽ Chu thị có ba phần đau lòng với bản thân, nhưng so sánh với phụ thân thì bản thân cũng chỉ là bé nhỏ không đáng kể, tuyệt đối sẽ không có chuyện bà ta vì bản thân mà trở mặt với phụ thân. Cho nên trong lòng cảm thấy Chu thị làm gì cũng không thoải mái.

"Đứa nhỏ này, sao nãi nãi không ở đây một lát lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Mẫu thân phải đi, mà con cũng không nói vài câu khuyên nhủ." Chu thị kéo tay Triệu Tinh Lam cười nói, nhưng nụ cười này thật sự miễn cưỡng.

Chu thị sống hơn nửa đời người, tự nhiên đã gặp không ít chuyện, nhất là chuyện trong đại trạch càng thuộc trong lòng bàn tay. Bây giờ nhà mình gặp chuyện không hay, Khánh Quốc công phủ đã ra mặt can thiệp, bản thân bà ta phải che chở cháu gái thật tốt, nếu không lúc này chỉ sợ hầu phủ sẽ có tai họa ngập đầu.

Thì ra, trước đó Chu thị đã sớm nghe được bên cạnh có chuyện, nhưng nghĩ tới mặt mũi của nhi tử nên không tiện qua, sau lại nghe nói Sầm Mộ Nam xông vào trong phủ, cũng không quan tâm nhiều. Mãi cho đến khi nghe Triệu Tinh Lam nghe nói nam nhân bị phái đi tìm ở cửa đông được Nhị lão gia Khánh quốc công phủ cứu đi, mới vội vàng vàng chạy tới.

Lúc Sầm Mộ Nam sắp đi có nói một câu gì? Nói là tự nhiên sẽ có người đến xử lý chuyện hầu phủ, thì có thể thấy được hẳn biết được tin tức gì đó, kể từ đó, Triệu Tinh Lam trở thành hi vọng cuối cùng cứu hầu phủ, chỉ ngóng trông Sầm gia sẽ nhớ tới huynh muội Triệu Tinh Lam và Triệu Thanh Phong mà thủ hạ lưu tình với Triệu gia. Đây là do con trai không tốt của bà ta, mê luyện nữ nhân tới nông nổi kia mới có thể có tai họa như vậy.

"Nãi nãi, chuyện này người không nên hỏi Lam Nhi, người muốn hỏi thì nên hỏi phụ thân thôi." Triệu Tinh Lam đoán, Chu thị vội vàng chạy tới đây, tự nhiên là đã biết chuyện gì, nếu không thì sau chuyện như vậy mà còn có sắc mặt tốt với mình, cộng thêm vừa rồi nghe thấy câu nói không cần thiết của mẫu thân mà vẫn không nói gì, ngay cả một câu trách cứ cũng không có.

Chu thị không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn nhi tử của mình.

Triệu Tinh Nguyên không ngờ, nữ nhi của mình lại cáo trạng mình trước mặt mẫu thân, mà mẫu thân lại dùng ánh mắt nghiêm khắc như vậy nhìn bản thân, rốt cuộc Triệu Tinh Lam đã cho mẫu thân ăn thuốc gì, lại có thể khiến mẫu thân tin tưởng nó như vậy.

"Mẫu thân, người đừng nghe Lam Nhi nói gì, tự nhiên nhi tử không làm chuyện gì."

"Đừng nói ở đây, con theo ta vào viện của ta rồi nói." Chu thị thấy nơi này chỗ nào cũng có hạ nhân, cảm thấy có một số việc không có cách nào nói trước mặt nhiều người như vậy, cho nên nghiêm khắc nói với nhi tử của mình.

Triệu Tinh Nguyên không biết nguyên nhân, chỉ cảm thấy thái độ của mẫu thân rất kỳ lạ, có điều ông ta cũng coi như là hiểu thuận, cho nên đi theo mẫu thân. Lộ di nương và Triệu Tinh Yên thấy như vậy, cũng muốn đi theo, nhưng lại bị Chu thị ngăn lại.

"Các người về viện của mình, yên ổn ở đó cho ta. Đừng ra ngoài gây chuyện, nếu như ta biết các người còn làm chuyện gì sau lưng, gia pháp sẽ hầu hạ các người."

Mặc dù Triệu Tinh Nguyên đau lòng khi thấy tiểu thiếp và nữ nhi ủy khuất, nhưng thấy mẫu thân thật sự tức giận, cũng không dám biện bạch nhiều, dù sao cũng chỉ là bị mắng hai câu, sau này đưa vài món châu báu tới an ủi là được. Cũng may mẫu tử nàng biết thời biết thế, không giống mẫu tử Sầm Mộ Vân.

Mặc dù Triệu Tinh Lam không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng thấy phụ thân bắt đầu đi để lại Lộ di nương và Triệu Tinh Yên đi theo Chu thị, tâm trạng vui mừng chỉ huy người tiếp tục chuyện này nọ.

"Nhanh tay nhanh chân lên, sắc trời không còn sớm, nếu chậm chạp thì không có cách nào chuyển xong trong đêm nay rồi." Triệu Tinh Lam nhìn mặt trời đỏ rực dần dần ngã về phía tây, cười nói với hạ nhân: "Các người cẩn thận chuyển qua, phía ta nhất định có thưởng."

Mọi người nghe có thưởng, đương nhiên cũng không quan tâm đến chuyện khác, ngay cả chuyện vừa mới xảy ra cũng không nhớ, vừa rồi còn cảm thấy kỳ lạ vì sao phụ nhân đi rồi mà tiểu thư lại giống như không có chuyện gì, còn cười tiếp tục phân phó này kia nữa, mà vội vàng vàng chuyển đồ đạc. Trong phủ ai cũng biết tiểu thư là lớn nhất, mỗi lần thưởng tiền cho hạ nhân cũng nhiều hơn, tốt một chút có thể lớn hơn tiền tiêu vặt của mấy tháng.

"Triệu Tinh Lam, tiểu tiện nhân nhà người, người lại dám động thủ đánh di nương, lại còn đổi trắng thay đen." Coi như Lộ di nương có thể nhịn được, nhưng Triệu Tinh Yên làm cách nào cũng không nhịn được, vừa rồi, là bản thân và di nương chịu thiệt, bây giờ không thể không đòi lại một chút được.

Nhất là nhìn từng rương từng rương vàng bạc châu báu, trân châu ngọc khí, đồ cổ trước mặt này mà bản thân lại không chiếm được dù chỉ là một chút, thì làm sao Triệu Tinh Yên có thể nhẫn nhịn được? Tương lai, coi như trong phủ cho bản thân đồ cưới, nhưng có thể được bao nhiêu, từng đó của Triệu Tinh Lam cũng nhiều hơn bao nhiêu rồi. Ánh mắt vô cùng hâm mộ hoàn toàn được biểu hiện trên mặt Triệu Tinh Yên, không che giấu một chút nào.

"Triệu Tinh Yên, đừng quên là các người trêu chọc ta cùng mẫu thân của ta trước, nếu các người ngây ngốc ở trong viện của mình, tự nhiên ta cũng lười đi trêu chọc các người." Triệu Tinh Lam cười nói: "Nếu các người đã tự muốn rước lấy nhục thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình."

Hiện tại, mẫu thân mà mình cố kị đã đi rồi, đây chính là thời điểm tốt để thu thập mẫu tử các nàng, nếu không các nàng lại do rằng bản thân dễ chọc vào. Nếu là kiếp trước, bản thân cũng tự cho rằng mình là người dễ bị người khác bắt nạt, nhưng bây giờ khác rồi. Đời này, bản thân sẽ không bao giờ để người khác bắt nạt mình như vậy nữa.

Dù Triệu Tinh Lam đang cười, nhưng Lộ di nương vẫn có thể thấy được trong mắt Triệu Tinh Lam thoáng hiện vẻ ngoan tuyệt. Cái này không phải là ánh mắt mà một tiểu cô nương mười mấy tuổi nên có. Lộ di nương không nhịn được rung mình một cái. Nhưng khi nhìn lại, trong mắt Triệu Tinh Lam vẫn là bình tĩnh không gợn sóng, thậm chí Lộ di nương còn nghi ngờ, ánh mắt vừa rồi là ảo giác của nàng ta.

"Người còn dám nói mà không biết ngượng, đợi tối ta sẽ nói cho phụ thân, nhìn xem phụ thân trừng phạt người như thế nào." Triệu Tinh Yên bực mình, nhưng tiện nghi của nơi này, nàng ta không thể chạm được, lời nói cuối cùng lúc gần đi của lão thái thái cũng không phải là nói đùa, coi như mình có gan cũng không dám ngỗ ngược. Nếu không ngay cả phụ thân cũng không cứu được bản thân.

Làm sao Triệu Tinh Lam có thể để chút uy hiếp nhỏ nhoi của Triệu Tinh Yên ở trong mắt, nếu bản thân đoán không lầm thì lúc này Chu thị đang dạy bảo phụ thân, vấn đề lúc này cũng tương đối nghiêm trọng rồi, dù sao chưa bao giờ lão thái thái sử dụng giọng nói và vẻ mặt nghiêm khắc với phụ thân như vậy, như bây giờ cũng xem như là hiếm gặp rồi.

"Người cứ nói đi. Ta chờ trừng phạt, chỉ là có một câu người nên nhớ kỹ, thiên tác nghiệt, vu khả vi, tự tác nghiệt, bất khả hoạt(1)"

(1) nghĩa là: Trời gây họa còn có thể tránh, tự gây tội chẳng thể trốn. Có thể tránh né thiên tai, còn tội lỗi do mình gây ra thì không thể trốn tránh trách nhiệm.

Những lời này bề ngoài như là nói Triệu Tinh Yên, nhưng trên thực tế là cảnh cáo Lộ di nương, nàng ta làm gì, trong lòng mình tự rõ ràng, chuyện hôm nay, không cần hoài nghi, chính là nàng ta sau lưng sai sử.

Lộ di nương nghe Triệu Tinh Lam nói xong, trong lòng vô cùng khản trương, sao nha đầu kia lại giống như rõ ràng rành mạch chuyện mình làm, làm cho người ta không rét mà run. Bởi vậy, Lộ di nương cũng không phân cao thấp với Triệu Tinh Lam, vội vàng kéo nữ nhi về viện của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cố ý duy trì

Nhìn Lộ di nương và Triệu Tinh Yên đi rồi, Triệu Tinh Lam an bài Hồng Linh nhìn người khuôn đỏ, còn nàng mang theo Thúy Vũ trở lại trong viện của mình.

Bởi vì hôm nay thời gian ra ngoài dài, trên bàn cũng chỉ có trà thừa, Thúy Vũ thấy Triệu Tinh Lam nhìn ly trà một chút, biết ý tứ của tiểu thư nhà mình, cho nên thì rót một ly trà mới cho Triệu Tinh Lam.

"Đây là Vân Vụ Hoàng Sơn?" Triệu Tinh Lam nhận lấy đặt ở trong tay, nhẹ nhàng ngửi một cái, sau đó hỏi.

"Dạ, tiểu thư, đây là trà mới mới được đưa tới mấy ngày trước đây, hôm nay là lần đầu tiên pha, người có thể đoán được?" Chính Thúy Vũ cũng có chút giật mình, sao sau khi tiểu thư tỉnh lại giống như biến thành người khác, làm việc nhạy bén hơn không ít so với trước kia, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) bày

giờ lại còn hiểu trà đạo nữa hả? Nàng đi theo tiểu thư nhiều năm rồi, trong phủ không có lá trà như vậy, nên tiểu thư chưa bao giờ uống.

"Trước kia từng thấy ở trong sách, hôm nay cảm thấy mùi vị giống vậy, cho nên liền hỏi một chút. Phụ thân không thích trà này, nhưng ta lại cảm thấy mùi vị không tệ, không nặng không nhẹ, màu sắc nước trà cũng cực tốt." Lúc này Triệu Tinh Lam mới nhớ tới, kiếp trước nàng thường xuyên uống trà này ở Dục Thân Vương Phủ, thật đúng là hiếm thấy ở Vạn An Hầu phủ, chỉ vì phụ thân của nàng không thích. Hình như đây là ngoại tử mẫu bên kia đưa tới cho mẫu thân, những năm này mẫu thân vì khẩu vị của phụ thân, sửa lại khẩu vị của mình không ít, thật ra thì mẫu thân và nàng giống nhau, vốn rất thích trà này.

Đáng tiếc mẫu thân chính là một nữ nhân hiền lương tốt đẹp như vậy, nếu như gặp được một nam nhân hiểu và quý trọng bà, có lẽ cả đời này không hề giống như bây giờ rồi. Chẳng qua hiện nay cũng coi như là tốt rồi, mẫu thân trở về, có lẽ chính là một cuộc sống mới cũng không chừng, mặc kệ trôi qua thế nào, so với ở Vạn An Hầu phủ cũng tốt hơn nhiều.

"Thúy Vũ, người có quan hệ tốt với người nào trong viện của Tam tiểu thư không?" Triệu Tinh Lam nghĩ tới gì đột nhiên lại hỏi.

"Ngược lại có một, là đồng hương của nô tỳ, cũng coi như không tệ, nhưng cũng chỉ là tiểu nha đầu tam đẳng làm việc vặt phía dưới." Thúy Vũ không biết ý của chủ tử mình là gì, nhưng vẫn thành thật đáp lại.

"Bất kể là cấp bậc gì, chỉ cần có thể tin được là tốt rồi, người nhờ nàng chú ý động tác của Tam tiểu thư một chút là tốt rồi, có chuyện gì thì báo cho chúng ta, cũng không cần làm việc khác, mặc dù không hầu hạ gần chủ tử, nhưng chỉ cần để ý, chuyện bình thường nên biết đều có thể biết." Triệu Tinh Lam thổi bọt trà nhỏ trên mặt nước, sau đó chậm rãi nhấp một hớp, rồi mới lên tiếng.

"Dạ, nô tỳ biết rồi. Buổi tối lúc rồi rảnh nô tỳ liền đi tìm." Thúy Vũ vừa dọn dẹp đồ trong phòng của Triệu Tinh Lam, vừa nói.

"Người cũng không cần đi tới nay, chờ ngày mai lại đi, giữa ban ngày ban mặt đi tìm, mới không khiến người hoài nghi, người khác nhìn thấy cũng không có gì có thể nói, ngược lại nếu là buổi tối thì sẽ làm cho người khác hoài nghi." Lần này nàng lường trước thật tốt mới nói, di@en*dyan(lee^qu.donn) Lộ di nương bên này khó bảo toàn bản thân, nhưng Triệu Tinh Yên không giống vậy, xinh đẹp và trí tuệ của người muội muội nay cùng tồn tại, cũng không phải là kẻ ngu, bây giờ còn non nớt, nhưng đợi một thời gian nữa nhất định là người không dễ đối phó, nàng không thể không sớm bắt tay vào làm, tránh dẫm lên vết xe đổ, chết trong tay nàng ta.

Thúy Vũ cười nói: "Vẫn là tiểu thư nghĩ chu toàn, nô tỳ còn nghĩ không để người ta nhìn thấy mới là tốt nhất đấy."

Triệu Tinh Lam nghe Thúy Vũ nói như thế, cũng chỉ cười một tiếng mà thôi, nhưng cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, cũng không nói chuyện.

Lại nói bên kia, Chu thị kêu nhi tử của mình qua, Triệu Tinh Nguyên cũng không nghĩ chuyện nghiêm trọng đến mức nào, không phải Sầm Mộ Vân không chấp nhận cách xử trí của nhà mình, cho nên về nhà mẫu thân rồi, rất nhiều nhà đều xảy ra tình huống như thế, phu thê cãi nhau, thê thiếp tranh thủ tình cảm cũng có thể dẫn đến chuyện, có gì không bình thường.

Chu thị vẫy tay ra hiệu cho hạ nhân bên cạnh lui, ngay cả hai vị lão ma mà hầu hạ ở bên cạnh bà mấy chục năm cũng cùng nhau lui xuống.

"Kê hồ đồ này, đang tốt lành thì con chạy đến Hành Hương viện làm cái gì hả?" Chờ khi trong phòng chỉ còn Triệu Tinh Nguyên và bà, Chu thị bắt đầu hỏi.

"Hôm nay nhi tử vốn ở thư phòng, nhưng Nhiên Nhi đã chạy tới nói Trà Trà bị thua thiệt ở Hành Hương viện, cho nên nhi tử mới đi qua xem một chút. Cũng may đi qua, nếu không, sợ rằng hôm nay Trà Trà bị một tiểu bối như Nhị nha đầu ức hiếp rồi." Lúc này Triệu Tinh Nguyên vẫn còn may mắn quyết định của mình là chính xác.

Chu thị thật sự có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Lộ di nương cũng chỉ là kẻ nô tì, cho dù bị tiểu thư nói vài lời thì cũng không phải chuyện gì không nên, huống chi, Lam Nhi trời sinh thuần lương, làm người hiền lành, con từng nghe người khác nói Lam Nhi ức hiếp người ta chưa?"

Bây giờ trong lòng Triệu Tinh Nguyên đã cho rằng Triệu Tinh Lam không tốt, Triệu Tinh Yên và Lộ thị tốt, dù không thể cãi lại lời của mẫu thân, nhưng trong lòng cũng không cam lòng.

"Con cũng đừng nói nhỏ trong lòng, con cho rằng ta đã già, cũng không biết ngày hôm nay bên kia xảy ra chuyện gì? Những thứ đó là đồ cưới của Mộ Vân, là đồ nàng mang tới từ Khánh quốc công phủ, con lại có thể nói chia cho tỷ muội bọn họ một phần? Nói nhảm như vậy, con từng nghe nói ở đâu? Con hồ đồ rồi, những lời khác có thể nói, vì lấy lòng tiểu thiếp, ngay cả lời này cũng có thể nói? Lời này bị người của Khánh quốc công phủ biết thì còn có thể đồng ý?"

Đối với hành động này của nhi tử, Chu thị cũng cảm thấy là quá đáng, dù sao suy bụng ta ra bụng người, nếu như năm đó lão gia nhà mình nói ra lời này, bà cũng không thể đồng ý. Nam nhân tam thê tứ thiếp, đã khiến nữ nhân rất đau lòng, nhưng đến cuối cùng ngay cả đồ riêng mà nữ nhân mang từ nhà mẫu thân tới cũng phải cho tiểu thiếp, di@en*dyan(lee^qu.donn) thì đồng nghĩa với đào lòng của nữ nhân. Huống chi hôm nay Mộ Vân bị hạ từ chủ mẫu xuống làm thiếp thất, trải qua những chuyện này, không biết trong lòng hạn nhi tử hồ đồ của mình thế nào. Nhưng mà bây giờ không phải thời điểm nói cái này, lập tức xử lý chuyện gấp phải như thế nào mới là quan trọng nhất.

"Nếu là đồ cưới mang theo người cùng đến phu gia, tự nhiên cũng coi là đồ của phu gia, mẫu thân cũng biết, những thứ đó đều cực tốt, nếu như tương lai đám Yên Nhi có thể mang theo mấy thứ đó gả đi, đến phu gia cũng sẽ không bị người ta coi thường." Triệu Tinh Nguyên cảm thấy ông ta suy tính vì nữ nhi của mình, cũng không sai.

"Con thiên vị sủng ái mẫu tử Lộ thị bao nhiêu thì ta cũng biết, con chỉ hi vọng cho mấy đứa nữ nhi của Lộ thị thứ tốt nhất, ta cũng có thể hiểu được,

nhưng dù sao những thứ đó không phải là trong phủ của chúng ta, cho dù tương lai cho nữ nhi làm đồ cưới, cũng chỉ có thể là cho Lam Nhi. Nhưng mà hôm nay chúng ta không nói cái này, con cũng đã biết, cũng bởi vì hôm nay con sủng ái Lộ thị, một mực che chở, sợ là gặp phải đại nạn rồi." Chu thị cũng không có ý định quanh co, vì vậy nói thẳng ra.

"Mẫu thân nói đùa, Trà Trà hiểu chuyện, làm sao có thể gây ra chuyện gì lớn? Sao lại khiến trong phủ gặp tai nạn?" Mặc dù Triệu Tĩnh Nguyên cười làm lành với mẫu thân, nhưng rốt cuộc vẫn nhíu mày một cái, tại sao mẫu thân không thích Trà Trà như vậy? Dù gì nàng cũng làm nàng dâu nhiều năm như vậy, ngay cả chút tình cảm cũng không có? Một khi có chuyện gì cũng nói là lỗi của Trà Trà, cùng là nàng dâu nhưng sao mẫu thân lại thiên vị lợi hại như vậy.

"Con thật sự không biết chuyện này hôm nay do người nào chủ mưu hay sao?" Chu thị khó có thể tin nhìn con trai của mình.

Trong lòng Triệu Tĩnh Nguyên Lộ thị thật sự tốt đẹp như thế, sao có thể nghĩ đến là ái thiếp của mình gây nên, vì vậy chỉ lắc đầu.

"Chính là ái thiếp Lộ thị của con, con cho rằng Lưu ma ma chỉ vì chủ mẫu trách cứ mấy câu thì có thể làm ra chuyện ác độc như vậy? Huống chi cho dù bà ta có ý định này, cũng chưa chắc lớn mật như vậy, đừng nói tới có thực lực có thể đưa một người nào đó vào trong phủ, rồi đưa ra ngoài." Chu thị thật sự có chút bất đắc dĩ đối với nhi tử của mình này, Lộ thị là người từ chỗ nào ra ngoài, tại sao hắn có thể tưởng tượng đơn thuần thiện lương như vậy?

Triệu Tĩnh Nguyên nghe lời này của mẫu thân, tất nhiên hô lên một cái: "Vì sao lại mẫu thân lại nói thế, không phải chuyện này cũng điều tra rõ ràng chính là do Lưu ma ma làm? Lúc này mẫu thân lại nói là Lộ thị làm hết lần này tới lần khác, nhi tử biết mẫu thân không thích Trà Trà, nhưng cho dù không thích cũng không thể bùng chấu nước đục đổ lên trên người nàng."

Chu thị nhìn nhi tử vô dụng này, cũng tức giận, nó coi bà thành cái gì?

"Ta không thích Lộ thị, đúng là như thế nhưng ta cũng chưa có ý oán ức nàng ta, hôm nay con vì nàng ta lại có thể nói như vậy với ta, thật là uống công ta ngâm đắng nuốt cay bao nhiêu năm nay rồi." Giọng nói và vẻ mặt của Chu thị đều nghiêm khắc.

"Mẫu thân thứ tội, nhi tử kích động, nhưng nhi tử tin tưởng, Trà Trà tuyệt đối không biết chuyện này, đừng nói không phải nàng làm, cho dù nàng biết, cũng muốn ngăn cản." Thấy mẫu thân giận thật, Triệu Tĩnh Nguyên vội cười làm lành rồi nói: "Nhưng sau này mẫu thân cũng không cần trách móc Trà Trà nặng nề nữa, Trà Trà vốn cũng là cô nương trong sạch, chỉ là nhà gặp đại nạn mới tới địa phương như vậy. Đây cũng không phải là nàng có thể lựa chọn, nhưng nàng lại vẫn giữ mình trong sạch, thời điểm đi theo nhi tử cũng vẫn còn trong sạch."

"Hò đồ!" Chu thị vỗ bàn một cái: "Nhị cữu huynh của ngươi đã có được nhân chứng, nếu như tin tức ta thăm dò được không sai, nam nhân bị mua chuộc hãm hại Mộ Vân bây giờ đang ở trong tay Nhị cữu huynh của ngươi. Nếu không sao hắn vừa về tới Kinh Thành liền biết trong phủ chúng ta xảy ra chuyện không may rồi đến đây ngay tức khắc?"

Nghe lời nói của Chu thị, Triệu Tĩnh Nguyên có chút khiếp sợ, chẳng lẽ chuyện này thật sự liên quan đến Trà Trà? Thế nhưng làm sao có thể chứ? Không tuyệt đối không phải, dù bắt được người nam nhân kia thì có thể như thế nào, tất nhiên cũng sẽ nói do Lưu ma ma sai khiến, huống chi Lưu ma ma đã bị đánh chết, Sầm Mộ Nam có thể làm gì?

"Mẫu thân đừng lo lắng, hôm nay chuyện này trong phủ chúng ta đã tra rõ làm kết liễu, cho dù bắt được người nam nhân kia, lấy tư cách đồng lõa đưa đến quan phủ cũng được, di@en*dyan(lee^qu.donnn) dù sao chúng ta cũng không có vấn đề gì." Triệu Tĩnh Nguyên thật sự không thấy chuyện này có gì quan trọng, chỉ cười nói đối với mẫu thân.

Chu thị nhìn nhi tử của mình vẫn không tin Lộ thị hại người, chỉ có thể lắc đầu một cái, cũng không nói nhiều. Bà sợ nếu như mình nói nhiều hơn, ngược lại khiến Triệu Tĩnh Nguyên sinh ra ác cảm với mình, dù sao hôm nay bà bảo vệ Triệu Tĩnh Lam, Triệu Tĩnh Nguyên đã rất không hài lòng đối với bà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bồng nhiên nổi tiếng

Nhất minh kinh nhân: bồng nhiên nổi tiếng; gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc ([Sử ký - Hoạt kê liệt truyện]: thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân. Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc).

Chu thị không nói thêm gì nữa, Triệu Tĩnh Nguyên ngồi một mình cũng cảm thấy rất không thú vị, liền cười xòa nói: "Nhi tử biết, mẫu thân thích nha đầu Lam Nhi này, chẳng qua là gần đây nha đầu kia có chút thay đổi, không giống trước kia, làm việc không có chừng mực, hôm nay Sầm thị đi Khánh quốc công phủ, nhi tử nghĩ, không bằng để Lộ thị tới dạy nàng cũng được."

Chu thị không thể tin được nhìn nhi tử của mình, hắn lại nói được những lời như vậy? Tự mình nói nửa ngày, nói thẳng như vậy mà hắn không để trong lòng chút nào, lúc này còn nói để Lam Nhi đi theo Lộ thị, cũng không sợ Lộ thị muốn mạng của đứa nhỏ này.

"Chuyện này con đừng xía vào, Lam Nhi ta sẽ tự mình nuôi dạy, để Lộ thị tự trông coi mấy người của nàng là được rồi." Chu thị nghiêm mặt, tức giận nói với nhi tử của mình.

"Vâng. Mẫu thân có thể tự mình dạy cũng là phúc khí của nàng rồi." Nếu mẫu thân nói như vậy, Triệu Tĩnh Nguyên cũng không biết nói gì thêm, vì vậy cười nói. Dù sao đứa bé kia cũng cần có người dạy. Bên Trà Trà cũng có năm đứa nhỏ rồi, cũng không rảnh để phân tâm.

"Thôi, hôm nay nhiều chuyện như vậy ta cũng mệt mỏi, sau khi trở về, nói cho Lộ thị cùng mấy nha đầu kia, không có việc đừng trêu chọc Lam Nhi nữa, đứa nhỏ gặp mấy chuyện này cũng rất khó chịu rồi." Chu thị xoa xoa trán, có chút nhúc nhích đầu nói.

Mấy đứa nhỏ của Lộ thị tự nhiên đều giống nương của các nàng, đều không phải là đèn dầu cạn, chỉ sợ đứa nhỏ Lam Nhi này sẽ chịu thiệt thòi, có điều biểu hiện hôm nay của nàng coi như không tệ, lại có thể không khóc không rống, chỗ nào cũng có phong phạm của đại gia khuê tú, mình đúng là không nhìn lầm người.

Triệu Tĩnh Nguyên thấy mẫu thân không muốn nói chuyện với mình, lại nhớ tới chuyện hôm nay để Lộ thị bị ủy khuất, cho nên cũng không nói gì thêm, chỉ là cung kính cáo từ mẫu thân, sau đó vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

"Lão thái thái, chuyện như vậy ngài định làm như thế nào?" Nhìn Triệu Tĩnh Nguyên đi ra ngoài, Lan ma ma luôn đứng ở ngoài cửa coi chừng đi tới, nhìn Chu thị xoa trán, cho nên tới phía trước, nhẹ nhàng xoa giúp, vừa làm vừa hỏi.

Lan ma ma là nha đầu hồi môn năm đó của Chu thị, đi theo Chu thị cũng được mấy chục năm, vẫn là người Chu thị ỷ vào. Cho nên lúc nói chuyện với Chu thị cũng tùy ý hơn rất nhiều.

"Ta còn có thể định làm như thế nào? Hôm nay Nguyên Nhi đủ lông đủ cánh, lại bị Lộ thị mê hoặc mất đi sức phán đoán tối thiểu, ta nói gì nó cũng không nghe lọt, nói nhiều còn gây gắt với ta, ta cũng không muốn phá hư quan hệ mẫu tử giữa chúng ta. Nhưng hiện tại, một nữ nhân như ta cũng không thể tới Khánh Quốc công phủ nói xin lỗi, cũng không thể xuất đầu lộ diện ra ngoài chuẩn bị nhưng chuyện này, vậy thì có thể làm sao? Không thể làm gì khác hơn là đi từng bước nhìn từng bước." Lúc này Chu thị nói chuyện cũng là yếu lòng, không có một chút tinh thần nào.

"Lão thái thái bớt buồn, có lẽ chuyện chưa tới tình trạng kia, mặc dù lần này phu nhân chịu ủy khuất, nhưng dù sao trong phủ cũng có hai đứa nhỏ, không thể không bận tâm được." Lan ma ma cười nói.

"Điều ta nghĩ cũng chính là cái này, thế nhưng cũng cần Lam Nhi nói chuyện, hôm nay Thanh Phong không có ở đây, cũng chỉ còn mình Lam Nhi có thể nói với người Khánh Quốc công phủ, nếu bên này chúng ta không thể lôi kéo được đứa nhỏ kia thì đến lúc đó ngay cả chút tình cảm cuối cùng cũng không còn." Chu thị thật sự lo lắng, nếu tới nay Lộ thị tiếp tục thôi chút gió bên gối, đến lúc đó, thật sự không biết Nguyên Nhi sẽ đối xử với đứa nhỏ Lam Nhi như thế nào. Chỉ là không nghĩ ra, cùng là con của mình, tội gì phải bên này dày bên kia mỏng như vậy? Chẳng lẽ vì không cùng mẫu thân?

"Lão thái thái đừng nghĩ nhiều như vậy, bây giờ là bữa tối rồi, ta đi truyền cơm tối." Lan ma ma nhìn giờ nói.

Mặc dù không có khẩu vị, nhưng đã đến thời gian ăn cơm thì vẫn phải ăn, vì vậy gật đầu một cái, sau đó lại nói: "Người tiện thể đi mời Lam cô nương tới đây dùng cơm tối với ta. Còn Nguyên Nhi, hiện tại trong lòng chỉ có mẹ con Lộ thị, đến lúc dùng cơm cũng không nói phụng bồi mẫu thân như ta dùng cơm, cứ vội vàng rồi đi như vậy."

Chuyện giữa mẫu tử người ta, dù được sủng ái thế nào thì Lan ma ma cũng chỉ là người ngoài, cũng không thể nói lời dư thừa, vì vậy lại cười đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lại nói đến Triệu Tĩnh Nguyên, vội vội vàng vàng trở về tìm Lộ thị, dọc đường lại nghĩ tới chuyện gì, đi thư phòng một chuyến, để gã sai vặt an bài chút chuyện, xong xuôi mới chạy tới.

Theo hán, hôm nay Lộ thị bị xử oan, còn bị bên Triệu Tĩnh Lam khinh bỉ, đúng là bị thiên đại ủy khuất.

"Di nương, phụ thân đã tới." Triệu Tĩnh Nguyên tới cửa, liền thấy Triệu Tĩnh Yên ngồi ở trong phòng, vì thấy ông ta nên mới hướng vào bên bên trong hô to.

Lộ di nương ở trong nhà đáp một tiếng mời đi ra, thấy Triệu Tĩnh Nguyên liền tiến lên hành lễ: "Lão gia!"

"Ta với nàng là phụ thân nhiều năm như vậy, còn quan trọng những nghi thức xã giao này làm gì? Mau mau ngồi xuống. Yên Nhi, còn phải phụng bồi di nương của con tốt hơn mới phải." Triệu Tĩnh Nguyên nói với ái nữ của mình.

"Hừ, phụ thân thiên vị, di nương ở chỗ Nhị tỷ tỷ bị nhiều uất ức như vậy mà phụ thân cũng không nói gì." Triệu Tĩnh Yên yêu kiều bĩu môi nói.

Triệu Tĩnh Yên vừa nói những lời này, hốc mắt của Lộ di nương ở bên này lập tức đỏ lên, Triệu Tĩnh Nguyên nhìn thấy rất đau lòng.

"Con xem xem, lại để di nương của con không vui, đứa nhỏ này, sao lại không nói chút chuyện vui về chứ?" Triệu Tĩnh Nguyên vừa mắng nữ nhi vừa vội vàng dụ dỗ Lộ di nương.

"Phụ thân, muốn di nương vui vẻ cũng không khó, ngài cho di nương địa vị phu nhân nghiêm chỉnh là được rồi, hơn nữa đến lúc đó, con và đại tỷ tỷ, tam tỷ tỷ cũng không còn là thứ xuất bị người ta coi thường nữa, quan trọng là... đại ca và tam đệ đệ, nữ nhi chúng con còn dễ nói, cùng lắm sau này tìm nhà chồng bị người ta coi thường, nhưng các ca ca lại không như vậy." Nói chuyện không phải là Triệu Tĩnh Yên mà là Triệu Tĩnh Nhiên.

Hiển nhiên Triệu Tĩnh Nguyên không ngờ một đứa nhỏ bình thường không nói gì lại có thể nói ra những lời đạo lý như vậy. Để một đứa nhỏ có thể nói ra những lời này, hiển nhiên là ngày thường vì quan hệ thứ xuất mà bị không gì uất ức. Cuối cùng là do mình có lỗi với mẫu tử nàng.

"Ngũ tiểu thư, không nên nói vậy." Lộ di nương vội vàng ngăn nữ nhi lại, nhưng trong mắt lại thoáng qua vẻ tán thưởng, quả nhiên đứa nhỏ này là người thông minh, không uổng công mình phí tâm sức dạy.

Triệu Tĩnh Nguyên nhìn Lộ di nương hoảng sợ, lại thở dài một cái: "Trà Trà, đứa nhỏ nói cũng không sai. Những năm này uất ức mẹ con nàng, cũng là con của mình, nàng không thể gọi tên, còn phải gọi là tiểu thư, nghĩ đến trong lòng cũng không ổn. Thôi, mặc dù ngay lúc này ta không thể tăng phân vị của nàng, nhưng nàng yên tâm, một ngày nào đó ta sẽ cho nàng công đạo. Sau này nàng đừng gọi là tiểu thư, thiếu gia nữa, cứ gọi tên đi, dù sao cũng là do nàng mang thai mười tháng sinh ra."

Nghe Triệu Tĩnh Nguyên nói, mặc dù Lộ di nương không quá hài lòng, nhưng dù sao cũng có chút hiệu quả, chuyện này không dễ làm, đương nhiên nàng ta biết. Có điều bây giờ mình không nắm chắc, chờ ngày nào đó người mới vào cửa, ngộ nhờ mình thất sủng, muốn làm cũng không làm được? Hiện tại tuổi của mình càng lúc càng lớn, sao có thể so sánh với người mới xinh đẹp ngọt ngào đây? Thật ra nam nhân đều không dựa vào được, quay đầu lại chỉ có thể dựa vào mình, không thừa dịp lúc còn trẻ, có thời gian vót vát cho mình chút đồ vật, đến lúc già, ai còn để ý tới?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bị bệnh

Triệu Tĩnh Lam mang theo hai nha đầu Thúy Vũ và Hồng Linh chậm rãi trở lại trong viện của mình. Thúy Vũ tiến lên phía trước vén rèm, nhưng không ngờ chính là, Triệu Tĩnh Lam cũng không đi lên trước vào trong nhà, ngược lại quay người đi tới đứng dưới cây hoa lê.

Hồng Linh nhìn ra lúc này tiểu thư nhà mình không muốn vào trong nhà, vội vã đi vào cầm một cái đệm bông vải nhỏ đặt trên băng đá ở dưới cây hoa lê phục vụ Triệu Tĩnh Lam ngồi xuống. Lại thấy tiểu thư nhà mình như có điều suy nghĩ, cho nên hỏi "Tiểu thư, có muốn bọn nô tỳ thu thập một chút đồ trước hay không?"

Triệu Tĩnh Lam ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ mờ một chút, ánh trăng đẹp như vậy, chỉ tiếc chỉ ở một chỗ như vậy, thật sự có chút lãng phí. Đẹp đến đâu đi chăng nữa cũng cần tôn lên tâm tình mới có thể lộ vẻ đẹp nhất. Đoán chừng do thời gian sống ở Hầu phủ quá dài, thế cho nên mới có cục diện hoang đường buồn cười bản thủ như hôm nay, ngay cả ánh trăng cũng dơ bẩn.

Lời nói của Chu thị vọng về ở bên tai Triệu Tĩnh Lam, Triệu Tĩnh Lam cũng cảm thấy hơi buồn cười, trong phủ này xảy ra chuyện như vậy, không suy nghĩ nhanh chóng giải quyết từ bên trong thế nào, tìm ra căn nguyên vấn đề để giải quyết. [di@en*dyan\(lee^qu.donn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donn)) Ngược lại muốn để cho nàng đến Khánh quốc công phủ lấy tình để cảm động, để cứu cứu cho một cơ hội, sao điều này có thể? Nàng không động viên cứu cứu đòi lại toàn bộ uất ức của mẫu thân nhiều năm qua thì cũng không tệ rồi, làm sao có thể đi cầu xin cứu cứu vì nữ nhân không bị tổn thương kia?

Trong lòng Chu thị đối xử với nàng tất nhiên tốt hơn so với đám Triệu Tĩnh Yên, nhưng dù sao cũng ngăn cách thân phận rồi, trong lòng của bà ta luôn là nhi tử của mình quan trọng hơn một chút, hôm nay đề nhi tử của mình có thể tốt, ngay cả toàn bộ lập trường đều quên. Không đúng, ngay cả nguyên tắc làm người tối thiểu cũng quên, mặc kệ nói thế nào thì năm đó mẫu thân cũng coi như gả cho, những năm này chịu uất ức ở đây còn chưa tính, hôm nay, ngay cả danh dự cũng bị phá hủy. Nhưng làm bà bà không muốn lấy lại công đạo cho nàng đâu mà ngược lại dung túng nhi tử của mình thiên vị thiếp thất.

Điều này cũng thôi đi, càng hoang đường hơn là còn muốn lợi dụng nàng, nếu như là nàng kiếp trước, có lẽ sẽ ngây ngốc bị lợi dụng, nhưng kiếp này nàng tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm như vậy nữa. Dù sao mẫu thân mới là người đáng để nàng lệ thuộc vào nhất trên thế giới này, dĩ nhiên nàng cũng nhất định phải lấy lợi ích của mẫu thân làm điểm xuất phát cơ bản nhất rồi.

Mặc dù mẫu thân rồi đi, nhưng làm nữ nhân cũng không phải dễ dàng như vậy là có thể thoát khỏi kiềm chế của phu gia, mẫu thân muốn sống cuộc sống hạnh phúc của người bình thường thì thật sự rất khó, làm sao nàng có thể cản đường của mẫu thân?

"Không cần thu dọn nữa. Chúng ta kéo dài mấy ngày trước rồi hãy nói!" Triệu Tĩnh Lam suy nghĩ một chút rồi nói.

Dù sao biết được rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới phải, hôm nay cứu cứu lửa giận ngút trời tới đón mẫu thân đi, nhưng đoán chừng nếu như thực sự muốn mẫu thân và phụ thân ân đoạn nghĩa tuyệt thật thì không phải chuyện dễ dàng, dù sao đây cũng là Hầu phủ, mặc dù không nỡ mảy mòi mặt giống như Khánh quốc công phủ, nhưng vẫn có một ít giao thiệp. Có thể khiến tổ mẫu gấp gáp như vậy, hẳn là chuyện không nhỏ, [di@en*dyan\(lee^qu.donn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donn)) nàng nhất định muốn kéo dài mấy ngày, đoán chừng chuyện này cũng đã định đại cục rồi, đến lúc đó nàng đi hay không cũng không quan trọng nữa.

"Nhưng lão thái thái bên kia thúc giục, phải tìm lý do mới phải, cũng không thể trực tiếp nói không đi." Thúy Vũ vẫn còn hơi lo lắng, nếu lão thái thái thúc giục cô nương, cô nương ắt phải đi, nếu như không đi, cũng không biện pháp ăn nói với lão thái thái bên kia.

"Bây giờ ta vẫn rất tốt, qua đời là tuyệt đối không thể, nhưng cũng không thể nói thẳng không đi, nếu không đi chỉ có thể là ta ở bên này có chuyện gì. Đã nói là hôm nay ta rơi xuống nước, bị nhiễm phong hàn nên bị bệnh. Giải thích vậy, có lẽ nài nài cũng sẽ không lòng nghi ngờ, dù sao hôm nay ta rơi xuống nước là sự thật." Triệu Tĩnh Lam nhẹ nhàng nói ra, thật sự không ngờ bây giờ nàng còn lấy chuyện này làm bia đỡ đạn. Tuy rằng nàng cũng là người đã chết qua một lần, chuyện như vậy, nàng thật sự không muốn nhớ lại, nhưng không muốn nghĩ đến cũng không nhất định là có thể không nghĩ đến.

"Nhưng lão thái thái cũng không phải người hồ đồ, cô nương cho rằng bà ấy sẽ không tìm đại phu tới bắt mạch cho cô nương sao? Trên người cô nương rất tốt, đến ngày mai, đại phu vừa nhìn còn không biết sao? Sợ là tiểu thư không gạt được." Thúy Vũ vẫn không yên tâm như vậy, chỉ lo lắng nói.

Mặc dù bây giờ tiểu thư rất thông minh, nhưng gừng càng già càng cay, lão thái thái có thể không nhìn ra tiểu thư diễn xiếc?

"Không có việc gì, ngày mai người và Hồng Linh nghe ta an bài, bảo đảm không sợ hãi." Triệu Tĩnh Lam cười cười. Sống lâu hơn mấy năm cũng không phải là sống không, luôn học được rất nhiều thứ.

Bầu trời đầy mây đen trôi qua, che ánh trăng mờ mờ, Triệu Tĩnh Lam cũng cảm thấy không thú vị, nói: "Mây che trăng sáng, rất không thú vị, chúng ta lại trở về thôi, ngủ sớm một chút, ngày mai ứng phó mới tốt."

Chủ tớ ba người đi vào trong nhà, suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu thị bên này mới ngủ dậy, cũng chỉ nghe tiếng nhao nhao ầm ĩ phía bên ngoài truyền tới.

Chu thị có chút không vui nói: "Tại sao bên ngoài nhao nhao ầm ĩ? Sáng sớm cũng không để cho người ta tỉnh táo, trong phủ này có còn quy củ hay không?"

Lan ma ma vốn phục vụ Chu thị chải đầu, bởi vì nghe lời này, nhanh chóng cười lạnh nói: "Nô tỳ đi ra xem một chút, dĩ nhiên*đương(lee^qu.donn) nếu vì chuyện không liên quan, trực tiếp kéo ra ngoài đánh một trận, bán đi, tránh làm dơ bẩn lỗ tai của lão thái thái."

"Người hỏi rõ ràng một chút trước, không cần vu oan người khác, hiện tại trong phủ chúng ta phải làm việc cẩn thận, cho dù là chuyện nhỏ, cũng không thể phớt lờ, vào lúc này cũng không biết có bao nhiêu Ngự sử hỏi thăm tin tức ở bên ngoài đây." Bây giờ Chu thị bắt đầu có lòng nghi ngờ rồi, ngày hôm qua trong phủ bà ta xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể không khiến người khác chú ý? Một khi có chuyện không tốt truyền đi, tất nhiên sẽ làm hại tới lợi ích trong phủ, làm hại tới danh tiếng chung của Nguyên Nhi.

"Dạ, lão thái thái, nô tỳ biết." Lan ma ma ra hiệu cho nha đầu nhị đẳng Hoa Nhị bên cạnh chải đầu tiếp cho Chu thị, còn mình đi ra ngoài.

"Lão thái thái, người xem hôm nay dùng cây trâm nào tốt hơn?" Bởi một lọn tóc còn dư lại lên phía sau, tiểu nha đầu Hoa Nhị cẩn thận hỏi.

"Dùng cây trâm phi thủy này đi, người đã già, cũng chỉ là dùng cái gì cố định tóc thôi, đâu chú ý nhiều như vậy nữa." Chu thị có chút không yên lòng nói. "Lần này Lưu Ly tỷ tỷ của người về nhà cũng đã vài ngày, không biết ngày nào mới trở về."

"Hôm qua nô tỳ nghe người ta nói, mẫu thân của Lưu Ly tỷ tỷ đã chuyển biến tốt rồi, đoán chừng chỉ một hai ngày nữa thôi." Hoa Nhị cười nói với Chu thị.

"Lão thái thái, là nha đầu trong phòng Lam cô nương. Bây giờ ở bên ngoài cầu kiến lão thái thái, nha đầu trong viện của chúng ta nói lão thái thái còn chưa dậy, không cho vào, lúc này mới cải vả." Hai chủ tớ còn chưa dứt lời, chỉ thấy Lan ma ma vén rèm lên đi vào, nói với Chu thị.

"Nha đầu trong phòng Lam Nhi? Tối sớm như vậy chỉ sợ có chuyện gì thôi." Chu thị nghi ngờ hỏi.

"Nô tỳ để cho nàng ta đi vào?" Lan ma ma biết vào lúc này Chu thị vẫn rất quan tâm tiểu thư Tĩnh Lam, vì vậy cười nói.

Chu thị không lắc đầu cũng không gật đầu, Lan ma ma ngẫm hiểu trong lòng, vội vã đi ra ngoài. Không bao lâu, liền mang theo Thúy Vũ vội vàng đi vào.

"Hồi lão thái thái, nửa đêm hôm qua tiểu thư nhà nô tỳ đột nhiên nóng lên, người sốt mơ mơ màng màng, vào lúc này còn chưa tỉnh táo lại."

Sau khi Thúy Vũ thấy được Chu thị, một mặt vừa nói chuyện, một mặt phịch một tiếng liền quỳ trên mặt đất. Lời nói không có mấy câu, ngược lại nước mắt không cầm được chảy xuống.

Thúy Vũ vội vàng dùng khăn lau nước mắt, nhưng khăn tay nhỏ nhỏ đâu thể ngăn lại được nước mắt dâng trào, ngược lại càng lau càng nhiều.

"Đứa bé này, đừng khóc, trước tiên nói xem cô nương nhà người ra sao rồi hả? Sao chuyện xảy ra lúc nửa đêm hôm qua mà bây giờ mới đến báo với ta?" Chu thị nhìn Thúy Vũ khóc như vậy thảm, vội liền đứng lên hỏi.

"Ban đêm hôm qua nô tỳ đã tới, nhưng viện của lão thái thái đóng cửa rồi, nô tỳ cũng không dám quấy rầy, chỉ cùng Hồng Linh dùng nước đá hạ nhiệt cho tiểu thư, thật vất vả chờ đến canh giờ này mới tới đây cầu xin lão thái thái tìm đại phu cho tiểu thư, sợ muộn nữa thì sẽ không tốt." Thúy Vũ vừa nói chuyện, vừa dập đầu.

"Nhanh sai người đến Hồi Xuân đường mời đại phu tới đây, đỡ ta đi qua nhìn một chút, đứa nhỏ này, sao đột nhiên bị bệnh?" Chu thị vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ, không phải buổi tối hôm qua lúc ăn cơm còn tốt sao, lúc này mới mấy canh giờ, sao lại bệnh thành ra như vậy rồi hả?

"Hồi lão thái thái, thật ra thì buổi chiều hôm qua cô nương đã nói không khỏe trong người, nhưng trong phủ nhiều chuyện, cũng không thể làm ầm lên, bây giờ nghĩ lại có lẽ hôm qua rơi xuống nước bị khí lạnh đi vào cơ thể rồi, mới có thể bị bệnh như vậy." Thúy Vũ vội vàng trả lời.

"Hồ đồ, phục vụ chủ tử thế nào, hôm qua thân thể của chủ tử người đã khó chịu, các người đương nhiên phải xin phép thật sớm, sau đó mời đại phu, cuối cùng lại kéo dài tới lúc này mới nói." Chu thị nhớ tới hôm qua khi Triệu Tĩnh Lam tới gặp bà, đứng là sắc mặt tái nhợt, tay chân lạnh như băng, cho

nên bà mới ban thưởng xiêm áo. Quả nhiên hôm qua khinh thường, cũng là bà không đúng, đứa bé kia, đáng thương, hôm qua gặp phải mấy chuyện kia, còn mạnh mẽ chống đỡ.

"Là lỗi của nô tỳ, chỉ cần tiểu thư có thể khỏe lại, lão thái thái trách phạt nô tỳ thế nào cũng được." Thúy Vũ vừa vội vàng vàng đi theo Chu thị, vừa trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tình Lam bệnh nặng

Editor: Bún.

Chu thị liếc mắt nhìn nha đầu sau lưng khóc thỏ không ra hơi một cái, ngược lại cảm thấy cũng không thể trách nằng, dù sao một khi cửa viện mình đã khóa rồi, thì trên căn bản là trong phủ này không có ai dám tới gõ cửa, có điều bây giờ Lam Nhi đối với hầu phủ này mà nói là người vô cùng quan trọng, cũng không thể có sơ suất.

"Yên Nhi bá kiến tổ mẫu!" Chu thị mới ra khỏi viện của mình, liền lấy hai tỳ muội Triệu Tình Yên và Triệu Tình Nhiên mang theo nha đầu đứng ở cửa, nhìn đáng vẻ là muốn vào, lại đứng lúc gặp Chu thị.

"Thôi, tỳ muội các người về trước đi, hôm nay không cần thỉnh an ta." Chu thị cũng không có thời gian rảnh để để ý tới hai tỳ muội này, cho nên vội vàng khoát tay nói.

Triệu Tình Yên chưa bao giờ thấy tổ mẫu của mình từ trong phòng ra ngoài từ sáng sớm như vậy, nhiều năm như vậy rồi, đã sớm thành thói quen nhất định phải dùng điểm tâm rồi mới ra cửa, vì vậy có chút ngạc nhiên, có điều đảo mắt liền thấy Thúy Vũ đi đằng sau Chu thị, nhìn ánh mắt đỏ rực vì khóc của nàng ta, Triệu Tình Yên không nhận được tò mò, đây là sao, sao nha đầu của Triệu Tình Lam lại khóc thành đáng vẻ này, sáng sớm đã tới chỗ tổ mẫu, chẳng lẽ Triệu Tình Lam xảy ra chuyện gì? Cái này phải hỏi thăm thật tốt mới được.

Có điều, tự nhiên Triệu Tình Yên sẽ không để lộ suy nghĩ của mình ra ngoài, cho nên chỉ cẩn thận cười cợt của cung tiễn Chu thị đi xa.

"Chúng ta đi tìm di nương, sau đó đi hỏi thăm xem rốt cuộc Triệu Tình Lam đã xảy ra chuyện gì." Trong mắt Triệu Tình Yên lóng lánh ánh sáng, chính là không che giấu được vui vẻ nói.

Tự nhiên Triệu Tình Yên cũng không có dị nghị gì, mặc dù ngày thường tỳ muội hai người không thấy bao nhiêu hòa thuận, nhưng đối mặt với vấn đề của Triệu Tình Lam, tỳ muội hai người này lại hợp tác hơn bao giờ hết, các nàng xoay người đi về phía viện của Lộ di nương.

Lại nói đến Thúy Vũ mới Chu thị, dọc con đường không nói gì. Rất nhanh đã đến Dao Quang thủy tạ. Dao Quang thủy tạ này nằm sát vào một hồ nước, từ xa ẩn vào màu núi, là nơi xinh đẹp nhất hầu phủ. Những năm này, đám người Triệu Tình Yên nhìn nơi này của Triệu Tình Lam với bao nhiêu hâm mộ, trông mà thèm, giống như là hận không thể mang mình vào đây. Có điều thèm thế nào thì thèm, sắp xếp theo địa vị, dù trong lòng các nàng muốn thế nào thì cũng chỉ suy nghĩ một chút mà thôi.

"Lão thái thái đến xem tiểu thư." Vòng qua cửa tròn, qua cổng bảy vòm, trước mắt chính là phòng của Triệu Tình Lam, lúc chờ nhóm người Chu thị đi tới dưới tầng cây hoa lê, Thúy Vũ vội vàng vào trong gọi.

Một nha đầu nhị đẳng từ bên trong ra vén màn cửa lên, mời nhóm người Chu thị vào.

Chu thị chỉ nhìn thấy một mình nha đầu Hồng Linh đang phục vụ trước giường, mấy nha đầu khác đang ra ra vào vào đổi nước gì đó, thấy Chu thị cũng chỉ vội vàng vàng hành lễ, sau đó lại bận rộn ra vào.

"Hiện tại tiểu thư nhà người thế nào rồi?" Chu thị cũng không làm gì, chỉ là nhanh chóng đến trước giường, nhìn thấy Triệu Tình Lam ở trên giường, khuôn mặt nhỏ bé vì sốt mà đỏ bừng, nhưng đôi môi ngày thường đỏ hồng lại tái nhợt không có sức sống, gần như là bị thiếu cháy một lớp da. Quả nhiên thoát nhìn rất nghiêm trọng.

"Mới qua một buổi tối, tại sao lại bệnh thành như thế này? Nhưng đã như thế này, coi như là bị ăn hèo cũng nên đến viện ta gõ cửa chứ."

Chu thị nhìn cũng không phải là không đau lòng, ngược lại cũng bỏ các suy nghĩ khác trong lòng xuống, suy cho cùng cùng là cháu gái mình, mình không đau thì người nào đau? Đứa nhỏ này dù sao cũng còn nhỏ, hôm qua trải qua nhiều biến cố như vậy, như mình cũng khó chấp nhận, huống chi là nàng?

"Lão thái thái, giờ nói việc này cũng không có tác dụng, bây giờ cũng đang cho người đi thúc giục, xem một chút xem lão đại phu của Hồi xuân đường đã tới chưa mới đúng." Lan ma ma ở bên cạnh vội vàng nói.

"Đúng là những lời này, ta cũng thương Lam nha đầu vậy, vào lúc này lòng người đại loại, mau mau tìm tiểu nha đầu đến cổng xem một chút, không cần quan tâm đến cấp bậc lễ nghĩa." Lúc này Chu thị rất gấp, sao nha đầu này lại thành như vậy, nhìn đáng vẻ còn không biết có thể qua khỏi hay không.

Lan ma ma phải vội vàng đi tìm người sắp xếp, tất nhiên Chu thị ở bên cạnh coi chừng Triệu Tinh Lam, nếu như nói lúc trước còn có chút nghi ngờ, cảm thấy có phải nha đầu này không muốn giúp mình, cho nên mới diễn vở kịch này, bây giờ mới thật sự tin tưởng là đứa nhỏ này không ớn.

"Đứa nhỏ đáng thương, nãi nãi biết, chuyện hôm qua, con nghĩ không thông, lại vì ngã xuống nước mà không thể nghỉ ngơi cho tốt, cho nên mới bị bệnh, có điều con yên tâm, nãi nãi có phải tìm đại phu tốt nhất kinh thành này cũng phải chữa lành bệnh cho con." Nắm bàn tay giống như lửa của Triệu Tinh Lam, Chu thị có chút ghen ngào nói.

"Lão thái thái, tiểu thư nói sau này ngài ấy sẽ không giống như trước kia, đơn giản thì đừng đi quấy rầy người khác, hơn nữa tiểu thư còn nói, lão gia không thích phu nhân, cũng không thích ngài ấy, cho nên muốn nhóm nô tỳ cố gắng đừng đi tìm lão gia, cho nên mới biến thành dáng vẻ này, nếu như phu nhân còn trong phủ, thì nào đến nỗi như thế này." Nhìn Chu thị thật lòng khổ sở, Hồng Linh ghen ngào nói,

"Đứa nhỏ này, nhạy cảm như vậy. Sau này ta quyết không để nàng chịu uất ức, truyền lời xuống, sau này ăn, mặc, ở, đi lại của nhị tiểu thư, toàn bộ đãi ngộ vẫn như trước kia." Chu thị nói.

Triệu Tinh Lam nằm trên giường, nghe những lời vừa rồi của Chu thị gần như bật cười, lúc này, nhưng thứ như ăn, mặc, ở, đi lại có thể quyết định địa vị của một người sao? Minh từ con vợ cả biến thành thứ xuất đã là sự thật, nếu không, mình và đám tỷ muội kia cũng không khác nhau, tương lai, phụ thân cưới phu nhân mới, sinh hài tử, mình hoàn toàn không còn đáng giá một đồng. Cần gì phải ở chỗ này nói những lời giả mù sa mưa.

Có điều Triệu Tinh Lam cũng không quên, bây giờ đang giả bệnh, ngàn vạn lần không thể có phản ứng, vì vậy mới nhin suy nghĩ trong lòng, yên lặng nằm.

"Lão thái thái, đại phu tới." Lúc này tiểu nha đầu đã dẫn đại phu đến ngoài cửa.

"Lão thái thái, chúng ta tránh ra một chút." Chờ Chu thị gạt đầu, Lan ma ma tới trước đỡ Chu thị xoay người đi tới mặt sau của tấm bình phong.

Bọn nha đầu cũng hạ rèm ở giường Triệu Tinh Lam xuống, sau đó đắp lên cánh tay của Triệu Tinh Lam một chiếc khăn lụa, liên tục xác định không lộ ra chút da thịt nào mới mời đại phu vào.

Vị đại phu Hồi xuân đường này là vị tới hôm qua, không ngờ sáng sớm một nay, cửa được đường còn chưa mở người của Vạn An hầu phủ lại tới. Nghe nói trong phủ xảy ra chuyện lớn, nhưng mình chỉ là đại phu, suy cho cùng hỏi thăm cũng không tốt, có điều coi như không đoán được nhiều cũng đoán được ít, chuyện có thể phát sinh trong đại trạch cũng chỉ là chút chuyện bản thủ gì đó thôi. Cho nên lão đại phu quen việc đời cũng không nói gì thêm, chỉ là yên tâm chuẩn mạch.

Nhưng coi là hành y mấy chục năm, thấy không ít chứng bệnh khó khăn, nhưng chứng bệnh này thật sự là chưa từng thấy, vị tiểu thư Triệu gia này giống như là không có bệnh, nhưng lại giống như là bị bệnh vào thời kỳ chót, chẳng lẽ y thuật của mình có vấn đề? Lại có thể không chuẩn chính xác được? Hay là bản thân vị tiểu thư này mắc phải bệnh kỳ lạ? Lão đại phu lâm vào suy nghĩ.

"Phu nhân, nhị lão gia tới, lúc này đang ở Xuân Huy đường đợi lão thái thái, nói là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo." Không đợi lão đại phu chuẩn mạch xong, ở cửa có gã sai vặt bẩm báo.

Nhị lão gia Vạn An hầu phủ không phải là con trai của Chu thị, chỉ là con của thiếp thất, năm xưa cũng đi học vào làm quan, là người thông minh, hôm nay cũng được coi là quan triều đình, có điều từ lúc lão hầu gia đi, những năm nay cũng không thân cận với hầu phủ, tại sao lúc này cũng lại tới đây? Chẳng lẽ nghe được biến động gì cho nên tới Hầu phủ xem trò cười? Vừa nghĩ tới mặt Chu thị đã sầm xuống.

"Đi trước báo cho Nhị lão gia, để hần đợi một chút, ta ở bên này chờ Lam nha đầu tốt lên sẽ qua đó." Chu thị cau mày, cũng không nói gì thêm, chỉ là để người ta đi trước đáp lời.

Lan ma ma biết xưa nay Chu thị không thích Nhị lão gia, cho nên cũng không khuyên, chỉ đi ra ngoài nói với gã sai vặt mấy câu, gã sai vặt này cũng là người lanh lợi, vội vàng cáo từ lui ra ngoài.

"Đại phu, lão thái thái nhà ta lo lắng sức khỏe của tiểu thư, xin hỏi đại phu rốt cuộc là mắc bệnh gì?" Lan thị biết hiện tại điều Chu thị lo lắng chính là vấn đề này, vì vậy, đến bên giường Triệu Tinh Lam hỏi.

"Mạch tượng của vị tiểu thư này, lão phu hành y mấy chục năm chưa từng gặp chứng bệnh khó xử lý như thế này, ta mở hai thang thuốc, uống thử xem, trở về ta sẽ tiếp tục nghiên cứu một chút, xem có còn phương thuốc khác tốt hơn không." Lão đại phu cẩn thận nói.

Lan thị nghe rõ ràng, Chu thị sau bình phong cũng nghe rõ ràng, thật sự không ngờ đứa nhỏ này lại bị bệnh nghiêm trọng như thế, ngay cả lão đại phu Hồi Xuân đường cũng chỉ có thể tạm thời thử một lần. Cuối cùng tâm Chu thị lại lạnh một chút.

"Bệnh tình của tiểu thư nhà ta phải dựa vào đại phu ngài cẩn thận điều trị, xưa nay lão thái thái nhà ta thương yêu cô cháu gái này, chỉ cần lão đại phu ngài có thể chữa bệnh cho tiểu thư nhà ta, tự nhiên lão thái thái sẽ có trọng tạ." Lan thị cười nói với lão đại phu.

"Ngài cứ yên tâm, thầy thuốc có tấm lòng phụ mẫu, chỉ cần nhận, tự nhiên lão phu sẽ tận tâm tận lực." Lão đại phu vội vàng đứng dậy nói, mặc dù chỉ dám nói là mình sẽ tận tâm tận lực, chứ không dám bảo là mình nhất định sẽ chữa khỏi.

"Lão thái thái, ngài cũng đừng quá lo lắng, tiểu thư là người hiền, tự nhiên sẽ có trời giúp, dĩ nhiên là có thể khá hơn." Chờ đưa lão đại phu đi, Lan thị mới đỡ Chu thị từ sau tấm bình phong đi ra, vừa đi vừa nói.

"Hy vọng là như thế." Giọng nói của Chu thị có chút nhẹ nhàng.

Đến mép giường của Triệu Tinh Lam, Chu thị nhìn Triệu Tinh Lam một chút, cẩn thận dặn dò mấy nha đầu, phục vụ chu đáo, thuốc gì đó phải cẩn thận tỉ mỉ, không thể có điều sơ sót. Sau đó lại nói là trong viện còn có người chờ nên phải đi về.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mưu kế tái sinh

Chờ Chu thị đi rồi, hai người Hồng Linh và Thúy Vũ đuổi cả đám nha đầu đi ra ngoài làm việc, chờ bên trong chỉ còn lại Hồng Linh và Thúy Vũ, Hồng Linh đi tới trước giường nói: "Tiểu thư, hiện tại không còn ai nữa, đứng lên đi."

Sau đó Triệu Tinh Lam nhìn như bị bệnh nguy kịch chậm rãi mở mắt, hướng về phía hai nha đầu làm vể mặt quý, nghịch ngợm cười một cái.

"Tiểu thư, người nhanh đứng lên đi ra đi, hiện tại trong này giống như lò lửa, tội gì phải chịu tội ở bên trong." Hai nha đầu vừa nói chuyện, vừa ba chân bốn cẳng lấy ra đồ vật trên người Triệu Tinh Lam ở trong chăn, chỉ thấy có mấy cái lò sưởi, còn có hai củ khoai lang.

"Ta nói, bảo các người nghe tiểu thư ta thì sẽ không sai, nhìn xem quả nhiên là như thế chứ." Triệu Tinh Lam không che giấu được đắc ý.

"Tiểu thư, người á, mặc dù cách này hay, nhưng cũng không đến mức sẽ như vậy, nếu bị thương thân thể thì sao đây? Mặc dù bây giờ thời tiết chưa tính là rất nóng, nhưng rốt cuộc cũng không phải thời điểm giấu mấy lò sưởi trên thân thể, huống chi người giấu nhiều canh giờ như vậy, nhìn mặt mũi này, đôi môi này, đều thành hình dáng gì rồi." Thúy Vũ đau lòng nói.

Tiểu thư cũng thật sự không dễ dàng, chỉ vì không muốn đi Khánh quốc công phủ, ngay cả biện pháp tự làm tổn thương thân thể cũng nghĩ ra, mọi người trong phủ, một chút ý nghĩ thương tiếc đối với tiểu thư cũng không có. Nhìn lão thái thái một chút, vừa rồi thấy tiểu thư bị bệnh, lại có thể đi như vậy, so với lúc trước thì quả thực tưởng như hai người, có lẽ cũng chỉ vì tiểu thư không thể đi Khánh quốc công phủ.

"Tiểu thư, ngược lại nô tỳ rất tò mò, sao người sẽ biết rõ lão đại phu chẩn mạch này nhất định sẽ không chẩn ra được? Người nhiều nhất cũng chỉ khiến cho trên người mình thay đổi thành nóng lên, thoát nhìn bệnh rất nghiêm trọng, hẳn là mạch tượng không có vấn đề gì mới phải." Hồng Linh rất tò mò chuyện này, tiểu thư quá thần thông, nàng vẫn còn lo lắng lão đại phu tới thì tiểu thư bị lộ như thế nào nữa, trái tim thật sự treo ở trên cổ họng, lại không nghĩ rằng đã thật sự làm khó lão đại phu.

"Ừ, chính là hiệu quả của hai củ khoai lang này." Triệu Tinh Lam hả hê nói: "Hai củ khoai lang đặt ở dưới nách, sau đó khi chẩn mạch, mạch tượng sẽ thay đổi thành mơ hồ bất định, tự nhiên lão đại phu cũng không thể xác định được rốt cuộc có phải mạch tượng của ta rất nghiêm trọng hay không. Đoán chừng hẳn cho rằng đây là chứng bệnh khó xử lí gì đó, lúc trở về Hồi Xuân đường nhất định sẽ lật sách thuốc nghiên cứu đi." Triệu Tinh Lam vừa nói, vừa hả hê vuốt vuốt hai củ khoai lang, chợt nàng nghĩ tới cái gì đó, lập tức nhảy xuống từ trên giường, còn chưa mang giày đã nhảy đến trên đất.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Người bình tĩnh nào, người là bệnh nhân, cẩn thận người ta thấy được." Hồng Linh vội kéo Triệu Tinh Lam lại.

Sao tiểu thư nhà nàng không thể làm cho người ta bớt lo một chút chứ, cũng không thể giấu lại, trong viện này ai biết có người của ai ở đây, ngộ nhờ bị người ta nhìn thấy thì không phải đã phí công nhọc sức sao? Đến lúc đó, nói không chừng lão thái thái và lão gia còn có thể nghĩ về tiểu thư như thế nào đây, cuộc sống này của tiểu thư phải làm sao?

"Không được, ta quên mất một chuyện, chuyện này nhất định sẽ bị người khác lợi dụng." Triệu Tinh Lam có chút nóng nảy vọt tới phía trước bàn đọc sách.

"Tiểu thư, chuyện có gấp như thế nào, cũng không thiếu một ít thời gian, người chậm một chút." Hồng Linh có chút bất đắc dĩ nói.

Triệu Tinh Lam ấp úng trả lời trong miệng, nhưng rốt cuộc người đã đến bên bàn cầm giấy bút lên, sau đó liền viết soạt soạt soạt.

Lại nói sau khi Chu thị đi ra ngoài, nghĩ tới dáng vẻ của Triệu Tinh Lam, dù sao vẫn có chút không vui vẻ, bà muốn nha đầu này đi thuyết phục người của Khánh quốc công phủ, hôm nay bệnh thành bộ dạng này, đứng lên cũng thật sự không dễ dàng gì, đây không phải là đề lờ việc sao?

"Lão thái thái, nếu theo ý tứ của nô tỳ, ngài cũng không cần phải gấp, tiểu thư ngã bệnh, mặc dù không phải chuyện tốt, nhưng cũng không tính là chuyện xấu." Lan thị biết tâm tư của chủ tử mình, cho nên khuyên giải an ủi.

Chu thị chậm rãi thở dài một hơi, cùng với có chút bất đắc dĩ: "Người cũng biết tâm tư của ta, người nói hôm nay ta còn có thể dựa vào người nào đây? Không phải là muốn để nha đầu Tinh Lam này đi một chuyến giải quyết vấn đề này sao?"

"Lão thái thái, ngài quên, thật ra thì muốn giải quyết chuyện này cũng rất dễ dàng, chỉ cần phu nhân đồng ý trở lại, không phải không có chuyện gì rồi sao? Hôm nay tiểu thư bị bệnh, chỉ cần thông truyền cho phu nhân một cái tin, nô tỳ nghĩ, từ sự thương yêu của phu nhân đối với tiểu thư, nhất định sẽ trở lại." Lan thị đắc chí vừa lòng mà cười cười nói. Cơ hội tốt như vậy, tại sao có thể không lợi dụng chứ? Chỉ cần phu nhân trở lại, không phải tất cả đều dễ

dàng sao? Cho dù Khánh quốc công phủ bên kia tức giận, cũng không thể không chú ý đến mặt mũi của phu nhân. Huống chi bản thân phu nhân cũng không để ý, có lẽ Khánh quốc công phủ cũng sẽ không xen vào nhiều.

Chu thị nhìn Lan thị một chút, lại cảm thấy đây là một biện pháp không tệ, đúng vậy, tại sao bà không nghĩ tới chứ? Vấn đề quan trọng chính là Sầm Mộ Vân, nếu như có thể khiến Sầm Mộ Vân trở lại, sau đó bà lấy tình để cảm động, chuyện dễ xử lý hơn nhiều.

Chu thị cười gật đầu một cái: "Không ngờ tuổi người như vậy mà đầu óc vẫn còn dùng tốt thế. Nếu như chuyện này thành, không thiếu được chỗ tốt của người."

"Nhưng, lão thái thái, mặc dù nói như vậy, nhưng chỗ nên thu xếp cũng không thể có chút sơ sót nào, chỉ cần có chút không tốt truyền đi, thanh danh trăm năm của Hầu phủ đã có thể bị hủy trong chốc lát rồi." Lan thị tất nhiên mở cờ trong bụng, vì vậy tiếp tục nhắc nhở: "Hiện tại Cửu lão gia bên kia cũng không tệ, không thể thiếu việc cho người chạy qua đánh tiếng một cái."

"Người nói cũng đúng, mặc dù xưa nay ta không thích, thế nhưng loại thời điểm cũng không thể câu nệ mình thích hay không thích." Chu thị vốn là tiểu thư của An Ninh Hầu phủ, nhưng bởi vì bây giờ gia chủ Hầu phủ là thứ xuất, vốn không phải cùng một mẫu thân với Chu thị, cho nên quan hệ vẫn lạnh nhạt.

Nhưng Chu thị không ngờ, đến hôm nay lại vì đứa con bất hiếu của mình mà đi cầu xin người bà ta chường mắt cả đời. Bây giờ suy nghĩ một chút, tất cả mầm tai vạ đều từ tiện nhân Lộ thị kia, nếu như không phải nàng ta hám lợi đen lòng muốn mưu hại chủ mẫu, nếu như không phải nàng ta mê hoặc nhi tử của mình, sao tất cả chuyện này có thể xảy ra? Bà tuyệt đối không thể để cho Lộ thị này tốt hơn, trên mặt nói, Nguyên Nhi sủng ái Lộ thị, bà không thể động, chẳng lẽ bà không thể xuống tay từ phía sau lưng hay sao?

Lan thị đi theo Chu thị nhiều năm, tự nhiên cũng biết rõ khúc mắc của Chu thị, thấy lúc này Chu thị không nói gì, nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đỡ Chu thị đi tới Xuân Huy Đường.

Chu thị nghĩ, đã đến trong viện của mình. Lúc này Nhị lão gia Triệu Tĩnh Hồng của Vạn An Hầu phủ đang tới tới lui lui ở trong đại sảnh của Xuân Huy Đường, trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng chính ông ta lại chậm chạp không đến, xem ra thật sự có thể che giấu tất cả oán hận đối với bà.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Không bằng dự trừ

"Nhi tử ra mắt mẫu thân!" Ngay cả không phải là mẫu thân ruột thịt của mình, nhưng vì là mẹ cả nên Triệu Tĩnh Hồng vẫn chỉ có thể gọi Chu thị là mẫu thân, những chua cay và bất đắc dĩ ở bên trong tất nhiên là không thể nói với người ngoài. Coi như là hôm nay mình có thể đón mẫu thân ruột thịt của mình vào trong phủ ở nhưng vẫn không thể gọi là mẫu thân được.

"Không cần đa lễ, ngồi đi, người đâu, dâng trà cho Nhị lão gia." Suy cho cùng thì Chu thị vẫn đối xử rất lạnh nhạt với Triệu Tĩnh Hồng, bà ta dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

"Dạ!" Triệu Tĩnh Hồng đáp lời ngồi xuống.

"Chuyện gấp gấp mà khiến hôm nay người phải tới đây để nói là chuyện gì?" Chu thị nhận ly trà trong tay nha đầu, nói câu được câu không, thoải bọt phía trên ly trà.

Triệu Tĩnh Hồng đã sớm dự liệu, Chu thị sẽ không cho mình sắc mặt tốt, nhưng chuyện hôm nay rất khẩn cấp, chuyện này mình không thể không đi, bằng không, hầu phủ này bị phá hủy, đối với người làm quan như mình mà nói thì dù thế nào cũng không phải là chuyện tốt.

"Mẫu thân, nhi tử ở trong triều có nghe nói, Khánh quốc công phủ đã tố cáo Vạn An hầu phủ lên đại đường hình bộ, Lưu đại nhân của Hình bộ đã nhận vụ án này, bảo là sẽ điều tra kỹ chuyện trong Vạn An hầu phủ có người hạ độc tấu tử." Triệu Tĩnh Hồng cẩn thận nói.

Cái này luôn là chuyện nhà của đại ca, dù là mình là đệ đệ cũng không tiện nói thêm cái gì, nhất là khi mẹ cả ở bên này chắc chắn sẽ có suy nghĩ khác. Nhưng đối nghịch với Khánh quốc công phủ, một Vạn An Hầu phủ nhỏ nhỏ thật sự sẽ không chịu được.

Tất nhiên Chu thị đã sớm dự đoán được chuyện sẽ xảy ra, chỉ là không ngờ lại trực tiếp đến Hình bộ, lần này Sầm gia không có ý định lưu lại mặt mũi cho nhà bọn họ rồi. Sầm Mộ Vân này cũng là uống phỉ sự yêu thích bao nhiêu năm nay dành cho nàng rồi.

"Còn nữa, hình như cũng đã cáo trạng đại ca tội sủng thiếp diệt thê nữa." Đây mới là trọng tội, theo luật pháp trên triều đình, thê tử là thê tử, thiếp thất là thiếp thất, như chuyện trong phủ đại ca đúng là không thể chấp nhận được, cũng là do đại tẩu hiền đức, nếu không vì chuyện này, đại ca đã sớm bị thân bại danh liệt. Có thể tới hôm nay mới bộc phát, cũng coi như là đại tẩu không làm người khác thất vọng.

Chu thị không ngờ, Khánh quốc công phủ sẽ nói cả chuyện này ra, dù sao nữ nhi nhà mình ra ngoài cũng là chuyện không tốt, dè dặt còn không kịp nữa là, làm sao có thể nói chuyện này ra? Đến lúc đó, gây ra chút sóng gió thì đối với ai cũng không tốt. Chu thị thật sự không đoán được dụng ý của Khánh

Quốc công phủ.

"Chuyện này mong mẫu thân sẽ khuyên nhủ đại ca, thật sự không cần vì một nữ nhân mà dẫn đến tai họa ngập đầu. Nghe nói nhân chứng đã được đưa đến Hình bộ, ít ngày nữa sẽ mở công đường thẩm tra." Triệu Hồng Tinh nhìn Chu thị nói.

Nhìn dáng vẻ, mẫu thân cũng không kinh ngạc khi biết chuyện này, có lẽ cũng đã nghe được lời đồn thổi, chẳng qua là nếu đã sớm nghe được thì nên mau mau đưa ra quyết định, chẳng lẽ thật sự chờ Hình bộ tới bắt người mới được? Có điều với chuyện này Triệu Hồng Tinh cũng không dám hỏi, cũng không có ý định hỏi. Những điều cần mình đã nói, về phần phải làm sao thì không phải là việc mình có thể quyết định.

"Được, ta biết rồi, nếu có tin tức gì, người cần phải kịp thời tới đây nói cho chúng ta biết mới được, gia môn bất hạnh mới có thể xảy ra chuyện này." Chu thị miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói với Triệu Hồng Tinh: "Chuyện này còn phải nhờ người hỗ trợ nhiều hơn mới được, nếu là chỗ người có thể giúp một tay thì người cần phải hết sức giúp đại ca người một chút, nếu không thì e là cửa ải này thật sự sẽ khó qua."

Dù trong lòng Chu thị không muốn thừa nhận chuyện này nhưng vẫn phải khẳng định, năng lực bây giờ của Triệu Hồng Tinh ở bên trên, cách xa Triệu Hồng Nguyên, dựa vào nhi tử của mình thì chuyện này tuyệt đối sẽ không trở về bình thường. Vẫn phải dựa vào Triệu Hồng Tinh thì may ra, nghĩ đến hẳn là Triệu Hồng Tinh cũng hiểu chuyện này cho nên mới có thể vội vã tới đây nói với mình, Hầu phủ sụp đổ, đối với mỗi người Triệu gia đều không tốt, dù là đã ra khỏi phủ ở nơi khác.

Triệu Hồng Tinh nghe lời mẹ cả nói, trong lòng không nhịn được nghĩ thầm, nói thẳng để cho mình giúp một tay, nhưng bây giờ nói như vậy, muốn giúp đỡ gì đó cũng không thể chỉ dùng miệng nói một chút là có thể, chuyện này phải có vàng tươi óng ánh, bạc trắng sáng bóng làm trụ cột, nếu không ai sẽ giúp đỡ? Thời gian đầu mình ra ngoài xây phủ, hầu phủ cũng không cho mình cái gì, bây giờ gia nghiệp của mình cũng là mình góp lên từng chút từng chút một, cũng không thể vì chuyện này mà bị đào sạch đi, thế tử, nhi nữ của mình sẽ sống như thế nào? Nhưng nhìn mẹ cả thì hẳn là không có chút ý muốn lấy bạc ra đưa cho mình.

Nhưng Triệu Hồng Tinh cũng không nói ra miệng như vậy, chỉ nói: "Đây là tự nhiên, nhi tử và đại ca vốn là huynh đệ, chuyện của đại ca chính là chuyện của nhi tử, dĩ nhiên nhi tử sẽ tận tâm tận lực đi quan sát. Nếu không có chuyện gì khác, nhi tử cáo từ trước."

"Người đi đi!" Chu thị gật đầu một cái, ôn hòa nói. Mặc dù Chu thị muốn đối xử thân thiện với Triệu Hồng Tinh hơn một chút, nhưng thói quen nhiều năm qua đã là như thế, trong giây lát làm sao có thể thay đổi được.

"Triệu Hồng Tinh cũng đã nhận được tin tức, sao Nguyên Nhi vẫn chưa trở về? Chẳng lẽ nó còn không biết sao?" Nhìn Triệu Hồng Tinh rời đi, Chu thị xoa xoa trán nói: "Tối hôm qua ta đã khuyên nó, nó tức giận, chuyện hôm nay nghiêm trọng như vậy, không biết thay đổi như thế nào."

"Lão thái thái, hay là viết thư gửi cho phu nhân, mấu chốt của chuyện này là ở chỗ này." Lan thị vội vàng nói với Chu thị.

Chu thị nghe xong cảm thấy cũng đúng, để Lan thị chuẩn bị giấy bút, sau đó tự mình viết một bức thư, sau đó để Lan thị cho người mang đến Khánh quốc công phủ cho Sầm Mộ Vân.

Khoảng cách giữa hai phủ cũng không xa, đến trưa, bên này liền có thư gửi lại.

"Người có nhìn thấy phu nhân không?" Chu thị hỏi gã sai vặt đưa thư.

"Hồi bẩm lão thái thái, có gặp được phu nhân, có điều phu nhân nói, hiện tại ngài ấy không tiện tới phủ chúng ta. Có điều phu nhân nói, nếu tiểu thư bị bệnh phải trị liệu cho thật tốt mới đó, không bao lâu sau thế tử Ninh Quốc công phủ sẽ đích thân tới phủ chúng ta thăm bệnh cho tiểu thư một chút." Gã sai vặt lạnh lợi đáp lại.

Chu thị và Lan thị nhìn nhau, sao Sầm Mộ Vân nhận được tin Triệu Hồng Tinh bị bệnh mà không có chút hoang mang, lại còn tìm được người đến khám bệnh, chẳng lẽ nàng ta lo là mình đang nói láo? Chẳng qua nếu không tin mình, đợi Thế tử Ninh Mặc Hiên của Ninh Quốc công phủ tới đây, dĩ nhiên sẽ rõ ràng.

"Đi xuống đi." Lan thị cho gã sai vặt mấy đồng tiền, sau đó để hắn đi xuống.

"Lão thái thái không nên vội vàng, nếu là nghi ngờ thì cũng đúng, hôm qua tiểu thư vẫn còn tốt, làm sao sáng sớm hôm nay liền bệnh thành dáng vẻ này được, nếu không phải chính mắt nhìn thấy thì ngay cả nô tỳ cũng không tin tưởng." Lan thị trấn an Chu thị: "Mẫu tử liền tâm, phu nhân không thể không thương tiểu thư được. Chỉ cần sau khi trở về, Ninh thế tử nói tình huống thật bên này ra, dĩ nhiên phu nhân sẽ trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thế tử Mặc Hiên

Đến giờ ăn cơm trưa, Chu thị phái nha đầu của mình đi nhìn Triệu Hồng Tinh, trở về chỉ nói, mặc dù uống thuốc rồi, nhưng bệnh tình cũng không thấy giảm bớt, bây giờ còn rất nghiêm trọng.

Chu thị nghe thấy cũng chỉ thờ dài một hồi: "Sao mệnh của nha đầu này lại không tốt như vậy? Lần này bệnh cũng không biết đến khi nào mới có thể khỏe, lúc này cần mấu thân ruột ở bên cạnh chăm sóc nhất, mặc dù có nha đầu, nhưng dù sao nha đầu cũng không bằng mấu thân ruột thân thiết. Nhưng ngược lại mấu thân nó thật độc ác, lại không đến."

"Lão thái thái an tâm đi, đoán chừng đến buổi tối phu nhân có thể trở về nhìn tiểu thư, tóm lại là cách gần đó." Lan thị cười nói với Chu thị.

Chu thị gật gật đầu nói: "Chỉ không biết đến lúc nào thì Ninh thế tử mới có thể đến, hẳn tới, bệnh của nha đầu Tĩnh Lam này cũng được cứu rồi."

Đại danh Ninh thế tử này ở Kinh Thành không ai không biết, mặc dù Ninh thế tử sinh ra ở Quốc Công Phủ, nhưng từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, có nhiều lần suýt nữa mất mạng, bắt đầu dĩ, Ninh Quốc Công mới đưa nhi tử độc nhất này đến Y Tiên Cốc, vốn chỉ vì giữ được một cái mạng, nhưng trời đất xui khiến, ai biết sau khi lành bệnh, liền bị Vô Nhai Tử của Y Tiên Cốc nhìn trúng thu làm đệ tử cuối cùng, thời gian mười năm, nhận toàn bộ chân truyền về y thuật của Vô Nhai Tử, đừng nói là đại phu bình thường, chính là ngự y trong cung cũng không thể nhìn bóng lưng, hiện tại Triệu Tĩnh Lam bệnh nặng, hiển nhiên đại phu Hồi Xuân Đường không nắm chắc có thể cứu được, nếu như Ninh thế tử tới, cũng là chuyện tốt thật lớn.

Nhưng người bình thường không mời nổi Ninh thế tử, dù là quý nhân trong cung, cũng phải xem tâm tình của hắn có tốt hay không, hôm nay Khánh Quốc Công phủ lại có thể mời được một người như vậy??n Vạn An Hầu phủ nhỏ nhỏ này vì Triệu Tĩnh Lam, Ninh thế tử này cũng coi như hết sức cho Khánh Quốc Công phủ một m?i.

"Lão thái thái, bên ngoài có một người trẻ tuổi tới, tự xưng là thế tử của Ninh Quốc Công phủ, nói là đồng ý với lời mời của Sầm đại nhân bên Khánh Quốc Công phủ đến xem bệnh cho Lam tiểu thư trong phủ chúng ta." Lời nói của Chu thị vừa dứt, liền nghe được tiếng của gã sai vặt ngoài của truyền đến.

"Ninh thế tử tới? Mau mau cho mời. Đúng rồi, để cho hắn trực tiếp đi đến viện của tiểu thư, không cần giữ lễ tiết tới chỗ ta bên này trước." Chu thị cười nói.

Bà nói như vậy, thứ nhất là nghĩ tới bệnh tình của Triệu Tĩnh Lam quả thật rất gấp, thứ hai cũng lo lắng chính mình mất mặt, dù sao, Ninh thế tử này là người Khánh Quốc Công phủ mời tới, nếu như hắn không cho bà một phần mặt mũi, trực tiếp không tới bái kiến bà, không phải bà cũng mất hết mặt mũi sao? Nhưng hôm nay bà nói trước như vậy cũng có chỗ tốt, cho dù Ninh thế tử không muốn gặp bà, không đồng ý đến, người khác cũng chỉ có thể cho rằng đây là bà quan tâm cháu gái quá mức, mới miễn cấp bậc lễ nghĩa này.

Gã sai vặt bên ngoài đáp lời rồi đi truyền lời.

"Lão thái thái, không phải chúng ta nên đến nhìn nhị tiểu thư một chút sao, cũng xem Ninh thế tử này thật sự có thể trị hết bệnh của tiểu thư nhà ta hay không?" Lan thị hỏi.

"Đương nhiên chúng ta phải đi qua, bằng không truyền ra ngoài, người khác lại nói ta làm tổ mẫu thế nào? Cháu gái bệnh nguy kịch, nhưng ta đây làm nãi nãi cũng không đến xem một chút, dĩ nhiên cũng bị người ta nói." Chu thị không ngốc, Ninh thế tử không phải đại phu bình thường, Ninh Quốc Công phủ có thể lực rất mạnh trong triều đình, bản thân còn là hoàng thân quốc thích, nếu hắn nói ra một số lời không tốt, chỉ sợ mặt mũi trong ngoài gì thì bà lại thật sự cũng không có. Đối với Hầu phủ bây giờ mà nói vậy thì không khác nào là hoạ vô đơn chí cả, chuyện như vậy, Chu thị tuyệt đối không làm.

Lan thị đỡ Chu thị đi đến viện của Triệu Tĩnh Lam, lúc Chu thị đi qua, Ninh thế tử còn chưa đến, Chu thị đi vào nhìn Triệu Tĩnh Lam trước.

"Hiện tại Lam Nhi như thế nào? Có thể có chuyển biến tốt không? Buổi sáng đại phu kê đơn thuốc có uống hay không?" Chu thị liên tục đặt vấn đề.

"Thưa lão thái thái, đã uống thuốc rồi, nhưng bệnh tình không có giảm bớt." Hồng Linh phúc thân với Chu thị trả lời.

"Hiện tại không cần lo lắng, Ninh thế tử đã tới, có lẽ Lam Nhi cũng có thể chuyển biến tốt nhanh thôi." Chu thị nói xong tự đi xem Triệu Tĩnh Lam một chút, quả nhiên vẫn giống như bà thấy lúc buổi sáng.

"Lão thái thái, Ninh thế tử ở ngoài cửa rồi, hiện tại mời vào sao?" Cửa có một tiểu nha đầu chưa cạo đầu đi lại hỏi.

"Lúc này cũng không cần giữ lễ tiết nữa, nhanh nhanh mời thế tử vào đi." Giọng điệu của Chu thị rất sốt ruột nói.

"Dạ!" Tiểu nha đầu vội lui xuống đi mời người vào, tiểu thư bệnh thành ra như vậy, lão thái thái lại lo lắng như thế, một nha đầu nhỏ nhỏ như nàng có gan lớn như trời cũng không dám để lỡ việc, cho dù bây giờ tiểu thư chỉ là thứ nữ, nhưng có lão thái thái thiên vị như vậy, ai cũng không dám lơ là sơ suất.

"Ninh Mặc Hiền gặp qua lão thái thái." Ninh Mặc Hiền đi vào trong phòng, chỉ thấy một phụ nhân khoảng sáu mươi tuổi ngồi trong phòng, trong lòng biết đây chính là lão thái thái của Vạn An Hầu phủ rồi, Die nd da nl e q u u ydo n cũng chính là mấu thân của Triệu Tĩnh Nguyên bạc tình. Mặc dù trong lòng Ninh Mặc Hiền khinh thường, nhưng dù sao cũng là con cháu nhà quan, có tu dưỡng tốt đẹp, vì vậy chỉ gắng gượng gặp Chu thị,

Nhưng trong lòng Ninh Mặc Hiền lại có vài phần kính trọng đối với Chu thị, lão phu nhân này làm việc thật đúng là giọt nước cũng không lọt, trước hết bà ta để cho hắn không cần phải đi thăm hỏi bà ta, giờ lại chờ ở nơi này, không phải là vì để cho hắn thấy bà ta quan tâm tới nhị tiểu thư Triệu gia mà hôm qua từ dòng chính nữ đột nhiên biến thành thứ nữ ư, nhưng chỉ bằng kinh nghiệm vài năm của chính mình cũng có thể nhìn ra, nhưng thứ này đều là phần nổi mặt ngoài, chỉ có thể tỏ rõ tâm cơ của người này rất sâu.

"Thế tử miễn lễ!" Đối với Ninh Mặc Hiền tao nhã lễ độ, Chu thị rất thích. Không khỏi cẩn thận quan sát người trẻ tuổi trước mắt.

Chỉ thấy hân có khuôn mặt giống y hệt như tình điều tế trác, anh tuấn, cái mũi xinh đẹp thanh tú và sắc môi giống như hoa anh đào. Môi hân hình cung giác tương đối hoàn mỹ, giống như lúc nào cũng mang theo nụ cười. Loại mỉm cười này, hình như có thể khiến cho ánh mắt trời đột nhiên đầy tầng mây âm u ra, lập tức chiếu vào, dịu dàng lại tự nhiên. Hân cao ráo ưu nhã, một bị cầm bào màu xanh dương phía trên chỉ dùng sợi tơ cùng màu khéo léo thêu hoa văn chìm, lộ ra vẻ trang trọng mà không biểu hiện vẻ cực kỳ hào nhoáng. Một cái quạt giấy trong tay, đai lưng màu vàng bên hông. Tao nhã lịch sự chính là chỗ hoàn mỹ tốt nhất đối với hân, toàn thân toát ra một loại hơi thở mê người, khiến người khác không đành lòng dời ánh mắt từ trên người hân đi.

May là tuổi Chu thị lớn như vậy, thấy nhiều người, trải qua nhiều chuyện, thấy nhân vật như trích tiên, cũng phải tán thưởng mấy tiếng: nhân vật như vậy chỉ nên có ở trên trời.

Một hồi lâu, lúc này Chu thị mới giật mình luống cuống, vội vàng dời ánh mắt của mình từ trên người của Ninh Mặc Hiên, trong miệng không nhịn được nhẹ nhàng ho khan một cái, che giấu sự luống cuống của mình.

Đối với Ninh Mặc Hiên mà nói, cũng không hiếm lạ ánh mắt như vậy, nhưng hân không có ảnh hưởng gì tốt đối với Chu thị, tự nhiên trong lòng cũng có chút không vui, đang định nổi giận, thấy Chu thị thu hồi ánh mắt của bà ta, cũng liền thôi.

"Làm phiền Thế tử xem cho cháu gái nhà ta một chút." Sau khi Chu thị ho nhẹ, nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Lần đầu gặp mặt Trữ Triệu

"Còn phải làm phiền Thế tử giúp cháu gái nhà ta xem xem rốt cuộc là bị bệnh gì." Chu thị ho nhẹ, nói tiếp: "Đứa nhỏ này đột nhiên bị bệnh nặng như vậy, khiến lão thân thực sự đau lòng. Thế tử là danh y đương thời, hẳn là có biện pháp."

Ninh Mặc Hiên chỉ lạnh lùng gật đầu, sau đó nói: "Kính xin lão thái thái tránh ra bên ngoài, xưa nay trong thời gian chuẩn mạch, văn sinh là người không thích có người khác quấy rầy."

Chu thị thật sự không ngờ người trẻ tuổi trước mặt này lại không chịu nể mặt để mình phải ra ngoài như thế, thoát nhìn lời đồn thật không sai, Ninh thế tử này thật đúng là người kỳ lạ. Thôi, nếu biết vậy thì mau ra ngoài, coi như là vì mong Tĩnh Lam có thể khỏe lên.

Chu thị ra ngoài thì tất nhiên sẽ phải mang theo đám người Lan thị ra ngoài, nhưng một vài tiểu nha đầu vẫn đứng yên như cũ. Ninh Mặc Hiên cau chặt lông mày, nói tiếp: "Chỉ giữ lại một nha đầu thân cận để hầu hạ là được rồi, người khác cũng đi ra ngoài đi, không nên quấy rầy bản thể tử chân mạch."

Nhìn mấy tiểu nha đầu vẫn đứng ngốc ở trong phòng không muốn đi ra ngoài, Ninh Mặc Hiên không che giấu vẻ chán ghét trong lòng một chút nào, cho nên lạnh giọng nói. Âm thanh lạnh như băng này hoàn toàn đồng nhất với vẻ âm áp như ngọc của công tử trước mặt này, nhưng lại hài hòa không gì sánh được với vẻ quái dị trên người hân.

Nhìn tiểu nha đầu Thúy Vũ một chút, mỗi người đều từ từ đi ra ngoài, người cuối cùng ra ngoài chính là Hồng Linh, nàng nhìn Thúy Vũ một cái, sau đó liền đóng cửa lại.

Đại danh Ninh thế tử, một nha đầu như nàng cũng đã nghe nói qua, chỉ là không biết tại sao lão thái thái lại mời Trữ thế tử đến đây. Mời tới vốn cũng không phải là chuyện khẩn cấp, nhưng nếu Ninh thế tử phát hiện ra mưu kế của tiểu thư, vậy không phải tất cả mọi thứ đều không kịp nữa rồi? Hồng Linh vô cùng lo lắng chuyện này, có điều Ninh thế tử không để cho người khác ở lại, nếu như phát hiện ra, tiểu thư nói rõ ngọn nguồn, nhờ đâu lại có thể được.

"Mời thế tử sang bên này." Đợi tất cả mọi người ra ngoài, Thúy Vũ thấp thòm bất an dẫn Ninh thế tử đến trước giường Triệu Tĩnh Lam. Sau đó cẩn thận công tác chuẩn bị chân mạch cho Triệu Tĩnh Lam.

Mặc dù Ninh Mặc Hiên không chăm chú nhìn, nhưng trong giây lát Thúy Vũ đưa khăn đắp lên tay Triệu Tĩnh Lam, khóe miệng Ninh Mặc Hiên kéo lên tạo thành một độ cong, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay lập tức, bàn tay trắng nõn đầy sức sống như vậy, sao có thể giống như người đang bị bệnh nguy kịch? Có lẽ Triệu tiểu thư nhà người ta đang có ân tình gì khác, nên mới giả bộ bệnh như vậy, khó trách Sâm di nương không đích thân đến thăm nữ nhi, có lẽ là do đã sớm biết.

"Người đứng bên cạnh nhìn là được rồi." Vốn Ninh Mặc Hiên không muốn để bất cứ ai ở trong phòng này, nhưng dù sao đối phương cũng là cô nương đến tuổi chưa gả, ở một mình một phòng với đại nam nhân như mình, sợ là sẽ có lời đồn đại không hay, cho nên lúc này mới giữ lại một tiểu nha đầu đứng nhìn.

Lúc chân mạch, Ninh Mặc Hiên như đang có điều suy nghĩ, khẽ cười nói: "Triệu tiểu thư vẫn nên đứng lên đi!"

Triệu Tĩnh Lam vốn ở bên trong giả bộ ngủ, nhưng lại không ngờ bên ngoài chợt truyền đến âm thanh ấm áp, hơn nữa còn trực tiếp bảo mình đứng dậy, cái này là Ninh thế tử biết mình đang giả bộ bệnh? Quả nhiên thần y chính là thần y, có điều một nữ hài tử như mình một mình ra ngoài thì không khỏi có

chút khó coi.

"Y thuật của thế tử quả nhiên là rất tốt!" Triệu Tinh Lam ở sau màn giường cười nói: "Nếu thế tử đã nhìn ra thì ta cũng không cần thiết phải làm bộ nữa, chẳng qua là mong thế tử mong ta giữ kín chuyện này." Triệu Tinh Lam suy nghĩ một lát, dù không biết tại sao người có địa vị cao hàng đầu như Ninh thế tử lại chấp nhận tới chỗ có địa vị thấp như Vạn An hầu phủ chẩn mạch cho mình, nhưng mà dựa theo lời đồn đại mà nói, vị Ninh thế tử này luôn làm việc theo sở thích của mình, chưa biết chừng có thể giúp mình chuyện này.

Nghe âm thanh trong trẻo từ bên trong truyền ra, Ninh thế tử tràn đầy hứng thú với người bên trong, không biết đây là nữ tử như thế nào, đại phu Hồi Xuân đường cũng không thể chẩn ra được nàng đang giả bộ bệnh, đây là bản lĩnh như thế nào? Dù y thuật của đại phu Hồi Xuân đường có kém mình một chút, nhưng cũng trước mắt cũng được coi là đại phu tốt nhất kinh thành, rốt cuộc nữ hài tử này dùng thủ đoạn gì? Mạch tượng của nàng thật sự rất kỳ lạ, nếu không phải vừa rồi đúng lúc mình nhìn thấy bàn tay thon ngọc kia thì thật sự là không nhanh đoán ra được như vậy.

"Làm sao Triệu tiểu thư xác định được ta sẽ giúp nàng?" Có chút thú vị, Ninh Mặc Hiên chính là muốn trêu chọc nữ hài tử trước mặt này.

"Nếu như Ninh thế tử là do tổ mẫu ta mời đến thì nhất định sẽ phải nói chuyện này cho tổ mẫu của ta biết. Có điều ta lại không nghĩ ra lý do khiến tổ mẫu có thể mời được Ninh thế tử tới Hầu phủ nhỏ nhỏ để khám bệnh cho một nữ hài tử như ta. Cho nên nếu tiểu nữ đoán không nhầm thì Ninh thế tử hẳn là được Cửu cửu của ta nhờ tới." Triệu Tinh Lam không ngốc, cũng biết đại danh của Ninh thế tử, cho nên sớm sớm, sau khi nghe được tên của Ninh thế tử, đã bắt đầu cẩn thận suy nghĩ vấn đề này. Cuối cùng kết quả, Ninh thế tử là bạn không phải địch.

Ninh thế tử càng thêm tò mò rốt cuộc Triệu Tinh Lam là nữ hài tử như thế nào, nàng tại có thể phán đoán chính xác lý do tại sao mình đến đây. Không thể nghi ngờ, đây là một nữ tử thông minh, chẳng qua đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy dung mạo của nàng như thế nào, không biết dung mạo có liên quan đến trí thông minh của nàng không.

Có điều suy nghĩ của nàng vô cùng hợp lý, Vạn An hầu phủ nhỏ nhỏ thật sự không có trong mắt mình, ngay cả Khánh Quốc công phủ cũng chưa chắc đã được ở trong mắt, nhưng rất nhiều người không biết, Nhị lão gia Khánh quốc công phủ là bằng hữu chí giao thân thiết của phụ thân hắn, mẫu thân của hắn vốn là bạn bè trao khăn với Đại tiểu thư Sâm Mộ Vân của Định quốc công phủ, từ nhỏ mình đã biết người nhà họ Sâm, vừa đúng hôm nay đi Khánh Quốc công phủ, Sâm thúc phụ nói, cháu ngoại của hắn là nữ nhi của Vạn An Hầu phủ Triệu Tinh Lam tiểu thư ngã bệnh, ngay cả đại phu Hồi xuân đường cũng không nhìn ra là bị bệnh gì, cho nên mình mới tò mò tới xem một chút, không ngờ vị Triệu tiểu thư này đang giả bộ bệnh.

"Nàng nói đúng. Ta thật sự không phải là do Vạn An hầu phủ mời tới. Là cửu cửu của nàng bảo ta tới thăm nàng một chút." Ninh Mặc Hiên cũng không giấu giếm, chỉ là cười nói.

Triệu Tinh Lam ở bên trong cũng cười một tiếng, như vậy cũng tốt, chuyện mình không có bệnh, nhất định có thể truyền tới tai của mẫu thân, tự nhiên mẫu thân sẽ không lo lắng cho mình, chuyện mình giả bộ bệnh cũng sẽ không bị người của Triệu gia biết.

"Đã như thế, chẳng lẽ Ninh thế tử không thể giúp tiểu nữ giữ một chút bí mật sao?" Triệu Tinh Lam cười yếu ớt, chỉ tiếc là Ninh Mặc Hiên không nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ cảm thấy trí thông minh cùng vẻ xinh đẹp của nữ tử trước mặt này hoàn toàn đồng nhất.

"Nhưng, từ trước tới nay bản thế tử vốn làm theo bản tính, bất kể là vì nguyên nhân gì tới xem bệnh cho tiểu thư, nhưng nếu trong lòng ta không thoải mái, thì ta vẫn sẽ không quan tâm đến người khác." Ninh Mặc Hiên tự nhiên thưởng thức cây quạt trong tay mình, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đối diện khó gặp

"Nhưng, từ trước tới nay bản Thế tử chỉ làm theo sở thích, mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì tới xem bệnh cho tiểu thư, nhưng nếu như trong lòng ta không thoải mái, ta cũng sẽ không bận tâm người khác như thế nào." Ninh Mặc Hiên khoan thai tự đắc thưởng thức cây quạt trong tay mình, cười nói.

Xuất thân quý tộc giống nhau, sao Triệu Tinh Lam có thể không biết vị thần y trẻ tuổi nổi danh kinh thành này, huống chi Triệu Tinh Lam lại sống hơn mấy năm so với người khác, càng biết thêm không ít chuyện của vị thiếu niên anh tài này, trong lòng biết hắn đang nói sự thật.

"Tiểu nữ cảm thấy, lúc này tâm tình của Thế tử cũng không tệ lắm." Triệu Tinh Lam cười cười mà nói ra, "Bởi vì tâm tình không tệ mà Thế tử sẽ giúp tiểu nữ một tay chứ?"

Ninh thế tử lại tò mò, tại sao tiểu nữ tử này cho rằng bây giờ tâm tình hắn không tệ đây?"Tại sao tiểu thư có thể cho là như vậy?"

"Bởi vì ta vừa mới nghe được tiếng cười khẽ của Thế tử, nghe ra tâm tình Thế tử không tệ." Đương nhiên Triệu Tinh Lam có nắm chắc mới nói như vậy.

"Được, ta thừa nhận, tâm tình của ta không tệ, nhưng, cho dù tâm tình của ta không tệ cũng không thể trở thành lý do để ta nhất định phải giúp người. Xưa nay con người của ta không thích làm chuyện lỗ vốn, nếu như ——" Ninh Mặc Hiên như có điều suy nghĩ nhìn rèm trên giường một chút, giống như muốn xuyên thấu.

Mặc dù Triệu Tinh Lam ngồi ở trên giường cách một tầng rèm cửa, nhưng đột nhiên cảm thấy hình như có ánh mắt cực nóng xuyên thấu qua rèm nhìn mình, cho nên lập tức cảm thấy hơi nóng mặt tím đập.

Triệu Tinh Lam cũng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù kiếp này nàng vẫn là cô nương chưa gả, nhưng dù sao nàng cũng từng sống mọi đời người, cũng không nên đối với nam tử như vậy, huống chi, người phía ngoài còn không nhìn thấy nàng, nàng đỏ mặt làm gì?

Cho dù như thế, nhưng Triệu Tinh Lam vẫn chỉnh sửa tóc và y phục của mình một chút theo bản năng, hình như sợ bị Ninh Mặc Hiến ở cách một cái rèm nhìn thấy

"Nếu như cái gì?" Điều chỉnh tâm tình của mình xong, lúc này Triệu Tinh Lam mới hỏi.

"Nếu như có thể thấy dung mạo của tiểu thư, bản thân ta có thể cân nhắc giúp tiểu thư chuyện này, để tiểu thư vượt qua kiểm tra." Mặc kệ nguyên nhân là gì khiến người con gái trước mắt giả vờ bị bệnh gạt người, chỉ cần bị những người khác trong nhà biết chuyện này, người khác sẽ nghĩ nàng thế nào, sẽ đối xử với nàng như thế nào, tin tưởng trong lòng nàng chắc chắn có thể nghĩ tới, cho nên, nàng sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn.

Thăm nghĩ, trái lại Ninh Mặc Hiến cười hơi ranh mãnh, một đôi mắt lấp lánh có hồn ánh mắt lóng lánh khi làm việc xấu thành công.

Thúy Vũ ở bên cạnh nhìn nhau nam tử giống như thần tiên trước mắt này lại có thể nói lời lỗ mãng như vậy với tiểu thư nhà mình, muốn nói gì đó để ngăn cản, nhưng tiểu thư bên trong không nói gì, Thúy Vũ lại cũng không biết nên làm sao nữa, dù sao hắn chỉ nói lên yêu cầu mà thôi, rốt cuộc nên đồng ý hay không, vẫn phải nhìn tiểu thư nhà mình lựa chọn mới đúng.

Triệu Tinh Lam cũng không nghĩ đến, nếu như vị Ninh Mặc Hiến lại có thể nói ra yêu cầu như vậy, rốt cuộc nàng nên lựa chọn như thế nào mới thích hợp? Lẽ ra, bản thân nàng đường đường là một tiểu thư Hầu phủ, tuyệt đối không có đạo lý dễ dàng lộ diện gặp nam tử bên ngoài, thế nhưng trước đó nghe thấy vị Ninh Mặc Hiến tự nói với nàng, hắn là người muốn làm cái gì thì làm cái đó, ngộ nhỡ, hắn thật sự nói gì đối với nãi nãi hoặc là phụ thân, nàng đã có thể phí công nhọc sức, cũng không có đất đặt chân trong nhà này nữa.

Triệu Tinh Lam rơi vào trong thiên nhân giao chiến, chậm chạp không thể ra quyết định.

Ninh Mặc Hiến chờ cũng không thấy người ở bên trong nói chuyện, ngược lại có chút đoán không ra, cho nên thúc giục nói: "Thời gian của bản thể từ vô cùng quý giá, không có nhiều thời gian chờ Triệu tiểu thư ngăn người như vậy, nếu như Triệu tiểu thư không thể đồng ý yêu cầu của tại hạ, ta sẽ đi ra ngoài bẩm rõ chi tiết với Triệu lão thái thái."

Vừa nói chuyện, Ninh Mặc Hiến làm ra vẻ đứng lên muốn đi ra ngoài. Vào lúc này Thúy Vũ lại không bình tĩnh nổi, chỉ vội vàng nói rằng: "Ninh thế tử đừng bước, ngàn vạn lần không thể nói chuyện này với lão thái thái, bằng không ngài sẽ phá hủy cả đời của tiểu thư nhà ta."

Ninh Mặc Hiến đưa giong nhìn về mặt tràn đầy lo lắng của tiểu nha đầu trước mắt một chút, chỉ có điều chuyện hôm nay, mặc kệ như thế nào, hắn cũng sẽ không nói cho vị lão thái thái của Triệu gia, không phải bởi vì chuyện khác, chỉ bởi vì hắn không thích Triệu lão thái thái. Nếu như có thể thấy dáng vẻ thật sự của tiểu nữ tử này, cũng coi là vui mừng ngoài ý muốn của hắn, nếu như không thể nhìn thấy thì cũng thôi đi, có lẽ tương lai cũng sẽ có cơ hội nhìn thấy.

Nhưng trong miệng Ninh Mặc Hiến cũng không nói như vậy, chỉ nói: "Triệu tiểu thư, xem ra nha đầu của ngươi còn hiểu chuyện hơn người. Nếu như ta nói với lão thái thái của Triệu gia rằng ngươi lại giả vờ bị bệnh, trong phủ này lập tức sẽ truyền ra lời bóng nói gió, nói không chừng bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết sợ ý một chút thì đều bị người kinh thành biết rõ rồi."

Mặc dù khẳng định rất rõ ràng rằng Ninh Mặc Hiến đang uy hiếp nàng, nhưng Triệu Tinh Lam cảm thấy mình thật sự chưa có biện pháp cự tuyệt, nàng hận thấu cảm giác vô lực như vậy, lại vẫn không thể không cúi đầu dưới uy quyền của Ninh Mặc Hiến.

"Cho dù nói thế nào thì Ninh thế tử cũng là công tử sinh ra ở thế gia, sao lại có thể uy hiếp một tiểu thư khuê các nhỏ nhoi như ta? Nếu truyền ra, có lẽ mặt mũi của Ninh thế tử cũng khó coi." Mặc dù đã chuẩn bị lộ diện xong, nhưng nên nói thì nói, Triệu Tinh Lam còn một câu chưa nói ra.

"Tiểu thư sai lầm rồi, bản thể từ vốn cũng không phải là người kim quý gì, đương nhiên cũng không để ý một chút danh dự không đáng bao nhiêu tiền, người bên ngoài thích nói thế nào thì nói thế đó, bản thể từ nghe thì mắt cũng sẽ không nhắm một cái. Ngược lại danh dự của Triệu tiểu thư, chỉ sợ còn đáng tiền hơn mấy phần so với tại hạ." Nghe lời nói của Triệu Tinh Lam, Ninh Mặc Hiến càng cảm thấy cô nương này thú vị, cho nên không nhịn được trêu chọc tiếp.

"Thật ra thì cũng chỉ là gặp mặt với Thế tử mà thôi, vốn cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng hôm nay quần áo của tiểu nữ không chỉnh tề, chỉ sợ dơ bẩn hai mắt của Thế tử, cho nên mới đùn đẩy trốn tránh, nếu như Thế tử nhất định muốn gặp tiểu nữ, ngày khác gặp mặt cũng không phải không được." Triệu Tinh Lam nghĩ tới có thể kéo dài một lát thì một lát đi, dù sao tình trạng hôm nay của nàng thật sự không thích hợp gặp người ngoài.

Ninh Mặc Hiến chỉ cúi đầu trầm tư một chút, sau đó cười nói: "Nếu như thế, ngày mai bản thể từ còn có thể đến thăm, hi vọng đến lúc đó không cần tìm thêm cớ từ chối mới phải. Về phần tôn tổ mẫu bên này, ta nhất định chu toàn cho tiểu thư."

Cũng nghĩ được, vì lừa gạt được những người này, bây giờ mặt mũi của vị Triệu tiểu thư này nhất định nhìn không tốt chút nào, mọi người đều có lòng thích cái đẹp, hắn cũng không cần gắng gượng nữa, nhưng nếu như nàng mắc bệnh nặng, coi như hắn có nghĩa vụ tới chẩn mạch kê đơn cho nàng, cho dù mỗi ngày tới đây một chuyến cũng chẳng có chuyện gì lạ, vả lại chờ một ngày là được.

Triệu Tinh Lam cảm thấy đây thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, cho nên tất nhiên vô cùng vui vẻ, nhưng mà vẫn không quên dặn dò: "Nếu như thế, còn phải làm phiền Thế tử nói cho cậu cậu ta biết một tiếng, nói ta không sao, để ông ấy không cần lo lắng."

Chương 29: Đạt thành hiệp nghị

Nghe được Ninh Mặc Hiền không có ý cưỡng cầu nhất định phải nhìn thấy dung nhan của mình trong hôm nay, Triệu Tinh Lam cảm thấy điều này là niềm vui ngoài ý muốn, cho nên tất nhiên là vô cùng vui mừng. Có điều vẫn không quên dặn dò: "Nếu như thế, còn phải làm phiền Thế tử nói cho cậu cữu ta một tiếng, nói là ta không sao, để ông ấy không cần lo lắng."

"Nếu đã đáp ứng tiểu thư, dĩ nhiên là tại hạ nên vì tiểu thư mà làm cho thập toàn thập mỹ, có điều tại hạ cũng hi vọng, ngày mai tiểu thư không nên để cho tại hạ thất vọng mới đúng." Ninh Mặc Hiền nói xong rồi mới đi ra ngoài.

Tiểu nữ tử này, nói ra lại tốt, mục đích để mình nói cho cậu cữu của nàng hẳn là nói với mẫu thân của nàng mới đúng. Đúng lúc mình bị mẫu thân bắt đi thăm Sầm di dương, cũng nói tin tức tốt của nàng cho Sầm di dương coi như là lễ ra mắt rồi.

Chờ âm thanh đóng cửa truyền, lúc này trái tim đang treo ngược của Triệu Tinh Lam mới để xuống, không biết là tác dụng của lô âm trong ngực, vội vàng, hay là áp lực từ phía Ninh Mặc Hiền, mà toàn thân Triệu Tinh Lam đã thấm ướt mồ hôi.

Thúy Vũ bên này cũng vội vội vàng vàng tiến lên vén rèm giường màu tím nhạt: "Tiểu thư, người không sao chứ? Vừa rồi làm em sợ muốn chết, chỉ sợ vị Ninh thế tử đột nhiên vén rèm lên."

Vị Ninh thế tử này càng táo bạo can rở hơn lời đồn đãi bên ngoài rất nhiều, có thấy được lời đồn đãi bên ngoài không giả, sợ cũng bởi vì là Thế tử này cao quý, cho nên mới phải lưu tình nhiều, nếu không phải như vậy thì chỉ là cái này còn quá mức hơn rất nhiều.

Triệu Tinh Lam khẽ lắc đầu một cái, chỉ là cười nói: "Cái này cũng không phải, mặc dù hành động của vị Ninh thế tử này can rở không kiềm chế được, nhưng dù sao cũng đã từng được gia đình tốt bụng giáo dục, hơn nữa cũng chưa từng nghe nói hẳn có lời đồn đãi gì không tốt, vì vậy sẽ không tùy tiện nhắc rèm lên. Huống chi, vị Ninh thế tử này được cậu cữu phó thác mà đến, tự nhiên không thể làm ra chuyện có ảnh hưởng đến danh dự của ta."

"Có điều, ngày mai tiểu thư có muốn gặp Ninh thế tử không? Nếu như không gặp Ninh thế tử thì hiện tại chúng ta phải nghĩ biện pháp khác rồi." Thúy Vũ có chút phiền muộn nhìn Triệu Tinh Lam, trận bệnh qua đời trước mắt này của tiểu thư cần phải có người có lực mạnh giúp một tay mới được, nếu không ngày dài nhất định sẽ xảy ra chuyện. Vị Ninh thế tử này không thể nghi ngờ là thí sinh tốt nhất, mặc dù ngài ấy cũng là một người rất phiền toái. Chỉ sợ dư hồ mưu bì(1) đến cuối cùng tiểu thư lại bị vị kia hại.

(1) Dữ hồ mưu bì: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

"Nếu đáp ứng, ngày mai đương nhiên là phải gặp nhau mới đúng, nếu như không gặp thì chẳng phải là thất tín với người ta còn gì?" Triệu Tinh Lam nhìn Thúy Vũ rồi nói.

"Nhưng mà, danh dự nơi khuê phòng của tiểu thư..." Thúy Vũ vẫn còn có chút lo lắng.

"Em cũng đừng lo lắng chuyện có hay không có, Ninh thế tử cũng không phải là loại người miệng rộng, coi như là gặp mặt với ta, có người thấy cũng không thể nói gì, huống chi chuyện ta gặp Ninh thế tử cũng là chuyện không ảnh hưởng tới toàn cục, hai chúng ta trong sạch, lại không có chuyện gì không thể để người khác thấy, ta cần gì phải lo lắng những chuyện này?" Kiep trước Triệu Tinh Lam đã trải qua rất nhiều chuyện cho nên cách nhìn cũng mở rộng, cho nên nàng không thêm đề ý đến những chuyện không giải thích được, cũng không thay đổi được.

Thấy Triệu Tinh Lam nói như thế, Thúy Vũ có chút khó hiểu: "Nếu như vậy sao hôm nay tiểu thư không để thấy, mà lại phải dùng nhiều từ đồn đãi như vậy, nếu Ninh thế tử thật sự đi nói với lão thái thái, vậy tiểu thư bên này phải giáp phó như thế nào."

"Nha đầu này, còn không qua đây lấy giúp ta những miếng nhiệt này xuống mà còn ở đó mà nói nhiều. Do ta quá chừng chiều em rồi." Lúc này Triệu Tinh Lam mới nhớ bên cạnh mình còn ôm rất nhiều lô lửa, cho nên mới nói với Thúy Vũ.

"Tiểu thư, người vẫn phải tiếp tục chịu đựng chút nữa, không biết chừng chút nữa lão thái thái sẽ qua đây, ngộ nhờ muốn xem thì sao?" Thúy Vũ vội vàng ngăn cản Triệu Tinh Lam.

Triệu Tinh Lam suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng, vì vậy cười nói: "Nha đầu nhà em, cũng không nhìn xem bây giờ tiểu thư nhà em thành cái dạng gì, tại sao có thể gặp người ngoài? Muốn gặp người ngoài dĩ nhiên là phải ăn mặc chỉnh tề mới đúng."

Lúc này Thúy Vũ mới chú ý quần áo của tiểu thư nhà mình xốc xếch, tóc cũng có chút rối loạn, hơn nữa cả người là mồ hôi, tạp hình như vậy thật sự không thích hợp gặp ngoài, thì ra tiểu thư vì nguyên nhân này, còn tưởng rằng bây giờ tiểu thư không muốn gặp người khác cơ.

"Tiểu thư, tiểu thư không biết, vị Ninh thế tử này thật sự có sức quyến rũ nam tử nhất trong những người mà Thúy Vũ từng gặp, đảm bảo ngày mai nhất định người sẽ vừa gặp đã thương." Thúy Vũ cười nói.

"Nha đầu nhà em, càng ngày càng không biết lớn nhỏ, lời này cũng có thể nói bậy sao? Thân phận của ta là gì? Ta là thế tử phi Dục thân vương phủ đặt sinh lễ, tại sao có thể vừa gặp đã thương với nam tử khác?" Lúc Triệu Tĩnh Lam nói những lời này, rõ ràng là bên trong có chút mùi khở sở: "Có điều, nếu em thích vị Ninh thế tử này, ngày mai ta liền nói với hắn một chút, để sau này em đi theo hắn cũng được."

Triệu Tĩnh Lam không muốn để người khác thấy khở sở của mình, cho nên vội vàng đổi chủ đề trêu ghẹo Thúy Vũ.

"Tiểu thư, người nói vậy em không ở trong này hầu hạ nữa, em đi ra ngoài." Thúy Vũ xấu hổ giậm chân một cái rồi nói.

Một nam tử như vậy, mình thật sự rất thích, có điều mình chỉ là một tiểu nha đầu, biết cuối cùng mình có bao nhiêu phần lượng, chuyện mơ mộng như vậy mình không làm.

"Được rồi, được rồi, ta không trêu ghẹo em nữa, ta vẫn phải nằm xuống trước đây, ngộ nhờ tổ mẫu đi vào, thấy sẽ không tốt." Triệu Tĩnh Lam lại vội vàng chui vào trong màn.

Thúy Vũ tiến lên ém rèm cẩn thận cho tiểu thư nhà mình, yên lặng đứng ở bên cạnh phục vụ, trong lòng lại nghĩ tới Ninh thế tử, cũng không biết sau khi hắn đi ra ngoài nói thế nào với lão thái thái, sẽ thật sự nói chuyện vì tiểu thư sao?

Thúy Vũ mới suy nghĩ, lại nghe tới cửa truyện tới giọng nói, lại có người đẩy cửa đi vào.

"Tiểu thư nhà người vào lúc này thế nào rồi?" Chu thị nhìn Thúy Vũ đứng ở đầu giường, nhưng chỉ hỏi, cũng không có ý định đi lên nhìn.

"Hồi bẩm lão thái thái, vẫn giống y hệt như trước." Thúy Vũ cũng không nhiều lời, chỉ sợ nói sai điều gì để Chu thị nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Gặp lại người quen

Chu thị chỉ gật đầu một cái, nói tiếp: "Các người hầu hạ cho tốt, vừa rồi Ninh thế tử cũng nói, hắn kê một đơn thuốc trước, cho tiểu thư nhà các người uống, đến thời gian này ngày mai hắn sẽ tới chẩn mạch. Hơn nữa Ninh thế tử cũng nói, mặc dù bệnh của Lam Nhi tới đột ngột, cũng nghiêm trọng, nhưng nếu cẩn thận điều dưỡng thì cũng không quá mười mấy hai mươi ngày là có thể khỏi hẳn, các người cần phải phục vụ tốt, nếu Lam Nhi có chuyện gì, bắt các người truy hỏi."

Sau khi Chu thị răn đe một phen, dĩ nhiên mang theo người của mình trở về, Thúy Vũ nhìn Chu thị cũng chưa từng đến xem tiểu thư nhà mình một chút, rốt cuộc trong lòng có ý nghĩ bất bình, nhưng ngược lại cũng không thể nói cái gì, chỉ cung tiễn Chu thị đi ra ngoài.

"Còn tưởng rằng là thật lòng thương yêu tiểu thư nhà ta, hôm nay xem ra cũng chỉ là giả, thấy tiểu thư không thể đến Khánh quốc công phủ nữa, nhìn cũng lười nhìn rồi." Chờ Chu thị đi, lúc này Thúy Vũ mới tức giận bất bình nói.

"Thúy Vũ, các người làm thế nào ở bên trong để Ninh thế tử không nhìn thấu vậy?" Hồng Linh Diệp đã sớm nghe nói ý thuật của Ninh thế tử xuất thần nhập hóa, tuy nhiên nàng không ngờ sau khi Ninh thế tử đi ra ngoài cũng nói tiểu thư bệnh rất nghiêm trọng. Chẳng lẽ hiện tại năng lực giả vờ của tiểu thư mạnh như vậy?

"Cái gì, chỉ trong chớp lát Ninh thế tử đã nhìn thấu, nhưng tiểu thư và Ninh thế tử thương lượng mới làm cho Ninh thế tử giấu giếm giúp một tay, bằng không người cho rằng Ninh thế tử là ngồi không?" Thúy Vũ tròn mắt nhìn Hồng Linh một cái, chỉ cười nói.

Tiếp đó, Thúy Vũ vừa giúp Triệu Tĩnh Lam dọn dẹp lò sưởi, đồ vật trên giường, vừa nói chuyện đã xảy ra với Hồng Linh, còn Triệu Tĩnh Lam lại chạy tới bàn thật to trước mặt uống hết mấy ngụm nước giải khát. Sau này nàng không bao giờ chịu làm chuyện như vậy nữa, quả thực là tìm khổ.

"Tiểu thư, người yên tâm đi, bắt đầu từ hôm nay người cũng không cần làm khó như vậy, đoán chừng không thể có người đến, Ninh thế tử nói rồi, bệnh này của tiểu thư không thể gặp gió, càng ít người đến gặp thì càng tốt. Nếu không trúng gió thì cũng không tốt lắm."

Nghe lời này, cuối cùng Triệu Tĩnh Lam cũng không còn lo lắng, nếu hắn đã suy tính cho nàng chu toàn như vậy, nàng lại có gì đáng để lo lắng? Hắn nhất định có thể làm tốt công việc khác phục hậu quả cho mình.

"Đã như vậy, tiểu thư lại ít phải chịu uất ức, nô tì cất những thứ đồ này đi, mặc dù thời tiết không tính là rất nóng, nhưng rốt cuộc cũng không thể làm như vậy." Thúy Vũ bận rộn tay chân thu thập tất cả những thứ bên cạnh Triệu Tĩnh Lam.

Tĩnh Lam nhìn Thúy Vũ cẩn mẫn như thế, ngược lại trong lòng có chút cảm động, đời trước nàng ép Thúy Vũ rời khỏi mình, nhưng đời này cũng không thể làm như thế nữa. Ngược lại, nàng muốn đối xử với Thúy Vũ tốt hơn, để cho nàng ấy sống vui vẻ qua ngày.

Sau khi sống lại, suy nghĩ bây giờ và trước kia của Triệu Tĩnh Lam đều không giống nhau, hiện tại trong lòng nàng có giới hạn rõ ràng, người tốt đối với

nàng, chắc chắn nàng sẽ đối đãi thật tốt, người không tốt đối với nàng, chắc chắn nàng cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Đến buổi chiều, Thúy Vũ tự đi phòng bếp lấy một phần cơm canh cho Triệu Tinh Lam, xem ra Chu thị cũng cố ý sắp xếp qua, thức ăn cho Triệu Tinh Lam đều rất nhẹ nhàng thanh đạm, còn có cháo gạo lức xanh. Nhìn những thứ này, Triệu Tinh Lam lại cảm thấy Chu thị đối xử với nàng cũng chưa chắc là hoàn toàn vô tâm, chỉ do đủ loại nguyên nhân, nên không thể toàn tâm toàn ý giống như người khác trong nhà mà thôi.

Mấy người chủ tớ ăn cơm, suốt đêm không nói chuyện.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên không có ai tới thăm, Triệu Tinh Lam cũng lãnh giáo được sự tuyệt tình của phụ thân mình lần nữa, Ninh thể tử chỉ nói nàng không Die nd da nl e q u u ydo n thích hợp ra gió, muốn ít đến người thăm, nhưng phụ thân của nàng biết rất rõ ràng bệnh tình của nàng nguy kịch, lại có thể mặt cũng không lộ. Có lẽ trong lòng của ông ta, nàng hoàn toàn không có thể coi như là nữ nhi của ông ta, nữ nhi của ông ta chỉ có mây tỷ muội của Triệu Tinh Yên.

Nhưng thể cũng tốt, ông ta càng tuyệt tình, nàng mới thật sự không niệm tình vì mẫu thân, Triệu Tinh Lam ném toàn bộ không thoải mái trong lòng ra ngoài, có lẽ hôm nay có thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mặc dù nàng không thể đi ra ngoài, nhưng có một Ninh thể tử có thể đi vào, ngược lại nàng cũng có thể biết tin tức bên ngoài.

Chỉ chờ dùng cơm trưa, kết quả Triệu Tinh Lam hơi băn khoăn lo lắng, chỉ liên tục nhìn gương trong phòng, giống như nhìn xem bản thân có mặc thỏa đáng hay không, e sợ thất lễ ở trước mặt Ninh thể tử.

Hai nha đầu Thúy Vũ và Hồng Linh nhìn dáng vẻ tiểu thư nhà mình như vậy, cũng phải bật cười, tâm tư tiểu cô nương của tiểu thư lộ rõ như vậy, nhưng chỉ sợ là cuối cùng ý định lần này của tiểu thư sẽ bị thất bại, tiểu thư cũng hiểu người là nàng dâu chưa qua cửa của Dục Thân Vương Phủ, trừ phi Dục Thân Vương Phủ tới từ hôn, nếu không cả đời của người coi như đã định.

"Các người nhìn xem bộ dạng ta bây giờ có thể gặp người không?" Cuối cùng Triệu Tinh Lam cũng vẫn phải hỏi hai nha đầu của mình.

Hai người nhìn thẳng vào mặt cười một tiếng, Hồng Linh chỉ nói: "Tiểu thư người cũng nhìn một buổi sáng rồi, dĩ nhiên không có chỗ nào không thỏa đáng."

Lúc này Triệu Tinh Lam mới yên tâm, nhưng không khỏi lộ ra khuôn mặt đỏ ửng.

"Thúy Vũ tỷ tỷ, Ninh thể tử tới, hiện tại phải mời tiến vào sao?" Bên ngoài truyền đến tiếng nói thanh thúy của tiểu nha đầu.

Thúy Vũ nghe thể vội đi tới cửa, tự mình mở cửa, nghênh đón Ninh thể tử đi vào.

"Thể tử mời vào."

Đương nhiên Ninh thể tử cũng không nói thêm gì, bước nhanh đi vào, vừa đi vừa nói chuyện: "Đóng kỹ cửa phòng lại, bệnh của tiểu thư nhà người kiêng kỵ nhất chính là trúng gió, mà các người lại phải quản lý tốt cửa sổ."

Thúy Vũ vội trả lời, xem ra Ninh thể tử này là người cẩn thận, lời này cũng chỉ nói cho người bên ngoài nghe được thôi. Mặc dù đều là nha đầu trong viện của mình, nhưng dù sao Die nd da nl e q u u ydo n cũng không thể nói rõ đến tột cùng ai là người đáng tin cậy, người nào lại là người ngoài.

"Triệu Tinh Lam gặp qua Ninh thể tử!" Ninh Mặc Hiên mới tới trong phòng, đột nhiên nghe được một giọng nói uyển chuyển vang lên bên tai.

Ninh Mặc Hiên từng nghĩ hai người sẽ gặp mặt như thế nào, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến Triệu Tinh Lam sẽ thoải mái hào phóng xuất hiện ở trong tầm mắt hắn, cho nên Ninh Mặc Hiên chỉ ngáng đầu cẩn thận dò xét cô gái trước mắt.

Chỉ thấy cô gái trước mắt búi tóc lộ tóc mai, mày ngài nhàn nhạt mắt tràn đầy sức sống, da nhẵn mịn tinh tế như ngọc thạch, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không tô mà đỏ, kiều diễm xinh đẹp, hai sợi tóc bên quai hàm nhẹ nhàng quất vào mặt theo gió tăng thêm mấy phần phong tình đến mê người, đôi mắt sáng ngời chuyển động linh hoạt, có mấy phần nghịch ngợm, mấy phần bướng bỉnh, một bộ váy dài xanh nhạt, eo không đủ một nắm, đẹp không tỳ vết như thế, đẹp ngoài khóỉ lưatràgian như thế.

Tiểu thư Triệu gia quả nhiên không giống như nhà người ta, khó trách trên dưới Kinh Thành đều là tiếng tán dương.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tình Yên vô tình gặp gỡ

Quả nhiên tiểu thư Triệu gia không giống những nhà khác, khó trách trên dưới kinh thành đều cao giọng tán dương, Triệu gia có tài đức gì mà có thể có một nữ nhi như vậy. Trong lòng Ninh Mặc Hiên không nhịn được tán thưởng Triệu Tinh Lam, đối với người con gái trước mắt này cũng thêm vài phần yêu thích.

"Quả nhiên giống hệt như tiên tử, không uống công bản thể từ giúp nàng một trận. Hôm nay thấy tiểu thư, cũng coi như là bổ sung lo lắng việc ta gạt người khác." Sau chốc lát kinh ngạc, Ninh Mặc Hiên lại trấn tĩnh lại, chỉ đi thẳng tới bàn bát tiên bên cạnh ngồi xuống.

Thứ Vũ nhanh tay lẹ mắt vội vàng tiến lên rót cho Ninh Mặc Hiên một ly trà, Ninh Mặc Hiên cũng không khách khí, bụng ly trà cẩn thận thưởng thức: "Đây là vân vụ Hoàng Sơn, bản thể từ cũng rất thích."

"Khó được Thế tử thích, âu cũng là phúc khí của trà này." Triệu Tinh Lam cười cười nói.

Nhưng dưới con mắt bình thân khó có thể che giấu được kinh ngạc đối với Ninh Thế tử, mặc dù đã sống qua một đời, cũng nghe không ít những lời đồn đãi liên quan đến Ninh Mặc Hiên, nhưng dù sao cũng chưa từng nhìn thấy tận mắt, lúc này mới coi như là lần đầu tiên.

Trong lòng Triệu Tinh Lam cũng tán thưởng Ninh thế tử rất nhiều, nam tử ôn nhuận như ngọc như vậy, thần thái tuyệt luân như vậy, quả nhiên còn nhiều hơn lời đồn đãi mấy phần. Chẳng qua là không biết cuối cùng tiểu thư nhà nào có phúc khí có thể làm bạn cả đời với một nam tử như vậy. Chắc hẳn hẳn không phải là ngoại người bạc tình, cho nên phu quân trong mộng sẽ không có phụ thể từ của mình mới phải.

Suy nghĩ những điều này, Triệu Tinh Lam lại nghĩ tới thời điểm mình ở Dục thân vương phủ trong quá khứ, bây giờ nhớ tới điểm này vẫn khiến nàng khiếp sợ như cũ, nhưng trên mặt cũng không nhiều thêm chút hoảng sợ cùng sợ hãi nào. Không, cả đời này mình cũng không thể giấu lên vết xe đổ, cho nên mình phải mau nghĩ biện pháp tránh khỏi số mạng này mới đúng.

Mặc dù Ninh Mặc Hiên đang thưởng thức trà, nhưng khóe mắt vẫn không nhịn được liếc về phía Triệu Tinh Lam, nhìn sắc mặt tiểu cô nương trước mặt chợt biến chuyển, cũng không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ tới điều gì, mà tại sao lại có cảm giác đau thương và sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ tiểu cô nương này đã trải qua chuyện gì mà mình chưa nghe nói sao?

Nghe nói Triệu gia đối xử với Triệu Tinh Lam và Sầm di nương vô cùng quá đáng, đáng tiếc cho một tiểu cô nương tốt như vậy, sinh ở Triệu gia lại bị giày xéo. Ninh Mặc Hiên cũng chút suy nghĩ muốn bảo vệ tiểu cô nương trước mắt này, nhưng hẳn hiểu, mình không có bất kỳ lý do nào.

"Tinh Lam đa tạ Ninh thế tử giúp một tay, nếu như lần này không phải là Ninh thế tử, Tinh Lam cũng không biết phải kết thúc việc này như thế nào." Hồi lâu sau Triệu Tinh Lam lấy lại tinh thần, cười nói với Ninh thế tử, gương mặt không còn có vẻ sợ hãi và đau thương trước đó, những cái còn lại cũng chỉ là chút vui vẻ mà thôi.

Ninh Mặc Hiên thật sự nghi ngờ có phải là mình nhìn lầm rồi không, cô nương này vốn không lộ ra vẻ gì khác ngoài nụ cười hơi yếu ớt. Nếu như không phải chính là nàng che giấu vẻ mặt của mình không tốt thì ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu.

"Vốn là do tiểu thư đồng ý, nếu không phải như vậy, tự nhiên bản thể từ cũng không giúp tiểu thư, cho nên nàng cũng không phải nói cảm ơn đâu." Ninh Mặc Hiên thưởng thức ly trà trong tay cười nói: "Có điều, nếu như tiểu thư một lòng muốn cảm ơn bản thể từ, bản thể từ cũng yên tâm mà tiếp nhận."

"Ý định muốn tạ ơn Ninh thế tử cũng tự nhiên là thật lòng, sống trên đời, khó có được chính là tấm chân tình, cho nên, Tinh Lam sẽ không nói lời giả dối." Tinh Lam cười trả lời.

"Nếu đã như vậy, tại hạ cũng muốn hỏi tiểu thư một chút, rốt cuộc nàng dùng thủ đoạn gì, mà có thể lừa lão đại phu của hồi xuân đường, mà ngay cả bản thể từ thiếu chút nữa cũng bị lừa?" Ninh Mặc Hiên thật sự rất tò mò về chuyện này.

Triệu Tinh Lam chỉ cười rồi nói biện pháp của mình cho Ninh Mặc Hiên. Không biết tại sao, đối với Ninh Mặc Hiên, Triệu Tinh Lam luôn có vài phần yên tâm, cảm giác người này đáng để mình tin tưởng, vì vậy đối với hắn cũng có gì nói lấy.

"Quả nhiên là thần kỳ, thì ra chỉ dùng đồ đơn giản như vậy mà có thể lừa tới lừa lui như vậy. Nay bản thể từ cũng coi như là có thêm kiến thức."

"Chỉ là chút tài mọn thôi, không đáng để nhắc tới, nếu không làm sao lại không lừa gạt được Thế tử."

"Thôi, trà của nàng bản thể từ cũng uống rồi, người, bản thể từ cũng gặp rồi, lúc này nên đi thôi, nếu đi trễ, sợ người khác sẽ nói xấu tiểu thư. Về phần bài thuốc của tiểu thư, bản thể từ tất nhiên sẽ dụng tâm, tiểu thư chỉ quan tâm chuyện uống thuốc là được, không sao, không nên lãng phí." Ninh thế tử cười đi về phía cửa.

Triệu Tinh Lam khom người, chỉ là nhớ tới lời của Ninh Mặc Hiên, sau đó lại ngồi xuống cạnh bàn.

Ninh Mặc Hiên đi ra bên ngoài, sau đó quay đầu lại xem một chút rồi đóng cửa lại, cười như có điều suy nghĩ, sau đó cất bước đóng cửa lại đi hẳn ra ngoài.

"Lớn mật, người là người phương nào, sao lại đi lại trong viện nhà ta." Ninh Mặc Hiên vừa đi vừa nghĩ tới Triệu Tinh Lam, chợt nghe âm thanh truyền tới.

Ninh Mặc Hiên ngẩng đầu nhìn, thấy một nữ tử trước mặt mình, nàng mặc áo hồng mân côi hương, váy xanh biếc hoa tán khói sa, bên hông dùng tơ vàng mềm yên la tạo thành một cái nơ hình con bướm thật to, trăm phượng cài tóc, tóc mai buông xuống, lộ thân hình thon dài kiêu kiêu hút hồn phách của người đối diện.

Ninh Mặc Hiên nhìn cô gái trước mắt, rất xinh đẹp, nhưng dù sao cũng ít đi vài phần khí chất, hơi tục tũn một chút.

"Người nhìn bản tiểu thư làm gì? Người là ai, sao lại chạy vào hậu viện nhà ta." Triệu Tinh Yên lớn mật quát, đi thẳng về phía Ninh Mặc Hiên, từ sùnn

mặt đến chính diện mặt của Ninh Mặc Hiên, đến lúc thấy được toàn bộ gương mặt của hắn, Triệu Tinh Yên cũng không thể nói ra cảm giác hiện tại của mình, thế gian này lại có công tử như vậy, rốt cuộc là công tử nhà ai? Làm sao có thể đường đường chính chính vào hậu viện nhà mình như vậy? Mình cũng không nhớ rõ có thân thích như vậy.

Triệu Tinh Yên nhìn phương hướng Ninh Mặc Hiên đi tới, bên kia là viện của Triệu Tinh Lam mà, không phải tuyệt thế mỹ nam này tới tìm Triệu Tinh Lam chứ? Bình thường không phải Triệu Tinh Lam vô cùng đoan trang sao? Sao lại làm ra chuyện lén lút hẹn hò với nam tử như vậy được? Việc này bị nàng ta bắt được nhục điểm, Triệu Tinh Lam sẽ bị đẹp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tinh Yên xúi giục

Thì ra Triệu Tinh Yên nghe nói Triệu Tinh Lam bị bệnh, cho nên mới muốn tìm Triệu Tinh Lam đang bị bệnh nguy kịch theo như đồn đãi điều vô dương oai một phen, kết quả ở nửa đường lại đụng phải Ninh Mặc Hiên, trong khoảng thời gian ngắn không biết bởi vì nguyên nhân gì liền chạy tới ngăn cản Ninh Mặc Hiên.

Cảm giác của Ninh Mặc Hiên đối với nữ tử trước mặt này hoàn toàn khác với Triệu Tinh Lam, dù sao nữ nhân Dieenndkan/leequhydonnn trước mắt cũng thiếu phong thái của tiểu thư khuê các, hơn nữa ánh mắt trực tiếp nhìn hắn chăm chăm khiến cho hắn hết sức không thoải mái.

Hơn nữa Ninh Mặc Hiên chỉ cần một cái liếc mắt, vừa vặn thấy Triệu Tinh Yên xoay vòng vòng, lại nhìn hướng nàng nhìn chăm chăm chính là chỗ hắn tới, vì vậy đoán chừng, người con gái trước mặt này không có ý tốt đối với Triệu Tinh Lam, vì vậy cũng cười nhạt một tiếng.

Nghe nói, Triệu gia có ái thiếp diệt thê, thiếp thất và nữ nhi của thiếp thất đồ kị chánh thất và đích nữ phía trên, như vậy không khó tưởng tượng, vị trước mặt chính là nữ nhi ngạo mạn do thiếp thất của Triệu gia sinh ra. Quả nhiên không phải là cái gì cao quý sinh ra, quả thực là có khác biệt trời vực với Triệu Tinh Lam có ngoại tổ phụ là Khánh quốc công.

"Tại hạ nhất thời rẽ nhầm đường, bất tri bất giác đã đến hậu viện của quý phủ, kính xin tiểu thư tha lỗi." Ninh Mặc Hiên cũng không phải là người thiện lương gì, cho nên lúc này tự nhiên trong lòng cũng chứa chủ ý xấu.

Triệu Tinh Yên nhìn Ninh Mặc Hiên hình như có chút sợ, cho nên trong lòng càng thêm chắc chắn, người này và Triệu Tinh Lam có quan hệ không rõ ràng, vì vậy nói: "Người tự tiện xông vào Dieenndkan/leequhydonnn hậu viện nhà ta, đương nhiên không thể dễ dàng rời đi, theo ta đi gặp lão thái thái nhà ta, tất phải nói ra nguyên nhân mới phải." Chờ đến chỗ lão thái thái, xem lão thái thái thiên vị đó còn bảo vệ cháu gái tốt đẹp trong lòng bà thế nào.

Triệu Tinh Yên bởi vì ghen sinh ra hận, vốn đang cảm thấy Ninh Mặc Hiên là một nam nhân thật tốt, nhưng chỉ cần nghĩ đến quan hệ của hắn và Triệu Tinh Lam không minh bạch, chút rung động nho nhỏ trong lòng đều bị cứng rắn đè xuống rồi, nam nhân tốt còn nhiều mà, bây giờ nên xử trí Triệu Tinh Lam trước mới phải, nếu không, mặc kệ nàng ta ưu tú thế nào, cũng không có ngày nổi danh ở trong phủ này.

"Vẫn là không nên đi đi. Tiểu thư dàn xếp một chút để tại hạ rời đi thì không phải chuyện gì cũng không có sao? Tại hạ xuất hiện ở hậu viện nhà người đã là không nên, nếu như gặp lão thái thái nhà người, chẳng phải là huyền não càng lớn há?" Thấy Triệu Tinh Yên quả nhiên có tính toán, Ninh Mặc Hiên càng làm ra vẻ không muốn gặp người. Trong lòng nữ tử này nhất định chứa một số ý định không sạch sẽ, cho nên mới muốn phá hủy người như thế, hôm nay hắn không ngại cho nha đầu này một ít dạy dỗ.

Thấy Ninh Mặc Hiên nói như thế, Triệu Tinh Yên dĩ nhiên càng không thể bỏ qua Ninh Mặc Hiên, chỉ nhất định muốn Ninh Mặc Hiên đi theo nàng ta. Ninh Mặc Hiên đương nhiên không sợ hãi, cho nên, cứ theo Triệu Tinh Yên đi đến Xuân Huy Đường của Chu thị.

Đến trong sân của Xuân Huy Đường, Triệu Tinh Yên phân phó tiểu nha đầu trông Ninh Mặc Hiên, còn mình đi vào. Ninh Mặc Hiên nhìn Triệu Tinh Yên lưng lay sinh động đi tới, lộ ra vẻ suy nghĩ nghiêm Dieenndkan/leequhydonnn trọng, cũng không biết sau khi nữ tử này đi vào sẽ nói như thế nào. Nhưng nàng ta tìm người trông hắn thật sự là làm điều thừa rồi, tại sao hắn lại đi đây? Hắn ở chỗ này ngây ngô chờ xem cuộc vui đấy.

"Tổ mẫu, Yên Nhi vừa mới ở hậu viện, gặp được một nam tử lỗ mãng, đi ra từ trong viện của Nhị tỷ tỷ, Yên Nhi nghĩ, mặc kệ nói thế nào, Nhị tỷ tỷ cũng là tiểu thư Hầu phủ, gặp riêng nam tử như vậy cũng không phải chuyện tốt, cho nên cố ý hỏi thăm lại với tổ mẫu." Sau khi Triệu Tinh Yên đi vào thì cười nói đối với Chu thị đang ngồi phía trên.

Khỏe mắt cũng không bỏ quên phụ thân của nàng ta cũng ở đây, vừa đúng lúc, xưa nay nài nài cưng chiều thiên vị Triệu Tinh Lam, nhưng phụ thân cũng không giống vậy, còn tưởng rằng phụ thân chưa trở về, đã trở lại, ngược lại bốt phiền cho nàng ta rồi, phụ thân đương nhiên sẽ không có sắc mặt tốt đối với Triệu Tinh Lam.

Chu thị nghe lời nói của Triệu Tinh Yên, chỉ lạnh lùng quát lớn: "Một tiểu thư khuê các, lại có thể nói tỷ tỷ của mình như vậy, cũng không sợ người ta chê cười. Nhị tỷ tỷ người là ai thì trong lòng Dieenndkan/leequhydonnn ta rõ ràng, tại sao có thể có chuyện này?"

Triệu Tinh Yên nghe tổ mẫu của mình không sai người mời Triệu Tinh Lam, ngược lại quát lớn nàng ta, cho nên bĩu môi, chỉ nước mắt lưng tròng nhìn phụ thân của mình: "Phụ thân, bây giờ người kia đang ở bên ngoài rồi, vừa rồi khi Yên Nhi mời hắn đến đây, dáng vẻ của hắn còn bắt đấm dĩ, tất nhiên là có

quý."

Triệu Tinh Nguyên nghe lời này, khóa chặt chân mày, mẩu tử Triệu Tinh Lam thật sự tìm phiền toái cho ông ta, hiện tại ông ta đã bị kiện cáo quần thân rồi, sớm biết như thế thì khi Sầm thị muốn hòa ly, ông ta sẽ đồng ý, cũng tránh được rất nhiều phiền toái, cũng sẽ không đến nỗi làm cho ông ta bẽ đầu sứt trán. Nhưng Triệu Tinh Lam càng đáng ghét hơn, không tôn trọng đối với người trưởng bối như Trà Trà thì cũng thôi đi, bây giờ lại dám gây ra chuyện bậy bạ như vậy cho ông ta, nếu như bị người ngoài biết, ông ta còn có thể diện gì ở trong triều đình?

"Mang vào cho ta, ta muốn nhìn xem là ai, dám đến hậu viện trong phủ ta làm ra chuyện bậy bạ như thế." Bây giờ hận đối với Sầm Mộ Vân liền luy đến Triệu Tinh Lam, cho nên Triệu Tinh Nguyên hung hãn nói.

Triệu Tinh Yên thấy tình huống này thì dĩ nhiên vui vẻ, nhưng trong miệng lại nói: "Phụ thân, dù sao chuyện này liên quan đến khuê danh của Nhị tỷ tỷ, ít người biết một chút thì tốt hơn, bằng không tương lai Nhị tỷ tỷ còn có mặt mũi nào gặp người khác?"

"Làm ra chuyện không biết xấu hổ như thế, còn có thể để ý đến mặt mũi? Chính nàng cũng không cần, ta làm Diennndkan/ leeqquhydomnn phụ thân cần gì phải quan tâm?" Triệu Tinh Nguyên thờ phỉ phò sai người ta đi dẫn người bên ngoài vào.

Triệu Tinh Yên cười hả hê, Chu thị nhìn Triệu Tinh Yên như vậy, thật sự hơi thất vọng, một nữ nhân như vậy, sao xứng làm tiểu thư nhà bà ta, xuất thân đề tiện đúng là xuất thân đề tiện, so với Triệu Tinh Lam, quả nhiên kém quá nhiều rồi.

Chu thị chợt nhớ tới, Ninh Mặc Hiền từng nói, hôm nay còn muốn tới xem thuốc của Tinh Lam hôm qua như thế nào. Chẳng lẽ Triệu Tinh Yên gặp phải chính là Ninh thế tử Ninh Mặc Hiền? Nếu như vậy, chuyện này âm ỉ quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Mặc Hiền bảo vệ

Editor: Bún.

Chu thị chợt nhớ tới, Ninh Mặc Hiền từng nói, hôm nay muốn tới xem một chút xem hôm qua Tinh Lam uống thuốc của hắn như thế nào. Minh cũng đã sớm nói trước, nếu Ninh thế tử tới thì đừng ngăn đường, để ý mời vào là được, tính ra giờ này hắn là đã tới rồi.

Chẳng lẽ người mà Triệu Tinh Yên gặp phải chính là Ninh thế tử Ninh Mặc Hiền? Nếu đúng là như vậy thì chuyện này thành nháo lớn rồi. Ninh thế tử là ai, chỉ sợ năm sau một mình hắn cũng không để Vạn An Hầu phủ ở trong mắt, nếu nhà đầu Triệu Tinh Yên không biết trời cao đất rộng kia đắc tội với thần này, e là Vạn An Hầu phủ không khác nào họa vô đơn chí, càng ngày càng thêm khó qua khỏi. Vạn An Hầu phủ đang yên đang lành sẽ bị hủy trên tay mẩu tử hồ ly kia.

Chu thị suy nghĩ xong liền muốn ngăn cản, nhưng đâu còn kịp, người Triệu Tinh Nguyên an bài đã sớm đi ra ngoài, trong lòng Chu Thị biết hôm nay là chuyện xấu, đang suy nghĩ phải giải quyết như thế nào liền thấy mấy người lúi kúi Ninh Mặc Hiền vào.

"Bản thế tử không biết, đạo đài khách của Vạn An Hầu phủ lại là như vậy. Nếu như trong phủ dùng bạc để cung chiêu thiếp thất mà không mua nổi lá trà thì thôi đi, nhưng cũng không phải dùng đến chuyện gây khó dễ cho người khác chứ." Ninh Mặc Hiền sửa sang y phục bị người khác lôi kéo mà có chút xộc xệch, không giận mà uy cười nói.

"Người tự tiện xông vào hậu viện trong phủ ra, còn dám lớn lối như vậy, nếu như người thật sự là khách dĩ nhiên ở tiền thính sẽ có người chiêu đãi, tại sao có thể vô duyên vô cớ về phía sau hậu viện? Ta nhìn người chỉ là tên háo sắc mà thôi!" Triệu Tinh Nguyên lúc ở trên triều đình bị khinh bỉ, lại bị đồng僚 châm biếm nên vào lúc này hắn vô cùng tức giận, không chịu nhìn cẩn thận liền quát Ninh Mặc Hiền.

"Nguyên Nhi!" Chu thị vội vàng ngăn cản.

"Nhi tử biết mẫu thân nhân từ, tuy nhiên không nên có đạo lý vì người như thế mà cầu xin tha thứ, người như vậy nên đưa tới hình bộ hỏi tội mới phải." Triệu Tinh Nguyên cho rằng mẫu thân đang muốn bảo vệ Triệu Tinh Lam, cho nên mới trả lời như vậy.

"Nếu vậy, không bằng Triệu đại nhân đưa bản thế tử đến Hình Bộ đi, xem một chút rốt cuộc Hình bộ xử trí việc này như thế nào. Có điều nếu bản thế tử đi hình bộ, tự nhiên là có lời muốn nói. Ta nghe nói gần đây Triệu đại nhân qua lại với Hình bộ không ít, đưa thêm một bản thế tử nghĩ cũng đúng là không ảnh hưởng tới toàn cục." Ninh Mặc Hiền thường thức quạ trong tay nói.

Mặc dù Triệu Tinh Nguyên không thông minh, nhưng lúc nghe được ý trong câu nói kia cũng cảm thấy không đúng, Triệu Tinh Nguyên nâng mắt nhìn mẫu thân mình, lúc này mới giật mình, vừa rồi mẫu thân ngăn cản mình không phải vì Triệu Tinh Lam, mà là mẫu thân nhìn ra được lai lịch của người này.

"Nguyên Nhi, con quá lỗ mãng rồi, vị này là Ninh thế tử Ninh Mặc Hiền của Ninh quốc công phủ, đâu ra tên háo sắc. Thế tử, thật sự xin lỗi, để ngài chịu ủy khuất, đều là cháu gái của ta không tốt, lão thân ở chỗ này thay mặt ngài xin lỗi với thế tử." Chu thị vội vàng tự mình đứng dậy hành lễ về phía Ninh Mặc Hiền.

Mặc dù Ninh Mặc Hiên không thêm đề ý những lời thế tục gì đó, nhưng dù nói thế nào Chu thị cũng được coi là trường bối, vì vậy nghiêng người tránh được, sau đó lại nói: "Chuyện này cũng không thể trách lão thái thái, lão thái thái cần gì phải như vậy." Vừa nói chuyện, Ninh Mặc Hiên cũng không quên nâng mắt nhìn hai phụ tử Triệu Tĩnh Nguyên và Triệu Tĩnh Yên.

Triệu Tĩnh Nguyên không ngờ đây là Ninh thế tử, nhất thời cũng tròn tròn mắt, Triệu Tĩnh Yên càng không cần nói, làm sao phản ứng kịp, vị này lại là Ninh thế tử, là mình có mắt như mù rồi. Có điều biết mình phạm sai lầm rồi, chỉ e là không thể dễ dàng tha thứ được. Xưa nay tổ mẫu đã không thích mình, hôm nay lại làm chuyện sai như vậy, e là sau này bên chỗ tổ mẫu mình càng không có đất dung thân rồi. Không được, dù thế nào mình cũng phải thoát khỏi chuyện này, đẩy lỗi lên người Triệu Tĩnh Lam.

"Người còn không mau nhận lỗi với Ninh thế tử?" Chu thị hung hăng tròn mắt nhìn Triệu Tĩnh Yên một cái, nói.

Triệu Tĩnh Yên liền vội vàng ủy ủy khuất khuất tiến lên nói: "Xin thế tử tha thứ, là Tĩnh Yên không biết. Có điều chuyện này cũng không thể trách Tĩnh Yên, chỉ vì Tĩnh Yên nhìn thấy thế tử đi từ trong sân của Nhị tỷ tỷ ra, sợ Nhị tỷ tỷ làm ra chuyện gì bất lợi cho phủ, nên lúc này mới kinh động tổ mẫu và phụ thân."

Những lời này vô tình nói ngay thường Triệu Tĩnh Lam có chỗ không biết kiềm chế, bản thân mình chỉ vì danh vọng của hầu phủ mới làm ra chuyện như vậy, nếu như không phải là gặp hai tỷ muội, Ninh Mặc Hiên cảm giác có lẽ mình cũng sẽ có ấn tượng không tốt với Triệu Tĩnh Lam, có điều bây giờ mình rất rõ ràng, biết vị Triệu Tĩnh Yên này trăm phương ngàn kế muốn hãm hại Triệu Tĩnh Lam, cho nên không nhịn được cười lạnh.

Nghe lời này, Chu thị cũng cau mày, nha đầu này thật sự không biết nặng nhẹ, cũng không chịu nhường lại một chút, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, sau này Hầu phủ làm gì còn mặt mũi? Đừng nói là hôn sự của Triệu Tĩnh Lam bị liên lụy, e là nữ nhi trong Vạn An hầu phủ cũng khó xuất giá rồi.

Chỉ có Triệu Tĩnh Nguyên, mới cảm thấy đại khái ngày thường mình thiếu quản giáo với Triệu Tĩnh Lam, cho nên nhất định Triệu Tĩnh Lam làm ra chuyện gì không tốt, cho nên Yên Nhi mới giải thích như vậy.

"Yên Nhi, không thể nói vậy!" Chu thị không nhịn được quát lớn.

"Đề thế tử che cười rồi, là ta quản giáo không nghiêm, gia môn bất hạnh mới có nữ nhi như vậy!" Trên mặt Triệu Tĩnh Nguyên khó có dịp xuất hiện thần sắc xấu hổ như vậy.

"Triệu đại nhân cũng không phải là gia môn bất hạnh, nếu không cũng không nháo thành chuyện ồn ào như vậy, có điều nói, nữ nhi của Triệu đại nhân cũng đề bản thế tử có thêm kiến thức. Có câu, đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp (1). Dù thế nào cũng là nữ nhi Triệu gia, nhưng lại có thể bôi nhọ tỷ tỷ như vậy. Đừng nói không có chuyện gì, coi như là có làm muội muội cũng chỉ có đạo lý hạ thấp xuống, làm gì có đạo lý ở trước mặt người khác nói như vậy?" Ninh Mặc Hiên nói chuyện không chịu giữ lại một chút mặt mũi nào, mấy câu nói, khiến Triệu Tĩnh Nguyên thẹn thùng đỏ mặt.

(1)Thất bộ thi của Tào Thực:

Chữ đậu nhiên đậu cơ

Đậu tại phủ trung khắp

Bản tự đồng căn sinh

Tương tiên hà thái cấp?

(Nấu đậu bằng cây đậu

Hạt đậu trong nồi khóc:

Vốn một gốc sinh ra

Sao đốt nhau quá gấp?)

"Ta nói là Nhị nữ nhi của ta, không là nữ nhi này. Nữ nhi này của ta rất tốt, chỉ là hơi ngây thơ một chút." Triệu Tĩnh Nguyên còn mở miệng nói chuyện vì Triệu Tĩnh Yên.

Vào lúc này thiếu chút nữa Chu thị bị Triệu Tĩnh Nguyên tức chết, sao mình lại sinh ra một nữ tử ngốc nghếch như vậy chứ? Thế tử luôn miệng bảo vệ Triệu Tĩnh Lam, có thể thấy được quan hệ giữa hần là Khánh Quốc công phủ không bình thường, hết lần này tới lần khác Nguyên Nhi lại muốn nói là Triệu Tĩnh Lam không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chu thị cầu toàn

Lúc này Chu thị chỉ thiếu bị Triệu Tinh Nguyên làm tức chết, tại sao bà lại sinh ra một nhi tử ngu ngốc như vậy đây? Thế tử luôn miệng nói bảo vệ Triệu Tinh Lam, có thể thấy được quan hệ của hắn và Khánh quốc công phủ không giống bình thường, nhưng Nguyên Nhi cứ muốn nói Tinh Lam không đúng

Hiện tại Triệu gia rồi như nồi lẩu rồi, nếu vị Ninh thế tử này đi ra ngoài rồi nói gì đó, không phải đều muốn mệnh của Hầu phủ sao? Thực sự nghĩ không ra, chẳng lẽ mẹ con Lộ thị tốt như vậy? Đáng để hắn toàn tâm toàn ý bảo vệ như vậy? Những lúc như vậy, rốt cuộc là trăm năm cơ nghiệp của Triệu gia quan trọng hơn hay là hai mẹ con Triệu Tinh Yên quan trọng hơn?

Nghe lời nói của Triệu Tinh Nguyên, lại nhìn Triệu Tinh Yên một chút, mặc dù đã ngụy trang, nhưng vẫn có thể nhìn ra ánh mắt tràn đầy tính toán, Ninh Mặc Hiên bật cười: "Trong sáng thuần khiết? Thì ra nàng ta có thể sử dụng bốn chữ này à? Với Triệu phủ mà nói ta cũng chỉ là dinendian.loqid]on người ngoài mà thôi, nhưng có mấy lời, vẫn phải nói một chút. Người ta nói là phụ tử từ hiếu, nhưng Triệu đại nhân để ta thấy được hình tượng từ phụ, chỉ có điều cũng không phải đối với đích nữ dòng chính của mình, mà là đối với nữ nhi do thiếp thất sinh ra, xem ra thật sự giống như lời đồn bên, Triệu đại nhân quả nhiên là ái thiếp diệt thế, ngay cả nữ nhi của mình cũng không quan tâm."

Ninh Mặc Hiên cảm thấy châm chọc, làm phụ thân lại có thể vì khăng khăng bảo vệ nữ nhi này, không ngại làm hư tổn danh tiếng của một người nữ nhi khác, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là phụ thân? Nếu như có phụ thân như vậy, không cần cũng được, thật sự cảm thấy bị ai thay nữ tử đáng yêu đó.

Từ đầu đến cuối Ninh Mặc Hiên coi như cũng không giữ lại một chút mặt mũi cho Triệu Tinh Nguyên, lúc này trên mặt Triệu Tinh Nguyên cũng không nén được giận, mặc kệ nói thế nào ông ta cũng là chủ nhân của Vạn An Hầu phủ, mặc dù hôm nay đã không phải là Hầu tước, nhưng dù sao ông ta vẫn còn là tướng quân tam phẩm, tuy tương lai Ninh Mặc Hiên là người thừa kế của Ninh Quốc Công phủ, nhưng dù sao hiện tại cũng không có bất kỳ quan chức nào trên người, làm sao lại có thể nói ông ta như vậy? Huống chi bất kể nói thế nào cũng là chuyện nhà của ông ta, Ninh Mặc Hiên thật sự khinh người quá đáng rồi.

Thăm nghĩ, Triệu Tinh Nguyên muốn phát tác, nhưng ngay trước khi Triệu Tinh Nguyên mở miệng, lại nghe thấy Chu thị nói chuyện: "Thế tử, dù sao đây cũng là chuyện nhà của ta, Thế tử nói như vậy cũng không dễ nghe! Huống chi, lời đồn đại bên ngoài cũng chỉ là nghe sai đồn bậy, cho dù nghe qua thì cũng không phải thật."

"Bản Thế tử cũng không phải là người rảnh rỗi như vậy, không có việc gì nên muốn nghe lời nói xấu về nhà các người, nhưng mà thầy thuốc như phụ mẫu, nếu ta nhận người bệnh là tiểu thư Tinh Lam, dĩ nhiên muốn dốc hết sức chăm sóc nàng, mặc dù đây là chuyện nhà của quý phủ, nhưng bây giờ bệnh của Triệu tiểu thư đang nguy kịch, tuyệt đối không thể bị một chút kích thích. Nếu như có những lời đồn đại gì đó truyền vào trong tai, ảnh hưởng đến bệnh tình, chẳng lẽ không phải khiến bản Thế tử kiểm cũi ba năm thiếu một giờ sao, nói không chừng tương lai sẽ lưu truyền rằng bản Thế tử cũng chỉ là lang băm mà thôi." Ninh Mặc Hiên dùng lời hợp tình hợp lý mà nói.

Nghe lời này, Chu thị cũng không dám nói thêm gì, cho dù Ninh thế tử chính là cả vú lấp miệng em thì như thế nào? Hiện tại bệnh tình của Tinh Lam hết sức nghiêm trọng, nếu như có một chút sơ sót đều có thể gặp nguy hiểm, nếu Tinh Lam gặp chuyện không may thì danh tiếng của người làm thầy thuốc như Ninh công tử tự nhiên cũng bị liên lụy.

"Xin Thế tử yên tâm, lão thân nhất định giao phó xuống, tuyệt đối không thể có một chữ nửa câu truyền tới tai của đứa nhỏ Tinh Lam này, càng không để liên lụy đến danh dự của Thế tử." Chu thị cười làm lạnh thận trọng nói.

Hình như lúc này Triệu Tinh Nguyên mới nghe rõ, cho nên hỏi "Lam Nhi bị bệnh? Rất nghiêm trọng?"

Nghe Triệu Tinh Nguyên nói, Ninh Mặc Hiên càng thêm xì mũi coi thường người nam nhân trước mặt, tuy là Triệu Tinh Lam giả bệnh, nhưng dù sao đây cũng coi như là bí mật giữa hắn và diễn đàn lễ quý đồn Triệu Tinh Lam, người khác tất nhiên không biết. Triệu Tinh Nguyên làm phụ thân, nữ nhi xảy ra động tĩnh lớn như vậy, ông ta lại không biết, có thể thấy được ông ta thất bại bao nhiêu. Hoặc là nói, trong lòng của ông ta nữ nhi này vốn không có chút địa vị nào, cho dù chết hay sống cũng không thể làm ông ta quan tâm.

"Lời này của Triệu đại nhân, ngược lại lại để cho bản Thế tử lãnh giáo cái gì gọi là từ phụ, Triệu tiểu thư bị bệnh nguy kịch, nếu không phải Sầm đại nhân của Khánh quốc công phủ cầu xin bản Thế tử, có lẽ sẽ không cứu được Triệu tiểu thư. Bản Thế tử cũng không nghĩ đến, Triệu đại nhân lại không biết chút gì về chuyện này." Lộ ra nụ cười khinh miệt, Ninh Mặc Hiên nói.

Triệu Tinh Nguyên không nghĩ tới lại có thể có chuyện như vậy xảy ra, hai ngày nay bị chuyện trong nhà liên lụy, không thể thiếu chính là bận rộn, tuy nhiên cũng bởi vì diễn đàn lễ quý đồn ông ta không có ý định quan tâm đến Triệu Tinh Lam, cho nên mới không biết chút gì về chuyện này. Hôm nay nhìn ánh mắt của Ninh Mặc Hiên, cho dù thế nào cũng cảm thấy chói mắt, nhưng ông ta không có lỗi, ông ta quả thật không biết.

"Thật sự là hai ngày này rồi ren một chút, cho nên mới sơ sót, bất kể thế nào, Lam Nhi cũng là nữ nhi của ta, ta đương nhiên cũng phải quan tâm, chỉ không biết hôm nay Lam Nhi như thế nào?" Triệu Tinh Nguyên hạ thấp giọng điệu hỏi.

Nhưng trong lòng Triệu Tinh Nguyên không khỏi vẫn còn có chút hoài nghi, không phải buổi tối ngày hôm trước còn rất tốt hay sao? Trong vòng một ngày liền bệnh nguy kịch? Tại sao có thể có chuyện kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ có âm mưu gì? Nhưng nếu Ninh thế tử nói như vậy, hiển nhiên cũng là sự thật mới phải.

"May mà Triệu tiểu thư là một người có phúc khí, gặp được bản Thế tử, vừa rồi ta đi xem, uống thuốc ta kê đơn hôm qua, vẫn có khởi sắc, có lẽ điều dưỡng mười ngày nửa tháng là khỏe. Nhưng tốt nhất chính là đừng trúng gió, cũng đừng để người khác quấy rầy, quan trọng nhất là không thể bị kích thích, nếu không bản Thế tử không gánh chịu hậu quả." Ninh Mặc Hiên cố ý nói nghiêm trọng, dù sao có thể nghĩ đến mỗi ngày giả vờ bệnh như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa không cần thận còn dễ dàng bại lộ bí mật, biện pháp tốt nhất chính là không để cho người khác đến gần.

"Đạ, lão thân nhất định sẽ an bài xong xuôi để Lam Nhi tình duyên thật tốt, tuyệt đối không để cho người khác quấy rầy." Chu thị vội hứa hẹn.

"Nếu như mà ta không có dự liệu sai lầm, vừa rồi vị Triệu tiểu thư này chính là muốn đến chỗ tiểu thư Tinh Lam, theo ta vừa mới quan sát, nếu như vị tiểu thư này đến đó chỉ sợ là sẽ không có chuyện gì tốt, cho nên, bản Thế tử trịnh trọng nói rõ một chút, vị tiểu thư này cũng không cần lộ diện." Chặn tai họa ngầm tiềm ẩn có thể làm hại Triệu Tinh Lam, coi như hấn có thể giúp tiểu nữ nhân đáng thương đi.

Mặc dù Triệu Tinh Nguyên nghe không quen Ninh Mặc Hiền nói như vậy, tuy nhiên lại chỉ động động đôi môi, cũng không nói gì, bởi vì Chu thị đang ra hiệu cho ông ta không nên nói chuyện lung tung.

Ninh Mặc Hiền hiển nhiên đều để tất cả mờ ám của mẹ con Triệu gia ở trong mắt, xem ra bọn vẫn tương đối kiêng kỵ hấn, lúc này cũng không dám đắc tội với hấn. Cũng đúng, hiện tại dinendian.loqidJon bọn họ không đắc tội nổi với hấn, nếu như hấn đi ra ngoài tùy tiện nói mấy câu, lần này Triệu gia thật sự khó qua. Cô tình Kinh Thành không ai không biết hấn luôn làm theo cảm tính, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

"Yên Nhi, trong khoảng thời gian này người cũng không cần đến chỗ Nhị tỷ tỷ người bên kia, dù là tỷ muội tình thâm cũng không cần lập tức bày tỏ vào lúc này, về sau còn nhiều thời gian mà." Chu thị quay đầu lại nói với Triệu Tinh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tính toán của Lộ thị

"Yên Nhi, trong khoảng thời gian này người cũng không cần đến chỗ Nhị tỷ tỷ người bên kia, dù là tỷ muội tình thâm cũng không cần lập tức bày tỏ vào lúc này, về sau còn nhiều thời gian mà." Chu thị quay đầu lại nói với Triệu Tinh Yên.

Nghe lời nói của Ninh Mặc Hiền, trong lòng Triệu Tinh Yên đã rất không thoải mái, hôm nay tổ mẫu của nàng ta lại nói như vậy, điều này sao có thể làm cho Triệu Tinh Yên vẫn được Triệu Tinh Nguyên nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên chịu được. Tại sao mỗi một người đều bảo vệ Triệu Tinh Lam?

Trong lòng Triệu Tinh Yên đầy tức giận, mặc dù nàng ta thật sự đi làm khó dễ Triệu Tinh Lam, thế nhưng vị Ninh công tử này cần gì phải nói ra? Hơn nữa còn nói trắng ra như vậy, rốt cuộc Triệu Tinh Lam chuốc cho hấn canh ** gì? Tiểu hồ ly tinh Triệu Tinh Lam thật là quá ghê tởm, nàng ta nhất định không thể bỏ qua. Triệu Tinh Yên chỉ cảm khẩn thêu gắm hoa tinh xảo trong tay vò qua vò lại thiếu chút nữa vò nát.

"Yên Nhi cũng chỉ nghe nói Nhị tỷ tỷ bị bệnh, nên muốn đi qua nhìn một chút thôi, đâu có muốn đi gây khó dễ cho Nhị tỷ tỷ? Nếu như bởi vì Yên Nhi lo lắng bảo vệ nhà, mà ở trong lúc vô tình đắc tội Thế tử, kính xin Thế tử tha lỗi, nhìn trên phần thượng Yên Nhi còn nhỏ tuổi, không nên so đo cùng Yên Nhi." Triệu Tinh Yên nói chuyện chỉ chu môi, một đôi mắt to nháy nháy cũng chứa đầy nước mắt, đáng vẻ xem ra bị uất ức vô hạn.

Ninh Mặc Hiền nhìn Triệu Tinh Yên làm ra dáng vẻ này, trong lòng rất khinh bỉ, nhưng trong miệng lại nói: "Triệu tiểu thư là vì danh dự của Triệu gia, dĩ nhiên không có lỗi gì với bản Thế tử, nhưng bản Thế tử cũng chỉ nói thật mà thôi, nếu như có chỗ khiến Triệu tiểu thư không thoải mái, cũng đừng so đo."

Nghe lời này, Triệu Tinh Yên càng thêm tức giận, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn nhịn được, chỉ nói tiếp: "Xưa nay phụ thân là biết Yên Nhi, Yên Nhi chung sống hòa thuận cùng bọn tỷ muội nhất, sao có thể làm ra chuyện như vậy?"

"Đương nhiên phụ thân biết Yên Nhi không có tồn tại tâm tư như vậy, Vcũng không phải vì nguyên nhân này mà không để cho người đi, có điều gần đây Nhị tỷ tỷ người không thích hợp gặp người mà thôi, người an tâm ở trong viện cùng với di nương của người là được." Dĩ nhiên Triệu Tinh Nguyên không thể vui lòng để nữ nhi mến yêu của mình chịu uất ức, cho nên cười an ủi. Trong lòng bao nhiêu cũng cảm thấy Ninh Mặc Hiền xen vào việc của người khác rồi, chuyện giữa tỷ muội các nàng, tất nhiên không có đạo lý người ngoài nhúng tay vào.

Triệu Tinh Yên thấy phụ thân còn thiên vị mình, lúc này mới không nói tiếp nữa, nàng ta cũng coi như thông minh, biết đạo lý có chừng có mực, vì vậy chỉ nói: "Nếu như thế, Yên Nhi đi về trước."

Nói xong, Triệu Tinh Yên lui ra ngoài, trực tiếp đi tới trong viện của di nương Lộ thị. Dọc đường đi vẫn suy nghĩ, vừa rồi nàng ta bị uất ức ở đó, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ nhịn xuống như vậy, tất nhiên phải bù lại từ chỗ Triệu Tinh Lam rồi. Triệu Tinh Lam cho là nàng ta có chỗ dựa là Ninh thế tử thì ngon rồi hả? Nàng ta quên mất dù sao nơi này cũng là Vạn An Hầu phủ là địa bàn của Triệu gia, phụ thân mới là người định đoạt.

Nhìn nữ nhi của mình thờ phỉ phò đi tới, Lộ thị vội lại hỏi: "Tam tiểu thư sao vậy? Người nào chọc giận người rồi hả?"

"Di nương, còn không phải là tiện nha đầu Triệu Tinh Lam đó, gần đây lại tìm Thế tử Ninh Quốc Công phủ làm hậu thuẫn, hôm nay khiến nữ nhi bị uất ức không duyên cớ." Triệu Tinh Yên chỉ oán hận đưa tay ngắt một đóa hoa đang nở rộ tươi đẹp trong chậu bên cạnh, sau đó bóp nát.

"Tội gì Tam tiểu thư phải tức giận vì chuyện này, hôm nay mẫu thân nàng ta đã không ở trong phủ, chỉ sợ ngay cả bản thân nàng ta cũng lật không nổi sóng lớn rồi, còn không phải mắc cho chúng ta nắm bóp chơi đùa?" Lộ thị vội cười nói với nữ nhi của mình.

"Di nương nói rất đơn giản, tổ mẫu bên kia chỉ là một người thiên vị, ngay cả phụ thân cũng không thể làm gì, huống chi là di nương." Triệu Tinh Yên

không tin Lộ thị có biện pháp, chỉ khinh miệt nói. Nếu bà thật sự có khả năng, dựa vào phụ thân sủng ái nhiều năm như vậy, đã sớm không phải một tiện thiếp, hôm nay còn liên lụy nàng ta.

Lộ thị nhìn sắc mặt nữ nhi của mình không tốt, nói chuyện cũng không tôn trọng bà lắm, mặc dù trong lòng không có tư vị, nhưng ai bảo bản thân là di nương đây? Muốn cho nữ nhi của mình thay đổi thái độ đối với chính mình, biện pháp duy nhất chính là bà nhất định phải làm thế, nếu không, chỉ sợ cả đời này bà cũng chỉ có thể bị người xem thường.

"Tam tiểu thư yên tâm đi, chuyện này, di nương nhất định sẽ thu xếp tốt. Lão thái quân quan tâm Triệu Tinh Lam cũng chỉ bởi vì Triệu Tinh Lam là Thế tử phi mà Dục Thân Vương Phủ chọn, nếu như Triệu Tinh Lam không được làm Thế tử phi của Dục Thân Vương Phủ, đối với lão thái quân mà nói, cũng không có giá trị lợi dụng, làm sao lão thái quân còn có thể thiên vị nàng ta?" Lộ thị âm trầm mà cười nói.

"Di nương muốn nghĩ biện pháp chia rẽ mối hôn sự này?" Triệu Tinh Yên nhìn Lộ thị hỏi.

"Tam tiểu thư suy nghĩ một chút, một cô gái bị thoái hôn, sau này còn có thể có thể diện gì, đến lúc đó chỉ sợ là ngay cả nhìn thấy nàng ta lão thái quân cũng không muốn, trong nhà này đâu còn có thể có đất cho nàng ta dung thân? Đến lúc đó để phụ thân người đưa nàng ta đến bên trong am ni cô, cả đời thanh đăng cổ phật sống qua ngày là được." Lộ thị nghĩ đã lâu rồi, muốn đánh bại Triệu Tinh Lam, chỉ có thể làm cho danh tiếng của nàng ta bị phá hủy, còn có danh tiếng của Sầm Mộ Vân, hai mẫu tử này một người cũng không thể bỏ qua.

Lúc này Lộ thị hoàn toàn còn chưa ý thức được bản thân mình nguy hiểm, bởi vì Triệu Tinh Nguyên thương yêu bà ta, cho nên đều gánh tất cả áp lực, cũng không nói cho Lộ thị. Nếu như Lộ thị biết trên lưng mình đã dính kiện cáo, chỉ sợ lúc này cũng chưa có những nhàn hạ thoải mái muốn tìm chuyện này rồi.

"Vân là di nương suy nghĩ chu toàn, một khi chuyện này thành, trừ thanh đăng cổ phật cũng không có đất cho Triệu Tinh Lam dung thân nữa." Triệu Tinh Yên cũng vui vẻ cười: "Đến lúc đó, mấy bảo bối trong phòng nàng ta cũng là của chúng ta, đồ cưới của mấy tỷ muội chúng ta cũng có thể nhờ mấy nữ tử." "

"Đây là đương nhiên, cả đời di nương chỉ dựa vào mấy tỷ đệ các người, mặc kệ khó khăn bao nhiêu dĩ nhiên các người phải tốt." Lộ thị cũng không quên lấy lòng trước mặt nữ nhi của mình.

"Tâm tư của di nương thì dĩ nhiên Yên Nhi biết, về sau Yên Nhi nhất định phải hiếu kính di nương thật tốt. Nhưng muốn phá hỏng mối hôn sự này cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy." Triệu Tinh Yên vội đi lên trước kéo tay mẫu thân của mình rồi nói.

"Bây giờ Triệu Tinh Lam cũng không phải nữ nhi con vợ cả như trước, nàng ta cũng chỉ là một nữ nhi thứ xuất, nếu như thanh danh lại cũng không tốt nữa, Dục Thân Vương Phủ còn có thể muốn Thế tử phi như vậy?" Cửa hôn sự này đúng là Triệu gia với cao, đoán chừng Dục Thân Vương Phủ bên kia cũng cảm thấy rất không môn đăng hộ đối, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên là muốn từ hôn rồi.

Triệu Tinh Yên nghe, cảm thấy di nương của mình nói cũng có đạo lý, cho nên thêm dầu thêm mỡ nói lại chuyện vừa xảy ra với di nương của mình.

Lộ thị cười nói: "Như thế rất tốt, ngược lại chuyện này đáng để chúng ta lợi dụng một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bệnh nặng mới khỏi

Triệu Tinh Lam cáo bệnh, cộng thêm Ninh Mặc Hiên giúp một tay, thật sự không có ai tới quấy rầy nàng, cùng lắm chỉ có nha đầu được Chu thị ra lệnh mỗi ngày tới đây hỏi thăm tình hình sau đó trở về bẩm báo với Chu thị thôi.

Mặc dù Triệu Tinh Lam vui vẻ vì được thanh nhàn, nhưng là nữ tử đoan trang mỗi ngày cũng chỉ có thể ngồi ở trong phòng của mình, ngay cả cửa sổ cũng không thể mở, cuối cùng cảm thấy một ngày thật nhàm chán, có chút buồn bã, lúc nhàm chán nhất cũng chỉ có thể viết chữ để giết thời gian thôi.

Có điều mặc dù Triệu Tinh Lam là người của Vạn An hầu phủ, nhưng không lúc nào trong lòng không nghĩ tới chuyện phải làm thế nào mới có thể giúp mình và mẫu thân thoát khỏi khốn cục này, hôm nay mình cáo bệnh không tới Khánh Quốc công phủ, để lại cho mẫu thân thiếu đi một chút bản khoản, hi vọng mẫu thân có thể hiểu lòng mình rồi làm theo ý của mình.

Có điều sao trong lòng Triệu Tinh Lam không biết, cùng cách vào lúc này là chuyện khó cỡ nào. Có thể nghĩ được, nếu bên ngoài phát hiện thì không biết sẽ biến thành đáng sợ khó nghe như thế nào, mặc dù mỗi ngày vào thời điểm tới đây Ninh thế tử đều nói là không có gì, nhưng làm sao mình không nghĩ tới đây? E là trong lòng mẫu thân bản khoản rất nhiều, sau đó buông tha mọi thứ, trở lại lòng giam Triệu gia này.

Lại suy nghĩ một chút, bệnh của mình cũng đã qua bảy tám ngày rồi, lát hỏi Ninh thế tử một chút xem có thể ra khỏi cửa không, nếu không lúc ra ngoài, e là mình sẽ thật sự trở thành thịt cá, mặc cho người khác chém giết. Hay là mình viết cho mẫu thân một bức thư, nhờ Ninh công tử chuyển hộ.

"Tiểu thư, Ninh thế tử tới." Thúy Vũ đi vào trong phòng, đứng đối diện bàn viết thư của Triệu Tinh Lam nói.

"Mau mời vào!" Trải qua mấy ngày tiếp xúc, ấn tượng tốt Triệu Tinh Lam dành cho vị Ninh Mặc Hiên này ngày càng nhiều, cũng tin tưởng người này là người mình có thể tin tưởng, cho nên cũng không tránh né gì.

Ninh Mặc Hiên cười đi vào, Thúy Vũ vội vàng rót trà cho Ninh Mặc Hiên, sau đó lui sang đứng một bên.

"Sức khỏe hôm nay của tiểu thư thật tốt, không uổng phí tâm sức mấy hôm nay của bản thể tử." Ninh Mặc Hiên trêu ghẹo nói.

"Nếu như không phải y thuật của thể tử cao minh, tiểu nữ cũng không thể nhanh hồi phục như vậy được, tiểu nữ ở nơi này lấy trà thay rượu, cảm ơn ân cứu mạng của thể tử." Triệu Tinh Lam nhìn Ninh Mặc Hiên giả bộ, trong giây lát hứng thú tăng lên rất nhiều.

"Cũng chỉ là một cái nhắc tay, tiểu thư khách khí rồi." Ninh Mặc Hiên cười nhận ly trà trong tay Triệu Tinh Lam nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Có một chuyện, tiểu nữ ở nơi này muốn thỉnh giáo thể tử, thân thể của ta hôm nay đã tốt rồi, vậy có thể đi ra ngoài không?" Triệu Tinh Lam hỏi.

Ninh Mặc Hiên lại vô cùng tò mò, Triệu Tinh Lam ngày đó vì không muốn ra ngoài mà giả bộ bệnh hôm nay lại muốn ra ngoài? Chẳng lẽ nghe được phong thanh gì? Hôm nay cả kinh thành truyền tai nhau chuyện của Triệu gia, lúc này đề năng ra ngoài ư là không tốt lắm!

"Nếu tiểu thư muốn ra ngoài, cũng không có cái gì không thể, có điều bệnh nặng mới khỏi, phải tĩnh dưỡng thêm ba bốn ngày nữa mới tốt. Cũng không thể hao tổn thân thể. Chỉ là hôm nay ra sẽ trở về bám bảo với lão thái thái của tiểu thư, nói là sức khỏe của tiểu thư đã không còn gì đáng ngại rồi, tĩnh dưỡng thêm vài ngày cũng được, bắt đầu từ ngày mai, bản thể tử sẽ không tới mỗi ngày nữa." Dù nói thế nào, Ninh Mặc Hiên vẫn quyết định tuân theo ý nguyện của Triệu Tinh Lam, có một số việc tránh cũng không thoát, sẽ có một ngày phải đối mặt.

"Nếu đã như vậy, làm phiền thể tử rồi." Triệu Tinh Lam cảm kích cười cười, cũng đứng, nàng bị bệnh nặng như thế, coi như y thuật của Ninh thể tử cao minh cũng không thể hoàn toàn hồi phục nhanh như vậy, mình tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa cũng được.

Ninh Mặc Hiên thấy Triệu Tinh Lam trả lời như vậy cũng yên tâm.

"Còn một số chuyện muốn làm phiền thể tử, ta viết một phong thư, phiền thể tử chuyển giao cho Nhị cữu của ta." Triệu Tinh Lam lấy bức thư mình viết xong lúc trước ra, che lại đưa cho Ninh Mặc Hiên, giọng nói của nàng vô cùng bình tĩnh, cũng không có bất kỳ câu hỏi nào, cảm thấy nhất định Ninh Mặc Hiên sẽ đáp ứng mình.

"Cái này rất dễ, đúng lúc ta thuận đường tới Khánh Quốc công phủ một chuyến." Ninh Mặc Hiên cười nhận phong thư trong tay Triệu Tinh Lam, đặt vào trong ngực.

"Đa tạ thể tử!" Triệu Tinh Lam vén áo hành lễ coi như cảm ơn.

"Không cần cảm ơn, giữa ta và nàng không cần khách khí như thế, nếu như sau này tiểu thư có chuyện cần nhờ bản thể tử, chỉ cần cho người tới cửa sau Ninh Quốc công phủ gọi một người là Chu Phúc, chỉ cần là chuyện có thể làm, nhất định sẽ làm giúp tiểu thư." Ninh Mặc Hiên biết, hôm nay từ biệt, ngày sau muốn gặp lại không phải là chuyện dễ dàng, dù sao trong lòng cũng có bận tâm, nhưng lại không thể dễ dàng nói ra, cho nên mới nói chuyện trịnh trọng như vậy.

"Nếu như có chuyện, chỗ ta cũng có chuyện muốn làm phiền thể tử chu toàn giúp, nhưng ta cũng biết rõ chuyện này không dễ dàng thực hiện như vậy, nhưng thả ra một chút lời đồn đại thì thể tử vẫn làm được đúng không?" Nghe lời này, đột nhiên Triệu Tinh Lam nhớ tới chuyện mà mấy nay mình vẫn quan tâm, cho nên nói thẳng.

Ninh Mặc Hiên lại rất kinh ngạc, lời đồn đại về Triệu gia hôm nay đã rất nhiều rồi, mà vị Triệu Tinh Lam này vẫn còn muốn thả thêm sao, không sợ lời đồn đại đánh sập Triệu gia sao? Có điều đây là chuyện của nàng, chỉ cần nàng muốn, mình đề ý giúp một tay là được: "Tiểu thư có chuyện gì, nói rõ ra là được."

"Ta muốn lui hôn sự với Dục thân vương phủ, không biết Thể tử có biện pháp gì tốt khiến Dục thân Vương phủ từ hôn không?"

Triệu Tinh Lam biết, ở bên ngoài mình không có người để dựa vào, trước mắt cũng chỉ có thể dựa vào Ninh Mặc Hiên để chu toàn, bọn họ xuất thân quý tộc giống nhau, không biết chừng sẽ có biện pháp.

Mặc dù không hiểu hành động này của Triệu Tinh Lam có ý nghĩa gì, nhưng nếu đã đồng ý thì tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp giúp nàng. Vì vậy trịnh trọng gật đầu, cũng không nhiều lời.

"Nếu đã như vậy, tiểu thư cứ dựa theo phương thuốc này uống thêm mấy ngày, tĩnh dưỡng vài ngày thì không còn gì đáng ngại nữa, bản thể tử cáo từ." Ninh Mặc Hiên nhận ủy thác của Triệu Tinh Lam, thấy lời cần nói đều đã nói, vì vậy có ý nói lớn tiếng.

"Cảm ơn thể tử, Thúy Vũ, em giúp ta đưa Thể tử ra ngoài." Triệu Tinh Lam hợp tác cười nói.

Thúy Vũ tất nhiên là ước có cơ hội thấy Ninh Mặc Hiên nhiều hơn, bởi vì từ ngày mai trở đi Ninh Mặc Hiên sẽ không tới nữa, trong lòng đang không thoải mái, liền nghe thấy Triệu Tinh Lam đề năng đưa Ninh Mặc Hiên ra ngoài, vì vậy vội vàng đồng ý, cho tới tận lúc Ninh Mặc Hiên đi rồi, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười. Người ngoài lại cảm thấy có lẽ vì tiểu thư lành bệnh, cho nên Thúy Vũ mới có thể cười như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Bạc hàng tháng

Editor: Bún.

Tin tức Triệu Tinh Lam khỏi bệnh Ninh Mặc Hiền đã nói cho người của Triệu gia biết, có điều điều khiến Triệu Tinh Lam cảm thấy kỳ quái chính là, tại sao bao hôm của Chu thị, bên trong không có một ai, không có một người nào tới đây tìm mình, đứng ra, mình không dễ dàng gì mới khỏe lại, coi như là dựa vào mặt mũi, cũng nên có người tới xem mình mới phải chứ. Chẳng lẽ là có nguyên nhân khác? Nếu như mình đoán không sai thì hẳn là chuyện của mẫu thân rồi.

Một mình Triệu Tinh Lam ngồi trong phòng của mình, lúc này Thúy Vũ cầm một ly trà mới pha vén màn màu xanh đi vào.

"Tiểu thư, người đang suy nghĩ gì vậy? Lại mất hồn như thế?" Bởi vì nhìn Triệu Tinh Lam ngồi lẳng lẳng một mình, Thúy Vũ đặt khay trà lên bàn, sau đó hỏi.

"Ta đang suy nghĩ, tại sao mấy ngày nay không có một ai tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của ta? Chẳng lẽ ta mới ngã bệnh mấy ngày mà họ đã quên mất ta rồi?" Triệu Tinh Lam bụng ly trà cười nói.

"Điều này dĩ nhiên là không thể, tiểu thư lại đa tâm rồi." Thúy Vũ xuôi tay đứng một bên cười nói.

"Tay nghề của nha đầu em càng ngày càng tốt đấy, thoát nhìn là tổn công học tập pha trà rồi." Triệu Tinh Lam như có điều suy nghĩ nhấp một miếng trà cười nói.

"Tiểu thư nói đùa rồi, cũng chỉ là do nước thôi, cho nên mới có thể được như thế, được tiểu thư thích cũng đủ rồi." Mặt Thúy Vũ đỏ lên, cười nói.

Nhưng chỉ có Thúy Vũ mới biết mình tốn bao nhiêu thời gian: Thời gian học tập tay nghề pha trà, mấy ngày nay đúng là tổn không ít tinh hoa, tiểu thư cũng thường ra ngoài ném thư, cũng không biết có phải người nọ cũng có cảm giác trà mình pha ngon hay không?

Có điều hiển nhiên là Thúy Vũ không muốn tiếp tục đề tài này với Triệu Tinh Lam, vì vậy nói tiếp: "Tại sao đang yên đang lành tiểu thư lại muốn người ta tới quấy rầy cuộc sống của mình? Không có ai tới không phải là yên tĩnh hơn sao? Chẳng lẽ mấy ngày nay tiểu thư ở một mình một chỗ sinh ra cảm giác nhàm chán rồi?"

"Sự yên tĩnh trước con bão táp đó, em không hiểu. Sao bọn họ có thể bỏ qua cho ta chứ? Coi như ta không đi ra ngoài cũng có thể đoán được quang cảnh bên ngoài bây giờ là gì, e là lúc này Vạn An hầu phủ đã sớm rơi vào quang cảnh nước sôi lửa bỏng rồi. Làm sao bọn họ có thể không cảm thấy chuyện xảy ra là do mẫu tử chúng ta được? Mấy ngày nay em không nhìn thấy phụ thân chưa tới viện của ta lần nào sao? Dù nói thế nào ta cũng là nữ nhi ruột thịt của hắn, nhưng ngay cả bệnh của ta nặng thêm hắn cũng từng tới thăm." Thông thả nhấp thêm một hớp nước trà, Triệu Tinh Lam cười nói với Thúy Vũ, có điều trong lúc nói những lời này, tay Triệu Tinh Lam vẫn siết chặt ly trà, ngay cả ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Dẫu gì mình cũng sống lâu mấy năm, tất nhiên là suy nghĩ nhiều hơn Thúy Vũ rất nhiều. Dù nói thế nào, mình cũng phải ra ngoài xem một chút, tốt nhất là có thể nghĩ biện pháp tới Khánh quốc công phủ xem mẫu thân một chút mới đúng, nói không chừng có thể bàn bạc ra kết quả.

"Thúy Vũ, ngày mai chúng ta tới Xuân Huy đường thỉnh an tổ mẫu đi, ta bị bệnh mấy ngày nay, vẫn chưa từng đi thỉnh an tổ mẫu. Nếu truyền đi, nói không chừng ta lại bị nói là bất hiếu, dù hiện tại ta không quan tâm những lời đồn đại nhảm nhí này, nhưng đây là chuyện ngoài mặt không làm không được." Triệu Tinh Lam hạ quyết định rồi nói. Nếu không phải là người khác tìm mình thì mình đi tìm người khác là được.

"Tiểu thư!" Triệu Tinh Lam vừa nói xong, lại nghe thấy âm thanh ủy khuất truyền tới, là Hồng Linh.

"Hồng Linh sao thế? Sao lại thở phì phò như vậy?" Triệu Tinh Lam hạ ly trà tò mò hỏi. Nha đầu Hồn Linh này cũng được coi là ổn định, tính tình cũng rất tốt, sao hôm nay lại tức giận? Hay là có người thất lễ chọc nạng quá mức?

Hồng Linh thở phì phò, lại cảm thấy vô cùng ủy khuất, thấy chủ tử Triệu Tinh Lam, dĩ nhiên trong lòng sẽ càng cảm thấy khó chịu, khó chấp nhận, không nói gì mà lặng lẽ chảy nước mắt.

"Hồng Linh, ngươi đừng khóc nữa, ngươi nói xem, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Thúy Vũ vội vàng tiến lên dùng khăn tơ lau nước mắt cho Hồng Linh, nhỏ giọng an ủi: "Ngươi như vậy, tiểu thư nhìn thấy trong lòng cũng không thoải mái đâu."

Chợt Thúy Vũ nhớ tới, trước đó mình để Hồng Linh đi lĩnh bạc hàng tháng, sao lúc này lại khóc trở lại, không phải vì chuyện lĩnh bạc hàng tháng chứ?

"Có phải ngươi mới đi lĩnh bạc hàng tháng mới xảy ra chuyện không?" Thúy Vũ vội vàng lôi kéo tay Hồng Linh hỏi.

"Còn không phải là chuyện này sao? Vừa rồi ta đi lĩnh bạc tháng này của viện chúng ta, vậy mà lại ít đi một nửa, cho nên hiện tại tiểu thư của chúng ta chỉ là thứ nữ, cho nên bạc hàng tháng cũng chỉ có vậy." Hồng Linh lấy túi đồ bạc ra.

"Coi như là thứ nữ, cũng không thể ít như vậy được. ta nhớ trong thời gian phu nhân chường quân, bạc cho Tam tiểu thư của bọn họ cũng hiểu hơn chỗ này, theo phân lệ, mỗi tháng tiểu thư được ba lượng bạc, nha đầu trong viện, đại nha đầu mỗi tháng một lượng, nhị đẳng nửa lượng, tam đẳng bốn đồng. Trong mỗi viện có hai đại nha đầu, bốn nha đầu nhị đẳng, tám tam đẳng, viện chúng ta nên có 9 lượng bạc. Số lượng hiện tại, đoán chừng cũng chỉ nhiều hơn 5 lượng một chút." Thúy Vũ ước lượng bạc nghĩ ngợi nói.

"Theo phân lệ nên nhiều như vậy, nhưng hiện nay chúng ta phụng hoàng sụp đổ không bằng gà, cùng là thứ nữ, tự nhiên chúng ta không thể kim quý bằng tỷ muội Triệu Tĩnh Yên." Triệu Tĩnh Lam nâng ly trà lên, cầm ly trà, nhẹ nhàng đẩy mảnh bụi trong chén, nói.

Mặc dù biểu hiện trên mặt tỉnh táo, nhưng đáy lòng Triệu Tĩnh Lam vẫn nhiều hơn một phần so đo, thoát nhìn bọn họ muốn để mình quyết liệt với nhà này một lần đây mà. Nếu đã như thế mình không cần suy nghĩ nhiều làm gì, ngày mai mình liền nghĩ biện pháp đưa tin tới Khánh Quốc công phủ, nghĩ biện pháp qua đó một chuyện mới được.

"Nhưng mà tiểu thư, bọn họ đang khinh người quá đáng, coi như hôm nay tiểu thư là thứ nữ, cũng nên phân bạc theo hàng tháng mới phải. Huống chi, tiểu thư xem chất lượng bạc này." Thúy Vũ cũng cảm thấy chuyện này quá mức đáng giận, phu nhân mới đi không tới mười ngày, tiểu thư cứ bị người khinh dễ như vậy.

"Hơn nữa vừa rồi lúc ta đi lấy bạc, bị bọn họ chọc tức, nói mát không ít." Hồng Linh thở phì phò: "Hắn là họ hoàn toàn quên mất ngày thường phu nhân đối đãi với họ như thế nào."

"Không phải là bọn họ quên, chẳng qua là trước khác, nay khác, bây giờ mẫu thân không có ở đây, hẳn là trong nhà có người muốn cho ta chút sắc mặt, các em làm bộ như không để ý tới là được. Sau này nếu các em đối xử chân thành với ta, tự nhiên vẫn dựa theo bạc hàng tháng đưa cho các em, không, ta sẽ cho các em gấp đôi bạc hàng tháng. Suy cho cùng viện của chúng ta không thiếu chút bạc này, những bạc chất lượng kém kia em cũng đừng để ý, Hồng Linh, em tới kho của ta mất chút bạc phân bạc cho mọi người, đừng quên dặn dò xuống, không được tiết lộ một chữ, nếu không, đừng ở trong viện của ta nữa." Hiện giờ nên đối tốt với những người trong viện của mình một chút, người bên ngoài khi dễ mình tự nhiên không cần gấp gáp, chỉ cần người trong viện đối xử trung thành với mình thì mình không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đạt được mục đích

Triệu Tĩnh Lam được Thúy Vânâng đỡ, cười đi vào phòng khách của Xuân Huy Đường.

"Tĩnh Lam bái kiến nãi nãi! Trong khoảng thời gian này bởi vì thân thể khó chịu, không thể thỉnh an nãi nãi, là Tĩnh Lam không đúng, mong rằng nãi nãi không trách tội cháu gái." Khom người khẽ cúi chào, Triệu Tĩnh Lam cười nói với Chu thị.

Sau khi Chu thị biết bệnh tình của Triệu Tĩnh Lam chuyển biến tốt, cũng không đi thăm nàng, cũng chỉ bởi vì trong lòng có hận ý đối với Sầm Mộ Vân, cũng cảm thấy Triệu Tĩnh Lam không đáng được bà quý trọng nữa, một nữ nhân như vậy, có thể sinh ra đứa bé tốt DiễđảnL««QuýĐ»ôn thế nào, cũng không bằng để tự sinh tự diệt đi, dù sao hôm nay âm ỉ thành ra như vậy, Triệu Tĩnh Lam có thật sự tốt đối với nhà bà hay không thì cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Nhưng mà khiến Chu thị bất ngờ chính là, sao Triệu Tĩnh Lam lại đột nhiên tới đây thỉnh an bà. Đứa nhỏ này, sao đột nhiên lại chạy tới, thật sự khiến bà bất ngờ.

"Đứa bé này, sao lại chạy tới đây, thân thể cháu mới tốt một chút, tại sao có thể chống lại một nhọc như vậy?" Chu thị vội để cho nha đầu đỡ Triệu Tĩnh Lam qua ngồi xuống ở bên cạnh bà, sau đó nói với Thúy Vũ: "Các người phục vụ chủ tử thế nào, vốn nên khuyên tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt ở trong phòng của mình, tại sao có thể chạy loạn? Nếu như có một chút sơ xuất, không phải kiểm cù ba năm thiêu một giờ rồi hả?"

Thúy Vũ cúi đầu, cũng không nói thêm một câu, ngược lại Triệu Tĩnh Lam nghe Chu thị nói như thế, cười nói: "Nãi nãi cũng không cần trách Thúy Vũ, bọn họ làm nha đầu cực tốt, cho dù bị người ta khi dễ, bản thân vẫn che chở cháu, không giận không oán, diễn, đàn, lê, quý, đôn. Hôm naychẳng qua là cháu khẳng khẳng muốn đến thăm nãi nãi, bọn họ cũng chỉ bị miễn cưỡng thôi. Nãi nãi, Lam Nhi đã lâu không gặp nãi nãi rồi, trong lòng cũng rất nhớ. Huống chi Ninh thế tử cũng nói, bây giờ Tĩnh Lam không có gì đáng ngại nữa, có thể ra ngoài một chuyến, đối với khôi phục thân thể cũng có chỗ tốt. Nãi nãi đừng trách nha đầu của cháu."

Chu thị nghe Tĩnh Lam nói như vậy, trong lòng cũng cảm thấy hương thụ, đứa nhỏ này, sau khi trải qua những chuyện này, ngược lại miệng ngọt hơn nhiều, lời nói ra luôn làm cho người ta cảm thấy toàn thân thoải mái. Cho nên Chu thị cười nói với Tĩnh Lam: "Làm khó cháu rồi, thế mà đứa bé này còn có hiếu tâm vậy, nãi nãi vốn cũng muốn tới thăm cháu, nhưng Ninh thế tử nói rồi, muốn cháu tĩnh dưỡng, không có việc gì thì không để cho chúng ta quấy rầy người, lúc này mới vẫn không đi thăm cháu."

Chu thị tự giác lựa chọn xem nhẹ Triệu Tĩnh Lam nói bị người ta khi dễ, đương nhiên bà đã biết đến chuyện xảy ra trong phủ, hôm qua người của phòng thu ớc hiệp Tĩnh Lam và nha đầu của nàng, đoán chừng đứa nhỏ này tới chính là vì chuyện này. Chỉ có điều đến hôm nay tất cả đã thành chắc chắn, sau này địa vị của Tĩnh Lam ở nơi này chính là như thế, nếu như không phải bởi vì nàng còn là Thế tử phi tương lai của Dục Thân Vương Phủ, có lẽ còn

không bằng hiện tại.

Nếu Sầm Mộ Vân lựa chọn trở mặt với Triệu gia, nữ nhi của nàng ta chịu uất ức cũng là phải, nếu nàng ta biết, có lẽ cũng có thể vì một nhi tử và một nữ nhi mà hòa giải với Triệu gia.

"Hiếu thuận nãi nãi vốn là cháu gái nên làm. Huống chi tấm lòng nãi nãi đối với Lam Nhi thì Lam Nhi cũng biết, mấy ngày nay, mỗi ngày nãi nãi đều phái người đi qua thăm hỏi, trong lòng Lam Nhi Diễm Đan Lạc Quý Đôn đương nhiên hiểu đây là nãi nãi yêu. Huống chi Triệu gia chúng ta gia truyền thi thư, hiếu đạo luôn đứng thứ nhất, Tinh Lam làm như thế cũng chỉ là tuân theo dạy bảo của tổ tông." Triệu Tinh Lam dịu dàng mà cười nói.

"Nói đến hiếu đạo, thật ra ta lại nghĩ tới một chuyện, mấy ngày trước nghe nói gần đây hình như thân thể ngoại tổ mẫu của cháu không tốt, cũng không biết hôm nay khỏe chưa? Vẫn nói muốn tới thăm, thế nhưng trong phủ nhiều chuyện như vậy, sao có thể phân tâm đây? Thế nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn không thể an tâm, nếu như cháu mạnh khỏe để cho cháu đi thì không tệ, nhưng hiện tại cháu lại bị bệnh, nãi nãi bên này cũng không thể yên lòng về cháu." Chu thị nói tiếp lời Triệu Tinh Lam.

"Ngoại tổ mẫu bị bệnh? Là chuyện khi nào? Cháu lại có thể không biết. Mặc dù nói ngoại tổ mẫu và Lam Nhi không thân thiết bằng nãi nãi và Lam Nhi, nhưng cũng là người thân có huyết mạch tương liên với Lam Nhi, nếu như Lam Nhi không qua chào hỏi, ngược lại là Lam Nhi không phải." Triệu Tinh Lam vội làm ra vẻ như kinh ngạc nói.

"Cháu có hiếu tâm, điều này nãi nãi dĩ nhiên biết, nhưng bây giờ thân thể cháu cũng không tiện, nếu đi đường cực nhọc chỉ sợ cũng không tiện, bằng không tiếp tục nghỉ ngơi mấy ngày nữa rồi qua thăm một chút cũng giống như nhau." Ánh sáng trong mắt Chu thị chợt lóe, không phải đang chờ lời này của Triệu Tinh Lam sao? Nàng đã qua, tự nhiên sẽ nói chuyện mình chịu uất ức ở đây cho Sầm Mộ Vân, mặc kệ Sầm Mộ Vân lạnh lùng thế nào, đối mặt với chuyện nữ nhi của mình gặp uất ức có lẽ cũng điễn đàn Lê quý đôn sẽ rất khổ sở, chỉ cần nàng ta khổ sở, chuyện này liền dễ làm rồi.

Nhưng Chu thị là người khôn khéo, dĩ nhiên không thể để Triệu Tinh Lam nhìn ra ý định, cho nên vẫn còn giả vờ khuyên Triệu Tinh Lam không nên đi. Triệu Tinh Lam cười lạnh trong lòng, giả vờ như vô tình hay cố ý nói với nàng chuyện ngoại tổ mẫu bị bệnh, không phải là vì để cho nàng nói muốn đi Khánh quốc công phủ ư, lúc này còn nói như vậy, quả nhiên không phải là người bình thường đấy. Nhưng cũng may, nàng cũng thật sự định đi thăm mẫu thân một chút, đã có cơ hội như vậy thì dĩ nhiên không thể bỏ qua.

"Mặc dù thân thể Lam Nhi không thật sự tốt, nhưng rốt cuộc vẫn không có gì đáng ngại nữa, nếu như không biết tổ mẫu bị bệnh thì cũng thôi đi, nếu hôm nay đã biết, đương nhiên không thể giả vờ làm ra vẻ như không có việc gì xảy ra. Cho dù Lam Nhi nghỉ ngơi ở trong phòng mình thì cũng khó có thể cảm thấy an tâm. Nếu nãi nãi đau lòng cho Lam Nhi, nên để Lam Nhi đi." Triệu Tinh Lam giả bộ tỏ vẻ tình chân ý thiết không hiểu tâm tư của Chu thị mà nói.

Chu thị kéo tay Tinh Lam lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ nói: "Đứa bé ngoan, khó có ai có được hiếu tâm như cháu. Cháu ngoại cũng có thể đối xử với ngoại tổ mẫu như vậy, nếu tương lai là ta, cháu nhất định sẽ càng có hiếu tâm hơn, như vậy đi, ngày mai cháu sẽ đi qua đó, nãi nãi chuẩn bị kiệu mềm đưa cháu đi."

"Tạ ơn nãi nãi thành toàn!" Triệu Tinh Lam đứng dậy khẽ cúi chào với Chu thị.

"Đứa bé ngoan, nhìn cháu hiếu thuận như vậy, nãi nãi cũng vui mừng. Bây giờ thân thể của cháu còn chưa tốt, ngày mai qua đó cũng đừng vội trở lại, ở bên kia hai ngày, đợi nghỉ ngơi tốt rồi hãy trở về." Chu thị cười nói.

Cho hai mẫu tử bọn họ có đủ thời gian, để cho các nàng khai thông thật tốt, nói không chừng chuyện này có thể vì vậy mà được giải quyết. Mặc dù bên này bà suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng Diễm Đan Lạc Quý Đôn cục diện trước mắt không có lợi với Triệu gia. Nếu như đến cuối cùng chỉ khiến Sầm Mộ Vân và Triệu gia hòa ly còn chưa tính, chỉ sợ đến cuối cùng trăm năm cơ nghiệp của Triệu gia sẽ bị phá hủy.

"Tạ ơn nãi nãi thương cảm, Lam Nhi vô cùng cảm kích."

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Triệu Tinh Yên khiêu khích

"Tạ ơn nãi nãi thương cảm, Lam Nhi vô cùng cảm kích." Triệu Tinh Lam khẽ cúi người nói. Nàng suy đoán quả nhiên đúng, đối với sự tình lần này tổ mẫu lại tính kế nàng. Những ủy khuất nàng chịu hôm đó tổ mẫu chẳng những biết mà có khi chuyện này còn do chính tay người sắp xếp, mục đích là để cho nàng cảm thấy hoàn cảnh bản thân hiện giờ không được như trước, sau đó tổ khổ với mẫu thân.

Mà Triệu Tinh Lam nàng sẽ không ngốc đến vậy, chuyện tình mấy ngày nay đương nhiên nàng sẽ nói lại với mẫu thân, nhưng cũng không thể khiến mẫu thân vì nàng mà thỏa hiệp. Ngược lại, nàng muốn mẫu thân hiểu rõ Triệu gia là loại người gì, để mẫu thân cố gắng chịu đựng, mặc dù bây giờ bên ngoài lời đồn đại rất nhiều, nhưng rất nhanh sẽ có tin đồn mới thay thế. Hơn nữa trong chuyện này mẫu thân là người bị hại, chỉ cần Hình bộ tra ra, oan khuất của mẫu thân tự nhiên sẽ được rửa sạch.

Tổ mẫu ở Hầu phủ nhiều năm như vậy đương nhiên cũng là người biết suy tính, nếu không cũng không thể bình an sống tới ngày hôm nay. Nhưng lần này

chỉ sợ tổ mẫu sẽ hối hận vì những quyết định ngày hôm nay của mình. Dĩn đ;an L3 Quy Đ0:n

Nghĩ như vậy nhưng đến lúc Triệu Tình Lam ngẩng đầu lên, tình quanh nơi khóe mắt đều đã bị che giấu. Cái Chu thị thấy cũng chỉ là một đôi mắt tràn cảm kích.

Lúc này Chu thị mới cảm thấy yên tâm, đứa nhỏ này mới bao lớn, ngày thường cũng không phải là người khôn khéo gì, mọi chuyện lần này nhất định sẽ như nàng mong muốn. Nghĩ tới đây, Chu thị vui mừng nhướn mày, tuy nhiên cũng chỉ là trong nháy mắt.

“Cháu đi đi, thay nãi nãi hỏi thăm sức khỏe ngoại tổ mẫu của cháu, nói với nàng nhớ báo trọng, khi nào có thời gian ta nhất định qua thăm.” Chu thị bộ dạng khẩn thiết nói với Triệu Tình Lam.

Triệu Tình Lam cũng không tin tưởng trong lòng nãi nãi thực sự nghĩ như vậy, người hai nhà đã náo loạn đến mức này, đoán chừng ngoại tổ mẫu bên kia cũng đã chết tâm, làm sao còn tốt bụng như vậy.

“Lam nhi thay ngoại tổ mẫu cảm ơn nãi nãi quan tâm. Ngày mai đến Khánh quốc công phủ Lam nhi nhất định sẽ chuyển lời hỏi thăm của nãi nãi đến ngoại tổ mẫu.” Triệu Tình Lam cười nói với Chu thị, sau đó lại nói: “Nếu nãi nãi không còn chuyện gì khác, Lam nhi xin phép về trước nghỉ ngơi, thuận tiện thu thập chút đồ. Cháu gái còn đang mang bệnh, những thứ cần chuẩn bị cũng nhiều hơn một chút.”

“Cháu đi đi, ngày mai cũng không cần đến thỉnh an, dùng xong điểm tâm sẽ có kiệu đến đón cháu.” Chu thị gật gù đầu nói.

Triệu Tình Lam cười hành lễ, mang theo nha đầu trở lại trong sân của mình.

Triệu Tình Lam nửa nằm nửa ngồi trên kháng, nhìn hai nha đầu cẩn thận thu dọn hành lý nàng cũng có chút suy nghĩ. Vào thời điểm nhạy cảm như thế này nàng lại đi Khánh quốc công phủ quả thật có chút không tiện đối mặt với mọi người bên ấy. Nếu như cứ cứ, cứ mầu cùng các huynh đệ tỷ muội coi nàng là nữ nhi của mầu thân thì không sao, nhưng nếu coi nàng là nữ nhi Triệu gia thì tình cảnh quả thật là khó khăn. Để l/e q/uy đ/on Lần này đến đó bãi phóng nửa điểm sơ sẩy cũng không thể có. Huống chi sau này khi mầu thân cùng cách, tương lai tạm thời cũng phải ở lại Khánh quốc công phủ.

Ai u, nhị tỷ nơi này thật nhàn rồi, so với trước kia mỗi ngày náo nhiệt thật không giống nha.” Triệu Tình Lam đang suy nghĩ thì nghe thấy một âm thanh âm dương quá khí vang lên, ngoài Triệu Tình Yên còn có thể là ai.

“Tam tiểu thư!” Hai nha đầu biết tiểu thư nhà mình không thích thất lễ nên dừng công việc trong tay lại, hướng Triệu Tình Yên thi lễ.

Triệu Tình Yên chẳng buồn liếc hai cái nha đầu, vẻ mặt cao cao tại thượng nhìn xuống Triệu Tình Lam đang ngồi trên kháng.

“Tam muội muội ngồi đi, mấy ngày nay thân mình ta không khỏe, không tiện đứng lên tiếp muội. Hồng Linh, dâng trà.” Triệu Tình Lam thấy Triệu Tình Yên không hướng mình hành lễ nên cũng lười phải đứng lên.

Muốn người khác tôn trọng mình, trước đó phải tôn trọng người khác, Triệu Tình Yên tự cho là đúng xem thường nàng, nhưng nàng ta lại quên mất, dù nàng không còn là đích nữ Triệu gia thì vẫn là tỷ tỷ của nàng ta.

Triệu Tình Yên không ngờ Triệu Tình Lam lại không giữ lễ nghi với mình, trước kia nàng ta không như vậy, làm sao mấy ngày nay so với trước kia còn kiêu ngạo hơn, chẳng lẽ là vì có quan hệ với thế tử Ninh phủ nên cậy mạnh. Nếu thật như vậy, chuyện này có thể lợi dụng được.

“Tỷ tỷ bị bệnh thời gian dài như vậy, muội cũng muốn tới thăm, nhưng trước đó Ninh thế tử có nói với tổ mẫu và phụ thân rằng tỷ tỷ cần yên tĩnh, không được quấy rầy. Hôm nay nghe nói tỷ tỷ đã có thể ra ngoài nên tới thăm một chút.” Triệu Tình Yên vừa nói chuyện vừa quan sát nét mặt Triệu Tình Lam.

Làm sao Triệu Tình Lam có thể không hiểu ý của Triệu Tình Yên, nhưng nàng sẽ không để nàng ta nhìn ra suy nghĩ trong lòng mình cho nên chỉ nhàn nhạt nói: “Ninh thế tử là một đại phu tốt, mấy ngày nay nếu không phải ngài ấy hết lòng điều trị, cái mạng này của ta có giữ được hay không cũng khó nói. Thế tử vì muốn mau chóng trị khỏi bệnh cho ta nên mới nói vậy, muội chớ để ý.” L[e]*q/uy*don

Nhìn Triệu Tình Lam một chút biểu cảm cũng không có, Triệu Tình Yên đoán không ra giữa Triệu Tình Lam và Ninh Mặc Hiên liệu có gì hay không. Chỉ là mặc kệ có gì hay không nàng cũng nhất định phải báo thù. Tuy Lộ di nương đã bắt tay vào sắp xếp kế hoạch khiến cho Triệu Tình Lam thân bại danh liệt, nhưng nàng vẫn muốn để cho nàng ta biết được, Triệu Tình Yên nàng không phải là người dễ bị khi dễ. Bị nàng ta chèn ép nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng có thể báo thù.

“Đương nhiên muội sẽ không để ý rồi, chỉ là Ninh thế tử thiếu niên xuất chúng, tỷ lại xinh đẹp như hoa, chỉ e thế tử đối với tỷ cũng không chỉ đơn thuần như vậy.” Triệu Tình Yên vừa cười vừa nói.

“Muội chớ nói đùa, Ninh thế tử là ai, ta lại là người nào, sao muội lại có thể nói những lời như vậy được? Nếu như ta đem những lời muội nói chuyển đến chỗ tổ mẫu, tổ mẫu sẽ nghĩ sao?” Triệu Tình Lam thấy Triệu Tình Yên càng nói càng quá đáng lập tức nhìn chăm chăm Triệu Tình Yên, nghiêm nghị nói.

Triệu Tình Yên cũng biết rõ, nếu lời nàng nói bị tổ mẫu nghe được, chỉ e sẽ không tha thứ cho nàng. Triệu Tình Lam dù sao cũng là thế tử phi chưa qua cửa của Dục thân vương phủ. Thôi cứ để cho nàng ta đắc ý vài ngày đi, đợi mấy ngày nữa hôn sự này không còn, để xem nàng ta lấy cái gì để mà phách lối.

“Muội chẳng qua là nghe mấy nha đầu bên ngoài nói luyên thuyên nên mới thuận miệng nói vậy, tỷ cần gì phải làm phiền đến tổ mẫu. Nếu tỷ không thích nghe, sau này muội sẽ không nói nữa, nhưng nếu là người khác lắm miệng, muội cũng không quản được đâu.” Triệu Tình Yên cười nói.

“Muội muội chỉ cần quản tốt cái miệng của mình là được. Nếu như không... , muội cũng biết đó, ta bên này có bị vu oan thế nào cũng không quan trọng, nhưng nếu để cho người của Dục thân vương phủ nghe được những lời này, chỉ sợ cái miệng nhỏ xinh đẹp của muội sẽ có chút chuyện đó. Triệu Tinh Lam vừa cúi đầu nghếch nghếch ngón tay của mình vừa không nặng không nhẹ nói với Triệu Tinh Yên.

Hết chương 38!

Chương 39: Nghèo thì tâm tư phải đổi

“Muội muội chỉ cần quản tốt cái miệng của mình là được. Nếu như không... , muội cũng biết đó, ta bên này có bị vu oan thế nào cũng không quan trọng, nhưng nếu để cho người của Dục thân vương phủ nghe được những lời này, chỉ sợ cái miệng nhỏ xinh đẹp của muội sẽ có chút chuyện đó. Triệu Tinh Lam vừa cúi đầu nghếch nghếch ngón tay của mình vừa không nặng không nhẹ nói với Triệu Tinh Yên.

Tuy trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng Triệu Tinh Lam lại có chút khó sở. Không ngờ lúc này nàng lại phải dựa vào Dục thân vương phủ - cái nơi mà cả đời nàng không muốn nhớ đến, mới có thể khiến cho muội muội đáng ghét này ngậm miệng, thật đúng là đáng buồn mà. Nàng dù được sống lại, muốn trải qua cuộc sống khác trước, nhưng vẫn là thân bất do kỷ, nhiều lúc cũng bất lực. Dd.LeQuyDon

Chỉ là hôm nay Triệu Tinh Yên tới ngược lại cũng nhắc nhở nàng, kiếp trước Triệu Tinh Yên bất chấp hậu quả muốn phá hư cuộc sống của nàng để có thể tiến vào Dục thân vương phủ. Đời này, nàng không muốn dính líu đến Dục thân vương phủ, nhưng nếu có cơ hội nàng nhất định sẽ cố gắng hết sức “giúp đỡ” Triệu Tinh Yên, để cho nàng ta trở thành nữ nhân của Dục Thân vương phủ, trải qua cuộc sống mà nàng ta mong muốn.

Triệu Tinh Yên nghe vậy quả nhiên ngậm miệng lại. Đối với nàng, Triệu Tinh Lam không đủ để khiến nàng sợ, nhưng Dục thân vương phủ lại khác, tuy chỉ là họ hàng xa của hoàng thượng nhưng dù sao cũng là vọng thế Thân vương (tức vị thân vương được truyền đời, không bị giáng cấp ở các thế hệ tiếp theo), một tiểu thư khuê các nhỏ nhỏ như nàng đặc tội không nổi. Đành nhẫn nại thêm vài ngày, đợi Triệu Tinh Lam và Dục thân vương phủ không còn quan hệ, lúc đó nàng lại đến. Hiện tại nàng và Triệu Tinh Lam giống nhau, nhưng vị hôn phu sau này nàng nhất định tìm một mối tốt, đè ép Triệu Tinh Lam không ngóc nổi đầu mới thôi.

“Muội muội lỡ lời, tỷ tỷ không nên tức giận. Tỷ tỷ hãy an tâm dưỡng bệnh, muội muội cáo từ.” Triệu Tinh Yên vênh váo tự đắc bước đi ra ngoài.

“Hừ! Người gì mà, tự nhiên chạy đến viện chúng ta điều võ dương oai! Thật tự cho mình là nhất mà. Chẳng qua là ý vào vị di nương hồ ly tinh của nàng ta mà thôi”. Hồng Linh giận dữ nhìn về bóng lưng Triệu Tinh Yên nói.

“Quên đi, Hồng Linh, so đo với loại người như thế thì có ích lợi gì, người đi lấy đồ ăn đi. Chúng ta ăn sớm một chút rồi nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải đi Khánh quốc công phủ, ta không muốn mẫu thân thấy ta uể oải, không có tinh thần.” Triệu Tinh Lam cũng lười so đo với Triệu Tinh Yên, nàng còn đang nghĩ ngày mai sang Khánh quốc công phủ phải nói chuyện với mẫu thân như thế nào. Cũng nhân tiện tìm nhị cữu cữu, nhờ người nghĩ biện pháp làm thế nào để có thể lui thành công mối hôn sự với Dục thân vương phủ.

"Dạ, tiểu thư!" Hồng Linh vâng lời để đồ trong tay xuống, sau đó đi phòng bếp.

“Tiểu thư, hiện giờ đồ ăn của chúng ta càng ngày càng tệ, sao người không nói cho lão thái quân biết?” Thúy Vũ nhìn Triệu Tinh Lam hỏi. Ngày đó không phải lão thái quân đã nói dù bây giờ tiểu thư không phải con vợ cả, nhưng mọi đãi ngộ vẫn theo như con vợ cả cơ mà, sao mới đó mà đã biến thành như vậy?

“Có cái gì để nói? Cục diện bây giờ chưa hẳn đã là điều tổ mẫu không muốn thấy. Nói không chừng, chính người đã ngầm cho phép ở phía sau, nếu không những hạ nhân kia đâu dám đối xử với ta như vậy. Đương nhiên ta sẽ không vì chuyện này mà ý kiến. Huống chi đồ ăn dù kém một chút, chỉ cần có thể nuốt xuống liền không sao, cho dù không có cấp đủ, chúng ta cũng sẽ không thiếu, cần gì phải tranh chút này?” Trải qua một lần sinh tử, Triệu Tinh Lam đối với những thứ này liền xem nhẹ. Dù sao, thay đổi vận mệnh của mình mới là việc nên làm. Hôm nay mẫu thân còn sống chứng tỏ có một số việc vì nàng sống lại mà thay đổi, như vậy thì để cho mọi chuyện đều thay đổi đi. ddlequydon@

Thúy Vũ nhìn tiểu thư nhà mình bình tĩnh nói cũng không nhiều lời nữa, chỉ giờ gói đồ trong tay lên nói: “Mấy thứ đồ tiểu thư dọn đều đã sắp xếp xong, ngày mai chỉ cần mang đi là được.”

Triệu Tinh Lam gật đầu: “Trước cứ sắp xếp như vậy đi, nếu tối nay lại nhớ ra cái gì, sáng mai bổ sung vẫn kịp.”

Không lâu sau, Hồng Linh mang theo hộp đựng thức ăn đi đến, cười nói: “Tối nay đồ ăn tuy có chút đơn giản, nhưng có lẽ lại hợp khẩu vị của tiểu thư.”

Thúy Vũ vội tiếp nhận hộp đựng thức ăn trong tay Hồng Linh, sau đó lấy đồ ăn bên trong ra. Chẳng qua là bốn món ăn nhạt, đều là đồ chay, so với trước kia quả thật kém hơn rất nhiều.

“Thực ra mấy món này đều là thứ ta thích.” Triệu Tinh Lam cười nói.

“Nhưng mà tiểu thư, dựa theo phân lệ thì mỗi ngày các tiểu thư thứ xuất vốn được sáu món ăn, ba mặn, ba chay, thêm một món canh. Nhưng giờ lại thiếu mất gần nửa.” Thúy Vũ tức giận bất bình nói.

“Ba người chúng ta bốn món này cũng đủ ăn rồi, đều là nữ nhi, lượng ăn cũng không lớn.” Hồng Linh vừa nói vừa lấy ra một bát cơm nhỏ từ trong hộp đựng thức ăn.

Dựa theo quy củ Triệu gia, đồ ăn của tiểu thư và thiếp thân nha hoàn đều ở cùng một chỗ, cho nên bốn món ăn đơn giản này đúng là có chút thiếu, nhưng may mà còn có thể ăn.

“Đúng vậy, có thể đủ ăn là tốt rồi, bây giờ còn có thể sống, có cái mà ăn đã là may mắn trời cho rồi.” Triệu Tình Lam tiếp nhận bát com trong tay Hồng Linh nói.

Dù trong lòng Thúy Vũ có cảm thấy bất mãn, nhưng tiểu thư đã không nói thì nàng cũng không tiện nhiều lời, cho nên lo tập trung hầu hạ tiểu thư dùng bữa. Triệu Tình Lam ăn non nửa bát com thì dừng đĩa, nói no rồi, để cho hai người Thúy Vũ và Hồng Linh đến ăn.

Trong hộp đựng thức ăn còn hai bát com gạo lức, Hồng Linh và Thúy Vũ lập tức bung lên ăn.

“Sau này các người cầm chút bạc vụn đưa nhà bếp, chúng ta tự lo việc ăn uống. Cho dù có người an bài không cho chúng ta tốt thì chúng ta cũng không thể quá kém được.” Triệu Tình Lam suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy cho dù nàng có thể chịu ủy khuất thì cũng không thể để liên lụy người bên cạnh được. Hai nha đầu này ngày thường đều thích ăn thịt, mấy ngày nay lại ăn đồ chay không chút hương vị, chính nàng còn cảm thấy nhạt nhẽo, huống hồ các nàng ấy. Leequysddoon

“Tiểu thư là chủ tử, vì sao lại phải đưa tiền cho hạ nhân mới có được đồ ăn tốt hơn?” Hồng Linh nói thẳng.

“Không sao, không có gì đáng ngại, ta chẳng qua là nghĩ đồ ăn của chúng ta còn như vậy nói gì đến những người khác trong viện. Các người ra ngoài xem một chút đồ ăn của các nàng ấy đi.” Triệu Tình Lam cảm thấy cứ thế này mãi thì hạ nhân trong viện và nàng sớm muộn cũng lục đục. Lần này sau khi trở về cần phải nghĩ biện pháp giải quyết mới được.

“Dạ, tiểu thư!” Mỗi ngày Hồng Linh đều đi lấy đồ ăn nên biết rõ, bất kể là chủ tử hay hạ nhân, đồ ăn trong viện đều kém nhất. Tuy rằng hiện giờ còn chưa nghe thấy có người nói gì không hài lòng, nhưng nếu cứ thế này mãi kiểu gì cũng sẽ có người nghĩ đến việc đi tìm chủ tử tốt hơn, lúc đó mới thực là không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Gặp nhau trên đường

Thúy Vũ và Hồng Linh ra ngoài tìm hiểu một chút đồ ăn của những hạ nhân khác trong viện, quả nhiên là không bằng trước kia, miễn cưỡng coi như là ăn đủ no. Hai người thấy vậy cũng an ủi mọi người một phen, nói tiểu thư nhất định sẽ nghĩ cách. Những người này vốn cảm gấp đôi tiền tiêu hàng tháng, lúc này dù trong lòng có chút không thoải mái cũng không nói nhiều, dù sao thêm được chút tiền trợ cấp gia đình mới là quan trọng, ăn uống kém một chút cũng không sao, chỉ cần no bụng là được.

Đến nhà chính, Thúy Vũ và Hồng Linh nói lại tình huống tìm hiểu được cho Triệu Tình Lam, Triệu Tình Lam nghe xong cũng chỉ gật đầu, không nói thêm gì rồi phân phó đi ngủ. Ba chủ tử suốt đêm không nói chuyện, yên lặng đến sáng sớm ngày hôm sau, dùng chút điểm tâm đơn giản, đợi một chút quả nhiên có một cỗ kiệu mềm đến đón.

Thúy Vũ nhìn cỗ kiệu mềm cảm thấy có chút kỳ quái, không hiểu lão thái quân nghĩ như thế nào nữa, vừa mặc cho người khác khi dễ tiểu thư nhà nàng vừa phân phó một cỗ kiệu sa hoa như vậy đưa tiểu thư đi Khánh quốc công phủ. Chẳng lẽ lão thái quân đối với tiểu thư cũng chỉ là quan tâm đến thể diện bên ngoài? le@quydon

Triệu Tình Lam cười cười nhìn cỗ kiệu, quả nhiên là kiệu tốt. Thoạt nhìn có vẻ tổ mẫu vẫn để ý đến thể diện nha. Nhưng nghĩ sâu hơn một chút, có lẽ tổ mẫu muốn cho mẫu thân thấy hiện giờ tình cảnh mình của mình trong ngoài bất nhất, không tốt chút nào.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi." Hai nha đầu Thúy Vũ và Hồng Linh mỗi người cầm một cái bao, nhìn Triệu Tình Lam cười nói. Xem ra hôm nay tiểu thư ngồi kiệu, nha hoàn các nàng chỉ có thể đi bộ theo thôi. Cũng may Khánh quốc công phủ không xa, đi một chút là tới.

Thấy Thúy Vũ và Hồng Linh chuẩn bị đi theo, gã sai vặt Chu thị phái tới lập tức nói: "Lão thái quân còn chuẩn bị một cỗ xe ngựa, tiểu thư ngồi kiệu cũng không cần hầu hạ, hai vị cô nương ngồi xe ngựa đi."

Hai nha đầu nghe vậy nhìn nhau cười, xem ra hôm nay lão thái quân cấp đủ thể diện cho tiểu thư làm cho nha hoàn bọn họ cũng được hưởng lây, không cần tự mình đi bộ, vì vậy lập tức đi về phía xe ngựa ở hậu viện.

Lại nói đến Triệu Tình Lam lúc này đang ngồi trên cỗ kiệu phía trước, kiệu mềm làm nàng cảm thấy thoải mái, thậm chí còn có chút buồn ngủ. Trên cỗ kiệu có một lớp rèm che bao phủ, xuyên qua đó có thể quan sát bên ngoài nhưng người bên ngoài lại không thể nhìn vào bên trong. Tuy nhiên lúc này Triệu Tình Lam lại đang có chuyện trong lòng không có tâm trạng quan sát cuộc sống bên ngoài.

Triệu Tình Lam chỉ nhắm mắt lại lẳng lặng suy nghĩ, đợi lát nữa đến Khánh quốc công phủ, phải nói với mẫu thân những chuyện này như thế nào, phải làm sao để tốt nhất cho hai mẫu nữ nàng. Ở niên đại này, nữ nhân muốn làm cái gì cũng không dễ dàng, vừa muốn thoát khỏi Triệu gia vừa muốn bảo vệ danh tiếng quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Đột nhiên Triệu Tình Lam cảm thấy cỗ kiệu chấn động khiến nàng suýt chút nữa thì ngã ra ngoài. Trong lúc cuồng quýt, nàng nắm lấy tay vịn trên cỗ kiệu,

cố gắng ổn định lại chính mình. Mấy kiểu phu cũng vội vàng điều chỉnh lại thăng bằng, chờ đến khi ổn định, Triệu Tinh Lam mới có thể xem xem chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra là có một thiếu niên cưỡi ngựa đột nhiên lao tới, suýt chút nữa đụng phải cổ kiệu của nàng. May mắn là mấy kiểu phu này đều có kinh nghiệm, vào lúc nguy cấp biết phải làm như thế nào để ổn định cổ kiệu, nếu không hôm nay chỉ sợ nàng sẽ ngã hồng người mất. Dd/le/quy/don Triệu Tinh Lam thấy vậy trong lòng âm thầm nghĩ: “Nguy hiểm thật!”

“Vị tiểu thư này, là tại hạ thất lễ, vừa rồi con ngựa của tại hạ không hiểu sao lại trở nên nóng nảy, suýt chút nữa đụng phải tiểu thư, kính xin tiểu thư tha lỗi.” Trong khi Triệu Tinh Lam còn đang ngẩn người, thiếu niên kia đã ổn định lại ngựa, bởi vì suýt chút nữa làm bị thương người khác nên vội vàng dắt ngựa tới, chấp tay nói với Triệu Tinh Lam.

“Không sao, cũng may là không có chuyện gì, về sau công tử chú ý hơn một chút là được.” Triệu Tinh Lam không định truy cứu chuyện này, bản thân không có việc gì là tốt rồi, hơn nữa bây giờ thân phận nàng cũng không tiện đề lộ ra ngoài, nếu không muốn nghe thiên hạ đàm tiếu thì vẫn nên ít xuất hiện một chút. Huống chi thiếu niên này cũng đã chủ động đến nhận lỗi, nàng cần gì bắt bẻ không tha.

Thiếu niên nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, hẳn còn cho rằng vị tiểu thư này sẽ gây chút chuyện, ít nhất thì cũng không dễ nói chuyện như vậy, kiểu gì cũng phải thuyết giáo vài câu mới cho qua, nhưng không ngờ mọi chuyện lại cứ nhẹ nhàng như vậy là xong, điều này khiến hắn không biết phải ứng đối tiếp như thế nào.

"Tiểu thư không sao là tốt rồi, tại hạ về sau nhất định sẽ cẩn thận, không lỗ mãng như vậy nữa." Thiếu niên dừng một lúc rồi lại nói: "Tại hạ là thế tử Lan thân vương phủ Sở Bắc Niên, nếu như có việc gì cần, tiểu thư có thể cho người đến tìm tại hạ, coi như là đề báo đáp hôm nay tiểu thư đã không trách tội!"

Nghe thiếu niên tự giới thiệu, lúc này Triệu Tinh Lam mới nhìn thẳng người trước mắt, thiếu niên này là thế tử Lan thân vương phủ? Sao nàng lại không nhận ra nhỉ, trước kia rõ ràng là đã từng gặp người này rồi mà. Lúc này Triệu Tinh Lam cảm thấy có chút mơ hồ nhìn thiếu niên một cách chăm chú, chỉ thấy người thiếu niên trước mắt này có một đôi mắt dài trong suốt, sáng ngời, lộ ra vẻ trẻ con, sống mũi thẳng tắp, làn da bóng loáng, đôi môi mỏng hiện ra màu hồng khả ái, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ. Quả thật là thế tử Lan thân vương phủ nhưng nhỏ hơn một chút so với trong trí nhớ của nàng, trong kiếp trước phải mấy năm sau nàng mới nhận thức hắn.

"Thì ra là thế tử Lan thân vương phủ, bên này cũng không có gì cần nhờ thế tử hỗ trợ, sau này nếu có sẽ đến làm phiền thế tử sau, hôm nay tiểu nữ còn có chút chuyện, xin được cáo từ trước." Triệu Tinh Lam không có ý định liên quan quá nhiều với những người này cho nên vội vàng từ chối. Đối với những người nàng đã từng gặp ở kiếp trước, kiếp này nàng không muốn liên quan đến họ nữa. DD:Le^quyDon

Thiếu niên cảm thấy giọng nói của Triệu Tinh Lam vô cùng mềm mại động lòng người, muốn nói thêm với nàng mấy câu, nhưng Triệu Tinh Lam lại thể hiện thái độ cự tuyệt rất rõ ràng, dường như không muốn cùng hắn nói chuyện. Không biết là thiên kim phủ nào, hắn đang định hỏi thì lại thấy cổ kiệu của nàng đã đi rồi.

Thiếu niên nhìn thấy phía sau cổ kiệu còn có một cỗ xe ngựa, đoán chắc cũng không phải tiểu hộ nhân gia, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đi theo phía sau xe ngựa, hoàn toàn quên mất đây vốn không phải con đường hắn đang đi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Khánh quốc công phủ

Từ lúc Triệu Tinh Lam gặp thế tử Lan thân vương phủ Sở Bắc Niên trong lòng vẫn luôn cảm thấy có chút lo lắng bất an cho nên cũng không rảnh bận tâm chuyện khác, chỉ mong có thể nhanh nhanh đến Khánh quốc công phủ, đương nhiên không chú ý đến có người đi theo phía sau.

Sở Bắc Niên đi theo Triệu Tinh Lam đến đại môn Khánh quốc công phủ, thấy cổ kiệu đưa nàng đi qua cổng lớn, lòng thầm nghĩ: “Thì ra là tiểu thư Khánh quốc công phủ, thảo nào lại có tầm lòng rộng lớn, dịu dàng động lòng người như vậy. Khánh quốc công phủ quả nhiên là kinh thành đệ nhất thư hương thế gia, cho dù gần đây có chút chuyện ồn ào, nhưng hình như cũng không phải do người Khánh quốc công phủ gây chuyện.” Mãi cho đến khi đoàn người đều đã đi vào, lúc này Sở Bắc Niên mới lưu luyến rời đi.

Sở Bắc Niên cảm thấy kỳ quái, nữ tử này hắn chỉ thấy thoáng qua, ngay cả dung mạo như thế nào cũng không biết, chỉ có thể đoán nàng tầm mười bốn mười lăm gì đó, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại có chút cảm giác xao động.

Đối với những chuyện xảy ra bên ngoài đại môn Triệu Tinh Lam không hề hay biết, nàng chỉ vội vàng đi vào bên trong, đây không phải lần đầu nàng tới Khánh quốc công phủ nhưng lần này đi cảm giác không còn giống như trước, không biết là do tâm tính của nàng thay đổi hay là do nguyên nhân khác.

Nếu như bắt buộc phải nói, thì có lẽ là bởi đã nhiều năm rồi nàng chưa đến đây, trong kiếp trước, kể từ lúc mẫu thân gặp chuyện không may, Khánh quốc công phủ và Vạn An hầu phủ lập tức cắt đứt quan hệ, ngay cả đứa cháu ngoại là nàng cũng không nhận, cho nên một lần nữa đặt chân đến nơi này, nàng không tránh khỏi có chút cảm giác lạ lẫm.

Triệu Tinh Lam trong lòng mang theo lo lắng tiến đến nội môn, nơi này sớm đã có tiểu nha đầu cùng với mấy gã sai vặt đứng chờ, đợi đến khi kiệu phu buông cổ kiệu xuống, Hồng Linh và Thúy Vũ cũng đã chạy tới, thấy mấy nha đầu do Sầm mẫu phái đến vội vàng làm lễ ra mắt.

Triệu Tinh Lam nghĩ đến đây đã là nội môn rồi, đang định xuống kiệu đi tiếp thì nghe thấy tiểu nha đầu nói: “Lão thái quân có dặn, biểu tiểu thư mới khỏi bệnh, thân thể còn yếu, vẫn nên ngồi kiệu đi vào, không cần để ý những nghi thức xã giao kia.”

Triệu Tinh Lam cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: “Đây là tâm ý của ngoại tổ mẫu, sao ta có thể từ chối?”

Sau khi làm lễ ra mắt, mấy nha đầu do Sầm mẫu phái tới lập tức bảo mấy gã sai vặt tiến đến nâng cổ kiệu của Triệu Tinh Lam đi vào bên trong. Qua lớp rèm che, Triệu Tinh Lam lơ mơ thấy được cảnh vật hai bên đường. Gặp lại những cảnh vật vừa quen thuộc vừa xa lạ này, Triệu Tinh Lam bỗng cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lần này đến Khánh quốc công phủ vô cùng quan trọng, nói không chừng sau này nàng còn phải dựa vào nơi đây mà sống.

Mãi cho đến khi tới trước cửa thùy hoa cổ kiệu mới từ hạ xuống, mấy gã sai vặt lập tức rút lui một cách có trật tự, Hồng Linh cũng vội vàng chạy đến, nâng màn kiệu lên, đỡ chủ tử nhà mình xuống kiệu. Die nđ anLe eQ uy Don

Triệu Tinh Lam được Hồng Linh giúp đỡ đi vào cửa thùy hoa, quan sát thấy hai bên là một dãy hành lang dài, chính giữa là tiền sảnh, phía trước đặt một tấm bình phong làm bằng gỗ tử đàn. Đi qua bình phong là ba gian phòng nhỏ, sau đó là thính phòng rồi đến chính phòng đại viện. Chính phòng gồm năm gian thượng phòng được trạm trổ rường cột, hai bên hành lang nối với sương phòng, trên đó treo đầy những lồng chim đủ loại màu sắc.

Đến nơi, tiểu nha đầu lúc trước đi đón tiến lên vén rèm mời nàng đi vào. Lúc Triệu Tinh Lam tiến vào chính sảnh lập tức nhìn thấy một phụ nhân khoảng hơn 50 tuổi, vẻ mặt ôn hòa ngồi phía trên, mẫu thân nàng hầu hạ bên cạnh.

“Bẩm, biểu thiều thư đã tới ạ.” Nha đầu kia cười bẩm báo, lúc này hai mẫu nữ đang ngồi phía trên mới ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Tinh Lam đang đứng trước cửa.

Gặp lại mẫu thân, Triệu Tinh Lam không khỏi cảm thấy có chút cảm giác cảnh còn người mất. Mới chỉ mấy ngày không gặp, mẫu thân trông có vẻ già đi mấy tuổi, điều này khiến nàng cảm thấy đau lòng, xem ra chuyện lần này đối với mẫu thân quả thực là một sự thương tổn lớn. Mặc dù nói lời là ở Triệu gia, nhưng là một nữ nhân, ngay từ đầu mẫu thân đã ở vào thế yếu, những thương tổn người phải chịu so với phụ thân lớn hơn rất nhiều. Nhưng chuyện cho tới bây giờ đã không còn đường lui, dù khó khăn cũng phải kiên trì, nếu như mẫu thân buông tha, những tổn thương người phải chịu còn lớn hơn gấp bội. Die,n đạ,nLe:Quy;don

Triệu Tinh Lam vừa nghĩ vừa hành lễ với ngoại tổ mẫu và mẫu thân, sau đó lại tiếp tục hành lễ với ba vị cữu mẫu đang ngồi bên dưới. Phía sau các vị cữu mẫu là những biểu tỳ, biểu muội còn chưa xuất giá, tất cả đều tụ tập ở đây. Mặc dù đã lâu chưa gặp, nhưng Triệu Tinh Lam vẫn còn chút ấn tượng đối với các nàng, lập tức làm lễ ra mắt với từng người, mấy vị tỷ muội cũng vội vàng đáp lễ lại Triệu Tinh Lam.

“Lam nhi, nghe nói con mới bị bệnh, hôm nay đã khỏi hẳn chưa?” Sầm mẫu cười cười kêu Triệu Tinh Lam đến ngồi bên cạnh mình, sau đó hỏi.

Việc Triệu Tinh Lam giả bệnh ở Khánh quốc công phủ chỉ có mấy người biết, những người khác đều cho rằng nàng thực sự bệnh nặng.

“Cám ơn ngoại tổ mẫu thương nhớ, hiện giờ con tuy vẫn còn chút mệt nhưng nhìn chung không có gì đáng ngại.” Triệu Tinh Lam cười đáp lời, nhìn ngoại tổ mẫu đối với nàng trước sau như một, những thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

“Nếu Lam nhi còn chưa có bình phục thì nên ở nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, sao lại có thể vất vả mệt nhọc đến đây, dù là nhớ nhung ngoại tổ mẫu thì cũng nên dưỡng tốt rồi hãy đến chứ, ngộ nhờ bệnh tình tái phát, bản thân con phải chịu tội, mà chúng ta cũng lo lắng.” Nói chuyện là đại cữu mẫu Ngụy thị, trong lời nói có chút quan tâm thật lòng.

Triệu Tinh Lam biết, đại cữu mẫu của nàng tuy có chút hồ đồ nhưng lại là người cực tốt, cho nên cười nói: “Con cũng định tĩnh dưỡng mấy ngày, nhưng nghe nói gần đây ngoại tổ mẫu không được khỏe, nên mới vội vàng đến thăm người.” L[e]*q/u;y*don

Triệu Tinh Lam cũng không sợ ý, quan sát thấy trên mặt Sầm mẫu mặc dù có chút ưu sầu nhưng thân thể vẫn vô cùng tốt, nơi nào thấy biểu hiện bệnh đâu, việc Sầm mẫu bệnh lần này chỉ e là do Chi thị tự biên ra để nàng tới Khánh quốc công phủ, cho nên mới vịn theo lời đại cữu mẫu nói chuyện này ra.

Sầm mẫu dù sao cũng sống mấy chục năm trong cao môn đại hộ, có chuyện gì chưa từng thấy qua, nghe Triệu Tinh Lam nói vậy trong lòng cũng hiểu được đại khái cho nên cười nói: “Không biết Lam nhi từ đâu nghe được tin tức này, rõ ràng là nói láo, ta đây trước giờ vẫn khỏe mạnh, nhưng dù sao con cũng đã tới, ở đâu tĩnh dưỡng cũng vậy thôi, ở bên này có khi còn tốt hơn so với bên đó. Con cứ ở lại Tây sương phòng chỗ ta.” Sau đó lại nói với mấy người tức phụ: “Con bé còn đang bệnh, mọi chuyện đều không thể sơ suất.”

Hiện nay Khánh quốc công phủ là Ngụy thị làm đương gia, nghe Sầm mẫu nói vậy vội vàng đứng dậy cười nói: “Dạ, nhi tức đã biết, chắc chắn sẽ an bài thật tốt cho chất nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Khánh quốc công phủ (2)

Hiện nay Khánh quốc công phủ là Ngụy thị làm đương gia, nghe Sầm mẫu nói vậy vội vàng đứng dậy cười nói: “Dạ, nhi tức đã biết, chắc chắn sẽ an bài thật tốt cho chất nữ.”

Ngụy thị vốn là người tốt, hơn nữa nàng cũng biết rõ, dạo này bà bà vì chuyện của tiểu cô tử mà vẫn luôn lo lắng, hiện tại ngoại sinh nữ tới, có lẽ cũng là chuyện tốt, nàng là nàng dâu, những chuyện nhỏ như vậy vẫn có thể vì bà bà mà cố gắng.

Ngụy thị trong lòng cũng hiểu, nàng có thể trở thành đương gia cái nhà này là do bà bà đối tốt với nàng, còn nếu chỉ dựa vào lão gia vô dụng nhà nàng thì nàng đã không thể thuận lợi xử lý mọi chuyện trong nhà rồi, trước giờ địa vị của nữ nhân vốn được quyết định bởi tiếng nói của trượng phu trong gia đình mà. Nghĩ tới đây trong lòng Ngụy thị lại cảm thấy có chút khổ sở, nhưng mặc kệ cuộc sống có không vui thế nào thì vẫn phải trôi qua, trước mắt thứ nàng có thể dựa vào chỉ có chính bản thân mình và bà bà mà thôi.

Đối với Ngụy thị, trước giờ Sầm mẫu vẫn luôn tin tưởng, mấy năm nay nàng dâu cả quản gia đầu ra đó, cũng không có xảy ra chuyện gì, cái đứa nhi tử không nên thân của nàng có thể thú được nàng dâu như vậy coi như là có phúc rồi, cho nên khi nghe Ngụy thị nói vậy Sầm mẫu chỉ gật nhẹ đầu.

Lúc này phu nhân Nhị lão gia Sầm Mộ Nam - An thị cũng cười nói: “Lam nhi khỏi hẳn rồi hả? Mấy hôm trước nghe nhị cữu ngoại nói ta rất lo lắng đó, muốn qua thăm con nhưng lại không có cơ hội. Hôm nay con đã đến rồi, ta cũng muốn quan tâm con chút, nếu có cái gì cần nhớ đến tìm ta. Bên đại cữu mẫu của con quản quỹ chung, có nhiều cái cũng không tiện chi, nhưng ta bên này lại khác, lát nữa sẽ sai bọn nha đầu mang đến cho con chút thuốc bổ, mặc dù không bằng được đồ trong cung nhưng cũng là đồ cực phẩm, đối với sức khỏe của con cũng có chỗ tốt.” Lee^q uyyDoo^nn

Nghe Nhị tẩu nói vậy, phu nhân Tam lão gia Sầm Mộ Hòe - Lý thị cũng không thể rút lại phía sau, vội cười nói: “Tam cữu cữu con cũng nói rồi, hẳn chỉ có mình con là ngoại sinh nữ, sao có thể không quan tâm. Ta không so được với Nhị cữu mẫu con, nhưng bên ta có chút tơ lụa do thôn trang gửi lên, chất vải cực tốt, ta đã cho người chuẩn bị một ít, lát nữa đưa tới đây cho con may vài bộ xiêm y, con vừa mới bệnh xong, cũng nên làm mấy bộ xiêm y tươi sáng một chút.”

“Lam nhi cảm tạ sự yêu thương của các vị cữu mẫu.” Nếu là Triệu Tinh Lam trước kia chắc chắn sẽ chỉ rụt rè cúi đầu tạ ơn, nhưng hôm nay nàng sống lại lần nữa, cách nghĩ cũng có sự thay đổi, cho nên mới tươi cười lễ lẽ với các vị cữu mẫu.

Mọi người ở đây đều biết tính cách Triệu Tinh Lam trước giờ, nay thấy nàng như vậy cũng cảm thấy vui vẻ, còn cảm thấy đáng yêu hơn so với trước kia.

“Vây đi, trang phục của các tiểu thư trong phủ chúng ta trước giờ đều không mượn tay người ngoài, đồ của Lam nhi chắc cũng vậy, ta không có gì tốt, chỉ có hai nha đầu có khả năng khâu thêu khá cao, để cho bọn chúng hỗ trợ Lam nhi may xiêm y. Sau này Lam nhi có về bên ấy cũng mang theo bọn chúng trở về.” Ngụy thị thấy hai em dâu tặng đồ, nàng không tặng không được, vì vậy mới nói.

“Cái này Lam nhi ngàn lần không dám nhận.” Triệu Tinh Lam vội vàng nói: “Các vị cữu mẫu đã ban thưởng cho Lam nhi rất nhiều rồi, nay người cũng ban cho khiến Lam nhi nào dám nhận. Huống chi mấy nha đầu của đại cữu mẫu ban cho chắc chắn đều là nhất đẳng nha hoàn, nhưng bên Lam nhi đã có hai nhất đẳng nha hoàn rồi, cũng không thể vô cớ giáng cấp, mà không giáng cấp họ thì lại không thể an trí cho hai vị tỷ tỷ này.”

“Lam nhi à, ngàn ngữ có câu, trưởng giả ban thưởng, không thể không nhận. Nếu đại cữu mẫu đã đưa cho con hai đứa nha đầu, con nhận lấy là được. Cho dù có về bên kia con cũng không cần lo lắng, bọn họ vẫn là người Khánh quốc công phủ, tiền tiêu hàng tháng của họ con cũng không cần quan tâm, chỉ cần sắp xếp các nàng bên người là được.” di@en*dyanleeequyydooon Sầm mẫu mở miệng nói.

Triệu Tinh Lam khẽ động suy nghĩ lập tức hiểu rõ, hai nha đầu này chỉ sợ lại lịch không đơn giản vậy, có lẽ các nàng là do ngoại tổ mẫu dụng tâm an bài cho mình, xem ra đại cữu mẫu đúng là tâm phúc bên người ngoại tổ mẫu rồi. Thôi, nếu ngoại tổ mẫu đã nói vậy, nàng cũng thuận nước đẩy thuyền nhận lấy hai người bọn họ, người ngoại tổ mẫu an bài chắc chắn sẽ không hại nàng.

“Ngoại tổ mẫu nói vậy, Lam nhi mà không nhận thì thành thất lễ, Lam nhi xin nhận ạ.” Triệu Tinh Lam dịu dàng cười đáp lời.

“Mẫu thân, trước hết vẫn để cho Lam nhi rửa mặt chải đầu chút đã.” lúc này Sầm Mộ Vân mới nói được một câu.

“Cũng tốt, chờ Lam nhi rửa mặt chải đầu xong cũng vừa kịp bữa trưa. Hôm nay con bé đến, đã nhắc nhà bếp chuẩn bị chưa?” Sầm mẫu cười hỏi Ngụy thị.

“Lão thái quân yên tâm, con đã sớm dặn dò nhà bếp chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Lam nhi rồi, buổi tối chờ mấy vị lão gia chớ về là có thể sẵn sàng.” Ngụy thị cười trả lời.

Trước kia có như thế nào cũng không sao, nhưng hiện tại không thể sơ suất. Bây giờ lời đồn đãi bên ngoài vốn đã không tốt, tiểu cô tử nhà mình phải chịu người đời tổn thương, lúc này người nhà mẹ đẻ lại càng phải ở bên cạnh làm chỗ dựa cho nàng, không thể để người ngoài coi thường được.

“Rất tốt, mấy người các ngoại yêu thương Lam nhi như vậy khiến ta cảm thấy rất vui mừng.” Sầm mẫu thỏa mãn gật đầu.

Sầm Mộ Vân thấy mấy vị tẩu tử coi trọng nữ nhi nàng như vậy sao có thể không cảm kích. Xem ra nhà mẹ đẻ quả thật đối xử với nàng rất tốt, bây giờ nàng đã hết hy vọng với người Triệu gia rồi, sau này chỉ có thể dựa vào nhà mẹ đẻ thôi. Ziendan

Sớm đã có nha đầu bên cạnh Sầm mẫu đưa Triệu Tinh Lam đi xuống rửa mặt, sau đó lại để cho các vị tiểu thư đưa nàng ra ngoài tâm sự.

Bên này Sầm Mộ Vân giữ lại Hồng Linh, muốn hỏi nàng một số việc. Kể từ lúc trở về nhà mẹ đẻ, Sầm Mộ Vân vẫn cảm thấy không an tâm về nữ nhi, nữ tử hiện không có ở Triệu gia, dù bọn họ có muốn khi dễ cũng không được, nhưng nữ nhi lại khác, chỉ e là phải chịu nhiều khổ sở rồi.

“Hồng Linh, người đã đi theo Lam nhi nhiều năm rồi, ta chỉ muốn hỏi người một chút, từ ngày ta đi, Lam nhi đã phải chịu bao nhiêu uất ức?” Cuối cùng Sầm Mộ Vân vẫn hỏi điều mà nàng lo lắng nhất.

“Bẩm phu nhân, người cũng biết tính tình lão gia và lão thái quân rồi đó, tiểu thư làm sao có thể không phải chịu uất ức. Hiện nay tiểu tiên hàng tháng và thức ăn hàng ngày đều bị cắt giảm không ít, tiểu thư phải lấy vốn riêng để bù vào. Tiểu thư muốn để cho chúng ta sống thật tốt, chỉ có nàng sống tốt thì phu nhân mới có thể an tâm.” Hồng Linh nhẹ nhàng kể lại tình huống hiện tại nhưng cũng không nói tỉ mỉ.

“Làm khó con bé rồi.” Sầm Mộ Vân đã sớm nghĩ đến những điều này, nhưng khi nghe Hồng Linh nói vẫn không nén được mà đỏ mắt.

“Nghe ta nói đã, cô nãi nãi người cũng đừng khóc, con bé chịu uất ức cũng chỉ là nhất thời thôi. Mặc kệ người khác nói gì, ngoại sinh nữ của Khánh quốc công phủ chúng ta không phải là người mà người khác có thể ức hiếp.” Sầm gia Tam phu nhân xuất thân hoàng thượng, thừa nhỏ cũng từng phụ giúp phụ huynh buôn bán nên lời nói ra cũng rất thẳng thắn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Quyết định

“Nghe ta nói đã, cô nãi nãi người cũng đừng khóc, con bé chịu uất ức cũng chỉ là nhất thời thôi. Mặc kệ người khác nói gì, ngoại sinh nữ của Khánh quốc công phủ chúng ta không phải là người mà người khác có thể ức hiếp.” Sầm gia Tam phu nhân xuất thân hoàng thượng, thừa nhỏ cũng từng phụ giúp phụ huynh buôn bán nên lời nói ra cũng rất thẳng thắn.

“Đúng vậy, nếu Triệu gia đã bắt nạt, chúng ta cũng không cần giữ nghĩa. Nói thế nào đi chăng nữa thì Lam nhi cũng là con cháu nhà bọn họ, nhưng ngay cả con cháu nhà mình họ còn có thể đối xử như vậy, chúng ta còn có thể hy vọng gì ở bọn họ đây?” An thị cũng nghiêm túc nói: “Lúc trước con còn muốn cố gắng duy trì quan hệ thông gia với bên ấy, nhưng hôm nay cũng đã hiểu rõ rồi, thông gia như vậy giờ cũng không cần nữa.”

Lão gia đã nhiều lần nói về Triệu gia nhưng nàng còn không tin, hôm nay nghe được những chuyện này mới biết Triệu gia quả thật là khinh người quá đáng, lão gia nhà nàng tính tình ngay thẳng, cũng không oan uổng người nhà họ Triệu bọn họ. Sớm biết người nhà họ Triệu như vậy, nàng đã khuyên cô nãi nãi dứt khoát với bọn họ rồi. Lee:Qu y?Dd on

“Hai vị tẩu tẩu có lẽ không biết, bọn họ đây là đang cố ý, bởi vì muội àm ỉ muốn hòa ly, khiến cho bọn họ mất hết mặt mũi, nên chỉ có thể dùng tình mẫu tử để ép muội thỏa hiệp. Ai cũng biết, Lam nhi là đứa con muội thương yêu nhất. Giờ nhìn con bé phải chịu uất ức, đương nhiên muội sẽ vì nó mà chấp nhận mọi chuyện.” Sầm Mộ Vân hiểu rất rõ suy nghĩ của Triệu gia. Lúc này biết được hoàn cảnh của nữ nhi, nàng chỉ mong mình có thể lập tức trở về, thay nữ nhi chịu đựng những uất ức ấy. Đứa nhỏ này từ bé đã không được phụ thân yêu thích, nhưng lại được nàng dụng tâm che chở, nào phải chịu qua những chuyện như vậy, nấy hôm nay làm khó cho con bé rồi, thảo nào trông lại gầy hơn trước.

“Thực ra cũng không hẳn vậy, mặc dù lần này là bọn họ cố ý, nhưng nói bọn họ đối xử không tốt với nữu nữ bọn muội cũng không sai. Trước kia muội là đương gia chủ mẫu, bọn họ không thể làm gì Lam nhi được, nhưng hiện tại lại khác, chưa chắc bọn họ đã không phải thực lòng muốn ngược đãi con bé. Muội cũng nói rồi đó thôi, trước giờ Triệu Tĩnh Nguyên vẫn thiên vị Lộ thị và nữ nhi của nàng ta. Giờ e rằng Triệu gia đã là thiên hạ của Lộ thị rồi, những ngày sắp tới của Lam nhi làm sao có thể tốt được. Cái khác không nói, bọn hạ nhân đưa nào không đập thấp dựa cao, nay muội bị giáng cấp, Lam nhi không có chỗ dựa vào, làm sao có thể không bị khi dễ cơ chứ?” An thị xuất thân vô cùng tốt, nhiều năm sống trong cao môn đại hộ, đối với những chuyện như thế này đều hiểu rõ. Cao môn đại hộ có nơi nào sạch sẽ, ngay cả Khánh quốc công phủ, sau lưng cũng không thiếu chút chuyện bẩn thỉu.

Hơn nữa nam nhân vốn vô tình, tình cảm nói thay đổi lập tức thay đổi, dù có hao hết tâm tư cũng không thể giữ lại. Huống chi Triệu Tĩnh Nguyên có tình cảm với Lộ thị nhiều năm như vậy cũng coi như là tình sâu như biển. Sầm Mộ Vân có muốn vẫn hỏi lại chút tình cảm phu thê cũng khó mà làm được. Hiện tại người cũng chẳng có ở đây, chuyện cũng đã đến mức như vậy rồi, Triệu Tĩnh Nguyên hận nàng còn không kịp làm sao có thể đối tốt với Lam nhi? Chẳng qua nếu nàng trở về bên ấy, mọi chuyện lại càng không xong, Triệu Tĩnh Nguyên nếu không nghĩ cách hành hạ nàng mới là lạ. Die nn da n lqdon

“Đúng vậy, cô nãi nãi người cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, nên dứt khoát giải quyết chuyện lần này đi, cứ kéo dài mãi đối với người không tốt, đối với Lam nhi cũng không tốt.” Lý thị thấy Sầm Mộ Vân do dự không quyết nên vội vàng khuyên.

Ngụy thị cũng có thể nhìn ra ý định của Sầm Mộ Vân vì vậy cũng khuyên như: “Nhị tẩu và tam tẩu muội nói đúng lắm, muội phải nghĩ cho rõ, đã biết mục đích của bọn họ rồi thì cũng nên hiểu, nếu muội trở về thì cuộc sống sau này sẽ không thể nào vượt qua được. Triệu gia đã giáng muội xuống làm thiếp thất, dù muội có trở về cũng không thể trở thành chính thất lần nữa, lại còn phải thanh đăng cổ phật cả đời, sẽ không có khả năng bảo vệ Lam nhi.”

“Đúng vậy, hơn nữa chuyện này đã huyên náo khắp triều đình, mọi người đều nói ra nói vào, nếu muội thực sự thỏa hiệp thì thanh danh cũng sẽ bị hủy, muội cho dù không vì mình thì cũng phải nghĩ cho Lam nhi. Đó mới thực sự là yêu thương con bé và cũng vì nửa đời sau của mình mà suy nghĩ.” An thị cũng khuyên như.

Đối với nữ hài tử, danh dự của mẫu thân là điều vô cùng quan trọng, nếu Sầm Mộ Vân giải quyết chuyện này không tốt sẽ mất tất cả danh dự. Điều này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của Lam nhi, không những vậy còn có thể ảnh hưởng đến hôn sự của nàng.

“Hài tử, mẫu nữ liễu tâm, đạo lý này mẫu thân cũng biết, nhưng con nên hiểu, đau dài không bằng đau ngắn, Triệu gia trước giờ không chào đón con và Lam nhi, hôm nay dù con trở về thì có thể thay đổi được điều gì? Tâm Triệu Tĩnh Nguyên liệu có thể trở lại bên con? Lộ thị liệu có buông tha cho con? Hay con còn có thể làm đưng gia chủ mẫu? Thời điểm con là phu nhân chính thất người khác còn có thể có chút kiêng kỵ, nhưng bây giờ liệu có còn được như vậy nữa không? Die danle^quys do^n Trước kia con còn không thể bảo toàn cho mình, giờ quay lại đó khác nào tự chui đầu vào hang hổ?” Sầm mẫu nhìn nữ nhi của bà, cũng góp lời khuyên nhủ.

Từ nhỏ nữ nhi của bà đã được sủng ái quá mức, tính tình vô cùng đơn thuần, nhiều năm như vậy, ngay cả một thiếp thất cũng không quản được, coi như là bà nuôi dạy thất bại. Nhưng chuyện đến nước này, bà không thể để mặc cho nữ nhi phải tiếp tục chịu khổ, nếu như để con bé bởi vậy mà trở về bên đó, nửa đời sau của nó coi như bị hủy. Mộ Vân đau lòng nữ nhi, chẳng lẽ bà không đau lòng sao.

“Đúng vậy, cô nãi nãi, hai nhà Sầm Triệu giờ đã kết thù, muốn hòa hoãn cũng không thể được, chỉ có thể tính tiếp. Theo ý ta chúng ta phải nắm chặt lấy cơ hội lần này, khiến cho Triệu gia không thể không đồng ý hòa ly. Sau đó lại nghĩ biện pháp đón huynh muội Lam nhi đến đây, như vậy là tốt nhất, nửa đời sau của cô nãi nãi cũng có thể bình an sống qua ngày.” Lý thị nói tiếp.

Làm việc quan trọng nhất là phải rõ ràng dứt khoát, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, hiện nay chứng cứ đang có lợi cho Mộ Vân, chỉ cần nàng hạ quyết tâm là có thể khiến cho Triệu gia vạn kiếp bất phục.

Sầm Mộ Vân tuy dịu dàng nhưng không ngốc, những chuyện này nàng đều hiểu, Triệu gia muốn nàng trở về không có nghĩa là muốn cùng nàng trải qua cuộc sống tốt đẹp mà hẳn là muốn trả lại những si nhục bọn họ đang phải chịu đi.

“Muội hiểu, chuyện đến nước này muội cũng không có ý định rút lui, tới nay muội sẽ đi tìm Nhị ca, nhờ Nhị ca tới Hinh bộ tìm hiểu một chút xem chuyện này nên làm như thế nào, nếu như có thể giải quyết xong sớm là tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ủng hộ mẫu thân

“Muội hiểu, chuyện đến nước này muội cũng không có ý định rút lui, tới nay muội sẽ đi tìm Nhị ca, nhờ Nhị ca tới Hinh bộ tìm hiểu một chút xem chuyện này nên làm như thế nào, nếu như có thể giải quyết xong sớm là tốt nhất.” Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Sầm Mộ Vân cũng quyết định dứt khoát. Khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện khiến nàng lo lắng do vậy mới kéo dài không quyết, nếu không chuyện này cũng đã sớm giải quyết rồi.

“Mẫu thân nói rất đúng, chuyện này cần giải quyết sớm, kéo dài lâu chỉ càng bất lợi cho ngài mà thôi.” Giọng nói của Triệu Tĩnh Lam bắt ngờ vang lên khiến cho mọi người trong phòng giật mình kinh ngạc.

Sầm Mộ Vân khôi phục lại tinh thần, nhìn về bóng dáng yêu kiều đứng ở cửa bỗng cảm thấy khiếp sợ. Nàng có cảm giác nữ nhi trước mặt rất xa lạ, mặc dù bề ngoài vẫn vậy nhưng trong ánh mắt con bé như ẩn chứa sức mạnh, giống như là đã trải qua muôn vạn đau khổ, đây có thật là nữ nhi cái gì cũng không hiểu của nàng sao? Chẳng lẽ mấy ngày ngắn ngủi vừa qua đã tới luyện khiến cho con bé trưởng thành một cách nhanh chóng?

“Lam nhi, sao con không nghỉ ngơi cho tốt, đến đây làm gì?” Sầm mẫu hỏi.

Có một số việc nói gì thì nói cũng là chuyện của người lớn, trẻ con không liên quan, cho nên Sầm mẫu không tính để Triệu Tĩnh Lam hiểu rõ. Hơn nữa bà cũng sợ đứa bé này không chịu nổi, cầu xin mẫu thân trở về, đến lúc đó nữ nhi bà lại mềm lòng đáp ứng thì phiền. Nhưng không nghĩ tới, đứa nhỏ này lại nói như vậy, không ngờ con bé lại ủng hộ Mộ Vân, chẳng lẽ nó chưa từng nghĩ, nếu Mộ Vân quả thật rời đi thì Triệu gia sẽ đối xử với nó như thế nào? Diee^n~DDa^nLee^Quy,DDoon

“Dạ, Lam nhi vốn ở phía sau vui đùa với mấy vị tỷ muội nhưng chợt nhớ đến một chuyện nên mới quay trở lại, đúng lúc nghe được lời của mẫu thân cho nên con cũng muốn nói rõ suy nghĩ của mình, tránh cho mẫu thân lại vì con mà chịu thỏa hiệp. Triệu gia không phải là chỗ có thể ở lâu, mẫu thân rời đi sớm ngày nào tốt ngày ấy. Còn về phần con, mẫu thân không cần phải lo lắng, dù sao con cũng là nữ nhi Triệu gia, bọn họ dù có làm chuyện gì cũng phải có kỵ. Ca ca thì lại càng không phải lo, dù sao huynh ấy cũng là thiếu gia Triệu gia, dù không phải là đích tử nhưng hiện giờ Triệu gia còn chưa có chính thất phu nhân nên đích thứ không phân, cùng lắm thì sau này gia sản được chia ít một chút. Nếu sau này ca ca có tiền đồ, cũng không thiếu chút gia sản này, cuộc sống là phải chính mình cố gắng.”

“Đứa nhỏ này, hôm nay đã trưởng thành rồi, suy nghĩ chu toàn mọi chuyện.” Sầm mẫu nhìn Triệu Tĩnh Lam vui mừng nói.

Đứa nhỏ này mới bao tuổi mà đã có khí chất cùng kiến thức như vậy, quả nhiên không phải người thường, tương lai sẽ là người có phúc, con gái bà thật may mắn, có được một nữ nhi như vậy.

“Cô nãi nãi, muội xem xem, Lam nhi còn có thể nghĩ như vậy, làm sao muội lại rồi rầm mãi thôi, vẫn nên rồi Triệu gia sớm một chút thì hơn.”

“Con vẫn còn là một đứa nhỏ, chuyện lần này làm khổ con rồi. Thực ra mẫu thân không lo lắng về ca ca con, nó là nam nhi, nhưng con là nữ nhi, làm sao chịu được giày vò cơ chứ.” Sầm Mộ Vân ôm nữ nhi vào trong ngực. Đứa nhỏ này làm nàng cảm thấy thật đau lòng, nhưng lại không thể không không làm như vậy. Die,n da,nLe:Quy,don

“Mẫu thân đừng suy nghĩ nhiều, dù sau này mẫu thân không còn ở Triệu gia nữa, con vẫn là ngoại sinh nữ của Khánh quốc công phủ, vẫn có thể đến đây thăm ngai. Hơn nữa ca ca đã mười bảy tuổi, một hai năm sau cũng thủ thế, chờ ca ca thành gia, Lam nhi sẽ theo ca ca ra ngoài sống. Mà con rồi cũng sẽ xuất giá, sẽ không ở mãi Triệu gia.” Triệu Tinh Lam trấn an mẫu thân nàng.

Nói đến chuyện này, Sầm Mộ Vân cũng cảm thấy được an ủi, hôn sự của Lam nhi và Dục thân vương phủ đã được định, người Triệu gia làm gì cũng phải cố kỵ mặt mũi của Dục thân vương phủ, đối xử với con bé chắc cũng không đến nỗi nào. Nhưng chỉ lo bên Dục thân vương phủ xảy ra việc ngoài ý muốn, dù sao chuyện lần này cũng không tốt đẹp gì, bọn họ chưa chắc đã không để ý.

Đến thời gian dùng bữa, người một nhà vui vẻ ăn cơm, cũng không vì chuyện xảy ra với Triệu gia mà cảm thấy khó chịu. Mọi chuyện nếu đã quyết định, chỉ cần đừng cảm đối mặt là được.

Trước khi đến đây, Triệu Tinh Lam đã chuẩn bị một ít lễ vật, cũng không phải vật gì trân quý. Đợi đến xế chiều, nàng lần lượt đến các viện bá kiến, đồng thời tặng lễ vật cho mọi người. Điều này khiến cho người Khánh quốc công phủ cảm thấy thân thiết hơn với Triệu Tinh Lam, cũng càng thêm yêu thích nàng. Sau khi đi một vòng lớn, Triệu Tinh Lam cảm thấy mệt mỏi, trở về sân viện Sầm mẫu an bài để nghỉ ngơi. Lee^q uyyDoo^nn

“Tiểu thư, mấy vị cữu lão gia đã về, phu nhân sai nha hoàn sang đây mời ngài qua đó.” Hồng Linh đi tới, nhẹ nhàng đánh thức Triệu Tinh Lam.

“Đề ta chuẩn bị một chút, sau đó sẽ qua.” Triệu Tinh Lam vẫn còn buồn ngủ, ánh mắt mờ mịt mông lung, nhưng nàng biết, nàng cần lập tức qua bên đó, nếu không thì chính là thất lễ.

Hồng Linh bận rộn phục vụ Triệu Tinh Lam rửa mặt chải đầu, đến khi thu thập ổn thỏa nàng mới mang theo Hồng Linh và Thúy Vũ đến phòng ngoại tổ mẫu. Đến nơi thì đã thấy ba vị cữu cữu, mẫu thân và ngoại tổ mẫu, tất cả đều đã có mặt.

Triệu Tinh Lam tiến lên, hành lễ với từng người, sau đó lui về đứng bên dưới.

“Lam nhi đã đến thì cứ ở lại chơi mấy ngày, ta còn bận chút chuyện, không ở lại với con được.” Nói chuyện là đại cữu cữu Sầm Mộ Cối của Triệu Tinh Lam, hẳn đang vô cùng nóng lòng nên đợi Triệu Tinh Lam hành lễ xong lập tức nói.

“Dạ!” Triệu Tinh Lam hiểu rõ đại cữu cữu, lúc này ông nhất định là muốn đi trêu hoa gẹo nguyệt, nhưng đó không phải là việc mà một văn bối như nàng nên quản.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vương phủ từ hôn

“Dạ!” Triệu Tinh Lam hiểu rõ đại cữu cữu, lúc này ông nhất định là muốn đi trêu hoa gẹo nguyệt, nhưng đó không phải là việc mà một văn bối như nàng nên quản. Nhiều lúc nàng cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao cùng phụ cùng mẫu mà ba vị cữu cữu lại khác nhau đến thế? Tuy đại cữu cữu như vậy nhưng nhị cữu cữu và tam cữu cữu lại rất tài giỏi.

“Người đã tính toán làm việc gì chưa? Lớn vậy rồi mà không nghiêm túc gì cả, rảnh cái là lại trốn đi tụ tập chơi bời, còn không sợ bị tiểu bối chê cười sao!” Sầm mẫu cau mày nói, đứa con lớn này của bà tính tình bất hảo, nhiều năm như vậy bà vẫn luôn hy vọng có thể thay đổi nó nhưng không thành, có lẽ cả đời này nó vẫn cứ như vậy. Mỗi nhà đều có một cuốn sách khó đọc, nhà này cái gì cũng tốt chỉ trừ thằng con phá gia khiến bà lo lắng đến ngủ không yên đó.

Sầm Mộ Cối mặc dù không ra gì nhưng đối với mẫu thân vẫn vô cùng tốt, thấy mẫu thân tức giận với mình, biết là chuyện của muội muội khiến người khó chịu nên chỉ cười làm lành nói: “Mẫu thân dạy phải, chỉ là hôm nay nhi tử có chút không thoải mái trong người, muốn về nghỉ ngơi cho nên mới có chút vội vàng.”

Làm sao Sầm mẫu không hiểu nhi tử đây là đang lấy cớ, vậy nên chỉ gật gật đầu nói: “Người đã cảm thấy không thoải mái thì về sớm nghỉ ngơi đi, giờ cũng không còn trẻ nữa, điều dưỡng thân mình quan trọng hơn, những chuyện khác không cần phải nghĩ nhiều.”

“Dạ, nhi tử xin phép, ngày mai nhi tử lại đến thỉnh an người sau.” Sầm Mộ Cối nói xong vội vàng đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng trưởng tử vội vã rời đi, Sầm mẫu không khỏi thở dài, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Mẫu thân, hôm nay nhi tử gặp Dục thân vương ở trong triều, hẳn nói với nhi tử chuyện này, nhưng mà nhi tử không biết có nên nói ra hay không.”

Từ lúc vào cửa Sầm Mộ Nam đã mang bộ dạng lo lắng trùng trùng, Sầm mẫu không thể không phát hiện, nhưng vì chuyện của trưởng tử, nếu nó không nói bà sẽ không hỏi, giờ nó đã nhắc đến, bà nghe một chút cũng không sao. Hơn nữa chuyện của Dục thân vương phủ, e là có liên quan đến Tĩnh Lam, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, chi e là hậu họa vô cùng.

Sầm Mộ Vân nghe vậy cũng lập tức khẩn trương, chuyện Dục thân vương phủ nói chắc chắn có liên quan đến Lam nhi, hiện tại con bé đã đủ khổ, nếu hôn sự lại xảy ra vấn đề, con bé làm sao mà sống nổi. Dieend:an?Le?quys!don

Ngược lại, Triệu Tĩnh Lam lại cảm thấy mừng thầm. Điều khiến nhị cửu cửu khó mở miệng có lẽ chính là Dục thân vương phủ định từ hôn, nếu như vậy thì nàng có thể an tâm rồi. Nhưng chỉ lo nhị cửu cửu không đồng ý. Dù sao Dục thân vương chấp nhận hạ thấp thân phận nói chuyện với nhị cửu cửu, muốn ông biết trước việc này là bởi họ coi trọng thân phận hiện giờ của nhị cửu cửu, nếu nhị cửu cửu muốn phản đối, bên họ cũng không dễ làm.

“Người nói đi, đều là người nhà mình cả, không cần cố kỵ.” Sầm mẫu thấy bộ dạng nhị tử muốn nói lại thôi liền nói.

Phải biết đã xảy ra chuyện gì thì mới dễ đưa ra biện pháp ứng đối, đứa nhỏ Lam nhi cũng đã trưởng thành, có một số việc nên biết, hiện tại nói rõ với con bé còn hơn là để sau này mới nói. Nếu chẳng may có chuyện gì không hay, vẫn nên chuẩn bị sớm một chút.

“Dạ, mẫu thân.” Sầm Mộ Nam cẩn thận quan sát Triệu Tĩnh Lam, làm sao đứa nhỏ này lại gặp nhiều xui xẻo như vậy, còn nhỏ đã gặp phải nhiều chuyện, không phải ai cũng có thể chịu đựng. Nhưng mọi sự đã rồi, cũng không có cách nào tránh được.

“Sau buổi thiết triều hôm nay, Dục thân vương gọi ta lại, nói là có chuyện cần bàn. Lam nhi, chuyện này có quan hệ tới con, năm xưa cha mẹ con và Dục thân vương phủ có ước định hôn sự cho con, nhưng bây giờ người Dục thân vương phủ lại nói bên ngoài có quá nhiều lời đồn đại không hay về con, họ tuy không so được với những Vương phủ đang được coi trọng khác, nhưng cũng là võng thế thân vương, không thể tiếp nhận một nàng dâu có tỳ vết.” Sầm Mộ Nam nói những lời này cũng cảm thấy không đành lòng, nhưng chuyện đã vậy, không nói thì biết làm sao?

“Lời đồn đại vớ vẩn gì? Sao ta không nghe thấy?” Sầm mẫu hỏi. Bên ngoài có lời đồn gì bà cũng đã nghĩ đến, nhưng có thì cũng phải hướng về phía Mộ Vân, sao lại liên quan đến Tĩnh Lam? Đang yên đang lành liên lụy đến con bé làm gì? le@quy:don

“Mẫu thân, nhị tử và tam đệ đã cho người tìm hiểu, đều là mấy lời đồn nhảm về danh tiết của con bé, nhưng nhị tử không ngờ Dục thân vương phủ lại tin tưởng những lời đồn đại này mà muốn từ hôn. Họ còn nói vì Lam nhi là ngoại sinh nữ của Khánh quốc công phủ chúng ta nên mới báo trước một tiếng, xem thử ý tứ của chúng ta.” Mặc dù Dục thân vương phủ là Vương phủ, Khánh quốc công phủ chỉ là quốc công phủ, nhưng hiện tại Khánh quốc công phủ đang được Hoàng thượng coi trọng, dù là Dục thân vương phủ cũng không thể tùy tiện đắc tội, bằng không việc với Triệu gia sao lại nói trước với Sầm gia bọn họ.

Mặc dù đã nghĩ đến, nhưng khi chính tai nghe thấy lại là chuyện khác, Sầm Mộ Vân suýt chút nữa đứng không yên, nhất thời ngồi bệt trên tháp, sắc mặt tái nhợt.

Triệu Tĩnh Lam vội vàng tiến đến đỡ mẫu thân nói: “Mẫu thân hãy thả lỏng tinh thần, cũng không phải chuyện gì lớn, chúng ta đi một bước tính một bước. Chuyện này chưa chắc đã không thể cứu vãn.”

Thấy nữ nhi trấn an mình, Sầm Mộ Vân rất cảm động, đứa nhỏ này, bản thân gặp phải chuyện như vậy còn có thể bình tĩnh nói chuyện với nàng. Trong lòng con bé chắc rất khổ sở, nhưng lại vì nàng mà không nói ra. Nàng vậy mà không bằng nữ nhi, cái tính này quả nhiên là không tốt.

“Ta nghĩ Dục thân vương phủ nếu đã cố kỵ thế lực Sầm gia chúng ta thì cứ trực tiếp cự tuyệt thôi. Nhưng không ngờ Thế tử Ninh quốc công phủ bỗng nhiên xuất hiện, nói ta không thể từ chối đề nghị của Dục thân vương, nếu Dục thân vương kiên quyết thì nhất định phải lui hôn sự này. Ta nghe xong mà buồn bực, trước kia đứa nhỏ Ninh Mặc Hiền và chúng ta không phải rất tốt sao? Đối với Lam nhi cũng vô cùng chăm sóc, tại sao hôm nay thái độ lại khác thường?” Sầm Mộ Nam cảm thấy rất là nghi hoặc, chuyện này cuối cùng là sao. Chẳng lẽ phía sau còn có âm mưu gì đó?

Triệu Tĩnh Lam nghe Sầm Mộ Nam nói vậy cảm thấy an tâm hơn nhiều, xem ra những lời đồn đại này không hẳn xuất phát từ Triệu gia hay Lộ thị mà Ninh Mặc Hiền cũng có công lao trong đó. Như vậy, nàng tuy bị tổn hại chút danh dự, nhưng so với mất mạng thì tốt hơn nhiều. Được sống lại một lần nữa, nàng không muốn dẫm lên vết xe đổ ở đời trước.

“Còn có chuyện như vậy? Tại sao Ninh Mặc Hiền lại muốn phá hư hôn sự của Lam nhi? Uổng phí ta trước giờ còn cảm thấy nó tốt, đúng là nhìn lầm rồi.” Sầm mẫu cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nói ra ngọn nguồn 1

“Còn có chuyện như vậy? Tại sao Ninh Mặc Hiền lại muốn phá hư hôn sự của Lam nhi? Uổng phí ta trước giờ còn cảm thấy nó tốt, đúng là nhìn lầm rồi.” Sầm mẫu cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nói. Đối với chuyện này Sầm mẫu cảm thấy kinh ngạc, một đứa bé hòa ái, thân thiện như vậy mà lại có thể bắt ngờ xuống tay với người nhà mình? Không lẽ Lam nhi trong lúc vô tình đã đắc tội thế tử Ninh quốc công phủ.

Không chỉ Sầm mẩu, Sầm Mộ Vân cũng nghĩ không ra, nàng và mẩu thân Ninh Mặc Hiền quan hệ rất tốt, nề tình quan hệ giữa nàng và mẩu thân nó, Ninh Mặc Hiền sẽ không thể làm như vậy, nó làm vậy là hại cả đời Lam nhi, chẳng lẽ lương tâm không cắn rứt sao?

Nhưng Triệu Tinh Lam lại không cảm thấy có gì không đúng, nếu như chuyện lần này có thể thành công, nàng cần phải cảm ơn Ninh Mặc Hiền mới được, nếu không nhờ hắn có lẽ mọi chuyện sẽ không thuận lợi được như vậy. Ninh Mặc Hiền là ân nhân của nàng, nhưng nhìn về mặt của mọi người, sao trông có vẻ như tội của Ninh Mặc Hiền thật không thể tha thứ vậy? Nếu vì chuyện của bản thân mà làm liên lụy đến quan hệ giữa Khánh quốc công phủ và Ninh quốc công phủ thì nàng sẽ thành tội nhân thiên cổ mất, không được, nàng nên giải thích một chút thôi.

Triệu Tinh Lam đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào với mọi người, không thể nói là nàng sống lại được, nếu vậy thì nàng sẽ bị coi là quái vật mất. Nhưng ngoài cách đó, còn có thể dùng cách nào để thuyết phục mọi người đây? Nếu như nàng không đưa ra được một lý do thuyết phục chứng minh hôn sự với Dục thân vương phủ là không tốt, có lẽ cứu cứu, mẩu thân và ngoại tổ mẩu sẽ không đồng ý hủy hôn, nếu vậy sau này nàng chẳng phải càng gặp nhiều khó khăn sao?

“Không được, sai người chuẩn bị xe, ngày mai ta muốn đi Ninh quốc công phủ một chút, hỏi xem Thế tử Ninh quốc công phủ làm vậy là có ý gì, chẳng lẽ nó không biết rằng ta rất yêu quý Lam nhi? Mà nói gì thì nói, dựa vào mối quan hệ giữa hai nhà chúng ta, nó cũng không thể bỏ đá xuống giếng như vậy, nó nhất định phải xin lỗi con bé. Đối với nữ hài tử, trinh tiết là chuyện quan trọng cả đời, bị tổn hại làm sao mà sống được.” Sầm mẩu tức giận nói.

Sầm mẩu thực sự là nghĩ không ra, trong lòng nghẹn một hơi, cảm thấy vô cùng khó chịu, bà cảm thấy cần phải qua đó một chuyến, hỏi cho ra lẽ, nếu như đằng sau chuyện này có âm mưu gì, dù là phải âm mưu với Ninh quốc công phủ, bà cũng không ngại. L[e]*q/uy*don

Triệu Tinh Lam nghe vậy cảm thấy sợ hãi, vội vàng đi tới quầy trước mặt Sầm mẩu nói: “Ngoại tổ mẩu bớt giận, Lam nhi có lời muốn nói.”

Sầm mẩu đang tức giận, bất ngờ thấy Triệu Tinh Lam quỳ trước mặt, vội vàng đưa tay kéo nàng lên nói: “Lam nhi, ngoại tổ mẩu biết con phải chịu uất ức, dù có liều cái mạng già này, ngoại tổ mẩu cũng phải đòi lại công bằng cho con.” Sầm mẩu nhìn Triệu Tinh Lam như vậy, cảm thấy vô cùng đau lòng, đứa nhỏ này quá đáng thương, vậy mà lúc nào cũng chỉ để ý đến tâm trạng của bà, không muốn bà lo buồn, tức giận, đứa nhỏ tốt như vậy, sao lại luôn bị người khác tổn thương cơ chứ.

“Không phải, ngoại tổ mẩu, có một chuyện Lam nhi nhất định phải nói, nếu không sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Khánh quốc công phủ và Ninh quốc công phủ, như vậy Lam nhi chính là người có tội.” Triệu Tinh Lam vội vàng giải thích, mối quan hệ trong xã hội thượng lưu rất phức tạp, hai phủ đệ có mối quan hệ tốt sẽ đem lại rất nhiều lợi ích cho nhau, hiện giờ Khánh quốc công mặc dù rất tốt, nhưng có Ninh quốc công phủ hỗ trợ sẽ càng tốt hơn, huống chi hai nhà quan hệ đã mấy đời, không nên vì nàng mà sinh ra hiềm khích.

“Hài tử, cuối cùng là có chuyện gì? Chẳng lẽ những lời đồn đại bên ngoài đều là sự thực? Không được, hài tử, con không thể như vậy được, con là hài tử mẩu thân con thương yêu nhất, làm sao con lại có thể làm ra chuyện như vậy được.” Sầm mẩu nhất thời sốt ruột, trong lòng cảm thấy lo lắng, nếu chuyện này là thật, cả đời đứa nhỏ này sẽ không thể ngẩng đầu mà sống.

“Lam nhi, lời ngoại tổ mẩu con nói...” Trong lòng Sầm Mộ Vân cũng cảm thấy lo lắng, đứa nhỏ này là nữ nhi nàng yêu thương nhất, nhìn nó từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng ngoan ngoãn, quy củ. Nay nàng mới chỉ rời đi nửa tháng đã nghe thấy người ta đồn thổi không tốt về nó, vốn cho rằng là do Lộ thị dựng chuyện bịa đặt, nhưng sao giờ mọi chuyện lại có vẻ là do con bé thể này. Dd/le/quy/don

Không, nàng kiểu gì cũng không tin nữ nhi nàng sẽ làm ra chuyện bại hoại gia phong, nữ nhi nàng một tay dạy dỗ, có thể mềm yếu vô năng giống nàng, nhưng nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề.

“Mẩu thân, Lam nhi tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Mẩu thân cũng biết, Lam nhi từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh con, lúc nào cũng tuân thủ lễ nghi, quy củ, luôn giữ phong phạm tiểu thư khuê các, sao có thể làm ra chuyện không có đức hạnh như vậy.” Sầm Mộ Vân vội vàng bào chữa cho nữ nhi: “Chuyện này chắc chắn là có người hãm hại con bé. Mẩu thân, người khác không tin con bé cũng không sao, chúng ta tin tưởng nó là được.”

Sầm Mộ Vân lại nhìn nữ nhi đang quỳ dưới đất, vội vàng nói: “Lam nhi, con hãy nói với ngoại tổ mẩu con đi, con không biết gì cả, con bị người khác hãm hại, con là nữ nhi trong sạch.”

“Mẩu thân, nữ nhi không gây ra những chuyện thị phi ấy, những điều mẩu thân dạy, Lam nhi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cho dù chết, Lam nhi cũng không thể làm ra những chuyện bôi nhọ gia môn. Chuyện đó không chỉ ảnh hưởng đến Vạn An hầu phủ mà ngay cả Khánh quốc công phủ cũng bị liên lụy. Hơn nữa Lam nhi còn là biểu muội của nương nương, đến lúc đó nương nương cũng sẽ vì con mà bị điều tiếng.” Triệu Tinh Lam vội vàng nói, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, sao mọi người đều nghĩ chuyện là ở bên phía nàng vậy? Ngoại tổ mẩu quá nóng nảy rồi, gấp đến độ suy nghĩ lung tung. di@en*dyan:leeeyyydoon

“Mẩu thân, người coi, Lam nhi cái gì cũng hiểu, con bé tuyệt đối không gây ra những chuyện kia.” Đương nhiên Sầm Mộ Vân sẽ tin tưởng nữ nhi của nàng, vì vậy cười nói, chỉ cần nữ nhi không có chuyện gì, nàng cũng không cần phải lo lắng, lời đồn đại chỉ có thể lừa gạt người ngu dốt, không thể gạt người thông minh, sẽ có một ngày những lời đồn này được sáng tỏ.

“Cái con bé này, con hù chết ta rồi, con nói coi, cuối cùng là có chuyện gì?” Sầm mẩu thở dài nhẹ nhõm, nghĩ lại thấy mình cũng thật quá nóng nảy.

“Mẩu thân người đừng có gấp, để Lam nhi từ từ nói cho rõ ràng, con bé là một hài tử ngoan, chúng ta vẫn đều tin tưởng điều ấy.” Sầm Mộ Vân khuyên nhủ mẩu thân của mình. Nhiều chuyện như vậy đều đến cùng một lúc, đúng là làm khó mẩu thân rồi, mấy đêm nay thấy người ngủ không yên, ông cũng muốn giải quyết những chuyện này nhanh một chút, nhưng muội muội lại chậm chạp không quyết, hôm nay cần phải làm rõ mọi chuyện mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Nói ra ngọn nguồn 2

Triệu Tinh Lam thấy mẫu thân và mọi người đã bớt lo lắng, vội vàng cười nói: “Lam nhi hiểu được gia giáo, sẽ không làm chuyện ảnh hưởng gia môn. Nhưng việc Thế tử Ninh quốc công phủ xuất hiện phá hủy hôn sự giữa con và Dục thân vương phủ, tất cả là do con tự chủ trương, mọi người không nên trách tội Ninh thế tử. Mấy hôm trước Ninh thế tử có đến Vạn An hầu phủ chữa bệnh, Lam nhi đã cầu xin hắn giúp phá hủy hôn sự này. Tinh thể lúc đó có chút gấp, con không kịp báo cho mọi người, đó là lỗi ở con.”

“Là ý của con?” Sầm mẫu nhất thời mất bình tĩnh, đứa nhỏ này hồ đồ rồi phải không, tại sao lại có thể làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy. Dục thân vương phủ nói gì thì nói cũng là Vương phủ, dù không được hoàng thượng sủng ái nhưng danh phận vẫn còn đó, là hàng thật giá thật. Kinh thành có biết bao thiên kim tiểu thư muốn bám vào mà không có cơ hội. Lam nhi phải may mắn như thế nào mới có được hôn sự này, tại sao lại bỏ qua. Huống hồ trước khác nay khác, bây giờ con bé đã mất đi thân phận đích nữ Vạn An hầu phủ, từ đích nữ thành thứ nữ, chênh lệch này cũng không nhỏ. Mất đi hôn sự này, còn bị người ta thoái hôn, về sau làm sao có thể tìm được người tốt để gả?

“Lam nhi, con thật hồ đồ, vì sao lại làm như vậy, con không nghĩ đến lúc này hôn sự với Dục thân vương phủ không còn đồng nghĩa với việc con mất đi chỗ dựa cuối cùng sao, về sau con làm sao mà sống hả?” Dù là Sầm Mộ Nam hiểu biết nhiều cũng chưa từng thấy qua trường hợp có người nguyện ý bị thoái hôn. Ngoại sinh nữ của ông sao càng lớn càng hồ đồ, còn không bằng lúc nhỏ vậy.

Sầm Mộ Vân lại càng sốt ruột, hôn sự này do chính nàng định xuống, vốn nghĩ nếu nàng không còn ở Triệu gia nữa, Triệu gia cũng sẽ vì hôn sự giữa Lam nhi và Dục thân vương phủ mà đối tốt với con bé, nhưng hôm nay con bé lại phạm hồ đồ, muốn hủy hôn sự, thật.... “Mẫu thân biết gần đây con gặp nhiều chuyện, trong lòng không thoải mái, nhưng dù có thế nào, cũng không thể lấy hạnh phúc cả đời ra để đùa giỡn. Con có hiểu mất đi hôn sự này với con sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng không? Huống chi hôn sự của con sau này phải làm như thế nào?”

Triệu Tinh Lam cười nói: “Thực ra là có lý do, nếu không Lam nhi cũng sẽ không làm ra quyết định lỗ mẫm như vậy. Biết bao người muốn có được hôn sự với Dục thân vương phủ, nhưng Lam nhi thà rằng không có.” Die danle^quys do^n

“Là do trong lòng con có người khác rồi?” Lúc này Sầm Mộ Hòe cũng không cố kỵ thân phân, vội vàng hỏi, chẳng lẽ là do hàng ngày gặp mặt Thế tử Ninh quốc công phủ, lâu ngày sinh tình nên muốn thoái hôn? Nếu có thể gả vào Ninh quốc công phủ cũng tốt, nhưng nếu không được thì phải làm sao? Ninh quốc công phủ có thể tiếp nhận một nàng dâu như vậy?

“Cứu cứu nghĩ nhiều rồi, Lam nhi sống trong khuê phòng, thường này ít tiếp xúc với người ngoài, làm sao có thể có tâm tư ấy. Chỉ là Lam nhi trong lúc vô tình nghe được mấy lời đồn đãi về Thế tử Dục thân vương phủ....” Bộ dáng Triệu Tinh Lam muốn nói lại thôi khiến mọi người càng thêm tò mò.

“Cuối cùng là có lời đồn đãi gì mà khiến cho con muốn từ hôn?” Sầm Mộ Nam có thể nhìn ra ngoại sinh nữ này là một người có chính kiến, chỉ là không rõ loại lời đồn gì khiến cho con bé không tiếc ngọc nát đá tan nhất quyết muốn từ hôn.

“Mấy tháng trước, có một ngày Lam nhi xuất môn, trên đường mệt mỏi nên dừng chân ở một quán trà, vô tình nghe được lời nói ở cách vách, nói Thế tử Dục thân vương phủ Sở Ly U....” Triệu Tinh Lam có cảm giác nói không ra lời, nàng là một cô nương chưa gả, những lời như vậy, nàng xấu hổ không dám nói.

“Đến tột cùng là nói cái gì, đứa nhỏ này, con muốn bức chết mọi người sao? Huống hồ chỉ là tin vicia hề, vậy mà con lại tin?” Sầm mẫu khản trương nhìn ngoại sinh nữ nói.

“Ngoại tổ mẫu, việc này có chút quan trọng nên Lam nhi không thể không chú ý, trên thực tế, con đã cho người đi điều tra, chuyện đó là thật.” Triệu Tinh Lam gian nan nói.

“Con nói đi, cuối cùng là lời đồn đãi gì?” Sầm Mộ Vân cảm thấy, nam tử kể cả có thói xấu trăng hoa, hay đi dạo thanh lâu đi chăng nữa thì đó cũng không phải vấn đề quá lớn.

“Con nghe nói Sở thế tử yêu thích nam phong. Hơn nữa, dù mới 17 tuổi nhưng hắn đã có mấy người thông phòng thiếp thất.” Triệu Tinh Lam ngượng ngùng nói.

“Cái này cũng không có gì, bây giờ con cháu nhà quan mấy người không có nha đầu thông phòng hầu hạ, dù như vậy, con qua đó cũng là chính thất. Đứa nhỏ này, con quá hồ đồ rồi.” Sầm mẫu nghe vậy cảm thấy không thể tán thành với quyết định của Triệu Tinh Lam, đứa nhỏ này thoát nhìn rất thông minh, sao lại có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy.

“Ngoại tổ mẫu, không chỉ như vậy, nghe nói Sở thế tử còn có một sở thích, để cho nam sủng và thiếp thất cùng phòng, còn hắn ở một bên quan sát, nếu như không nghe theo sẽ có đủ loại khổ hình chờ đợi, đã có nhiều nha đầu vì vậy mà chết. Nhưng Dục thân vương phủ nói gì cũng chỉ có một vị thế tử, cho nên Dục thân vương mới nghĩ biện pháp che giấu. Lam nhi là vô tình mới biết được chuyện này.” Dieend:an?Le^quys!don

“Con nói thật?” Sầm Mộ Nam căng thẳng nhìn Triệu Tinh Lam.

“Cứu cứu, người có nhân mạch, có thể đi hỏi thăm một chút, mấy lời trên của con đều là thật.” Triệu Tinh Lam rất tự tin đối với chuyện này, dù sao kiếp

trước nàng đã sống ở Dục thân vương phủ mấy năm, những chuyện này dù Dục thân vương phủ có làm bí mật, nhưng thiên hạ không có tường nào không lọt gió, cứ cứ nếu điều tra, chắc chắn có thể tra ra được.

“Nếu như vậy, hôn sự này vẫn nên cân nhắc một chút.” Sầm Mộ Nam cảm thấy nếu sự tình quả thật như vậy, hôn sự này cũng không cần tiếp tục duy trì.

“Sở thế tử tuổi còn trẻ, hành sự có chút hoang đường, qua một hai năm nữa trưởng thành rồi sẽ tốt hơn, con không nên vì thế mà làm ảnh hưởng đến cả cuộc đời mình.” Sầm mẫu vẫn cảm thấy không nên làm như vậy.

Sầm Mộ Vân đứng ở một bên cũng không biết phải làm như thế nào, hôn sự như vậy quả thật không phải là lựa chọn tốt, nhưng một nữ nhi bị lui hôn, chẳng những danh dự mất hết, mà cả chuyện sau này cũng gặp khó khăn.

“Ngoại tổ mẫu, Lam nhi không lo lắng cái khác, con chỉ lo đến lúc đó Sở thế tử đối với con cũng giống như đối với những thiếp thất khác thì con phải làm sao đây? Thân thể là phụ mẫu ban cho, Lam nhi không thể tự quyết định sinh tử của bản thân, chẳng lẽ đến trong sạch cũng không giữ nổi? Hai điều này, điều nào Lam nhi cũng không muốn.” Kiếp trước Sở Ly U không bắt nàng phải cùng những nam nhân khác làm chuyện gì, nhưng mỗi lần hần đều gọi nàng đến cùng quan sát, nghĩ đến những hình ảnh bản thiêu đó, nàng còn cảm thấy muốn ói. Cho nên Triệu Tinh Lam chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không muốn phải nghĩ tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Cứu sanh mật đàm 1

Tuy rằng Triệu Tinh Lam không muốn nghĩ lại những chuyện này, nhưng lời nàng nói ra quả thật đã khiến tất cả mọi người lâm vào trầm tư. Đúng vậy, bây giờ Sở Ly U đối xử với thiếp thất của hần như vậy, tương lai ai có thể khẳng định hần sẽ không đối xử với thê tử giống vậy? Nhiều người vẫn cho rằng thời niên thiếu hành sự hoang đường, đến khi trưởng thành sẽ thay đổi, nhưng thực tế thì mọi chuyện mọi chuyện sẽ ngày càng trở nên nghiêm trọng, căn bản là không có khả năng tốt hơn. Sầm Mộ Hồn chính là một ví dụ sống, ban đầu Sầm mẫu cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này mới phát hiện, nhi tử của bà tuổi đã không còn nhỏ, nhưng hành vi lại càng ngày càng bừa bãi.

“Mẫu thân, theo ý nhi tử vẫn nên tìm người điều tra cẩn thận một chút, nếu Sở thế tử quả thật có tật xấu đó, cho dù bọn họ muốn thú, chúng ta cũng không đồng ý. Cả đời của Lam nhi không thể bị hủy hoại trong tay một người như vậy được. Cho dù bây giờ phải đối mặt với một số khó khăn nhưng so với cả đời chịu khổ vẫn tốt hơn nhiều.” Sầm Mộ Nam suy nghĩ kỹ rồi nói.

Sầm Mộ Nam nói đúng tâm tư của Sầm mẫu, bà cũng cho rằng nên làm như vậy, cho nên chỉ gật đầu đáp ứng. Dien|dann: Lê;quý-đôn

“Lam nhi, con đứng lên đi.” Sầm Mộ Vân đau lòng nữ nhi phải quỳ một thời gian dài, vội vàng kéo Triệu Tinh Lam đứng lên: “Nếu như vậy, không thể nói Ninh thế tử không đúng được, thằng bé là đang giúp Lam nhi.”

“Đó là đương nhiên, chẳng qua là ta có chút tò mò, những lời đồn đãi bên ngoài là từ đâu mà ra. Ninh thế tử là người thông minh, dù có định phá hư hôn sự này cũng sẽ không làm như vậy, nó chắc chắn sẽ có một sách lược vẹn toàn.” Sầm Mộ Nam vẫn cảm thấy Ninh thế tử sẽ không hành động lỗ mãng phá hủy đi danh tiếng của một cô nương, cho nên phía sau chuyện này chắc chắn có âm mưu, âm mưu này có lẽ đến từ Triệu gia, những người đó căm ghét muội muội và ngoại sinh nữ của ông, ông vẫn nên tra một chút, nếu như tra ra được kết quả, ông nhất định khiến bọn họ trả giá thật lớn vì những gì mình đã làm.

“Mộ Vân, muội cũng thấy đấy, những chuyện này không thể kéo dài được nữa, chứ tiếp tục như vậy không chỉ ảnh hưởng đến muội mà Lam nhi cũng không tốt.” Đối với việc muội muội chậm chạp không dứt khoát, Sầm Mộ Nam cũng cảm thấy mệt mỏi, cho nên nhân dịp này lại khuyên nhủ thêm lần nữa, chuyện này sớm đưa ra quyết định đối với mọi người đều tốt cả.

“Nhi ca không nói muội cũng định đi tìm huynh, chuyện này làm phiền nhi ca ra mặt, muội là nữ nhân, không tiện xuất đầu lộ diện.” Sầm Mộ Vân cười nói với nhi ca của nàng. Nàng là một nữ nhân, cái nàng muốn chỉ là một người có thể sớm chiều bầu bạn, cùng ăn cùng ngủ, yên ổn tới già. Nhưng mấy chục năm nay, mong ước đơn giản ấy lại không thể có được, trọng phụ của nàng làm gì cũng bên người khác, huống chi hần đối xử với cốt nhục thân sinh như vậy, nàng còn gì để mà lưu luyến đây? Dienndan&Lequy;don

Sầm Mộ Nam vốn lo lắng sau khi Lam nhi đến, Mộ Vân vì thương tiếc nữ nhi sẽ càng thêm chán chờ không dứt khoát, nhưng không ngờ nàng lại bất ngờ đưa ra quyết định. Nói thế nào thì đây cũng là chuyện tốt, ngày mai ông phải bắt đầu ngay mới được. Lần này nhất định ra tay nghiêm khắc với Triệu gia, không để bọn họ có cơ hội trở mình. Khoản nợ Triệu gia bọn họ uất ức Mộ Vân mấy năm nay và bạc đãi Lam nhi những ngày qua nhất định trả lại cho bọn họ, từng món từng món một.

Nếu như Chu thị biết quyết định của bà tạo ra hậu quả như vậy, chắc chắn sẽ hối hận không thể tự chém mình mấy đao. Nhưng Triệu Tinh Lam không chút nào đồng tình với bà. Ngày đó bà đã nói sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nhưng thực tế lại để cho bọn hạ nhân cũng có thể khi dễ nàng. Nếu như là nàng trước kia, chẳng phải sẽ chịu khi dễ đến chết sao?

“Ngày mai ta sẽ bắt tay vào giải quyết chuyện này, qua mấy ngày nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện.” Biện pháp tốt nhất hiện nay chính là giải quyết dứt

khoát mọi chuyện, chứng cứ thu thập được cũng đã khá đầy đủ, chỉ chờ Hình bộ tuyên bố là có thể dứt khoát thoát khỏi quan hệ với Triệu gia. Trái qua chuyện này, Triệu gia cho dù có là thế gia vọng tộc, thì tuyệt đối cũng không thể tiếp tục lưu lại kinh thành nữa.

Mấy ngày nay Triệu Tinh Lam ở Sầm gia trôi qua vô cùng thư thái, Thúy Vũ và Hồng Linh cũng rất vui vẻ. Thời gian trước ở Triệu gia, hai nàng dù là nhất đẳng nha hoàn bên người đại tiểu thư nhưng cũng bị không ít kẻ khinh nhờn, giờ đến Sầm gia, mặc dù không phải là phủ đệ nhà mình, nhưng cuộc sống so với trước kia còn tốt hơn rất nhiều.

Mỗi ngày Triệu Tinh Lam đều cùng mấy vị tỷ muội chơi đùa vui vẻ, thực không muốn nhớ tới chuyện của Triệu gia. Nhưng nàng đoán được, lúc này Triệu gia hẳn là nước sôi lửa bỏng, tổ mẫu chắc chắn không ngờ cho nàng đến Sầm gia lại đưa đến hậu quả này. Nhưng bọn họ bận rộn nàng mới có cơ hội nghỉ ngơi, bằng không Triệu gia đã sớm cho người đến đón nàng rồi, giờ coi như là trốn được mấy ngày thành thôi đi.

“Tiểu thư, Nhị lão đang ở thư phòng đợi ngài, thỉnh ngài qua một chuyến!” Ngoài cửa, một nha hoàn cúi đầu hành lễ với Triệu Tinh Lam, sau đó nói.

Triệu Tinh Lam biết Nhị cửu cửu sẽ không vô cớ tìm nàng, chắc chắn là có chuyện gì đó, có lẽ liên quan đến mẫu thân nàng, cho nên lập tức để cho Hồng Linh giúp nàng trang điểm, sau đó cùng nha hoàn kia đi đến thư phòng của Sầm Mộ Nam.

Xưa nay Triệu Tinh Lam vẫn luôn yêu thích Nhị cửu cửu. Trong mắt nàng, Nhị cửu cửu giống như một trí thức phong độ, ôn tồn, nho nhã. Quan trọng nhất chính là bên người Nhị cửu cửu không có thiếp thất, cho nên gia đình luôn hòa thuận, êm ấm. Nhìn quen phụ thân mình phong lưu, từ nhỏ Triệu Tinh Lam chỉ mong ước có một người phụ thân giống như cửu cửu, nhưng điều này có thể lựa chọn được sao? Die nn da n lqdon

“Lam nhi đến rồi à.” Sầm Mộ Nam đang coi một cuốn sách, thấy Triệu Tinh Lam đi vào lập tức buông sách xuống, cười với nàng.

“Dạ vâng, con mới tới, không biết cửu cửu cho người gọi Lam nhi đến là có chuyện gì ạ?” Triệu Tinh Lam hành lễ, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh, biết tình hết sức tự nhiên, phóng khoáng hỏi.

Sầm Mộ Nam rất hài lòng với biểu hiện của Triệu Tinh Lam, âm thầm gật đầu tán thưởng, hài tử như vậy, quả thật là rất tốt.

“Chắc con cũng đoán ra rồi, đó là bởi chuyện của mẫu thân con.” Sầm Mộ Nam vừa nói vừa thận trọng quan sát nét mặt của Triệu Tinh Lam, nhưng kỳ quái, nét mặt nha đầu này không có chút nào dao động, dường như chuyện ông nói không quan hệ gì với nó vậy.

“Chuyện của mẫu thân con không phải đều do cửu cửu ra mặt giải quyết sao ạ?” Triệu Tinh Lam không hiểu cửu cửu muốn nói với nàng cái gì, cho nên bất động thanh sắc chờ đợi.

“Chuyện này xử lý kiểu gì cũng khó tránh khỏi liên lụy đến con và ca ca con, cửu cửu không đành lòng nhìn thấy điều đó nên mới gọi con đến đây.” Sầm Mộ Nam thấy Triệu Tinh Lam bình tĩnh như vậy, trong lòng thầm nghĩ hôm nay ông tìm đứa nhỏ này thương lượng quả là đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cửu sanh mật đàm 2

“Chuyện này xử lý kiểu gì cũng khó tránh khỏi liên lụy đến con và ca ca con, cửu cửu không đành lòng nhìn thấy điều đó nên mới gọi con đến đây.” Sầm Mộ Nam thấy Triệu Tinh Lam bình tĩnh như vậy, trong lòng thầm nghĩ hôm nay ông tìm đứa nhỏ này thương lượng quả là đúng đắn.

Trước kia Lam nhi dù có thông minh nhưng thực ra vẫn là tiểu cô nương non nớt, hướng nội, nhưng hiện giờ con bé đã khác, có chủ kiến của riêng mình, có thể tự quyết định chuyện của bản thân.

“Cửu cửu, Lam nhi biết điều đó mà, ngay từ khi mọi chuyện mới bắt đầu, con và ca ca đã xác định rõ ràng, dù cho chuyện này có ảnh hưởng thế nào, chỉ cần có thể chứng minh được trong sạch của mẫu thân, đối với bọn con đều không sao cả. Dù cuộc sống tương lai có nghèo khó, nhưng bọn con vẫn có thể đường đường chính chính làm người. Cho nên cửu cửu không cần phải lo lắng cho Lam nhi và ca ca, chỉ cần xử lý tốt chuyện lần này là được. Cho dù tương lai Triệu gia có ra sao, Lam nhi cũng có thể tiếp nhận.” Triệu Tinh Lam nhẹ nhàng cười nói, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên tia sáng kiên định.

Nhìn nét mặt Triệu Tinh Lam, lại nghe con bé nói, Sầm Mộ Nam hiểu, trong lòng ngoại sinh nữ biết ông kiểu gì cũng sẽ đứng về phía Mộ Vân cho nên đã sớm có tính toán. Khó trách ngày đó khi Mộ Vân thấy đứa nhỏ này lại có thể lập tức đưa ra quyết định, thì ra mẫu chốt là ở đây. Đoán chừng người Triệu gia cho Lam nhi tới đây mục đích là lấy tình cảm để lay động Mộ Vân, ai ngờ kết cục lại như vậy, nếu như bọn họ biết tính toán của mình vì Lam nhi mà hỏng, có lẽ sẽ càng thêm hận con bé.

Nhưng Lam nhi nói cũng có lý, lần này Triệu gia sụp đổ, đối với huynh muội con bé không phải là chuyện tốt. Nhưng chỉ cần bên ngoài không còn những lời đồn đãi không tốt về Mộ Vân thì đối với hai đứa nhỏ mới thực sự là tốt nhất. Giống như Lam nhi nói, cho dù có nghèo khó, nhưng chúng nó vẫn có thể ngẩng cao đầu làm mà sống, trên đời này không có gì có thể quan trọng hơn thanh danh. Được rồi, nếu con bé đã nói vậy, ông cũng có thể yên tâm đưa ra quyết định. Dienndan&Lequy;don

“Hài tử, cừu cừu quả nhiên không có nhìn lầm con, con đúng là đứa bé ngoan. Đừng lo lắng, tương lai Triệu gia có sụp đổ, ta cũng sẽ không để cho huynh muội các con phải chịu khổ, ta sẽ dùng mọi cách bảo vệ các con khỏi bị thương tổn.” Mặc dù Sầm Mộ Nam nói như vậy nhưng cũng không dám chắc chắn, dù sao đứa nhỏ cũng là người Triệu gia, đến lúc đó nếu người Triệu gia cứ khẳng khái đòi mạng đi, ông cũng không có biện pháp giải quyết.

“Cừu Cừu, người đừng lo lắng, Lam nhi có thể hiểu được, chỉ cần mọi người tốt là con an tâm rồi, dù vẫn sống ở Triệu gia như trước, con cũng sẽ không để cho mình và ca ca chịu thiệt.” Triệu Tinh Lam cười đảm bảo với cừu cừu, lần này nàng tuyệt đối sẽ không ngáy ngốc để mặc cho người ta chém giết, may mắn, nàng còn có ca ca để dựa vào.

Sầm Mộ Nam vỗ vỗ vai Tinh Lam: “Hài tử, con nói vậy ta cũng an tâm rồi, đi đi, mấy hôm nay ở bên mẫu thân con nhiều hơn, ta đoán khoảng hai ngày nữa, Triệu gia sẽ phái người đến đón con về.”

Triệu Tinh Lam nghe vậy lập tức hiểu, cũng lắm hai ngày nữa chuyện này sẽ kết thúc, lúc đó Triệu gia cũng nên rời khỏi kinh thành. Vậy cũng tốt, mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết. Lần này rời xa mẫu thân không phải là mãi mãi, về sau vẫn còn có thể gặp lại. Chỉ là mẫu thân giờ trở về nhà mẹ đẻ, một thời gian ngắn thì không sao, nhưng về lâu về dài lại không tốt, chẳng may phát sinh mâu thuẫn gì đó thì không hay chút nào.

“Cừu cừu, Lam nhi còn có một việc muốn nhờ cừu cừu.” Tinh Lam suy nghĩ một chút rồi nói với Sầm Mộ Nam.

“Là chuyện gì, sao con có vẻ nghiêm trọng vậy?” Sầm Mộ Nam nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tinh Lam, ngạc nhiên hỏi. Mấy hôm nay ông vẫn luôn cảm thấy đứa nhỏ này dù gặp chuyện gì cũng có thể nhẹ nhàng ứng đối, giờ lại có biểu hiện nghiêm trọng như vậy, không lẽ lại có chuyện lớn gì?

“Là chuyện của mẫu thân con. Lần này mẫu thân gặp phải đã kích, đối với cuộc sống tương lai của người sẽ gây nhiều ảnh hưởng, hưởng chi tuổi tác mẫu thân con như vậy cũng không thích hợp ở lại nhà mẹ đẻ.” Triệu Tinh Lam vừa nói vừa quan sát nét mặt Sầm Mộ Nam, diendan

“Lam nhi, con nghĩ nhiều rồi, mẫu thân con là muội muội ta, có ta ở đây, mẫu thân con sẽ được bảo hộ chu toàn, cho nên con hãy cứ yên tâm đi.” Sầm Mộ Nam cảm thấy mất có chút ứ đọng, đứa nhỏ này thật tình cảm, đến lúc này nó còn không lo lắng cho cuộc sống bản thân mà vẫn nghĩ cho mẫu thân, thật khó có được một hài tử ngoan như vậy, Mộ Vân thật là có phúc mới có được một nữ nhi vừa hiểu chuyện vừa thông minh như nó. Ngược lại, người Triệu gia thật không biết tiếc phúc, đã không biết quý trọng lại còn suốt ngày làm khó con bé.

Triệu Tinh Lam nhìn cừu cừu, cân nhắc một chút rồi nói: “Cừu cừu, lời người nói con đương nhiên tin tưởng. Nhưng cừu cừu cũng biết, mẫu thân con còn trẻ, giờ lại mới hoàn ly, trở lại nhà mẹ đẻ tuy là lựa chọn tốt nhất nhưng vẫn có nhiều bất tiện. Dù cừu cừu có quan tâm, nhưng phụ đông người, chuyện này khó mà giữ kín được, chẳng may bọn hạ nhân trong phủ nói ra nói vào điều gì đó thì thật không hay. Sau chuyện lần này mẫu thân có lẽ sẽ càng thêm nhạy cảm, sợ là không chịu nổi dù chỉ một chút xú đã kích. Cho nên con nghĩ, có lẽ mẫu thân ở riêng sẽ thích hợp hơn. Thứ nhất là ít người ít chuyện thị phi, đối với việc tinh dưỡng của mẫu thân cũng có lợi. Thứ hai là mẫu thân tuổi còn trẻ, tương lai nếu có người thích hợp con hy vọng mẫu thân có thể có được cuộc sống mới, ở riêng bên ngoài sẽ tiện hơn nhiều.” Lee:Qu y?Dd oon

Triệu Tinh Lam nói suy nghĩ của mình cho Sầm Mộ Nam. Sầm Mộ Nam nghe xong cũng cảm thấy hợp lý, dù sao ông cũng hơn Mộ Vân nhiều tuổi, hiện tại có thể giúp đỡ, nhưng đến một ngày, ngộ nhờ ông qua đời thì muội muội có thể dựa vào ai? Đợi sau khi mẫu thân qua đời, mấy huynh đệ ông cũng không tránh được việc phân phủ, đến lúc đó nên bố trí cho Mộ Vân như thế nào? Huống chi tính tình của đại ca ông như vậy, chưa biết chừng sẽ nói ra mấy lời không dễ nghe, dù không nói, nhưng biết đâu lại nghĩ ra mấy cái chủ ý kiếm bạc từ chỗ Mộ Vân. Mộ Vân chỉ có chút tiền riêng, nếu như còn bị đại ca lấy đi thì sau này sống kiểu gì? Đứa nhỏ Lam nhi này, quả nhiên là đã suy tính kỹ mọi chuyện, nếu không cũng không thể chu toàn đến vậy.

“Hài tử, mẫu thân con thật may mắn mới có được nữ nhi như con, con lúc nào cũng lo lắng chu toàn cho nó.” Tương lai nếu Mộ Vân có thể tìm được một người tử tế sống qua ngày là tốt nhất, điều đó sẽ giúp muội ấy có thể xoa dịu những tổn thương gây ra bởi chuyện lần này. Qua một thời gian nữa ông phải quan tâm hỏi thăm chuyện này một chút mới được. Không nghĩ đến lần này Lam nhi mang đến cho ông nhiều kinh hỷ như vậy, cũng không biết con bé còn suy tính cho Mộ Vân những chuyện gì nữa: “Vậy theo ý con nên làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cừu sanh mặt đàm 3

“Lam nhi muốn nhờ cừu cừu tìm giúp mẫu thân một tiểu viện ở phụ cận Khánh quốc công phủ, không cần quá lớn, chỉ cần một tiểu viện tam tiến là được. Nếu như Lam nhi có thể may mắn ở lại kinh thành, con sẽ ở cùng với mẫu thân. Nhưng nếu Lam nhi không thể ở lại kinh thành, hy vọng cừu cừu có thể cho biểu tỷ Vũ Dung và biểu muội Vũ Lạc thỉnh thoảng đến chơi với mẫu thân. Đây là chút hiếu tâm của con đối với mẫu thân, mong cừu cừu giúp đỡ.” Triệu Tinh Lam vừa nói vừa quý xuống dập đầu lạy Sầm Mộ Nam ba lạy.

“Hài tử, con làm cái gì vậy? Mẫu thân con là muội muội ta, chăm sóc cho nó là việc ta nên làm, con như vậy khiến cừu cừu cảm thấy xấu hổ. Năm đó nhìn sai người, để mẫu thân con phải chịu tội nhiều năm đã khiến ta cảm thấy đau xót, con còn như vậy, ta biết đối mặt với con và mẫu thân con như thế nào đây.” Sầm Mộ Nam vội vàng nâng Tinh Lam dậy, nói: “Hài tử, chuyện lần này đã khiến con trưởng thành nhiều, không giống trước kia nữa rồi.”

Trong mắt Sầm Mộ Nam, Triệu Tinh Lam vì trải qua quá nhiều chuyện trong một thời gian ngắn nên mới phải nhanh chóng trưởng thành. Nhưng làm sao ông có thể ngờ, Triệu Tinh Lam trở nên như vậy đâu phải chỉ bởi gặp một ít chuyện còn con này, nếu không trải qua cuộc sống biến động thăng trầm, gặp qua sinh tử thì sao có thể biến hóa nhanh đến vậy.

Triệu Tinh Lam nghĩ đến mấy ngày nữa phải xa mẫu thân, xa những người thật lòng yêu thương nàng, trở về với những con người cả ngày chỉ chăm chăm tính kế, hãm hại nàng, nước mắt không kiềm được tràn ra.

“Hài tử, con đừng khóc, con khóc làm ta cảm thấy khó chịu trong lòng.” Đối với tâm tư của Triệu Tinh Lam, Sầm Mộ Nam cũng hiểu chút ít, ông biết con bé cũng không muốn rời khỏi kinh thành, nhưng hôm nay mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, cuối cùng sẽ ra sao ông vẫn còn chưa biết được. Dien&damnLeWydon

Có điều Sầm Mộ Nam cũng đã tính qua, nếu ông không có biện pháp giữ Lam nhi ở lại kinh thành, đợi qua một thời gian sẽ vào cung cầu xin nương nương phái người đón con bé trở lại. Từ ngày nương nương tiến cung đến giờ, Sầm Mộ Nam ông còn chưa cầu xin điều gì, nhưng lần này, vì Lam nhi, ông chấp nhận phá vỡ quy tắc của mình.

“Là Lam nhi không phải, cứ cứ đừng đau lòng, ngộ nhờ thương tổn đến thân thể, không phải tội Lam nhi càng lớn sao?” Tinh Lam nhìn cứ cứ lão lệ tung hoành, vội vàng lau đi nước mắt. Điều tại nàng cả, tại sao lại nhất thời xúc động không kiềm được cơ chứ. Không nghĩ tới nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đối với sinh lý từ biệt cũng đã nhìn thấu, vậy mà đứng trước tình cảm chân thành của thân nhân, lại khó kìm lòng nổi.

“Được, ta không khóc, về sau chúng ta còn nhiều thời gian ở chung một chỗ, không chỉ con có thể ở chung với mẫu thân, mà còn có thể thường xuyên đến nơi này chơi nữa.” Sầm Mộ Nam miễn cưỡng lên tinh thần nói.

“Dạ, cứ cứ, Lam nhi lòng cuống rồi.” Trong lúc nói chuyện, Triệu Tinh Lam thu lại tâm tình của mình, ngoài đôi mắt còn có chút đỏ, trên mặt đã không còn biểu hiện đau lòng như trước.

“Không sao, đối với cứ cứ, con vẫn còn là một hài tử.” Cho dù tâm trí đã trưởng thành, nhưng dù sao Tinh Lam mới chỉ mười mấy tuổi, còn chưa cập kê đâu. Die,n da,nLe:Quy;don

“Cứ cứ, Lam nhi xin phép cáo từ.” Tinh Lam thi lễ, sau đó lui ra, để lại Sầm Mộ Nam đang ngăn người trong thư phòng.

Trước khi rời đi, Triệu Tinh Lam đã cố gắng thu lại tâm tình xúc động của mình, nhưng những cảm xúc đau đớn này, đâu thể nói thu là thu được. Vậy nên nàng cũng không tính về ngay, chỉ chậm rãi đi dạo trên đường nhỏ.

Đi được một đoạn không xa, Tinh Lam nhìn thấy biểu tỳ Vũ Dung đang đi về phía nàng, vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, cười đón: “Sao Vũ Dung tỳ tỳ lại ở chỗ này?” Đây là con đường duy nhất thông đến thư phòng của cứ cứ, Tinh Lam nghĩ không ra chuyện gì khiến Vũ Dung tỳ tỳ phải đến thư phòng tìm phụ thân.

“Tỳ tỳ là đến tìm muội đó, vừa nãy qua phòng muội, thấy nha hoàn nói phụ thân ta mời muội qua đây nên mới vội vàng đến đây.” Vũ Dung vừa nói vừa thân mật kéo tay Triệu Tinh Lam

Sầm Mộ Nam chỉ có một phòng thê tử, sinh được ba người con trai, ba người con gái, trưởng nữ Vũ Nguyên đã tiến cung làm phi, trưởng tử Ngọc Kỳ đã thành gia, hiện đang làm huyện lệnh huyện Thái Hòa, cách kinh thành không xa. Nhị nữ từ Ngọc Lung cũng đã thành thân nhưng chưa xuất sĩ, ấu tử Ngọc Mân năm nay mười sáu, vẫn chưa thành thân, hiện đang ở nhà ôn luyện bài vở, nhưng cũng đã định sẵn hôn sự với tiểu nữ nhi của Quận vương gia, chỉ chờ đến khi được tuổi sẽ lập tức thành thân. Ngay cả biểu tỳ Vũ Dung năm nay mới mười lăm cũng đã định thân cùng Thế tử Tàn quốc công phủ, đợi sau khi biểu ca Ngọc Mân thành thân cũng sẽ gả ra ngoài.

“Tỳ tỳ tới tìm muội nhất định là có chuyện gì gấp gáp rồi, nếu không cũng không cần vất vả đi xa như vậy.” Tinh Lam cười nói.

“Muội thật thông minh, nếu không có việc gì quan trọng tất nhiên là tỳ sẽ ngồi trong phòng đợi muội rồi, việc gì phải chạy ra đây chứ.” Vũ Dung cười nói.

Nhìn Vũ Dung thân thân bí bí nói là có chuyện quan trọng nhưng lại không chịu chủ động nói chuyện quan trọng ấy là gì khiến Tinh Lam cảm thấy có chút tò mò. Sau khi sống lại, bởi vì mẫu thân an toàn thoát hiểm nhiều chuyện cùng theo đó mà thay đổi, cho nên nàng thật đoán không ra những chuyện sau này có thể gặp phải. Nhưng Vũ Dung tỳ tỳ cũng không phải người nhân chán, tỳ ấy đã tìm đến mình thì nhất định là có chuyện gì đó. Dd/le/quy;don

“Tỳ tỳ có chuyện gì tốt muốn kể với muội vậy?” Tinh Lam cười hỏi. Thực ra thì hiện giờ trong lòng nàng có cảm giác Vũ Dung giống như muội muội của mình vậy, cho nên giọng nói bất giác có thêm chút cưng chiều.

“Muội đoán đi!” Vũ Dung cười khanh khách nói.

“Làm sao muội biết được tỳ gặp chuyện tốt gì?” Tinh Lam cười nói, nhìn đến nét mặt tươi cười như hoa của Vũ Dung, tính trẻ con tự nhiên lại muốn phát tác, cho nên nói tiếp: “Hay là tỳ phụ tương lai Lý thế tử đến? Tỳ muốn mang muội đi gặp huynh ấy?”

Tinh Lam nói vậy khiến Vũ Dung nhất thời đỏ mặt xấu hổ, chỉ vào Tinh Lam nói: “Nhóc con không biết xấu hổ, sao có thể nói ra những lời như vậy chứ, sau này tỳ sẽ không đề ý đến muội nữa.”

Vũ Dung vừa nói vừa dùng tay chọc lét Tinh Lam, Tinh Lam từ nhỏ đến giờ sợ nhất cái này, cho nên vội cúi đầu cầu xin tha thứ: “Tỳ tỳ tốt, tỳ tha cho muội lần này đi. Muội hứa về sau sẽ không dám nói những lời như vậy nữa.”

“Nhóc con này, xem muội về sau còn dám chọc ta nữa không?” Nghe Tinh Lam cầu xin tha thứ, lúc này Vũ Dung mới thu tay lại, cười nói.

Sầm Mộ Nam tuy là văn nhân, nhưng trong cách nuôi dạy nhi nữ lại không câu nệ hình thức, vì vậy mấy hài tử của ông đều rất hoạt bát, hướng ngoại,

nhất là Vũ Dung, mọi cử chỉ đều mang theo mấy phần hào khí, Nhị phu nhân vẫn thường nói nữ nhi này của nàng không có chút đáng về tiểu thư khuê các nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tỷ muội dạo chơi

Sầm Mộ Nam tuy là văn nhân, nhưng trong cách nuôi dạy nhi nữ lại không câu nệ hình thức, vì vậy mấy hài tử của ông đều rất hoạt bát, hướng ngoại, nhất là Vũ Dung, mọi cử chỉ đều mang theo mấy phần hào khí, Nhị phu nhân vẫn thường nói nữ nhi này của nàng không có chút đáng về tiểu thư khuê các nào cả.

“Giờ thì tỷ có thể nói cho muội nghe là chuyện gì rồi chứ?”

“Trước đó tỷ vẫn an tổ mẫu, người nói ngày mai tỷ muội chúng ta có thể ra ngoài dạo phố, vậy nên tỷ mới đi tìm muội, nhắc muội chuẩn bị trước, ngày mai chúng ta cùng đi.” Lâu lắm mới có cơ hội ra ngoài, khó trách Vũ Dung vui vẻ như vậy, nếu là nàng nàng cũng không thể ngồi yên.

Tĩnh Lam rất ít khi được ra ngoài. Trong suy nghĩ của Triệu Tĩnh Nguyên, nữ nhi phải dưỡng trong khuê phòng, nên mấy tỷ muội các nàng chẳng có cơ hội được đi chơi, dạo phố. Kiếp trước, sau khi thành thân, nàng cũng chỉ có một lần được xuất môn, nhưng thời điểm đó cuộc sống của nàng đang như dầu sôi lửa bỏng, làm sao còn tâm trạng vui chơi gì. Vì vậy, khi nghe Vũ Dung nói, Tĩnh Lam lập tức cảm thấy tò mò.

“Tại sao ngày mai lại có thể xuất môn vậy ạ?” Tĩnh Lam rất ngạc nhiên, không ngờ các tỷ tỷ muội muội ở Sầm gia lại có thể xuất môn dạo phố, có lẽ trước kia nàng ít quan tâm nên không biết.

“Tổ mẫu nói dạo này tỷ muội chúng ta suốt ngày ở nhà nhàn chán, không được ra ngoài chơi nên cho phép chúng ta được ra ngoài đi dạo một chút.” Trong lòng Vũ Dung cũng hiểu, thực ra tổ mẫu muốn tỷ muội các nàng bởi Lam muội muội đi chơi một chút, nghe cô cô nói, Lam muội muội lớn như vậy nhưng chưa từng được dạo chơi kinh thành, còn không biết chợ phiên là gì. Lee:Qu y?Dd oon Nghĩ vậy nàng lại thấy tiếc, biết thế cứ mặc kệ gia quy Triệu gia, dẫn Lam muội muội đi chơi từ lâu mới đúng.

Vũ Dung mặc dù cười vui vẻ, nhưng nàng biết, mấy ngày nữa Lam muội muội sẽ phải rời khỏi kinh thành. Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, không biết chừng phụ thân có cách làm cho Lam muội muội được ở lại kinh thành cũng nên.

“Thì ra là vậy!”

“Lam muội muội, muội không biết đó thôi, trong chợ phiên có rất nhiều đồ hay, mai tỷ sẽ dẫn muội đi, không chơi đến tối nhất định không về. Nghĩ mới nhớ, đã hai tháng rồi ta không ra ngoài, nhớ cao Quế hoa của Đức Tường trai, vệt nường Thái Bạch lâu, mứt quả Vương Ký, bánh đúc đậu Lưu ký quá. Nói chung là rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon, đợi mai muội đi với tỷ sẽ biết.” Vũ Dung vừa nói vừa chảy nước miếng.

Những thứ Vũ Dung vừa nói, có thứ Tĩnh Lam đã từng nghe qua, có thứ nàng không hề biết, vì thế trong lòng cũng có chút mong chờ, những đau lòng mới đó cũng vì thế mà biến mất.

Nhìn Tĩnh Lam vui vẻ, Vũ Dung cũng cảm thấy vui vẻ, mới rồi khi nhìn thấy Lam muội muội, trên mặt muội ấy tràn đầy bi thương, ánh mắt hồng hồng như mất thỏ, không biết vừa rồi phụ thân cùng muội ấy nói gì mà khiến cho muội ấy khóc. Phụ thân cũng thật là, Lam muội muội còn nhỏ như vậy đã phải trải qua nhiều chuyện, đã rất đau khổ rồi, phụ thân còn cố tình bôi nhọ ra, không phải là muốn Lam muội muội thêm thương tâm sao.

Hôm sau, mấy tỷ muội Sầm gia và Tĩnh Lam cùng nhau an vị trên xe ngựa đến chợ. Dù sao cũng là tiểu thư quốc công phủ ra ngoài, đương nhiên là có không ít gia đình đi theo, nhưng đều là đi cách đó xa xa, không xuất hiện trước mặt các nàng, vì các nàng không muốn có người đi theo.

Chỉ có điều, dù người phía sau cách đó khá xa, nhưng đoàn người lần này cũng không ít, chỉ riêng mấy vị tiểu thư Sầm gia đã là sáu người, thêm Tĩnh Lam là bảy, chia ra ngồi trên ba chiếc xe ngựa. Phía sau lại thêm không ít nha hoàn đi theo, đoàn người đông như vậy, không muốn gây chú ý cũng khó.

Trên đường có không ít người chú ý đến đoàn người này, trong đó không thiếu mấy vị thiếu gia, công tử trẻ tuổi. Dù sao ai cũng có thể nhìn ra, đoàn xe như vậy chắc chắn là tiểu thư cao môn đại hộ nào đó xuất phủ. Lee^q uyyDoo^nn

Trong đó có một người từ lúc các nàng xuất phủ đã đi theo, đó chính là Thê tử Lan thân vương phủ Sở Bắc Niên.

Từ ngày Sở Bắc Niên vô tình gặp được Triệu Tĩnh Lam trên đường, sau đó theo nàng đến Sầm gia, mấy ngày nay vẫn luôn lượn lờ trước cổng Khánh quốc công phủ, mong ngóng thấy mặt giai nhân lần nữa. Không ngờ hôm nay lại thấy một đoàn xe ngựa xuất môn theo lối cổng chính, trực giác nói cho Sở Bắc Niên biết, người hán muốn gặp có ở trên xe ngựa cho nên lập tức đi theo.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Nói chuyện là thứ nữ đại lão gia Sầm gia, Vũ Như. Nàng là người nhỏ tuổi nhất trong mấy tỷ muội, cho nên tính tình còn rất trẻ con, còn rất ham chơi. Mấy tỷ muội đối với tiểu muội muội này cũng rất yêu thương, hàng ngày đều quan tâm chăm sóc nàng, không vì nàng là thứ nữ mà xem thường.

“Muội muốn đến đâu trước?” Vũ Dung cười hỏi.

“Tỷ đoán đi, Như nhi muốn đi đâu?” D.I.e.n.d.A.N.I.E.q.u.Y.D.O.n Vũ Như chớp chớp đôi mắt to, nhìn các tỷ tỷ nói.

“Không cần đoán, con mèo ham ăn là muội chắc chắn là muốn đi Vương ký mua mứt quả.” Vũ Bình cười nói: “Lần nào ra ngoài muội cũng vậy, còn cần chúng ta đoán sao?”

Mấy người tỷ muội cười cười nói nói vui vẻ. Còn trong một xe ngựa khác, Tinh Lam đang ngồi cùng Vũ Lạc, nàng nhìn xuyên qua màn cửa, quan sát bên ngoài, cảm thấy vô cùng mới lạ. Trong lòng lại không tránh được cảm thấy phiền muộn, sẽ nhanh thôi, nàng phải trở về Triệu gia. Có lẽ lần này rồi đi không biết đến bao giờ mới có thể trở lại, núi cao sông sâu, nàng còn có cơ hội gặp lại mấy tỷ muội này sao? Còn có thể gặp lại mẫu thân sao?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Vui vẻ hòa thuận

Đối với việc có thể ra ngoài dạo chơi, Tinh Lam mặc dù cảm thấy có chút vui mừng nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi phiền muộn. Cuộc sống như vậy có lẽ chỉ có ngày hôm nay mà thôi, sau này trở về Triệu gia, oán hận của tổ mẫu và phụ thân, lại thêm Dục thân vương phủ từ hôn, nàng khẳng định sống không yên được. Mặc dù trước đó nàng rất tự tin cam đoan với mẫu thân nhưng thực ra chuyện này nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp đối ứng. Thôi thì chỉ cần thoát khỏi Dục thân vương phủ, những chuyện khác đều có thể đi một bước tính một bước.

Kiếp này không thể lại bị thâm như kiếp trước được, cùng lắm thì chịu vất vả mấy năm, nàng có ngoại tộc đứng sau, mẫu thân chắc chắn sẽ không bỏ mặc nàng.

Ai cũng không để ý, này giờ Sở Bác Niên vẫn cười ngựa chậm rãi đi theo đoàn xe.

Đến cổng Vương ký, xe ngựa dừng lại một chút, phu xe đi tới mua mấy xâu mứt quả sau đó lại tiếp tục đánh xe về phía trước, đi thêm một đoạn thì ngừng lại, lấy ra băng ghế đặt dưới xe ngựa cho các vị tiểu thư bước xuống. Ở phía sau, bọn nha đầu đã xuống xe từ sớm, vội vàng đến bên hầu hạ tiểu thư của họ. Dieendđan?Le?quys!don Có khác chăng thì chính là mấy vị tiểu thư Khánh quốc công phủ chỉ mang một nha hoàn, chỉ có Tinh Lam mang theo hai nha hoàn là Thúy Vũ và Hồng Linh.

Trong suy nghĩ của Tinh Lam, cuộc sống tương lai của nàng thế nào thật khó nói, vậy nên nàng muốn mang theo Thúy Vũ và Hồng Linh ra ngoài vui vẻ một ngày. Dù sao hai người này cũng chưa từng được ra ngoài dạo phố, ở tuổi này, không muốn tham gia náo nhiệt mới lạ.

Cứ như vậy mấy vị tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần, quần áo hoa lệ và mấy nha hoàn cũng vô vùng xinh đẹp xuất hiện trên đường phố, không muốn bị chú ý cũng khó. Vì vậy dẫn đến không ít người chỉ chỉ chỏ chỏ. Nếu là trước kia nhất định Triệu Tinh Lam sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí xoay người trở lại xe ngựa, nhưng bây giờ nàng không muốn nghĩ nữa, đã ra ngoài chơi, nàng cũng không cần quan tâm đám người này nói gì, dù sao cũng là người không quen biết, họ nói gì có quan hệ với nào sao? Cho nên nàng cũng giống như tỷ muội Sầm gia, ngẩng đầu quan sát cửa hiệu trước mặt.

“Cầm Tú phường?”

“Đúng vậy, Lam muội muội. Vải vóc ở Cầm Tú phường là tốt nhất. Hôm nay tổ mẫu đã chuẩn bị rất nhiều bạc, dặn dò mỗi người chúng ta chọn ra hai kiện vải chất liệu tốt, sao chúng ta có thể cô phụ ý tốt của tổ mẫu cơ chứ?” Vũ Dung cười hi hi nói.

Lúc này trong lòng Vũ Dung cũng cảm thấy thật tò mò, không phải Tinh Lam chưa từng ra ngoài sao? Tại sao đối mặt với nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm của người khác mà một chút khác thường cũng không có vậy? Giống như không hề hay biết xung quanh có rất nhiều người đang nhìn mình. Quả nhiên Lam muội muội không phải người mà người thường có thể so sánh, ngay chính nàng, lần đầu tiên ra ngoài cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Tinh Lam vẫn biết, mấy năm nay mẫu thân chuẩn bị đồ cho nàng đều vô cùng tốt, dù người không được sủng ái, nhưng dù sao cũng là đương gia chủ mẫu, vải vóc Cầm Tú phường này, nàng cũng không có gì xa lạ. Nhưng trước đó là do người khác giúp nàng chuẩn bị, lần này mới là nàng tự mình lựa chọn.

“Chúng ta vào nhanh thôi, bên ngoài nhiều người như vậy, để họ nhìn cũng không tốt.” Vũ Bình nhìn thấy người đến ngày càng nhiều cho nên cảm thấy có chút ngượng ngùng. Trong số mấy tỷ muội Sầm gia, Vũ Bình là người xinh đẹp nhất, cho nên cũng thu hút nhiều ánh mắt người ngoài nhất.

“Bình nhi xấu hổ rồi kìa, chúng ta nhanh vào đi thôi. Nhưng Bình nhi nè, điều này cũng không thể trách muội được, chỉ tại muội quá xinh đẹp, hấp dẫn ánh nhìn mọi người thôi.” Vũ Dung vừa mang theo mấy tỷ muội đi vào bên trong vừa trêu ghẹo Vũ Bình.

“Dung tỷ tỷ thật xấu, chỉ biết khi dễ Bình nhi, nói không chừng những người này đều nhìn tỷ tỷ đó.” Vũ Bình cũng không chịu thua nói.

“Tỷ không so được với muội nha, không tin muội hỏi một chút, trong mấy tỷ muội Sầm gia chúng ta, ai là người xinh đẹp nhất?” Vũ Dung nói tiếp.

Tình Lam đã sớm biết quan hệ giữa mấy tỷ muội ở Sầm gia vô cùng tốt, lúc này nghe bọn họ tranh luận mới biết thì ra giữa tỷ muội vẫn nên vui vẻ hòa thuận thế này mới phải, nàng tuy là có nhiều tỷ muội, thế nhưng tình cảm như vậy nàng không hề biết đến. Trước kia mỗi lần đến Sầm gia, nàng cũng nào cũng dè dặt tiếp xúc với bọn họ, chưa bao giờ cũng nhau vui đùa như hôm nay.

Ở một chỗ cách đó không xa, Sở Bác Niên liếc mắt lập tức nhận ra Triệu Tình Lam, mặc dù hôm đó cách tấm rèm khiến hắn nhìn không rõ, nhưng hắn có thể chắc chắn, người hắn gặp hôm đó là nàng. Lúc này Sở Bác Niên có chút kích động, muốn qua đó chào hỏi, nhưng lại sợ như vậy quá đường đột thất lễ. Suy nghĩ một lúc, Sở Bác Niên quyết định vẫn cứ tiếp tục đi theo đã. Nếu đã xác định nàng chính là tiểu thư Sầm gia, hắn chỉ cần cầu xin phụ mẫu thay hắn đi cầu thân là được.

Sau khi đi vào, Triệu Tình Lam nhìn những vãi vóc bầy trong tiệm đến hoa cả mắt, đồng thời cũng có chút kinh ngạc, khó trách mấy năm nay nàng không có tự mình chọn qua nhưng vãi vóc đưa đến mỗi năm đều khiến nàng yêu thích vô cùng. Thì ra vãi vóc Cẩm Tú phường lại nhiều mẫu mã đẹp đến vậy.

Lão bản quản lý cửa hàng cũng biết mấy vị tiểu thư Sầm gia cho nên quen thuộc dẫn họ đến hậu viện. Thì ra Cẩm Tú phường này mặt trước là cửa hàng, mặt sau có một gian to xếp không ít vãi vóc, bên trong cũng có nha hoàn hầu hạ, có lẽ nơi này đặc biệt chuẩn bị cho nữ quyền các nhà.

“Lam muội muội, muội xem một chút xem thích loại nào!” Hai mắt Vũ Dung nhìn chăm chăm vào đám vãi nhưng cũng không quên nói với Tình Lam.

Mặc dù Tình Lam đối với những thứ vãi vóc vô cùng quen thuộc nhưng khó có dịp được tự mình lựa chọn. Hướng hồ nhiều mẫu như vậy, quả thật cần phải cẩn thận quan sát lựa chọn. Die,n da,nLe:Quy;don Lúc này đừng nói Triệu Tình Lam, tỷ muội Sầm gia cũng hoa hết cả mắt rồi.

Mấy tỷ muội nhìn cái nào cũng cảm thấy đẹp, cầm lên hạ xuống, giăng co hơn nửa buổi mới chọn được tấm vãi mong muốn.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Lúc này Tình Lam cũng đã nết đầu quen thuộc với không khí buổi xuất ngoại hôm nay, cho nên cười nói.

“Trời nóng như vậy chúng ta tới Hương Tất cư đi, nơi đó có trà hoa hồng, canh đậu xanh giải nhiệt vô cùng tốt.” Vũ Dung nhìn mọi người có chút mệt mỏi cho nên cười nói.

“Quan trọng nhất là bên đó còn có Quế hoa cao mà muội thích nhất, còn có mứt táo và son được cao Bình tỷ tỷ thích. Chúng ta cũng đi cả buổi sáng, muội đói rồi.” Giọng Vũ Như mềm nhũn nói.

Mọi người nghe đều nở nụ cười, Vũ Bình thân mật véo mũi Vũ Như: “Làm khó muội không quên ta thích gì.”

Hết chương 52!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Đột nhiên gặp chuyện

Mọi người nghe đều nở nụ cười, Vũ Bình thân mật véo mũi Vũ Như: “Làm khó muội không quên ta thích gì.”

Trong mắt mọi người, mặc dù tiểu muội muội Vũ Như này là do kiếp thất sinh ra nhưng nàng làm gì cũng sẽ không quên các tỷ tỷ muội muội khác vậy nên luôn được mọi người yêu quý.

“Nếu đói rồi thì chúng ta qua đó nhanh thôi, đừng chậm trễ.” Trong lúc nói chuyện, Vũ Dung đã dẫn đầu đi đến bên xe ngựa, chờ các tỷ muội khác lên xe.

Hương Tất cư cách Cẩm Tú phường không xa, chỉ khoảng thời gian uống nửa chung trà là đến nơi. Lúc này Vũ Dung đợi mấy tỷ muội xuống xe rồi phân phó phu xe và gia đình dừng điểm tâm dưới lầu, còn nàng cùng mấy vị tỷ muội mang theo nha hoàn lên tầng trên. Lên rồi mới biết nhả gian đã đầy, Vũ Dung và Tình Lam đành phải ngồi tại một bàn gần cửa sổ, sau khi để cho bọn nha hoàn tự mình tìm chỗ mới bảo tiểu nhị dâng trà.

“Lam muội muội, canh đậu xanh mận côi là đồ uống tốt nhất của Hương Tất cư trong mùa hè đó, rất ngon miệng, lại giải nhiệt. Chỉ là ít khi được ra ngoài, cho nên cũng không mấy khi được uống, ở đây cũng có rất nhiều loại bánh ngọt, muội chú ý một chút, ăn xong thấy loại nào ngon thì gọi thêm mấy phần mang về cho tổ mẫu, mẫu thân, bá mẫu, thím và cô cô thưởng thức.” Vũ Dung cười nói.

“Muội nhìn bộ dạng Vũ Như muội muội này giờ vẫn nuốt ngược miếng là biết, đồ ăn ở đây nhất định là rất ngon.”

“Lam tỷ tỷ, muội không như vậy nha, tỷ nhất định là nhìn nhầm rồi.” Vũ Như nghe vậy nhất định không thừa nhận, mặc dù mới này lúc nghe Vũ Dung tỷ tỷ nói nàng có thêm đến nuốt nước miếng thật. Dd/le/quy/don

Dù sao đều là trêu đùa, mọi người cũng không để ý, một lúc sau canh đậu xanh ướp lạnh được mang lên, mấy tỷ muội từng người đều cầm muỗng thưởng thức. Đây là lần đầu tiên Triệu Tình Lam ăn uống trước mặt mọi người, nhưng cũng không có vẻ thiếu tự nhiên, mọi động tác đều theo khuôn phép, dù là ở trong tửu lầu dùng bữa cũng làm cho người khác nhận ra nàng là tiểu thư khuê các có giáo dục.

Phong thái Triệu Tinh Lam như vậy cũng khiến cho người vừa mới bước lên lầu chú ý.

Trước đó Ninh Mặc Hiên có xem bệnh cho Triệu Tinh Lam, lại quen thuộc với mấy tỷ muội Sầm gia, cho nên sau khi lên lầu thấy bọn họ mới quay sang xin lỗi mấy vị công tử đi cùng, đi về phía mấy người Triệu Tinh Lam.

“Xin chào mấy vị tiểu thư!” Ninh Mặc Hiên tươi cười chào hỏi, mắt liếc một vòng sau đó dừng lại trên người Triệu Tinh Lam lúc này đang bình chân như vại.

Mới vừa rồi lúc tiến vào, Ninh Mặc Hiên đã chú ý đến Triệu Tinh Lam. Lee^q uyyDoo^nn Bản thân hần phong thần tuấn lãng, vừa lên lầu đã khiến cho người trên này cơ hồ đều quay đầu nhìn, thế nhưng chỉ có Triệu tiểu thư, dường như không nghe thấy âm thanh ồn ào náo nhiệt này, vẫn như cũ an tĩnh dùng canh đậu xanh trước mặt, như thể đó là quýnh tương ngọc dịch vậy.

Vũ Dung thấy Ninh Mặc Hiên đi về phía bàn các nàng, cũng đứng lên thân nhiên cười nói: “Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp Ninh thế tử ở Hương Tất cư này.”

Thấy Vũ Dung đứng dậy làm lễ ra mắt, mấy tỷ muội khác cũng đứng lên, Thế tử Ninh quốc công phủ họ đều biết, nhưng không biết ở bên ngoài hần lại khách khí như vậy. Xem ra mấy lời đồn đại bên ngoài về hần cũng không tin được, mà cũng có thể hần vì mối quan hệ giữa hai nhà nên mới tỏ ra khách khí với bọn họ.

Triệu Tinh Lam cũng nhẹ nhàng cười thi lễ, coi như là chào hỏi.

“Đây không phải Triệu tiểu thư sao? Sức khỏe đã tốt rồi hả? Có cần tại hạ xem mạch cho tiểu thư không?” Ninh Mặc Hiên cười cười nói với Triệu Tinh Lam.

“Thời gian trước đã quấy rầy Ninh Thế tử rồi, nhờ phúc khí của ngài tiểu nữ mới có thể khỏi nhanh đến vậy, Tinh Lam xin đa tạ Thế tử. Hiên giờ sức khỏe của Tinh Lam đã rất tốt.” Triệu Tinh Lam cũng cười nói với Ninh Mặc Hiên.

Nhưng không ngờ, hai người bọn họ nói vài câu như vậy vào tai người khác lại thành vấn đề, sau đó có một người đi đến, đứng trước mặt Triệu Tinh Lam nói: “Còn tưởng Ninh thế tử nhìn trúng ai, thì ra là vị hôn thê chưa qua cửa nhà ta, chẳng qua hiện tại ta cũng không muốn thú một dâm phụ như vậy. Dù có xinh đẹp thì sao? Vẫn chỉ là một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc. Cũng may ta còn chưa thú vào cửa, nếu không chẳng phải sẽ trở thành trò cười lớn nhất kinh thành?”

Người nói chuyện là người Triệu Tinh Lam vô cùng quen thuộc, hơn nữa lại là kẻ dù có hóa ra tro nàng vẫn có thể nhận ra - Sở Ly U. Hôm nay chỉ mới nhìn thấy hần thôi đã khiến cho nàng cảm thấy toàn thân không được thoải mái rồi, hơn nữa người này lại nói ra những lời như vậy làm cho nàng giận đến phát run. Khách nhân xung quanh sớm đã quay đầu nhìn lại đây, một số người trong đó cũng biết chút nội tình cho nên quay sang bàn tán xôn xao.

Dien\dann: Lê;quý-đôn

Ninh Mặc Hiên nhìn ra Triệu Tinh Lam khác thường, vội vàng nói: “Sở huynh cần gì phải nói vậy, dù ngươi muốn từ hôn, cũng không nên vũ nhục một cô nương trước mặt bản dân thiên hạ.” “Ninh huynh, lời ta nói đâu có sai, hiện nay kinh thành ai mà không biết hai mẫu nữ bọn họ không tuân thủ nữ tắc, cho nên mẫu thân nàng mới bị biếm làm thiếp.” Sở Ly U hả hê nói, Triệu gia còn tưởng hần không biết những chuyện này? Mặc dù hần trước giờ không thích nữ nhân, chỉ thích nhìn nữ nhân và nam nhân khác cẩu thả, nhưng hần cũng không thể thú một cô nương không trong sạch vào cửa, chỉ đơn giản là vì hần muốn mặt mũi.

“Sở huynh có lẽ không biết, Đại lý tự đã tiếp nhận vụ án Sầm Mộ Vân kiện Triệu Tinh Nguyên, yêu cầu hòa ly từ mấy hôm trước, sáng sớm nay cũng đã ra thông báo.” Bên cạnh có người tốt bụng nhắc nhở Sở Ly U.

“Bản thân làm ra chuyện đáng xấu hổ, phu gia không hưu hay đim lòng heo đã là cho Sầm gia mặt mũi, bản thân nàng lại còn lên mặt đòi hòa ly, tục ngữ nói không sai, mẫu nào nữ vậy, ta thấy vị Triệu tiểu thư này cũng không khá hơn chút nào.” Sở Ly U miệt thị nói.

“Ta không biết Triệu Tinh Lam ta và mẫu thân đắc tội Sở thế tử lúc nào khiến cho Sở thế tử nói ra những lời như vậy trước mặt mọi người. Nhưng ta biết, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, mọi chuyện đều có báo ứng, người nào làm chuyện gì, dù người khác không biết nhưng trời biết đất biết. Huống chi hôm nay kinh thành có ai không biết mẫu thân ta bị người hãm hại? Chỉ e Sở thế tử bị người khác che mặt, đến giờ vẫn không biết chuyện này mà nói lung tung.” Lúc này Triệu Tinh Lam cũng đã tỉnh táo lại, tiếp tục nói: “Nhưng mà hôm nay Sở thế tử đã nói những lời này, ta cũng không phiền Sở thế tử lại đến phủ từ hôn nữa. Triệu Tinh Lam ta hôm nay, ngay tại Hương Tất cư này, trước mặt chư vị khách quý, chính thức đề nghị từ hôn với người.”

Hết chương 53!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nói từ hôn

Lúc này Triệu Tinh Lam cũng đã tỉnh táo lại, tiếp tục nói: “Nhưng mà hôm nay Sở thế tử đã nói những lời này, ta cũng không phiền Sở thế tử lại đến phủ từ hôn nữa. Triệu Tinh Lam ta hôm nay, ngay tại Hương Thất cư này, trước mặt chư vị khách quý, chính thức đề nghị từ hôn với người, từ nay nam hôn nữ gả, không liên quan đến nhau.”

Lần này Triệu Tinh Lam cố ý hiện ngang nói lớn, mục đích là để mọi người đều có thể nghe thấy. Bọn họ vốn cho rằng, sau khi Triệu Tinh Lam nghe được những lời nói đó sẽ cảm thấy xấu hổ, không còn mặt mũi, sau đó chạy trốn, không thì cũng che mặt khóc, lợi hại nữa thì cao giọng mắng chửi. Thế nhưng không hiểu sao vị Triệu tiểu thư này lại phản ứng như vậy, nói từ hôn trước mặt bản dân thiên hạ, điều này có vẻ không hợp lễ nghi. Nhưng nói đi nói lại, những lời lẽ như vậy phụ gia người ta cũng đã nói ra, nếu còn miễn cưỡng gả qua đó cũng không thể hạnh phúc. Giờ từ hôn dù có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không thể không nói đó chính là lựa chọn tốt nhất, vị tiểu thư này làm vậy cũng là điều dễ hiểu.

“Vị Triệu tiểu thư này quả thật không đơn giản, mọi chuyện cũng nên như vậy, dù không ai muốn thú cũng không thể tìm một người không bằng không chứng đã vội đổ oan cho mình, bằng không tương lai nàng chẳng phải cũng sẽ giống mẫu thân nàng sao?” Xung quanh có một số người ủng hộ dùng khí của Triệu Tinh Lam.

“Sáng nay ta nghe nói, Triệu gia đã bị trị tội, lão gia Triệu gia Triệu Tinh Nguyên ái thiếp diệt thế, dung túng thiếp thất Lộ thị hãm hại chủ mẫu, đã vậy sau khi biết rõ chân tướng họ vẫn tiếp tục đổ oan cho chủ mẫu, biếm nàng từ thế thành thiếp. Chẳng qua nam nhân phụ bạc này cuối cùng cũng bị trường phạt, giáng liền năm cấp, từ tòng tam phẩm xuống chính lục phẩm, may mắn chuyện này còn chưa tâu trình Hoàng thượng, nếu không đến chính lục phẩm có lẽ cũng khó mà có được.” Một khách nhân gần đó không nhịn được nói ra thông tin hần nghe được. Chuyện của Triệu gia lần này xôn xao một thời gian dài như vậy, đến hôm nay cuối cùng cũng kết thúc, thật khiến người ta phải chờ đợi, nhưng được cái kết quả cũng không tệ. Dien|dann: Lê;quý-đôn

“Ta cũng nghe nói vậy, Đại lý tự đã phán xử thiếp thất Triệu gia Lộ thị án tử, trưa nay sẽ hành quyết tại công chợ. Lát nữa nhất định phải qua đó nhìn chút, nữ nhân ác độc như vậy, làm quý không đâu là đáng đời, ả ta ý sùng mà kiêu, ngay cả chủ mẫu cũng hãm hại.” Một người khác cũng bất bình nói.

“Ta lại thấy kẻ đáng ghê tởm nhất chính là Triệu Tinh Nguyên, hần làm những chuyện như vậy đối với một danh môn khuê tú, lại còn là thế tử kết tóc bao năm đã không thể chấp nhận được rồi. Huống hồ những năm gần đây hần làm quan thuận buồm xuôi gió như vậy, còn không phải là dựa vào thế lực Khánh quốc công phủ sao? Nhưng cuối cùng hần lại trở mặt tuyệt tình, lương tâm đứng là bị chó gặm mất rồi.”

“Ta cũng nghe nói, Lộ di nương Triệu gia chẳng qua chỉ là một nữ tử thanh lâu, đi theo Triệu Tinh Nguyên được mấy năm, đại thiếu gia, đại tiểu thư Triệu gia cũng đều do ả sở sinh, chủ mẫu Sầm thị quá khoan hậu rồi, ở gia đình khác thiếp thất sinh con trước chủ mẫu đã loạn còn đánh chết từ lâu mới đứng.” Bên cạnh lại có một người nói thêm vào.

Sở Ly U không nghĩ tới, chỉ trong thời gian ngắn tất cả mọi người trong sảnh đường đều quay sang mắng Triệu Tinh Nguyên, tại sao những lời bọn họ nói và những điều hần nghe được lại khác nhau đến vậy? Tại sao mẫu nữ Triệu Tinh Lam lại trở thành người bị hại? Hần đã bỏ sót điều gì sao? Hay hần đã nghe lầm cái gì?

Nhưng mặc kệ thế nào, nữ nhân này hần không muốn, nhưng nếu là tiểu mỹ nhân bên cạnh thì hần không phản đối. Liếc mắt, Sở Ly U nhìn thấy Vũ Bình, nữ nhân này thật xinh đẹp, nghĩ tới việc có thể nhìn thấy nàng uốn éo rên rỉ dưới thân người đàn ông khác, hần đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào rồi. L[e]*q;u;y*don

Nghĩ vậy, Sở Ly U lập tức nói ra suy nghĩ của hần: “Triệu tiểu thư không cần nói vậy, ta biết người cũng không phải thật lòng muốn từ hôn, chắc người không quên, một nữ nhân bị từ hôn, tương lai khó mà tốt được. Thôi thì bản thế tử cũng không phải người vô tình vô nghĩa gì, chúng ta cũng đã đính hôn nhiều năm, chút tình cảm vẫn có. Cho nên bản thế tử miễn cưỡng chấp nhận người vậy, nhưng ta có một điều kiện, ta muốn nàng theo người làm hồi môn!”

Nghe Sở Ly U nói vậy, toàn bộ người nơi đây không khỏi hít sâu một hơi, vị Sở thế tử này không biết thế nào là xấu hổ rồi, những lời như vậy mà cũng có thể nói ra được. Trước giờ chỉ nghe thấy có nhà hoàn hồi môn chứ làm gì có tiểu thư hồi môn, mặc dù họ cũng đoán không ra mấy cô nương này là ai, nhưng có lẽ chính là mấy vị tiểu thư Sầm gia.

“Sở huynh, sao người có thể nói nhưng lời như vậy?” Ninh Mặc Hiền nhăn chán nói. Sở Ly U này quả thật quá hoang đường, lời vô liêm xỉ như vậy mà cũng có thể nói được, xem ra Triệu Tinh Lam cũng đã căn nhắc kỹ càng nên mới không muốn gả cho loại người như vậy. Ngày đó hần còn không hiểu lắm, giờ thì rõ ràng rồi.

“Ta có nói gì sai đâu, nếu nàng nguyện ý giao mỹ nhân này cho ta, ta cũng đành gượng gượng thu nhận nàng vậy. Nếu không thì có gì ta phải tiếp nhận một nữ nhân không bối cảnh như vậy? Chính lục phẩm? Thế tử Dục thân vương phủ ta mà phải thú một tiểu thư con quan chính lục phẩm ư?” Sở Ly U bị phụ mẫu hần dạy hư rồi, tự cho mình có được tước vị thế tập, tương lai sẽ trở thành vương gia, cho nên coi thường nữ nhi con qua lục phẩm.

Nhưng hần lại quên mất, người con gái trước mắt hần không chỉ là tiểu thư con quan lục phẩm mà còn là ngoại tôn nữ của Khánh quốc công phủ, đi@en*dyan:leeeyyydooon mà hần lại chỉ rõ muốn nữ nhi con vợ cả của Khánh quốc công phủ làm hồi môn, đó không phải là nơi mà hần có thể nói năng lỗ mắng.

“Ta nghĩ mấy lời trước đó của ta đã quá rõ ràng, Triệu Tinh Lam ta và Sở thế tử đã không còn hôn ước, cho nên người cũng không cần lo lắng ta sẽ ảnh hưởng danh tiếng Dục thân vương phủ của người. Tam phẩm cũng được mà lục phẩm cũng vậy, Thế tử không cần lo lắng. Nhưng có vẻ thế tử còn nghe chưa hiểu, nhưng nói sao thì nói, hiện tại ngài cũng nên hiểu rõ đi thôi.” Triệu Tinh Lam lạnh lùng nhìn người trước mặt, vì sao lần này sống lại gặp hần lại thấy hần càng vô sỉ hơn xưa vậy? Nhưng nghĩ kỹ cũng thấy bình thường, kiếp trước hần còn xoắn cùng một chỗ với Triệu Tinh Yên, hiện giờ nhìn trộm Vũ Bình cũng không có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Không chịu nói xin lỗi

“Ngươi thực sự nghĩ như vậy?” Sở Ly U bị biểu tình dừng đọng cùng lời nói dứt khoát của Triệu Tinh Lam làm cho khiếp sợ, nàng ta nói những lời này cứ như thể mọi chuyện không liên quan gì đến mình vậy, đó là hôn sự của nàng ta, không phải của người khác. Nàng nói hủy là hủy sao? Vậy có khác nào mảy trò đùa hân vân diễn? Hân có thể nói từ hôn với nàng nhưng nàng nói từ hôn với hân thì thật bất bình thường.

Sở Ly U nhìn Triệu Tinh Lam như thể nàng là chuyện gì lạ lùng lắm, trong lòng cũng bắt đầu suy đoán, phải chăng nữ nhân này gần đây chịu quá nhiều kích thích cho nên thần trí bất thường, đổi tính thành như vậy?

“Mặc dù Triệu Tinh Lam ta chỉ là một nữ tử, nhưng lời nói ra rồi quyết không nuốt lại. Từ nay về sau, Triệu Tinh Lam sẽ không dây dưa làm xấu mặt Thế tử nữa. Nhưng những lời nói hôm nay của Thế tử, không biết cứu cứu ta nghe thấy thì sẽ cảm thấy thế nào?” Triệu Tinh Lam nhẹ nhàng nói, Sở Ly U quả thật quá mức hoang đường, tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ hân không biết, Vũ Bình là đích nữ con vợ cả của Khánh quốc công phủ? Sao có thể trở thành hôn môn cho người khác? Hân coi nàng là nha hoàn chắc? Hân vẫn cho nhà hân là thế tử Thân vương phủ thì người khác không thể động vào sao?

Đừng nói là Triệu Tinh Lam, ngay cả những người khác cũng bị Sở Ly U làm cho chấn kinh. Cho dù hân là Thế tử, nữ nhi gia đình bình thường cũng không muốn phải gả cho một nam nhân vô sỉ như vậy, huống chi là tiểu thư, biểu tiểu thư Khánh quốc công phủ. Phòng chừng họ cũng chẳng thêm để ý thể diện của hân, nói luôn người từ hôn là Triệu Tinh Lam chứ không phải Dục thân vương phủ bọn họ.

“Phải đấy, Sở thế tử, Triệu tiểu thư cũng đã nói rất rõ ràng, nàng muốn lui hôn với ngươi. Ngươi còn nói như vậy, chẳng lẽ là cảm thấy không cam lòng từ hôn sao?” Sở Bác Niên nói. Lee:Quy?Dd oon

Sở Bác Niên vốn đi theo Triệu Tinh Lam đến đây, nghe rõ ràng mọi chuyện từ đầu, hân cảm thấy một đấng mày râu như Sở Ly U mà lại đi khi dễ mấy tiểu nữ tử thì chẳng phải chuyện hay ho gì cho nên mới tiến lên nói. Hân vẫn cho rằng người hân gặp mấy hôm trước là tiểu thư Sầm gia, đến giờ mới biết đó lại là tiểu thư Triệu gia, chỉ có điều hôm nay nàng bị ủy khuất như vậy, cũng thật khiến hân cảm thấy cảm động. Trong thời gian này nàng hân chịu vô số tủi nhục, nhưng hôm nay vẫn có thể bình tĩnh như vậy, quả thật không phải điều người thường có thể làm được. Cũng may hôn sự giữa nàng và Sở Ly U đã không còn, hân sẽ cầu xin phụ mẫu cầu thân cho mình, người khác không biết quý trọng nàng thì để hân quý trọng.

Sau khi nói những lời đó với Sở Ly U, Sở Bác Niên quay sang nói chuyện với Triệu Tinh Lam, nhưng nàng căn bản không chú ý đến hân, dường như không biết hân là ai, khiến cho hân cảm thấy có chút nản lòng. Ngay sau đó hân lại nghe thấy một âm thanh bên cạnh vang lên.

“Sở huynh, những lời ngươi nói quả thật rất quá đáng, không nói đến những lời trước đó của ngươi đã khiến cho người khác chịu bao đả kích, khó chịu, chỉ mấy lời ngươi vừa nói thôi cũng đã khiến người khác tổn thương rồi. Dù sao ngươi cũng là nam nhân, nói ra những lời như vậy cũng nên xin lỗi hai vị Triệu tiểu thư và Sầm tiểu thư.” Ninh Mặc Hiên vốn đi cùng Sở Ly U, cũng không thể nói hân quá mức được mà chỉ có thể khuyên bảo, thế nhưng Sở Ly U lại cố tình không muốn nghe khuyên bảo.

Hân vốn đi chung với Ninh Mặc Hiên nên không tiện nói lại, chỉ liếc nhìn Sở Bác Niên đang đứng trước cầu thang, cảm thấy không vừa mắt cho nên nói: “Đây không phải Thế tử Lan thân vương phủ sao? Giờ lại rảnh rỗi đến đây quản chuyện này? Ta thấy ngươi quá rảnh rỗi rồi đó!”

Lại nói Sở Bác Niên và Sở Ly U vốn là thân thích, nhưng bao năm nay lại không thể hòa thuận, cho nên cũng không mấy quan tâm đến sự tình của nhau. Chỉ là Sở Ly U có chút không hiểu tại sao hôm nay Sở Bác Niên lại tự nhiên xen vào chuyện này. Hân cũng không nghĩ hân là ai? Không phải chỉ là họ hàng gần của đương kim Hoàng thượng sao? Có thể so với tước vị vòng thế do tổ tiên chiến công hiển hách của hân gây dựng chắc? Thời điểm hân nói chuyện hân ta có thể xen vào sao?

“Lộ bất bình hữu nhân sạn, không nói đến đây đều là mấy vị thiên kim tiểu thư, dù là nữ nhi gia đình bình thường, Sở huynh cũng không thể tùy tiện khi dễ bọn họ. Nếu Sở Bác Niên ta không nhìn thấy thì thôi đi, nhưng đã nhìn thấy ta cũng không thể không nói gì, Sở huynh nghe cũng được mà không nghe cũng được, những điều nên nói ta đều đã nói. Cũng theo lời Ninh thế tử, Sở huynh vẫn nên xin lỗi mấy vị tiểu thư này đi.”

“Ninh thế tử nói vậy không đúng rồi, nói gì đi nữa Sở huynh cũng là Thế tử Dục thân vương phủ, làm gì có chuyện phải xin lỗi mấy tiểu nữ tử cơ chứ.” Bên cạnh có người cố tình châm dầu vào lửa, khiến Sở Ly U hả hê mấy phần. Dd/le/quy/don

Hân chính là Thế tử Dục thân vương phủ, thương lai chính là Dục thân vương, chỉ có người khác nịnh nọt hân chứ làm gì có chuyện hân nịnh nọt, xin lỗi người khác?

“Sở Bác Niên, ngươi đừng gọi ta là Sở huynh, quan hệ giữa chúng ta còn chưa quen thuộc đến vậy, cũng không cần tùy ý lời kéo làm quen. Ngươi không ngại phiền không có nghĩa người khác không ngại.” Mấy năm nay hân vẫn luôn ghen ghét, đố kỵ Sở Bác Niên nên lời nói không hề có chút khách khí.

“Nếu đã như vậy, mọi chuyện nên nói ta đều đã nói, sau này có người nào nhắc lại chuyện hôm nay, hy vọng ngươi vẫn còn nhớ được những lời ta nói, đến lúc đó cũng đừng hối hận.” Sở Bác Niên thản nhiên nói.

“Sở huynh, nếu như hôm nay ngươi không nói xin lỗi Triệu tiểu thư trước mặt mọi người thì ta sẽ coi như không biết Sở thế tử ngươi.” Ninh Mặc Hiên

nghiêm túc nói: “Về sau, dù là ta hay Ninh quốc công phủ cũng không dám với cao đến Dục thân vương phủ.”

Nếu người này là người như vậy, mọi chuyện hẳn cũng đã hiểu rõ, không cần thiết ở lại đây diễn trò dương dương tự đắc với hắn ta nữa, vẫn nên tranh thủ dịp này kết thúc mọi chuyện mới phải. Dù sao hắn cũng vì thành toàn tâm nguyện của Triệu Tĩnh Lam nên mới cố ý tạo quan hệ với Dục thân vương phủ.

“Ninh huynh, không lẽ ngươi coi trọng nữ nhân này nên mới bảo vệ nàng như vậy?” Bên cạnh lại có người xen vào: “Chuyện như vậy, Sở huynh trước nay đều hào phóng, Ninh huynh muốn gì cứ nói thẳng, cần gì phải lòng vòng trở mặt như vậy?”

Ninh Mặc Hiên nghe những lời này càng cảm thấy vô lý, rốt cuộc nhin không được, nhưng lại cố kỵ nơi này vẫn còn mấy nữ nhân, nói nhiều sẽ chỉ càng làm tổn thương bọn họ, cho nên quay sang nói với mấy người Triệu Tĩnh Lam: Lee^q uyyDoo^nn “Các vị tiểu thư, cho phép tại hạ được tiến các vị về phủ.”

“Sở thế tử!” Vũ Dung khê khom người hành lễ, sau đó nói: “Những lời thế tử nói hôm nay, sau khi trở về ta sẽ truyền đạt đến gia phụ, xin lỗi vì mấy nữ nhân chúng ta không thể cho ngài câu trả lời chắc chắn.”

Hết chương 55!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sầm mầu tức giận

“Sở thế tử!” Vũ Dung khê khom người hành lễ, sau đó nói: “Những lời thế tử nói hôm nay, sau khi trở về ta sẽ truyền đạt đến gia phụ, xin lỗi vì mấy nữ nhân chúng ta không thể cho ngài câu trả lời chắc chắn.”

Mặc dù Vũ Dung chỉ là một nữ tử, nhưng lâu ngày cũng biết được một chút chuyện trong triều đình, hiện nay Dục thân vương phủ cũng chỉ là một cái thùng rỗng, nếu so với Sầm gia còn không bằng đâu, mọi chuyện đã đến nước này, nàng cũng không ngại dọa唬 hắn chút.

“Làm phiền Ninh thế tử đưa tỷ muội chúng ta hồi phủ!” Sầm Vũ Dung gật đầu nói với Ninh Mặc Hiên. Hôm nay các nàng ra ngoài chơi là vì muốn được vui vẻ, kết quả lại gặp phải chuyện như vậy, mọi hứng thú cũng mất hết, giờ nhờ Ninh thế tử đưa bọn họ về cũng tốt, khỏi phải ở đây tiếp tục phiền lòng.

“Ninh huynh, tiểu đệ đưa các vị tiểu thư về phủ cùng huynh.” Sở Bác Niên lấy hết dũng khí nói với Ninh Mặc Hiên.

Ninh Mặc Hiên vốn cũng biết Sở Bác Niên nhưng không quá quen thuộc, nhưng hắn có thể nhận ra, mục tiêu của Sở Bác Niên chính là Triệu Tĩnh Lam, mặc dù hắn có chút tò mò làm sao Triệu Tĩnh Lam và Sở Bác Niên lại có quen biết nhưng có người nguyện ý ủng hộ, hắn cũng không cần phải cự tuyệt ý tốt của người ta. Hơn nữa biết người biết ta bách chiến bách thắng, hắn tiếp xúc nhiều với Sở Bác Niên một chút, xem xem cậu ta rốt cuộc định làm gì, liệu có phải là đối thủ tiềm ẩn của hắn không.

Sở Ly U không ngờ tới, hai người có cùng thân phận Thế tử tôn quý như hắn giờ lại muốn đưa cái nữ nhân hắn không thèm ngó đến về phủ, trong lòng cảm thấy bức tức: “Đây là lựa chọn của các ngươi, hôm nay các ngươi đã lựa chọn bỏ qua quan hệ với Dục thân vương phủ, về sau chúng ta cũng không còn là huynh đệ gì nữa.”

Sở Ly U vốn định dùng quyền thế nhà mình để áp chế nhưng không hiệu quả, trừ hắn và một số người đi theo, tất cả mọi người đều biết hiện nay Dục thân vương phủ đã chẳng còn mấy thực quyền. Lee^q uyyDoo^nn Hắn không chịu hiểu điều này mà còn muốn uy hiếp người khác, không thất bại mới là lạ.

Ninh Mặc Hiên khinh bỉ nhìn Sở Ly U sau đó cùng Sở Bác Niên đi theo đám người Triệu Tĩnh Lam ra ngoài.

“Con bà nói, lại dám tỏ thái độ với bản thế tử, trở về cho bọn họ xem một chút đắc tội với bản thế tử sẽ có kết quả gì. Bản thế tử coi trọng hắn mới cho hắn ở cạnh, nếu không thì chỉ một Thế tử phủ quốc công nho nhỏ như vậy cũng không đáng để bản thế tử phải khách sáo đâu.” Nhìn mấy người bọn họ rời đi, Sở Ly U hùng hùng hổ hổ nói.

Chung quanh lại có không ít người nhìn hắn khiến hắn càng thêm tức giận, mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn! Còn nhìn nữa ta móc mắt!”

Những người này thấy Sở Ly U như vậy cũng quay đầu lại, không thèm để ý nữa, nhưng trong lòng đều đang nghĩ Triệu Tĩnh Lam từ hôn là đúng, nam nhân như vậy không xứng với một nữ tử tốt đẹp như nàng.

Thấy không có ai để ý đến mình, Sở Ly U mang theo đám hồ bằng cầu hữu của hắn hùng hùng hổ hổ đi về phía phòng bao, đến bây giờ vụ ồn ào này mới coi như là chính thức kết thúc.

Bởi vì gặp phải Sở Ly U mà tâm tình Triệu Tĩnh Lam trở nên rất không tốt. Trên đường đi nàng vẫn luôn im lặng, không nói lời nào, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, kiếp này nàng thực sự có thể thoát khỏi nam nhân này sao? Những chuyện mà mới chỉ nghĩ lại cũng đã khiến người ta kinh hãi ấy, liệu có thể coi

như là chuyện đã qua được sao?

Không bao lâu sau đã đến Khánh quốc công phủ, Sở Bác Niên và Ninh Mặc Hiền cũng không đi vào mà chỉ đợi cho tỷ muội Sầm ra vào hết mới cùng nhau rời đi.

Sầm mẫu không ngờ mấy tỷ muội lại trở về sớm vậy, hơn nữa mặt ai cũng có vẻ không vui, nhất là Tĩnh Lam, trông như gặp phải chuyện gì đó vô cùng khó chịu, vậy nên lập tức hỏi han.

Vũ Dung kể lại chuyện gặp phải ở Hương Tất cư cho tổ mẫu, từng câu từng chữ, không sót cái gì.

Trước đó còn không sao, sau khi nghe Vũ Dung kể lại mọi chuyện, Sầm mẫu tức giận không nhẹ, làm sao lại có cái loại nam nhân vô sỉ như vậy cơ chứ? Hôm đó bà còn nghi ngờ, không biết những điều Lam nhi nghe được có đúng hay không, giờ thì hay rồi, hôn sự này nhất định phải lui, không thì cuộc đời đứa nhỏ Lam nhi này sẽ bị hủy mất.

“Chờ phụ thân người trở lại, bảo nó đến gặp ta.” Sầm mẫu nghĩ một chút lại nói với Vũ Dung: “Mấy năm nay Dục thân vương phủ và chúng ta nước sông không phạm nước giếng, thế nhưng chuyện lần này quá đáng quá rồi, đã vậy lại còn ở trước mặt công chúng nói loạn, không thể dễ dàng bỏ qua được.”

Sầm mẫu cũng bắt đầu hoài nghi, gần đây đụng phải cái gì mà mấy ngày nay không có ngày nào được yên ổn? Xem ra phải mời cao nhân tính toán một chút, xem xem đã đắc tội thần tiên phương nào. Đạo này, Sầm mẫu phải đối mặt với quá nhiều chuyện nên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không ngờ bà đến tuổi này rồi còn gặp phải một đống chuyện phiền lòng.

“Ngoại tổ mẫu, người đừng tức giận, nếu vì chuyện của Lam nhi thì thật không đáng.” Mặc dù Triệu Tĩnh Lam cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của ngoại tổ mẫu, trong lòng nàng lại cảm thấy khó chịu. Đạo này, ngoại tổ mẫu già đi không ít, cũng bởi buồn lo chuyện của nàng và mẫu thân nên mới vậy.

“Hài tử, tui thân con rồi. Con không cần phải lo lắng, ngoại tổ mẫu có thể xử lý tốt chuyện này, tương lai tuyệt đối sẽ không để con phải gả cho người như vậy.” Càng nhìn Tĩnh Lam, Sầm mẫu càng cảm thấy đau lòng. Dien&dannLeWydon

“Người thật là, lúc đính hôn cho Lam nhi cũng không chịu khó tìm hiểu một chút, bằng không sao có thể nhiều chuyện như vậy.” Nghĩ đến chuyện hôm nay Sầm mẫu không khỏi oán giận nữ nhi của bà. Nói thế nào thì nói, không cần thận tìm hiểu thông tin bên kia đã cho nữ nhi đính hôn cũng là lỗi của người làm mẫu thân như Sầm Mộ Vân.

Trong lòng Sầm Mộ Vân cũng cảm thấy khó chịu, nhưng chuyện này quả thật là do bà không cẩn thận mà ra, không thể trách mẫu thân oán giận nàng, chính nàng cũng oán hận bản thân mình.

“Lão thái quân cũng đừng sốt ruột, may mà mọi chuyện đã được phát hiện kịp thời, giờ đã xảy ra chuyện như vậy, Dục thân vương phủ không từ hôn thì nhà chúng ta cũng muốn từ hôn. Không phải hôm nay Lam nhi cũng đã chủ động từ hôn rồi sao? Trước mặt bao nhiêu người, mọi chuyện như vậy cũng coi như là thỏa đáng. Lam nhi cũng không đến nỗi quá đáng thương. Ngày hôm nay tốt như vậy, cần gì phải bức mình vì một người không liên quan ă.” Ngụy thị nhìn bà bà đang tức giận, cười khuyên.

“Đúng vậy, ban đầu sao cô nãi nãi biết Thế tử Dục thân vương phủ lớn lên trở thành người như vậy chứ, dù sao hai đứa nó cũng đính hôn từ khi còn nhỏ, đừng nói là chưa từng gặp qua, dù có gặp qua cũng chưa chắc đã có thể nhìn ra lớn lên nó sẽ như thế nào.” Lý thị cũng cười nói.

Nhưng lời còn chưa nói xong đã thấy nha hoàn bên ngoài báo: “Lão thái thái, người bên Triệu gia đến cầu kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Trở lại Triệu phủ

Nhưng Lý thị còn chưa nói xong đã thấy nha hoàn bên ngoài báo: “Lão thái thái, người bên Triệu gia đến cầu kiến!”

Âm thanh này vừa vang lên, sắc mặt của những người trong phòng cũng lập tức thay đổi, người Triệu gia đến chắc chắn là để đón Tĩnh Lam về phủ, chuyện đi này không biết đến bao giờ mới gặp lại. Chuyện lần này tuy kết quả là người Sầm gia thắng nhưng lại không khỏi liên lụy đến huynh muội Tĩnh Lam, cuối cùng vẫn là lưỡng bại câu thương.

“Cho họ vào đi!” Mặc dù bây giờ Sầm mẫu không muốn gặp người Triệu gia nhưng lại không thể không gặp, Lam nhi là người Triệu gia, giờ nữ nhi nhà bà đã hòa ly với nữ tử nhà người ta, quan hệ giữa Sầm gia với huynh muội Lam nhi cũng không còn nữa, muốn giữ hài tử này lại cũng là hữu tâm vô lực, vì vậy chỉ có thể gặp họ.

Người tới là lão bà từ hầu hạ bên người Chu thị, người này Triệu Tĩnh Lam và Mộ Vân đều biết, nhà mẹ đẻ bà ta họ Lưu nên được gọi là Lưu ma ma, mặc dù không phải là một cánh tay đắc lực của Chu thị như Lan ma ma nhưng cũng là một người có vai vế. Không ngờ Chu thị lại phải một người quan trọng như vậy tới đón Tĩnh Lam, xem ra Chu thị vẫn còn rất để ý đến con bé.

“Nô tỳ thỉnh an lão thái quân, thỉnh an các vị phu nhân, thiếu nữ nãi, tiểu thư.” Xem ra Luru ma ma cũng là một người biết lễ tiết, mặc dù mấy lời lão thái quân nhà bà muốn chuyển tới Sầm ra rất không khách khí, nhưng bà chỉ là một nô tỳ, lúc nói chuyện vẫn nên cẩn thận thì hơn. Bằng không đắc tội người ta thì chết lúc nào cũng không biết, Triệu gia to như vậy không phải chỉ trong một ngày đã sụp đổ sao? D.I.e.n.d.A.N.I.E.q.u.Y.D.0.n Huống hồ chỉ là một nô tỳ như bà.

Không nói đến, lúc phu nhân còn ở Triệu gia đối xử với bà và những nô tỳ khác rất tốt, chuyện gì có thể giúp được đều giúp một tay, bà sao có thể khiến phu nhân phải khổ sở? Bà hôm nay đến cũng chỉ để truyền lời, nói xong là đi, những chuyện khác của chủ tử liên quan gì đến bà.

“Được rồi, người đứng lên đi.” Sầm mẫu thấy lão ma ma này là người biết lễ tiết, trong lòng cũng cảm thấy tốt hơn, vì thế giọng nói cũng trở nên hòa hoãn.

Luru ma ma thấy Sầm mẫu nói chuyện khách khí như vậy, cảm thấy so với lão thái quân nhà bà tốt hơn nhiều lắm, khó trách tính tình của phu nhân và tam tiểu thư lại tốt đến vậy, rất có gia giáo, chỉ tiếc Triệu gia vô phúc, không giữ được phu nhân mới để mọi chuyện xảy ra đến nước này. Bằng không Triệu gia vẫn sẽ phong quang như trước, đâu đến nỗi giống hiện giờ.

“Tại on lão thái quân! Hôm nay nô tỳ tới là theo lời lão thái quân nhà nô tỳ mời Lam tiểu thư về phủ. Lão thái quân nhà nô tỳ có nói, sáng sớm mai sẽ cho người đến đón Lam tiểu thư trở về, phiền tiểu thư chuẩn bị một chút, kéo lỡ thời gian.” Luru ma ma vừa cười vừa nói hết những lời cần truyền đạt, còn những lời khác của lão thái quân nhà bà thì không cần vội, mà cũng chẳng cần phải nói nữa, khỏi phải làm phu nhân thêm bận lòng.

“Được rồi, người trở về nói với lão thái quân nhà người, hiện Lam nhi ở nhà chúng ta, cũng không nên làm phiền các người cho người đến đón, việc này cũng không phức tạp gì, ta sẽ cho người chuẩn bị xe, sáng mai đưa con bé qua đó, lão thái quân nhà người chỉ cần ở nhà đợi là được.” Sầm mẫu cười nói với Luru ma ma.

Hiện giờ Chu thị còn khách khí với Tĩnh Lam đoán chừng là do chuyện ở Hương Tất cư còn chưa truyền đến tai người Triệu gia, Triệu gia vẫn cho rằng Tĩnh Lam là Thế tử phi tương lai của Dục thân vương phủ nên mới khách khí, như vậy bà muốn đưa người qua hẳn họ sẽ không từ chối.

“Dạ, nô tỳ đã biết!” Luru ma ma cười nói: “Đã như vậy, nô tỳ xin trở về phục mệnh.”

“Người tới, thường vị ma ma này một thời bạc. Người đi đi, cái gì nên nói thì nói, không nên nói thì đừng nói, sẽ không thiếu chỗ tốt cho người.” Sầm mẫu cảm thấy người này có vẻ đoàng hoàng, tin tưởng được, cho nên thưởng cho ít tiền, Lam nhi sau này cũng không lo không có người hỗ trợ. Hôm nay bà vì cháu gái mà chuẩn bị một chút vậy.

Luru ma ma không ngờ mình đi một chuyến lại được nhiều chỗ tốt như vậy, một thời bạc là năm mươi lượng đó nha, những năm này bà đi theo Chu thị cũng chưa có lần nào được Chu thị ban thưởng hào phóng như vậy, hôm nay gặp may rồi. Bà cũng không phải là người tham lam gì, nhưng dù sao cũng phải lo sinh hoạt phí cho cả một gia đình, có lúc khó tránh khỏi khó khăn, có món tiền này, coi như không cần phải lo sinh hoạt phí cho cả gia đình trong một năm.

Luru ma ma mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống tạ ơn Sầm lão thái quân, sau đó quay về phía Sầm Mộ Vân, dập đầu thật sâu. Qua ngày hôm nay, muốn gặp phu nhân cũng khó, giờ bà thực tâm dập đầu với phu nhân, coi như là trọn tình chủ tớ.

Sầm Mộ Vân cũng biết đây là Luru ma ma dập đầu với nàng, làm khó bà ta còn coi nàng là chủ tử, coi như là không uống phí trước kia nàng chiếu cố bà ta, cho nên nói: “Người đứng lên đi Luru ma ma, chớ dập đầu nữa, sau này còn phiền người chăm sóc Lam nhi nhiều hơn.”

Luru ma ma là người thông minh, nghe vậy liền hiểu, vội vàng gật đầu nói phải. Mặc dù phu nhân đã quyết ý bỏ đi, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương nữ nhi, thật đáng thương cho tấm lòng người làm phụ mẫu trong thiên hạ!

Chờ sau khi Luru ma ma dời đi, Sầm mẫu lại nhìn Triệu Tĩnh Lam nói: “Lam nhi, ngày mai con trở về chỉ e không tránh khỏi phải chịu uất ức. Dd/le/quy/don Ta cũng nghe nói, Hoàng thượng đã hạ chỉ trong vòng ba ngày Triệu gia phải rời khỏi kinh thành đi nhậm chức, nghĩ đến mấy ngày nữa con rời đi, không biết bao giờ mới trở lại, chúng ta muốn gặp con cũng khó, ngoại tổ mẫu không muốn xa con, nhưng lại vô phương giữ con lại.”

Triệu Tĩnh Lam đến quỳ bên cạnh Sầm mẫu, nói: “Ngoại tổ mẫu không nên vì Lam nhi mà lo lắng, mặc dù lần này con trở về cuộc sống sẽ có chút không thoải mái, nhưng có thể chịu được. Hơn nữa con cũng đã trưởng thành, có thể tự chăm sóc tốt cho chính bản thân mình.”

“Lam nhi nói phải, giờ con đã không phải là một hài tử, tất nhiên có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân mình. Huống chi chỉ cần là còn sống là còn có thể gặp lại. Đại tức phụ, người sai người chuẩn bị một bàn tiệc, tối nay toàn gia chúng ta cùng ăn một bữa.” Sầm mẫu giọng cười nói.

Nhưng trong lòng Sầm mẫu sao lại không hiểu? Cái khiến Triệu gia cố kỵ không phải ở việc Lam nhi là cốt nhục nhà họ mà là bởi Lam nhi là Thế tử phi tương lai của Dục thân vương phủ, là điểm tựa cuối cùng của Triệu gia bọn họ, đến khi bọn họ biết Lam nhi đã từ hôn với Sở Ly U, cục diện chắc chắn sẽ thay đổi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sầm mẫu sai người chuẩn bị xe ngựa đưa Triệu Tĩnh Lam và mấy nha hoàn trở về. Ngay khi nàng vừa vào cửa, bên phía Chu thị đã có người báo tin: “Lão thái thái, Lam tiểu thư đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tình Lam bị phạt 1

“Lão thái quân, Lam tiểu thư đã trở về.” Ngay khi nàng vừa vào cửa, bên phía Chu thị đã có người báo tin.

“Trở lại rồi thì bảo nó chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta phải lên đường rồi. Lần này đi không biết bao giờ mới có thể trở lại nữa!” Mấy ngày nay, Chu thị già đi không ít, không ngờ bà cho Triệu Tình Lam về bên đó cũng không thể cải biến được cái gì, người Sầm gia cuối cùng vẫn ra tay độc ác, mặc dù Nguyên nhi của bà cung chiêu thiếp thất là không đúng, nhưng họ cũng không cần phải như vậy chứ, chỉ cần xử lý thiếp thất là xong, đâu cần phải mạnh tay vậy. Người Sầm gia quả là không biết nể tình, bà đã nhìn lầm Sầm Mộ Vân rồi.

“Dạ, lão thái quân. Chỉ là có một việc, lúc Lam tiểu thư trở lại có dẫn theo hai người, là hai nha hoàn lạ mặt.” Lão bà từ bên cạnh thận trọng nói với Chu thị.

“Dẫn theo hai nha hoàn tới? Nha đầu này cuối cùng là muốn làm gì? Giờ là lúc nào rồi mà còn mang theo nha hoàn tới? Nó không biết hiện giờ chúng ta tự thân còn không lo nổi hay sao? Phụ thân nó chỉ là một viên quan lục phẩm, nó cũng chỉ là một nữ nhi thứ xuất, sao lại cần nhiều nha hoàn hầu hạ như vậy.” Chu thị nghe xong cảm thấy có chút bức mình. Hiện giờ bà còn có thể nói chuyện nhẹ nhàng như vậy cũng chỉ vì nghĩ tới việc Triệu Tình Lam là Thế tử phi tương lai của Dục thân vương phủ, nếu không, chỉ dựa vào chuyện của Sầm Mộ Vân thì đã chẳng đối tốt với Triệu Tình Lam như vậy.

“Mẫu thân.” Chu thị còn chưa dứt lời thì đã nghe được tiếng Triệu Tình Nguyên truyền đến. Trong đó dường như còn ẩn chứa cảm xúc bức tức không nhẹ. Diện|damm: Lê;quý-đôn

“Chẳng phải người còn đang giám sát bọn hạ nhân thu dọn đồ đạc sao, chạy tới đây làm gì? Ngày mai sẽ phải lên đường rồi, cả một đồng chuyện phải lo, người còn chê ít việc à?” Hiện giờ ngay cả con mình Chu thị cũng không muốn gặp, không thấy khỏi bận lòng. Tuy rằng Sầm Mộ Vân làm chuyện có chút quá mức, nhưng con trai bà cũng không phải không sai, nếu như không phải tại nó mấy năm nay cung chiêu Lộ thị thì sao có thể xảy ra những chuyện như vậy?

“Mẫu thân, lúc này nhi tử đến đương nhiên là vì có chuyện gấp cần nói. Mới rồi Dục thân vương phủ có phái người tới, nói là hôm qua Tình Lam đã ở trước bàn dân thiên hạ nói từ hôn với Thế tử Dục thân vương phủ Sở U Ly.” Triệu Tình Nguyên vẫn cảm thấy hiện giờ hẳn chỉ có hôn sự này là có thể trông cậy vào được, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Hôm nay người của Dục thân vương phủ tới, giọng điệu cho thấy bọn họ đang rất bức mình. Từ hôn trước mặt bao người như vậy, chẳng phải là đem mặt mũi Dục thân vương phủ bọn họ đều ném hết đi sao. Nếu là trước kia, hẳn cũng không ngại Dục thân vương phủ, nhưng giờ nhà hắn đã loạn thành một đoàn, thực sự không thể tiếp tục đắc tội Dục thân vương phủ nữa. Trước vẫn cho là Tình Lam là đứa hiểu đạo lý, nhưng không ngờ nó lại làm ra chuyện như vậy.

Chu thị đâu có nghĩ đến còn xảy ra chuyện như vậy, nhất thời cả kinh: “Cái gì? Tại sao lại như vậy? Nha đầu Triệu Tình Lam này hồ đồ rồi à? Hiện giờ chỗ chúng ta có thể dựa vào chỉ còn Dục thân vương phủ, ai cho phép nó tự tiện từ hôn?” Xảy ra nhiều chuyện như vậy, người của Dục thân vương phủ không đề cập đến việc từ hôn đã là ân huệ trời cho, nha đầu này làm vậy chẳng phải chính là tự mình tìm chết sao? Hơn nữa còn là ở trước mặt bàn dân thiên hạ, đây không phải là càng mất mặt sao? Cái nha đầu chết tiệt này, chẳng lẽ nó cảm thấy cái nhà này còn chưa đủ mất mặt?

“Dạ, vì chuyện này mà Dục thân vương phủ rất tức giận, lần này chúng ta đừng nói là dựa vào hay không dựa vào, đều đã đắc tội họ rồi.” Nói đến chuyện này, Triệu Tình Nguyên lại cảm thấy phiền lòng không dứt, hiện tại hẳn thậm chí còn cảm thấy hối hận sao lúc trước lại một lòng muốn thú nữ nhi Khánh quốc công phủ, nếu không phải tại thú Sầm Mộ Vân thì sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Triệu gia là hủy trong tay hai mẫu nữ này, đầu tiên là mẫu thân ra đòn sát thủ, sau đó là nữ nhi cắt đứt hy vọng cuối cùng.

“Nha đầu này càng ngày càng quá đáng, nếu như không dạy dỗ một phen thì không biết trời cao đất rộng là gì.” Lee:Qu y?Dd oon Chu thị tức giận vỗ bàn nói. Nghĩ tới đoạn thời gian này bà quá mức dung túng nha đầu đó mới khiến cho nó không biết mình là ai, càng không biết nhờ cái gì mà nó được coi trọng.

“Mẫu thân nói đúng, mẫu thân kiểu gì sẽ có nữ nhi dạng đó, Tình Lam là nữ nhi của Sầm Mộ Vân, tất nhiên là giống nàng ta, chỉ hận sao Triệu gia chúng ta không lập tức biến mất.” Triệu Tình Nguyên thấy thiếp thất hân thích nhất bị xử tử, trong lòng vô cùng khổ sở, hẳn hận bản thân chỉ có thể tro mắt đứng nhìn mà không thể cứu nàng. Tại sao Sầm Mộ Vân đã bỏ đi rồi mà còn không buông tha cho Trà Trà? Trà Trà tốt như vậy, tại sao lại bị xử tử cơ chứ? Về sau sống mà không có Trà Trà, hẳn biết sống thế nào đây? Sầm Mộ Vân thật đáng hận, chỉ vì ghen ghét với Trà Trà được sủng ái hơn mà ra tay đẩy nàng ấy vào chỗ chết, thù này hẳn nhớ, ngày sau nhất định trả lại.

Triệu Tình Nguyên nắm chặt tay âm thầm thề, mười mấy năm chung chăn gối, hẳn không ngờ Sầm Mộ Vân lại là nữ nhân độc ác như vậy, cái nàng ta không có được cũng không để cho người khác có, sau này hẳn trở lại, chắc chắn sẽ khiến cho Sầm Mộ Vân trả giá đắt cho những gì nàng ta làm hôm nay.

Chu thị nghe vậy cảm thấy có đạo lý, hai mẫu nữ Sầm Mộ Vân và Triệu Tình Lam quả là tai tinh của Triệu gia, bọn họ không dễ chịu thì thôi đi, nhưng lại không muốn để cho người khác sống tốt hơn mình, Triệu gia như hiện giờ, chẳng phải là công lao của mẫu nữ bọn họ sao? Hiện tại không xử lý được Sầm Mộ Vân nhưng cũng không thể để cho nàng ta cứ thoải mái như vậy được, trước xử lý Triệu Tình Lam, sau đó lại truyền tin cho nàng ta, để cho nàng ta sống không yên, giống như những gì mà nàng ta gây ra cho Triệu gia bọn họ vậy.

Chu thị trầm nghĩ, sau đó âm trầm nói: “Đưa Tam tiểu thư đến đây!”

Bên này Lưu ma ma nghe hai mẫu tử bọn họ nói chuyện đã cảm thấy có vấn đề cho nên sớm chạy đi thông báo cho Triệu Tinh Lam, nếu Sầm gia đã giao phó tiểu thư cho bà, lại cho bà nhiều bạc như vậy thì bà cũng không thể có lỗi với tiểu thư được. diendan

Cho nên lúc người của Chu thị đến, Triệu Tinh Lam đã sớm có được tin tức, nhìn người đến cũng không nhiều lời chỉ đứng dậy theo họ đến Xuân Huy đường của Chu thị.

“Lam nhi bái kiến tổ mẫu, Lam nhi mới hồi phủ, không biết tổ mẫu vội vàng tìm Lam nhi là có việc gì ạ?” Triệu Tinh Lam biết hôm nay Chu thị kiểu gì cũng sẽ vạch mặt cùng nàng cho nên cũng lười phải giả vờ trước mặt Chu thị, gọi bà là tổ mẫu giống như trước kia.

Có lẽ Chu thị cũng có chút tình thương đối với nàng, nhưng đáng tiếc là chút tình thương ấy chịu không nổi những kích thích sau này. Đối với Chu thị mà nói, Triệu gia mới là quan trọng nhất, phụ thân nàng mới quan trọng nhất, nàng chỉ là người có cũng được, không cũng chẳng sao, nếu như còn giá trị thì còn được yêu thương, hết giá trị rồi có khi lại bị vứt bỏ. Mà người ta đã muốn vứt bỏ nàng, nàng cần gì phải thuận theo?

Hết chương 58!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình Lam bị phạt 2

Có lẽ Chu thị cũng có chút tình thương đối với nàng, nhưng tiếc là chút tình thương ấy chịu không nổi những kích thích sau này. Đối với Chu thị mà nói, Triệu gia mới là quan trọng nhất, phụ thân nàng mới quan trọng nhất, nàng chỉ là người có cũng được, không cũng chẳng sao, nếu như còn giá trị thì còn được yêu thương, hết giá trị rồi có khi lại bị vứt bỏ. Trong lòng tổ mẫu, giá trị của nữ hài tử thể hiện ở chỗ nàng có khả năng hỗ trợ gia đình hay không. Người không thể hỗ trợ là kẻ vô dụng, hiện tại trong lòng tổ mẫu, nàng chính là kẻ vô dụng đáng bị vứt bỏ ấy.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Triệu Tinh Lam đã không còn là một tiểu nha đầu ngốc nghếch, nàng sớm hiểu được, người sống trên đời không thể mãi dựa dẫm vào người khác, cái dựa vào được chỉ có bản thân mình, khi gặp chuyện thì bản thân phải tự cứu lấy mình chứ không nên hy vọng tìm người tới giúp. Nếu người khác đã muốn vứt bỏ nàng, nàng cần gì phải thuận theo bọn họ để rồi chịu tổn thương? Hiện tại, suy nghĩ trong lòng Triệu Tinh Lam chỉ có một điều duy nhất, nếu người ta đã bắt nạt, thì cũng đừng trách nàng bất nghĩa.

Triệu Tinh Lam nhìn Chu thị mà cười lạnh, tình thân ở cái nhà này thật bạc bẽo, nguội lạnh, thật uổng cho nàng trước kia nâng niu, coi trọng. Hiện giờ ánh mắt tổ mẫu nhìn nàng chỉ toát lên hận ý, không còn dù chỉ là một chút từ ái trước kia. Đoán không chừng, hôm nay tổ mẫu muốn xử phạt nàng, nhưng nàng dễ dàng xử phạt vậy sao? Cứ ngồi im chờ chết cũng không phải là phong cách của nàng.

“Đưa cháu bắt hiểu này, ngươi còn không quỳ xuống.” Chu thị vỗ bàn quát lớn: “Lâu nay tổ mẫu đối xử với hươu như thế nào? Ngươi lại làm cái chuyện gì? Ngươi hỏi lương tâm ngươi xem, Triệu gia chúng ta có lỗi gì với ngươi?”

Chu thị càng nghĩ càng thấy lạnh tâm, sao Triệu gia lại có thể sinh ra cái loại nữ nhi lấy oán trả ơn như vậy, nhất định là nó bị cái người mẫu thân vô tình vô nghĩa kia xử phạt, hôm nay bà xử lý nó, thử xem Sầm Mộ Vân kia có thể không đau lòng không.

Bây giờ trong lòng Chu thị chỉ cảm thấy Triệu Tinh Lam chính là nữ nhi của Sầm Mộ Vân mà hoàn toàn quên mất Triệu Tinh Lam cũng là con cháu Triệu gia bọn họ, bà ta cho rằng xử phạt Triệu Tinh Lam sẽ làm tổn thương Sầm Mộ Vân mà không nghĩ đến điều đó sẽ ảnh hưởng gì đến người Triệu gia.

Triệu Tinh Lam nghe mà cười lạnh, đã đến lúc này rồi mà còn nói người Triệu gia chưa từng làm chuyện có lỗi với nàng, hay là họ cho rằng họ làm chuyện có lỗi với mẫu thân nàng không có nghĩa là có lỗi với nàng, nhưng giờ cũng không phải là lúc tranh luận cái này, vì vậy nói: Die n n da n lqdon “Tổ mẫu nói phải, Triệu gia không làm gì có lỗi với Tinh Lam, nhưng không phải Tinh Lam cũng chưa từng làm gì có lỗi với Triệu gia sao? Tinh Lam quả thật không biết hôm nay tổ mẫu giận giữ như vậy cuối cùng là vì chuyện gì? Kính xin tổ mẫu nói rõ cho Tinh Lam biết.”

Nàng là muốn giả vờ ngây ngốc đấy, đừng tưởng nàng còn ít tuổi thì bọn họ có thể tùy ý nắn bóp, nếu còn chọc tới nàng thì cũng đừng trách nàng không đếm xỉa đến chút tình thân cuối cùng. Nhưng trước nàng sẽ chịu đựng, đằng nào cũng phải rời xa Kinh thành, cùng bọn họ huyền não quá căng cũng chẳng phải chuyện gì tốt. Tương lai sau này không đoán trước được điều gì, nàng cũng không biết bản thân sẽ phải đối mặt với vận mệnh gì, dù là sống lại một đời, nàng vẫn không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

“Tại sao ngươi lại tự tiện từ hôn, hơn nữa còn là trước mặt bao người? Trong mắt ngươi có còn tồn tại người phụ thân như ta không? Làm gì có nữ nhi nhà ai lại tự mình từ hôn cơ chứ? Hôm nay ngươi cứng cáp rồi, giới rồi, cũng không thêm để phụ thân ta vào mắt nữa!” Triệu Tinh Nguyên không nhịn được, giận giữ mắng Triệu Tinh Lam, con bé này giống hệt mẫu thân nó, nhìn thấy nó là hấn lại nghĩ đến Sầm Mộ Vân, cho nên mấy lời này mặc dù là nói với Triệu Tinh Lam nhưng chẳng khác nào nói với Sầm Mộ Vân.

“Thì ra là vì chuyện này khiến cho tổ mẫu giận giữ như vậy, nhưng xin phụ thân và tổ mẫu bình tĩnh, nghe Lam nhi nói đã.” Triệu Tinh Lam ra vẻ bình tĩnh, vội vàng cười với Triệu Tinh Nguyên và Chu thị rồi nói.

“Ngươi làm ra chuyện như vậy mà còn có thể cười được? Chẳng lẽ như vậy còn không phải là có lỗi với Triệu gia? Ngươi biết rõ hiện giờ Triệu gia chỉ còn có thể trông cậy vào Dục thân vương phủ vậy mà ngươi còn đắc tội bọn họ. Đó không phải là muốn Triệu gia chúng ta diệt vong sao?” Triệu Tinh

Nguyên thấy bộ dạng này của Triệu Tinh Lam lại càng cảm thấy tức giận, bực mình nói.

“Phụ thân nói gì vậy, nữ nhi dù sao cũng là người Triệu gia, Triệu gia tốt thì nữ nhi cũng tốt, Triệu gia không còn nữ nhi còn có thể tồn tại sao? Đạo lý đơn giản như vậy, nữ nhi vẫn hiểu được, vậy nên cũng sẽ không làm chuyện gì gây ảnh hưởng đến Triệu gia.” Triệu Tinh Lam không dám cười nữa, sợ hãi giải thích với phụ thân.

“Nếu như không phải tại ngươi thì tại sao hôm nay Dục thân vương phủ lại phái người đến, giận giữ đùng đùng nói ngươi tự ý từ hôn với Dục thân vương phủ bọn họ, ngươi dám nói ngươi không làm sao?” Triệu Tinh Nguyên đương nhiên không tin Triệu Tinh Lam, nếu nàng thực sự không làm thì sao lại có chuyện như vậy.

“Phụ thân nghe bọn họ nói như vậy nên mới cảm thấy tức giận, theo Lam nhi đoán, có phải người bên Dục thân vương phủ đến cũng chỉ nói với ngài việc Lam nhi từ hôn mà không nói rõ nguyên nhân phải không?” Triệu Tinh Lam cười yếu ớt nói.

“Còn cần phải nói nguyên nhân? Một nữ hài tử như ngươi tự mình nói từ hôn đã chẳng phải là chuyện hay ho gì rồi.” Triệu Tinh Nguyên lười phải nghe Triệu Tinh Lam giải thích cho nên chỉ lạnh giọng nói. Lee^q uyyDoo^n

“Sao Lam nhi lại không biết điều này cơ chứ, nhưng phụ thân, Lam nhi cũng thực không chịu được nên mới vậy, Lam nhi nghĩ nếu phụ thân biết được nguyên nhân cũng sẽ không trách tội Lam nhi. Lúc ấy Lam nhi bắt buộc dĩ mới phải chọn việc từ hôn, nếu như còn có lựa chọn khác, sao Lam nhi còn phải làm như vậy?” Triệu Tinh Lam ủy khuất nói.

“Ngươi nói đi, ta xem ngươi nói được cái lý do gì.” Triệu Tinh Nguyên thấy Triệu Tinh Lam dường như muốn khóc cảm thấy nàng không giống như đang giả bộ, hơn nữa hôm nay người bên Dục thân vương phủ cũng chỉ nói nữ nhi ông ở trước mặt bản dân thiên hạ từ hôn với bọn họ mà không nói rõ nguyên nhân.

“Phụ thân cho nữ nhi thưa. Hôm qua nữ nhi cùng mấy tỷ muội Sầm gia ra ngoài, trùng hợp gặp được mấy người Thế tử Dục thân vương phủ và Thế tử Ninh quốc công phủ. Bởi vì trước kia Ninh thế tử từng coi bệnh cho nữ nhi, cũng coi là quen biết nên mới tiến lên chào hỏi.” Triệu Tinh Lam không định nói sai điều gì, nói sai cũng không đem lại cho nàng cái gì tốt, chỉ cần một số chỗ thay đổi cách nói một chút, đảm bảo Triệu Tinh Nguyên nghe xong chết là được.

Chu thị cũng định nghe xem Triệu Tinh Lam định nói gì, mặc kệ thế nào, cứ nghe xong đã, ít nhất cũng phải biết được tại sao lại từ hôn. Về phần xử lý nàng, nếu cần thiết thì có thể tạm hoãn lại cũng được.

Hết chương 59!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tinh Lam bị phạt 3

Chu thị cũng muốn nghe xem Triệu Tinh Lam định nói gì, mặc kệ thế nào, cứ nghe xong đã, ít nhất cũng phải biết được tại sao lại từ hôn. Về phần xử lý nàng, nếu cần thiết thì có thể tạm hoãn lại cũng được. Chẳng qua bà cảm thấy có chút lạ, Tinh Lam và Sở Ly U đính hôn nhiều năm như vậy nhưng chưa từng gặp mặt, tại sao Sở Ly U lại có thể nhận biết Tinh Lam?

“Thế tử Dục thân vương phủ vốn là không biết nữ nhi, nhưng bởi Ninh thế tử tiến lên chào hỏi cho nên mới biết nữ nhi chính là người đính hôn với hần tử nhỏ. Sau đó hần tử nhục nữ nhi trăm điều, dùng những từ ngữ không thể chấp nhận nổi, nữ nhi đã cố gắng chịu đựng, dù sao phu là trời, nếu hần đã là vị hôn phu của nữ nhi thì hần có muốn trách cứ nữ nhi cũng không sao, nữ nhi chỉ cần nhẫn nhịn là được.” Nói đến đây, trong mắt Triệu Tinh Lam lấp lánh ánh nước, thoạt nhìn có vẻ yếu đuối mỏng manh, chịu qua vô vàn tủi nhục.

Chu thị thấy vậy cũng không cho rằng Triệu Tinh Lam đang phải chịu tủi nhục gì mà chỉ cảm thấy một nữ nhi vì gia tộc chịu chút uất ức thì có sao đâu, nhưng nếu mọi chuyện giống như nó nói thì tại sao cuối cùng còn phải từ hôn? Đúng là nó vẫn còn chưa đủ nhẫn nại.

“Nếu ngươi đã có thể nhịn xuống thì sao còn ồn ào ra những chuyện sau đó? Người bên Dục thân vương phủ nói rồi, là ngươi nói từ hôn với bọn họ.” Triệu Tinh Nguyên cũng không quan tâm nữ nhi phải chịu uất ức gì, theo hần, mặc kệ là uất ức gì, chỉ cần nhịn là được, vinh nhục cá nhân sao có thể so với cả gia tộc.

Triệu Tinh Lam vừa nói chuyện vừa cẩn thận quan sát tổ mẫu và phụ thân, thấy bọn họ nghe nói mình chịu uất ức nhưng một chút biểu hiện quan tâm cũng không có, thậm chí còn chẳng thèm hỏi han một câu xem Sở Ly U nói nàng cái gì, điều này thật khiến nàng cảm thấy thất vọng cùng đau khổ. đi@en*dyan:leeeyyydoon Ở trong lòng bọn họ, cho dù nàng có phải chịu muôn vàn uất ức cũng là chuyện đương nhiên, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích gia tộc là được.

“Phụ thân, xin nghe Lam nhi từ từ nói. Lam nhi lúc ấy đã cố nhẫn nhịn, nhưng sau đó Sở thế tử lại nói, phụ thân vì tin chiều thiếp thất nên mới rơi vào kết cục hôm nay, đó là trừng phạt đúng tội. Hần còn nói phụ thân già mà không kính, tuổi như vậy còn không biết tu đức, trong phủ đầy ái thiếp. Sau lại nói, có phụ thân như vậy đương nhiên cũng không sinh ra thứ nữ nhi tốt đẹp gì, chẳng biết có dám đương nổi vị trí Thế tử phi Dục thân vương phủ hay không.

Hắn còn nói hiện giờ phụ thân chỉ là một quan viên lục phẩm, lại còn bị đuoải ra ngoài, nữ nhi của người như vậy sao có thể xứng với Thế tử Dục thân vương phủ như hần, phụ thân là cóc mà còn muốn ăn thịt thiên nga, nhà bọn họ sớm đã định từ hôn rồi. Còn có rất nhiều lời khó nghe khác nữa, nữ nhi thật không dám nói ra. Người nói xem, chẳng lẽ nữ nhi nghe được những lời mắng chửi phụ thân mình như vậy mà còn phải tiếp tục giả câm giả điếc sao?” Lúc này Triệu Tĩnh Lam đã không còn rơi nước mắt nữa, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm Triệu Tĩnh Nguyên, xem xem nàng đã nói như vậy rồi, Triệu Tĩnh Nguyên còn cái gì để nói.

Nàng là nữ nhi, dù có bị uất ức cũng không việc gì, nhưng phụ thân là người đứng đầu Triệu gia, chẳng lẽ bị người ta sỉ nhục lại vẫn cho qua? Nếu như bọn họ cảm thấy điều đó có thể chấp nhận được thì hôm nay nàng dù có bị phạt cũng sẽ không oán hận gì.

Triệu Tĩnh Nguyên và Chu thị nghe vậy cảm tức đến run người. Triệu Tĩnh Lam nói một câu, thân hình Triệu Tĩnh Nguyên và Chu thị lại kéo căng thêm một chút, chỉ hận không thể lập tức vọt đến trước mặt Sở Ly U cho hắn mấy cái tát. Nói gì thì nói, Sở Ly U chỉ là một văn bối, dù tương lai hắn có là Dục thân vương đi chăng nữa thì sao hắn có thể nói những lời như vậy được cơ chứ?

“Hắn thực sự nói vậy?” Chu thị run giọng hỏi. Bà vẫn luôn cho rằng Dục thân vương phủ đâu gì cũng là vọng tộc trăm năm, dạy dỗ ra hài tử chán chán không thể kém được, nhưng không ngờ nó lại có thể nói ra những lời không lưu tình như vậy, có điểm nào giống con cháu thế gia cơ chứ, có mà giống mấy phụ nhân quê mùa ngu ngốc, chỉ giỏi miệng lưỡi ấy.

“Tổ mẫu, những lời như vậy Lam nhi đâu dám nói bậy. Lúc ấy ở bên cạnh con còn có hai nha đầu Hồng Linh và Thúy Vũ, tổ mẫu có thể hỏi họ, nếu như lời bọn họ còn chưa đủ khiến tổ mẫu tin tưởng, ngài có thể hỏi Thế tử Ninh quốc công phủ Ninh Mặc Hiên, hần cũng có mặt ở đó. Đừng nói là con, đến chính Ninh thế tử cũng không thể nghe nổi những lời ấy, hần muốn Sở thế tử xin lỗi con nhưng Sở thế tử không chịu.” Triệu Tĩnh Lam đoán chừng tổ mẫu sẽ không đi tìm Ninh thế tử để hỏi, mà dù có hỏi thì nàng cũng không lo, Ninh thế tử là người thông minh, chán chán biết phải trả lời như thế nào. Thông quan những chuyện gần đây, Triệu Tĩnh Lam tin tưởng Ninh Mặc Hiên chắc chắn đứng về phía nàng.

Chu thị thấy Triệu Tĩnh Lam nói rất thuyết phục, lại có căn cứ rõ ràng nên hướng ánh mắt nghi ngờ đến hai nha đầu sau lưng Triệu Tĩnh Lam, hai người này cũng theo ý tứ của tiểu thư nhà mình mà nói tiếp. le@quydon Không nói đến việc hôm nay tiểu thư nhà bọn họ nói cũng không phải là sai sự thực, mà có là sai sự thực thì bọn họ cũng phải giúp tiểu thư nói thành sự thực.

“Lão thái quân, Sở thế tử thật đáng hận mà, hần nói chuyện không lưu lại dù chỉ một chút tình cảm và thể diện cho Triệu gia chúng ta, cho dù tiểu thư đã cố gắng nhẫn nại, nhưng chuyện liên quan đến danh dự của lão gia, tiểu thư sao có thể tiếp tục nhẫn nại được? Nếu tiểu thư lại chịu đựng tiếp, chỉ e bao nhiêu người ở đó cũng đều cho rằng lão gia là người như vậy thật. Chưa biết chừng sau đó còn truyền ra mấy lời đồn đại khó nghe hơn.” Hồng Linh không những khẳng định lại những điều Triệu Tĩnh Lam vừa nói mà còn thêm dầu thêm mỡ nói tiếp. Chiều này của tiểu thư thật tuyệt, lúc đó Sở thế tử không nói những lời này, nhưng mà với cái đức hạnh đó của Sở thế tử, có vu oan cho hần thì người khác cũng vẫn sẽ tin.

“Nếu bọn họ đã không nể mặt như vậy, chúng ta cũng không thể không phản ứng. Như vậy Lam nhi cũng không thể coi là sai.” Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy có chút mệt mỏi, tại sao lại có những lời đồn đại như vậy cơ chứ, giờ hần quả thật chính là Phụng Hoàng gây cánh không bằng gà, ngay cả nữ tể sớm ước định cũng có thể nói hần như vậy.

“Nguyên nhi, người xem chuyện tốt người làm đi, năm ấy ta đã khuyên người rồi, không thể thu nữ tử thanh lâu vào phủ được, giờ thì hay rồi, mọi chuyện lại biến thành như thế này. Người ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông Triệu gia đây? Sau này có xuống dưới cửu tuyền ta cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp lại phụ thân người nữa.” Chu thị nghe Triệu Tĩnh Nguyên nói vậy, càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, bao năm trôi qua êm đẹp, giờ đến tuổi này rồi lại không thể yên ổn sống qua ngày, sau này còn phải đi theo nhi tử lang bạt kỳ hồ.

Hết chương 60!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Tĩnh Lam bị phạt 4

Chu thị nghe Triệu Tĩnh Nguyên nói vậy, càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, bao năm trôi qua êm đẹp, giờ đến tuổi này rồi lại không thể yên ổn sống qua ngày, sau này còn phải đi theo nhi tử lang bạt kỳ hồ. Tất cả chuyện này đều do Lô thị mà ra, nếu như không phải kẻ tiện nhân ấy, người nhà này còn có thể an ổn sống. Nguyên nhi của bà vẫn là nữ tể tốt của Sầm gia, Sầm Mộ Văn cũng sẽ không đoạn tuyệt với Triệu gia như vậy. Nghĩ mình phải chịu uất ức, Chu thị bắt đầu gào khóc, khóc đến thở không ra hơi.

Trước đó Triệu Tĩnh Nguyên vẫn không cho những lời mắng thân hần nói là đúng. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, hần vẫn luôn nghĩ rằng lỗi không phải tại hần và Lô thị, mà tất cả đều do Sầm Mộ Văn. Nói gì thì nói, xuất giá tòng phu, Sầm Mộ Văn đã gả đến Triệu gia thì phải lấy lợi ích của Triệu gia làm chủ, sao có thể vì chuyện cá nhân mà làm ra ngàn ấy chuyện?

Nhưng bây giờ thấy Chu thị gào khóc, Triệu Tĩnh Nguyên cũng trở nên luống cuống, xưa nay mẫu thân hần đều rất bình tĩnh, rất ít khi làm chuyện mất mặt như vậy, cho dù là thời điểm phụ thân hần qua đời, mẫu thân hần cũng không hề nhỏ một giọt nước mắt, vẫn bình tĩnh xử lý sự vụ trong phủ, hôm nay bà khóc thương tâm như vậy, hần là do hần rồi.

Triệu Tĩnh Lam lớn đến giờ cũng chưa từng thấy qua tổ mẫu như vậy, nhất thời có chút sợ hãi người, nhưng cũng chỉ là chốc lát rồi thôi, những người

như tổ mẫu nàng, cả đời coi trọng nhất chính là cái nhà này, hôm nay mất thấy nhà tan cửa nát, dĩ nhiên là sẽ thương tâm, bộc lộ ra cảm xúc thực sự. Nhưng hơn hết có lẽ tổ mẫu đang than khóc cho chính bản thân bà, từ nay sẽ không còn được sống như trước nữa.

Nàng có thể nhận ra, trong lòng tổ mẫu, hận ý với Lộ thị đã tăng nhiều so với trước, nhưng vị phụ thân này của nàng lại đúng là một nam nhân si tình. Ánh mắt hắn nhìn nàng mang theo hận ý, e là nhìn nàng lại khiến hắn nhớ đến mẫu thân, sau đó lại nhớ đến sủng thiếp của hắn vì mẫu thân mà mất mạng. Có lẽ đến giờ phút này hắn cũng không cho rằng mình sai, ngược lại cảm thấy mẫu thân mới là người có lỗi. Dieend:an?Le?quys!don

“Mẫu thân bớt giận, đều tại nhi tử không đúng, mẫu thân đừng khóc nữa, là nhi tử bất hiếu!” Triệu Tĩnh Nguyên vội vàng quỳ xuống trước mặt Chu thị.

Triệu Tĩnh Nguyên tuy có lỗi, nhưng hắn lại là một đứa con có hiếu, chỉ cần Chu thị có vấn đề gì, hắn đều sốt ruột không thôi, những năm này nếu có chuyện hắn không nghe lời Chu thị, thì tất cả đều là vì Lộ di nương. Chu thị cũng biết nhi tử bà yêu thương Lộ thị nên nhiều lúc cũng mắt nhắm mắt mở, chưa từng nặng lời trách mắng nàng ta.

Triệu Tĩnh Lam thấy phụ thân quỳ xuống, trong lòng dù không nguyện ý nhưng vẫn quỳ theo, chỉ là không nói gì cả, để cho tổ mẫu khóc một chút, khóc được là tốt, người đã già rồi, kim nén trong lòng quá nhiều cũng không tốt. Đến gần này tuổi rồi còn gặp phải biết bao chuyện, chỉ có thể để cho người từ từ phát tiết.

“Người là cái đồ bất hiếu, trước kia vì người, chúng ta phải tốn bao tâm tư, giờ chỉ vì một nữ nhân mà phá hủy tất cả, sao người có thể phụ lòng phụ thân đã mất của người, sao người có thể phụ lòng ta, già đến tóc bạc trắng rồi mà vẫn còn phải quan tâm lo lắng cho người.” Chu thị lại tiếp tục nói.

Triệu Tĩnh Lam nghe mà cảm thấy buồn cười, tổ mẫu mặc dù đã có chút tuổi, nhưng bởi vì bảo dưỡng rất tốt nên có điểm nào giống lão nhân tóc bạc trắng đầu, nhưng lời nói như vậy đối với phụ thân nàng vẫn còn có chút tác động. Chỉ có điều, tương lai tóc tổ mẫu cũng sẽ sớm bạc trắng thôi, nói gì thì nói, từ lúc sinh ra đến giờ tổ mẫu vẫn luôn sống cuộc sống an nhàn sung sướng, giờ đột nhiên thay đổi làm sao có thể dễ dàng thích ứng được.

Thậm chí Triệu Tĩnh Lam còn đang nghĩ, nếu tổ mẫu nói như vậy từ hai năm trước, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng tổ mẫu lại thiên vị phụ thân, mắt nhắm mắt mở để mặc hắn sùng ái thiếp thất mới khiến cho lá gan Lộ thị trở nên càng lúc càng lớn. Giờ mọi chuyện đều đã định, nói ra những lời này thì cũng đã muộn mất rồi.

“Là nhi tử không đúng, chỉ tại nhi tử đánh giá thấp sự đồ kị của nữ nhân, nhi tử vẫn cho rằng Sầm Mộ Vân là tiểu thư khuê các của một gia tộc lớn, sẽ không chấp nhặt với thiếp thất. Không ngờ đến nàng lại độc ác đến vậy, chỉ vì nhi tử sùng ái Lộ thị mà hận nhi tử và Lộ thị. Đáng sợ nhất là nàng ta chỉ vì hận ý của bản thân mà lại đi phá hủy Triệu gia chúng ta.” Die danle^quys do^n Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên vẫn muốn hướng lửa giận của mẫu thân hắn lên Sầm Mộ Vân, chẳng lẽ mẫu thân già rồi nên hồ đồ, chuyện này rõ ràng là do Sầm Mộ Vân, nhưng mẫu thân lại cứ nhất quyết đổ lỗi cho Trà Trà.

Trà Trà vì điều này mà mất mạng đã quá oan uổng, hiện giờ ngay cả mộ phần Triệu gia cũng không được vào, là hắn phụ lòng Trà Trà rồi.

“Lỗi đương nhiên là ở Sầm Mộ Vân, nếu không có nàng Triệu gia chúng ta còn có thể an bình sống tốt.” Nói đến Sầm Mộ Vân sao Chu thị có thể không oán hận cơ chứ: “Nhưng người sao không nghĩ lại, bao năm nay người đối xử với nó như thế nào? Nếu không phải người làm chồng như người thất trách, sao nó có thể sinh ra hận ý. Nếu người có thể công bằng đối đãi, sao có thể có cục diện hôm nay?”

“Mẫu thân, nhà ai chẳng có vài thiếp thất được sùng ái, cái này cũng không thể nói là lỗi của nhi tử được. Nhưng có mấy nhà thế tử vì phụ quân sùng ái thiếp thất mà làm gia chuyện như vậy đâu?” Triệu Tĩnh Nguyên tuyệt đối không chịu thừa nhận sai lầm của bản thân.

“Có, nhưng có người sùng ái thiếp thất đến độ như người sao? Những cái khác không nói, chỉ tính riêng việc mấy năm nay, một tiện thiếp như Lộ thị lại được đối xử không khác gì chủ mẫu thì làm gì có nữ nhân nào có thể chịu được, đã vậy trường tử trường nữ lại đều do thiếp thất sinh ra, chỉ riêng cái này thôi đã bị không biết bao nhiêu người nói ra nói vào rồi.” Năm đó Chu thị cũng không được chồng sùng ái, trọng phụ của bà cũng không khác nhi tử là bao, nhìn nhi tử bà lại nhớ lại chuyện trước kia cho nên không nhịn được buông ra lời oán giận.

Triệu Tĩnh Nguyên thấy lần này mẫu thân nhất quyết không chịu thừa nhận hắn đúng cũng không dám nhiều lời, dù sao hiện giờ mẫu thân còn đang kích động, người đã già, nếu chẳng may có chuyện gì, hắn chẳng phải sẽ mang tội lớn sao.

“Đạ, mẫu thân, nhi tử biết lỗi rồi. Nhi tử đảm bảo với người, về sau tuyệt đối sẽ không khiến người khổ sở vì những chuyện như thế này nữa, nhi tử sẽ cố gắng vươn lên, làm cho mẫu thân có thể sớm trở lại Kinh thành, trải qua những ngày nhàn nhã như trước kia.” Triệu Tĩnh Nguyên biết mẫu thân luyện tiết cuộc sống hiện giờ cho nên vội vàng cam đoan.

Hết chương 61!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tĩnh Lam bị phạt 5

Triệu Tĩnh Nguyên biết tâm tình mẫu thân hắn biến động nhiều như vậy chủ yếu là do không bỏ được cuộc sống hiện giờ, không chịu nổi biến cố bất ngờ ập đến cho nên vội vàng hứa hẹn.

Chu thị thấy nhi từ nói đúng nỗi lòng bản thân, hơi thở cũng dần dần hòa hoãn lại, tất cả mọi chuyện lần này đều là do mấy nữ nhân không biết điều kia, không thể trách nhi từ của bà được, sau này nếu có nữ nhân khác vào cửa, bà nhất định phải coi cho kỹ, nhất định không để chuyện này tái diễn, sau đó về mặt cũng trở nên ôn hòa hơn, nhẹ giọng nói với nhi từ:

“Ngươi nghĩ được như vậy là tốt rồi, Nguyên nhi, người mẫu thân có thể trông cậy cũng chỉ có ngươi thôi, ngươi nhất định phải cố gắng. Hiện tại ngay cả mấy người không liên quan cũng đang bàn tán về ngươi, sau này ngươi nhất định phải làm ra thành tựu cho người ta xem, không để bọn họ coi thường. Lần này Triệu gia chúng ta phải chịu sỉ nhục, tương lai sau này nhất định phải trở lại phong quang như bây giờ, không, còn phải tốt hơn bây giờ nhiều lần.”

“Nhi từ đã biết, mẫu thân cứ việc yên tâm, nhi từ nhất định sẽ cố gắng gấp bội, cố gắng để mẫu thân sớm có thể trở về đây.” Triệu Tĩnh Nguyên thấy mẫu thân dần trở nên tốt hơn, lúc này mới dám đứng lên, cười nói.

“Tổ mẫu, con nghe nói Nhị tỷ tự ý lui hôn với Dục thân vương phủ! Quả thực là quá to gan rồi, là một thiên kim Hầu phủ, sao tỷ ấy có thể làm ra sự tình như vậy được chứ?” Triệu Tĩnh Yên từ bên ngoài chạy vào nói.

Vừa rồi nàng ở trong sân nghe được tin Triệu Tĩnh Lam từ hôn, trong lòng vô cùng cao hứng, bấy lâu nay Triệu Tĩnh Lam được tổ mẫu coi trọng chẳng phải là do nàng ta là Thế tử phi tương lai của Dục thân vương phủ hay sao? Giờ thì hay rồi, ngày tháng tốt đẹp nàng ta không muốn, lại cứ muốn rước lấy nhục nhã, nàng sao có thể bỏ qua cơ hội tốt lần này? Dieend:an?Le?quys!don

Vậy nên Triệu Tĩnh Yên mới vội vàng vàng chạy tới, mục đích chủ yếu là muốn nhìn Triệu Tĩnh Lam bị xử phạt, kết quả nhìn thấy Triệu Tĩnh Lam đang quỳ gối trước mặt tổ mẫu, mặc dù không giống với dáng vẻ bi thảm như trong tưởng tượng của nàng nhưng trong lòng Triệu Tĩnh Yên vẫn âm thầm vui vẻ, nhân lúc này nàng lại thêm chút dầu vào lửa, Triệu Tĩnh Lam có bản lĩnh bằng giờ cũng không thoát nổi.

Trong lòng Triệu Tĩnh Yên chỉ ước gì Triệu Tĩnh Lam bị phạt thật nặng, nếu không phải tại mẫu thân nàng ta, sao di nương phải chết cơ chứ? Lộ di nương mặc dù xuất thân ti tiện, nàng cũng coi thường bà ta, nhưng bà ta là người thông minh, cũng luôn đối xử tốt với nàng, phụ thân cũng vì bà ta nên mới sùng ái nàng hơn so với các tỷ muội khác, nay Triệu Tĩnh Lam hại nàng mất đi chỗ dựa cuối cùng, sao nàng có thể nhìn được cơ chứ?

Chu thị vốn đã định bỏ qua chuyện này, nhưng bị Triệu Tĩnh Yên nhắc tới, trong lòng lại nổi lên căm tức. Lúc này bà đối với mấy đứa cháu gái đã không còn một chút yêu thích, đứa nào cũng là tiểu tiện nhân do đám tiện nhân kia sinh ra, chẳng có cái gì tốt đẹp cả. Cuộc đời này của bà thật đáng tiếc mà, ngay cả một đứa cháu gái hợp ý cũng không có.

Triệu Tĩnh Nguyên biết lúc này mẫu thân hẳn vô cùng căm tức Lộ thị, đương nhiên cũng sẽ không muốn thấy Triệu Tĩnh Yên cho nên vội vàng ra hiệu cho Triệu Tĩnh Yên nhanh lui ra, nhưng Triệu Tĩnh Yên mãi tập trung suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể khiến cho Triệu Tĩnh Lam bị xử phạt, đôi mắt dính chặt lên người Triệu Tĩnh Lam và Chu thị, không hề để ý đến ám hiệu của phụ thân nàng.

Triệu Tĩnh Yên không hiểu vì sao Triệu Tĩnh Lam lại không bị xử theo gia pháp, cho nên hỏi thẳng: “Giờ Nhị tỷ to gan rồi, chuyện vô liêm sỉ như vậy cũng có thể làm ra, chẳng lẽ tổ mẫu chỉ phạt tỷ ấy quỳ? Không có trừng phạt khác?”

“Tam muội ngươi quản quá nhiều chuyện rồi, Lộ di nương mới mất, dù có chút không minh bạch, thi thể cũng không thể chôn cất tử tế, nhưng dù sao Tam muội cũng là do Lộ di nương vất vả mười tháng mang thai mới sinh ra được, dù sao cũng nên ở trong phòng, vì bà ấy mà dâng hương tưởng niệm, sao còn rảnh rỗi đến đây kích bác thị phi.” Chu thị đã không có chuyện gì, Triệu Tĩnh Nguyên cũng đã đứng lên, lúc này Triệu Tĩnh Lam cũng từ từ đứng dậy, cẩn thận sửa sang lại y phục, sau đó coi như không có chuyện gì nói.

Nhìn Triệu Tĩnh Lam cứ vậy đứng lên, Triệu Tĩnh Yên cảm thấy vô cùng khó hiểu, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa, không lẽ thông tin nàng thu được không chính xác? Bằng không tại sao Triệu Tĩnh Lam lại có thể như vậy? Ít nhất nàng ta cũng nên bị xử phạt chứ! Không lẽ con tiểu tiện nhân này lại nghĩ ra chủ ý gì giải quyết xong chuyện này rồi? Giờ đến quỳ còn chẳng phải quỳ, cứ vậy đứng lên, tổ mẫu cũng không nói một câu.

“Chẳng phải ngươi cũng nói rồi đó sao, cái chết của Lộ di nương có nhiều vấn đề, cho nên cũng không thể coi là người Triệu gia chúng ta được, ta cần gì phải dâng hương cho bà ta?” Trong lòng Triệu Tĩnh Yên mặc dù oán hận mẫu thân Triệu Tĩnh Lam hại chết Lộ di nương nhưng nàng ta không thể nói ra, chỉ giấu suy nghĩ đó trong đáy lòng.

Mấy năm nay Triệu Tĩnh Yên vẫn luôn hy vọng không có một chút quan hệ nào với vị mẫu thân sinh xuất thân ty tiện này, hoặc ít nhất trong mắt người ngoài nàng ta và Lộ di nương không có quan hệ với nhau. Lúc này nàng ta vội vàng phủi sạch quan hệ giữa mình với Lộ di nương nhưng lại quên mất phụ thân nàng ta vô cùng yêu chiều Lộ di nương, hơn nữa còn đang bởi cái chết của bà ta mà đau buồn tự trách.

Triệu Tĩnh Nguyên nghe được những lời này của Triệu Tĩnh Yên, tâm chợt thấy lạnh, đây chính là nữ nhi của Lộ thị sao? Sao nó có thể nói mẫu thân thân sinh của mình như vậy? Sao nó lại khác trước nhiều đến vậy? Chẳng lẽ bao năm qua một chút tình cảm cơ bản với mẫu thân mình nó cũng không có? Chẳng lẽ đây chính là nữ nhi hẳn yêu thích bao lâu nay?

Triệu Tĩnh Lam không bỏ qua tia bi thương cùng với khiếp sợ xuất hiện thoáng qua trong mắt phụ thân nàng, trong lòng âm thầm vui vẻ. Chỉ cần Triệu Tĩnh Yên không còn được phụ thân yêu thích là nàng có thể dễ dàng xuống tay. Nhưng chỉ e bây giờ Lộ thị đã chết, tình cảm phụ thân dành cho bà ta sẽ được chuyển dời đến tỷ đệ Triệu Tĩnh Yên. Cho dù hôm nay nàng ta có nói những lời như vậy nhưng chắc gì phụ thân đã có thể thực sự oán hận nàng ta. Kẻ thù lớn nhất của nàng chính là Triệu Tĩnh Yên, những chuyện nàng ta gây ra cho nàng trong kiếp trước, kiếp này, nếu không thể khiến cho nàng ta nhận được báo ứng tương xứng, nàng sẽ không thể an tâm mà sống được.

“Tam muội muội nói như vậy cũng đúng, muội là tiểu thư Triệu gia, Lộ di nương chỉ là một di nương, cũng chẳng phải là nhân vật gì quan trọng. Muội cũng đừng lo lắng có mẫu thân như vậy sẽ phải hổ thẹn gì, nếu muội nhất quyết không thừa nhận bà ấy là mẫu thân muội, người ngoài cũng đâu thể nói gì.” Triệu Tĩnh Lam cười cười, nhẹ giọng nói.

Chương 63: Tình Lam bị phạt 6

"Tam muội muội nói phải, muội là tiểu thư Triệu gia, Lộ di nương chỉ là một di nương, chẳng phải là nhân vật gì quan trọng. Muội cũng đừng lo lắng có mẫu thân như vậy sẽ phải hổ thẹn gì, nếu muội nhất quyết không thừa nhận bà ấy là mẫu thân muội, người ngoài cũng đâu thể nói gì." Triệu Tình Lam cười cười, nhẹ giọng nói.

Triệu Tình Lam nói vậy khiến Triệu Tình Nguyên cảm thấy không được thoải mái, thực ra bao năm nay hắn vẫn không muốn thừa nhận điều này, nhưng hắn biết, trong lòng Triệu Tình Yên trước giờ vẫn luôn xem thường Lộ thị. Con bé cảm thấy có một người mẫu thân thân sinh như vậy thật mất mặt, nhưng hôm nay nàng ấy cũng đã chết, không lẽ nó vẫn còn cảm thấy như vậy?

"Nhị tỷ nói đúng lắm, chỉ là một di nương mà thôi, chết thì cũng chết rồi, nhưng di nương bị người khác vu oan mà chết, muội nghĩ đến lại cảm thấy không cam tâm, tiếc rằng muội chỉ là một nữ tử, có không cam tâm cũng đâu thể làm được gì." Triệu Tình Yên không phải người dễ đối phó, nàng biết phụ thân mình đối với chuyện này vẫn chưa buông xuôi, cho nên hết lần này đến lần khác cố tình lôi kéo Triệu Tình Nguyên vào.

Triệu Tình Nguyên nghe vậy lập tức hướng ánh mắt hung tợn về phía Triệu Tình Lam, như thể Triệu Tình Lam chính là hung thủ hại chết Lộ thị. Triệu Tình Lam cũng nhận ra ánh mắt căm hận của phụ thân đang nhìn mình, nhưng như thế thì sao cơ chứ? Vụ án của Lộ thị không phải là do nàng phán quyết, cũng không phải do người Sầm gia định đoạt.

"Lời này của Tam muội nói ở trong nhà còn được, ngàn lần đừng để người ngoài nghe thấy. Tam muội sốt ruột quá nên quên mất rồi, Vụ án này là do Hình bộ tra xét kỹ lưỡng rồi kết án, Đại Lý Tự thẩm tra, Tam muội nói Lộ di nương bị người khác vu oan hãm hại khác nào nói quan viên Hình bộ và Đại Lý Tự có người không làm tròn trách nhiệm, thậm chí là nghi ngờ bọn họ nhận hối lộ hay sao?" Lee:Qu y?Dd oon Triệu Tình Lam không nặng không nhẹ, chậm rãi nói.

Triệu Tình Yên vốn chỉ muốn nói Lộ di nương bị Sầm Mộ Văn hại chết, nhưng lại không ngờ đến Triệu Tình Lam chụp cho nàng cái mũ to như vậy, nhất thời trở nên nóng nảy, vội vàng giải thích: "Muội không hề nói vậy, tỷ đừng ngấm máu phun người."

"Ta chỉ là có ý tốt nhắc nhở muội vậy thôi, sao muội lại nói ta ngấm máu phun người rồi? Biết vậy ta đã không cần nhắc nhở, để muội muội đi khắp nơi nói này nói nọ, xem thử xem lúc đó quan viên Hình bộ và Đại Lý Tự xử lý chuyện này thế nào." Rốt cuộc thì Triệu Tình Lam cũng từng trải hơn so với Triệu Tình Yên, lời nói ra đều nói đến trọng điểm.

Triệu Tình Nguyên mặc dù muốn nói đỡ cho Triệu Tình Yên nhưng lại cảm thấy Triệu Tình Lam nói vậy cũng đúng cho nên cuối cùng vẫn không nói gì cả. Ngược lại Chu thị nghe xong cảm thấy rất khó chịu, Triệu Tình Yên quả thật là không có chừng mực, không nói đến việc Lộ thị vốn không oan uổng, dù Lộ thị có oan uổng nhưng Đại Lý Tự đã định án thì nàng ta cũng không thể nói thêm điều gì.

"Được rồi, các người cũng đừng nói nữa. Sau này ta không muốn ai trong cái nhà này nhắc lại chuyện Lộ thị nữa, nếu như để ta biết có kẻ dám nói, nhất định sẽ nghiêm trị không tha." Loại tiện nhân như Lộ thị, nếu chết sớm đã không gây ra nhiều chuyện như vậy. Một nữ tử thanh lâu được trở thành tiểu thiếp trong Hầu phủ đã là phúc khí tu luyện mấy đời, nàng ta lại cố tình không biết tốt xấu mơ ước vị trí chủ mẫu. Có mơ thì cũng thôi đi, lúc ra tay còn không chu đáo, lưu lại vô số hậu họa, chết rồi cũng không để người khác yên, còn liên lụy đến Nguyên nhi của bà.

"Vâng thưa tổ mẫu, là Lam nhi không đúng, Lam nhi là tỷ tỷ không nên đấu khẩu cùng muội muội." Triệu Tình Lam vội vàng cười nói.

"Cái này không phải do người, trước đó người nói đúng, mấy lời này nói trong nhà còn được, nếu để người hữu tâm bên ngoài nghe thấy, không biết còn có chuyện gì nữa." Chu thị vừa nói vừa nhìn Triệu Tình Yên.

Triệu Tình Yên không ngốc, đương nhiên nghe hiểu ý Chu thị, trong lòng tuy bất bình nhưng cũng không dám nói gì.

"Hiện giờ nhà chúng ta đã là cái cục diện này, ta chỉ hy vọng các người an an ổn ổn mà sống, đừng gây ra thêm cái tai họa gì nữa." Chu thị nhìn những người trong phòng, lại nói tiếp.

Mọi người nghe vậy đều dám nói không, đều vội vàng đồng ý.

"Ngày mai lên đường rồi, các người về thu thập đồ đạc cho tốt đi, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn, các người từ lúc ra đời đều chưa từng chịu qua gian khổ, do vậy cần phải chuẩn bị sẵn sàng." Triệu Tình Nguyên nhìn hai nữ nhi rồi nói.

"Vâng, thưa phụ thân!" Triệu Tình Lam và Triệu Tình Yên đồng thanh nói.

"Các người về phòng mình đi." Triệu Tình Nguyên nhìn cũng cảm thấy mệt mỏi, cho nên nói với hai nữ nhi.

"Phụ thân, nữ nhi còn có một câu, không biết có nên nói hay không?" Triệu Tình Lam suy nghĩ một chút rồi lại nhìn về phía phụ thân nàng nói. Ziendan

“Người nói đi.” Mặc dù rất chán ghét Triệu Tinh Lam, nhưng Triệu Tinh Nguyên cũng nguyên ý nghe nữ nhi này nói, mấy ngày nay nàng cũng không khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ gì, nhưng cũng không có làm điều gì sai, lời nói ra đều có chút đạo lý. Giờ cái nhà này đã khôn đến vậy nhưng biết đâu vẫn còn có cái có giá trị.

“Thưa phụ thân, nữ nhi biết mình không được Thế tử Dục thân vương phù yêu thích nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng nữ nhi cũng nhìn ra được, Thế tử Dục thân vương phù hình như rất yêu thích những nữ tử có tài có mạo, cho nên nữ nhi cảm thấy, nếu phụ thân gả Tam muội cho Thế tử Dục thân vương phù biết đâu lại có thể khiến Thế tử Dục thân vương phù vui vẻ.” Triệu Tinh Lam cảm thấy lúc này kế hoạch của nàng có thể thực hiện. Không phải Triệu Tinh Yên muốn gả đến Dục thân vương phù để đứng trên kẻ khác đó sao? Nàng cho rằng cơ hội này, cho dù hôm nay Triệu Tinh Nguyên không đồng ý, nhưng chỉ cần Triệu Tinh Yên muốn, nàng ta sẽ tự mình đi cầu xin Triệu Tinh Nguyên thay đổi chủ ý.

Quả nhiên, giống như mong muốn của Triệu Tinh Lam, lúc này khuôn mặt Triệu Tinh Yên đầy vẻ mừng rỡ và khó tin. Triệu Tinh Yên tự nhủ sao bản thân nàng lại chưa từng nghĩ tới biện pháp này cơ chứ? Hiện tại nếu nàng có thể nhân cơ hội này mà gả vào đó, dù không thể làm Thế tử phi, nhưng chỉ cần có được một vị trí, nữ nhân tài mạo song toàn như nàng dù ở Vương phủ cũng có thể trở nên nổi bật.

Triệu Tinh Lam không phải thánh nhân, nếu người khác nợ nàng, nàng sẽ nghĩ biện pháp đòi lại, nếu như hôm nay Triệu Tinh Yên không quá bức ép nàng, có lẽ nàng sẽ không nhẫn tâm đẩy nàng ta vào chỗ chết như vậy, nhưng nàng ta lại hy vọng nàng bị tổn hại nghiêm trọng, vậy nàng cần gì phải làm người lương thiện?

“Hò đồ, đã xảy ra chuyện như vậy, nữ nhi Triệu gia chúng ta còn có thể gả sang Dục thân vương phủ được sao? Mà chính người cũng đã nói rồi sao, trong lòng Thế tử Dục thân vương phủ nghĩ ta là cái loại người như vậy, sao ta còn có thể đi tìm bọn họ thương lượng chuyện hôn sự.” Lúc này Triệu Tinh Nguyên rốt cuộc cũng có chút lý trí, quả quyết cự tuyệt đề nghị của Triệu Tinh Lam.

Sở dĩ Dục thân vương phủ coi thường không phải là do gần đây Triệu gia xảy ra quá nhiều chuyện hay sao, bọn họ cho rằng Triệu Tinh Lam là nữ nhi thứ xuất, không xứng với Dục thân vương phủ bọn họ. Nhưng Triệu Tinh Yên cũng chỉ là một nữ nhi thứ xuất, dù dung mạo so với Triệu Tinh Lam tốt hơn, xuất thân lại không bằng, chắc chắn không thể lọt vào mắt Dục thân vương phủ được, hắn cần gì phải tự đi rước lấy nhục?

Hết chương 63!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tinh Lam bị phạt 7

Nguồn nhảy chương, bản raw không có chương 64 nhé

Sở dĩ Dục thân vương phủ coi thường không phải là do gần đây Triệu gia xảy ra quá nhiều chuyện hay sao, bọn họ cho rằng Triệu Tinh Lam là nữ nhi thứ xuất, không xứng với Dục thân vương phủ bọn họ. Nhưng Triệu Tinh Yên cũng chỉ là một nữ nhi thứ xuất, dù dung mạo so với Triệu Tinh Lam tốt hơn, xuất thân lại không bằng, chắc chắn không thể lọt vào mắt Dục thân vương phủ được, hắn cần gì phải tự đi rước lấy nhục?

“Phụ thân, đều tại nữ nhi không đủ xuất chúng, không thể khiến cho Sở thế tử vừa gặp đã thương cho nên mới có tai họa ngày hôm nay. Nhưng nếu đổi sang người khác kết quả có lẽ không như vậy, phụ thân chưa thử làm sao biết sẽ không được?” Triệu Tinh Lam đổ lỗi tất cả mọi chuyện đều do nàng không đủ xinh đẹp, dù sao trong mắt phụ thân, trước giờ Triệu Tinh Yên vẫn xinh đẹp hơn nàng, không bằng nàng cứ thuận theo suy nghĩ của phụ thân mà nói.

Lúc này Triệu Tinh Yên thực sự rất tò mò, tại sao tỷ tỷ nàng lại tự nhiên nổi ý tốt muốn gả nàng cho Dục thân vương phủ? Nhưng mặc kệ nàng ta có ý tưởng gì, nếu nàng ta đã đề nghị, nàng nhất định phải nắm chặt cơ hội này, giờ phụ thân chỉ là một tiểu quan Lục phẩm, hơn nữa còn là quan địa phương, khi nào trở về còn chưa biết, cả đời nàng không thể bị hủy như vậy được. Dựa vào dung mạo này, nàng vẫn nên ở lại địa phương nơi nơi đều là nhân vật lớn như Kinh thành. L[e]*q/u;~*don Chứ nếu thực sự phải đi cái nơi khi ho cò gáy nào đó chẳng phải xong đời, sao nàng có thể cam tâm được cơ chứ?

Chu thị cũng không hiểu nổi tại sao Triệu Tinh Lam lại nói đến chuyện này, bà càng ngày càng nhìn không thấu tâm tư của đứa cháu gái này, không hiểu nổi nó là người như thế nào nữa?

Chỉ là điều con bé nói đối với hoàn cảnh gia đình hiện giờ quả thật rất có lợi, nếu chuyện này có thể thành thì thật tốt. Nhưng chỉ e Dục thân vương phủ sẽ không chấp nhận Tinh Yên làm Thế tử phi. Thực ra thì làm thiếp thất cũng được, chỉ cần có thể gả qua đó, được Thế tử yêu thương là Triệu gia có thể bám vào đó thu lợi rồi. Mà nói không chừng, Sở Ly U dùng hết tâm tư vũ nhục Lam nhi như vậy chẳng qua là do cảm thấy con bé không đủ xinh đẹp nên không thích, giờ đổi sang Tinh Yên xinh đẹp động lòng người, không biết chừng chuyện có khả năng thay đổi.

Triệu Tinh Lam nói xong cẩn thận quan sát sắc mặt của những người trong phòng, nàng biết hành động của mình lần này có khả năng thành công. Nàng không dám chắc Sở Ly U liệu có thể coi trọng Triệu Tinh Yên hay không, nhưng kiếp trước Triệu Tinh Yên có biện pháp khiến cho Sở Ly U coi trọng nàng ta thì kiếp này hắn nhiên cũng có biện pháp. Kiếp trước Sở Ly U nhìn trúng nàng ta, kiếp này chắc cũng sẽ như vậy, nàng không cần phải lo lắng, chỉ cần chú ý quan sát là được.

Chỉ có Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, cánh cửa Dục thân vương phủ này không phải một tiểu quan Lục phẩm như hắn có thể đi vào. Huống chi vì chuyện của Tĩnh Lam, hai nhà đã âm ỉ đến như vậy, sao hắn có thể lại đưa một nữ nhi khác qua đó?

“Không được, mặc kệ nói thế nào ta chắc chắn sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy.” Có lẽ là do cảm thấy chuyện này không thể thành, mà cũng có thể lúc này Triệu Tĩnh Nguyên đã bắt đầu để ý đến vấn đề thể diện cho nên nhất quyết cự tuyệt.

“Phụ thân, lời của Nhị tỷ không hẳn là không có đạo lý, nói gì thì nói, giờ hôn ước giữa Nhị tỷ và Dục thân vương phủ cũng không còn, Triệu gia cũng mất đi điểm dựa cuối cùng. Mặc dù phụ thân tài hoa xuất chúng, tương lai nhất định có thể Đông Sơn tái khởi, nhưng phụ thân cũng nên biết, trong triều hiện tại có biết bao người làm quan, nếu phụ thân không có một vài mối quan hệ để nhờ vả thì dù ngài tài hoa đến thế nào cũng chưa chắc đã được người ta coi trọng. Như vậy chẳng phải chúng ta sẽ phải ngồi chờ chết sao? Chẳng lẽ phụ thân cam tâm làm quan ở một địa phương nhỏ cả đời hay sao?” Triệu Tĩnh Yên chợt nói

Triệu Tĩnh Lam không ngờ muội muội này của nàng có thể nói đúng trọng điểm như vậy, quả không hổ là nữ nhi ngoan của Triệu Tĩnh Nguyên, hiểu rõ tâm tư của Triệu Tĩnh Nguyên, từng câu từng chữ đều nói trúng tâm tư hắn.

“Nhưng mà Yên nhi, con có nghĩ qua không? Hiện giờ Nhị tỷ con và Dục thân vương phủ đã âm ỉ đến mức này, con qua đó thì làm sao mà tốt được? Chẳng lẽ con không sợ sẽ bị Dục thân vương phủ khinh bỉ?” Mặc dù rất thất vọng đối với Triệu Tĩnh Yên, nhưng dù sao đó cũng là nữ nhi của Triệu Tĩnh Nguyên với nữ nhân mà hắn yêu thương nhất, sao hắn nỡ để cho con bé phải chịu uất ức đây? E rằng chuyện này nếu thành, Dục thân vương phủ sẽ phát tiết những tức giận với Tĩnh Lam lên người Tĩnh Yên, đây không phải là điều hắn mong muốn.

Triệu Tĩnh Lam nghe Triệu Tĩnh Nguyên nói vậy không khỏi bật cười, quả là nam nhân tình thâm ý trọng, không nỡ để cho Triệu Tĩnh Yên phải chịu uất ức. Nhưng nàng muốn nhìn một chút, giữa lợi ích và nữ nhi, cuối cùng hắn sẽ chọn gì?

“Phụ thân, con cũng cảm thấy Tam muội nói phải, nếu như có thể lại bám vào Dục thân vương phủ đối với toàn gia chúng ta đều tốt.” Triệu Tĩnh Lam cười nói tiếp: “Phụ thân mà một người có năng lực, nhưng vẫn cần phải có Bá Nhạc [Bá Nhạc sống vào đời nhà Chu thời Xuân Thu, là bậc thầy am hiểu về ngựa. Nhờ có Bá Nhạc mà loại ngựa quý Thiên lý mã được phát hiện và nổi tiếng. Do vậy Bá Nhạc được hiểu là người phát hiện và nâng đỡ người tài.] mới có cơ hội phát huy. Hiện giờ người có tài mà không gặp thời cơ nào cũng có, trước kia chúng ta có chỗ dựa nhưng giờ đã không còn, mọi việc đều chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.”

“Phụ thân, sao nữ nhi có thể không sợ cơ chứ, nhưng nữ nhi là người Triệu gia, vì Triệu gia dù có phải trả giá nhiều hơn nữ nhi cũng không ngại, chỉ cần tốt cho Triệu gia chúng ta, nữ nhi dù phải chịu uất ức cũng sẽ cam lòng chịu. Không biết chừng Dục thân vương phủ cũng sẽ không chấp nhất với Nhị tỷ, do vậy cũng sẽ không đối xử tệ với nữ nhi.” Triệu Tĩnh Yên nói một hồi chính nghĩa khiến cho Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy nữ nhi này của hắn ngày càng hiểu đạo lý.

“Lam nhi, người nhìn muội muội của người đi, người không cảm thấy xấu hổ sao? Người làm chuyện sai lầm nhưng lại bắt muội muội xử lý thay người.” Triệu Tĩnh Nguyên nhìn Triệu Tĩnh Lam nói.

“Dạ, nữ nhi biết sai rồi, sau này nếu như nghe thấy người khác dèm pha nói xấu, nữ nhi nhất định cố gắng chịu đựng, không phản ứng.” Triệu Tĩnh Lam cười, nói với phụ thân nàng. Quả nhiên phụ thân nàng sẽ động lòng, muốn làm chuyện này, nhìn qua thì có vẻ như là Triệu Tĩnh Yên được phụ thân yêu thương nhưng cuối cùng vẫn không so được với những lợi ích khác.

Triệu Tĩnh Nguyên vốn định dạy dỗ Triệu Tĩnh Lam, nhưng không nghĩ đến nàng sẽ nhắc lại chuyện mình bị người ta vũ nhục, điều này khiến cho Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy vô cùng bức mình nhưng lại không tiện nói gì, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nguyên nhi, chuyện này không vội được, nhưng mai chúng ta đã phải xuất phát rồi, e rằng không kịp, không bằng con đi tìm người bên Hình bộ, nói rằng ta bị bệnh, muốn hoãn mấy ngày nữa mới xuất phát, xem họ có đồng ý không.” Chu thị nghe mấy người Triệu Tĩnh Nguyên nói chuyện cũng cảm thấy đây là một cơ hội tốt nên ngầm đồng ý, còn đưa ra biện pháp kéo dài thời gian để thực hiện chuyện này. Một khi rời khỏi Kinh thành, việc này muốn làm cũng không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tĩnh Lam bị phạt 8

Chu thị nghe mấy người Triệu Tĩnh Nguyên nói chuyện cũng cảm thấy đây là một cơ hội tốt nên ngầm đồng ý, còn đưa ra biện pháp kéo dài thời gian để thực hiện chuyện này. Một khi rời khỏi Kinh thành, việc này muốn làm cũng không dễ.

Đương nhiên Triệu Tĩnh Lam rất nguyện ý nhìn chuyện này phát triển tiếp, cho nên vội vàng cười nói: “Tổ mẫu nói đúng lắm, mặc dù chuyện này không gấp được nhưng cũng không thể trì hoãn, bằng không một khi rời khỏi Kinh thành thì muốn làm cũng khó. Để Lam nhi viết thư cho cửu cữu, nhờ cửu cữu nói mấy lời hữu ích để chúng ta có thể hoãn mấy ngày, con nghĩ cửu cữu sẽ đồng ý thôi, Hình bộ chắc chắn sẽ nể mặt cửu cữu.”

Triệu Tĩnh Lam tự nhiên lại nhiệt tình như vậy khiến cho mọi người đều ngạc nhiên, nhưng sau đó bọn họ lại nghĩ chắc hẳn Triệu Tĩnh Lam cũng không muốn rời khỏi Kinh thành. Dù sao nàng cũng chỉ là một nữ hài tử chưa từng chịu qua khổ sở, đương nhiên là muốn sống cuộc sống thoải mái ở Kinh

thành, lúc này nghĩ biện pháp vì gia đình cũng là chuyện nên làm cho nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Dù sao nếu Triệu Tinh Lam có thể nhờ được Sầm Mộ Nam giúp đỡ, thì điều đó cũng chỉ có lợi mà không có hại. Do vậy Triệu Tinh Nguyên và Chu thị cũng không nói thêm cái gì.

“Nếu thế, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.” Triệu Tinh Nguyên gật đầu nói.

Triệu Tinh Yên thấy cuối cùng phụ thân cũng đã đồng ý cho nàng đi Dục thân vương phủ, trong lòng vui vẻ không thôi, nhưng khi nhìn đến Triệu Tinh Lam lại cảm thấy không vui nổi. Tại sao nàng vẫn không có được cảm giác chiếm thế thượng phong? Nhân cơ hội lần này, nàng muốn dựa vào Dục thân vương phủ để đả kích Triệu Tinh Lam.

“Phụ thân, Tinh Yên còn có một chuyện muốn nói. Nhị tỷ đắc tội Dục thân vương phủ, nếu chúng ta không xử trí Nhị tỷ sau này sẽ không tiện ăn nói với Dục thân vương phủ. Mặc dù Yên nhi cảm thấy trừng phạt một nữ nhi như tỷ tỷ cũng không nên, nhưng chúng ta cũng cần phải cố kỵ mặt mũi Dục thân vương phủ, bằng không sao Dục thân vương phủ có thể nghe phụ thân nói.” Hiện tại Triệu Tinh Yên đã đạt được sự đồng ý của Triệu Tinh Nguyên cho nên mới dám yêu cầu phụ thân xử phạt Triệu Tinh Lam. D.I.e.n.d.A.N.I.E.q.u.Y.D.O.n

Nàng cũng không tin phụ thân có thể bỏ qua việc mẫu thân Triệu Tinh Lam gián tiếp hại chết Lộ di nương, mà đã không bỏ qua, lại không thể xử lý Sầm Mộ Vân vậy thì chỉ có thể trút giận vào Triệu Tinh Lam thôi. Trước kia vì Triệu Tinh Lam còn là Thế tử phi tương lai của Dục thân vương phủ nên còn phải cố kỵ đôi điều, giờ thì không cần phải cố kỵ rồi, chính nàng ta đã tự hủy đi chỗ dựa cuối cùng của mình. Chờ sau này nàng ổn định tại Dục thân vương phủ sẽ khiến cho Triệu Tinh Lam phải nhận mệnh.

Triệu Tinh Nguyên cũng không biết phải làm sao nữa, nếu như giờ xử phạt Triệu Tinh Lam vậy chẳng phải nói nó bảo hộ phụ thân là sai sao? Mà nếu không xử phạt thì lại không thể bình ổn lại lửa giận của Dục thân vương phủ, như vậy chuyện của Tinh Yên cũng không thể thực hiện được. Nếu muốn người Dục thân vương phủ hết giận, chỉ e là phải xử phạt Triệu Tinh Lam thôi.

“Người tới, lấy gia pháp, Triệu Tinh Lam tự mình từ hôn, khiến Triệu gia trở mặt với Dục thân vương phủ, cũng làm mất hết mặt mũi của Triệu gia chúng ta, cần phải phạt!” Triệu Tinh Nguyên chậm chạp không thể hạ quyết tâm, nhưng Chu thị lại ngoan tâm ra lệnh.

“Tổ mẫu!” Mặc dù Triệu Tinh Lam đã sớm nghĩ đến việc mình cuối cùng vẫn sẽ bị xử phạt, nhưng không ngờ Chu thị nhẫn tâm đến vậy, nàng vốn chỉ nghĩ sẽ bị phạt nhốt ở Phật đường, chép kinh phạt mấy ngày, không ngờ lại bị dùng gia pháp, gia pháp Triệu gia không phải thứ người thường có thể chịu được, một khi đã dùng gia pháp, không thấy máu sẽ không ngừng. Tổ mẫu a tổ mẫu, người thực sự nhẫn tâm đến vậy? Hận không thể lập tức đánh chết cháu gái mới an tâm? Có câu hồ đồ không ăn thịt con, thế nhưng người một nhà vậy mà ngay cả cốt nhục cũng không tha.

“Người không cần phải cầu xin, ta tuyệt đối sẽ không nương tay, nếu như hôm nay không xử lý người, sau này mấy đứa đệ đệ muội muội lại học theo cái dạng này của người, nhà này còn gì là hy vọng nữa.” Chu thị quay đầu lại, không nhìn Triệu Tinh Lam nữa. Vì tương lai Triệu gia, đừng nói là dùng gia pháp xử lý Triệu Tinh Lam, dù là phải hy sinh đứa cháu này bà cũng nguyện ý.

“Mẫu thân thực sự muốn sử dụng gia pháp? Mặc dù Lam nhi có lỗi nhưng cũng không đến nỗi dùng gia pháp, kính xin mẫu thân nghĩ lại.” Lúc này Triệu Tinh Nguyên ngược lại có chút lý trí, nhưng chẳng qua là do hấn nghĩ đến, mới này Triệu Tinh Lam đã đồng ý vì Triệu gia mà viết thư cầu xin Sầm Mộ Nam, giờ hấn chẳng còn địa vị như xưa, nhiều chuyện còn phải nhờ vào Sầm Mộ Nam giúp đỡ, Sầm gia dù có hận hấn nhưng tuyệt đối sẽ không hận Triệu Tinh Lam, như vậy Triệu Tinh Lam đối với Triệu gia cũng không phải là không có chỗ hữu dụng.

Triệu Tinh Lam ngạc nhiên, không nghĩ đến phụ thân lại vì nàng mà cầu xin tổ mẫu, hấn không phải hận nàng hại chết người của hấn sao? Lee^q uyyDoo^nn Lúc này vì sao lại cầu xin cho nàng? Triệu Tinh Lam suy nghĩ một chút cũng hiểu, phụ thân nàng cuối cùng cũng nhận ra Triệu gia không thể so với Sầm gia, phụ thân dù hận mẫu thân, cũng vì thế mà chán ghét nàng nhưng lại không dám đắc tội Sầm gia.

Chu thị vốn đã quyết ý đánh Triệu Tinh Lam một trận cho hả giận nhưng thấy nhi tử nhìn bà lắc lắc đầu, lý trí cũng dần lấy lại, đúng vậy, hiện giờ Triệu Tinh Lam coi như là người duy nhất có khả năng liên hệ với Sầm gia, đả thương Triệu Tinh Lam đương nhiên có thể khiến cho cái nữ nhân vô lương tâm kia đau lòng nhưng cũng có thể khiến cho Sầm gia tức mình đuổi tận giết tuyệt Triệu gia. Hôm qua quả thật không phải thời điểm thích hợp để xử lý nhà đầu chết tiết đó.

“Nó là nữ nhi của người, người muốn xử phạt thế nào thì xử.” Chu thị suy nghĩ rồi nói.

“Theo ý nhi tử, cứ nhốt nó trong sân, chép nữ giới một trăm lần, xử phạt như vậy là hợp lý nhất.” Triệu Tinh Nguyên không định nghiệm trị, do vậy chỉ từ từ nói.

Triệu Tinh Yên nghe tổ mẫu muốn dùng gia pháp, trong lòng đang vui vẻ, không nghĩ đến phụ thân lại cầu xin, sau đó còn xử lý một cách qua loa nhẹ nhàng, điều này thật khiến nàng vô cùng mất hứng, nhưng phụ thân đã nói, nàng cũng chỉ có thể nghe theo.

Phụ thân không xử lý Triệu Tinh Lam đương nhiên là có lý do của phụ thân, nàng giờ chỉ có thể nhẫn nại. Chờ đến tương lai, Triệu gia không còn cần đến Triệu Tinh Lam nữa, ngày chết của nàng ta sẽ đến, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trả lại những thù này.

“Cũng được, nhưng đối ngoại không thể nói vậy, phải nói là dùng gia pháp, khiến cho nó nằm trên giường không dậy nổi, chuyện vừa rồi những người ở đây cũng không được phép truyền đi, nếu không ta sẽ tìm người môi giới, bán các người đi thật xa làm nô lệ.” Chu thị nhìn người trong phòng một lượt rồi nói, bà không thể mạnh tay xử lý Triệu Tinh Lam, như vậy phải đưa ra câu trả lời cho Dục thân vương phủ, chỉ còn cách lừa gạt cho qua.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tình Yên làm thiếp

Triệu Tinh Lam không ngờ chuyện này cứ xử lý qua loa như vậy là xong, tổ mẫu quả nhiên thông minh, một chiêu Man Thiên Quá Hải như vậy có thể ăn nói được với người của cả hai bên. Nhưng làm gì có chuyện bà ấy dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy? Nói gì thì nói, nàng cũng không tin bọn họ vì coi nàng là con cháu Triệu gia cho nên mới dễ dàng tha thứ cho nàng như.

Bất quá nếu họ đã không trừng phạt nàng một cách quá đáng, nàng cứ sống yên ổn mà đợi thời, không cần phải ra ngoài tự mình tìm phiền phức.

Bởi vì có Sầm Mộ Nam giúp đỡ, việc Triệu Tinh Nguyên yêu cầu được tạm thời ở lại Kinh thành để chữa bệnh cho mẫu thân được tiến hành hết sức thuận lợi, có thêm thời gian nửa tháng.

Triệu Tinh Nguyên cũng hiểu được điều này là nhờ Triệu Tinh Lam viết thư cho Sầm Mộ Nam, nếu Sầm gia quyết ý muốn bọn họ rời đi, đừng nói là nửa tháng, nửa ngày bọn họ cũng không đồng ý. Lee^q uyyDoo^nn Từ những chuyện này có thể thấy, mấy năm gần đây hẳn có thể một bước lên mây đều dựa vào mặt mũi của Sầm gia cả, nếu không, chiếu theo cách Sầm gia giải quyết mọi chuyện lần này thì hẳn chắc chắn phải chịu thiệt thòi rồi. Tiếc là con đường này đã không thể đi được nữa, sau này phải tự thân vận động rồi, nghĩ đến là đã thấy khó chịu, nhưng chuyện đã đến nước này hối hận cũng không kịp.

Mặc dù hấn đau lòng Tinh Yên, sợ con bé sau này gả đi sẽ phải chịu nhiều uất ức, nhưng bản thân con bé muốn vậy, hấn đâu thể ngăn cản. Lần này cũng chính là cơ hội cuối cùng của hấn, nếu như mất đi cơ hội này, đời này hấn có thể trở lại hay không cũng khó nói. Hy sinh một nữ nhi để đổi lấy một cơ hội cũng coi như là đáng giá. Chỉ hy vọng tương lai Yên nhi sống ở Dục thân vương phủ không đến nỗi nào, hấn cũng coi như là an tâm.

Nếu Triệu Tinh Lam đã nói với phụ thân ý kiến này, đương nhiên là không thể giả vờ ngây ngốc cái gì cũng không biết, do vậy đưa ra không ít chủ ý giúp phụ thân nàng. Triệu Tinh Nguyên đối với những chủ ý này cảm thấy khá hiệu quả nên rất hài lòng. Nữ nhi này mặc dù không xinh đẹp nhưng đầu óc lại thông minh, nếu để hấn tự mình làm, chưa chắc đã thuận lợi như vậy.

Làm sao Triệu Tinh Nguyên biết được, Triệu Tinh Lam và Sở Ly U dù sao cũng có mấy năm phu thê, mặc dù không hòa thuận nhưng vẫn hiểu rõ đối phương, do vậy mấy chủ ý đưa ra đều nắm chắc suy nghĩ của Sở Ly U, khiến hấn trong lúc vô tình tiến vào cục diện đã sắp đặt. Đây cũng là chỗ tốt duy nhất mà mấy năm phu thê với Sở Ly U có thể mang đến.

“Dục thân vương phủ đã quyết định, để cho Tinh Yên làm thiếp của Sở thế tử, nếu sau này sinh được nhi tử có thể nâng lên làm trắc phi, đây chính là thiên đại phúc khí của Yên nhi, cũng là may mắn của Triệu gia chúng ta.” Bấy giờ sau, Triệu Tinh Nguyên hào hứng bưng bưng chạy đến phòng của Chu thị nói.

Dục thân vương phủ có thể tiếp nhận Tinh Yên cho thấy bọn họ có thể dựa vào Dục thân vương phủ mà Đông Sơn tái khởi. Chuyện như vậy đương nhiên là niềm vui lớn, sao Triệu Tinh Nguyên có thể không vui cơ chứ, giờ hấn nhìn lại cũng không thấy Triệu Tinh Yên phải chịu uất ức gì, dù sao có thể làm Trắc phi Vương phủ cũng đã là rất có thể diện rồi. Dien&dannLe<3Zuydomn

“Như vậy là tốt rồi!” Chu thị cười nói, mấy ngày nay bà cũng ngày đêm không ngon giấc, hôm nay nghe được tin tức này mới có thể an tâm.

Triệu Tinh Lam cũng đang ở đây, lúc này cũng đứng lên cười nói: “Chúc mừng phụ thân, có lẽ Tam muội vẫn chưa biết chuyện này, nếu biết chắc chắn sẽ rất vui về.”

Triệu Tinh Lam nghĩ một đằng nói một nẻo, sau này nếu như Triệu Tinh Yên biết được nàng ta gả cho cái loại người gì chắc không cười nổi mất, chỉ là kiếp trước nàng ta muốn vậy, kiếp này nàng sẽ thành toàn cho nàng ta thôi. Làm tỷ tỷ, tặng muội muội một phần lễ cũng là chuyện nên làm.

“Đúng vậy, lập tức cho người báo cho Yên tiểu thư một tiếng.” Chu thị vội vàng cười nói.

“Mẫu thân, Vương gia còn nói, chờ chuyện lần này của chúng ta lắng xuống họ sẽ nghĩ biện pháp đưa chúng ta trở lại Kinh thành, dù không thể phục hồi nguyên chức nhưng cũng sẽ không khiến ta phải chịu thiệt.” Điều này mới là trọng điểm, quan trọng nhất là hấn có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

“Như vậy rất tốt, lần này thật đúng là làm phiền Tinh Lam nghĩ ra được biện pháp hay như vậy, nếu không sẽ không tìm được chỗ tốt mà đột phá.” Chu thị đối với những chủ ý của Triệu Tinh Lam rất hài lòng, mặc dù nhà đầu này tự chủ trương lui hôn sự nhưng hôm nay cũng coi như là lấy công chuộc tội.

“Vốn là do Tam muội thiên sinh lệ chất mới có thể khiến cho Vương phủ coi trọng, Lam nhi có giúp được gì đâu.” Lúc này Triệu Tinh Lam bắt đầu gạt mình ra khỏi chuyện này: “Huống chi chuyện này cũng là do Tam muội nguyện ý vì Triệu gia mà gắng sức, nếu không làm sao lại có được kết quả như hôm nay. Lee:Qu y?Dd oon Tổ mẫu muốn khen cũng phải khen Tam muội mới đúng.”

Chu thị không nghĩ ngợi gì cả, chỉ cảm thấy đoạn thời gian này Triệu Tinh Lam ngày càng hiểu quy củ, chắc là đã hiểu rõ tình cảnh của bản thân nên cũng bắt đầu suy nghĩ vì cái nhà này, chỉ cần nó còn nghĩ được như vậy, tương lai nhất định còn có chỗ hữu dụng.

Chu thị nghĩ đến hiện tại đã có cơ hội xoay chuyển nên vui vẻ không ít, cười nói: “Chỗ này ta còn có một bộ trang sức San hô đỏ, mang qua cho Yên tiểu thư đi, vì chuyện trong phủ mà khiến nó phải làm thiếp, vậy là ủy khuất nó rồi.”

Triệu Tinh Lam cảm thấy lời này của Chu thị thật buồn cười, nữ nhi của một viên quan Lục phẩm nho nhỏ, nhà mẹ đẻ không có hậu trường dựa dẫm

không nói, mẫu thân còn là một nữ tử thanh lâu, nàng ta còn có tư cách lựa chọn người khác? Đừng nói là đến Vương phủ làm thiếp, dù là quan lại bình thường, chỉ cần địa vị cao hơn, thì nàng ta cũng chỉ có thể làm thiếp mà thôi. Hôm nay tổ mẫu nói ra những lời như vậy, cảm thấy Triệu Tĩnh Yên phải chịu uất ức, lời này nếu truyền đến tai Dục thân vương phủ, không biết chừng khiến bọn họ tức đến hôn mê.

Với xuất thân của Triệu Tĩnh Yên, được làm thiếp của Thế tử Dục thân vương phủ cũng không tính là uất ức nàng ta. Chỉ là Sở Ly U cũng không phải thể loại tốt đẹp gì, mặc dù Dục thân vương phủ không muốn thừa nhận nhưng cũng biết nhĩ tử bọn họ là dạng gì cho nên mới đồng ý hôn sự này, nếu không Dục thân vương phủ đồng ý cho nàng ta qua cửa mới là kỳ lạ.

Về phần Dục thân vương phủ không có nhiều chỉ trích đối với nàng, nguyên nhân thứ nhất là do đắc tội với Khánh quốc công phủ đối với chính bản thân họ cũng không tốt. Dù sao Khánh quốc công phủ cũng có người ở trong cung, trong triều lại có thế lực, so với Dục thân vương phủ hữu danh vô thực như bọn họ mà nói mạnh hơn rất nhiều. Thứ hai có lẽ là do cảm thấy ngày đó nhĩ tử nhà họ cũng thật quá đáng, cho nên mới đề chuyện này xuống. Không ngờ Triệu Tĩnh Nguyên lại nghĩ đến biện pháp thay mặt đổi đào, đổi đến một nữ nhĩ khác, hơn nữa còn từ chính thất xuống thành thiếp thất, điều này cũng coi như là đền bù cho bọn họ nên mới bỏ qua.

Hết chương 67!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chu thị ban thưởng

Nhưng Triệu Tĩnh Lam đâu thể nói ra những lời như vậy, cho nên vội vàng cười nói: “Tổ mẫu nói đúng lắm, đều là tại Lam nhi kém cỏi, nếu không cũng không cần phải để Tam muội chịu tội thân như vậy.”

Nói đến chuyện này, trong lòng Chu thị và Triệu Tĩnh Nguyên vẫn có chút tiếc nuối, dù sao thê và thiếp có sự khác biệt lớn, nếu Triệu Tĩnh Lam chưa từ hôn thì sẽ là chính thê. Nhưng trong hoàn cảnh đó, Tĩnh Lam làm vậy cũng có thể hiểu được. Thôi, có lẽ tất cả đều là số mạng, người nên gả đến Dục thân vương phủ là Triệu Tĩnh Yên chứ không phải Triệu Tĩnh Lam, giờ có trách ai cũng vô dụng.

“Được rồi, Lam nhi, chuyện cũng đã qua, người không cần tự trách. Ngược lại, ta còn có chuyện lo lắng hơn, giờ người là nữ nhĩ đã hủy hôn, sau này còn theo phụ thân người đi nhận chức, không biết còn có cơ hội tìm cho người một hôn sự tốt hay không?” Chu thị nhìn Triệu Tĩnh Lam nói. diendan

Một khi đã đến địa phương kia thì làm gì có gia đình tốt lành gì, nhiều nhất cũng chỉ là thổ tài chủ, mặc dù Triệu Tĩnh Lam không xinh đẹp khiến người người yêu thích như Triệu Tĩnh Yên nhưng cũng là một nữ tử tốt, chẳng lẽ cứ như vậy bị lãng quên ở cái địa phương đó? Chu thị đối với chuyện này có chút không thoải mái. Triệu Tĩnh Lam dù sao cũng là hài tử Triệu gia nuôi mười mấy năm, cứ để lãng phí vô dụng như vậy sao có thể cam tâm?

“Tổ mẫu không cần phải gấp, con nghĩ nếu Dục thân vương phủ đã đồng ý hỗ trợ thì chỉ cần một, hai năm sau là phụ thân có thể trở về Kinh thành, đến lúc đó lại bàn tiếp chuyện hôn sự của Lam nhi cũng không vội.” Triệu Tĩnh Lam cười nói.

Chuyện cả đời của nàng không thể để cho tổ mẫu làm chủ được, trong mắt bà, hạnh phúc của cháu gái không quan trọng bằng lợi ích của Triệu gia, nếu vậy cả đời nàng chẳng phải đều sẽ bị hủy? Nhưng lúc này nàng cũng không thể tự làm chủ chuyện chung thân đại sự của mình, xem ra vẫn nên có một vài biện pháp tìm kiếm cho mình một chỗ dựa thì hơn.

Chu thị nghe xong cũng cảm thấy có lý, hiện tại quả thật không phải thời điểm tốt để tìm kiếm hôn sự cho Tĩnh Lam, giờ tuổi con bé còn chưa quá lớn, qua hai năm nữa tìm một gia đình môn đăng hộ đối cho nó vẫn kịp, đến lúc đó Nguyên nhĩ làm quan lớn sẽ có nhiều lựa chọn tốt hơn, chuyện hôn sự của mấy đứa cháu khác cũng dễ dàng hơn.

Triệu Tĩnh Yên ngồi ở trong phòng, nghe được nha hoàn bên cạnh Chu thị chúc mừng mới biết hôn sự giữa nàng và Dục thân vương phủ đã được định ra. Triệu Tĩnh Yên thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại thấy có chút không cam tâm, tại sao Triệu Tĩnh Lam có thể làm Thế tử phi mà đến lượt nàng lại chỉ có thể làm thiếp thất, mặc dù nàng tin tưởng trong tương lai bản thân nàng có thể leo lên được vị trí cao hơn nhưng vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Đã ngộ của chính thê và thiếp thất khác nhau cũng không phải chỉ ở một hai điểm.

“Tam tiểu thư, lão thái quân ban thưởng cho ngài một bộ trang sức san hô đỏ ạ.” Triệu Tĩnh Yên đang có chút không vui lại nghe thấy nha đầu bên ngoài nói.

Lão thái quân ban thưởng trang sức san hô đỏ cho nàng? Bộ trang sức đó nàng đã từng thấy qua, hình như là đồ cưới ban đầu của lão thái quân, là đồ cực tốt, mấy năm nay vẫn được lão thái quân coi như bảo bối, sao giờ lại ban thưởng cho nàng? Chẳng lẽ bởi bây giờ nàng và Dục thân vương phủ có quan hệ? Tương lai Triệu gia còn muốn dựa vào nàng? Nghĩ đến những thứ này Triệu Tĩnh Yên không khỏi đắc ý, dù chỉ là một thiếp thất nhỏ nhỏ nhưng trước mắt xem như là cũng được. Giờ vị trí của nàng và Triệu Tĩnh Lam đã đổi, xem xem sau này nàng ta dựa vào cái gì mà đấu với nàng, dựa vào cái gì để mà ra vẻ phách lối.

Nghĩ tới điều này, Triệu Tĩnh Yên vội vàng đứng lên cho người mời nha đầu bên người Chu thị vào, còn mỉm cười nhường chỗ khiến cho nha đầu kia cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Dien&dannLeWydon Vị Tam tiểu thư này trước giờ vẫn không phải người tốt gì, đối với hạ nhân các nàng lại càng chán ghét, sao hôm nay lại tự nhiên khách khí như vậy?

Đãi ngộ của những nha hoàn bên người Chu thị so với hạ nhân khác trong phủ là rất cao, nhưng dù sao cũng chỉ là người ở, do vậy dù là được Triệu Tinh Yên cho phép nhưng ở trước mặt chủ tử sao dám ngồi, chỉ dám từ chối rồi đặt khay đang bê trên tay lên bàn sau đó vén lớp vải đỏ phía trên ra cho Triệu Tinh Yên nhìn.

Triệu Tinh Yên chẳng qua là nhất thời vui vẻ nên mới khách khí như vậy, thấy nàng ta không ngồi xuống cũng không miễn cưỡng, lập tức quay sang nhìn kỹ bộ trang sức san đỏ đỏ đang phát ra ánh sáng lung linh. Quả nhiên là tổ mẫu có nhiều đồ tốt, chẳng qua là không cho tỷ muội các nàng thôi, nếu không phải xảy ra nhiều chuyện như vậy, mấy thứ đồ này sao có thể đến tay nàng, chỉ sợ cuối cùng đều vào tay tiểu tiện nhân Triệu Tinh Lam kia.

Đối với bộ trang sức này, Triệu Tinh Yên yêu thích đến không rời tay, đồ tốt như vậy làm gì có nữ nhân nào không thích? Nhưng cái quan trọng nhất vẫn là ý nghĩa đằng sau nó, lão thái quân cho nàng bộ trang sức này chứng tỏ tại thời điểm hiện tại trong lòng lão thái quân nàng còn trọng yếu hơn so với Triệu Tinh Lam, điều này sao có thể không khiến nàng đắc trí đây?

“Cúc Thanh, trang điểm cho ta, ta muốn mang theo bộ trang sức này đi tạ ơn tổ mẫu.” Triệu Tinh Yên suy nghĩ chút rồi cười nói.

Nếu nàng đoán không nhầm, lần này tổ mẫu chỉ ban thưởng cho một mình nàng, đã vậy nàng mang đồ đi khoe khoang một chút, khiến cho các nàng ghen tỵ với cuộc sống tương lai của nàng, xem bọn họ còn có thể làm gì. Nghĩ đến đây, Triệu Tinh Yên như cảm thấy được cuộc sống vinh hoa phú quý, cao cao tại thượng ngay trước mắt.

Tiểu nha đầu tên Cúc Thanh vội vàng tiến lên giúp đỡ Triệu Tinh Yên trang điểm, thay đổi y phục sau đó mới theo nàng ta đi về phía viện của Chu thị, trên đường đi lại gặp được hai tỷ muội Triệu Tinh Tuyết và Triệu Tinh Mân cũng đang trên đường đi đến chỗ Chu thị.

Triệu Tinh Tuyết đứng thứ tư trong nhà, năm nay mười hai tuổi, mẹ đẻ là Trương di nương. Triệu Tinh Mân là nữ nhi nhỏ tuổi nhất Triệu gia, do Liễu di nương sinh ra, năm nay mới mười tuổi. Hai người này vì mẫu thân không có địa vị gì, cũng không được phụ thân sủng ái nên ít được biết đến. Trong ngày thường nếu gặp phải các tỷ muội khác cũng là đi đường vòng, sợ chọc phải chuyện gì làm liên lụy đến bản thân và di nương. L[e]*q/u;y*don

Bởi vì đạo này Triệu gia liên tục gặp biến cố nên hai tỷ muội này mặc dù muốn tránh cũng không thể không ra ngoài, do vậy mới hẹn nhau cùng đi thỉnh an Chu thị.

Hết chương 68!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Tỷ muội thỉnh an

Bởi vì đạo này Triệu gia liên tục gặp biến cố nên hai tỷ muội này mặc dù muốn tránh cũng không thể không ra ngoài, do vậy mới hẹn nhau cùng đi thỉnh an Chu thị.

“Thì ra là Tứ muội và Lục muội, hôm nay là ngày gì mà có thể gặp hai muội thế này.” Mặc dù Triệu Tinh Yên chào hỏi trước nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ xa cách.

Lộ di nương nhiều năm được sủng ái, do vậy nữ nhi của nàng cũng rất có địa vị, so với Triệu Tinh Tuyết và Triệu Tinh Mân thì hơn rất nhiều. Cho nên cho dù đều là nữ nhi thứ xuất như nhau nhưng Triệu Tinh Yên lại vô cùng xem thường hai muội muội này. Nhất là bây giờ, Triệu Tinh Yên đã biết nàng sẽ gả đến Dục thân vương phủ cho nên càng cảm thấy tự hào, đối với hai muội muội không được quan tâm này lại càng tỏ thái độ không khách khí.

“Tam tỷ tỷ hảo!” Triệu Tinh Tuyết và Triệu Tinh Mân liếc mắt nhìn nhau sau đó hành lễ với Triệu Tinh Yên.

Theo quy củ, mặc dù Triệu Tinh Yên là tỷ tỷ, nhưng muội muội đã hành lễ thì nàng ta cũng nên trả lễ, nhưng Triệu Tinh Yên lại không có thói quen đó, muốn nàng đáp lễ hai tiểu tiện nhân này, điều này nghĩ cũng đừng nghĩ. Huống chi tương lai nàng là ai, các nàng là người nào. Die mn da n lqdon Nếu như phụ thân còn là quan to ở Kinh thành, không chừng hai nàng còn có kết quả tốt đẹp chút, nhưng giờ phụ thân đã bị đuổi đi, hai người này cùng lắm thì cũng chỉ có thể gả cho mấy thổ tài chủ nông thôn, so với cuộc sống sau này của nàng khác nhau một trời một vực.

Cho nên Triệu Tinh Yên chỉ héch mũi, lạnh lùng hừ một tiếng, mang nha hoàn của mình đi, không thèm để ý đến hai người Triệu Tinh Tuyết và Triệu Tinh Mân.

“Tứ tỷ, tỷ xem, giờ Tam tỷ càng ngày càng lớn lối rồi.” Triệu Tinh Mân tuổi còn nhỏ, cho nên không nhịn được nói.

“Xuy!” Dù sao Triệu Tinh Tuyết cũng lớn hơn, vội vàng nhắc nhở Triệu Tinh Mân, sau đó nhìn xung quanh, thấy không có ai mới nói: “Lục muội, khi nói chuyện phải cẩn thận chút, mặc dù Lộ di nương đã chết nhưng mấy ngày nay phụ thân đối với tỷ muội Tam tỷ lại ngày càng sủng ái, muội nên biết, bây giờ cái nhà này vẫn còn là thiên hạ của bọn họ.”

Mặc dù Triệu Tinh Tuyết còn chưa trưởng thành nhưng vẫn là người thông minh, có một số việc đã nhìn thấu đáo, giờ Nhị tỷ đã từ dòng chính nữ trở

thành thứ nữ rồi, hơn nữa mẫu thân cũng đã hòa ly với phụ thân, nghĩ đến phụ thân cũng không sủng ái nàng, cho nên trong số mấy tỷ muội, trừ Đại tỷ đã xuất giá thì địa vị cao nhất chính là hai người Triệu Tĩnh Yên và Triệu Tĩnh Nhiên, nàng ta như vậy đừng nói là mất cao hơn đầu, dù có làm ra chuyện gì thì cũng không có biện pháp.

“Đều là nữ nhi của phụ thân nhưng sao người thiên vị quá. Tỷ xem, bộ trang sức kia của Tam tỷ, e là giá trị không dưới nghìn lượng, cái đó sao chúng ta có thể có?” Dù sao Triệu Tĩnh Mân cũng còn nhỏ, trong lòng có chút không cam tâm nói. Thiên hạ đều nói phụ mẫu thích đứa nhỏ, nàng là nữ nhi nhỏ nhất trong nhà nhưng e rằng phụ thân còn chẳng nhớ nổi hình dáng nàng như thế nào nữa. dĩ@en*dyan:leequyydooon

Triệu Tĩnh Tuyết nhìn hai món trang sức mộc mạc trên đầu muội muội lại nghĩ đến chính mình, thờ dài một tiếng, ai bảo mẫu thân người ta được cưng chiều đây? Đến đồ cưới của phu nhân cũng dám công khai tranh giành, dù không cướp được nhưng bao năm qua cũng tích được không ít đồ tốt. Di nương nàng bao năm rồi không được quan tâm, không dám tranh cũng chẳng dám cướp thì làm sao có nổi đồ tốt? Thôi, mấy thứ này cũng chỉ là vật ngoài thân, nếu ngay cả mạng sống cũng không còn thì tranh làm cái gì?

“Lục muội, đừng quan tâm những thứ này nữa, giờ di nương còn khỏe mạnh sống với muội đã là thiên đại phúc khí rồi. Trên đời này dù người khác không yêu muội nhưng có Liễu di nương yêu muội. So với các tỷ muội khác, chúng ta đã tốt hơn, Nhị tỷ ngay cả chỗ để dựa vào trong cái nhà này cũng không có nhưng chẳng phải vẫn sống tốt đó sao?” Có thể sống cùng với mẫu thân ruột của mình Triệu Tĩnh Tuyết đã thấy thỏa mãn rồi. Nhà giàu lắm chuyện thị phi, có thể bảo toàn mạng sống đã là muôn vàn khó khăn.

“Dạ vâng, Tứ tỷ, muội nghe lời tỷ, cùng với di nương sống thật tốt, mấy cái khác không quan tâm nữa.” Triệu Tĩnh Mân cười với Triệu Tĩnh Tuyết rồi nói. Tứ tỷ nói cũng không phải là không có đạo lý, mặc dù nàng ăn mặc không bằng người khác, nhưng chỉ cần có thể cùng với mẫu thân ruột của mình yên ổn sống qua ngày, như vậy không phải rất tốt sao?

Nhưng Lộ di nương mới mất, sao Tam tỷ lại có thể mang theo nhiều trang sức điểm lệ rêu rao khắp nơi như vậy? Lộ di nương dưới tuổi vàng mà biết chỉ sợ chẳng thể hài lòng đi. Triệu Tĩnh Mân nghĩ vậy nhưng cũng không có nói ra.

Hai tỷ muội cười cười, nắm tay nhau đi về phía viện của Chu thị, nghe thấy bên trong truyền đến một mảnh tiếng cười, hình như là có chuyện gì vui, cũng không rõ có nên vào hay không nữa. Dù sao từ ngày phụ thân bị cách chức trong nhà đã không còn tiếng cười rồi, sao hôm nay lại vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ chuyện của phụ thân có hy vọng thay đổi? Nếu vậy thì thật tốt, mấy hôm nay Trương di nương và Liễu di nương đều vì chuyện này mà thương tâm đó.

“Lão thái quân, Tứ tiểu thư và Lục tiểu thư tới.” Nha hoàn canh cửa thấy Triệu Tĩnh Tuyết và Triệu Tĩnh Mân đến, cho nên đi vào bẩm báo.

“Cho các nàng vào đi.” Lúc này tâm tình Chu thị cực tốt, cho nên cười nói.

Hai tỷ muội đi vào, cười hành lễ với Chu thị, sau đó lại hành lễ với Triệu Tĩnh Nguyên rồi đến Triệu Tĩnh Lam và Triệu Tĩnh Yên. Triệu Tĩnh Lam cười trả lễ nhưng Triệu Tĩnh Yên lại chỉ lạnh lùng nhìn, không có động tác gì. Diện(dann: Lê;quý-đôn

Chu thị thấy vậy mặc dù rất không vui, nhưng nghĩ đến sau này Triệu Tĩnh Yên gả sang Vương phủ, có một số chuyện phải cẩn thận mà làm nên không trách cứ nàng ta.

Hành lễ xong, Triệu Tĩnh Tuyết và Triệu Tĩnh Mân ngồi xuống vị trí của mình, không nói gì cả, chỉ lặng lẽ quan sát cảnh vui vẻ hòa thuận trước mắt.

“Giờ Tĩnh Tuyết cũng không còn nhỏ, qua một hai năm nữa cũng nên nghị thân cho con bé.” Chu thị nhìn Tĩnh Tuyết nói.

Nha đầu này tính tình trầm tĩnh, nhưng dung mạo còn chưa phát triển, có chút thua kém các tỷ muội khác, qua một hai năm nữa biết đâu dung mạo còn có thể thay đổi. Chu thị nghĩ vậy trong lòng càng quyết tâm, hôn sự của mấy đứa cháu này tạm thời không nghĩ đến nữa nếu không sẽ thua thiệt nhiều, nếu cần thì sẽ định hôn cho Tĩnh Lam trước, con bé lớn tuổi hơn, hai đứa còn lại vẫn nhỏ, chờ một hai năm cũng không muộn.

Tĩnh Tuyết nghe Chu thị nói vậy cũng chỉ dụi dụi cười một chút rồi thôi, chuyện hôn sự của nàng cũng không đến lượt di nương nàng làm chủ, cuối cùng cũng chỉ là con cờ cho Triệu gia.

Hết chương 69!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Triệu thị đi nhậm chức

“Hôm nay chuyện của Tĩnh Yên đã định xuống, ta cũng không còn lo lắng nữa, đáng lo là chuyện của Tĩnh Tuyết và Tĩnh Mân. Về phần Tĩnh Lam, dù sao người ta cũng còn phải có kị mặt mũi của Khánh quốc công phủ, hôn sự nhất định sẽ tốt. Tĩnh Tuyết, Tĩnh Mân lại không được như vậy, nhà mẫu thân hai đứa không có thực lực gì.” Chu thị mặc dù không muốn thừa nhận nhưng sự thật chính là sự thật, hôn sự của Triệu Tĩnh Lam sau này chắc chắn phải dựa vào Khánh quốc công phủ. Cho dù hôm nay Triệu gia và Sầm gia đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng khi người khác nhắc đến Triệu Tĩnh Lam không khỏi nghĩ đến nàng chính là ngoại sinh nữ Khánh quốc công phủ.

Lời này của Chu thị khiến Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy không dễ chịu, tức giận đứng đứng nói: “Triệu gia chúng ta không có cái loại thân thích như Sầm gia, hôn sự của nữ nhi Triệu gia cũng không cần người Sầm gia ra mặt.”

Chi thị biết trong lòng nhi tử bà có nút kết không giải được nhưng có một số chuyện không phải bản thân không thừa nhận mà không tồn tại. Triệu Tĩnh Lam mặc dù là hài tử Triệu gia nhưng nó vĩnh viễn vẫn là ngoại sinh nữ của Sầm gia.

“Lúc nào hôn sự của Tĩnh Yên chính thức định xuống?” Chu thị không muốn khiến nhi tử không vui cho nên chuyển đề tài nói chuyện.

“Người Dục thân vương phủ nói ngày mai tìm người đến định xuống, nhưng vì không phải là chính thê nên có lẽ cũng không có nhiều coi trọng.” Nói đến cái này Triệu Tĩnh Nguyên lại cảm thấy có chút tức nuối, dù sao đó cũng là nữ nhi hân yêu thích nhất, chuyện đại sự cả đời lại chỉ có thể qua loa như vậy, thậm chí còn không thể náo nhiệt mà gả đi, sao có thể không tức nuối đây?

Nhưng Triệu Tĩnh Yên lại rất vui vẻ, nàng tràn đầy tự tin tương lai có thể có chỗ đứng tại Dục thân vương phủ, dù cho hiện tại không thể làm chính thê, nhưng dù sao chuyện này cũng có nhiều nguyên nhân, có thể làm thiệp thất đã là tốt rồi, giờ hoàn cảnh Triệu gia đã khác, năng so không nổi với các quý nữ Kinh thành khác. Dieend:an?Le?quys!don

“Phụ thân, tổ mẫu, Lam nhi còn có chuyện khác, xin phép được đi trước.” Triệu Tĩnh Lam không muốn nhìn tiếp, cho nên đứng dậy cười nói.

Triệu Tĩnh Nguyên cũng cảm thấy nữ nhi này còn ở đây tâm tình hân không thể nào tốt được, cho nên phát tay nói: “Đi đi!”

Triệu Tĩnh Lam mang theo hai nha hoàn cáo lui, thực ra nàng cũng không có chuyện gì cần làm, đồ cần thu thập sớm đã thu thập xong chỉ chờ lên đường, cho nên quyết định đi dạo một chút.

“Tiểu thư, người coi bộ dạng mắt cao hơn đầu của Tam tiểu thư đi, người không biết còn tưởng nàng ta là Vương phi Dục thân vương phủ đó.” Hồng Linh bất mãn nói.

“Cùng lắm cũng chỉ là thiệp của Thê tử, có cái gì để mà khoe khoang chứ, tương lai gặp phải chính thê lợi hại sẽ biết tay. Chẳng qua nàng ta quen nhìn di nương nhà mình nên mới cho rằng làm thiệp thật về vang. Thật là mẫu thân dạng gì thì sẽ có nữ nhi dạng đó.” Thúy Vũ cười lạnh nói.

Xưa nay Triệu Tĩnh Lam vẫn biết nha hoàn của mình miệng lưỡi lợi hại nhưng không ngờ lại nói ra những lời không nề mặt như vậy, những lời đó thỉnh thoảng nói không sao, nhưng để người ngoài nghe thấy sẽ không tốt.

“Hai người các ngươi cũng đừng bực mình nữa, hiện tại nàng ta cho là tốt nhưng tương lai biết đâu được, đến lúc đó chịu khổ rồi mới biết đạo lý thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiệp nhà giàu, thiệp nhà giàu đâu có dễ làm.” Khóe miệng Triệu Tĩnh Lam có chút cong, cho đến hôm nay, mục tiêu của nàng đã đạt được gần nửa rồi, chỉ hy vọng tương lai có thể nhìn thấy đáng vẻ khóc lóc sụt sùi của Triệu Tĩnh Yên. Thiệp nhà giàu khó làm, thiệp ở Dục thân vương phủ càng khó làm hơn.

Qua mấy ngày, mọi chuyện ở Kinh thành đã xử lý thỏa đáng, nửa tháng xem bệnh của mẫu thân Triệu Tĩnh Nguyên cũng đã hết, mặc dù trong lòng không muốn nhưng Triệu Tĩnh Nguyên chỉ có thể bắt đầu đi mang theo gia quyến đi nhận chức ở địa phương mới. le@quy:don

Hiện giờ Triệu Tĩnh Nguyên là quan Lục phẩm nhưng lại bị giao chức Huyện lệnh, tương đương với quan Thất phẩm, đã vậy còn là huyện Sơn Nam, một huyện nghèo cách xa Kinh Thành, hân nghĩ cũng không muốn nghĩ, nhưng vì cuộc sống tương lai, dù không cam lòng thì vẫn phải đi, nếu không e là sẽ không có cơ hội làm lại.

So với sự bất lực của Triệu Tĩnh Nguyên, Chu thị càng cảm thấy không vui nổi, bà sinh ra trong phú quý, từ lúc ra đời cho đến giờ chưa từng rời khỏi Kinh thành, mấy chục năm này đều sống cuộc sống nhàn nhã sung sướng, đứng nói là phải chịu khổ, ngay cả chút uất ức cũng chưa từng phải chịu qua, giờ phải đến địa phương xa xôi sinh sống, cho dù vẫn có nha hoàn phục vụ nhưng vẫn không thể so được với cuộc sống ở Kinh thành.

Trên đường đi, đoàn xe nhốn nha nhốn nháo rất náo nhiệt, để không khiến mọi người phải chịu khổ, lộ trình nửa tháng cứ thế kéo dài đến tận một tháng mới đến nơi.

Triệu Tĩnh Nguyên mang theo mẫu thân, năm nữ nhi, hai nhi tử, thêm hai thiệp thất, cả một đại gia đình cứ vậy huyện Sơn Nam. Lee:Qu y?Dd oon
Nhưng huyện này chỉ là một địa phương nhỏ, cho tới bây giờ quan viên đến nhận chức cũng không mang theo nhiều gia quyến đến vậy, cho nên đại viện phía sau nha môn chứa không nổi ngần ấy người. Nhưng sống đâu phải theo đó, đã đến nơi này rồi thì nói gì cũng phải bố trí lại cho ổn thỏa.

Đại viện phía sau nha môn không thể so với phủ Vạn An hầu, mỗi người một viện là không thể, chỉ có thể tập trung một chỗ. May mắn là đại viện này còn khá tốt, chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể vào ở.

Chính phòng bên trong là của Chu thị và hai tỷ muội Triệu Tĩnh Yên, Triệu Tĩnh Nhiên, Đông sương phòng và Tây sương phòng để cho Trương di nương và Triệu di nương cùng nữ nhi của bọn họ, mấy căn phòng dư lại ở phía Nam là của Triệu Tĩnh Lam, Triệu Tĩnh Nguyên và hai nhi tử.

Ngoài ra còn có mười nha hoàn ma ma và mấy gã sai vặt, cả một đại gia đình ở chung một chỗ rất là náo nhiệt. Trong một thời gian ngắn, dân chúng trong huyện thành đều cảm thấy tò mò, chưa bao giờ họ biết đến một gia đình còn có thể có nhiều người như vậy, kể cả tài chủ lớn nhất huyện cũng không nhiều người đến thế, xem ra người từ Kinh thành đến quả có khác. Ở cái địa phương heo lánh, ít giao lưu với bên ngoài này, cả đại gia đình huyện lệnh mới đến nhận chức khiến họ hiếu kỳ vô cùng, do vậy lời đồn đại cũng vì thế mà nhiều lên.

Nhưng lời đồn bên ngoài cũng chỉ là chuyện nhỏ, trong một vài trường hợp, gặp phải lời đồn đại là việc khó tránh khỏi, qua một đoạn thời gian là thôi.

Chân chính có vấn đề luôn xuất phát từ nội bộ.

Hết chương 70!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Phát sinh xung đột

Một đại gia đình ở chung một chỗ, ra đưng vào chạm, khác hẳn với trước kia mỗi người một nơi, vậy nên khó tránh khỏi việc xảy ra mâu thuẫn, hướng hồ là những người chưa từng trải qua cuộc sống kiểu này.

Mỗi ngày không phải người chen nằng thì chính là nằng đập người hoặc ta lấy người cái này, người lấy ta cái nọ, nói chung là phiền phức. Ngày nào Triệu Tinh Nguyên cũng phải nhìn cảnh này khiến hắn cảm thấy tâm phiền ý loạn, thời gian sau đó thậm chí còn không muốn về nhà. Trong lòng càng ngày càng cảm thấy sinh hoạt trước kia thật tốt.

Giờ thì hắn hối hận rồi, sớm biết như vậy ban đầu hắn đối tốt với Sầm Mộ Vân một chút, hoặc là vào lúc nàng gặp chuyện không may hắn cứ tỏ ra không biết gì, tại sao khi đó hắn lại so đo tính toán cơ chứ? Sự tình đến mức này chịu khổ chẳng phải là hắn sao. Nhưng hắn là người sĩ diện, hiện tại cũng không thể đi cầu xin Sầm Mộ Vân được.

Triệu Tinh Nguyên có quá nhiều việc phải xử lý, nản lòng thoái chí, hắn chỉ còn cách tìm đến tửu lâu mượn rượu giải sầu, muốn dùng hơi rượu để quên đi cuộc sống không như ý, quên đi những chuyện không vui này.

Mặc dù Triệu Tinh Lam cũng cảm thấy rất ngột ngạt nhưng dù sao tâm tính không giống những người khác cho nên về sau chỉ lạnh lùng nhìn người Triệu gia mỗi ngày âm ỉ. Những lúc như vậy, khoe miệng nàng lại kéo lên một nụ cười nhạt như thể đang xem kịch vui. Thình thoảng bị chút uất ức, mấy nha đầu muốn ra mặt nhưng Triệu Tinh Lam lại bảo các nàng chờ để ý, những thứ này chỉ làm tạm thời, cần gì phải làm cho to chuyện.

“Vi sao bọn con phải chịu ủy khuất như vậy, sao Nhị tỷ lại có thể có bốn nha hoàn cơ chứ?” Lại một lần nữa Triệu Tinh Yên cảm thấy bức mình, một nha hoàn không đủ để hầu hạ nàng ta cho nên nói với Chu thị.

Mỗi ngày đều nhìn Triệu Tinh Lam ra vào vào có đến bốn nha hoàn hầu hạ, Triệu Tinh Yên cảm thấy toàn thân đều khó chịu. Cùng là con cháu trong gia đình đang suy sút, tương lai nàng còn gả đến Vương phủ mà còn không có đãi ngộ như vậy, tại sao Triệu Tinh Lam lại được cơ chứ? Trước kia nói nàng là nữ nhi thứ xuất, không so nổi với nàng ta thì nàng chịu, nhưng giờ thì tại sao?

“Tổ mẫu cũng biết con phải chịu ủy khuất, nhưng người bên cạnh Nhị tỷ con đều là nha hoàn từ trong cung đến, không nói đến chi tiêu hàng tháng đều không cần chúng ta chi, mà ngay cả ăn mặc cũng đều không dùng của chúng ta, mỗi tháng còn đưa tiền ăn cho nhà bếp, ta cũng không tiện nói gì.” Đối với chuyện này làm sao Chu thị có thể không có ý kiến, bên người bà mới chỉ có hai nha hoàn hầu hạ vậy mà bên người Triệu Tinh Lam có đến bốn người đó. Die n n da n lqdon

Nhưng người ta cũng đã sớm báo qua, đây là người do nương nương ở trong cung ủy thác Khánh quốc công phủ ban thưởng, không thể tùy tiện trả về. Ngay cả hai nha đầu còn lại, kẻ ước bán thân cũng đã sớm không ở trong tay bà mà bị Sầm Mộ Vân mang đi, hiện giờ hai nha đầu Thúy Vũ và Hồng Linh đều là người Khánh quốc công phủ, cho nên tính ra Triệu Tinh Lam còn không được Triệu gia an bài nha hoàn phục vụ, đã như vậy bà còn có thể nói gì? Không nghĩ đến Sầm Mộ Vân an bài cho Triệu Tinh Lam chu đáo đến vậy, dù nàng ta vội vàng rời khỏi Triệu gia nhưng cũng không gây ảnh hưởng gì đến Tinh Lam. Một nữ nhân như vậy, mặc dù mấy năm nay biểu hiện hơi kém, nhưng trên thực tế cả đại gia đình được nàng ta quản lý không tệ, nàng ta cũng không phải nữ nhân tầm thường.

Trong lòng Chu thị sao không hiểu, cái gì mà ban thưởng hai nha đầu cơ chứ, đây chẳng phải là nói với bà sau lưng Triệu Tinh Lam còn có người chống đỡ hay sao. Bọn họ sợ bà gây khó dễ cho Triệu Tinh Lam nên mới vậy. Nhưng thẳng thắn mà nói, nếu không phải vì cố kỵ thế lực sau lưng Triệu Tinh Lam, cuộc sống của nó hiện giờ có lẽ không được thoải mái đến vậy. Hai nha đầu kia vừa nhìn là đã biết không phải người dễ chọc, chỉ e là người do hoàng gia bồi dưỡng, đến bên Triệu Tinh Lam làm tai mắt cũng chưa biết chừng.

“Tổ mẫu, Nhị tỷ như vậy là không đúng rồi, hiện giờ bên người mới chỉ có hai nha đầu hầu hạ, nhưng tỷ ấy lại có tới bốn người, cứ dùng như vậy mà không thấy hồ thẹn sao? Dù có không phải là nha hoàn nhà chúng ta, nhưng tỷ ấy phổ trương như vậy, để cho người khác nhìn thấy thì họ nghĩ thế nào? Liệu họ có cho rằng trong nhà chúng ta tỷ ấy chính là người cao quý nhất? Cho dù là nha hoàn từ đâu tới, theo con, tỷ ấy vẫn nên hiểu kính cho người mới phải.”

Trong lòng Triệu Tinh Yên cảm thấy tức đến nghẹn khí, tại sao một trụ cột tương lai như nàng đãi ngộ lại không bằng một người chỉ biết gây họa như Triệu Tinh Lam? Nàng không tin tổ mẫu đối với chuyện này không có ý kiến. Coi như không dùng bạc của Triệu gia, nhưng đã sống ở Triệu gia thì nên giống với người Triệu gia. Tổ mẫu chỉ cảm thấy gia tộc bên phía mẫu thân Triệu Tinh Lam có người, không dễ chọc đến, nhưng qua lần này, nàng tin rằng tổ mẫu sẽ không quản nhiều như vậy. Dù sao ở cái nhà này, mọi chuyện đều do tổ mẫu định đoạt cũng không phải do người Sầm gia quyết. Hướng chi hiện giờ núi cao hoàng đế xa, người Sầm gia còn có thể làm được cái gì?

Đối với chuyện này Chu thị quả thật có để ý, nhưng có thể làm được gì kia chứ, chẳng lẽ lại bảo Tinh Lam mang hai nha đầu sang đây cho bà sử dụng.

Nhưng Tình Yên nói cũng có lý, hiện giờ Nhị nha đầu hơi quá phận rồi, bản thân nó có đến bốn nha hoàn phục vụ, trong khi nhìn người khác chỉ có một, nó không cảm thấy xấu hổ sao? Cứ như vậy thoải mái yên tâm mà sai sử? Huống hồ bà là tổ mẫu của nó, chẳng phải nó nên hiếu thuận bà một chút sao? Còn muốn đợi bà mở miệng?

Vừa khéo lúc này Triệu Tình Lam mang theo nha đầu Hồng Linh đi tới cửa phòng Chu thị định thỉnh an bà, đứng díp nghe được những lời này. Dieend:an?Le?quys!don Triệu Tình Lam yên lặng đứng bên cửa nghe một chút, sau đó khước miệng khẽ nâng lên cười lạnh, nàng không đi vào nữa, quay về phòng của mình.

“Tiểu thư, Tam tiểu thư thật quá đáng, tại sao có thể như vậy chứ? Mặc dù tiểu thư có bốn người bọn muội để sai sử, nhưng bọn muội cũng không dùng đến một phân tiền của Triệu gia, bọn họ còn ý kiến cái gì nữa? Lẽ ra bọn họ còn phải an bài cho tiểu thư một nha hoàn nữa mới phải. Vừa rồi chúng ta nên đi vào nói rõ với bọn họ mới đúng.” Lúc trước Hồng Linh không nói gì, nhưng khi về đến phòng của mình rồi thì không nghĩ nhiều nữa, nói ra hết những bất mãn trong lòng.

“Hồng Linh, ngươi không cần quan tâm đến bọn họ, ngược lại chuyện này khiến ta phải suy nghĩ, có phải bên ta hơi nhiều người rồi không? Được, đã vậy ta sẽ đưa sang cho tổ mẫu hai người, xem thử một chút, tổ mẫu có thể sai sử được hai người bọn họ không.” Triệu Tình Lam cười lạnh nói.

Hồng Linh từ nhỏ đã nhìn quen tiểu thư nhà nàng nhưng vẫn cảm thấy nụ cười này ẩn chứa cảm giác âm trầm, khiến người khác phải sợ. Cuối cùng tiểu thư muốn làm cái gì? Sao nàng lại có cảm giác lần này tiểu thư muốn cho lão thái quân chịu khổ呢? Đưa qua đó hai người thì sao? Cùng lắm là bên này ít đi hai người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tình Lam đưa người

Hồng Linh từ nhỏ đã nhìn quen tiểu thư nhà nàng nhưng vẫn cảm thấy nụ cười này ẩn chứa cảm giác âm trầm, khiến người khác phải sợ. Cuối cùng tiểu thư muốn làm cái gì? Sao nàng lại có cảm giác lần này tiểu thư muốn cho lão thái quân chịu khổ呢? Đưa qua đó hai người thì sao? Cùng lắm là bên này ít đi hai người mà thôi.

“Kêu Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh đến đây.” Triệu Tình Lam ngồi ở trên ghế nói với Hồng Linh. Đương nhiên Hồng Linh và Thúy Vũ không thể đưa qua đó rồi, từ nhỏ hai nha đầu này vẫn đi theo nàng, không nói đến việc bọn họ vẫn quen hầu hạ nàng, mà quan trọng nhất là sau lưng hai người bọn họ không có chỗ dựa.

“Dạ!” Có lẽ Hồng Linh đã có chút thông suốt dự định của tiểu thư nhà nàng rồi.

Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh chính là hai nha đầu tiểu thư mang về từ Sầm gia. Ban đầu nàng cũng không biết, sau này mới biết, hai nha đầu này không phải người bình thường, họ biết công phu lại am hiểu dùng độc dược. Sầm gia không yên lòng tiểu thư ở lại Triệu gia cho nên mới chuẩn bị cho tiểu thư hai người này. Nhưng đối với bên ngoài lại không thể nói vậy, chỉ nói là người của nương nương ở trong cung ban thưởng. Dù sao cũng đâu có ai dám tìm nương nương hỏi thực hư, vậy nên nói sao mà chẳng được. Dd/le/quy/don

Nếu lão thái quân vì chuyện này mà có ý kiến với tiểu thư nhà nàng không bằng để tiểu thư chủ động đưa người qua đó. Chẳng qua Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh sang đó rồi, không biết lão thái quân có trấn áp được không. Cũng để cho lão thái quân lĩnh giáo một chút hai nha đầu này có phải loại bà có thể không chế hay không, người bên cạnh tiểu thư nhà nàng, bà ấy nghĩ có thể lấy được sao?

“Tiểu thư, ngài tìm chúng nô tì có việc gì sao?” Người nói là người có gương mặt lạnh băng - Nguyệt Minh.

Mặc dù thoát nhìn Nguyệt Minh có chút lạnh lùng, nhưng qua một thời gian tiếp xúc, Triệu Tình Lam biết, hai nha đầu này thực ra là mặt lạnh tâm nóng, nhưng vấn đề là nhiệt tâm này dành cho ai. Nếu nàng đoán không lầm, hai người này cũng không vừa mắt người Triệu gia, trước khi đưa các nàng qua đó vẫn nên nói rõ cho các nàng mới được.

“Hôm nay ta đi thỉnh an tổ mẫu, vô tình nghe được mấy lời không hay, nói bên này ta quá nhiều nha hoàn hầu hạ. Ta suy nghĩ một chút thấy cũng phải, quả thực nha hoàn bên ta có nhiều hơn so với người khác, khiến ta có chút áy náy, cho nên ta định để cho hai người các người qua bên kia hầu hạ tổ mẫu một thời gian, về phần hầu hạ như thế nào ta nghĩ trong lòng các người tự có chủ trương, đó là chuyện của các người, ta sẽ không xen vào.” Triệu Tình Lam bụng lý trả trong tay, cũng không nhìn hai nha đầu, chỉ chậm rãi nói.

Nguyệt Minh lạnh lùng hừ một tiếng, bày tỏ mình đã biết, ngoài ra không nói thêm gì. Vị tiểu thư này thoát nhìn có vẻ nhu nhược, dễ bị khi dễ, nhưng thực ra không phải vậy, lời vừa rồi cũng rất rõ ràng, muốn hầu hạ kiểu gì là chuyện của tỷ muội nàng. Tiểu thư biết rõ nàng và Nguyệt Hoa chán ghét những người Triệu gia này, như vậy chẳng phải là để cho hai nàng qua đó sinh sự sao? Nếu đã vậy, nàng và Nguyệt Hoa cũng không thể để tiểu thư thất vọng được.

Nàng không vừa mắt mấy người Triệu gia này lâu rồi.

“Tiểu thư, chúng nô tì lúc nào đi.” Nguyệt Hoa nhìn Nguyệt Minh sau đó quay sang hỏi Triệu Tình Lam.

“Dù sao vẫn ở trong cùng một viện, không cần thu thập gì, bây giờ ta mang các người qua đó luôn. Đồ đạc của các người cứ để tạm ở nơi này, đợi đến tối mang chần nệm qua trước là được.” Triệu Tinh Lam đề ý thấy bây giờ nhà chính phía Bắc không có người đi ra, có vẻ như Triệu Tinh Yên vẫn đang ở đó đâm bị thóc, chọc bị gạo, vậy giờ nàng qua đó thôi. diendan

“Dạ!” Nguyệt Hoa đáp.

Triệu Tinh Lam thấy Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh không có ý kiến gì bèn đứng dậy, mang theo ba nha đầu đi ra ngoài. Dù sao khoảng cách cũng không xa, chỉ chớp mắt đã đến nơi.

“Tổ mẫu, Lam nhi đến thỉnh an người!” Triệu Tinh Lam vừa đi vào bên trong phòng vừa cười nói.

“Hừ!” Bởi vì có những lời trước đó của Triệu Tinh Yên mà lúc này trong lòng Chu thị cực kỳ khó chịu, đã vậy lại còn thấy Triệu Tinh Lam mang theo ba nha đầu tới, trong lòng càng bức mình, cho nên chỉ lạnh lùng hừ một tiếng tỏ vẻ đã biết.

“Nhị tỷ phô trương thật lớn nha, chẳng lẽ Nhị tỷ vẫn còn tưởng mình là thiên kim tiểu thư Vạn An hầu phủ. Hơn nữa giờ này mà Nhị tỷ mới tới thỉnh an, có vẻ hơi muộn đó, tỷ cũng không đề ý bây giờ là mấy giờ rồi.” Triệu Tinh Yên đắc ý nhìn Triệu Tinh Lam, theo quy củ, thời gian thỉnh an là trước khi dùng điểm tâm, nhưng Triệu Tinh Lam lúc này mới đến, lại thêm những lời nàng vừa mới nói với tổ mẫu, hôm nay Triệu Tinh Lam chắc chắn không có gì hay ho. Nàng chờ xem chuyện cười của nàng ta mới được.

Nghe Triệu Tinh Yên nói vậy, sắc mặt Chu thị càng trở nên khó coi, thậm chí có chút xanh mét, trước kia khi còn ở Kinh thành, mọi người đều sống an nhàn sung sướng, mấy người trong nhà có phô trương chút bà cũng không đề ý, còn cảm thấy tôn nữ ra ngoài phô trương là có thể diện, nhà mình cũng theo đó mà nâng cao thể diện.

Nhưng hiện tại lại khác, cảm giác một tiểu nha đầu còn phô trương hơn mình là một điều không dễ chịu chút nào. di@en*dyan:leeeqyydooon Mà quan trọng nhất là, cả một đại gia đình chen chúc ở đây, cả ngày âm ỉ, phiền lòng vô cùng, khiến cho Nguyên nhi của bà không muốn trở lại, cứ tiếp tục như vậy sao có thể xử lý tốt chính vụ, nếu cứ vậy mãi thì đến bao giờ mới có thể trở lại Kinh thành?

Chu thị trầm nghĩ, nhìn về phía Triệu Tinh Yên, trong lòng có chút khinh thường. Triệu Tinh Yên cũng chẳng phải thứ gì tốt, chẳng qua hiện giờ nó có thể bám vào Vương phủ cho nên mới coi trọng nó một chút. Nhưng so với Triệu Tinh Yên, Triệu Tinh Lam càng quá phận, nó nghĩ mình là ai, có còn coi bà là tổ mẫu nữa hay không?

Triệu Tinh Lam nghe Triệu Tinh Yên nói vậy cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Con quả thực không hiểu thuận với tổ mẫu bằng Tam muội, tôi có chút muộn, nhưng con cũng không cố ý, hy vọng tổ mẫu tha lỗi.” Nàng tự nhiên mà trang nhã hành lễ, khiến cho người khác có thể nhìn ra được đây quả thực là một hài tử được giáo dưỡng tốt.

Nhờ vậy mà sắc mặt Chu thị cũng có chút hòa hoãn, nói gì thì nói Triệu Tinh Lam vẫn là tôn nữ mà bà khá hài lòng, thời điểm vẫn còn ở Kinh thành, hài tử này quả thật mang đến cho Triệu gia nhiều thể diện, giờ đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này, ngôn hành cử chỉ vẫn khiến người khác thật hài lòng, tương lai có lẽ vẫn có thể dựa vào nó.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tinh Lam đưa người 2

Sắc mặt Chu thị cũng có chút dịu đi, nói gì thì nói Triệu Tinh Lam vẫn là tôn nữ mà bà khá hài lòng, thời điểm vẫn còn ở Kinh thành, hài tử này quả thật mang đến cho Triệu gia nhiều thể diện, giờ đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này, ngôn hành cử chỉ vẫn khiến người khác thật hài lòng, tương lai có lẽ vẫn có thể dựa vào nó.

“Thôi, chẳng nào thì cũng trễ rồi, không nhắc lại nữa, chúng ta đã đến chỗ này, cũng không cần nhiều quy củ như vậy.” Sắc mặt Chu thị dần trở lại bình thường, cuối cùng nói với Triệu Tinh Lam.

Lời này của Chu thị khiến cho Triệu Tinh Lam và Triệu Tinh Yên đều cảm thấy ngoài ý muốn. Triệu Tinh Lam nghi hoặc nhìn Chu thị, sao hôm nay tổ mẫu lại dễ nói chuyện như vậy? Mà Triệu Tinh Yên lại không nghĩ thế, theo nàng rõ ràng là Chu thị thích biểu hiện vừa rồi của Triệu Tinh Lam, mặc dù hiện tại nàng và Nguyên nhi đang sống cùng Chu thị, bề ngoài có vẻ như được Chu thị yêu thích hơn, nhưng hôm nay xem ra, trong lòng Chu thị nàng trước sau đều chỉ là thứ nữ do kỹ nữ sinh ra, không lên nổi mặt bàn, mà Triệu Tinh Lam lại khác, địa vị của nàng ta trong lòng Chu thị vẫn luôn cao hơn nàng. Không được, nàng tần tần khổ khổ lâu như vậy, là vì cái gì? Sao có thể như vậy được? Trong cái nhà này, nàng mới là người có thể cao cao tại thượng.

“Tổ mẫu, cũng bởi hiện giờ chúng ta không ở Kinh thành mà quy củ lại càng phải được quan tâm, bằng không để người bên ngoài nghe được, lại nói chúng ta từ Kinh thành đến mà không có quy củ, còn dám tự nhận là thế gia vọng tộc. Thời điểm còn ở Kinh thành, nhà nhà hiển quý, Triệu gia chúng ta chỉ là hộ nhỏ, cho dù có cái gì không tốt, người khác cũng không thấy được, nhưng ở cái địa phương nhỏ này, Triệu gia chúng ta chính là lớn nhất, có không biết bao nhiêu cặp mắt đang dõi theo, vì vậy chỉ cần một chút sai lầm cũng có thể biến thành chuyện lớn.” Triệu Tinh Yên lời kéo y phục của Chu thị, mềm mại nói. Lee^q uyyDoo^m

“Tam muội nói vậy cũng đúng. Triệu gia chúng ta ở nơi này chính là nhất đẳng thế gia, nhưng trong viện cả ngày nhốn nháo ầm ỹ, không phải ngại người đụng nàng thì là ngại ăn nhiều hơn người một chén canh trứng, đây không phải là làm cho người ta chê cười sao? Tam muội, muội thấy ta nói có đúng không?” Triệu Tinh Lam kéo lên nụ cười xinh đẹp hỏi Triệu Tinh Yên, trong nhà này, người hay tranh chấp nhiều nhất chính là Triệu Tinh Yên, nàng ta cho rằng hiện tại thân phận nàng ta và mọi người không giống nhau, tất cả mọi người đều nên nhường cho nàng ta, vậy mà lúc này còn có mặt mũi nói ra vấn đề quy củ. Chẳng phải mấy hôm trước, nàng ta nói mình muốn ăn một bát canh trứng gà nhưng lại bị Triệu Tinh Mân bùng đi mất, cho nên làm ầm một trận lớn đó thôi, đúng dịp hôm nay nàng nhắc lại cho nàng ta nhớ.

Đương nhiên Triệu Tinh Yên biết Triệu Tinh Lam muốn nói mình, nhưng nàng cứ không thừa nhận đấy. Vốn là Triệu Tinh Mân kia không đúng, đạo này ít trứng gà, nàng muốn ăn nên vất vả sai người đi lấy, ai ngờ nàng ta lại cứ vậy cảm đi, không phải là cố tình chọc tức nàng sao.

“Nhị tỷ nói phải, Triệu gia chúng ta cứ nhao nhao ầm ỹ như vậy là không ổn, tổ mẫu vẫn nên quản lý chặt người trong nhà hơn. Về sau những chuyện tranh giành như vậy không thể xảy ra nữa, ai muốn ăn cái gì cũng nên nói sớm cho phòng bếp, không nên cứ vậy mà cảm của người khác đi, làm cho mọi người đều không vui.” Triệu Tinh Yên chuyển hướng câu chuyện từ trên người nàng sang chỗ khác.

Nàng nhớ trước kia Nhị tỷ này của nàng rất ngu ngốc, nàng nói gì đều có thể lừa nàng ta, cho nên mặc dù được nhiều quý phụ trong Kinh thành yêu thích, nhưng trong mắt nàng, nàng ta chính là một người ngu xuẩn, tại sao hôm nay lại thông minh vậy, nàng nói thế nào nàng ta đều có thể mang chuyện dẫn lên người nàng, chẳng lẽ trải qua một số chuyện có thể khiến nàng ta trở nên thông minh hơn?

Chu thị nghe hai người Triệu Tinh Lam và Triệu Tinh Yên nói, trong lòng cũng hiểu rõ hai người là đang phân cao thấp, nhưng có mấy lời hai đứa nó nói không sai, hiện tại cái nhà này quả thực cần sắp xếp lại cho ổn thỏa. Từ ngày đến huyện Nam Sơn này, không có ngày nào an lành, bà dù muốn quản cái nhà này, nhưng dù sao đây cũng là gia đình của nhi tử bà, bản thân nó cũng là một trường bối, có những lúc cũng không tiện nhiều lời. Cứ như vậy mãi cũng không phải chuyện hay, cuối cùng thì vẫn cần phải có một nữ chủ nhân đến xử lý sự vụ trong nhà. Chỉ là tại cái địa phương hẻo lánh này, trong một thời gian ngắn khó mà tìm được người thích hợp, bằng không đành phải chọn một người từ trong hai thiếp thất vậy.

Chu thị lâm vào trầm tư, bình thường Liễu thị và Trương thị làm việc cũng không tệ, nhưng ai viết được, một khi nắm quyền trong tay thì bọn họ có còn ai phận thủ thường được như trước nữa hay không, nếu như không thể, chẳng phải lại càng khiến cái nhà này thêm loạn sao? Không được, bà vẫn nên cẩn thận quan sát một chút. Chỉ có an gia mới khiến Nguyên nhi của bà an tâm làm việc, tương lai mới có thể trở lại Kinh thành, thoát khỏi cuộc sống gian nan hiện giờ.

“Tỷ muội các ngại nói không sai, nếu như mọi người trong nhà đều có thể giống như hai ngại có lẽ cũng sẽ không có nhiều tranh chấp như vậy?” Một lúc lâu sau Chu thị mới lên tiếng.

Triệu Tinh Lam nghe vậy cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ tổ mẫu không hiểu ý của nàng và Triệu Tinh Yên? Lee:Qu y?Dd oon Nàng không cho là tổ mẫu già rồi nên lẩn, không biết những chuyện đang xảy ra, nhưng nếu tổ mẫu đã muốn giả bộ, nàng cần gì phải quản.

“Thực ra cũng không có chuyện gì đâu tổ mẫu, chỉ là mới từ Kinh thành tới, lại đông người như vậy chen chúc chung một chỗ nên có chút không quen, sau này sẽ tốt thôi.” Triệu Tinh Lam cười nói.

“Con nói đúng, nhưng đã là thói quen, không phải nửa năm một năm là có thể thay đổi. Chúng ta cũng nên suy nghĩ một chút cho cuộc sống sau này, mọi người cùng ở chung với nhau, cứ như vậy mãi cũng không ổn.”

Chu thị vốn nghĩ tới việc mua một tòa nhà lớn rồi chuyển mọi người qua đó, như vậy cũng bớt chuyện thị phi. Nhưng nghĩ lại thấy nơi này cũng chỉ là chỗ dừng chân tạm thời, không thích hợp để bố trí điền sản. Huống chi dù Van An hầu phu là vọng tộc trăm năm nhưng ngày càng suy sút, tài sản có thể sử dụng cũng không nhiều, đã vậy lúc hòa ly, hồi môn của Sâm Mộ Vân cũng bị nàng ta mang về hết. Tương lai nếu có trở về Kinh thành còn nhiều khoản cần chi nên không thích hợp chỉ một khoản như vậy.

“Tổ mẫu, bên cạnh Lam nhi có bốn nha đầu, nhưng bên ngài lại chỉ có hai, nghĩ tới nghĩ lui, Lam nhi vẫn cảm thấy bên tổ mẫu như vậy là quá ít, cho nên muốn để hai nha đầu Nguyệt Minh và Nguyệt Hoa qua đây hầu hạ tổ mẫu. Hai người này là do nương nương trong cung ban thưởng, đều là người có bản lĩnh hơn người, vì vậy cũng tỉ mỉ chu đáo hơn rất nhiều, hầu hạ tổ mẫu là thích hợp nhất.” Triệu Tinh Lam chẳng quan tâm người Triệu gia muốn sống thế nào, chỉ cười nói với Chu thị.

Hết chương 73!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tinh Yên ra chiêu

Hiển nhiên Chu thị không nghĩ tới Triệu Tinh Lam lại bất ngờ đưa cho bà hai nha đầu, lại còn là nha đầu từ trong cung ra, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất bên cạnh bà còn có bốn nha đầu, bình thường thì không sao, nhưng những lúc cần ra ngoài giao tiếp, nếu chỉ hai nha đầu thì có vẻ hơi thiếu, giờ bốn người, cũng coi như có thể diện.

Trong suy nghĩ của Chu thị, ở cái huyện Sơn Nam này, nói gì thì nói nhĩ tử của bà cũng là quan cao nhất, cho nên lúc bà xuất môn ra ngoài, cũng không thể không bằng lễ thái nhà thổ tài chủ địa phương được. Như vậy chẳng phải sẽ làm mất mặt nhĩ tử của bà?

“Sao có thể như vậy được? Dù gì thì đó cũng là người trong cung ban thưởng, để người khác biết con đưa cho ta như vậy lại không hay.” Trong lòng Chu thị mặc dù rất vui vẻ nhưng lại không tiện nói muốn hai người kia, như vậy có vẻ bà lòng dạ hẹp hòi, nên đành giả vờ từ chối.

“Tổ mẫu không cần suy nghĩ nhiều, chẳng qua là hiện giờ chúng ta đã đến đây, mọi người cũng phải chịu khổ nhiều, Lam nhi cảm thấy bên cạnh mình không cần nhiều người đến vậy, bên tổ mẫu lại chỉ có hai người, sợ là hầu hạ không chu đáo. Cho nên mới để các nàng tạm thời qua bên này hầu hạ tổ mẫu, đợi sau này về Kinh thành, bên cạnh tổ mẫu có đầy đủ người rồi thì họ lại về bên con.” Trong lòng Triệu Tĩnh Lam cười lạnh, nhìn mắt tổ mẫu đã sáng rõ rồi mà còn tỏ vẻ ngại ngùng không muốn, người a, có lúc quả thật giả dối đến cực điểm.

“Nếu Lam nhi đã nói như thế, vậy thì lưu lại thôi.” Chu thị thỏa mãn gật gật đầu. Lam nhi làm việc thực thỏa đáng, ngay cả suy nghĩ trong lòng bà mà nó cũng đoán được, như vậy cũng tốt, hiện tại bà cũng không còn lo lắng gì nữa.

Triệu Tĩnh Yên không ngờ Triệu Tĩnh Lam lại nói ra những lời như vậy, nhưng mà thật kỳ quái, tại sao nàng ta không chọn lúc khác, lại cố tình vào thời điểm này đưa mấy nha đầu qua cho tổ mẫu, đây không phải là đánh vào mặt nàng sao? Người khác sẽ nghĩ nàng thế nào? Còn chẳng phải nói nàng châm ngòi chia rẽ sao? Triệu Tĩnh Lam a Triệu Tĩnh Lam, người thật sự là quá đáng sợ. Ngay cả thời gian cũng tính chính xác đến vậy, không lẽ trong phòng tổ mẫu có người của nàng ta? DD:Le^quyDon

“Nhị tỷ hiếu thuận như vậy, tổ mẫu thật có phúc.” Triệu Tĩnh Yên cười nói với Chu thị.

“Tỷ muội các người đều hiếu thuận, đây chính là phúc khí lớn nhất của tổ mẫu.” Chu thị cười nói, bao ngày như vậy, đến hôm nay mới cảm thấy tâm tình sáng khoái chút, nói xong rồi nhẹ nhàng cười.

“Tổ mẫu cũng mệt cả sáng rồi, hay là nghỉ ngơi chút đi ạ, hai nha đầu này để lại đây, Lam nhi xin phép về trước, trong phòng còn chút châm tuyền cần làm, con đi tìm hai nha đầu rồi cùng làm ạ.” Triệu Tĩnh Lam không muốn tiếp tục đối trả cùng Chu thị nên đứng dậy cười nói.

“Cũng tốt, con đi đi.” Chu thị cũng biết, kể từ lúc đến nơi này người làm có chút thiếu, các chủ tử khó tránh khỏi phải làm ít đồ châm tuyền, nữ hài tử nhà mình biết làm chút châm tuyền cũng tốt, cho nên không ngăn Triệu Tĩnh Lam.

“Tay nghề châm tuyền của Nhị tỷ ngày càng tốt, hôm trước còn thấy nhị tỷ thêu hoa, hoa kia trông thật sống động, Yên nhi có cổ cũng không thể bằng. Tổ mẫu, Yên nhi có một chuyện, không biết có nên nói hay không.” Triệu Tĩnh Yên thấy Triệu Tĩnh Lam muốn rời khỏi cho nên vội vàng nói.

Triệu Tĩnh Lam thấy vậy trong lòng suy đoán, e rằng Triệu Tĩnh Yên lại nghĩ ra trò gì mới, xem ra nàng muốn yên ổn cũng không được rồi. Nhưng dù sao nàng cũng là người trải qua bao gian khổ, sao có thể sợ chứ? Bình đến tướng chặn, Triệu Tĩnh Yên nghĩ ra chiêu gì, nàng phá chiêu ấy.

“Con nói đi, là chuyện gì?” Lúc này tâm tình Chu thị rất tốt, cho nên hòa ái hơn nhiều.

“Tổ mẫu, mặc dù bây giờ còn sớm, nhưng cũng chỉ còn một năm rưỡi nữa là Yên nhi sẽ phải gả qua Dục thân vương phủ rồi. Tổ mẫu cũng biết đấy, châm tuyền của Yên nhi không bằng Nhị tỷ, vì vậy Yên nhi muốn xin tổ mẫu để Nhị tỷ làm giá y hộ Yên nhi.” Triệu Tĩnh Yên ngay thơ nói với Chu thị.

Chu thị nghe xong cảm thấy có chút không đúng, sao có thể như vậy được? Giá y của ai người đó tự thêu, sao có thể để tỷ tỷ làm hộ? Châm tuyền không tốt thì còn có nha hoàn trong phòng, để bọn họ làm cũng được, bản thân không làm được không phải còn có kẻ dưới sao? Để cho tỷ tỷ làm là định làm gì? Dien&dannLe<3Zuydonn

Không đợi Chu thị nói chuyện, Triệu Tĩnh Yên đã lại nói: “Yên nhi cũng biết, Yên nhi nói lên yêu cầu như vậy là không hợp lý, nhưng Yên nhi chỉ lo đến lúc đó lại khoác lên giá y khó coi làm Triệu gia chúng ta mất hết mặt mũi trước Dục thân vương phủ.” Nàng muốn Triệu Tĩnh Lam làm giá y cho nàng đó, xem nàng ta có thể làm thế nào.

Triệu Tĩnh Yên vừa nói vừa khiêu khích nhìn Triệu Tĩnh Lam, nàng muốn biết đối mặt với một khiêu khích như vậy, cuối cùng nàng ta có thể làm được gì. Chỉ cần tổ mẫu đồng ý thì chuyện này nàng ta có không muốn cũng phải làm, mà đã nhận làm rồi, hải lòng hay không lại do một câu nói của nàng nha.

Chu thị cảm thấy Triệu Tĩnh Yên nói vậy cũng có lý, cho nên muốn đồng ý, nhưng bà chưa kịp nói thì lại nghe Triệu Tĩnh Lam nói: “Lời này của Tam muội cũng có lý, nếu giá y làm không tốt chẳng phải là làm mất hết mặt mũi của Triệu gia chúng ta sao. Dien\dann: Lê;quý-đôn Giá y là thứ quan trọng nhất trong đời một nữ tử, nhưng theo quy củ của triều ta, muội chỉ là thiếp thất vào cửa, không cần phải mặc giá y theo đúng quy củ, nếu muốn làm một bộ giá nghiêm chỉnh, đó mới là gây họa cho TRIệu gia chúng ta.”

Triệu Tĩnh Yên thật là hồ đồ, nàng ta cũng không nghĩ xem nàng ta là cái thân phận gì, chỉ là một thiếp thất, giá y cũng đâu thể mặc, còn tưởng bản thân được gả đi làm chính thê, lại còn muốn nàng làm làm giá y cho nàng ta, thật sự là mơ tưởng.

Lúc này Chu thị mới chợt bừng tỉnh, bà sao lại quên mất, đúng vậy, thiếp thất vào phủ quy củ không cần phức tạp, việc gì phải vất vả làm giá y tinh xảo, hơn nữa làm giá y tinh xảo có khi còn khiến cho người của Dục thân vương phủ có ý kiến, thôi, vậy thì cứ tùy tiện làm một bộ y phục so với bình thường trông tươi vui hơn một chút là được.

“Chuyện này không cần nói nữa, nếu con cảm thấy không làm được thì để cho mấy nha đầu trong phòng làm giúp.” Chu thị cười nói với Triệu Tĩnh Yên: “Tĩnh Lam là Nhị tỷ con, mặc dù hiện tại còn chưa định ra hôn sự nhưng trước sau vẫn phải định, hơn nữa nó cũng lớn rồi, định xuống e là sẽ thành thân ngay, nhưng thứ đồ này cũng cần phải chuẩn bị, không cần phải đến khi đó lại luống cuống tay chân. Con cũng biết đó, hiện tại trong nhà chúng ta thiếu người làm, cũng không có người chuyên làm châm tuyền, cho nên chuyện của con con tự lo đi, Nhị tỷ con còn có chuyện của nó.”

Chương 75: Tình Lam đáp lễ

Mặc dù hành động của Triệu Tinh Yên lần này là không đúng, nhưng dù sao nó sẽ gả qua Dục thân vương phủ, cho nên cũng không tiện nói nó quá đáng, bằng không khiến đứa nhỏ này vương bận trong lòng thì không tốt, về sau cái nhà này còn phải dựa vào nó, vẫn không nên làm mất lòng nó thì hơn, sau này Nguyên nhi có thể trở về Kinh thành hay không còn phải nhờ vào quan hệ của nó.

Triệu Tinh Lam thấy Chu thị nói vậy thì không ý kiến gì nữa, chỉ quay đầu nhìn Triệu Tinh Yên cười cười rồi đi về phòng.

Triệu Tinh Yên không ngờ Chu thị sẽ bác bỏ đề nghị của nàng, nàng còn tưởng Chu thị sẽ nghĩ đến mặt mũi của Dục thân vương phủ mà nhất định đồng ý, không ngờ lại như vậy. Nhưng nàng cũng lập tức hiểu rõ, xem ra là những lời nói của Triệu Tinh Lam có tác dụng, theo ý nàng ta thì nàng chỉ là một thiếp thất, không cần phải coi trọng. Kể cũng đúng, nàng chỉ là một thiếp thất, khi vào cửa cũng không cần đội mũ phượng, trùm khăn voan, giả y cũng chỉ hơi khác y phục bình thường một chút. diendan

Nghĩ đến đây, Triệu Tinh Yên lại cảm thấy có chút oán giận Chu thị, nàng phải làm thiếp người ta còn không phải vì Triệu gia sao? Nếu không vì Triệu gia chẳng lẽ nàng không thể làm chính thất nhà khác? Việc gì phải đi làm thiếp? Nhưng đến hôm nay, tại sao người Triệu gia lại có thể đối xử với nàng như vậy? Họ không một chút quan tâm đến nàng, người nhà như vậy, nàng cần gì phải suy nghĩ cho họ? Tương lai sau này nàng gả tới Vương phủ, trở lên nổi bật rồi, nàng tuyệt đối sẽ không quên chuyện của bọn họ. Triệu Tinh Yên phẫn hận, âm thầm thề trong lòng.

Chỉ có điều Triệu Tinh Yên cũng không nói ra những suy nghĩ trong lòng này, nàng mặc dù không tính là thông minh nhưng cũng hiểu cái gì có thể nói, cái gì không, vì vậy cũng không biểu lộ rõ ràng. Chẳng qua nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện khăn gắm trong tay nàng ta đã bị kéo rách, chỉ hận không thể lập tức nát vụn ra.

“Yên nhi, con cũng về đi, ta muốn nằm nghỉ một chút.” Chu thị thực sự cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát. Đến giờ mà tôn nữ này của bà cũng không biết đường dừng lại, thật khiến cho bà mệt mỏi mà.

Lúc này Triệu Tinh Yên cũng không muốn nhìn thấy Chu thị nữa cho nên giận dữ lui xuống. Chu thị nhìn thấy cũng chỉ lắc đầu rồi thôi. Hải tử này, chuyện chi có vậy mà nó đã cảm thấy uất ức, tính tình đó, tương lai dù gả đến Vương phủ, chỉ sợ cũng sẽ chọc chuyện đầu roi máu chảy.

Chu thị vốn rất hài lòng, cuối cùng thì bên bà cũng có bốn nha đầu hầu hạ, nhưng bà không ngờ tới, kể từ khi hai nha đầu này đến, cuộc sống của bà lập tức lâm vào dầu sôi lửa bỏng, ngày đêm không được an bình.

Những chuyện như nửa đêm khuya khoắt đang ngủ thoải mái chợt bị đánh thức hay lúc chải đầu bị kéo đứt một dúm tóc đều thường xuyên xảy ra, chưa kể đến thỉnh thoảng còn lúc bị nước dội ướt hết y phục.

Chu thị muốn nổi giận, nhưng hai kẻ gây họa chỉ lạnh lùng nói các nàng là người từ trong cung ra, bà không có quyền xử phạt, nếu muốn phạt phải đưa các nàng trở lại trong cung đã, khiến cho ý muốn nổi giận của Chu thị cũng bị kéo trở lại. Lee:Qu y?Dd oon Chu thị vốn nhìn quen cảnh đời, cảm thấy không cần thiết vì hai tiểu nha đầu nín nhịn, nhưng lại bị lòng tham mê hoặc tâm trí, nghĩ đến hai nàng là người trong cung, sợ ném chuột vỡ bình nên không dám xử phạt.

Từ khi hai nha đầu này đến, Chu thị càng ngày càng tiều tụy, điều này cũng là đương nhiên, đổi thành người khác nếu bị dày vò như vậy cũng không thể sống tốt được. Đối với việc này Chu thị lại chẳng có biện pháp gì, đành phải đẩy các nàng ra phòng ngoài làm việc. Chỉ có điều Chu thị tránh được xui xẻo nhưng bảo bối yêu thích của bà lại thường xuyên không cẩn thận rơi vỡ, y phục chẳng may bị rách,... mấy chuyện kỳ quái không thể tưởng tượng được cũng có thể xảy ra.

Chu thị từ Kinh thành đường xa mà đến, mấy đồ vật có thể mang tới cũng chẳng bao nhiêu, sao có thể chịu nổi dày vò như vậy, thật đau lòng mà. Nhưng hai nha đầu này bản lĩnh quá lớn, mỗi lần đều có lý do bất khả kháng khiến cho Chu thị không biết phải xử lý các nàng thế nào. Chu thị thực sự là khổ không thể nói, chỉ ước không bao giờ nhìn thấy hai nha đầu này nữa.

Mỗi ngày cuộc sống của Chu thị đều như rơi vào trong dầu sôi lửa bỏng, nhiều lúc cũng nghĩ đến chuyện trả lại hai nha đầu này cho Triệu Tinh Lam, nhưng Triệu Tinh Lam lại không chịu nhận. Không nói đến Triệu Tinh Lam, bản thân hai nha đầu này cũng nói rõ, nếu tiểu thư đã để các nàng đi theo hầu hạ lão thái quân thì làm gì có chuyện nửa đường quay về.

Chu thị nghe xong lời này lại càng xác định, Triệu Tinh Lam không dùng được hai nha đầu này nên mới đẩy sang cho bà. Con bé này miệng nam mô bụng một bồ dao găm, ngay cả tổ mẫu ruột thịt cũng không bỏ qua.

Chu thị vốn muốn tìm cơ xử lý Triệu Tinh Lam nhưng tìm mãi không được, trong lòng đang không thoải mái, ai ngờ đúng lúc này Triệu gia lại xảy ra việc, khiến Chu thị cũng chẳng còn tâm tư xử lý Triệu Tinh Lam nữa.

Ngày hôm đó, Chu thị đang ngồi trong phòng xem sổ sách, cứ nhìn những thứ này là Chu thị lại cảm thấy phiền lòng, cũng chỉ là một ít bạc vụn, so với chi tiêu trước kia trong phủ thì chẳng đáng bao nhiêu, nhưng hiện tại lại là khoản tiêu chính trong nhà. dĩ@en*dyan:leeequyyydooon

Trong lòng Chu thị đang âm thầm khó chịu thì thấy Trương thị và Liễu thị cùng đến, trên mặt hai người còn có chút hồng, thoạt nhìn có vẻ thương tâm.

Chu thị cảm thấy nghi hoặc, hai người thiếp thất này trước giờ đều an phận thủ thường, cho tới bây giờ còn chưa gây phiền toái gì cho bà, thế mà hôm nay lại cùng tìm đến, bộ dáng muốn nói lại thôi, dáng vẻ dường như có điều muốn nói lại không biết mở miệng thế nào. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra khiến cho hai nàng như vậy?

Chu thị không thích thiếp thất, nhưng đối với hai thiếp thất này lại có chút yêu thích, dù sao người tự biết thân biết phận như vậy cũng không nhiều.

“Hai người các ngươi có chuyện gì?” Chu thị đặt sổ sách trong tay lên bàn, đưa tay xoa xoa đầu đang đau.

Từ mười mấy năm trước khi Sầm Mộ Vân gả đến, Chu thị đã không phải nghĩ đến mấy thứ vụn vặt này, chỉ cần an hưởng cuộc sống. Sầm Mộ Vân xuất thân từ gia tộc lớn, từ khi còn nhỏ đã được dạy cách quản lý một phủ đệ lớn, vì vậy có thể xử lý rõ ràng Vạn An hầu phủ. Nhưng hiện giờ không có ai để cho bà dựa vào, đã vậy một đại gia đình chi tiêu cũng không ít, bổng lộc của nhi tử lại thiếu, mỗi ngày đều phải tính chi li từng khoản, thật là đau đầu muốn chết rồi.

Hết chương 75!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Triệu Tĩnh Nguyên nạp thiếp

“Lão thái quân, lão gia lại tìm một phòng thiếp thất ở bên ngoài, nghe nói là đường trong một tứ hợp viện nào đó ở ngõ Lục Liễu.” Hai thiếp thất nhìn nhau, cuối cùng Liễu thị lên tiếng.

Chu thị không ngờ lại nghe được tin tức như vậy, nhi tử của bà vậy mà lại bao dưỡng thiếp thất ở bên ngoài? Từ lúc nào nó có ý định này? Muốn thiếp thất cũng được, mang về nhà có sao đâu, tại sao phải lén lút đặt mua bất động sản bên ngoài? Chẳng lẽ nó không biết cái nhà này chả mấy bữa nữa ngay cả cơm ăn cũng không có mà ăn hay sao? Vậy mà còn dùng tiền mua nhà bên ngoài? Thật là có tiền đồ mà.

Chu thị có chút kinh ngạc nhìn hai người, cảm thấy khó mà tin được, mãi một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần hỏi: “Chuyện này là thật?”

“Bẩm lão thái quân, hiện giờ người của huyện Sơn Nam đều biết huyện thái gia mới tới Triệu đại nhân nạp cô nương Vân Tụ, hoa khôi Thúy Hồng Lâu làm thiếp thất, đường ở số 27 ngõ Lục Liễu, chỉ có người trong phủ chúng ta là chưa biết thôi.” Trương thị lấy hết dũng khí nói.

Đã nhiều năm như vậy, nàng không tranh không đoạt, nhưng đến hôm nay nếu lão gia còn tiếp tục như vậy thì khác nào hại chết nàng. Nếu lão gia tìm một nữ nhi nhà trong sạch thì cũng thôi, nhưng hết lần này đến lần khác lại cứ lựa chọn nữ tử thanh lâu, một Lộ thị còn chưa đủ hay sao? Không lẽ cứ phải dẫm vào vết xe đổ? Hôn nữa đáng lo nhất chính là hiện giờ bổng lộc của lão gia không có bao nhiêu, nuôi sống cả nhà đã rất khó khăn, lấy tiền đâu ra mà mua nhà bên ngoài rồi còn chuộc thân cho hoa khôi lâu xanh? Cho dù nơi này chỉ là một địa phương nhỏ, không so được với Kinh thành, nhưng hoa khôi Thúy Hồng Lâu cũng đâu phải chỉ mười lượng hai mươi lượng là chuộc được, như vậy có thể tưởng tượng được tiền này từ đâu ra. Vậy nên cho dù khiến lão thái quân không vui, nàng vẫn phải nói.

Bản thân Trương thị vốn là nữ nhi gia đình thư hương, bởi gia đạo sa sút, vì sinh kế mà phải gả vào Triệu gia làm thiếp. Nhưng từ nhỏ đã được dạy bảo, biết đọc biết viết, lại biết thêm một số kỹ năng khác, do vậy có nhiều chuyện có thể nghĩ ra được. D.I.e.n.d.A.N.I.E.q.u.Y.D.0.n

“Lão thái quân, thiếp thân và Trương di nương tới không phải vì muốn tranh giành tình cảm, mà chỉ muốn xin lão thái quân hãy khuyên nhủ lão gia, bây giờ lão gia cũng đã ngoài tứ tuần, không giống trước kia, hơn nữa lão gia còn là quan phụ mẫu nơi này, biết bao cặp mắt vẫn đang nhìn vào lão gia, chẳng may chuyện này truyền đến Kinh thành, đừng nói là trở lại, chỉ e ngay cả chức quan huyện lệnh huyện Sơn Nam này cũng giữ không nổi. Toàn gia đều dựa vào lão gia, nếu lão gia không xong, làm sao chúng ta có thể sống được?” Liễu thị nói tiếp.

Liễu thị chỉ là nữ nhi nhà nghèo, trước kia vốn là nha hoàn, bởi vì khuôn mặt xinh đẹp nên mới bị Triệu Tĩnh Nguyên nhìn trúng rồi thu làm thông phòng, về sau vì sinh được nữ nhi mới lên được thiếp thất, có nhiều chuyện nàng không hiểu được, những lời này nói ra đều là nghe được từ Trương thị.

Chu thị vốn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nhi tử nuôi thiếp ở bên ngoài thì để hấn mạng về là được, nhưng vừa nghe xong lại là nữ tử thanh lâu thì lập tức hiểu được vì sao Triệu Tĩnh Nguyên không đưa về nhà mà bố trí ở bên ngoài.

Lúc này lại nghe Trương thị và Liễu thị nói vậy, trong lòng kinh hãi. Chu thị vốn là nữ nhi gia đình hiển quý, lại sống nhiều năm trong cao môn đại hộ, có một số việc nhất thời không nghĩ đến nhưng chỉ cần được người khác nhắc qua là có thể hiểu được ngay. Trong mắt Chu thị, mặc kệ nữ nhân này có thân phận gì, địa vị gì, chỉ cần dựa vào việc nàng ta có thể khiến Triệu Tĩnh Nguyên mua phòng bên ngoài bao dưỡng nàng ta là có thể thấy nàng ta còn nguy hiểm hơn cả Lộ thị, không thể chậm xử lý được. Bà cũng không thể tro mắt nhìn nhi tử của mình bị một nữ nhân hạ tiện như vậy hủy hoại tiền đồ cả đời.

Bà có thể nuông chiều nhi tử, nhưng cũng phải có giới hạn.

“Các người nói vậy ta biết rồi, ta sẽ nhắc nhở Nguyên nhi, để cho hắn nghỉ lại, không nên nhìn nữ nhân nào cũng cảm thấy tốt.” Chu thị xoa trán nói.

“Như vậy là tốt nhất, lão gia có thể nghỉ lại thì chúng thiếp thân có thể an tâm rồi.” Liễu thị vội cười nói. Dien|dann: Lê;quý-đôn

“Xưa nay lão gia vẫn luôn hiếu thuận, chỉ cần là lời của lão thái quân, lão gia chắc chắn sẽ nghe.”

“Đương nhiên rồi, chẳng qua hiện giờ trong nhà chỉ có hai người các người hầu hạ, nên tận tâm tận lực một chút, nếu các người hầu hạ tốt, Nguyên nhi cũng không cần phải ra ngoài tìm người.” Trong giọng nói của Chu thị có chút không hài lòng đối với hai người Trương thị và Liễu thị.

Mặc dù bọn họ không tranh giành tình cảm, những thứ khác cũng không tranh khiến bà rất yêu thích, nhưng là một người thiếp, không phải chỉ không tranh giành tình cảm là được, mà còn cần phải biết lùi bước, lấy lòng trạng phu, một khi thiếp thất ngay cả lấy lòng trạng phu cũng không thể thì quá vô dụng rồi. Huống chi hai người đó mỗi người cũng chỉ sinh được một nữ nhi, ngay cả nhi tử cũng không có.

Ở trong cái nhà này, Trương thị và Liễu thị trước giờ đều nhẫn nhịn cầu an ổn, cụp đuôi mà sống, mười mấy năm nay đều không có chỗ cho các nàng nói. Dien da,nLe;Quy;don Vì vậy, hiện tại cho dù bị Chu thị vô cớ giận chó đánh mèo họ cũng không dám cãi, chỉ dám yên lặng nghe, còn trong lòng các nàng có bao nhiêu uất ức thì không ai biết, cũng chẳng ai muốn biết.

Bao nhiêu năm nay, trong mắt Triệu Tĩnh Nguyên, các nàng vẫn luôn là người vô hình, không được quan tâm đến, điều này không phải lão thái quân cũng hiểu rõ sao? Ngần ấy năm không nói, sao giờ lại nói?

Chu thị thấy hai người này không có biểu hiện gì, chỉ một bộ dạng lắng nghe, biết hai nàng nghe chỉ là nghe vậy thôi, cũng không có biện pháp gì. Đã nhiều năm như vậy, nếu có thể lấy lòng nhi tử bà thì đã sớm làm được rồi, không cần phải đợi đến bây giờ.

Vì vậy chẳng qua là thờ dài nói: “Thôi, ta không nói các người nữa, chỉ hy vọng sau này các người quan tâm đến nó một chút, như vậy nó mới có thể an ổn lưu lại cái nhà này, chỉ cần nó lưu lại trong nhà, những chuyện bên ngoài không cần quan tâm.”

“Dạ, lão thái quân, thiếp thân đã biết.” Hai người nghe xong cười nhẹ đáp.

“Hôm nay ta cũng không nhiều lời nữa, hai người các người về trước đi, suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào mới có thể lùi bước trái tim lão gia các người. Đừng làm cho nó càng ngày càng rời xa.”

Hai người bị Chu thị giận chó đánh mèo đã có chút không chịu nổi, thấy bà cho đi lập tức cảm thấy vui vẻ, vội vàng cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phong ba nập thiếp

Chu thị nhìn hai người họ rời đi, cảm thấy không biết phải làm gì, chỉ có thể lắc lắc đầu. Nhiều năm như vậy, tình cảm của nhi tử đều đặt trên người Lộ thị, đâu có để ý đến người khác, hôm nay lại tìm đến một nữ tử thanh lâu, chẳng lẽ ngoài thanh lâu không có nơi nào có nữ tử tốt? Lần này làm khó Trương thị và Liễu thị rồi, hai người này mặc dù cũng có tư sắc nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, giờ muốn bọn họ lấy lòng Nguyên nhi đâu có dễ, xem ra bà vẫn nên tìm một người thôi, có lẽ Nguyên nhi có người mới sẽ quên cái tiểu tiện nhân bên ngoài đó. Nữ tử thanh lâu dù tốt đến đâu nhưng làm gì có nam nhân nào không ham đồ mới lạ?

Trong lòng Chu thị cảm thấy không hài lòng với những nữ tử vùng thâm sơn cùng cốc này, địa phương như vậy có thể dưỡng ra được loại người gì. Nhưng đến lúc này rồi, cũng không nghĩ ra được biện pháp khác, trong một thời gian ngắn phải đi đâu mới có thể tìm được nữ tử hoàn mỹ như mong muốn đây? Huống chi, dù có thể đến nơi khác tìm, thời gian e cũng không kịp, đợi tìm được người thì cục cũng lạnh mất rồi.

Thôi, bà đành miễn cưỡng tìm kiếm xung quanh một chút, xem có nữ nhân nào có thể khiến nhi tử hài lòng, bất kể nữ nhân nhà nào, chắc chắn đều hơn nữ tử thanh lâu.

“Thật vậy?” Triệu Tĩnh Lam đang ngồi bên cạnh bàn, có chút giật mình nhìn Nguyệt Minh.

“Tiểu thư, lời này là do Trương di nương và Liễu di nương mới nói với Chu thị, có lẽ có đến chín phần là thật.” Nguyệt Minh trước sau như một lạnh nhạt trả lời. Dd/le/quy/don

“Chuyện này ngược lại có chút thú vị, ta cũng muốn coi một chút nhà này còn có thể âm ỉ ra chuyện gì.” Triệu Tĩnh Lam như có điều suy nghĩ, cười nói. Vừa rồi nhìn thấy hai vị di nương từ trong phòng Chu thị đi ra nàng còn cảm thấy hiếu kỳ, ngày thường hai người này đều tránh còn không kịp, không hiểu sao hôm nay lại rảnh rỗi đi tìm tổ mẫu.

Giờ Nguyệt Minh nói nàng mới biết nguyên nhân. Theo suy nghĩ của nàng thì chuyện này có lẽ chín phần là thật, dù sao nàng vẫn hiểu được hai vị di nương này, cho tới bây giờ nếu không cần thiết họ sẽ không nói, nhiều năm nay vẫn làm tròn bổn phận, an phận thủ thường, tuyệt đối không dám nói ra những lời bịa đặt. Nếu như không phải chuyện này đã nghiêm trọng đến mức uy hiếp đến cuộc sống của họ, đoán chừng đến chết bọn họ cũng không dám tìm đến Chu thị.

Chỉ có điều Triệu Tinh Lam cũng có chút ngoài ý muốn, không ngờ phụ thân nàng lại có thể có người mới nhanh đến vậy, nàng vẫn cho rằng phụ thân sẽ trường niệm Lộ di nương hai hay ba năm gì đó, giờ mới chỉ ba tháng, ngay cả vợ cả còn chưa thủ đã vội có người mới, xem ra tình cảm của nam nhân cũng chỉ có thể thôi.

Nhưng hành động lần này của phụ thân cũng ép chính bản thân người đến tuyệt cảnh, chặn mất đường lui cuối cùng, tương lai sẽ khó mà tốt được, đây cũng chẳng phải điều nàng muốn thấy. Nhưng không muốn thấy thì sao? Nàng có thể làm gì? Cho dù nàng có đi khuyên giải, nhưng phụ thân sẽ nghe sao? Đương nhiên là không, chuyện phụ thân muốn làm, nàng ngăn không nổi, trước kia ngay cả mẫu thân cũng ngăn không nổi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Tinh Lam nghĩ đến rất nhiều điều, có chút không nỡ để phụ thân hoàn toàn xuống dốc, từ nay về sau mất cơ hội thăng tiến. Nhưng nghĩ đến mấy năm nay mẫu thân ở bên cạnh phụ thân phải chịu nhiều ủy khuất, cuối cùng lại bị phụ thân phụ bạc lại cảm thấy: Phụ thân vô tội, vậy mẫu thân thì sao? Cuộc đời của mẫu thân coi như bị hủy đi một nửa, đến tuổi này rồi mà còn phải trở về nhà mẹ đẻ, mẫu thân một đời sĩ diện, giờ làm sao mà chịu nổi? Phụ thân bạc tình như vậy chẳng lẽ không nên trả một cái giá đắt?

Thôi, nàng không suy nghĩ nhiều nữa, kệ cho phụ thân muốn làm gì thì làm, nếu đã làm thì cũng nên trả giá cho những việc mình làm, có như vậy mới biết bản thân đã sai ở đâu.

“Nguyệt Minh.” Triệu Tinh Lam khẽ hé đôi môi đỏ mọng, chậm rãi nói.

“Tiểu thư có gì cần dặn ạ?” Nguyệt Minh đang đứng bên cạnh, nghe thấy Triệu Tinh Lam gọi cho nên hỏi. Lee:Quy?Dd oon

“Người bảo Nguyệt Hoa đi một chuyến đến ngõ Lục Liễu, tìm hiểu xem vị di nương mới này là loại người gì, càng chi tiết càng tốt, tốt nhất là có thể vẽ lại chân dung.” Triệu Tinh Lam suy nghĩ một chút rồi nói. Mặc dù Nguyệt Hoa không biết vẽ tranh, nhưng trên đời nhiều người có khả năng vẽ tốt, tin rằng Nguyệt Hoa sẽ tìm được một bức họa vị hoa khôi thanh lâu này. Nàng thực tò mò không hiểu nữ nhân có thể khiến cho phụ thân nàng động lòng lần nữa có bộ dạng gì.

“Vâng thưa tiểu thư, nô tỳ sẽ nói lại với Nguyệt Hoa, nhất định sẽ làm xong việc này trong vòng ba ngày.” Mặc dù Nguyệt Minh hiểu kỳ vì sao tiểu thư lại muốn biết thông tin về một thiếp thất, nhưng nếu tiểu thư đã nói, tất nhiên là có lý do của nàng cho nên không chút chần chừ, lập tức trả lời.

“Tốt lắm, trước tiên người cứ trở về đã, cẩn thận một chút, đừng để cho người khác biết được người đang truyền tin tức cho ta.” Điều ở trong một viện, mặc dù nói cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu thấy, nhưng một nha hoàn bên người lão thái quân lại thường xuyên xuất hiện bên cạnh nàng thì không hay, mặc dù người này vốn là người bên cạnh nàng.

“Nô tỳ đã biết, xin tiểu thư cứ an tâm.” Nguyệt Minh nói xong thì đi ra ngoài. Tiểu thư lo lắng như vậy cũng bình thường, dù sao hiện tại nàng là nha hoàn bên cạnh lão thái quân, thường xuyên xuất hiện bên cạnh tiểu thư rất không tốt, nếu có người nói xấu, sẽ bắt tội cho tiểu thư, không biết chừng còn nói tiểu thư an bài nàng và Nguyệt Hoa giám thị bên người lão thái quân.

Triệu Tinh Lam nhìn bóng lưng dời đi của Nguyệt Minh, khóe miệng treo đầy nụ cười, ban đầu Chu thị đối với việc bên người nàng có bốn nha đầu rất không hài lòng nên nàng mới đưa qua đó hai người. Diee~n~DDa~nLee~Quy,DDoon Hai người này cũng rất biết làm việc, khiến cho Chu thị không lúc nào có thể yên ổn. Mấy ngày này nàng để ý thấy xung quanh mắt tổ mẫu có quang âm, xem ra nhiều người hầu hạ cũng không dễ chịu lắm. Là người thì vẫn nên tự biết vị trí của mình, trước khác nay khác, hiện giờ trong nhà đã như vậy, không nên có những phô trương không cần thiết, cả đời tổ mẫu cầm ngọc thực, hưởng thụ quen rồi, phô trương quen rồi, vậy nên mới để ý đến những thứ vô nghĩa này.

Nếu phô trương mà phải chịu giày vò như vậy, không biết là có lợi hay không nữa, chẳng qua theo ý nàng thì có lẽ Chu thị cũng sắp không thể chịu nổi nữa rồi, không biết chừng còn muốn gây khó dễ cho nàng. Nói gì thì nói, mọi người đều biết hai người đó là người bên nàng đưa sang, nàng khó mà chối tội được. Nhưng bọn họ có tìm đến nàng thì có thể làm được gì, người là do nương nương ở trong cung ban thưởng, so với người khác đâu có giống, nếu muốn chỉ có thể đi tìm nương nương mà nói.

Chỉ có điều cục diện trước mắt trong nhà đoán chừng sẽ rất loạn, tổ mẫu có lẽ sẽ không có thời gian trông nom nàng, nhưng tổ mẫu không có thời gian không có nghĩa là nàng cũng không có thời gian, nàng có cả một đồng thời gian, không thể cứ vậy mà an an ổn ổn sống qua ngày được. Coi như là vì mẫu thân, nàng cũng nên làm chút chuyện mới xem như là không phụ lòng Triệu gia. Hiện giờ đoán chừng đám lửa này đã đốt rồi, nàng không ngại thêm chút củi, làm lửa này cháy to chút, khiến cho cái nhà này càng thêm náo nhiệt, để cho mấy người vốn quen an nhàn hưởng chút cảnh dầu sôi lửa bỏng, cho họ biết tư vị ở trong chảo dầu là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Phong ba nập thiếp 2

“Lão thái quân, lão gia đến thỉnh an ạ.” Sáng sớm ngày hôm sau, Chu thị đang dùng điểm tâm thì nghe thấy nha đầu đi vào bẩm báo.

Chu thị vốn đang dùng bữa sáng với hai tỷ muội Triệu Tinh Yên và Triệu Tinh Nhiên, thấy vậy bèn ra hiệu cho hai người lui ra.

Mặc dù hai tỷ muội Triệu Tinh Yên không biết đến tột cùng tổ mẫu và phụ thân muốn nói chuyện gì, nhưng tổ mẫu đã muốn hai người tránh đi thì chắc chắn là có lý do, vì vậy lập tức đặt bát đĩa xuống, đi ra ngoài. Từ hôm qua đến giờ trông tổ mẫu có vẻ rất tức giận, các nàng vẫn nên không chọc đến thì hơn.

Chu thị nhìn hai tỷ muội Triệu Tinh Yên đi rồi mới lên tiếng: “Đề nó vào, các người cũng lui ra đi.” diendan

Chu thị không muốn để cho nhiều người nghe được chuyện này cho nên mới đuổi mọi người đi, chỉ để lại Lan ma ma hầu hạ bên cạnh.

Lan thị là nha hoàn hồi môn của Chu thị, đi theo Chu thị đã mấy chục năm, rất được Chu thị tin tưởng, có nhiều chuyện xung quanh Chu thị, người khác không biết nhưng bà ta lại biết. Chuyện này hôm nay Lan thị cũng đã nghe qua.

“Nhi tử gặp qua mẫu thân, thỉnh mẫu thân bình an!” Triệu Tinh Nguyên lễ độ hành lễ với mẫu thân. Nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc, tại sao hần vừa vào trong phòng đã không thấy có ai, vừa rồi lúc ở bên ngoài, hần còn nghe thấy trong phòng có tiếng nói chuyện cơ mà, sao giờ chỉ có mình mẫu thân, phía sau cũng chỉ có Lan thị hầu hạ. Nhìn đến bát đĩa trên bàn, rõ ràng không phải của chỉ một người, như vậy hần là vì hần đến nên mẫu thân mới để cho mọi người tránh đi.

“Nguyên nhi dùng điểm tâm chưa?” Chu thị cười, nói với nhi tử.

“Vẫn chưa dùng ạ, sáng dậy sớm xử lý chút chuyện của nha môn sau đó qua đây thỉnh an mẫu thân luôn.” Quả thật Triệu Tinh Nguyên còn chưa ăn sáng, hần vốn vừa mới ngủ dậy, vội vội vàng vàng chạy qua đây, đâu có thời gian mà dùng bữa. Thế nhưng chuyện này Triệu Tinh Nguyên cũng không dám nói với mẫu thân hần, chỉ có thể lấy lý do bận rộn để giải thích.

Làm sao Chu thị không hiểu nhi tử bà vì cái gì mà đến giờ vẫn chưa dùng điểm tâm cơ chứ, nhưng cũng không tiện nói thẳng, vì vậy chỉ có thể nói: “Mặc dù nha môn có chuyện quan trọng, nhưng thân thể là của chính mình, người cũng không còn trẻ, không so được với trước kia, vẫn nên chú ý chăm sóc mới phải.”

“Vâng thưa mẫu thân, nhi tử đã biết.” Triệu Tinh Nguyên cười xòa nói. Hần cứ có cảm giác mẫu thân cho người tránh đi, sau đó lại nói những cái này chắc chắn là có lý do.

“Nếu chưa ăn thì ngồi xuống cùng ăn đi!” Chu thị nhìn nhi tử vừa nói vừa đề cho Lan thị bới cơm cho Triệu Tinh Nguyên.

Mấy ngày nay Triệu Tinh Nguyên không có bữa sáng nào ra hồn, lúc này nhìn mẫu thân dùng bữa lại cảm thấy đói, vì vậy vui vẻ ngồi xuống.

“Đây là nằm bò chung với dê non, là món ta thích ăn, mấy ngày nay nhìn người ngày càng gầy, nên ăn một chút đi.” Chu thị vừa gấp một ít thịt dê trước mặt cho Triệu Tinh Nguyên vừa nói.

“Vâng, thưa mẫu thân.” Triệu Tinh Nguyên không từ chối, gấp lên ăn, sau đó lại dùng thêm một ít đậu hũ thái sợi trộn cà rốt, cần tây và hai bát cháo.

“Xem người kìa, nếu thích thì dùng thêm một chút đi.” Chu thị nhìn nhi tử ăn ngon miệng nên cười nói. Diendan: Lê;quý-đôn

Riêng điều này, Chu thị cũng giống như tất cả những người mẫu thân trong thiên hạ, niềm an ủi lớn nhất chính là thấy nhi tử mình có thể ăn uống vui vẻ.

“Điểm tâm của mẫu thân vẫn là ngon nhất.” Triệu Tinh Nguyên ăn một miếng bánh hoa hồng, cười nói với Chu thị.

“Nếu người thích thì mỗi ngày đều đến đây dùng bữa sáng đi, mẫu thân cho người làm thêm. Hiện giờ chúng ta ở nơi này, ăn chỗ nào mà chả là ăn, người có thể đến chỗ mẫu thân ăn mỗi ngày, mẫu thân nhìn cũng thấy an tâm.” Chu thị lấy cớ nói.

Triệu Tinh Nguyên chỉ muốn nịnh nọt mẫu thân một chút, không ngờ mẫu thân hần lại nói vậy, khiến hần không biết phải làm sao tiếp lời. Mỗi ngày đều qua đây dùng bữa, thật không ổn mà, những năm này Triệu Tinh Nguyên không phải không biết, mẫu thân hần dùng điểm tâm rất sớm, bình thường thời điểm mẫu thân dùng điểm tâm cũng là lúc hần và Vân Tụ đang nhu tình mật ý bên nhau. Chẳng qua hôm nay cãi nhau nên mới chạy tới đây thỉnh an, nếu không thì lúc này hần còn chưa về phủ đâu.

“Xem ra vẫn là điểm tâm của mẫu thân không ngon nên Nguyên nhi mới không muốn đến, thôi, mẫu thân cũng không miễn cưỡng người. Người lại đây, mẫu thân không biết bình thường người thế nào, nhưng đến giờ ăn thì phải ăn. Thân thể nếu không được chăm sóc, sau này có bồi bổ cũng không thể tốt lại được.” Thấy nhi tử không nói gì, sao Chu thị có thể không biết suy nghĩ trong lòng hần cơ chứ, chỉ là hần lớn rồi, thúc ép một cách gay gắt ngược không phải là biện pháp hay.

“Vâng thưa mẫu thân, nhi tử hiểu ạ.” Triệu Tinh Nguyên vẫn luôn cảm thấy hôm nay mẫu thân hần có chút lạ, liên tục nhắc nhở hần phải chăm sóc thân thể, chẳng lẽ mẫu thân đã biết việc ở bên ngoài của hần? Không phải chứ, hần đã giấu điểm rất tốt, còn cẩn thận dằn dò, tuyệt đối không để tin tức này truyền đến trong phủ, hần là sẽ không có người nào không có mắt mà nói cho mẫu thân chứ.

“Hiện giờ bên cạnh người chỉ có hai đứa thiếp thất Liễu thị và Trương thị, mẫu thân vốn định tìm cho người một vị phu nhân, nhưng ở cái địa phương này, việc gì cũng không dễ dàng, muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu, chỉ có thể tạm thời ủy khuất người.” Die danle^quys do^n Chu thị có chút đau lòng nhìn nhi tử. Nếu có một vị phu nhân tốt thì đâu đến nỗi như vậy, Nguyên nhi thật đáng thương, không có thể từ quan tâm, chăm sóc.

“Mẫu thân, là nhi tử không tốt mới liên lụy mẫu thân phải đến nơi này chịu khổ, mẫu thân nói vậy không phải là muốn nhi tử càng cảm thấy xấu hổ sao?” Triệu Tĩnh Nguyên vội vàng cười xoa nói. Muốn tìm một vị phu nhân tốt ở cái địa phương này đâu có đơn giản. Đạo này hẳn cũng hay suy nghĩ, hồi tưởng lại những chuyện trước kia, Sầm Mộ Vân cũng coi như là một người thê tử tốt, chỉ tiếc là hẳn đã không nhận ra, chỉ cho rằng tất cả những điều nàng làm đều là đương nhiên, còn trách cứ nàng.

“Mẫu thân cũng không có ý gì khác, chỉ là ta biết xưa nay ngươi cũng không yêu thích gì hai người Trương thị và Liễu thị, cho nên thăm nghĩ, nếu không thể tìm cho ngươi một vị phu nhân thì cũng nên nạp cho ngươi một người thiếp thật tốt, ít nhất có thể chăm sóc cho ngươi, như vậy người làm mẫu thân như ta mới có thể an tâm một chút.” Chu thị nói ra suy nghĩ trong lòng cho nhi tử.

Triệu Tĩnh Nguyên không nghĩ đến mẫu thân hẳn lại nói vậy vào lúc này, cảm thấy thất kinh, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy cũng tốt, hẳn có thể nhân cơ hội lần này nói ra chuyện của Vân Tụ rồi đưa nàng vào cửa, như vậy hẳn cũng không cần phải chạy tới chạy lui nữa. Đạo này mặc dù đắm mình trong ôn hương nhuyễn ngọc rất thoải mái nhưng cứ đi đi lại lại, vất vả vô cùng, nếu như mẫu thân có thể đồng ý cho Vân Tụ vào cửa, chẳng phải là tiện cả đôi đường sao?

Hết chương 78!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Phong ba nạp thiếp 3

Triệu Tĩnh Nguyên không nghĩ đến mẫu thân hẳn lại nói vậy vào lúc này, cảm thấy thất kinh, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy như vậy cũng tốt, hẳn có thể nhân cơ hội lần này nói ra chuyện của Vân Tụ rồi đưa nàng vào cửa, như vậy hẳn cũng không cần phải chạy tới chạy lui nữa. Đạo này mặc dù đắm mình trong ôn hương nhuyễn ngọc rất thoải mái nhưng cứ đi đi lại lại, vất vả vô cùng. Huống chi ngày nào Vân Tụ cũng âm thầm muốn được danh chính ngôn thuận, sáng nay hai người là vì chuyện này mà cãi vã, nếu như mẫu thân có thể đồng ý cho Vân Tụ vào cửa, chẳng phải là tiện cả đôi đường sao?

Nhưng không đợi Triệu Tĩnh Nguyên phục hồi tinh thần nói chuyện này với Chu thị, Chu thị đã lại nói tiếp: “Mẫu thân cũng đã chọn ra được một người, người thấy nha đầu Xảo Nguyên trong phòng mẫu thân thế nào? Nàng hầu hạ ta đã nhiều năm, tính tình thực không tồi, ta thấy nàng rất thích hợp, chỉ là không biết ngươi có thích hay không?”

Thì ra ngay từ hôm qua Chu thị đã bắt đầu suy nghĩ đến việc nạp thiếp cho nhi tử, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy nữ tử ở cái địa phương nhỏ này không xứng với nhi tử của bà. Nghĩ mãi cũng không chọn ra được người thích hợp, đúng lúc ấy lại nhìn thấy nha đầu Xảo Nguyên bên cạnh mình đi đến, Chu thị nhìn kỹ một lúc, cảm thấy nha đầu này không tệ.

Nha đầu Xảo Nguyên này cũng là một tiểu mỹ nhân, năm nay vừa tròn 16 nhưng đã xinh đẹp động lòng người, là một đứa biết nghe lời lại hiểu chuyện, mấy năm nay ở bên cạnh Chu thị đều ngoan ngoãn phục vụ bà, nếu để nó trở thành thiếp của Nguyên nhi, giúp Nguyên nhi xử lý việc trong nhà vậy sẽ tốt hơn rất nhiều, Chu thị thăm nghĩ, đến lúc đó bà cũng có thể nhàn nhả hơn.

“Xảo Nguyên?” Triệu Tĩnh Nguyên suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ ra, bên cạnh mẫu thân quả thật có một nha đầu xinh đẹp tên này, hẳn đã sớm nhìn trúng nhưng lại ngại đó là nha đầu trong phòng mẫu thân, hẳn là nhi tử, cũng không tiện nói với mẫu thân.

Không ngờ bây giờ mẫu thân lại muốn đưa nha đầu Xảo Nguyên này cho hẳn, điều này đương nhiên là tốt rồi, thứ nhất đó là ý của mẫu thân, không tính là hẳn nhìn trúng nha đầu bên người mẫu thân được, thứ hai là hẳn vốn coi trọng nha đầu này đã lâu, giờ xem như là đạt được ước muốn.

“Chính là Xảo Nguyên, mẫu thân cảm thấy ngươi sẽ thích nàng, đứa nhỏ này xuất thân thư hương môn đệ, nhận biết được ít chữ nghĩa, dáng người cũng xinh đẹp, tính ra cũng rất tốt rồi. Dù sao cũng là nữ hài tử Kinh thành, cho dù chỉ là nha hoàn cũng vẫn hơn mấy nữ tử ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này không biết bao nhiêu lần, có khi ngay cả cái huyện Sơn Nam này cũng không có người được như nó.” Chu thị cười nói với nhi tử. Die danle^quys do^ n

Lời này của Chu thị cũng không phải nói ngoa, sự thật chính là như vậy, khi đó, trong một đám nha đầu được lựa chọn vào phủ, Xảo Nhi chính là đứa nổi bật nhất, vì vậy mới khiến cho Chu thị nhìn trúng, mặc dù nhỏ tuổi nhưng đã được giữ lại hầu hạ bên người Chu thị. Mấy năm gần đây, Xảo Nguyên biểu hiện cũng rất xuất sắc, trở thành đại nha đầu bên cạnh Chu thị. Khó có được chính là nha đầu này đối xử với ai cũng rất khách khí, mọi người trong phủ ai cũng nói Xảo Nguyên là người tốt nhất. Suy nghĩ một chút cũng có thể thấy, ở cái huyện miền núi nhỏ này làm sao có thể có được một người như vậy.

Trong đầu Triệu Tĩnh Nguyên hiện lên dáng người Xảo Nguyên, đúng là mỹ nhân mà, đừng nói là so với hai thiếp thất trong phòng, ngay cả so với Vân Tụ cũng xinh đẹp hơn ba phần, chỉ một cái nhũ này, một nụ cười cũng đủ để câu hồn đoạt phách, có được mỹ nhân như vậy là phúc phận của hẳn, vẫn là mẫu thân tốt nhất, mọi việc đều suy nghĩ chu toàn cho hẳn.

Những suy nghĩ này đã khiến cho trong lòng Triệu Tĩnh Nguyên quên mất vẫn còn một Vân Tụ đang chờ được vào cửa, quên đi những áy náy với Sầm Mộ Vân, ngay cả chút tưởng niệm về Lộ di nương cũng không còn, quả nhiên chính là một nam nhân bạc tình, thật đúng là chỉ thấy người nay cười, đâu thấy người xưa khóc.

“Nhưng bên người mẫu thân chỉ có hai nha đầu hầu hạ, nếu đưa Xảo Nguyên cho nhi tử chẳng phải bên cạnh ngài sẽ không có người hầu hạ? Sao nhi tử có thể chỉ vì mình mà khiến mẫu thân phải chịu ủy khuất được?” Lúc này mặc dù trong đầu Triệu Tĩnh Nguyên đã bị sắc đẹp làm choáng váng nhưng dù sao cũng vẫn còn được một tia lý trí, nên mới nói vậy.

“Việc này người không cần phải lo, đoạn thời gian trước, Lam nhi đã đưa hai nha đầu do nương nương ban thưởng qua đây, nói là để hầu hạ ta, Xảo Nguyên có đi thì vẫn còn ba người, cũng coi như là đủ, không có vấn đề gì. Hơn nữa, dù chỉ có mấy nha đầu, nhưng không phải vẫn còn Lan thị và Lư thị đó sao, hai nàng đi theo ta đã nhiều năm, rất hiểu chuyện, hầu hạ bên cạnh còn thân thiết hơn, mấy nha đầu này còn không bằng được. Nguyên nhi à, ta chỉ lo lắng cho người không có người chăm sóc, người là sinh mạng của ta, nếu người có xảy ra chuyện gì, ta biết phải làm sao đây.” Lee^q uyyDoo^nn Nhắc đến hai người Nguyệt Minh và Nguyệt Hoa là Chu thị lại cảm thấy đau đầu, nhưng giờ không phải là lúc quan tâm đến cái này, việc quan trọng trước hết là cần phải dàn xếp ôn hòa chuyện của nhi tử đã. Hai nha đầu kia dù có không dạy bảo hay sai sử được thì đành thôi vậy. Dù sao cũng không cần bà phải chi tiền, tùy tiện an bài chỗ nào đó là được.

Triệu Tĩnh Nguyên không quan tâm đến chuyện trong nhà nên không viết việc Triệu Tĩnh Lam đưa người cho Chu thị, lại càng không biết mẫu thân hắt ghét hai nha đầu suốt ngày gây họa này. Nghe mẫu thân nói vậy cũng chỉ cảm thấy có chút vui mừng ngoài ý muốn, nếu bên cạnh mẫu thân đã có đủ người, như vậy hẳn cũng không cần từ chối nữa, cứ thuận nước đẩy thuyền, nhận lấy là được. Lần này nha đầu Lam nhi làm tốt lắm, hiểu được hiếu đạo.

“Nếu đã vậy, trưởng giả ban thưởng không dám từ, mẫu thân nói sao, nhi tử xin làm theo ạ.” Lúc này, đầu óc Triệu Tĩnh Nguyên nhất thời bị sắc đẹp làm cho mụ mị, đã không nhớ nổi những chuyện khác, chỉ nghĩ đến việc lúc nào có thể ôm mỹ nhân vào lòng, tốt nhất là mẫu thân nhanh tay một chút, giờ Triệu Tĩnh Nguyên chỉ hận không thể lập tức thu Xảo Nguyên vào phòng. Die nn da n lqdon

“Nếu người không phản đối, mừng tám tháng sau là ngày lành, lúc đó sẽ nạp Xảo Nguyên vào cửa. Mặc dù chỉ là di nương, nhưng mẫu thân cũng định sau khi nào vào cửa sẽ để cho nàng giúp đỡ mẫu thân quản lý cái nhà này, cho nên cũng không định ủy khuất nàng, dù không cưới hỏi đoàng hoàng, nhưng một số lễ nghi cần thiết vẫn phải tiến hành.” Chu thị quyết định rèn sắt khi còn nóng, nếu nhi tử đã không phản đối, bà lập tức định ra ngày. Mặt khác, đây cũng là chuyện vui đầu tiên kể từ khi nhi tử nhận chức Tri huyện, kiểu gì cũng phải mở mấy bàn tiệc, mời mấy người có thể diện trong huyện đến.

“Nhi tử nghe lời mẫu thân, mẫu thân nói thế nào, nhi tử xin làm theo.” Mặc dù Triệu Tĩnh Nguyên nói vậy nhưng nét cười trên khóe mắt đuôi mày không thể nào che giấu, chuyện này nếu mẫu thân đã lo liệu, hẳn còn có cái gì phải lo lắng nữa? Chỉ cần chờ làm tân lang một lần nữa, tội gì mà không làm đây?

Bởi vì trong lòng vui vẻ, Triệu Tĩnh Nguyên lại ăn thêm một ít cháo, Chu thị cũng vội vàng gấp thức ăn cho nhi tử, một thời dài khó có được một lần hai mẫu tử dùng bữa hòa thuận vui vẻ và thoải mái đến vậy.

Hết chương 79!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phong ba nạp thiếp 4

Không lâu sau, việc Triệu Tĩnh Nguyên muốn nạp thiếp đã truyền ra bên ngoài. Chỉ trong một thời gian ngắn đã có vô số lời đồn đại, tốt có, xấu có. Có người nói lão gia đã từng này tuổi rồi mà còn muốn nạp thiếp, cũng có người nói lần này Xảo Nguyên gặp dịp, leo lên thành Phụng Hoàng.

Liễu thị nghe được tin này cũng cảm thấy khiếp sợ, nàng và Trương di nương tìm đến lão thái quân để giải quyết việc bên ngoài của lão gia, nhưng lão thái quân lại giải quyết thế này sao? Mặc dù nàng và Trương di nương đều không phải là người hay tranh giành tình cảm, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, trong tâm vẫn luôn hy vọng lão gia có thể đối xử với mình tốt hơn một chút, thời điểm lão gia không có người khác còn thỉnh thoảng để mắt đến nàng và Trương di nương, bây giờ thì bên ngoài một người, bên trong lại chuẩn bị nạp thêm một người, nàng và Trương di nương còn có thể sống sao?

Liễu di nương nghĩ tới đây, trong lòng lại cảm thấy bức tức, đang yên đang lành, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Nàng và Trương di nương đã hầu hạ lão gia mấy chục năm, tại sao lão thái quân có thể đối xử với các nàng như vậy chứ? Bà ta không định gây khó dễ cho các nàng chứ?

Liễu di nương nghĩ mãi mà không ra, lập tức đi tìm Trương thị.

Lúc này Trương thị cũng đã nghe được tin tức, đang ngồi một mình âm thầm rơi lệ bên cửa sổ. Nghĩ thế nào Trương thị cũng không ngờ lão gia vừa mới nạp một người ở bên ngoài giờ lại muốn đón một người vào cửa, trước kia, khi nàng còn ít tuổi hơn so với những người khác đã không thể tranh nổi, hiện giờ lại thêm hai người trẻ tuổi vào cửa, nàng còn có cơ hội được thấy lão gia nữa sao? Nói không tranh thủ tình cảm chẳng qua và vì không thể tranh được nên mới nói vậy, làm gì có ai không hy vọng phu quân của mình có thể đối xử tốt với mình đâu?

“Đang êm đang đẹp, sao muội lại khóc?” Liễu thị nhìn Trương thị rơi nước mắt nên hỏi.

“Không có gì, chỉ là gió thổi làm bụi bay vào mắt.” Trương thị vội vàng lau đi nước mắt, trả lời.

“Đều là tỷ muội, muội còn gạt ta làm gì? Trong cái nhà này, chúng ta chẳng qua chỉ là hai kẻ đáng thương mà thôi, muội khóc một chút cũng không sao.” Làm sao Liễu thị lại không hiểu tâm tư của Trương thị, chẳng qua là từ trước đến giờ, dù có xảy ra chuyện gì nàng cũng không bao giờ khóc.

“Muội và tỷ đều là người mệnh khổ, đã nhiều năm như vậy, một chút địa vị trong cái nhà này cũng không có, không được sủng ái còn chưa tính, hôm nay lại còn phải trơ mắt nhìn lão gia nạp người mới.” Trương thị cũng không chối nữa, chỉ thở dài rồi nói. Khóc chẳng qua là để trong lòng cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng khóc xong rồi mà trong lòng vẫn cảm thấy khổ chịu, cuối cùng nàng cũng hiểu được cái tư vị không lấy gì làm vui vẻ này. Die n n da n lqdon

Lúc này Trương thị lại nghĩ đến Sầm Mộ Vân, nàng ấy phải tận mắt nhìn một người rồi lại một người được nạp vào cửa, khổ sở trong lòng chắc hẳn còn gấp trăm gấp nghìn lần nàng bây giờ, chính vì vậy mà nàng ấy mới kiên quyết muốn hòa ly, có lẽ nàng ấy làm như vậy là đúng, ít nhất khi gặp phải cục diện như ngày hôm nay, trong lòng cũng không còn đau khổ. Ngược lại còn trải qua cuộc sống ung dung thư thả ở Kinh thành, chỉ đáng thương cho hai kẻ lưu lại các nàng, muốn người không người, muốn địa vị không địa vị, ngay cả muốn chuẩn bị chút đồ cưới cho nữ nhi cũng không thể.

“Chuyện này là do lão thái quân định xuống, e là ai cũng không thể thay đổi được, ta và muội chắc chắn là sẽ không được sủng ái rồi, chỉ cần có thể trải qua cuộc sống giống như trước đây là được. Không tranh không đoạt nữa, dù cho có bao nhiêu người vào cửa cũng không sao.” Liễu thị cũng nán lòng thoái trí rồi, trước tới giờ chỉ có người nay cười đâu thấy người xưa khóc, lão gia thả ra ngoài cũng chẳng muốn vào phòng nàng và Trương thị, giờ có người mới, hai người bọn họ coi như là hoàn toàn không có địa vị gì rồi. Sau này chỉ hy vọng nữ nhi có thể gả cho một nhà tốt, làm chính thất mà không phải là thiếp.

“Vốn nghĩ lão thái quân có thể khuyên nhủ lão gia đôi câu, để lão gia không tiếp tục dây dưa với nữ tử thanh lâu, ai ngờ lão thái quân lại nảy ra tâm tư nạp thiếp cho lão gia, thật ra thì suy nghĩ một chút sẽ thấy, một người cũng được mà hai người cũng được, có khác nhau gì đâu, bọn họ sống cuộc sống của bọn họ, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta.” Trương thị lau đi nước mắt trên khóe mắt, gượng cười nói.

“Trong lòng lão thái quân vẫn luôn cho rằng nhi tử của bà là tốt nhất, ngay cả thời điểm phu nhân còn ở trong phủ, lão thái quân cũng không có che chở cho phu nhân huống chi là chúng ta. Cũng may ta với muội còn có nữ nhi ở bên cạnh, dù sao cũng không cảm thấy cô quạnh đến phát điên.” Liễu thị chẳng muốn cười nữa, chỉ默默 nói.

“Tỷ nói đúng, chẳng qua muội chỉ cảm thấy hiện giờ không giống lúc trước, lão gia không còn chỗ dựa vững chắc như xưa. Trước kia, dù lão gia có làm chuyện gì quá đáng, sẽ luôn có người đứng gia giải quyết, nhưng hiện giờ lại khác, nói không chừng còn có người đang đợi lão gia gây chuyện rắc rối.” Trương thị lo lắng nói. Dieenddan?Le?quys!don

Không kể nàng có được sủng ái hay không, có một điều không thể nào chối bỏ đó là nàng là người Triệu gia, Triệu gia hưng thịnh thì nàng sống tốt, Triệu gia diệt vong thì nàng cũng khó thoát, cho nên từ đáy lòng, Trương thị vẫn luôn hy vọng Triệu gia có thể tốt đẹp. Cho dù lão gia chỉ có thể là một Huyện lệnh nho nhỏ, nhưng so với tịch biên gia sản còn tốt hơn nhiều lắm.

“Ta vẫn cảm thấy số tiền này của lão gia có lai lịch bất chính, hoặc và viện tử và nữ nhân kia là do người có toan tính gì đó đưa cho lão gia.” Liễu thị cũng không phải là người không có đầu óc, bằng không làm sao có thể sinh sống an ổn nhiều năm như vậy ở Triệu gia.

“Lời này tỷ đừng nói nữa, nếu để cho người có lòng nghe được, ngược lại sẽ nói chúng ta không tốt, đến lúc đó lại nói chúng ta không có lòng bao dung người mới, không muốn thấy người mới vào cửa, lúc ấy cũng không tiện ăn nói với lão gia.” le@quy:don Trương thị vội vàng xuyt một tiếng, không cho Liễu thị nói tiếp, hiện tại đã không thể so với trước kia, trước kia mỗi người một viện, muốn nói cái gì cũng có thể tự do một chút, giờ tất cả đều ở cùng nhau, tai vách mạch rừng à.

Liễu thị vội vàng chạy ra bên ngoài coi một chút rồi nói: “Ừ, cái này ta biết, chẳng qua là hiện tại không có người khác ở đây nên ta mới nói, nếu có thì ta đã không nói rồi.”

“Muội nói vậy chẳng phải là vì lo lắng sao, chỉ tiếc là, dù chuyện này có phải hay không thì chúng ta cũng không quản được, lời của chúng ta, lão gia chưa chắc đã nghe.” Trương thị lắc đầu nói.

Đối với trượng phu của mình, Trương thị đã sớm không còn hy vọng, cũng không tính toán đi khuyên nhủ, chẳng qua chỉ hy vọng lão gia có thể trôi qua thật tốt, để cho nàng và nữ nhi có một chỗ để mà dựa vào thôi, nhưng mà, cứ dựa theo những lời vừa rồi mà nghĩ tiếp thì chỉ e cuộc sống tương lai của nàng và nữ nhi sẽ gặp phải bất trắc.

Liễu thị nghe vậy cũng không nói chuyện, hai người đồng bệnh tương liên, vốn đã không còn tâm tư tranh thủ tình cảm lúc trước, chỉ còn lại sự thấu hiểu và thông cảm lẫn nhau.

Hết chương 80!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Phong ba nạp thiếp 5

Triệu Tình Lam ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn ra cảnh vật ngoài sân, giờ đã sang thu, cảnh vật có chút tàn úa, lá xanh cũng đã biến thành lá vàng, khẽ đung đưa trong gió, mặc dù không đến nỗi sẽ lập tức rơi xuống, đu mình trong gió, nhưng cũng đủ để tạo ra một mảnh âm thanh xào xạc. Nghĩ đến lúc lá vàng

phủ đầy sân, phải chăng lúc ấy vận mệnh của nàng cũng như những chiếc lá vàng mùa thu, không thể tự làm chủ mà chỉ có thể phiêu linh trong gió?

Một năm bốn mùa, mùa thu có lẽ là yên tĩnh và an bình nhất, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy mùa thu năm nay Triệu gia sẽ rất náo nhiệt, động tĩnh trong cái nhà này giờ mới chỉ bắt đầu, về phần sau đó sẽ như thế nào thì nàng khó có thể dự liệu.

Hồng Linh đứng một bên, nhìn tiểu thư nhà nàng ngồi bên cửa sổ, ngăn người nhìn ra góc cổ thụ giữa sân, không hiểu trong lòng tiểu thư đang nghĩ gì nữa. Gần đây trong phủ xảy ra rất nhiều việc, tiểu thư vẫn luôn chú ý mọi động tĩnh xảy ra, nhưng cũng chỉ là chú ý mà không có hành động gì. Thật là kỳ quái, nàng đi theo tiểu thư nhiều năm như vậy, vẫn cho rằng đã hiểu rõ nàng, nhưng bây giờ ngược lại càng ngày càng nhìn không thấu.

“Tiểu thư.” Triệu Tĩnh Lam nghe thấy có người gọi, lúc này mới kéo lại dòng suy nghĩ của mình.

Người vừa lên tiếng là Nguyệt Hoa, lúc này nàng đang đứng ở cửa, trong tay cầm một cuộn giấy, lẳng lặng chờ Triệu Tĩnh Lam lên tiếng.

“Việc ta muốn ngươi làm đã xong chưa?” Triệu Tĩnh Lam nhìn Nguyệt Hoa hỏi.

“Dạ, may mắn không làm phụ lòng tiểu thư, hiện tại đã làm xong, đây là đồ tiểu thư muốn.” Về mặt Nguyệt Hoa không có chút biểu tình gì, chỉ đưa cuộn giấy trong tay cho Triệu Tĩnh Lam.

Triệu Tĩnh Lam biết đây chính là bức họa hoa khôi Vân Tụ, cho nên từ từ mở ra, muốn nhìn một chút xem đến tuột cùng là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đến mức nào lại có thể khiến cho phụ thân ở cái tuổi này còn muốn nổi lên ngông cuồng tuổi trẻ.

Triệu Tĩnh Lam cẩn thận nhìn rồi lại nhìn bức họa, phải một khắc sau mới ngẩng lên, mấy nha đầu đều đang chờ Triệu Tĩnh Lam mở miệng, nhưng nàng cái gì cũng không nói, chỉ thờ dài một hơi.

“Tiểu thư, chỉ là một bức họa, sao người lại thờ dài?” Hồng Linh không nhìn thấy người bên trong bức họa, cho nên tò mò hỏi.

“Người này so với di nương tương lai của chúng ta thì thế nào?” Triệu Tĩnh Lam không trả lời, chỉ đưa bức họa trong tay cho Hồng Linh rồi hỏi.

“Người này so với Xảo Nguyên thì kém hơn một chút.” Hồng Linh nhìn nhìn, đánh giá một lúc rồi trả lời.

Mặc dù Hồng Linh không biết người trên bức họa là ai, nhưng khi nhìn đến thì trong lòng cũng đã hiểu ra, đây có lẽ chính là di nương ở bên ngoài của lão gia rồi, vốn còn tưởng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, không ngờ cũng chỉ có chút tư sắc hơn người mà thôi, người như vậy mà cũng có thể là hoa khôi sao? Sao nàng lại cảm thấy ánh mắt lão gia có chút vấn đề nhỉ, trước kia phu nhân và Lộ di nương đều là những nữ nhân tuyệt sắc, những người khác không nói, ngay cả Trương di nương và Liễu di nương trông cũng còn đẹp hơn nàng ta. Lee^q uyyDoo^nn

Ban đầu Nguyệt Hoa cũng có chút hoài nghi, phải chăng họa sư vẽ sai rồi, vì tránh để xảy ra việc ngoài ý muốn, nàng đã cố ý lên vào bên trong nhìn, lúc đó mới thực sự tin tưởng bản lĩnh của họa sư, người vẽ ra mặc dù không giống mười phần thì cũng có chín phần tương tự ngoài đời.

“Nguyệt Hoa, hẳn là ngươi đã thấy nàng ta rồi, ngươi nói đi, nàng ta và Xảo Nguyên, ai hơn ai?” Bức họa dù sao cũng chỉ là bức họa, không thể so sánh với người thật được, nàng chưa thấy được nàng ta, không thể chỉ dựa vào bức họa này mà đưa ra phán đoán.

“Bàn về dung mạo, dĩ nhiên là Xảo Nguyên hơn một chút, nhưng nếu bàn về phong tình thì Xảo Nguyên lại không so nổi với nàng ta.” Nguyệt Hoa nói thật, Xảo Nguyên dù sao cũng là một hoàng hoa khuê nữ chưa trải sự đời, từng hành động cử tri đều mang theo vẻ ngây ngô, nhưng Vân Tụ lại không giống vậy, mỗi động tác giờ tay nhắc chân của nàng ta đều thể hiện vẻ phong tình vạn chủng. Đối với nam nhân mà nói, dường như vẻ phong tình vạn chủng còn quan trọng hơn so với dung mạo xinh đẹp.

“Như vậy tốt lắm, vậy mới náo nhiệt, nếu chỉ có một người độc sủng thì không hay lắm. Chỉ e Xảo Nguyên không phải là đối thủ của Vân Tụ thôi, mặc dù nàng trẻ trung nhưng vẫn còn rất non nớt, chưa chắc có thể khiến cho phụ thân yêu thích. Nếu như khả năng của hai bên không cân bằng sẽ dễ dẫn đến tình huống một người độc sủng, lúc đó e rằng cái nhà này lại trở thành thiên hạ của người đó, có lẽ trước mắt chúng ta vẫn phải hao tổn chút tâm tư rồi.” Triệu Tĩnh Lam vuốt vuốt ly trà trong tay, cười nói. Nếu chỉ có một người độc sủng thì có khác gì thời điểm Lộ di nương còn sống, khi đó ít nhất vẫn còn có mẫu thân có khả năng ngăn chặn, nhưng bây giờ mẫu thân không ở đây, nếu thật là một người chiếm độc sủng, thì cái nhà này chính là thiên hạ của nàng ta, đây không phải là điều mà nàng mong muốn. Die nn da n lqdon

“Tiểu thư, nô tỳ thấy mặc dù Vân Tụ không phải là vô cùng xinh đẹp nhưng cũng không phải là người dễ đoán, nàng ta chắc chắn có điểm lợi hại hơn người, sợ là không dễ đối phó. Tiểu thư nhìn dung mạo nàng ta xem, rất dễ nhận ra đây là một người khôn ngoan sắc sảo.” Thúy Vũ cũng tiến tới, nghiêm túc nhìn bức họa rồi nói.

“Ngươi cái nha đầu này, giờ cũng bắt đầu đánh giá người khác rồi đấy, nhưng những điều ngươi nói cũng đúng. Ta cũng cảm thấy Vân Tụ là một người lợi hại, có lẽ Xảo Nguyên cần phải được chỉ bảo chút rồi, nàng ta lợi hại, nhưng có lẽ không biết, biện pháp tốt nhất vẫn luôn là lấy nhu thắng cương.” Triệu Tĩnh Lam cười nói: “Hồng Linh, ngươi dành chút thời giờ đi một chuyến đến chỗ lão thái quân, nhắc Lưu ma ma rảnh rồi thì đến tìm ta, ta có việc tìm nàng.”

“Vâng thưa tiểu thư!” Mặc dù Hồng Linh không biết tiểu thư nhà nàng đang nghĩ gì, nhưng là một nha hoàn, nàng chỉ có thể vì chủ tử mà phân ưu, chỉ cần là việc chủ tử giao phó, nàng sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành, những cái khác không quan trọng.

Mùng tám tháng mười một là một ngày lành, ngày này ở huyện Sơn Nam có không ít người đón dâu, đó cũng chính là ngày mà Huyện lệnh huyện Sơn Nam Triệu Tĩnh Nguyên nạp thiếp. Dd/le/quy/don Bởi vì Triệu Tĩnh Nguyên là quan phụ mẫu một phương, ở cái địa phương này chính là nhân vật số một số hai, do vậy dù chỉ là nạp thiếp nhưng người đến cũng không ít, mấy chục bàn tiệc rượu được bày ra, người không biết có khi còn nghĩ Triệu Tĩnh

Nguyên đây không phải là nạp thiếp mà là thú thê. Chỉ thấy lúc này Triệu Tĩnh Nguyên mặc một thân áo bào đỏ, vẻ mặt hồng hào đón khách, trong miệng tuy nói lời khách khí nhưng không giấu nổi vẻ xuân phong đắc ý.

Thật ra thì sự việc lần này tổ chức long trọng như vậy là có nguyên nhân, Xảo Nguyên vào cửa mặc dù chỉ là một thiếp thất, nhưng bởi vì là do lão thái quân ban thưởng nên địa vị có chút khác biệt, hơn nữa lão thái quân cũng tính toán muốn để Xảo Nguyên quản gia, vậy nên không coi trọng không được, xem ra cũng không kém thú thê là mấy.

Triệu Tĩnh Nguyên cảm nhận được cảm giác tân lang năm xưa thoáng qua trong phút chốc, như thể bản thân trở lại năm mươi bảy mươi tám tuổi, cảm giác vui sướng trong lòng khó nói thành lời.

Hết chương 81!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Phong ba nạp thiếp 6

Triệu Tĩnh Nguyên cảm nhận được cảm giác tân lang năm xưa thoáng qua trong phút chốc, như thể bản thân trở lại năm mươi bảy mươi tám tuổi, cảm giác vui sướng trong lòng khó nói thành lời.

Không chỉ có Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy xuân phong đắc ý, ngay Chu thị cũng vui vẻ không thôi, thời điểm mới tới Sơn Nam, Chu thị còn cho rằng cuộc đời này của bà đã bị hủy, từ nay về sau, cuộc sống được người người vây quanh sẽ không còn nữa, nhưng giờ nhìn khách khứa tới tới lui lui, lại nhìn đồng quà tặng, cuối cùng Chu thị cũng tìm lại được cảm giác trước kia. Thì ra, dù là mẫu thân Huyện lệnh thì bà vẫn có thể phong quang như trước. Cũng chính vì thế mà vẻ mặt Chu thị tươi như hoa, trông không có vẻ gì là già cả. Hôm nay Chu thị còn cố ý chuẩn bị một chút, trang phục trên người đều là những kiểu dáng mới nhất bà mang theo từ Kinh thành, chưa từng xuất hiện ở cái huyện Sơn Nam này.

“Hôm nay cũng coi như là ngày vui lớn của phủ ta, Lam nhi xin được chúc mừng tổ mẫu. Chúc mừng tổ mẫu. Chúc mừng tổ mẫu!” Triệu Tĩnh Lam mang theo Hồng Linh và Thúy Vũ vừa cười vừa đi vào, thấy Chu thị vui vẻ như vậy lập tức cười nói.

“Hài tử này thật là, hôm nay là ngày vui của phụ thân ngươi, sao lại đi chúc mừng ta.” Mặc dù Chu thị nói vậy nhưng trên mặt lại không giấu nổi vui vẻ. Đứng vậy, đã rất lâu rồi trong phủ không có tổ chức việc vui, hôm nay tổ chức một hồi náo nhiệt ở cái huyện Sơn Nam này cũng coi như là xua đi vẻ u ám trong nhà.

“Niềm vui của phụ thân chính là niềm vui của tổ mẫu, trong phủ này chỉ cần có chuyện vui chẳng phải tổ mẫu cũng đều cảm thấy vui sao?” Lam nhi nghĩ năm sau không chừng sẽ có thêm đệ đệ hoặc muội muội, đến lúc đó lại càng vui, tổ mẫu nên cười nhiều hơn mới phải.” Die danle^quys do^n Triệu Tĩnh Lam cười cười, nói những lời Chu thị muốn nghe.

Mặc dù những năm này phụ thân có đến bốn phòng thê thiếp, nhưng cũng đã bảy, tám năm rồi không có tin vui truyền ra, cũng không biết cuối cùng là tại sao. Nghĩ đến trong lòng tổ mẫu vẫn đề ý đến chuyện này, chẳng qua là đã có không ít tôn tử, tôn nữ nên mới không nói ra, nhưng trong lòng khẳng định là có suy nghĩ. Nếu như Xảo Nguyên vào cửa có thể sinh được nhất nam bán nữ thì địa vị của nàng trong cái nhà này sẽ càng thêm vững chắc, nhưng điều kiện tiên quyết phải là nàng có thể đầu thắng Văn Tự, có thể an ổn sống trong cái nhà này.

Triệu Tĩnh Lam trầm nghĩ, càng thêm mong đợi những chuyện sẽ xảy ra lát nữa, ngày hôm nay hẳn sẽ là ngày náo nhiệt nhất của huyện Sơn Nam, có lẽ các huyện lệnh trước kia và cả sau này cũng sẽ không có tình huống như vậy. Biết đâu phụ thân nàng lại trở thành vị Huyện lệnh nổi danh nhất trong lịch sử huyện Sơn Nam?

“Lão thái quân, giờ lành sắp đến, chúng ta nên qua đó thôi, bên ngoài khách khứa cũng đã đến đủ, để họ đợi cũng không tốt.” Lan thị đứng ở cửa nói với Chu thị.

“Nếu vậy, tổ mẫu vẫn nên qua đó sớm một chút, nếu không lại trễ.” Triệu Tĩnh Lam tươi cười nói, nhìn trông có vẻ nàng thực sự vì phụ thân mà vui mừng, điều này cũng khiến cho Chu thị nhìn Triệu Tĩnh Lam càng thêm thuận mắt.

Hài tử này vẫn là tốt nhất, không giống với Yên nhi không làm nổi việc lớn. Hôm nay là ngày vui của phụ thân nó nhưng nó lại tỏ vẻ không vui từ sáng đến giờ, như thể ai làm gì nó không bằng. Mặc dù mẫu thân nó mới qua đời không lâu Nguyên nhi đã nạp thiếp thì có vẻ không tốt lắm, nhưng nó cũng phải hiểu, Lộ thị dù sao cũng chỉ là thiếp thất, chết thì chết, tại sao lại phải có kỵ?

“Con nói đúng, nói gì thì nói, hôm nay cũng là ngày vui của phụ thân con, không thể khinh xuất, con qua đó cùng ta đi.”

“Tổ mẫu, bên ngoài lại nhiều tân khách, cũng không phải là nữ quyến, Lam nhi là một cô nương chưa chồng, gặp nam nhân lạ mặt có chút không tiện.” Triệu Tĩnh Lam trầm nghĩ, nàng mới không dại gì tham gia vào sóng gió hôm nay, vẫn yên yên ổn ổn ở trong phòng thì hơn.

Chu thị thấy Triệu Tĩnh Lam nói vậy cũng cảm thấy hài lòng, gật gật đầu, hôm nay bên ngoài rỗng rần lẫn lộn, không đi cũng tốt, bằng không tiểu cô nương mà lại bị nam nhân xa lạ đụng chạm thì không ổn. Vậy nên Chu thị không có miễn cưỡng Triệu Tĩnh Lam, mang theo Lan thị đang chờ bên ngoài

đi về phía đại sảnh. Lee:Qu y?Dd oon

Trong lòng Chu thị cũng đã tính toán đầu ra đấy, chỉ chờ Xảo Nguyên vào cửa thì Triệu Tĩnh Nguyên có thể dần dần quên đi tiểu hồ ly tinh bên ngoài kia, như vậy Triệu gia có thể an bình rồi. Đợi thêm một, hai năm nữa trở lại Kinh thành, lúc ấy tìm cho nhi tử bảo bối của bà một vị chính thất môn đăng hộ đối nữa là vẹn toàn.

Chu thị vừa đi vừa nhìn, đầu đầu cũng thấy vui vẻ, không khỏi cảm thấy cái nhà này hôm nay tràn đầy không khí hân hoan, cho nên trong lòng không kìm được vui sướng, nụ cười trên miệng cũng không dừng.

Lan thị thấy Chu thị vui vẻ, cười nói: “Làm khó lão thái quân vì Xảo Nguyên và dụng tâm đến vậy, bình thường có nhà ai nạp thiếp mà tổ chức vậy đâu. Theo nô tỳ thấy, mặc dù chỉ là thiếp thất, nhưng Xảo Nguyên di nương cũng coi như là may mắn rồi.”

Thú thế cần lục lễ mới hoàn thành, còn nạp thiếp thì không cần vậy, nhưng vì Xảo Nguyên là thiếp do Chu thị ban thưởng cho nên mới chính thức một chút, dùng kiểu hoa nâng vào, trong nhà cũng tổ chức nghi lễ, chỉ không cùng Triệu Tĩnh Nguyên bái đường mà thay vào đó là hành đại lễ với Chu thị, thể hiện sau này chính là người Triệu gia, tận tâm tận lực hầu hạ Triệu Tĩnh Nguyên và Chu thị.

“Người nói đúng, chẳng qua là Xảo Nguyên theo ta cũng đã nhiều năm, chưa từng gây chuyện rắc rối, hôm nay vì một vài nguyên do mới có được duyên phận này, trải qua việc ngày hôm nay cũng coi như ta đã không phụ lòng nha đầu này. Chỉ cần nàng ta có thể tận tâm tận lực hầu hạ Nguyên nhi, sau này vẫn có phúc khí lớn.” Chu thị cười nói.

Chỉ có điều Chu thị không ngờ rằng chuyện ngày hôm nay thực ra lại là một hồi tai họa, đối với Triệu gia vốn đã không ổn định mà nói thì chính là họa vô đơn chí. %D*Đ*Le*Quy*Đon% Cuối cùng thì Xảo Nguyên có may mắn hay không cũng khó nói.

Chu thị vui vẻ đi từ hậu viện đến đại sảnh, nhưng vừa mới ra khỏi viện của mình đã nghe thấy âm thanh ồn ào từ bên ngoài truyền đến. Những thứ âm thanh này có chút không hài hòa, Chu thị còn cho rằng người nơi này có chuyện nên đến nha môn tìm người giải quyết nên có chút không vui, cau mày nói: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy? Không biết hôm nay là ngày Huyện thái gia nạp thiếp sao? Có chuyện gì sao không để ngày mai hãy đến?”

Hiện tại Chu thị cảm thấy như vậy là đương nhiên, trong suy nghĩ của bà, ở cái huyện Sơn Nam này không có ai còn có địa vị hơn gia đình bà, cho nên chuyện của Triệu gia chính là chuyện quan trọng nhất trong huyện. Lúc này, cho dù ai cũng không thể quấy nhiễu đến không khí vui mừng trong nhà được. Nếu quả thực có điều dân nhất định muốn gây chuyện lúc này, bọn nha dịch nên bắt nhốt hết vào đại lao, tóm lại là không để cho chúng phá hư ngày vui của nhi tử bà.

Hết chương 82!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Náo tới cửa

Trong suy nghĩ của Chu thị, ở cái huyện Sơn Nam này, cho dù là ai cũng không thể quấy nhiễu đến không khí vui mừng trong nhà bà được. Nếu quả thực có điều dân nhất định muốn gây chuyện lúc này, bọn nha dịch nên bắt nhốt hết vào đại lao, tóm lại là không để cho chúng phá hư ngày vui của nhi tử bà, nếu không thì chính là đáng chết.

“Đề nô tỳ đi ra xem một chút.” Lan thị thấy Chu thị không vui, chỉ sợ lúc này Chu thị lại tức giận thì không ổn, vì vậy không kịp tìm người khác để sai bảo, vội vàng nói với Chu thị.

Vốn dĩ Lan thị là người có địa vị cao trong số những người bên cạnh Chu thị, nếu là trước kia thì những việc như thế này không tới lượt Lan thị phải làm, nhưng hiện tại, người trong nhà càng ngày càng thiếu, cho nên, dù là trợ thủ đắc lực nhất bên người Chu thị thì những ngày bận rộn như hôm nay cũng không thiếu việc cần Lan thị đi làm. Nhất là những lúc không có người bên cạnh để sai sử như hiện tại thì cũng chỉ có thể để cho Lan thị tự mình đi làm chân chạy thôi. Mặc dù lúc này phía sau Chu thị còn có hai người, những ai cũng biết hai người này chỉ là để bày biện, không nói đến Lan thị, ngay cả Chu thị cũng không thể sai bảo bọn họ.

Chu thị gạt đầu một cái rồi tiếp tục đi về phía đại sảnh, không thêm nghĩ đến chuyện bên ngoài nữa. Dù sao trong nhà cũng có nhiều người như vậy, không cần bà phải xử lý việc này, hôm nay bà chỉ cần ra mặt chào hỏi khách khứa là được. Dien|dann: Lê;quý-đôn

Đợi đến khi vào tới đại sảnh đã thấy không ít khách khứa ở đó, mặc dù Chu thị không biết ai với ai, nhìn cũng không thấy quen mắt nhưng vẫn chào hỏi từng người một. Nói gì thì nói, bọn họ chắc chắn là đồng liêu của nhi tử bà, cũng coi như là một số nhân vật quan trọng trong huyện, nhi tử muốn an ổn làm quan ở đây thì không thể không giao thiệp với bọn họ.

Mọi người nhìn Chu thị, cảm thấy Chu thị dù sao cũng là người từ địa phương lớn tới, cuộc sống không giống bọn họ, người khác có nhi tử lớn vậy đã sớm thành lão thái bà rồi, nhưng Chu thị lại trông vẫn còn trẻ, hơn nữa trang phục trên người, trang sức trên đầu không có cái nào không phải đồ tốt, ở cái huyện Sơn Nam này dù có tiền cũng không có chỗ mà mua. Hơn nữa nhìn kỹ một chút còn thấy sau lưng vị lão thái quân này còn có hai nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp ăn mặc gọn gàng, nghe nói gia giáo Triệu gia rất nghiêm, mấy vị tiểu thư không thể xuất đầu lộ diện, như vậy hai người này chỉ có thể là nha

hoàn, nhưng nhìn hai nha hoàn này so với mấy vị tiểu thư trong huyện còn có vẻ ngạo mạn hơn ba phần, quả nhiên là nha hoàn trong gia đình phú quý có khác.

Vì vậy mọi người không ngớt lời tán dương phong thái của Chu thị, khiến cho Chu thị hường thụ vô cùng. Hôm nay bà cảm thấy rất cao hứng, vốn dẫn hai nha đầu này đến đây là để nâng cao thể diện, giờ nhìn lại, mấy người này đều rất hâm mộ bà, cái bà muốn, chính là cảm giác như vậy.

Là mẫu thân của Huyện thái gia, lúc này Chu thị đang bị mọi người tâng bốc đến chóng mặt, cảm thấy ở chỗ này bản thân bà cực kỳ có thể diện. So với thời điểm còn ở kinh thành có khi còn có thể diện hơn nhiều.

“Lão thái quân, xảy ra chuyện rồi!” Đang lúc Chu thị bị mọi người nịnh nọt tâng bốc đến há hê chóng mặt thì Lan thị vội vã đi tới, không kịp để ý bên cạnh có người, vội vàng nói.

Trong lòng Chu thị khó tránh khỏi cảm thấy không vui, nhiều người như vậy mà sao Lan thị không biết nặng nhẹ, hôm nay là ngày đại hi, đừng nói là không thể có đại sự gì, dù có chuyện xảy ra thật thì cũng không thể nói ra trước mặt tân khách trong sảnh đường, tìm người lặng lẽ xử lý chẳng phải là xong sao? Còn vội vàng đến tìm bà như vậy, thật là càng già càng không dùng được.

“Xảy ra chuyện gì? Người cũng là người trải việc đời, tại sao còn làm ra hành động không biết nặng nhẹ như vậy?” Chu thị vội nhỏ giọng trách cứ Lan thị. di@en*dyan:leequyydooon

“Lão thái quân, là nô tỳ không đúng, nhưng bên ngoài thực sự xảy ra chuyện rồi, nô tỳ không biết phải làm sao nên mới phải chạy đến đây bẩm báo ngài, ngài qua đó xem một chút đi ạ.” Làm sao Lam thị lại không biết mình làm thế là không thích hợp, không ổn thỏa, nhưng chuyện này liên quan hệ trọng, chính bà cũng cảm thấy sốt ruột, không biết phải nói tình hình bên ngoài cho lão thái quân như thế nào nữa? Huống chi dù bà có cẩn thận thế nào, nhưng mà chỉ chốc lát nữa thôi, người nơi này cũng sẽ đều biết.

Chu thị không biết chân tướng, nhưng nhìn biểu cảm của Lan thị cũng có thể nhận ra sự tình gấp gáp, Lan thị đi theo bà nhiều năm như vậy, bà có thể hiểu được nàng ta, nếu không thực sự có chuyện quan trọng thì nàng ta sẽ không biểu hiện vội vã như vậy. Vì thế Chu thị đành mỉm cười nói một tiếng xin lỗi với mọi người rồi cùng Lan thị đi ra phía ngoài. Vừa đi Chu thị vừa nghĩ không hiểu rốt cuộc là chuyện gấp gì mà khiến cho Lan thị hoảng sợ đến vậy, chẳng lẽ là bên ngoài có thánh chi đến? Thế nhưng làm sao có thể như vậy được? Một chút thông tin cũng không có? Vậy thì là chuyện gì?

“Bên ngoài rốt cuộc có chuyện gì?” Cuối cùng Chu thị vẫn quyết định hỏi Lan thị.

“Lão thái quân, bên ngoài có người đến gây chuyện, hơn nữa mọi người ai cũng không có biện pháp.” Lan thị cười trừ nói.

Chuyện này chắc chắn khiến cho lão thái quân tức giận, nàng vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, bằng không tai bay vạ gió thì chẳng tốt tẹo nào.

“Gây chuyện? Có người gây chuyện sao không để cho bọn nha dịch lôi đi nhốt vào trong đại lao? Quả đúng là nơi khi họ có gây thì sinh ra điều dân.” Mặc dù Chu thị nói ra lời bất mãn với mấy người phía dưới nhưng cũng không có dừng lại, bước nhanh về phía đại môn.

Nhìn thấy Chu thị đi theo người hầu ra ngoài, mấy người trong sảnh đường đều hai mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vị ma ma vừa rồi có vẻ là một người sống lâu trong Triệu gia, hẳn là đã trải qua nhiều chuyện rồi, không hiểu chuyện gì có thể khiến bà ta kinh ngạc như vậy nữa. Chẳng lẽ vị Huyện thái gia này lại chọc chuyện gì lớn? Hay có người nghe nói trong nhà Huyện thái gia tổ chức việc vui nên tới gây âm ỉ?

“Không bằng chúng ta cũng đi xem một chút? Không thể có chuyện Huyện thái gia nấp thiếp mà lại có người tới quấy rối được.” Die,n da,nLe:Quy;don Một người lên tiếng.

“Nếu thực sự có người tới gây rối, có lẽ chúng ta cũng có thể phụ giúp một chút, không chừng còn có thể khiến lão thái quân vui vẻ.” Một người khác phụ họa.

“Vẫn là Vương huynh khôn khéo, khiến lão thái quân vui vẻ, sau này chúng ta có làm gì cũng dễ dàng hơn.”

“Quan trọng nhất là vị lão thái quân này cũng là người có thể diện ở Kinh thành, mặc dù hiện tại có chút thất thế, nhưng ai biết nửa năm một năm nữa nhờ đâu phong thủy luân hồi lại quay trở lại Kinh thành, khiến bà ấy vui chúng ta cũng có nhiều chỗ tốt.”

“Chư vị nói phải, chúng ta cũng đừng mất thời gian ngồi đây nữa, chạy qua đó xem một chút đi, đừng để kẻ khác vượt lên trước.” Có người vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài.

Mấy người xung quanh hẳn cũng tốp hai tốp ba đi khỏi sảnh đường, tiến về phía đại môn. Thấy có người tham gia náo nhiệt, những người khác cũng ngồi không yên, lòng hiếu kỳ ai cũng có, cho nên cũng lần lượt đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát, lễ đường to như vậy lập tức không có một ai, mọi người đều có chung suy nghĩ đi về phía đại môn.

Hết chương 83!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Di nương vào cửa 1

Chu thị cùng với Lan thị và Nguyệt Hoa đi về phía đại môn, nhìn thấy cục diện trước mắt chỉ thiếu điều trực tiếp ngắt đi, đây rốt cuộc là thế nào cơ chứ? Buổi sáng bà phái kiều hoa đến khách điểm cách đây không xa đón Xảo Nguyên, thế nhưng tại sao hiện giờ lại có đến hai kiều hoa? Hơn nữa lúc này xung quanh đã đông nghịt người chạy đến xem náo nhiệt, nam nhân, nữ nhân, lão nhân, hài tử, người đông đến nỗi như muốn chen đồ cả phòng ốc hai bên đường. Hơn nữa những người đó còn đang không ngừng châu đầu ghé tai, chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn chuyện trước mắt.

“Lão thái quân, ngài xem, chính là cái kiều hoa này ngăn chặn kiều hoa của Xảo Nguyên di nương, ngài xem phải làm sao giờ?” Lan thị chỉ vào kiều hoa đang chặn trước cửa nói.

“Kẻ nào to gan vậy, ngay cả cửa nha môn mà cũng dám chặn?” Trong lòng Chu thị cảm thấy rất bức tức, lớn tiếng quát.

“Ta chờ ở đây nửa ngày rồi sao lại chỉ có một vị lão phu nhân đi ra? Triệu Tĩnh Nguyên đâu? Các người đi báo Huyện thái gia Triệu Tĩnh Nguyên ra đây cho ta!” Nữ tử trong kiệu nghe được lời nói của Chu thị cho nên từ trong kiệu chui ra, người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy một nữ tử mặc giá y màu hồng phấn, trên đầu phủ khăn voan đỏ tươi, giọng tuy có vẻ tức giận nhưng vẫn uyển chuyển dễ nghe.

Mấy nam nhân đang đứng xung quanh nghe được âm thanh này đều cảm thấy mềm mại như ngấm vào xương tủy, chỉ ước nghe được tên mình từ trong miệng nữ tử ấy, cho dù bị nàng mắng cũng cam lòng. Đáng tiếc người ta đến là vì Huyện thái gia Triệu Tĩnh Nguyên, lời nói ra cũng chỉ nhắc đến Huyện thái gia mà thôi. Lee:Qu y?Dd oon

“Đây là ai? Tại sao lại mặc giá y, ngồi kiều hoa tới? Không có nghe nói hôm nay Triệu gia nạp liền một lúc hai vị di nương nha.”

“Người đã đưa tới cửa, thu cũng là bình thường, huống hồ nàng ta đã chỉ mặt gọi tên Triệu lão gia, chắc không phải đi nhầm đâu.”

“Đúng vậy, các người nhìn giá y của nàng ta đi, rõ ràng chính là tới cửa làm thiếp. Nữ tử này thực có dũng khí, ngay cả chuyện này cũng dám làm.”

“Chẳng lẽ nữ tử này rất xấu xí, dưới cơ duyên xảo hợp mà cùng Triệu lão gia phát sinh chút chuyện khó nói, sau vì địa vị khác biệt mà Triệu lão gia không muốn thú nàng nên nàng mới phải ra hạ sách tự mình đưa tới cửa? Bằng không đời này không ai thêm lấy chẳng phải càng thêm bi ai sao?”

Trong một thời gian ngắn, dù mọi suy đoán được đưa ra, trong đó cũng có một số người đã từng nghe qua giọng nói của nữ tử này, cảm thấy quen quen nên mới nhỏ giọng nói: “Giọng nói này có chút giống với Vân Tụ cô nương của Thúc Hồng Lâu.”

“Đúng vậy, có lần ta tiếp Ngô lão bản đến từ tỉnh thành, lúc đó có gặp Vân Tụ cô nương, giọng của nàng ta giống với nữ nhân này.”

“Ta cũng nghe nói dạo gần đây Vân Tụ cô nương đi theo Triệu đại nhân, nhưng không có nghe nói Triệu đại nhân đón nàng vào phủ, thấy bảo chỉ nuôi dưỡng bên ngoài, không biết là do nàng ta không muốn đến Triệu gia để phải chịu ủy khuất hay là Triệu đại nhân không đồng ý đón nàng ta vào cửa nữa.” Lại có một người vừa cười vừa nói thêm vào. Dieend.an?Le?quys!don

Xung quanh cũng có người cảm thấy chuyện này rõ ràng là có người cố ý gây chuyện, xem chừng chuyện vui lần này của Triệu gia không thiếu chuyện để xem rồi, hôm nay bỏ ra một phần lễ mà có thể được xem diễn trò, kể ra cũng không tệ.

“Ta thấy rõ ràng là Triệu đại nhân không muốn để cho Vân Tụ cô nương vào cửa, hơn nữa còn muốn nạp người khác làm thiếp, cho nên hôm nay Vân Tụ cô nương mới tự mình mặc giá y đến đây âm ỉ.”

“Cũng không biết Triệu đại nhân xử lý chuyện này như thế nào?”

“Các người có nghe nói không, Triệu đại nhân và chính thê của ngài ấy đã cùng cách, hiện giờ Triệu gia không có chủ mẫu, người nào được sủng ái người đó chính là chủ tử, phen này người mới kẻ cũ của Triệu đại nhân không chừng sẽ liều mạng với nhau mất.”

“Ta nghe nói vị di nương mới này của Triệu đại nhân là người mang tới từ Kinh thành, còn Vân Tụ thì đến đây rồi mới gặp, ai là người mới, ai là kẻ cũ cũng khó nói lắm.”

Mặc kệ là ai mới ai cũ thì Triệu đại nhân vẫn là người may mắn nhất, nghe nói trong phủ Triệu đại nhân còn có hai vị thiếp thất cũng rất xinh đẹp, hôm nay lại thêm hai vị nữa, Triệu đại nhân thật là có điểm phúc.”

“Đúng thế, một nam nhân có được điểm phúc như vậy, dù chết cũng cam lòng. Chỉ đáng tiếc là mỹ nhân đều chỉ muốn gả cho người làm quan, nếu chỉ có chút tiền mà không có địa vị như ta đây e là mỹ nhân cũng không muốn.”

Mỗi người một câu, ai cũng mang tâm trạng xem kịch vui, mặc dù âm thanh nói ra rất nhỏ nhưng cũng không hề cố ý áp đi nên rất nhanh đã truyền đến tai Chu thị, khiến cho mặt Chu thị chuyển từ trắng sang tím, chỉ mong mặt đất nứt ra một khe để bà có thể chui vào. Tay bà nắm chặt, hận không thể lập tức bóp chết nữ nhân không biết xấu hổ kia. Vân Tụ này cuối cùng là cái dạng nữ nhân gì cơ chứ? Die danle^quys do^n Tại sao lại có thể tự mình mặc giá y chạy đến đại môn huyện nha gây chuyện, nàng ta coi huyện nha là nơi nào? Nữ tử xuất thân thanh lâu quả nhiên không đơn giản. Hôm nay nàng ta gây chuyện lớn như vậy, mặt mũi của Triệu gia coi như là mất hết, mục đích của nàng cũng coi như là đạt được.

Chu thị tức giận công tâm, chỉ nghĩ tới việc cho người lôi cái nữ nhân không biết liêm xỉ này đi, nhưng dưới con mắt của mọi người, Chu thị lại không có cách nào hành động, nếu bà làm như vậy thật, e rằng sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan của Nguyên nhi.

Lần trước vì chuyện của Lộ thị, con đường làm quan của Nguyên nhĩ đã bị ảnh hưởng, nếu như hôm nay lại thêm chuyện này nữa, e rằng sau này muốn bù lại cũng không dễ, nam tử hán đại trượng phu, sao có thể chỉ vì nữ nhân mà nhiều lần chịu liên lụy, chuyện này cần thận trọng xử lý mới được.

“Đây là lão thái quân nhà chúng ta, người là ai? Hôm nay mặc đồ đỏ, ngồi kiệu hoa đến đây là có chuyện gì? Nô tỳ nhớ hôm nay chúng ta không có mời đoàn kịch hát tới ca diễn.” Lan thị thấy Vân Tụ nói vậy, quay ra nói với nàng ta, rồi lại quay lại nói với Chu thị.

Vân Tụ nàng là ai cơ chứ, mấy năm nay chỉ có người khác nịnh nọt nàng, chưa từng có người dám ăn nói khó nghe như vậy. Hừ, nghe qua giọng nói có vẻ không còn trẻ, giọng điệu kia cùng lắm thì chỉ là một người hầu trong Triệu gia, lão ma ma điều ngoa, vậy mà lại dám nói nàng như vậy, chờ nàng vào cửa nắm quyền rồi, nàng sẽ cho bọn họ biết nàng là người như thế nào, nếu không giết bà ta, nàng không phải Vân Tụ.

Nhưng lúc này cũng không phải thời điểm để nàng nổi giận, Vân Tụ cố gắng kìm nén, rồi lại kìm nén tức giận trong lòng: “Thiếp còn tưởng là ai, thì ra là mẩu thân Triệu đại nhân, nếu Triệu Tĩnh Nguyên đã rút đầu không dám xuất hiện thì thiếp tìm lão thái quân ngài nói chuyện cũng tốt.”

“Ta và người không có gì để nói với nhau, người biết điều thì lập tức rời đi, bằng không để chậm trễ chuyện tốt của Triệu gia chúng ta thì ta sẽ không khách khí.” Chu thị đoán rằng Vân Tụ sẽ mang chuyện lần này nói ra hết, cho nên lập tức nói.

Triệu Tĩnh Nguyên vốn là đang ở bên trong sảnh đường đợi người đến, nhưng thấy bên ngoài ầm ĩ, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra, muốn kêu gã sai vặt đi xem nhưng gã sai vặt không có bên cạnh, lại thấy khách khứa cứ từng người từng người đi ra ngoài, trong lòng có chút suy nghĩ, nếu quả thật xảy ra chuyện thì hẳn vẫn nên ra ngoài coi một chút, vậy nên vội vàng đi về phía đại môn.

“Làm chậm trễ chuyện vui của Triệu gia? Lão thái quân nói sai rồi, hôm nay thiếp tới không phải để làm chậm trễ chuyện vui của các người mà là mang đến tin vui cho các người đó chứ.” Giọng nói của Vân Tụ từ bên trong tấm khăn voan vang lên.

“Triệu gia chúng ta không cần tin vui của người, người vẫn nên đi đi.” Chu thị thực sự không muốn nói chuyện với Vân Tụ, dù chỉ nói vài câu với nàng ta, bà cũng cảm thấy như vậy chính là làm ô uế bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84-2: Di nương vào cửa 2

“Nếu lão thái quân đã không muốn nói với thiếp, như vậy thiếp đành phải tìm người nguyên ý nói chuyện với thiếp vậy.” Vân Tụ không thèm để ý, chỉ nhẹ nhàng buông ra một câu như vậy, nhưng câu này vừa nói xong, lập tức một âm thanh khác vang lên.

“Triệu Tĩnh Nguyên, chàng ra đây cho ta! Làm nam nhân thì phải dám làm dám chịu, đừng chỉ có biết trốn như vậy, khiến lão nương xem thường chàng... cái bộ dạng này của chàng thì cũng đừng là Huyện thái gia nữa, cút sớm về Kinh thành đi.” Triệu Tĩnh Nguyên vừa mới đi tới cổng đã nghe thấy tiếng quát lớn của một nữ nhân chầm khăn che mặt đang đứng bên ngoài.

Đối với giọng nói này Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy rất quen thuộc, đây chẳng phải giọng của Vân Tụ sao? Vân Tụ dựa vào giọng nói câu hồn đoạt phách này mà khiến hắn nhớ thương không rời ra được. Nhưng hôm nay tại sao nàng ta lại tới đây? Hắn phải xử lý chuyện này sao đây?

Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên có chút hoảng hốt, trên trán lấm tấm mồ hôi hột. Vân Tụ đã sớm nói với hắn, nàng ta muốn chính thức vào cửa, nhưng hắn biết mẫu thân sẽ không đồng ý nên vẫn luôn tìm cách lảng tránh, bảo nàng ta chờ một thời gian mà không lập tức đồng ý. Hôm nay tại sao nàng ta lại trực tiếp mò đến đây, lại còn mặc giả y, xem chừng là cố ý đến gây chuyện. Lần này không ổn rồi, dạo này hắn vẫn luôn gạt mẫu thân, nhưng lần này xảy ra chuyện lớn vậy, làm sao có thể giấu bà đây? Chỉ e một lát nữa chuyện tình sẽ càng phức tạp.

“Vân Tụ, sao nàng lại đến đây?” Mặc dù Triệu Tĩnh Nguyên đang hoảng sợ, nhưng tiếp xúc một thời gian dài, hắn cũng hiểu được một chút tính cách của Vân Tụ, cho nên vội vàng đi đến bên cạnh Vân Tụ. Xem ra hôm nay hắn không thể không nhận lỗi rồi. Nếu đã như vậy, hắn cần phải ổn định Vân Tụ trước đã.

“Triệu Tĩnh Nguyên, cuối cùng thì chàng cũng ra. Thiếp còn tưởng rằng chàng là con rùa đen rút đầu không dám đi ra đó. Mới rồi thiếp có nói chuyện với lão thái quân nhà chàng, nhưng có vẻ lão thái quân không thích thiếp, không muốn nói chuyện với thiếp, nên thiếp chỉ có thể tìm chàng mà nói thôi.” Vân Tụ nghe thấy giọng nói của Triệu Tĩnh Nguyên, một tay kéo khăn voan trên đầu xuống, để lộ ra khuôn mặt như hoa như ngọc, khiến cho các nam nhân xung quanh nhìn thấy đều ước có được nữ nhân này bên người. Dieendd:an?Le?quys!don

Trong đám đông xung quanh có người la lớn: “Vân Tụ đại nãi nhân, nếu vị Triệu đại nhân này không muốn nàng, nàng cần gì phải làm như vậy? Nếu không, nàng gả cho Như Lai ta, ta thề nàng làm chính thê, còn hơn bây giờ, đến vào cửa làm thiếp cũng không xong?”

Vân Tụ nghe được lời này, cảm thấy vô cùng không vui, Triệu Tĩnh Nguyên không định để nàng vào cửa sao? Đã vậy hôm nay nàng nhất định phải vào cửa, nếu không, chẳng phải nàng sẽ thành chuyện cười cho người dân huyện Sơn Nam này sao?

“Vân Tụ, hôm nay là ngày quan trọng của ta, nàng có thể đừng ầm ĩ nữa được không?” Triệu Tĩnh Nguyên muốn tìm người kia, nhưng hiện giờ đang nhiều người, biết tìm ở đâu, cho nên vẫn nên xử lý việc của Vân Tụ trước đã.

Chu thị thấy nhi tử nói năng nhỏ nhẹ với một nữ thử thanh lâu, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, bà nuôi đứa nhi tử này thật vô dụng mà, sao lại có thể không có tiền đồ như vậy? Thấy nữ nhân thì ngay cả bản thân mang họ gì cũng không nhớ. Nhất là cái loại nữ tử thanh lâu không biết xấu hổ này. Mười mấy năm trước đã vương vào Lộ thị, giờ lại thò ra một Vân Tụ, thật khiến cho bà không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

Lại nói đến Xảo Nguyên vẫn đang ngồi trong kiệu hoa, trước đó nàng còn cảm thấy mọi chuyện không tệ. Khi kiệu hoa lắc lư đưa nàng về phía đại môn Triệu gia, nàng cảm thấy bản thân cũng đang lắc lư trong hạnh phúc. Dù sao thể diện của lão gia cũng không tệ, bao nha hoàn mơ ước chuyện đó, không ngờ đến cuối cùng chuyện tốt ấy lại rơi trúng đầu nàng.

Huống chi nàng là do lão thái quân ban thưởng xuống, tính ra chính là Quý thiếp, cũng coi như là người có địa vị trong phủ, sau này trở về Kinh thành, huynh đệ phụ mẫu cũng cảm thấy có thể diện, nói không chừng có thể giúp cho cuộc sống của bọn họ tốt hơn một chút.

Nhưng Xảo Nguyên không thể nào ngờ nổi, kiệu hoa vừa tới cửa đã gặp phải một chiếc kiệu hoa khác chắn ngang lối đi. Mắt thấy chẳng mấy chốc giờ lành sẽ tới, nhưng lại không thể đi được, chẳng thể ngờ nàng lại bị người ta phá rối ngay trong ngày đại sự của đời mình. Die danle^quys do^h

Lúc ấy, đương nhiên là Xảo Nguyên cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng nàng vẫn cố chịu đựng, trong lòng cũng thầm suy đoán cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra, trong phủ chắc hẳn sẽ phải người có năng lực ra xử lý. Nhưng khi nhìn thấy Triệu Tĩnh Nguyên bước ra, việc đầu tiên hẳn làm lại là tiến đến nói chuyện với nữ nhân kia, Xảo Nguyên lập tức cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Ngay từ khi mới bắt đầu Xảo Nguyên đã biết rõ lão gia có người ở bên ngoài, lão thái thái vì ngăn chặn điều đó nên mới đưa nàng cho lão gia. Tuy nhiên, nàng không ngờ nổi nữ nhân này lại có thể vô liêm sỉ đến vậy, dám tự mình ngồi kiệu hoa đến đại môn huyện nha. Nhưng điều làm cho nàng cảm thấy đau lòng nhất chính là một nữ nhân vô liêm sỉ như vậy lại có thể khiến cho lão gia hạ mình nhân nhượng dụ dỗ.

Chẳng lẽ lão gia quên rồi sao? Ngày hôm nay nàng nói là người được đón vào cửa. Giờ nàng bị chặn ở đây, những khó chịu trong lòng này sao không thấy lão gia đến an ủi? Không lẽ trong lòng lão gia chỉ có một người duy nhất là nàng ta? Nghĩ đến đây, Xảo Nguyên chỉ có thể nắm chặt lấy váy, phát tiết những bất mãn trong lòng.

Đúng lúc này, giọng nói của Vân Tụ lại truyền đến: “Triệu Tĩnh Nguyên, không ngờ chàng còn có mặt mũi nói hôm nay là ngày quan trọng của chàng, không lẽ ngày quan trọng của chàng thì ta không thể tới sao? Lúc chàng vui vẻ trên người ta chàng nói thế nào? %D*Đ*Le*Quy*Đon% Sao giờ chàng không nói đi, nói ra cho mọi người cùng biết, Huyện thái gia của bọn họ là cái hạng người gì?”

Vân Tụ vốn xuất thân thanh lâu, đương nhiên là không thèm để ý đến vấn đề thể diện, trước mặt người khác muốn nói sao thì nói, cũng không thèm quan tâm người khác nghĩ gì. Huống chi hiện tại nàng hận Triệu Tĩnh Nguyên, chỉ muốn để cho hắn mất hết thể diện, vậy nên càng không có kỵ điều gì.

Triệu Tĩnh Nguyên thật đúng là một nam nhân bạc tình. Trước kia nàng nói hắn đón nàng vào cửa, hắn viện hết lý do này đến lý do khác đùn đẩy né tránh, vậy mà hôm nay hắn lại muốn đón người khác? Hạng coi nàng là gì? Là một nữ nhân để chơi đùa, muốn vứt là vứt sao? Hừ, hắn nhảm rồi, nàng sẽ tuyệt đối không để cho người khác đối xử với mình như vậy.

Nhưng Triệu Tĩnh Nguyên lại khác với Vân Tụ, nói gì thì nói hắn vẫn là Huyện lệnh huyện Sơn Nam, là người có địa vị, giờ trước mặt bao nhiêu người như vậy lại bị Vân Tụ nói như vậy, rốt cục cũng không thể nén được giận. Nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải là lúc để tức giận, giờ việc quan trọng nhất chính là không để cho Vân Tụ tiếp tục âm ỉ. Nàng ta gây âm ỉ càng lớn, thể diện của hắn bị ảnh hưởng càng nhiều.

“Trước mặt bao người như vậy, nàng không sợ bị người ta chê cười?” Triệu Tĩnh Nguyên không muốn chuyện này âm ỉ quá lớn, cho nên vội vàng ngăn lại, Vân Tụ này thật là, lúc ở trên giường có lẳng lơ còn được, giờ là chỗ nào rồi mà nàng còn không biết xấu hổ nói ra những lời mất mặt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84-3: Di nương vào cửa 3

“Ta không sợ bị chê cười đấy! Triệu Tĩnh Nguyên chàng đường đường là một Huyện thái gia vậy mà lại lừa gạt ta..... sao ta phải sợ người khác chê cười cơ chứ? Triệu Tĩnh Nguyên, trước kia chàng nói mẫu thân chàng quan trọng, không thể nạp thiếp, nhưng hôm nay thì sao? Sao tự nhiên lại thu một người vào cửa? Giờ chàng có người mới, thấy ta chướng mắt rồi chứ gì? Ai bảo ban đầu mắt chàng mù, ba câu bốn thỉnh, không có việc gì lại bỏ lên giường ta? Hôm nay chàng có muốn thoát ta cũng không để cho chàng thoát.” Lúc này, Vân Tụ không còn một chút đáng vẻ phong tình vạn chủng như khi ở trên giường, hai tay chống nạnh nói.

Triệu Tĩnh Nguyên cũng không ngờ nổi nữ nhân phong tình vạn chủng trước kia hiện giờ lại có cái dạng này. Tại sao trước kia hắn lại cảm thấy nàng phong tình vạn chủng, mềm mại như nước cơ chứ? Xem ra hẳn quả thực không có mắt nhìn người, aizzz, Vân Tụ không phải người dễ chọc, giờ hắn đã dính vào, phải làm gì đây?

Xảo Nguyên nghe được tiếng nói chuyện của hai người, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống như mưa, khổ sở trong lòng sắp không chịu nổi nữa.

“Vân Tụ, nể mặt ta, đừng có tiếp tục làm loạn nữa được không? Đợi ngày khác ta sẽ giải thích cho nàng sau.” Triệu Tĩnh Nguyên không thể không nhớ

giọng cầu khẩn.

“Chàng có mặt mũi sao? Nếu chàng có thì đã không làm như vậy, chàng đã không cần, việc gì ta phải nể mặt chàng? Đợi ngày khác giải thích cho ta? Chàng nói “ngày khác” là bao lâu, ta còn phải đợi bao lâu hả, giờ chàng thu người mới, còn muốn giải thích cái gì nữa? Chàng muốn giải thích, vậy thì giải thích luôn đi, ta sẽ không náo loạn nữa.” Đương nhiên là Vân Tụ không chịu rút lui, tức giận nói với Triệu Tĩnh Nguyên.

“Vân Tụ, hôm nay ta có việc cấp bách, không thể giải thích với nàng được, để ngày khác nhé, ngày khác ta nhất định sẽ giải thích với nàng, được không?”

Chu thị ở một bên không nhìn tiếp được nữa: “Cái nữ nhân hạ tiện không biết xấu hổ này từ đâu tới, ở trước cổng huyện nha âm ỉ cái gì, còn không báo nha dịch đuổi nàng ta đi? Còn muốn giải thích cái gì cơ chứ? Đúng là quá mơ mộng rồi.”

Chu thị chỉ cảm thấy hiện giờ mặt mũi của bà đều đã bị cái nữ nhân này ném đi hết rồi. Tại sao Nguyên nhi lại có thể đánh vào một nữ nhân hạ tiện không biết xấu hổ như vậy chứ? Trước kia Lộ thị mặc dù có chút làm ra vẻ ta đây, thỉnh thoảng cũng gây âm ỉ, nhưng so với nữ nhân này còn tốt hơn nhiều lần. Mắt nhìn nữ nhân của nhi từ bà càng ngày càng chả ra sao, đến nữ nhân như vậy mà cũng có thể dày dạn không rõ.

Để một nữ tử thanh lâu làm cho nhục nhã như vậy trước mặt bao người mà nó vẫn còn có thể nhẫn nại, thật đúng là thứ không có tiền đồ. Sau này còn mặt mũi nào mà quỳ trước liệt tổ liệt tông Triệu gia cơ chứ? Nó có thể mềm yếu vô năng nhưng bà không thể giống nó, để cho cái nữ nhân này cười lên đầu lên cổ được. L[e]*q/uy*don

Cho dù là người luôn cho nhi tử mình là nhất như Chu thị, thì những biểu hiện hôm nay của Triệu Tĩnh Nguyên cũng đã khiến cho bà cảm thấy thất vọng vô cùng. Để những chuyện này truyền đi, thì sau này nó còn mặt mũi nào mà làm quan trên triều nữa? Mà không chỉ có nó, ngay cả mặt mũi của liệt tổ liệt tông Triệu gia cũng mất hết rồi. Nếu như các vị tổ tiên Triệu gia ở dưới suối vàng mà biết được chắc cũng cảm thấy xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, chỉ ước gì không có đứa con cháu như nó. Chu thị nghĩ đến đây cũng cảm thấy tức đến muốn ngất.

“Tới đi, các người cứ cho người đến đánh ta đi, đánh chết là tốt nhất, ta sẽ chẳng dấy daga với các người được nữa, chỉ sợ các người không dám thôi.” Vân Tụ nghe Chu thị nói vậy cũng chỉ mĩa mai một tiếng, coi thường nhìn Chu thị, thì ra đây chính là mẫu thân của Triệu Tĩnh Nguyên, xem ra có vẻ là một người lợi hại, nhưng có lợi hại hơn nữa thì cũng không bằng nàng.

“Người vẫn nên tranh thủ thời gian biến nhanh nhanh một chút, đến từ đâu thì về đó đi, nếu không thì chắc chắn sẽ phải chịu nỗi đau thể xác, đừng nghĩ ta không dám, đánh một nữ nhân như người đối với ta chẳng là gì cả.” Chu thị lạnh lùng nói.

“Các người nói một chút coi, trên đời này còn có thiên lý sao? Chẳng lẽ chỉ vì Triệu Tĩnh Nguyên là Huyện thái gia mà ta vô duyên vô cớ phải chịu vũ nhục? Mặc dù ta là nữ tử thanh lâu, nhưng dẫu gì cũng kiếm ăn một cách đứng đắn, dựa vào bản thân mình mà sống, đường đường chính chính, không ảnh hưởng đến ai. Nhưng hiện giờ thì sao? Cả đời này của ta đã bị Triệu Tĩnh Nguyên làm hỏng, hắn không cho ta một cái danh phận thì chớ, lại còn để mẫu thân hắn đánh ta.” Vân Tụ vừa nói vừa khóc, khiến cho không ít người ở đây cảm thấy nàng đáng thương, vất vả như vậy chẳng phải chỉ để có thể gả vào Triệu gia, có được một danh phận sao? Nữ nhân nha, người nào cũng chỉ mong muốn có vậy. Nhưng e rằng vị Triệu đại nhân này chẳng qua chỉ muốn chơi đùa nàng ta một chút, trong lòng vẫn còn xem thường nàng ta là nữ tử thanh lâu. Die n da n lqdon

“Vân Tụ, nàng đừng làm loạn nữa, ta có nói đánh nàng đâu, mẫu thân cũng chỉ giận quá mà hù dọa nàng vậy thôi. Giờ nàng trở về trước đi được không, có chuyện gì ngày mai chúng ta lại nói?” Triệu Tĩnh Nguyên thực sự đau đầu, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể nhẹ giọng cầu xin.

“Ta không muốn về, hôm nay ta đã đến đây chính là quyết ý muốn vào cửa Triệu gia nhà chàng đó.” Đương nhiên Vân Tụ không dễ dàng thương lượng như vậy, chỉ hung dữ nói.

Triệu Tĩnh Nguyên biết Vân Tụ muốn gả vào Triệu gia, nhưng Chu thị không cho phép thì sao hắn có thể đón nàng ta vào cửa được, nếu không phải vì vậy, hắn đã sớm đồng ý đón nàng ta vào cửa để nàng ta hầu hạ rồi. Dù sao thì về dĩa dàng ôn nhu của nàng ta cũng khiến hắn cảm thấy rất thoải mái, rất hài lòng. Vì vậy Triệu Tĩnh Nguyên nhìn về phía mẫu thân, hy vọng mẫu thân hắn sẽ không quá so đo với Vân Tụ.

“Ta tuyệt đối không chấp nhận để một nữ nhân xuất thân thanh lâu, hơn nữa còn là một người đàn bà chanh chua đánh đá vào cửa Triệu gia, hai người các người chết tâm đi.” Chu thị nhìn chằm chằm vào Triệu Tĩnh Nguyên, nói.

Triệu Tĩnh Nguyên cảm thấy thật đau đầu, một bên là mẫu thân kiên quyết không đồng ý, một bên là Vân Tụ lằng nhằng không tha, hắn phải làm sao đây? Phải làm sao mới có thể khiến cho Vân Tụ không tiếp tục làm khó, mẫu thân không tức giận? Xem chừng chuyện không đơn giản, hiện giờ mẫu thân hắn đã tức đến tái mặt rồi.

“Không cho ta vào cửa thì các người đánh chết ta rồi khiêng đi, bằng không hôm nay ta nhất định phải vào.” Die,n da,nLe:Quy;don Vân Tụ dứt khoát nói, về quyết tâm trên khuôn mặt khiến cho người khác hiểu được nàng không hề nói chơi, mà thực sự nghĩ như vậy.

“Người đâu, lời nữ nhân chanh chua không biết xấu hổ này sang một bên, để tân di nương vào cửa!” Chu thị không định tiếp tục lằng nhằng với những người trước cửa, quay về phía đám người hỷ nương đang đứng một bên, nói.

“Khoan đã, hôm nay nàng ta muốn vào cửa, trừ khi dấy lên thì thể hai mẫu tử ta, bằng không ai cũng đừng nghĩ đến chuyện đi vào.” Làm gì có chuyện Vân Tụ chịu để cho bọn họ thuận lợi làm xong chuyện vui này, nàng ta đứng chắn ngang trước cửa, nói.

Cổ kiêu của Xảo Nguyên vốn đang nâng lên, cuối cùng lại bị hạ xuống, dù sao thì làm gì có ai dám dấy lên người khác mà đi, huống hồ Vân Tụ mới nói cái gì, mẫu tử nàng ta?

Chu thị nghe được rõ ràng những lời của Vân Tụ, Triệu Tinh Nguyên cũng nghe được, mẩu tử bọn họ đều sợ ngáy người, hai mẩu tử? Không lẽ Vân Tụ đang mang thai? Nếu quả thật là mang thai thì phiền phức lớn rồi, Vân Tụ không thể vào cửa, nhưng dù sao đứa nhỏ cũng là người Triệu gia. Không lẽ để cho con cháu Triệu gia lưu lạc bên ngoài?

Người kinh ngạc nhất chính là Xảo Nguyên, nữ nhân này có thai, hơn nữa lão gia còn yêu thích nàng ta, như vậy nàng vào cửa còn ý nghĩa gì nữa? Nhưng chuyện đã đến nước này, nàng không muốn vào cửa thì cũng làm gì được? Chẳng lẽ còn có thể nổi giận đùng đùng rồi khỏi Triệu gia sao? Xảo Nguyên vừa nghĩ đã cảm thấy cuộc sống sau này của nàng thật đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84-4: Di nương vào cửa 4

Bên ngoài âm ỉ khí thế ngất trời, nhưng bên trong viện lại vô cùng yên lặng, dường như tất cả đều đang ngủ say. Những người ở đây, mỗi người một tâm trạng. Hai vị di nương thì đương nhiên là không có tâm tình nào mà ra ngoài tham gia náo nhiệt. Còn hai tỷ muội Triệu Tinh Yên và Triệu Tinh Nhiên thì nghĩ tới việc mới qua chưa được bao lâu mà phụ thân đã quên di nương của các nàng cho nên ngồi trong phòng hờn dỗi.

Về phía Triệu Tinh Lam, lúc này nàng đang an ổn ngồi trong phòng xem sách, dường như náo nhiệt bên ngoài không hề liên quan đến nàng. Khác với biểu hiện của những người khác, hiện tại nàng chỉ cần yên tĩnh ở đây, đợi lát nữa xem tình hình ra sao là được. Cũng coi như là trộm được nửa ngày rảnh rỗi (Nguyên bản là “Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn” - Trích trong tác phẩm *Đề Hạc Lâm* tự bích của nhà thơ Lý Thiệp).

“Nhị tỷ, bên ngoài xảy ra chuyện rồi.” Đang ngồi xem sách, Triệu Tinh Lam chợt nghe thấy tiếng bước chân vội vã, tiếp theo là một giọng nói non nớt vang lên, phá tan sự yên tĩnh trước đó. Triệu Tinh Lam ngẩng đầu lên thì thấy Triệu Tinh Mân, muội muội nhỏ nhất của nàng chạy tới.

Mặc dù quan hệ giữa Triệu Tinh Lam và mấy người tỷ muội của nàng không thể nói là rất tốt, nhưng cũng không tệ, thấy Triệu Tinh Mân chạy tới, nàng cười nói: “Sao lại chạy vội như vậy, cẩn thận tổ mẩu thấy, lại nói muội không có phép tắc.”

“Lúc này tổ mẩu còn đang ở đại môn, không có thời gian để ý đến muội đâu.” Triệu Tinh Mân cầm lấy bình trà trên bàn, tự rót cho mình một chén trà, sau đó một hơi uống cạn, rồi mới nói tiếp: “Nhị tỷ, bên ngoài xảy ra chuyện rồi.”

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì, chẳng phải phụ thân nạp thiếp sao? Tính canh giờ, lúc này chắc là đang làm lễ. Không lẽ di nương mới là ròi chén trà, có lẽ không phải đâu, Xảo Nguyên di nương hầu hạ bên cạnh tổ mẩu nhiều năm, do một ta người dạy dỗ, đương nhiên là không thể kém rồi, sai lầm như vậy chắc chắn sẽ không mắc phải.” Triệu Tinh Lam cười hỏi.

Theo thời gian, lúc này bên ngoài hẳn là đã âm ỉ rồi mới phải, Triệu Tinh Mân đến đây vừa đúng lúc giúp nàng xác nhận chuyện này. Không nói cái khác, nếu hôm nay mà không nháo chuyện gì, thì làm sao nàng có thể xem diễn? Nàng thật là hừ mà, không ngờ còn muốn xem trò cười của phụ thân và tổ mẩu.

Nhưng nói đi nói lại, dù trong lòng nàng có thực sự muốn vậy thì chuyện này vẫn nên để cho người khác nói ra trước thì hơn, dù sao việc phụ thân nạp thiếp cũng không liên quan gì đến nàng, trong lòng nàng dù có không vui thì cũng không thể để cho người khác biết được. Dien|dann: Lê;quý-đôn

“Nhị tỷ, không phải, không phải cái này, cho đến bây giờ tân di nương còn chưa vào cửa đó.” Triệu Tinh Mân lo lắng nói.

Nhị tỷ thật là có sức tưởng tượng, lại còn nghĩ ra được chuyện tân di nương làm ròi chén trà. Chuyện xảy ra lần này so với việc đó còn nghiêm trọng hơn nhiều. Lúc này, khi nàng ra ngoài nhìn trộm còn thấy tổ mẩu tức đến phát run, chưa biết chừng lát nữa còn có thể tức đến ngất mất. Nói tổ mẩu làm ròi chén trà còn hợp lý hơn so với tân di nương.

“Tân di nương còn chưa vào cửa?” Triệu Tinh Lam cố tỏ ra ngạc nhiên nói: “Làm sao có thể như vậy được, đã đến giờ rồi mà?”

“Là thật đó, hiện giờ tổ mẩu sắp tức chết rồi, vốn tân di nương đã đến cửa, ai ngờ lại bị một cổ kiệu khác chặn ngang lối vào, nhất quyết không cho qua, tân di nương không có cách nào qua cửa được.” Triệu Tinh Mân vội vàng nói những gì nàng biết cho Triệu Tinh Lam, vừa nói còn vừa cười vui vẻ.

Triệu Tinh Mân còn nhỏ tuổi, suy nghĩ trong lòng cũng rất đơn giản, hôm đó nàng nhìn thấy di nương khóc, nghĩ chắc là do tân di nương vào cửa nên mới khiến cho di nương nàng như vậy, giờ chỉ cần di nương không thể vào cửa, di nương nàng sẽ không phải khóc nữa, như vậy chẳng phải rất tốt sao?

“Người bên trong kiệu là ai, sao lại muốn ngăn tân di nương vào cửa?” Triệu Tinh Lam vừa hỏi vừa suy đoán, tại sao Triệu Tinh Mân lại đến nói cho nàng chuyện này? Theo lý thì Triệu Tinh Mân phải đi tìm Triệu Tinh Tuyết mới đúng. Trước giờ quan hệ giữa Triệu Tinh Mân và Triệu Tinh Tuyết tốt hơn so với nàng nhiều, có lẽ là do trước kia nàng làm không tốt, nghĩ bản thân là dòng chính nữ, luôn có chút thái độ xem thường thứ nữ, cho nên quan hệ với mấy tỷ muội này không thân thiết.

“Muội nghe người ta nói là phụ thân có người ở bên ngoài, bởi vì không được phụ thân đón vào cửa nên lúc này tìm tới. Nhị tỷ, chúng ta đi xem một chút đi.” Triệu Tinh Mân vừa nói vừa lôi kéo tay Triệu Tinh Lam.

Chỉ cần là chuyện có thể khiến cho di nương cảm thấy vui thì nàng cũng muốn coi một chút.

“Muội thật là, sao vẫn bối chúng ta có thể đi xem những chuyện như vậy được? Muội vẫn nên ngoan ngoãn ngồi trong phòng cùng tỷ đi.” Triệu Tinh Lam cười nói với Triệu Tinh Mân, không hề có ý muốn đi.

“Tứ tỷ nói vậy, Nhị tỷ cũng nói vậy, các tỷ đều không muốn đi với muội.” Rốt cuộc thì Triệu Tinh Mân vẫn là một hài tử, có chút làm nũng nói.

“Đó là vì tốt cho muội thôi, muội nghĩ một chút đi, lúc này tổ mẫu và phụ thân hẳn đang rất tức giận vì bị mất thể diện, nếu thấy tỷ muội chúng ta đến đó xem chuyện vui, không biết chừng còn giận chó đánh mèo lên chúng ta, cho nên lúc này chúng ta vẫn nên tránh xa mấy chuyện thị phi đó ra thì hơn. Có lẽ Tứ tỷ của muội cũng vì lý do đó mới không đi cùng muội.” Giờ Triệu Tinh Lam mới biết, thì ra là vì Triệu Tinh Tuyết không chịu đi cho nên hài tử này mới đến tìm nàng. Cũng tại nàng trải qua nhiều chuyện nên mới trở nên đa nghi, Triệu Tinh Mân mới bao nhiêu tuổi cơ chứ, làm sao có thể có tâm tư sâu như vậy.

“Chúng ta đứng xa một chút nhìn là được, không để cho phụ thân và tổ mẫu thấy.” Triệu Tinh Mân cười nói.

“Thật là một đứa nhỏ ngốc, muội không nghĩ một chút đi, hôm nay khách khứa đến nhiều, dù đứng xa nhưng cũng không đảm bảo là không bị người khác nhìn thấy, vẫn nên không đi thì hơn. Die danle^quys do^n Tổ mẫu là người trọng quy củ, tổ mẫu mà biết sẽ lộ ra chúng ta đó.” Lúc này Triệu Tinh Lam sẽ không đại độ mà đi ra đâu, đợi thêm lát nữa tin tức cũng sẽ truyền đến, cần gì phải khổ sở đi xem?

Triệu Tinh Mân thực sự rất muốn đi xem một chút, nghe nói nữ nhân tìm đến cửa rất đẹp, không biết đẹp đến mức nào mà có thể khiến cho phụ thân không cần đến hai vị di nương trong nhà. Hơn nữa, từ hồi đến huyện Sơn Nam này, nàng cũng không có cái gì để chơi, thật vất vả mới có cơ hội, sao có thể bỏ qua đây? Nhị tỷ và Tứ tỷ thật không thú vị mà.

“Các tỷ không đi thì muội tự đi một mình.” Triệu Tinh Mân vừa nói vừa đi ra ngoài.

Lúc này Triệu Tinh Lam không còn bất cứ nghi ngờ gì đối với Triệu Tinh Mân, cho nên vội vàng kéo lại, nói: “Hôm nay tổ mẫu nhất định sẽ rất tức giận, thực sự không phải thời điểm thích hợp cho muội đi xem náo nhiệt, muội đừng có đi, nếu không lại liên lụy đến Liễu di nương, khiến nàng phải chịu khổ đấy, chẳng lẽ muội muốn thấy Liễu di nương phải chịu khổ sao?” Triệu Tinh Lam không muốn nhìn thấy hài tử ngây thơ này chỉ vì tò mò mà bị giận chó đánh mèo, cho nên khuyên can.

Vốn Triệu Tinh Mân cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng nghe thấy Triệu Tinh Lam nói vậy, nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý, đến lúc ấy chắc chắn tổ mẫu sẽ nói di nương không biết dạy dỗ, nàng có thể tránh được bị phạt nhưng di nương thì không chắc. Mấy năm nay di nương đã đáng thương lắm rồi, nàng không thể gây thêm phiền toái cho di nương được.

Triệu Tinh Mân suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng ngồi xuống ghé đối diện Triệu Tinh Lam. Về mặt có chút ẻo oai, dù nghe theo lời khuyên của Nhị tỷ, nhưng trong lòng vẫn rất không vui. Lee:Quy?Dd oon

Triệu Tinh Lam thấy vậy, cảm thấy tiểu muội này thật không tệ, ít nhất còn biết quan tâm đến mẫu thân ruột, đứa nhỏ biết hiếu thuận mới là tốt nhất, sau này nàng vẫn nên thân cận với tiểu muội này hơn một chút mới được, vì vậy cười nói: “Lục muội đừng ẻo oai như vậy, tỷ biết trong lòng muội cảm thấy không vui, nhưng nếu là chuyện có thể làm, tỷ đã không ngăn cản muội. Thôi thì mặc dù muội không thể đi xem náo nhiệt, nhưng ở chỗ tỷ có nhiều món ăn ngon lắm, tỷ đoán muội nhất định sẽ thích.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84-5: Di nương vào cửa 5

“Có gì ngon ạ?” Triệu Tinh Mân còn nhỏ tuổi, hơn nữa từ lúc đến nơi này cái gì cũng thiếu, ngay cả bánh ngọt nàng thích nhất cũng chưa chắc đã được ăn mỗi ngày, cho nên nghe Triệu Tinh Lam nói vậy lập tức trở nên sôi nổi, giống như đã quên sạch chuyện trước đó, vội vàng hỏi lại.

“Đây là bánh hạt dẻ hoa quế, còn đây là bánh hoa quế, muội nếm thử một chút đi, có phải rất ngon không?” Triệu Tinh Lam bê hai đĩa điểm tâm từ trong ngăn tủ ra, đặt lên bàn rồi nói.

Triệu Tinh Mân nhìn thấy điểm tâm mê người như vậy, mọi chuyện đều quên hết, vội vàng lấy mỗi đĩa một cái, sau đó bỏ hết vào miệng, nuốt chút nữa thì nghẹn.

Triệu Tinh Lam vội vàng rót một chén trà, đưa lên khoe miệng nàng: “Muội vội cái gì, cứ từ từ ăn, không có ai tranh với muội đâu.”

Có điều Triệu Tinh Lam nhìn thấy Triệu Tinh Mân như vậy, trong lòng không rõ là cảm giác gì, theo lý thì mặc dù hiện tại không bằng được so với trước, nhưng một chút điểm tâm vẫn sẽ có, chỉ là ít hơn một chút thôi, không ngờ Trương di nương và Liễu di nương không lại không có được, khiến cho hài tử này thèm ăn đến vậy.

“Nhị tỷ, điểm tâm này của tỷ ở đâu ra vậy, ăn thật ngon.” Triệu Tinh Mân vớt và nuốt xuống miếng điểm tâm, sau đó mới có thể nói ra lời: “Từ hồi đến

huyện Sơn Nam, muối chưa từng được ăn điểm tâm ngon như vậy, muối thực sự rất mong được trở lại Kinh thành, khi đó sẽ có rất nhiều món ăn ngon.”

“Huyện Sơn Nam khắp nơi đều là hoa quế, hiện giờ đang mùa hoa quế nở rộ, cho nên ở đây có những cửa hàng chuyên dùng hoa quế để làm điểm tâm. Hôm qua nha đầu của tỷ ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy nên mua một chút, tỷ nếm thử thấy ngon nên định để tối mang qua cho mọi người, vừa khéo muối lại qua đây.” Triệu Tinh Lam cười nói.

Bên này Triệu Tinh Lam có Lưu ma ma hỗ trợ nên có thể mang vào rất nhiều thứ, các loại đồ ăn đồ dùng, chỉ cần yêu cầu không quá cao thì đều có thể đáp ứng. Huống chi bên cạnh Triệu Tinh Lam còn có hai nha đầu lúc nào cũng có thể xuất môn. Nhưng đó cũng chỉ là nguyên nhân bên ngoài, quan trọng nhất vẫn là, Triệu Tinh Lam và Triệu Tinh Mân không giống nhau, Liễu di nương vốn xuất thân hàn môn, thời điểm gả tới cũng không có của hồi môn, đã vậy mấy năm này cũng không được sủng ái, đồ nhận được rất ít, mỗi tháng cũng chỉ có mấy lượng bạc để chi tiêu, không thể hoang phí, vậy nên cũng không thể mua cho Triệu Tinh Mân những đồ ăn vật này được. Nhưng Sầm Mộ Vân lại xuất thân đại hộ, dù lúc hòa ly cũng đã mang đi phần lớn đồ cưới, nhưng cũng để lại cho Triệu Tinh Lam không ít bạc, đủ để Triệu Tinh Lam sống tốt mấy năm. Vì vậy Triệu Tinh Lam muốn cái gì cũng có thể sai người đưa đến.

“Xem ra huyện Sơn Nam này cũng không đến nỗi hồng hân.” Bởi vì có đồ ăn ngon nên ấn tượng của Triệu Tinh Mân về huyện Sơn Nam cũng tăng lên một chút.

Triệu Tinh Lam nghe vậy bật cười, hài tử chính là hài tử nha, ai cũng biết là cuộc sống ở huyện Sơn Nam không thể so với Kinh thành, nhưng Tinh Mân chỉ vì một đĩa điểm tâm nho nhỏ đã cảm thấy nơi này không tồi, xem ra con người khi vô dụng vô cầu thì cách nhìn nhận sự việc cũng đơn giản hơn rất nhiều. Die nn da n lqdon Tuổi nhỏ thật là tốt.

“Sau này muối rảnh rồi thì lên đến chỗ tỷ, tỷ không chắc sẽ luôn có đồ ăn ngon, nhưng một chút thì vẫn có, muối không được nói cho người khác đâu đấy.” Triệu Tinh Lam chợt cảm thấy thương tiểu muối này, vì vậy nói.

Triệu Tinh Mân vẫn đang phồng má ăn điểm tâm, nghe Triệu Tinh Lam nói vậy gật đầu thật mạnh. Sau này người trong nhà sẽ càng nhiều hơn, bổng lộc của phụ thân chỉ có một chút như vậy, năng sẽ càng ít khi được ăn những thứ này. Nếu chỗ Nhị tỷ có thì thật là tốt.

“Muội nhất định sẽ không nói với người khác, ngay cả di nương cũng không nói, Nhị tỷ, tỷ yên tâm đi.” Triệu Tinh Mân lập tức cười với Triệu Tinh Lam rồi nói.

Triệu Tinh Lam vuốt vuốt mái tóc Triệu Tinh Mân, hài tử này cũng thật đáng thương, là tiểu nữ nhi trong nhà, nhưng lại giống như nàng, không được phụ thân yêu thương. Trong tâm phụ thân vẫn không có người khác, không biết sau này hai vị di nương vào cửa rồi, phụ thân sẽ như thế nào.

“Ừ, vậy thì tốt. Tinh Mân, muội phải chịu khổ rồi.”

“Không có việc gì, Nhị tỷ, muội còn có di nương, di nương rất tốt với muội, còn có tứ tỷ rất tốt với muội nữa, Nhị tỷ cũng rất tốt với muội, có điểm tâm ngon như vậy để ăn, muội không thấy khổ gì hết.” Triệu Tinh Mân cười vô tâm vô phách, nhưng thực ra không phải vậy, từ trong đáy mắt hài tử này, Triệu Tinh Lam có thể nhận thấy sự không vui. Thời điểm nàng bằng tuổi Tinh Mân, nàng cũng rất hâm mộ Triệu Tinh Yên được phụ thân thương yêu, nhưng hiện tại, nàng không còn hâm mộ nữa.

“Tiểu thư!” Triệu Tinh Lam vừa nghĩ đến đây thì nghe được tiếng nha đầu Hồng Linh truyền đến từ phía cửa.

“Nha đầu này, lúc này rồi mà muội còn chạy đi đâu.” Triệu Tinh Lam vốn sai Hồng Linh ra ngoài thám thính tin tức, nhưng vì Triệu Tinh Mân đang ở đây nên Triệu Tinh Lam không muốn để cho nàng biết, vội vàng nói với Hồng Linh.

Hồng Linh vừa vào cửa đã thấy Triệu Tinh Mân đang ngồi ăn điểm tâm, hiểu ý tiểu thư nên cười nói: “Lục tiểu thư cũng đang ở đây ạ. Nô tỳ gặp qua Lục tiểu thư.” Ziendan

“Miễn, đâu cần nhiều quy củ vậy.” Triệu Tinh Mân cười, phát tay một cái rồi nói.

“Dạ, Lục tiểu thư.” Hồng Linh cười đáp lại, sau đó nhìn về phía Triệu Tinh Lam.

Triệu Tinh Lam tỏ ý để cho Hồng Linh nói tiếp, Hồng Linh hiểu rõ nên nói: “Tiểu thư, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi, nô tỳ mới đi xem một chút, không ngờ vừa đi thì Lục tiểu thư lại đến, để tiểu thư tự mình tiếp đãi Lục tiểu thư, là nô tỳ không đúng.”

“Thôi, được rồi, nhưng người nói trong phủ xảy ra chuyện lớn, lời này không nói linh tinh được, nếu để người có tâm nghe được, ta không bảo vệ được người đâu.”

“Nhị tỷ, chuyện Hồng Linh nói có lẽ chính là chuyện xảy ra ở đại môn mà muội vừa nói với tỷ đó, mặc dù không đến mức nói là trong phủ xảy ra chuyện lớn, nhưng quả thật vẫn là xảy ra chuyện, còn là chuyện không tầm thường nữa cơ.” Triệu Tinh Mân cười nói với Triệu Tinh Lam, sau đó quay sang nói với Hồng Linh: “Hồng Linh, lúc này ta cũng chạy đi nhìn lên, người về còn muộn hơn so với ta, nói xem tình hình sao rồi?” Lee:Quy y?Dd oon

Đối với diễn biến chuyện này, Triệu Tinh Mân quả thật rất tò mò, cho nên nhất định muốn biết.

“Lục tiểu thư cũng đi nhìn lên?” Hồng Linh cảm thấy bất ngờ, kinh ngạc hỏi.

“Không thể nói là đi nhìn lên, chuyện như thế này mà hai người các người lại có thể nói ra thoải mái như vậy, cẩn thận lão thái quân biết, sẽ lột da các người đó.” Triệu Tinh Lam nhìn Triệu Tinh Mân và Hồng Linh nói.

Triệu Tinh Mân le lưỡi không dám nói nữa, thật ra thì nàng cũng biết bản thân không thể đến tham dự vào những chuyện âm ỉ như vậy, cho nên mới mới phải chạy về tìm người đi cùng, nhưng lại không được như mong muốn, hai tỷ tỷ của nàng đã không muốn đi, còn ngăn không cho nàng đi nữa. Chẳng qua nàng vẫn tò mò, muốn biết mọi chuyện sau đó.

“Giờ mọi chuyện sao rồi?” Triệu Tinh Lam nhìn Hồng Linh nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-6: Di nương vào cửa 6-end

Hồng Linh trở lại chứng tỏ chuyện này đã có kết quả cho nên Triệu Tinh Lam mới hỏi nàng như vậy.

“Tiểu thư, cuối cùng thì lão thái quân cũng đã mở miệng, cho hai người cùng vào cửa, nhưng Xảo Nguyên di nương là quý thiếp, còn Vân Tụ di nương chỉ là tiện thiếp, dù sao thì địa vị của hai người cũng không giống nhau.” Hồng Linh cười nói.

“Lão thái quân dễ dàng đồng ý như vậy?” Triệu Tinh Lam không ngờ chuyện lại có thể xử lý nhanh như vậy, nàng vẫn có chút hiếu tính khí Chu thị, chắc chắn không dễ dàng chịu thỏa hiệp như vậy, huống hồ Vân Tụ còn là một nữ nhân xuất thân thanh lâu.

“Vân Tụ di nương mang thai, lão thái quân vì không muốn máu mủ Triệu gia lưu lạc bên ngoài nên mới đồng ý.” Hồng Linh lập tức giải thích: “Tiểu thư, người không thấy đó thôi, vị tân di nương này khí thế vô cùng, xem chừng là một người khó đối phó.”

Nghe lời này, Triệu Tinh Lam không có biểu tình gì nhưng Triệu Tinh Mân đã có chút không cười nổi, vị tân di nương mới vào cửa đã có thai rồi, hơn nữa còn là một người không dễ đối phó, vậy chẳng phải cuộc sống sau này của nàng và di nương sẽ càng khó khăn sao? Di nương đã phải chịu nhiều uất ức rồi, giờ lại thêm hai vị di nương được sủng ái, di nương phải làm sao để sống bây giờ. Nàng cần phải quay về an ủi di nương mới được, không để cho bà đau lòng.

Triệu Tinh Lam biết Vân Tụ sẽ làm mọi cách để được vào cửa, nhưng nàng không ngờ nàng ta lại mang thai, thực ra thì như vậy vừa có lợi lại vừa có hại, mang thai sẽ được cưng chiều, nhưng dù sao nam nhân cũng không phải loại có thể chịu nổi tịch mịch, như vậy Xảo Nguyên sẽ có cơ hội tiếp xúc với phụ thân nhiều hơn, mười tháng mang thai này của Vân Tụ chính là cơ hội cho Xảo Nguyên. Chỉ có điều Vân Tụ là nhân vật lợi hại, chỉ e Xảo Nguyên không phải đối thủ của nàng ta, cho dù Xảo Nguyên là quý thiếp, nàng ta là tiện thiếp thì cũng vậy thôi.

“Mặc dù lão thái quân đồng ý cho Vân Tụ di nương vào cửa nhưng xem chừng cũng không vui vẻ gì, lần này Vân Tụ di nương gây âm ỉ lớn như vậy, e rằng cuộc sống sau này cũng sẽ không dễ dàng.” Triệu Tinh Lam đoán.

“Đúng vậy, thời điểm lão thái quân nói đồng ý, nét mặt đã xanh mét, lúc này có khi cũng đã trở lại, ngay cả tiệc mừng của lão gia cũng không tham gia.” Hồng Linh còn chưa nói dứt đã nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền đến, nhìn qua cửa sổ, Triệu Tinh Lam thấy Chu thị đang mang người đi vào, vội vàng bảo Hồng Linh không cần nói nữa.

“Lão thái quân, ngài đừng nóng giận, mặc dù chuyện hôm nay không ổn lắm, nhưng dù sao Vân Tụ di nương cũng đã có thai, đối với Triệu gia mà nói đây cũng coi như là việc vui lớn.” Lan thị ở bên cạnh khuyên nhủ Chu thị. Diemdan&Lequy;don

Lúc này tâm tình của Chu thị vô cùng ức chế, mọi chuyện đang vui vẻ êm đẹp sao có thể trở thành như vậy hả? Nhi tử bà tuổi đã ngày một lớn nhưng lại làm ra cái loại chuyện không biết chừng mực, ngay cả cái thứ nữ nhân như vậy mà cũng muốn, chỉ thương thay cho bà, vì nó mà thể diện đều vứt cả, thu nữ nhân đó vào cửa, dù chỉ là tiện thiếp nhưng cũng đã khiến cho phong quang trước kia mất sạch.

Chu thị vừa đi vừa suy nghĩ, ngay cả bước chân cũng không còn cao cao tại thượng giống như trước. Bà cảm giác lần này thể diện của bà bị mất sạch ở cái huyện Sơn Nam nhỏ này rồi.

“Ừ thì chuyện vui, đã nhiều năm như vậy Triệu gia chúng ta không có thêm hài tử, thế nhưng nếu hài tử này ở trong bụng Xảo Nguyên ta sẽ vui vẻ hơn nhiều, tại sao lại cứ phải là ở trong bụng tiện nhân Vân Tụ kia chứ? Người nói xem, chuyện như vậy có thể không khiến ta tức giận sao?” Trước kia còn có tôn nhi con chính thê, hiện giờ nó cũng đã trở thành thứ xuất, cuộc đời này của bà, ngay cả một tôn nhi vừa ý cũng không có, quả là thất bại mà.

“Nô tỳ nói điều này, lão thái quân ngài cũng đừng nóng giận, chuyện vốn không có gì lớn, chỉ là một thiếp thất mà thôi, sau này đứa nhỏ sinh ra, nếu ngài không thích thì lập tức bán đi, đứa nhỏ giao cho Xảo Nguyên di nương nuôi dưỡng, vậy có khác gì Xảo Nguyên di nương sinh đâu?” Lan thị biết tâm tư chủ tử không tốt, cho nên cười cười nói.

Chu thị cười lạnh một tiếng, bán đi? Nhìn cái biểu hiện đó của nhi tử bà mà có thể bán đi sao? Nói không chừng đây chính là Lộ thị thứ hai, tương lai có khi còn gây chuyện cho cái nhà này.

Nhìn Chu thị đi về phía chính phòng, lúc này Hồng Linh mới nói tiếp: “Tiểu thư, Lục tiểu thư, các vị cũng thấy đó, lần này lão thái quân tức giận không nhẹ, chỉ sợ mấy ngày cũng không hết.”

Triệu Tinh Lam nghe vậy, chỉ cười nhẹ nói: “Ta e sau này cũng sẽ không hết, đợi đến lúc hai vị di nương gây loạn trong nhà, chỉ e lão thái quân đến suy nghĩ muốn chết cũng có.” Triệu Tinh Lam không cho rằng chuyện đến đây là kết thúc, sau này mọi chuyện mới thực sự là liên tục kéo đến, khiến cho cái nhà này không thể tiếp tục yên ổn,

Nếu lúc đầu lão thái quân có thể giống như hôm nay, chịu đựng chút ủy khuất để chu toàn mọi chuyện, không để cho phụ thân tùy ý ức hiếp mẫu thân, nếu lão thái quân có thể quản Lộ thị, không để cho bà ta lớn lối như vậy, có lẽ Triệu gia vẫn còn tốt đẹp, phụ thân vẫn là quan Tam phẩm cao cao tại thượng ở Kinh thành, đâu có giống như bây giờ. Die,n da,nLe:Quy;don Nói cho cùng, mọi chuyện đến giờ đều là gieo gió gặt bão, dù cuộc sống sau này có nước sôi lửa bỏng thế nào thì cũng đều là do tổ mẫu tự chuốc lấy, ai bảo bà cung chiêu phụ thân như vậy, mới dẫn đến tất cả những mầm tai họa hiện giờ.

Chẳng qua quan trọng nhất là, lần này phụ thân nạt cùng một lúc hai vị thiếp, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sĩ đồ tương lai cũng như cũng sống sau này của phụ thân, lần này phụ thân chỉ sợ là.....

Dù sao thì đó cũng là phụ thân nàng, Triệu Tinh Lam không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ vỗ vỗ đầu, ném những suy nghĩ lung tung đó ra sau óc.

“Chúng ta cũng chỉ còn cách ngồi đó mà xem diễn biến tiếp theo, chuyện ngày hôm nay còn chưa kết thúc đâu.” Triệu Tinh Lam cảm thấy hơi mệt, nghiêng người nằm dựa vào thắp, hai mắt nhắm lại, nói.

Nàng đã sớm liệu trước việc hai di nương sẽ cùng vào cửa một lúc, nhưng mấy người đó lại không hiểu được, chuyện như vậy một khi xảy ra sẽ gây ra hậu họa vô cùng to lớn. Thôi thì sau này phải làm thế nào, tất cả đều tùy bọn họ vậy.

“Ý Nhị tỷ là sau này chúng ta sẽ có kịch hay mà coi?” Triệu Tinh Mân nghe vậy cảm thấy rất vui mừng, chuyện hôm nay coi như là nàng bỏ lỡ, nhưng sau này nếu có chuyện nữa, nàng nhất định không bỏ lỡ nữa. %D*Đ*Le*Quy*Don%

“Muội về trước nghỉ ngơi một chút đi, đợi buổi tối cho muội coi, chỉ sợ lúc đó muội lại ngại ảm ỉ, không thể ngủ.” Triệu Tinh Lam ngẩng đầu nhìn tiểu muội muội, cười nói.

Hôm nay, Triệu Tinh Mân cảm thấy rất vui vẻ, cười cười rồi vội vàng chạy ra ngoài.

“Lục tiểu thư thật tốt!” Hồng Linh có chút hâm mộ nói.

“Đúng vậy, ở cái tuổi này, con bé còn chưa hiểu được nhân tình thế thái, đương nhiên là cảm thấy vui vẻ, ta chỉ hy vọng cả đời này nó có thể cứ như vậy, không buồn không lo mà sống.” Triệu Tinh Lam thở dài một tiếng, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra chứ? Hai, ba năm nữa, Tinh Mân sẽ trưởng thành, đến lúc đó, Tinh Mân cũng sẽ phải trải qua cuộc sống dầu sôi lửa bỏng, mỗi ngày không thể an bình, cuộc sống trong cao môn đại hộ, ai có thể hạnh phúc hơn ai đây?

Hết chương 84!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85-1: Lần đầu giao chiến 1

“Tối nay lão gia ngủ lại đâu?” Chu thị dùng bữa tối xong, dù trong lòng vẫn còn nhiều bức tức, nhưng có một số chuyện không thể không quan tâm, cho nên quay sang hỏi Lan thị.

“Nô tỳ nghe nói, tối nay lão gia nghỉ lại Đông sương phòng của Xảo Nguyên di nương.” Lan thị đoán trước Chu thị sẽ hỏi điều này vì vậy đã sớm sai người đi nghe ngóng, lúc này bị hỏi cũng không sợ, vừa rót trà cho Chu thị vừa trả lời.

Nha đầu bên người lão thái quân có thể tin tưởng vốn đã không nhiều, giờ Xảo Nguyên lại trở thành di nương, chỉ còn một mình Vũ Diệp, cho nên công việc của Lan thị lại tăng thêm không ít, ngoài một số việc trước kia vẫn làm, giờ còn phải kiêm thêm việc chăm lo cuộc sống hàng ngày cho Chu thị. le@quy;don

Lão thái quân nghe vậy đương nhiên là rất hài lòng, chỉ cần Nguyên nhi không đến chỗ con hồ ly tinh kia là được, vì thế sắc mặt cũng tốt hơn, gật gật đầu, cầm lấy chén trà trong tay Lan thị, cẩn thận gạt đi lớp bọt phía trên.

“Lão thái quân ngài xem, hôm nay Vân di nương mới vào cửa nhưng đã gây chuyện khiến lão gia mất hết thể diện, đương nhiên là lão gia sẽ có ý kiến, chẳng mấy chốc cũng lạnh nhạt với nàng ta. Người mà lão gia quan tâm nhất vẫn chính là ngài, nếu ngài không thích, lão gia chắc chắn sẽ biết.” Lan thị cười xòa nói.

“Điều quan trọng nhất của nữ nhân là phải biết giữ thể diện cho trượng phu, loại nữ nhân không biết nặng nhẹ, lạnh nhạt với nàng là đúng, hướng hồ hiện giờ nàng ta đang mang thai, Nguyên nhi ít dính lấy nàng ta là tốt nhất.” Chu thị vừa tỉ mỉ thưởng thức trà vừa nói.

Hành động lần này của Triệu Tinh Nguyên khiến Chu thị hết sức hài lòng, trong suy nghĩ của Chu thị, nhi tử của bà vẫn nên ở lại chỗ của Xảo Nguyên, tốt nhất là không qua chỗ của tiểu tiện nhân Vân Tụ kia, đến lúc đó không chừng có thể giống như Lan thị đã nói, bà có đuổi cái tiểu tiện nhân đó đi cũng không sao.

“Đúng vậy, hài tử là quan trọng nhất, dù sao cũng mới mang thai, không chung phòng thì tốt hơn.”

“Đúng vậy, nhớ để cho đại phu nhắc nhở Nguyên nhi một chút.” Chu thị nghĩ một chút, thấy cũng hợp lý, vì vậy nói.

Bên Chu thị hài lòng thoải mái, nhưng có người hài lòng đương nhiên sẽ có người bất mãn, người bất mãn này chính là vị tân di nương mới vào cửa Vân Tụ. Hôm nay Vân Tụ làm âm ỉ ở ngay trước cổng Huyện nha, cuối cùng cũng được vào cửa như ý nguyện, nhưng vào rồi mới biết, cuộc sống thực tế và suy đoán của nàng hoàn toàn không giống nhau.

Trước kia khi còn ở Thụý Hồng Lâu, vì là hoa khôi nên xung quanh biết bao người hầu hạ, má mi coi nàng như tâm can bảo bối, cái gì cũng nghe nàng. Sau này theo Triệu Tinh Nguyên, dù sao cũng ở trong một tiểu viện độc lập, bên trong có ba, bốn nha đầu, hai, ba gã sai vặt, chuyện gì cũng có thể làm chủ, chỗ ở cũng rộng rãi, thoải mái. Trước đó nàng vẫn nghĩ phòng ốc trong Huyện nha chắc chắn sẽ lớn hơn, rộng rãi hơn, tráng lệ hơn nhiều so với tiểu viện của nàng. Nhưng giờ vào rồi mới biết mọi thứ hoàn toàn không như nàng nghĩ. Diee~DDa~nLee~Quy,DDoon Nhìn phòng ốc nơi nàng đang ở xem, không những nhỏ lại còn cũ nát, so với sự tráng lệ trong tưởng tượng của nàng thì có bắn đại bác cũng không tới.

Hơn nữa, điều khiến nàng tức giận nhất là nàng đến đây rồi còn bị tiểu tiện nhân Xảo Nguyên kia chèn ép, cái gì mà nàng ta là quý thiếp còn nàng là tiện thiếp, nàng ta ở phía Đông còn nàng lại ở phía Tây, đây chẳng phải là khi dễ người sao? Trước đến giờ chuyện của nàng đều do chính nàng làm chủ, ở cũng là nhà chính, đã bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy.

Vân Tụ vốn còn định đợi đến thời điểm động phòng hoa chúc tối nay sẽ nói với Triệu Tinh Nguyên những uất ức trong lòng, bắt Triệu Tinh Nguyên phải có giải pháp, dù sao thì nàng cũng đã vào cửa, quay lại ở tiểu viện trước kia cũng không sao.

Nhưng nàng chờ mãi chờ mòn, không ngờ cuối cùng lại nghe được tin cái tên trời đánh Triệu Tinh Nguyên lại chạy tới chỗ tiểu tiện nhân Xảo Nguyên kia. Đây chẳng phải là tức chết nàng sao? Nam nhân quả nhiên là cái giống bạc tình, có người mới là quên ngay người cũ, nàng phải chịu khổ cái gì thế này? Nhưng đã đi đến bước này, cũng không thể quay đầu lại được, dù có khổ có khó khăn hơn nữa, nàng vẫn phải bước tiếp thôi.

Nhưng mà nàng cũng không phải ăn chay mà lớn, sẽ luôn có biện pháp giữ chặt Triệu Tinh Nguyên, không cho Triệu Tinh Nguyên rời bỏ nàng.

Thì ra là vì có tân di nương vào cửa, Chu thị đã cho người dọn dẹp tiểu viện hoang phế phía hậu viện, định để tân di nương ở lại đây. Tiểu viện này dù không lớn, nhưng dù sao cũng chỉ có một người thêm một nha đầu nên cũng không tính là chật, hướng hồ đó cũng là một tiểu viện độc lập, phu thê mới cưới dù có động tĩnh gì cũng không sợ bị người khác nghe được. Nhưng kẻ hoạch không theo kịp biến hóa, ai mà ngờ được tự nhiên lại thò ra một Vân Tụ cứ khăng khăng đòi vào cửa. Nhất thời không biết bố trí nàng ta ở đâu, vì vậy đành để cho hai người bọn họ, một ở Đông sương phòng, một ở Tây sương phòng. Bởi vì trên danh phận Xảo Nguyên là quý thiếp nên đương nhiên là ở Đông sương phòng.

Lúc này ở Đông sương phòng, Triệu Tinh Nguyên đang vô cùng vừa ý tiểu mỹ nhân Xảo Nguyên, tinh thần tràn đầy sáng khoái, làm gì còn muốn đứng lên đi về phía đối diện, cũng đâu thêm quan tâm người khác đang nguyên rủa hấn thế nào.

Nhìn Triệu Tinh Nguyên đi tới, lúc này Xảo Nguyên lại có chút bất ngờ, sao lão gia lại tới nơi này của nàng? Xảo Nguyên nghĩ tới sự nuông chiều của lão gia đối với Vân Tụ nên vẫn cho rằng tối nay lão gia sẽ đến chỗ nàng ta. Nhưng giờ lão gia đã đến chỗ nàng, chuyện này đương nhiên là tốt, điều này cho thấy dù lão gia có nuông chiều Vân Tụ nhưng trong lòng biết đâu lại quan tâm đến nàng hơn. diendan

“Lão gia!” Đáng người Xảo Nguyên vốn đã rất đẹp, lúc này lại e ấp thẹn thùng, càng khiến cho Triệu Tinh Nguyên mê muội.

“Tại sao đến giờ ta mới thu nàng vào phòng cơ chứ? Nếu sớm một, hai năm chẳng phải là tốt hơn bao nhiêu rồi không? Đáng lẽ ta nên nói với mẫu thân từ sớm, như vậy mới không có phụ tiểu mỹ nhân nàng.” Triệu Tinh Nguyên vừa nói vừa lôi kéo y phục trên người Xảo Nguyên.

Lúc này mặc trên người Xảo Nguyên chính là bộ y phục màu đỏ tươi, bởi vì da nàng rất trắng, dưới ánh nến, màu đỏ của y phục càng khiến cho làn da nàng càng trở nên kiều diễm động lòng người, làm cho người ta say đắm. Ngay từ thời điểm bước vào phòng, bộ dạng đó của nàng đã khiến cho Triệu Tinh Nguyên mê hoặc không biết mình là ai, chỉ hận không thể lập tức lôi nàng lên giường, hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc.

Mặc dù Xảo Nguyên còn là hoàng hoa khuê nữ, nhưng sớm đã được người khác chỉ bảo chuyện nam nữ. Lúc này dù rất xấu hổ, cũng rất thấp thòm bất an, nhưng nàng biết mọi chuyện đều phải theo ý tứ lão gia, vì vậy tỏ vẻ ngại ngùng, ồm ồm để mặc cho Triệu Tinh Nguyên lôi lên giường.

“Tiểu mỹ nhân, tối nay để lão gia thương yêu nàng.” Triệu Tinh Nguyên vừa nói vừa cời nút áo trên cổ nàng.

“Lão gia, để thiếp thân hầu lão gia thay quần áo.” Xảo Nguyên xấu hổ thẹn thùng nhưng nàng vẫn biết bản thân phải giúp Triệu Tinh Nguyên thoát y.

“Không cần, tối nay để ta phục vụ mỹ nhân.” Triệu Tinh Nguyên vốn là kẻ đa tình, lúc này đối với Xảo Nguyên vẫn cảm thấy mới mẻ, đương nhiên là cái gì cũng nguyện ý, đầu gối bắt nàng làm gì.

Xảo Nguyên thấy Triệu Tinh Nguyên đối xử với nàng như vậy lập tức quên hết những hối hận lúc ban ngày, lão gia đã nguyện ý đối đãi với nàng như vậy, nàng còn gì không hài lòng đây? Lúc này Xảo Nguyên cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên đời.

“Không tốt, Vân di nương đau bụng, mau tìm đại phu a.” Trên hành lang bất ngờ vang lên tiếng kêu, kinh động đến đôi uyên ương trên giường.

Chương 85-2: Lần đầu giao chiến 2

Mặc dù Triệu Tinh Nguyên say đắm nhan sắc trong lòng nhưng khi nghe nói Vân Tụ đau bụng vẫn cảm thấy sốt ruột, mấy năm nay hắn không có thêm hài tử nào, giờ vất vả lắm Vân Tụ mới có thai, không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn được, vì vậy vội vàng ngồi dậy.

Xảo Nguyên nghe được tin này cảm thấy giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này thật ghê tởm, chuyện xảy ra ngoài công hôm nay đã khiến cho nàng không biết phải giấu mặt vào đâu, giờ ngay cả đêm động phòng hoa chúc quan trọng như vậy mà nàng ta cũng nghĩ ra trò phá rối, đây không phải là cố ý khiến nàng khó chịu sao?

Cái gì mà đau bụng cơ chứ, chẳng qua cũng chỉ là muốn lão gia đến phòng nàng ta mà thôi, biện pháp này cũng không tệ, đầu tiên là muốn lão gia qua đó thăm nàng ta, tiếp đó lưu lão gia lại, sau chuyện này, chẳng phải nàng sẽ thành trò cười trong cái nhà này sao? Dd/le/quy/don

Xảo Nguyên thực sự muốn nổi giận, nhưng nàng biết, điều quan trọng nhất vẫn là giữ được trái tim lão gia, nói gì thì nói, hiện giờ Vân Tụ mang thai, so với nàng thì chiếm thế thượng phong hơn nhiều, nếu lúc này nàng không phân rõ phải trái, không để lão gia đi, e rằng trong lòng lão gia sẽ có ý kiến với nàng, vì vậy Xảo Nguyên cũng ngồi dậy, nói: “Lão gia, nếu Vân đi nương không thoải mái, thiếp thân bồi lão gia qua đó thăm nàng ấy, đồng thời an bài kẻ dưới tìm đại phu cho nàng ấy được không?”

Vốn Triệu Tinh Nguyên đã cảm thấy áy náy với Xảo Nguyên, giờ lại thấy Xảo Nguyên hiểu chuyện như vậy, trong lòng yêu thích hơn rất nhiều, dù vội nhưng cũng không quên ôm lấy Xảo Nguyên hôn một cái rồi mới thôi. Trong lòng Xảo Nguyên tuy khổ sở nhưng vì kế hoạch lâu dài nên chỉ có thể tạm thời nhịn xuống, sau đó hỗ trợ Triệu Tinh Nguyên sửa sang lại y phục đồng thời cũng sửa lại y phục của chính bản thân mình, đến khi ổn thỏa hai người mới cùng nhau đi ra.

“Thái Hà, người ra ngoài bảo gã sai vặt đi tìm đại phu đi. Đồng thời tìm một phụ nhân lương thiện am hiểu về sinh sản”. Dù sao Xảo Nguyên cũng đã ở bên Chu thị nhiều năm, mặc dù chưa từng quản gia nhưng cũng đã gặp qua không ít trường hợp tương tự, vì vậy an bài mọi chuyện vô cùng rõ ràng, hợp lý, điều này khiến cho Triệu Tinh Nguyên phải nhìn nàng với con mắt khác. di@en*dyan:leeeyyydooon

“Lão gia, chúng ta đi thôi.” Xảo Nguyên nhận ra ánh mắt tán thưởng của Triệu Tinh Nguyên, trong lòng cũng có chút đắc ý. Dù Vân Tụ ăn nói dễ nghe lại biết chiều chuộng nam nhân thì sao, trên người nàng vẫn có những thứ nàng ta có muốn cũng không thể so nổi.

Triệu Tinh Nguyên vốn yêu thích những nữ nhân biết điều, vì vậy đưa tay ôm lấy Xảo Nguyên cùng đi về phía đối diện. Viện này vốn nhỏ nên chỉ mấy bước đã tới.

Mặc dù Xảo Nguyên cảm thấy có chút không được tự nhiên nhưng cũng không tránh, nàng biết, khi thấy nàng và lão gia cùng đi vào, Vân Tụ dù không đau bụng thì cũng sẽ tức đến đau bụng thôi, muốn đấu với nàng, vậy nàng ta cũng cần phải tốn chút công phu. Mặc dù nàng không có tâm hại người, nhưng nếu người ta đã không định buông tha cho nàng thì nàng cũng sẽ không khách khí.

Vân Tụ nhìn thấy hai người cùng nhau đi tới, trong lòng vốn đã không thoải mái, đến khi nhìn thấy bàn tay Triệu Tinh Nguyên không ngừng xoa nắn đầu vai Xảo Nguyên lại càng cảm thấy khó chịu. Thấy hai bên thái dương Xảo Nguyên có mấy lọn tóc rũ xuống, xem ra Triệu Tinh Nguyên đã lôi nàng ta lên giường, nếu như nàng không kêu đau bụng thì e rằng lúc này Triệu Tinh Nguyên đã sa vào ôn hương nhuyễn ngọc không biết trời trăng nào rồi.

Vân Tụ oán hận nhìn chằm chằm Xảo Nguyên, chỉ vì tiểu tiện nhân Xảo Nguyên này mà Triệu Tinh Nguyên không muốn gặp nàng, nếu không có nàng ta, tối nay lão gia đã sớm không nhìn được mà tìm đến nàng rồi, đâu cần nàng phải hao tổn tâm tư lôi kéo.

Trong khi đó, nha đầu bên cạnh Vân Tụ sau khi hô một tiếng thông báo đã sớm trở lại trong phòng, giờ thấy lão gia và tân di nương cùng nhau tới, trong lòng không khỏi cảm thán, nữ nhân này thật không đơn giản, sao lại tới cùng lão gia như vậy? Đổi thành nữ nhân khác, lúc này sợ là đã khóc lóc không ngừng rồi, giờ nàng ta tới đây, kế hoạch của di nương nhà nàng không phải sẽ bị phá hư sao? Trước mặt Nguyên di nương, di nương nhà nàng còn có cơ hội quyền rũ lão gia sao?

“Vân Tụ, nàng cảm thấy sao rồi? Khó chịu chỗ nào? Có phải hôm nay mệt quá hay không? Xảo Nguyên đã cho người đi tìm đại phu rồi, nàng cố chịu thêm một lúc nữa.” Triệu Tinh Nguyên thấy Vân Tụ, lúc này mới lấy cánh tay đang đặt trên vai Xảo Nguyên xuống, đi về phía Vân Tụ đồng thời nắm lấy bàn tay nàng ta, ân cần hỏi.

Vân Tụ thấy Triệu Tinh Nguyên đi tới, thân mình giống như là rần nước, quán chặt lấy Triệu Tinh Nguyên, hận không thể lập tức kéo hắn lên giường của mình. Một bên lôi kéo Triệu Tinh Nguyên, một bên dùng bàn tay nhỏ nhắn không xương chậm rãi vuốt ve trước ngực hắn. Dien|dann: Lê;quý-đôn Dù là ngay trước mặt Xảo Nguyên, Vân Tụ cũng muốn dùng hết thủ đoạn quyến rũ Triệu Tinh Nguyên để hắn ở lại.

Nhưng Triệu Tinh Nguyên lại lo cho đứa nhỏ trong bụng Vân Tụ, nên dù biết ý tứ của Vân Tụ cũng chỉ nói: “Đừng làm rộn, đứa bé quan trọng hơn, chờ đại phu đến xem qua rồi lại nói.”

Vân Tụ vốn tính lừa Triệu Tinh Nguyên qua đây, sau đó giữ hẩn lại, khiến cho Xảo Nguyên phải khăn đơn gói chiếc ngay trong đêm động phòng, nhưng giờ Xảo Nguyên cũng đã đến, Triệu Tinh Nguyên cũng không dễ dụ dỗ như tưởng tượng. Điều này khiến cho Vân Tụ vô cùng tức giận, tất cả đều tại tiện nhân Xảo Nguyên kia, nếu không có nàng ta, cuộc sống của nàng chắc chắn tốt hơn không ít.

“Đúng đó Vân di nương, giờ người đang mang thai, phải bảo trọng thân thể mới đúng, không nên như vậy.” Xảo Nguyên thấy hành động của Vân Tụ, dù sao cũng chỉ là người mới xuất giá, chưa từng thấy qua những động tác quyến rũ nam nhân một cách trắng trợn như vậy, chỉ nhìn không thôi cũng cảm thấy đỏ mặt, nhưng nàng vẫn cố nhịn, sau đó nói ra mấy lời như vậy.

Vân Tụ tròn mắt nhìn Xảo Nguyên một cái, nhưng cũng không thèm nói chuyện với nàng mà quay sang nói với Triệu Tinh Nguyên: “Lão gia, thiếp thân mới vào phủ, có chút sợ, tối nay lão gia bồi Tụ nhi được không?”

“Này.....” Điều này quả thực là làm khó Triệu Tinh Nguyên mà, đêm nay hắn đã đến phòng Xảo Nguyên, vốn là nên ở bên Xảo Nguyên, huống hồ Xảo Nguyên còn là hoàng hoa khuê nữ, giờ có thể coi như là đêm tân hôn của nàng. Nhưng bên này, ánh mắt Vân Tụ nhìn hắn đằm đằm đáng yêu như vậy, sao hắn có thể không thương tiếc cơ chứ? Cuối cùng hắn nên ở cùng ai đây?

“Lão gia, ngài ở cùng thiếp thân, chẳng phải cũng là ở cùng hài tử trong bụng thiếp thân đó sao?” Vân Tụ tỏ vẻ đáng yêu nói.

“Vân di nương nói đúng lắm, dù sao hài tử cũng quan trọng hơn, đã nhiều năm rồi nhà chúng ta không có hài tử mới sinh ra, cho nên hài tử này của Vân di nương vô cùng quan trọng. Nhưng ta cũng nghe người ta nói, ba tháng đầu mới mang thai không nên cùng phòng thì hay hơn, nếu không sẽ dễ dàng xảy thai.” Thấy Vân Tụ nói vậy, Xảo Nguyên cũng không thèm để ý đến thể diện nữa, nói.

“Hôm nay Nguyên di nương mới đại hôn nhưng xem chừng cũng biết không ít nhĩ.” Vân Tụ châm chọc nói.

“Vân di nương cũng không phải hôm nay mới đại hôn sao? Khó trách không biết, điều này cũng bình thường thôi, có điều người vẫn nên cẩn thận bảo vệ hài tử này, không nên để lão thái quân thất vọng.” Xảo Nguyên cũng không khách khí, chỉ nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85-3: Lần đầu giao chiến 3

“Lão gia, người xem Nguyên di nương đi, nàng nói thiếp thân như vậy đó.” Vân Tụ thấy mình không chiếm được tiện nghi nên quay sang nói với Triệu Tinh Nguyên.

“Sao đại phu còn chưa tới?” Triệu Tinh Nguyên nhìn hai thiếp thân đầu đầu, cũng không biết phải làm như thế nào, bất đắc dĩ đành phải nhìn về phía cửa nói.

“Đêm khuya còn ầm ĩ như vậy.” Triệu Tinh Nguyên vừa dứt lời, bên ngoài không có ai trả lời hắn, chỉ có tiếng Chu thị truyền đến từ phía cửa.

Vốn Triệu Tinh Nguyên đã bị Vân Tụ kéo lên giường nhưng vừa nghe thấy tiếng Chu thị đã vội vàng ngồi dậy, dáng vẻ này của hắn nếu để mẫu thân thấy được e rằng sẽ không tốt. Die n n da n lqdon

Vân Tụ biết bà của nàng là người lợi hại, cũng không muốn vừa vào cửa đã giao phong, vì vậy buông lỏng tay ra, nằm xuống.

“Mẫu thân, vì Vân di nương nói đau bụng, nên Xảo Nguyên mới cho người tìm đại phu, lại không nghĩ đến sẽ kinh động mẫu thân, là nhi tử không tốt.” Triệu Tinh Nguyên vội vàng ra cửa nghênh đón Chu thị đồng thời nói.

“Mới vào cửa ngày đầu tiên đã gây chuyện ầm ĩ, đúng là không khiến người khác an tâm mà. Đại phu đã đến chưa?” Chu thị không vui nhíu chặt mày, bà vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên này, không ngờ quả nhiên xảy ra chuyện như bà đoán.

Chu thị giương mắt nhìn Vân Tụ, nữ nhân này chắc hẳn vì muốn lừa gạt Nguyên nhi tới đây nên mới nghĩ ra có này, một người đau bụng làm sao có thể yên ổn nằm trên giường như vậy? Nữ nhân ngu dốt, không ngờ nàng ta lại dùng thủ đoạn này để tranh thủ tình cảm.

“Lão thái quân, đáng lẽ thiếp thân nên dời giường thỉnh an ngài, nhưng hiện giờ trọng bụng có chút không thoải mái, chỉ có thể nằm, xin lão thái quân thứ lỗi.” Vân Tụ thấy Chu thị nhìn mình chằm chằm, chỉ có thể miễn cưỡng nói.

“Được rồi, nếu đã có bệnh, vậy người cứ nằm là được.” Chu thị cũng không trách móc, chỉ lạnh nhạt nói.

“Lão thái quân, giờ đã khuya, hay người cứ về nghỉ ngơi trước, bên này có Xảo Nguyên nhìn là được, tuyệt đối sẽ không để cho Vân di nương có chuyện gì đâu ạ.” Xảo Nguyên nhu thuận đứng bên cạnh Chu thị nói.

Vốn Xảo Nguyên phục vụ bên người Chu thị nhiều năm cho nên hiểu rõ tâm tư Chu thị, lúc này có thể cảm nhận rõ ràng rằng Chu thị không ưa Vân Tụ cho nên càng cố gắng biểu hiện sự nhu thuận của bản thân.

Vốn dĩ Chu thị đã thích Xảo Nguyên, lúc này thấy Xảo Nguyên xử lý mọi chuyện hợp lý, trong lòng lại càng cảm thấy vui vẻ, cho nên cười cười nắm tay Xảo Nguyên nói: Lee^q uy^yDoo^nn “Hài tử ngoan, ủy khuất con rồi, đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, vậy mà lại khiến con phải ở đây lo liệu, ta nhất định sẽ bảo Nguyên nhi bồi thường cho con.”

“Lão thái quân, điều này là bổn phận của thiếp thân, đâu có ủy khuất đâu ạ. Thiếp thân cũng vô cùng quan tâm hài tử của lão gia.” Xảo Nguyên cười nói.

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt, trong nhà chúng ta hài tử không ít, nhưng phần lớn không có mẫu thân sinh, về sau con cần phải chăm sóc bọn chúng thật tốt, điều đó cũng tốt cho con.” Chu thị thỏa mãn gật gật đầu.

Xảo Nguyên vội vàng mỉm cười đáp ứng, khiến cho Vân Tụ bên cạnh tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

“Lão gia, đại phu tới.” Ngoài cửa có gã sai vặt nói.

“Mời đại phu vào đi.” Triệu Tĩnh Nguyên vội vã trả lời, chờ lâu như vậy, cũng không biết hài tử này có bị sao không, nửa đêm nửa hôm tìm đại phu cũng thật không dễ dàng.

Vị đại phu này vốn đã buồn ngủ, nhưng bởi vì có người gõ cửa, còn nói là người trong huyện nha nên không dám chậm trễ, vội vàng đi theo, trên đường đi cũng cảm thấy có chút nghi ngờ, làm sao mà hôm nay trong nhà Huyện thái gia lại làm chuyện như vậy, âm ỉ cả ngày không đủ, giờ còn tiếp tục? Nhưng như vậy cũng tốt, mấy đại gia đình cao môn đại hộ trước giờ vẫn không thiếu chuyện này kia, huống hồ Huyện thái gia là người từ Kinh thành tới lại càng khác với các hộ gia đình khác, âm ỉ thì cứ âm ỉ đi, như vậy người trong huyện cũng có chút chuyện vui lúc trà dư tửu hậu.

“Đại phu, làm phiền người xem di nương nhà ta có vấn đề gì?” Một mặt Triệu Tĩnh Nguyên đưa mẫu thân và Xảo Nguyên tránh phía sau bình phong một mặt nói với đại phu.

Đại phu cẩn thận bắt mạch, sau đó nói: “Bẩm lão gia, thân thể di nương không có vấn đề gì đáng ngại, chỉ cần tận tâm điều dưỡng là tốt rồi. Tiểu nhân sẽ viết phương thuốc, mỗi ngày di nương uống đều uống, bảy, tám ngày sau sẽ ổn.”

Triệu Tĩnh Nguyên nghe được lời của đại phu, lúc này mới cảm thấy yên tâm: “Nếu vậy, làm phiền đại phu rồi.”

Đại phu lập tức mang theo nha đầu Nguyệt Vũ bên cạnh Vân Tụ đi kê đơn thuốc.

“Nàng không có vấn đề gì, đừng lo lắng, như vậy mới dễ sinh hài tử, hiện giờ nàng không thể so với trước, vẫn nên cẩn thận kéo sai sót.”

Triệu Tĩnh Nguyên thấy đại phu ra ngoài, lập tức đi đến bên giường của Vân Tụ cười nói.

Lúc này Chu thị và Xảo Nguyên cũng đi ra, Chu thị nhìn sắc mặt hồng hào của Vân Tụ, nói: “Nếu Vân di nương đã không có gì đáng ngại, Nguyên nhi, con và Xảo Nguyên cũng nên đi nghỉ đi, chuyện bên này bọn nha đầu lo. Hôm nay dù sao cũng là đại hôn của Xảo Nguyên, đừng để lỡ, cũng đừng để Xảo Nguyên phải chịu ủy khuất. diendan

“Lão gia.....” Nghe Chu thị nói vậy, Vân Tụ cảm thấy không cam tâm, vì vậy vội vàng làm nũng, nói.

Sao Chu thị có thể nói như vậy được, đêm nay là tân hôn của Xảo Nguyên, vậy chẳng lẽ không phải đêm tân hôn của nàng? Làm gì có ai không muốn có trượng phu ở bên cạnh trong đêm tân hôn? Nếu không phải vì vậy thì việc gì nàng phải gây chuyện ồn ào? Lời này của Chu thị thật khiến cho người khác tức giận. Có điều hôm nay nàng mới vào cửa, ban ngày đã âm ỉ một trận ngoài đại môn khiến Triệu gia mất mặt rồi, lúc này hay là thu liễm một chút.

“Này....” Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên cũng có ý định lưu lại bên Vân Tụ, dù sao hấn và Vân Tụ cũng có một thời gian dài bên nhau, huống hồ chỉ cần nghĩ đến thân hình nhu nhược không xương của Vân Tụ là hấn đã cảm thấy toàn thân như muốn nhũn ra rồi. Nhưng hấn cũng cảm thấy như vậy có lỗi với Xảo Nguyên, hơn nữa mẫu thân cũng muốn hấn đi, nên có chút chần chờ không quyết.

Hết chương 85!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Gặp lại cố nhân (1)

“Này....” Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên cũng có ý định lưu lại bên Vân Tụ, dù sao hấn và Vân Tụ cũng có một thời gian dài bên nhau, huống hồ chỉ cần nghĩ đến thân hình nhu nhược không xương của Vân Tụ là hấn đã cảm thấy toàn thân như muốn nhũn ra rồi. Nhưng hấn cũng cảm thấy như vậy có lỗi với Xảo Nguyên, nàng nhu thuận, hào phóng, làm sao hấn có thể để nàng chịu ủy khuất đây?

“Bắt đầu từ hôm nay, buổi tối Nguyên nhi không được ngủ lại phòng Vân di nương, nàng ta đang mang thai, không thể hầu hạ người được.” Chu thị thấy

nhi tử có chút do dự nên lạnh lùng nói, sau đó lập tức đi ra ngoài. Chu thị hiểu nhi tử của mình, chỉ cần thấy bà tức giận, chẳng sợ hấn sẽ không nghe lời.

Vân Tụ tự cho mình là thông minh, dùng một chiêu này để tranh thủ tình cảm, nhưng hôm nay bà sẽ để cho nàng ta mất cả chì lẫn chài. Cái nhà này còn chưa đến lượt một nữ tử thanh lâu đùa giỡn chiêu trò. Nàng ta muốn dùng hải tử trong bụng để tính toán, đúng là suy nghĩ sai lầm.

Triệu Tinh Nguyên thấy mẫu thân nói như vậy, lập tức vội vàng đi ra theo, cũng không ở lại cùng với Vân Tụ. DD:Le^quyDon

“Vân di nương nghỉ ngơi đi, ta sẽ an bài nha đầu sắc thuốc, bên ngoài cũng sẽ có người phục vụ người, người không cần lo lắng.” Xảo Nguyên thấy Triệu Tinh Nguyên đã đi ra ngoài, vui vẻ cười với Vân Tụ, nói.

Đương nhiên mọi thứ ăn dùng đều sẽ an bài cho nàng ta đồ tốt nhất, nhưng như thế thì sao chứ? Chỉ cần lão gia không ở bên cạnh nàng ta thì cái gì cũng không quan trọng, ở cái nhà này, được lão gia sủng ái mới là điều quan trọng nhất, nhiều năm như vậy, nàng cũng coi như hiểu rõ rồi.

Nhìn ánh mắt coi thường của Xảo Nguyên, Vân Tụ hận đến nghiến răng, nữ nhân này quá ghê tởm, không ngờ lại dùng đến chiêu này, quả thật là hèn hạ vô sỉ. Nhưng nói gì thì nói, sự thật là Triệu Tinh Nguyên đã rời đi. Lúc này Vân Tụ lại có chút hối hận tại sao nàng lại dùng chiêu này để tranh thủ tình cảm cơ chứ. Thật là thất sách mà, nếu sau này lão gia không còn tới phòng nàng, nàng phải làm sao bây giờ?

“Di nương, lão gia đi rồi, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để cho nàng ta lớn lối như vậy?” Nguyệt Vũ nhìn Triệu Tinh Nguyên và Xảo Nguyên cùng đi về phía gian phòng đối diện, vội vàng đến bên cạnh chủ tử nhà nàng hỏi.

“Ngày mai xem sao rồi lại tính, tối nay kiểu gì cũng không thể giữ lão gia ở lại rồi. Chẳng qua ta sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, bà già đáng chết đó, bà ta không để cho nhi tử của bà ta đến đây thì hẳn thật sự không đến sao? Die danle^quys do^n Còn tiểu tiện nhân Xảo Nguyên kia nữa, nàng ta muốn đấu với ta sao, không dễ như vậy đâu, ta sẽ khiến cho nàng ta muốn sống không được muốn chết không xong.” Vân Tụ nghiến răng nghiến lợi nói. Nguyệt Vũ tin tưởng, lúc này nếu Xảo Nguyên ở đây, chủ tử của nàng chắc chắn sẽ nhào lên cắn xé nàng ta.

Lúc này Triệu Tinh Lam cũng đã nghe được tin tức, chỉ có điều đây là chuyện trong phòng phụ thân, nên cũng không đi coi. Nhưng không đi không có nghĩa là không biết, nghe Nguyệt Hoa nói xong mọi chuyện, Triệu Tinh Lam vuốt vuốt cuốn sách trong tay, cười nói: “Về sau trong phủ lại có trò hay để xem rồi, nhưng chỉ e trò hề lần này cũng không kéo dài được lâu.”

“Không lẽ tiểu thư biết được điều gì?” Thúy Vũ tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là thuận miệng nói vậy, thôi, chúng ta cũng nên đi nghỉ thôi, ngày mai không biết chừng còn có chuyện phiền lòng.” Triệu Tinh Lam nói xong, lập tức đứng dậy chuẩn bị đi ngủ.

Thúy Vũ vội vàng tiến lên giúp Triệu Tinh Lam trải giường chiếu, vừa làm vừa nói: “Hình như tiểu thư rất thích nhìn các nàng đấu nhau.”

Phía bên Hồng Linh cũng đã chuẩn bị xong đồ hầu hạ Triệu Tinh Lam rửa mặt. Triệu Tinh Lam vừa rửa mặt vừa nói: “Ta cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi coi bọn họ đấu đá, chẳng qua đây là chuyện không thể tránh được, ta cũng muốn coi một chút xem cuối cùng ai trong hai vị di nương này lợi hại hơn, tương lai cái nhà này cũng cần có người quản lý.”

Triệu Tinh Lam cũng không có ý tốt như vậy, chẳng phải bản thân nàng cũng thật thích nhìn bọn họ đấu nhau đó sao? Trước kia, khi mẫu thân nàng còn ở đây, những tranh đấu này khiến mẫu thân mệt mỏi biết bao, nhưng là một người chủ mẫu, mẫu thân đã thực sự tận trách, dù có phải chịu ủy khuất cũng cố gắng xử lý mọi chuyện trong Triệu gia một cách thỏa đáng. Giờ không có mẫu thân lo liệu, nàng thật muốn coi xem Triệu gia sẽ thành cái dạng gì.

Dù cho mẫu thân không thấy được, nhưng nếu để bà biết, chắc chắn bà sẽ vui vẻ khi thấy Triệu gia ngày càng loạn thôi.

Quả nhiên mọi chuyện giống như Triệu Tinh Lam nghĩ, từ ngày hai di nương mới vào cửa, Triệu gia cũng không còn cuộc sống an bình, mỗi ngày đều là đấu tranh gay gắt, quyết liệt.

Vân Tụ ý vào bản thân mang thai, đối với việc Xảo Nguyên quản gia cảm thấy vô cùng không hài lòng, lúc nào cũng tìm cách gây chuyện, nhưng nàng ta càng như vậy, Xảo Nguyên lại càng được sủng ái, không chỉ là Chu thị sủng ái nàng mà ngay cả Triệu Tinh Nguyên cũng sủng ái vô cùng.

Nhưng cho dù Xảo Nguyên có được sủng ái như thế nào, gặp phải những lúc Vân Tụ âm ỉ gây chuyện vẫn luôn tránh né là chính, không cùng nàng ta xung đột chính diện, điều này khiến cho Vân Tụ càng bức mình hơn.

Chu thị thấy vậy vô cùng hài lòng, điều này chẳng phải là cái bà muốn sao? Mặc dù xuất thân của Xảo Nguyên không cao nhưng cuối cùng vẫn là xuất thân trong sạch, hiện giờ làm quý thiếp, chẳng phải là hơn người khác rất nhiều sao? Chờ sau này khi nhi tử về Kinh thành, tìm cho hấn một nữ tử môn đăng hộ đối làm chính thất, như vậy bà cũng chẳng còn gì tiếc nuối nữa. Lee^q uyyDoo^nn

“Lão thái quân, hôm nay lão gia không về được, lão gia cho người về báo lão thái quân người một tiếng.” Chu thị đang chờ Triệu Tinh Nguyên trở về ăn cơm, lại thấy gã sai vặt Tiễn Nghiên của Triệu Tinh Nguyên đến bẩm báo.

“Lại có đại sự gì? Chẳng lẽ có người phía trên đến?” Chu thị cũng là thuận miệng hỏi vậy thôi, nhi tử bà hiện giờ là quan phụ mẫu nơi đây, có chuyện vướng chân cũng là điều khó tránh khỏi.

“Bẩm lão thái quân, thời gian này năm trước đã sớm qua kỳ lũ, nhưng không hiểu sao năm nay lại không vậy, hai ngày trước mấy huyện xung quanh chúng ta đột nhiên có mưa to, nước lũ trên sông dâng cao, nạn dân vô số.” Tiễn Nghiên lạnh lợi trả lời.

“Nhưng huyện Sơn Nam không phải là có địa thế cao sao, hẳn là không bị ảnh hưởng mới đúng, mấy ngày nay ta cũng không nghe thấy có chỗ nào bị lụt.” Chu thị ngạc nhiên hỏi, huyện khác gặp họa, thì từ bà là Huyện lệnh huyện Sơn Nam thì vội vàng cái gì?

“Lão thái quân có lẽ không biết, mặc dù chúng ta không có gặp tai họa, nhưng cũng bởi vì xung quanh đây chỉ có chúng ta không có chuyện gì cho nên nạn dân xung quanh đều tràn về đây, bây giờ ngoài đường đã đầy lưu dân, lão gia đang phải xử lý những lưu dân này.” Tiền Nghiên cười cười giải thích cho Chu thị.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86-2: Gặp lại cố nhân (2)

Chu thị nghe vậy cũng không để ý, chỉ nói với mấy tôn nữ bên cạnh: “Đã vậy chúng ta cũng không chờ nữa, ăn thôi.”

Triệu gia không có chủ mẫu, mặc dù hiện tại Xảo Nguyên quản gia nhưng dù sao cũng không phải là nữ chủ nhân thực sự, mấy tôn tử lại ở chỗ khác, vì vậy trên bàn cơm Triệu gia chỉ có Chu thị và mấy tỷ muội Triệu Tĩnh Lam, Triệu Tĩnh Yên.

Triệu Tĩnh Lam nhìn Tiền Nghiên, trong lòng không khỏi lo lắng, vấn đề lưu dân nếu xử lý không tốt sẽ tạo thành án họa, mặc dù Tiền Nghiên nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng một khi tạo thành hậu quả, chỉ e sẽ không dễ dàng xử lý. Nhớ trước kia có lần nghe cữu cữu nói về vấn đề xử lý lưu dân, nàng còn tò mò lưu dân là gì nên hỏi kỹ. le@quy:don Lần này phụ thân gặp phải chuyện khó giải quyết rồi, bấy lâu nay vẫn làm quan ở Kinh thành, đã bao giờ gặp chuyện như vậy đâu, thôi thì cứ nhìn phụ thân xử lý sao rồi tính. Nhưng nói gì thì nói, nàng vẫn hy vọng phạm vi lưu dân lần này nhỏ một chút.

Nhưng hiển nhiên điều Triệu Tĩnh Lam mong muốn đã không được ông trời nghe thấu, theo thời gian trôi qua, ngày càng có nhiều người tràn vào huyện Sơn Nam, làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân nơi đây. Lúc đầu, do lượng người đến còn ít, cho nên Triệu Tĩnh Nguyên còn cho người bố thí cháo loãng, nhưng về sau, số lưu dân tràn vào huyện Sơn Nam đã gấp năm lần người dân bản địa, áp lực khiến cho huyện Sơn Nam không thể chịu nổi, các quầy cháo bố thí vì thế mà đóng cửa, Triệu Tĩnh Nguyên ngồi ở huyện nha cũng không được yên, nhưng lại không có biện pháp xử lý.

“Nguyệt Hoa, hôm nay ngươi theo ta ra ngoài một chuyến đi.” Triệu Tĩnh Lam muốn biết tình huống bên ngoài đã đến mức độ nào, cho nên lén lút tìm Nguyệt Hoa nói.

Còn may là, hiện tại Chu thị đối với Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh cũng chỉ là bày ra cho có, không hề sai bảo gì, cho dù cả ngày không gặp Chu thị cũng không để ý, thậm chí còn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không cần lo lắng trong lòng. Vì vậy, Nguyệt Hoa cũng coi như là tự do, cho dù có tùy ý ra ngoài cũng không bị ai chú ý. Lee^q uyyDoo^m

Tuy nhiên, đối với một người vẫn luôn bình tĩnh như Nguyệt Hoa, việc Triệu Tĩnh Lam đột nhiên muốn dẫn nàng ra ngoài cũng khiến nàng cảm thấy có chút chần chờ. Nàng ra ngoài dễ dàng, muốn làm việc gì cho tiểu thư cũng đơn giản, nhưng tiểu thư là người mà nàng và Nguyệt Minh phải dùng cả sinh mệnh để bảo vệ, hiện giờ bên ngoài loạn như vậy, hẳn không phải là thời điểm thích hợp để ra ngoài? Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, nàng và Nguyệt Minh biết ăn nói sao đây?

“Nguyệt Hoa, ta biết rõ bên ngoài bây giờ rất loạn, ta đảm bảo sẽ không chạy linh tinh. Ngươi cũng biết đó, sau thiên tai sẽ là ôn dịch, ta chỉ muốn ra ngoài xem một chút, ngươi hiểu được ý thuật, ra ngoài đó sẽ hỗ trợ được ít nhiều.” Triệu Tĩnh Lam không phải là người lương thiện, nhưng lần này liên quan đến rất nhiều mạng người, cho nên có chút không đành lòng, vì vậy mới nói với Nguyệt Hoa.

Làm sao Nguyệt Hoa lại không biết án họa phía sau, trong số những lưu dân tiến vào huyện Sơn Nam, cũng không biết có bao nhiêu người mang theo mầm bệnh, đối với người dân huyện Sơn Nam mà nói thì đó chính là nguy hiểm tiềm tàng, đối với những lưu dân kia cũng vậy, bọn họ gian khổ chịu cảnh tha hương đến đây là vì mạng sống chứ không phải để bỏ mạng.

Mấy ngày nay Nguyệt Hoa không phải không nghĩ đến vấn đề này, do vậy cũng muốn hiểu một chút thông tin để nghiên cứu, tuy nhiên nàng cũng hiểu rõ, mặc dù bản thân nàng biết ý thuật nhưng lại không tinh thông, không có khả năng đảm đương trách nhiệm lớn như vậy.

“Tiểu thư, dù sao việc này cũng không phải là chuyện ngài cần suy nghĩ, những việc như vậy sẽ có quan viên lo liệu, mặc kệ bên ngoài có xảy ra chuyện gì, tiểu thư chỉ cần an tâm đợi ở trong phủ là được.” Nguyệt Minh thấy vẻ do dự trên mặt Nguyệt Hoa, cho nên lạnh lùng nói với Triệu Tĩnh Lam.

Triệu Tĩnh Lam cũng đã sớm quen với độ lạnh lùng này của các nàng nên không để ý, chỉ tiếp tục nói: “Những chuyện khác ta có thể mặc kệ, nhưng ta không muốn thấy có quá nhiều người chết. Đối với người còn sống, nhìn những người mình không quen biết cứ lần lượt từng người từng người chết đi trước mặt chính là một loại thống khổ.”

Triệu Tĩnh Lam thực sự sợ hãi, kiếp trước nàng tận mắt thấy mẫu thân chết đi, sau đó lại nhìn những người quen và cả không quen cứ lần lượt chết hết, mỗi lần nghĩ đến điều này đều khiến cho nàng lo lắng bất an. Hiện giờ tại họa lớn như vậy xuất hiện, đoán chừng sẽ có rất nhiều rất nhiều người vì thế mà mất mạng, chỉ cần nghĩ tới, Triệu Tĩnh Lam đã cảm thấy có chút hít thở không thông rồi.

Nguyệt Minh không hiểu, tiểu thư nhà nàng mới bao lớn mà đã có thể nói ra những lời như vậy, nhưng tiểu thư nói không sai, đối với người sống, phải nhìn những người khác lần lượt chết đi chính là một loại thống khổ, nỗi khổ này nàng đã từng tận mắt thấy qua, quả thật là không thể chịu nổi.

“Nguyệt Hoa, vậy ngươi bồi tiểu thư ra ngoài đi.” Nguyệt Minh nói xong lại nói sang chuyện khác: “Nếu ngươi cảm thấy mình ngươi không bảo vệ nổi tiểu thư thì ta sẽ đi cùng ngươi.” Ziendan

Triệu Tinh Lam không hiểu vì sao đột nhiên Nguyệt Minh lại thay đổi thái độ, nhưng nếu có thể ra ngoài là tốt rồi, về phần vì sao thì nàng không quan tâm, mỗi người đều có lý do của riêng mình, không cần thiết phải làm rõ.

“Được.” Từ nhỏ Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh đã ở cùng một chỗ, mặc dù không hiểu vì sao Nguyệt Minh lại đột nhiên thay đổi thái độ nhưng nàng ấy nói vậy chắc chắn là có lý do của mình, thôi thì nàng bồi tiểu thư ra ngoài một chuyến vậy, chỉ cần tận lực bảo vệ an toàn cho tiểu thư là được.

“Nô tỳ sẽ chuẩn bị tốt mọi chuyện, ngày mai tiểu thư theo nô tỳ ra ngoài là được. Chỉ có điều, khi ra ngoài, mọi chuyện tiểu thư đều phải nghe theo lời nô tỳ, không thể tự ý hành động.” Nguyệt Hoa gật đầu nói.

Triệu Tinh Lam nghe vậy rất vui vẻ, nói gì thì nói, có thể giúp được bao nhiêu thì giúp, có thể cứu được thêm một người thì cứu, cũng coi như là tích đức cho bản thân.

Hôm sau, Triệu Tinh Lam và Nguyệt Hoa cải trang một chút rồi đi ra ngoài. Trên đường cái, khắp nơi đều có thể thấy được những người vô gia cư đang xin ăn, Triệu Tinh Lam đã đoán trước được một chút, nhưng không nghĩ đến, mọi chuyện sẽ thâm trầm đến vậy. Đi được một lát thì đến cổng thành.

“Tiểu thư, chúng ta còn phải đi về phía ngoại thành sao?” Nguyệt Hoa nhỏ giọng hỏi.

“Đi ra xem một chút, ta đoán chừng phía ngoại thành sẽ không được như ở đây, có lẽ tình huống còn tệ hơn rất nhiều.” Triệu Tinh Lam suy nghĩ một chút rồi nói.

Nguyệt Hoa cũng không lên tiếng, chỉ cùng Triệu Tinh Lam đi về phía ngoại thành, sau khi đi được mấy dặm đường mới dừng lại.

Trước mắt hai người là một con đường đất quanh co, trên đó là những bóng người gầy gò, trang phục lam lũ. Bọn họ mang trên người một chút hành lý đơn giản, một tay đỡ lão nhân, một tay dắt hài tử, từng bước từng bước gian nan hướng về phía huyện Sơn Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86-3: Gặp lại cố nhân (3)

Xem ra những người này đã lặn lội một quãng đường xa, cơm áo không đủ, cổ chịu đựng đi tới, lúc nào cũng có thể tiêu hao chút khí lực cuối cùng mà ngã xuống, sau đó không thể bò dậy nổi. Triệu Tinh Lam tận mắt thấy một lão nhân cách nàng không xa cứ thế ngã nhào xuống.

Nguyệt Hoa vội vàng tiến lên phía trước chắn mạch, tuy nhiên cũng chỉ có thể bắt lực lắc lắc đầu bày tỏ người này đã chết. Lúc này Triệu Tinh Lam cảm thấy mình thật vô dụng, nhìn thấy một người đáng thương như vậy ngã xuống, người thân bên cạnh dù có kêu thế nào cũng vô ích. Một nam một nữ trẻ tuổi mang theo hai đứa trẻ bỏ lóm ngòm, quỳ gối bên cạnh lão nhân khóc ròng.

Sau một hồi lâu, trên mặt những người thân của lão nhân đều mang theo nước mắt, nhưng cuối cùng họ cũng không nhìn lại lão nhân nữa, chỉ lưu lại đi thể lão nhân nằm cô đơn ở đó. Triệu Tinh Lam há miệng nhưng lại không thể nói gì, nàng không thể trách bọn họ sao không nhập thổ vì an cho lão nhân. Bọn họ không phải không muốn làm, chỉ là không có sức mà làm, người chết đã chết, nhưng người sống còn muốn tiếp tục sống, họ phải đi đến nơi cần đến, không thể lãng phí thời gian chỗ này. Cho dù lập tức đến huyện Sơn Nam chưa chắc bọn họ đã có thể sống tại đó, mà có khi còn phải đi xa hơn mới có thể có cơ hội sinh tồn. Diendan: Lê;quý-đôn

Hai người Triệu Tinh Lam và Nguyệt Hoa nhìn lão nhân đã chết rồi lại nhìn những người đã rời đi, chỉ có thể thở dài.

“Tiểu thư, người muốn chúng ta chôn cất cho lão nhân này sao?” Nguyệt Hoa hỏi.

Nguyệt Hoa nhận ra được tiểu thư nàng thương cảm cho lão nhân này, thế nhưng dọc đường đâu chỉ có một hai người đáng thương như vậy, mà có rất nhiều rất nhiều người sẽ chết trên con đường này, tương lai sẽ lại càng có nhiều người chết hơn.

“Thôi, chúng ta đi thôi, không nên tốn tâm tư cho những điều này. Ta và ngươi đâu thể quản được lần tai họa này sẽ chết bao nhiêu người. Chúng ta đâu thể mai táng cho tất cả bọn họ, không lẽ còn có thể chôn cất từng người một sao?” Trong lòng Triệu Tinh Lam mặc dù có chút không đành lòng nhưng cuối cùng vẫn quay đầu lại nói.

“Tiểu thư, chúng ta trở về thành đi, trong thành có nhiều người, không biết chừng ở một góc nào đó đã có người nhiễm bệnh, chỉ là chúng ta chưa biết mà thôi.” Nguyệt Hoa không muốn để cho Triệu Tinh Lam tiếp tục nhìn những thứ này nên nói.

Bản thân Triệu Tinh Lam cũng không có ý định nhìn tiếp cho nên quay đầu lại định về thành.

“Triệu tiểu thư, là nàng sao?” Bỗng nhiên bên tai Triệu Tinh Lam vang lên tiếng gọi, khiến nàng không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở phía đối diện cách nàng không xa có một người đang đứng, trong một đám lưu dân mặc y phục cũ nát, người này trông thật bất đồng, giống như màu đen giữa nền tuyết trắng vậy.

Đây chẳng phải là Thế tử Ninh quốc công phủ Ninh Mặc Hiên sao? Triệu Tinh Lam kinh ngạc, tại sao người này lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Lúc này huyện Sơn Nam người khác tránh còn không được, hần là Thế tử Quốc công phủ, không an ổn ở Kinh thành thì thôi, còn chạy đến đây làm gì?

“Quả nhiên là nàng. ... nàng mặc nam trang như vậy, ta có chút không nhận ra.” Ninh Mặc Hiên cười cười tiến về phía nàng nói: “Không nghĩ đến sau khi từ biệt chúng ta lại có thể gặp nhau ở nơi như thế này.”

Có câu tha hương gặp người quen là điều vui mừng nhất, hiện giờ, ở cái địa phương này, Triệu Tinh Lam có thể gặp được Ninh Mặc Hiên, vui mừng là đương nhiên, nhưng dù sao nàng cũng là một nữ tử, cho nên vẫn có chút ngại ngùng, một số lời cũng không thể nói ra. Dieendd:an?Le?quys!don

“Ninh công tử, đã lâu không gặp!” Một lúc sau Triệu Tinh Lam mới nói, chỉ có nàng mới biết, trong câu nói này bao hàm bao nhiêu tình cảm.

Triệu Tinh Lam cũng không biết, bắt đầu từ lúc nào, bóng dáng nam nhân này đã khắc sâu trong lòng nàng, nếu như không phải lần này cách xa, có lẽ vĩnh viễn nàng sẽ không biết, thì ra nàng có thể nhớ nhưng một người đến vậy, nỗi nhớ ấy khiến nàng như muốn phát điên.

“Đúng vậy, lần này nàng đi, cách xa muôn sông nghìn núi, quả thật là đã lâu không gặp, giờ có thể gặp lại ở địa phương hoang vắng này, âu cũng là duyên phận.” Ninh Mặc Hiên cười cười, dịu dàng nhìn Triệu Tinh Lam nói.

Ninh Mặc Hiên không nghĩ tới, mới ngày thứ hai đến huyện Sơn Nam này đã gặp được Triệu Tinh Lam, vốn vẫn nghĩ muốn gặp nàng cũng cần phải mấy ngày nữa, xem ra hần và Triệu Tinh Lam quả là có duyên phận, cũng không biết duyên phận này sâu đậm đến đâu.

Triệu Tinh Lam vẫn luôn cảm thấy ánh mắt Ninh Mặc Hiên nhìn nàng có chút không giống, hình như bên trong đó cũng có chút tình cảm, mà cũng có thể là do nàng quá nhớ nhưng hần nên mới cảm thấy ánh mắt hần nhìn nàng khác biệt? Triệu Tinh Lam không dám khẳng định liệu nàng có nhìn nhầm hay không. Nhưng mặc kệ có nhìn nhầm hay không, nàng vẫn biết, tình cảm này của nàng chỉ có thể để ở trong lòng, dù sao nàng cũng là một nữ tử bị từ hôn, hơn nữa phụ thân chỉ là một quan viên Lục phẩm, về sau có lẽ sẽ ngày càng kém, thậm chí là bị bãi chức, nàng không xứng với Ninh Mặc Hiên, cho dù hần có tình cảm với nàng nhưng người Ninh quốc công phủ cũng sẽ không để cho nàng vào cửa.

Lúc này, trong đầu Triệu Tinh Lam diễn ra ngàn vạn suy nghĩ, sau đó bỗng giật mình, nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, đây đâu phải mà những điều mà một tiểu nữ tử nên nghĩ, quả nhiên sau khi trùng sinh nàng càng ngày càng không biết xấu hổ rồi. Vì vậy vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Ninh công tử đã đến huyện Sơn Nam này, vậy để Tinh Lam tận tình tiếp đón mới phải.”

“Nếu Tinh Lam tiểu thư đã có ý đó, ta cũng không khách khí, vừa đúng lúc ta đang đói bụng, buổi sáng cũng mới chỉ ăn một cái bánh bao. Tinh Lam tiểu thư, mời. ...” Ninh Mặc Hiên cười nói với Triệu Tinh Lam.

Có thể cùng dùng bữa với Tinh Lam, đó chính là niềm mong ước của hần, từ lúc Triệu gia đến huyện Sơn Nam, hần vẫn luôn nhớ nhưng nữ tử trước mắt này, cũng bởi nhớ nhưng nàng, nên khi nghe thấy tin vùng này bị lũ lụt, hần mới vội vàng cầu xin thánh chỉ tới đây, nói là tìm hiểu dân tình và khu vực gặp nạn, nhưng thực ra đó chỉ là cái cớ, điều hần muốn làm chính là tìm nàng. Chẳng qua hần cũng biết, trước đó hần và nàng cũng không tiếp xúc nhiều, suy nghĩ trong lòng nàng hần cũng không nắm được.

Triệu Tinh Lam không dám tiếp tục nhìn Ninh Mặc Hiên, điều đó lại khiến cho hần càng không chút kiêng dè mà mặc sức quan sát nàng, an ủi những ngày nhưng nhớ khổ sở. Lee^q uyyDoo^m Cũng chẳng biết từ bao giờ, nàng cứ vậy bước vào sinh mạng của hần, để cho hần nhớ thương?

“Mấy ngày không gặp, nàng gầy không ít, hần là do cuộc sống ở huyện Sơn Nam cũng không dễ chịu phải không?” Ninh Mặc Hiên thấy Triệu Tinh Lam gầy hơn trước, có chút không đành lòng nói.

Nha đầu này chăm sóc bản thân như thế nào vậy, không lẽ người Triệu gia còn ngược đãi nàng? Mới một thời gian không thấy đã như vậy, sau này nếu có cơ hội chăm sóc nàng, nhất định phải điều dưỡng thân thể nàng cho tốt.

Nghĩ tới đây Ninh Mặc Hiên lại thấy vui vẻ, chỉ hy vọng tương lai có thể được như mong muốn.

“Cũng không đến nỗi không tốt, ăn mặc đều ổn, mặc dù không thể so được với thời điểm còn ở Kinh thành nhưng cũng coi như không tệ. Hiện giờ ta cũng đã thông suốt, ngày cứ vậy trôi qua cũng được.”

Hết chương 86!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Gặp trộm (1)

“Cũng không đến nỗi không tốt, ăn mặc đều ổn, mặc dù không thể so được với thời điểm còn ở Kinh thành nhưng cũng coi như không tệ. Hiện giờ ta cũng đã thông suốt, ngày cứ vậy trôi qua cũng được.” Triệu Tinh Lam thầm nghĩ, vừa đi vừa không để ý nói.

“Sau này sẽ tốt thôi. Ta chợt nhớ ra, trước khi ta tới đây có gặp Sầm di, Sầm di có nhờ ta chuyển lời tới nàng, nhắn nàng nhớ bảo trọng thân thể, những chuyện khác không cần quan tâm.”

Chuyện đến huyện Sơn Nam này là ý muốn nhất thời của Ninh Mặc Hiên, đương nhiên không có nhiều người biết, ngay cả Sầm Mộ Vân cũng không biết được, chỉ là Ninh Mặc Hiên muốn quan tâm đến Triệu Tinh Lam lại không biết phải mở miệng như thế nào, vì vậy chỉ có thể lấy Sầm Mộ Vân ra làm cái cớ.

“Người gặp mẫu thân ta? Bà có tốt không?” Triệu Tinh Lam nghe Ninh Mặc Hiên nói vậy, lập tức quay đầu lại nói.

“Sầm di rất tốt, hiện tại đã mua một viện ở bên ngoài cư ngụ, là một tiểu viện tam tiến, ta cũng đã qua đó coi rồi, mặc dù so với điều kiện trước kia có chút nhỏ, cũng không khang trang bằng, nhưng Sầm di vốn là một người thông minh, tiểu viện được bà xử lý rất tốt, vô cùng ấm áp, rất có cảm giác gia đình.” Ninh Mặc Hiên cười cười nói với Triệu Tinh Lam.

Trong suy nghĩ của Ninh Mặc Hiên, Triệu Tinh Lam chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, hiện giờ phải xa mẫu thân, khó tránh khỏi nhớ nhung, cho nên mới nói hết tất cả nhưng gì mình biết cho nàng. %D*Đ*Le*Quy*Đon%

Triệu Tinh Lam nghiêm túc lắng nghe, tảng đá trong lòng cũng buông xuống. Mặc dù mấy cữ cữ và cữ mẫu đều không tệ, nhưng mẫu thân dù sao cũng đã gả ra ngoài, trước đó phải trở lại nhà mẹ đẻ, lòng tự tôn khiến bà cảm thấy không thoải mái. Hiện giờ chuyển ra bên ngoài, mặc dù điều kiện không bằng được so với trước kia, nhưng trong lòng sẽ thoải mái hơn. Quả nhiên cữ cữ không có quên những gì nàng nhờ cậy.

“Nếu đã vậy thì ta yên tâm rồi, đa tạ Ninh thế tử.” Triệu Tinh Lam tươi cười như hoa quay sang nói với Ninh Mặc Hiên. Trong nháy mắt đó, Ninh Mặc Hiên như cảm thấy bản thân giống như bị mê hoặc, quên mất mình đang ở nơi nào.

“Tinh Lam tiểu thư không cần nói cảm ơn ta, ta cũng không có làm cái gì.”

“Người đã mang tin tức của mẫu thân đến cho ta, đương nhiên ta phải cảm ơn người rồi.” Lúc này tâm tình của Triệu Tinh Lam rất tốt, cho dù nhìn thấy lưu dân cũng không cảm thấy buồn phiền như trước.

“Chẳng qua là đúng dịp gặp tiểu thư, cho nên mới có thể chuyển lời thay Sầm di, nếu không gặp được nàng, những lời này cũng không thể nói được. Cho nên mọi chuyện rõ ràng đều do ông trời sắp xếp.” Ninh Mặc Hiên nhìn khuôn mặt vui vẻ của Triệu Tinh Lam, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, ánh mắt nhìn nàng cũng tràn đầy sùng nịnh.

“Ta không biết phải chờ đến khi nào mới có thể trở về Kinh thành, sau này, nếu Ninh thế tử có thời gian, Tinh Lam hy vọng Ninh thế tử có thể quan tâm đến gia mẫu nhiều hơn một chút.” Mỗi lần nghĩ đến việc không thể hầu hạ dưới gối mẫu thân, Triệu Tinh Lam lại cảm thấy khó chịu, hiện giờ người nàng có thể phớt lờ không nhiều, trong đó Ninh Mặc Hiên có thể xem như là người đáng để nhờ vả.

“Tinh Lam tiểu thư an tâm, sau này sẽ có ngày nàng trở về Kinh thành. Trong thời gian trước khi nàng trở về, ta nhất định sẽ thường xuyên qua thăm Sầm di.” Ninh Mặc Hiên cười nói.

Trong lòng Ninh Mặc Hiên, trước kia Sầm Mộ Vân chỉ là bạn của mẫu thân, nhưng từ sau khi tiếp xúc với Triệu Tinh Lam, Ninh Mặc Hiên đã coi Sầm Mộ Vân như là mẫu thân mà đối đãi. Nếu như có thể, Ninh Mặc Hiên thật hy vọng Sầm Mộ Vân sẽ thành nhạc mẫu của mình.

“Vậy Tinh Lam xin cảm ơn Ninh thế tử trước.” Triệu Tinh Lam khẽ thi lễ.

“Tinh Lam tiểu thư không cần cảm tạ ta, ngược lại là ta chiếm tiện nghi rồi, mấy lần ta qua đó, Sầm di đều làm rất nhiều món ăn ngon, so với nhà ta còn ngon hơn rất nhiều.” Ninh Mặc Hiên cười nói.

“Xem ra ở bên ngoài mẫu thân sống rất tốt, như vậy ta cũng có thể yên tâm rồi.” Lee:Qu y?Dd oon Triệu Tinh Lam hiểu rõ mẫu thân, mẫu thân nàng có trù nghệ rất tốt, nhưng kể từ khi quan hệ với phụ thân ngày càng xấu đi, tâm trạng của mẫu thân cũng bị ảnh hưởng, do vậy không thường xuống bếp nữa, hiện giờ mẫu thân nguyên ý nấu nướng, chứng tỏ tâm trạng người càng ngày càng tốt, nếu quả thật như vậy, có lẽ rất nhanh thôi mẫu thân có thể thoát ra khỏi nỗi ám ảnh này, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

“Hiện giờ trên mặt Sầm di thường mang theo ý cười, tốt hơn nhiều so với vẻ không vui trước kia, nàng có thể yên tâm được rồi.”

“Phải, mẫu thân có thể như vậy, ta yên tâm được rồi.” Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Triệu Tinh Lam vui vẻ cười với Ninh Mặc Hiên.

“Tiểu thư, trước mặt chính là Túy Tiên lâu, chẳng qua hiện tại hoàn cảnh như vậy, không biết bọn họ có còn mở cửa nữa hay không?” Nguyệt Hoa vẫn luôn đi theo phía sau hai người, lúc này lại chợt lên tiếng.

Suốt dọc đường đi, Nguyệt Hoa vẫn luôn lo lắng, tiểu thư muốn mời Trữ công tử dùng cơm, nhưng huyện Sơn Nam này vốn không phải địa phương đông đúc giàu có gì, hiện giờ nhiều người đổ về đây như vậy, chỉ e quán rượu cũng không dám mở cửa. Huống chi, cơm canh bên ngoài vốn làm không kỹ, nhờ đâu bị lây dịch bệnh thì phải làm sao bây giờ? Nhưng nếu không đưa Ninh thế tử đến quán rượu thì biết đi đâu bây giờ, về phủ thì chắc chắn không được rồi.

“Bình thường thì sẽ mở cửa, ta thấy người trên phố tuy nhiều nhưng chưa đến mức tạo ra nhiều ảnh hưởng, vì vậy mấy hộ kinh doanh chắc chắn sẽ vẫn

muốn mở cửa làm ăn.” Cho dù Triệu Tinh Lam đang cảm thấy vui vẻ, nhưng nàng cũng không quên mục đích ra ngoài ngày hôm nay, bắt đầu quan sát tình hình trên phố.

Tuy những người này có vẻ như sắp sống không nổi nhưng hiện tại có vẻ vẫn chưa có dấu hiệu hỗn loạn, đây là điều tốt, nếu không chỉ e hậu quả sau đó sẽ càng nặng hơn. Xem ra trị an huyện Sơn Nam này so với như trong tưởng tượng của nàng có vẻ vẫn tốt hơn nhiều, nếu nàng đoán không nhầm, tất cả những điều này đều là công lao của vị Huyện lệnh trước đó, phụ thân nàng may mắn được hưởng sai mà thôi.

Lời của Triệu Tinh Lam khiến cho Ninh Mặc Hiền phải nhìn nàng với con mắt khác, nữ hài tử này thật không đơn giản, cả đoạn đường này, bản thân hẳn vì có lòng tìm hiểu nên cũng để ý hơn một chút, nhưng nàng chỉ là một tiểu thư khuê các, không ngờ cũng chú ý đến điều này, sự tỉ mỉ và thông tuệ này người khác không có được.

Mặc dù nàng mới chỉ mười mấy tuổi, nhưng cũng là người hiếm có, nếu là nam tử, chỉ cần hai năm nữa là có thể xuất sĩ làm quan, đáng tiếc nàng lại là một thân nữ nhi. Triệu Tinh Nguyên có nữ nhi như vậy là may mắn của hắn, nhưng có vẻ hắn lại không nhận ra, trước giờ trong mắt cũng không có nữ nhi thông tuệ này. Lee^q uyyDoo^n

“Tiểu thư, xem chừng Túy Tiên lâu thực sự có mở.” Đi đến gần Túy Tiên lâu, Nguyệt Hoa nhìn những nhóm người nườm nượp ra vào rồi nói với Triệu Tinh Lam.

“Ta đã nói thì không thể sai nha.” Triệu Tinh Lam đắc ý cười nói.

Bỗng nhiên Triệu Tinh Lam cảm thấy có người hướng về phía mình, sau đó nàng bị đụng một cái khiến cả người lao đảo, Nguyệt Hoa đang đi phía sau không kịp thủ hộ, chỉ có thể vững vàng đỡ lấy nàng.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nguyệt Hoa chỉ sợ trên phố lúc này rối loạn, cho nên vẫn không muốn để Triệu Tinh Lam ra ngoài, xem đi, hiện giờ quả nhiên là bị người khác đụng phải, may mà nàng đỡ kịp, bằng không bị thương thì biết làm sao bây giờ.

“Ta vẫn ổn, cũng chỉ bị người ta va vào một chút, cũng may là có người đỡ, không bị ngã xuống.” Triệu Tinh Lam cười, nói với Nguyệt Hoa.

Nhìn Triệu Tinh Lam không có việc gì, trong lòng Nguyệt Hoa cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng vẫn có chuyện khiến cho nàng cảm thấy bức mình, người kia đụng phải tiểu thư nhà nàng xong lập tức chạy đi, ngay cả một lời xin lỗi cũng không có, thật là không có giáo dưỡng mà.

“Tiểu thư, để nô tỳ đuổi theo người kia lôi hắn trở lại, thật là người vô phép mà.” Nguyệt Hoa tức giận nói xong, còn chưa kịp đuổi theo đã thấy Ninh Mặc Hiền nhanh chân chạy trước.

Vốn dĩ Ninh Mặc Hiền là người tập võ, bước chân nhanh hơn so với người bình thường, cho dù hiện tại mặc trường bào có chút bất tiện, nhưng cũng chỉ cần mấy chục bước đã đuổi kịp người kia, dùng tay kéo lại, người nọ giãy giụa khổ sở nhưng sao có thể thoát được một người biết võ công như Ninh Mặc Hiền cơ chứ?

Nguyệt Hoa thấy Ninh Mặc Hiền đuổi theo có chút giật mình, chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, không ngờ Ninh công tử lại có lòng, cứ vậy đuổi theo người kia. Xem ra việc tiểu thư bị người ta đụng còn khiến Ninh công tử để ý hơn nàng. Vị Ninh thế tử này nàng đã nghe kể qua, cũng coi như là cao nhân trong giới Y học, nhưng hẳn đối với tiểu thư như vậy, có phải là có tâm tư khác với tiểu thư nàng? Nếu thật vậy thì quả là chuyện tốt, tiểu thư tốt như vậy, đáng được người tốt thương yêu.

“Tiểu thư, chúng ta qua đó đi.” Nguyệt Hoa nhìn Triệu Tinh Lam rồi nói.

“Được, chúng ta qua đó. Ninh thế tử cũng thật là, đuổi theo làm gì cơ chứ, người đó chỉ đụng ta chút, cũng không có việc gì, dù sao hiện tại trên phố đông loại người nào cũng có, nếu cứ để ý mấy vấn đề này chẳng phải mệt chết sao?” Triệu Tinh Lam nhìn cách đó không xa, thấy Ninh Mặc Hiền đang giờ người kia lên, cảm thấy có chút buồn cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87-2: Gặp trộm (2)

Từ bao giờ Ninh thế tử lại biến thành người như vậy nhỉ, theo hiểu biết của nàng về hắn, nếu gặp chuyện như vậy có đến tám phần hắn sẽ cười nhẹ bỏ qua, dù sao cũng không phải việc gì lớn, nàng cũng không có bị thương.

“Tiểu thư, người quá tốt bụng rồi, người như vậy vẫn nên dạy dỗ một chút, có việc gặp đụng phải người khác cũng không sao, nhưng họ nên dừng lại hỏi xem người bị đụng có vấn đề gì không. Người nọ như vậy là khiếm nhã, bất lịch sự, không phải người tốt đẹp tử tế gì, vẫn nên có người giúp phụ mẫu hắn dạy dỗ hắn thì hơn.” Nguyệt Hoa vẫn cảm thấy tức giận, cho nên bức mình nói, trong lòng vẫn chưa hết bức, đi về phía tên kia, nàng muốn cho hắn ăn chút khổ sở, tránh để sau này hắn vẫn còn làm việc lỗ mãng như vậy.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến trước mặt Ninh Mặc Hiền, Triệu Tinh Lam cũng không nhìn người đang bị Ninh Mặc Hiền lôi kéo, chỉ cười với

hắn, nói: “Để hắn ta đi thôi, ta cũng không có chuyện gì, không chừng hắn ta có việc gấp mới vội vàng vàng rồi đụng phải ta như vậy.” Die n n da n lqdon

Triệu Tinh Lam biết, hiện tại huyện Sơn Nam không giống với những nơi khác, hỗn loạn hơn nhiều, tình huống này cũng có thể hiểu được, cho nên không định truy cứu vấn đề này.

“Tinh Lam, nàng xem xem hà bao có còn trên người không?” Ninh Mặc Hiên không trả lời mà hỏi ngược lại Triệu Tinh Lam.

Triệu Tinh Lam vội vàng sờ sờ bên hông mình, quả nhiên hà bao đã không thấy đâu, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch, sốt ruột nói: “Không thấy có, bạc trong hà bao mất cũng không sao, nhưng trong đó có miếng ngọc bội mẫu thân để lại cho ta, không thể để mất được!”

Hiện tại ngàn dặm xa cách, thứ để tưởng niệm mẫu thân cũng chỉ có miếng ngọc bội này, nàng không dám đeo trên người, nếu bị người khác chú ý thì không hay chút nào, vậy nên mới để vào trong hà bao, vẫn luôn mang theo, chưa từng cách xa, không ngờ hôm nay hà bao lại bị mất, biết vậy nàng đã để ở nhà, không mang theo thì tốt rồi.

“Vừa rồi nàng không chú ý nên không biết, hắn đụng phải nàng là giả, mục đích chính là để thừa dịp đó lấy đồ của nàng, đúng lúc bị ta nhìn thấy, cho nên mới đuổi theo.” Thì ra trong nháy mắt người đó đụng vào Triệu Tinh Lam, Ninh Mặc Hiên đang ở bên cạnh đã nhìn thấy người đó sờ soạng trên người nàng, sau đó lại nhìn thấy một vật trông như hà bao, lúc đó hắn mới giật mình đoán ra đó là tên trộm cho nên đuổi theo.

“Vậy nghĩ là hà bao vẫn còn?” Triệu Tinh Lam vội vàng hỏi.

“Ừ, có phải cái này không?” Ninh Mặc Hiên lấy chiếc hà bao trong tay tên trộm đưa cho Triệu Tinh Lam rồi nói: “Nếu là đồ quan trọng, nàng nên cất kỹ.”

“Ta biết rồi, về sau sẽ cất cẩn thận, không mang theo bên mình.” Sau khi Triệu Tinh Lam nhận lại được hà bao của mình lập tức giữ chặt trước ngực, bộ dáng như có được vật quý. Cảm giác mất mà tìm lại được quả thực vô cùng tốt, nếu là mất thật, chắc nàng ân hận chết mất. Ziendan

“Tên trộm này, không ngờ lại dám ra tay ngay giữa ban ngày ban mặt.” Nguyệt Hoa như bị chọc tức, tóm lấy tên trộm trong tay Ninh Mặc Hiên nói.

Nhưng ngoài dự đoán, không ngờ tên trộm này lại là một đứa nhỏ, khoảng mười một mười hai tuổi gì đó, quần áo trên người cũ kỹ, trên mặt cũng chồng chất vết thương, trông lại càng bẩn thỉu, khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy đó là một đứa nhỏ đáng thương.

“Nguyệt Hoa, người cũng đừng làm khó nó nữa, nó cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi.” Triệu Tinh Lam thấy bộ dạng đứa nhỏ này rất đáng thương, cho nên kéo tay áo của Nguyệt Hoa nói.

Nguyệt Hoa thấy vậy cũng có chút không đành lòng, năm đó nàng cũng đáng thương như vậy, may mắn gặp được người tốt, được Sầm lão gia đưa về phủ, dưỡng dục thành người, nếu không cũng sẽ không có nàng bây giờ.

“Vâng, tiểu thư.” Mặc dù có chút chần chừ, nhưng cuối cùng Nguyệt Hoa vẫn buông tay ra.

“Tuổi người

còn nhỏ, sao không lo học hành, lại học người ta trộm cắp trên đường hả?” Triệu Tinh Lam nhìn vào mắt đứa nhỏ, nói.

Không hiểu sao, Triệu Tinh Lam vẫn luôn cảm thấy bản chất đứa nhỏ này không xấu. Để đánh giá một con người, phải nhìn vào mắt hắn. Ánh mắt đứa nhỏ này trong suốt, giống như một hồ nước, dù lúc này có chút hoảng loạn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự tinh khiết trong ánh mắt ấy.

Lúc này, chung quanh đã có không ít người tụ lại nhìn Triệu Tinh Lam và tên trộm nhỏ. Vốn tưởng rằng đó là một công tử cầm y ngọc thực tóm được đứa nhỏ nhà nghèo không thả, nghĩ vị công tử này ý thế hiếp người, không ngờ đứa nhỏ lại là một tên trộm, vì vậy người bên ngoài bàn tán sôi nổi không ngừng.

“Vị tiểu thư này, ta thật sự không có ý, ta vốn không phải là người huyện Sơn Nam mà là người huyện Vi An bên cạnh. Do quê nhà gặp lũ lụt, phòng ốc bị hủy hết, ta và mẫu thân không còn chỗ để đi, nghe nói huyện Sơn Nam bị ảnh hưởng nên mới cùng với mẫu thân một đường xin ăn tìm tòi. Không nghĩ đến, mới tới được ba ngày, mẫu thân ta lại đột nhiên đổ bệnh, ta lại không có tiền tìm đại phu, không có cách nào khác đành chạy ra ngoài ăn trộm, nhưng còn chưa có trộm được đã bị người ta tóm lấy đánh.” Lúc này đứa nhỏ đã sợ run lấy bầy, nhưng vẫn cố nói.

Vốn dĩ đứa nhỏ này cho rằng người nó gặp được trông có vẻ gầy yếu, dễ ra tay nên mới dám động thủ, nhưng mới rồi, lúc Triệu Tinh Lam cúi xuống nhìn nó nói, nó vô tình nhìn thấy lỗ tai người kia, vì vậy đoán người nó va phải chính là một nữ tử, cho nên mới nói vậy.

“Tiểu thư, không bằng chúng ta đưa nó đến huyện nha.” Nguyệt Hoa không đành lòng trách phạt nó, nhưng lại cảm thấy nếu ngay từ lúc nó còn nhỏ không được dạy dỗ tử tế, sau này lại càng khó dạy bảo, vì vậy nói.

“Van ngài đừng bắt ta vào đại lao, nếu ta vào đại lao, mẫu thân của ta sẽ không có người chăm sóc.” Đứa nhỏ này thực thông minh, nghe Nguyệt Hoa nói vậy lập tức quỳ xuống dập đầu với Triệu Tinh Lam, đau khổ cầu xin.

“Nhà ngươi không còn ai khác sao? Phụ thân ngươi đâu?” Triệu Tinh Lam ngạc nhiên hỏi, chẳng lẽ phụ thân đứa nhỏ đã chết? Nếu vậy, hoàn cảnh của nó cũng thực đáng thương.

Không nghĩ tới, đứa nhỏ nghe Triệu Tinh Lam nói vậy, khuôn mặt lại lộ vẻ thương tâm, một lúc lâu sau mới nói: Diee~n~DDa~nLee^Quy,DDoon “Mẫu thân ta nói, lúc ta còn nhỏ phụ thân đã lên Kinh dự thi, khi đó còn bảo đợi thi đỗ sẽ trở lại đón ta và mẫu thân, nhưng mẫu thân đợi mười năm vẫn không thấy phụ thân trở lại.”

Triệu Tinh Lam không ngờ chuyện lại như vậy, phụ thân đứa nhỏ này vừa đi đã là mười năm, nếu không phải đã chết thì nghĩa là ở Kinh thành đã sớm vui vẻ với người mới, quên mất thê nhi ở quê nhà.

“Mẫu thân ngươi không tính đi tìm hấn sao?” Ninh Mặc Hiên đột nhiên hỏi.

“Mẫu thân nói, phụ thân bảo chỉ cần hấn thi đỗ, nhất định sẽ trở lại, cho nên không cần đi tìm, nhưng ta biết, chẳng qua mẫu thân lo sợ cho nên không dám đi.” Lúc này, bộ dạng đứa nhỏ lại có chút thâm trầm, giống như một ông cụ non.

“Lo sợ? Lo sợ cái gì?” Nguyệt Hoa có chút không rõ, hỏi lại.

“Sợ phụ thân đã không còn trên đời, cũng sợ phụ thân đã không còn quan tâm đến bọn ta nữa.” Đứa nhỏ nói xong, trên mặt có chút lệ quang. Dù là tình huống nào, đó đều không phải mong muốn của mẫu thân nó, cho nên trong lòng mẫu thân nó vẫn hy vọng phụ thân không thi đỗ cho nên chưa trở lại, chờ bao giờ thi đỗ sẽ trở lại đón bọn họ. Mười năm nay, mẫu thân nó vẫn bám vào niềm tin này để mà sống, nhưng hiện giờ mẫu thân bệnh nặng, nó thật hy vọng phụ thân có thể từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt nó.

Triệu Tinh Lam cảm thấy đứa nhỏ này rất thông minh, nếu như không bị ảnh hưởng của đột thiên tai này, có lẽ cũng sẽ không làm ra hành động như vậy, cho nên nói: “Thôi, Nguyệt Hoa, chúng ta cũng không cần phải đưa nó đến huyện nha nữa, đứa nhỏ này cũng chỉ vì nghĩ đến mẫu thân nên mới nghĩ ra hạ sách này.”

“Vâng!” Trên mặt Nguyệt Hoa vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra lại là người giàu tình cảm. Nghe đứa nhỏ nói mẫu thân bệnh mà không có tiền đi khám đại phu, cho nên quay sang nói với Triệu Tinh Lam: “Tiểu thư, nếu mẫu thân nó bệnh, nô tỳ cùng nó về xem chút.”

“Như vậy cũng được, ta và Ninh thế tử chờ ngươi ở Túy Tiên lâu. Đi nhanh về nhanh, dù cho bệnh gì, ngươi xem xong rồi về tìm chúng ta.” Triệu Tinh Lam gật đầu nói.

“Ninh thế tử, lúc nô tỳ không có mặt, phiên Thế tử chăm sóc tiểu thư nhà nô tỳ.” Nguyệt Hoa dám yên tâm rời khỏi là bởi vì nàng biết Ninh Mặc Hiên sẽ chăm sóc thật tốt cho tiểu thư nhà nàng, có khi còn cẩn thận hơn nhiều so với nàng.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho tiểu thư nhà ngươi gặp chuyện gì.” Ninh Mặc Hiên vô cùng thích nha đầu tần trách này, cho nên cười nói.

Nguyệt Hoa cũng không trả lời nữa, chỉ kéo đứa nhỏ đứng lên, nói: “Hiện giờ mẫu thân ngươi đang ở đâu? Ngươi dẫn ta qua đó, ta xem bệnh cho nàng.”

“Ngươi biết xem bệnh? Còn nguyện ý xem bệnh cho mẫu thân ta? Ta không có bạc cho ngươi đâu.” Đứa nhỏ ngạc nhiên nhìn Nguyệt Hoa nói.

“Đúng vậy, ta cũng không cần bạc, chỉ giúp xem xem mẫu thân ngươi bị sao thôi, sau đó ta sẽ cho ngươi bạc để bốc thuốc.” Nguyệt Hoa kiên nhẫn nói.

Đứa nhỏ nghe vậy không khóc nữa, mỉm cười, vội vàng cảm ơn Triệu Tinh Lam và Ninh Mặc Hiên, sau đó mang theo Nguyệt Hoa đi về phía bên kia đường.

“Xem ra đứa nhỏ này lại là người hiểu tri thức lễ nghĩa, có vẻ như đã được dạy dỗ đoàng hoàng, không phải xuất thân gia đình bình thường.” Ninh Mặc Hiên suy nghĩ rồi nói.

“Đúng vậy, chỉ tiếc trận lũ này khiến hấn phải cùng mẫu thân xa xứ,飄 bạt khắp nơi.” Triệu Tinh Lam cũng cảm thấy thương tiếc đứa nhỏ này: “Cũng không biết Nguyệt Hoa có thể chữa khỏi bệnh cho mẫu thân nó không nữa, nếu có thể trị hết bệnh thì thật tốt, chỉ sợ bệnh đã lâu, khó chữa trị.”

“Trên đời này người đáng thương rất nhiều.” Ninh Mặc Hiên nói, sau đó cũng không để cho Triệu Tinh Lam tiếp tục chủ đề này nên lại nói tiếp: “Hiện giờ ta cũng rất đáng thương đó, bụng đã réo liên tục rồi.”

“Vậy chúng ta nhanh đến tửu lâu tế miếu ngũ tạng ngươi thôi.” Nghe Ninh Mặc Hiên nói vậy, Triệu Tinh Lam cũng không muốn nói iếp chuyện vừa rồi, chỉ cười cười nói với Ninh Mặc Hiên.

“Tốt.” Ninh Mặc Hiên nói xong lập tức đi trước dẫn đường tiến vào Túy Tiên lâu. diendan

“Túy Tiên lâu này cũng chỉ là một tửu lâu nhỏ ở huyện Sơn Nam, đương nhiên không thể so được với những tửu lâu sa hoa khác, nhưng nó cũng có một số điểm mà các quán rượu ở Kinh thành không sánh được.” Triệu Tinh Lam vừa đi vừa nói với Ninh Mặc Hiên.

“Có thể để cho Tinh Lam khen ngợi như vậy thì nơi đây hẳn là có đồ gì tốt rồi.” Ninh Mặc Hiên cười nói. Hấn cảm thấy thật tò mò, không hiểu Triệu Tinh Lam đã trải qua cuộc sống như thế nào ở huyện Sơn Nam này, hấn nhớ trước kia từng nghe người ta nói, nữ nhi Triệu gia được nuôi dưỡng trong khuê phòng, không ra cửa trước, không bước cửa sau, vì sao đến huyện Sơn Nam này lại có nhiều biến hóa như vậy? Nữ nhi cũng có thể tùy ý ra ngoài sao? Nếu không thì một nữ nhi như nàng làm sao lại có thể biết những chuyện về tửu lâu trà quán như vậy?

Làm sao Ninh Mặc Hiên có thể biết, từ khi đến huyện Sơn Nam này, đây là lần đầu tiên Triệu Tinh Lam ra cửa, nàng có thể biết tình hình bên ngoài, tất cả đều nhờ đám nha đầu bên cạnh. Huyện Sơn Nam này có thứ gì, chỉ cần có thể mang về, cơ bản đều được Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh mang đến cho Triệu Tinh Lam xem thử. Cho nên, dù không ra ngoài, nhưng Triệu Tinh Lam lại nắm rõ mọi đặc điểm của huyện Sơn Nam.

Chương 88: Hoa quế khắp nơi (1)

Làm sao Ninh Mặc Hiền có thể biết, từ khi đến huyện Sơn Nam này, đây là lần đầu tiên Triệu Tinh Lam ra cửa, nàng có thể biết tình hình bên ngoài, tất cả đều nhờ đám nha đầu bên cạnh. Huyện Sơn Nam này có thứ gì, chỉ cần có thể mang về, cơ bản đều được Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh mang đến cho Triệu Tinh Lam xem thử. Cho nên, dù không ra ngoài, nhưng Triệu Tinh Lam lại nắm rõ mọi đặc điểm của huyện Sơn Nam.

“Chẳng lẽ suốt dọc đường đến đây Ninh thế tử không nhận thấy huyện Sơn Nam này có một thứ có rất nhiều hay sao? Có thể nói là khắp nơi đều có.” Triệu Tinh Lam cười xinh đẹp nói.

“Hoa quế?” Ninh Mặc Hiền suy nghĩ một chút, rồi chợt nói. Từ khi tới huyện Sơn Nam này, thứ gây ấn tượng lớn nhất đó chính là khắp nơi đều đầy mùi hoa quế, ngay trên đường phố, khắp nơi cũng đều là hoa quế đang nở rộ.

Triệu Tinh Lam cười, nói: “Ninh thế tử mới đến có lẽ không biết, huyện Sơn Nam này thứ thừa thãi nhất chính là hoa quế, hoa quế nơi đây lớn hơn so với các địa phương khác, có thể nói hoa quế chính là đặc điểm đặc trưng của huyện Sơn Nam”

“Hoa quế là thứ tốt, những năm nay ta học y nên hiểu rõ. Hoa quế còn được gọi là hoa mộc, đan quế, nham quế, cửu lý hương, kim túc. Cây quế còn được gọi là Tiên thụ, Nguyệt quế, Hoa trung nguyệt lão. Gồm Kim quế, Ngân quế, Đan quế và Quế tứ quý. Hoa quế có vị đắng, có thể làm thuốc, trừ hàn, tiêu đờm, hoạt huyết, tán úr, là đồ tốt dùng trong y dược. Huyện Sơn Nam này dù không coi là địa linh nhân kiệt, nhưng hoa quế nơi đây quả đúng là khó có được.” Die,n da,nLe:Quy;don Ninh Mặc Hiền cười nói. (Đoạn về hoa quế này mình chém nhé, không hiểu lắm nên search trên google thôi)

“Hoa quế này đúng là đồ tốt, Ninh thế tử là y giả, đương nhiên sẽ nhìn dưới góc độ y thuật mà nói, Tinh Lam không hiểu y thuật nhưng cũng biết, hoa quế có rất nhiều tác dụng, rất nhiều địa phương có những đặc sản liên quan đến hoa quế.” Triệu Tinh Lam cười, nói.

“Vậy không bằng Tinh Lam tiểu thư hãy nói cho ta biết đi.” Có thể nghe Triệu Tinh Lam nói chuyện, đó là một sự hưởng thụ, do vậy mặc dù biết hoa quế có rất nhiều công dụng, nhưng Ninh Mặc Hiền lại muốn nghe Triệu Tinh Lam nói lại lần nữa.

“Ví dụ như Túy Tiên lâu này, gọi là Túy tiên đương nhiên là bởi vì có liên quan đến rượu, thứ khiến Túy Tiên lâu nổi tiếng nhiều năm chính là Túy Tiên lâu nhất tuyệt - Rượu hoa quế.”

“Rượu hoa quế? Ta có nghe nói qua, nhưng chưa từng uống qua, không biết hương vị như thế nào, nhưng có thể để cho nàng khen như vậy, hương vị chắc chắn rất tốt, hôm nay ta cũng nên thưởng thức một phen.” Chỉ cần là thứ Triệu Tinh Lam thích, Ninh Mặc Hiền cảm thấy bản thân chắc hẳn cũng sẽ thích, ít nhất cũng sẽ nếm thử xem sao.

“Rượu hoa quế này dùng Kim quế nở nhiều vào mùa thu làm nguyên liệu chính, kết hợp với rượu đế Trần Nhưỡng mà thành. Có màu vàng sáng, hương thơm ngào ngạt, chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, có lẽ Ninh thế tử sẽ thích.” Triệu Tinh Lam rất thích vị chua chua ngọt ngọt vừa miệng của rượu hoa quế, cho nên, theo ý nàng, thức tốt như vậy, đương nhiên cũng sẽ được Ninh Mặc Hiền yêu thích.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến bên trong quán rượu, sớm có tiểu nhị tiến lên tiếp đón.

“Chỗ ngồi gần cửa sổ ở trên lầu còn không?” Triệu Tinh Lam tiến lên hỏi.

“Vị tiểu ca này, chỗ đó vẫn còn. Xin mời hai vị lên lầu.” Tiểu nhị cảm thấy kỳ quái, vào thời điểm này, vị trí ngồi cạnh cửa sổ sẽ thấy rất nhiều thứ không hay, vì vậy nhiều người đều chọn vị trí ngồi cách xa cửa sổ, thế nào mấy vị này lại không như vậy? Lee^q uyyDoo^nn Nhưng người ta là khách, là đại gia, dù họ muốn ngồi chỗ nào, chỉ cần có thể ngồi, hẳn tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

“Làm phiền tiểu ca dẫn đường.” Triệu Tinh Lam nói.

Tiểu nhị mang theo Triệu Tinh Lam và Ninh Mặc Hiền lên lầu, mặc dù hiện tại Túy Tiên lâu vẫn mở cửa làm việc, tiếp đón khách nhân, nhưng có thể thấy rõ ràng là có bị ảnh hưởng, lượng khách ít hơn khá nhiều, trên lầu có hơn mười bàn, nhưng khách nhân dường như không có.

“Tiểu nhị ca, hôm nay có vẻ ít khách nha, trông có chút quanh quế.” Triệu Tinh Lam giống như vô tình hỏi. Nàng nhớ rõ trước đây khi nghe người ta nói về Túy Tiên lâu lúc nào cũng là khách nhân đầy sảnh, tới chậm ngay cả chỗ ngồi cũng không có, hiện giờ bọn nàng tới cũng không tính là sớm, nhưng người đến cũng chỉ lác đác vài người.

“Vị tiểu gia này nói đúng, hiện tại cũng chẳng có mấy người đến đây dùng bữa, trên đường đến đây các vị cũng thấy đó, khắp nơi đều là người, cũng không biết lúc nào sẽ xảy ra rối loạn, cho nên nếu có thể an ổn ở nhà thì người ta vẫn chọn an ổn ở nhà, không muốn tùy ý ra ngoài để rồi gặp tai vạ.” Tiểu nhị vừa nói vừa bĩu môi, chỉ về phía ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay tửu lâu buôn bán không tốt, lão bản than thở cả ngày, chỉ e không đến hai tháng nữa sẽ phải đóng cửa về nhà, may mắn là nơi đây không

gặp phải thiên tai, nhưng tình hình hiện tại xem chừng cũng không ổn. Nghĩ đến điều này, trên mặt tiểu nhị cũng không giữ được nét cười nữa.

Triệu Tinh Lam và Ninh Mặc Hiên thấy sự biến hóa trên nét mặt tiểu nhị cũng đoán được là do đâu, hai người liếc mắt nhìn nhau, Triệu Tinh Lam nói: “Phiền tiểu nhị ca mang mấy món chiêu bài của các người và một bình rượu hoa quế lên cho chúng ta.”

“Vâng, trước đó ta xin được giới thiệu cho hai vị một chút về những món chiêu bài của tiệm chúng ta.” Tiểu nhị cười nói.

“Người nói đi, chúng ta nghe đây.” Ninh Mặc Hiên gật đầu nói. le@quy:don

Cũng không biết từ lâu này có đồ tốt gì, nghe một chút cũng không tồi.

“Tiểu điểm có hoa quế nấu củ từ, chè bí đỏ hoa quế, hoa quế gạo nếp ngó sen, cá hấp hoa quế, gà nướng hoa quế. Nếu cảm thấy ngán thì có cháo hoa quế, một chén nhỏ là vừa đủ. Nếu thích đồ ngọt, chúng tôi có bánh dẻo đậu xanh hoa quế, cao hoa quế thủy tinh, cao hoa quế ngọt. Cuối cùng quan trọng nhất chính là rượu, tiệm chúng tôi có rượu hoa quế trăm năm nổi tiếng, đã đến đây thì không thể không thưởng thức.” Tiểu nhị này được cái lanh lợi, cười cười giới thiệu với hai người những món chiêu bài của tiệm.

“Nghe có vẻ cũng không tệ, như vậy đi, mấy món đồ đều mang lên hết đi.” Ninh Mặc Hiên nghĩ một chút, bản thân hẳn không thích đồ ngọt, nhưng Triệu Tinh Lam là nữ hài tử, hẳn là sẽ thích, vì vậy nói.

“Nhưng, các ngài chỉ có hai người, sao có thể ăn nhiều như vậy?” Tiểu nhị nghĩ nghĩ, hiện giờ bên ngoài tiếng kêu than vang dậy khắp nơi, lương thực không thể lãng phí được nha. Thực ra suy nghĩ của tiểu nhị rất đơn thuần, hẳn chỉ cảm thấy không nên lãng phí dù chỉ là một chút lương thực, hơn nữa hiện tại vật giá leo thang, giá đồ ăn trong tiệm cũng tăng cao chóng mặt, có thể nói là vô cùng đắt đỏ, mặc dù hai người này trông có vẻ không phải người nghèo, không thiếu chút bạc này, nhưng rốt cuộc vẫn là thời buổi rối loạn nha.

“Không có việc gì, ăn không hết thì gói lại mang về.” Ninh Mặc Hiên cười cười, nói.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88-2: Hoa quế khắp nơi (2)

“Vậy thì tốt, hiện giờ thức ăn rất đắt, có thể không lãng phí thì đừng lãng phí. Thoạt nhìn hai vị có vẻ xuất thân gia đình giàu có, nhưng vẫn nên tiết kiệm một chút mới đúng.” Tiểu nhị nói thêm.

“Tiểu nhị này thật là, có khách tới cửa, không ngờ lại còn khuyên khách chọn ít món, đoán chừng trưởng quỹ mà biết được, sẽ đuổi việc người đó.” Trong lòng Triệu Tinh Lam vô cùng đồng ý với ý kiến của tiểu nhị, nhưng vẫn trêu ghẹo nói.

“Hai vị gia, là tiểu nhân lắm mồm.” Tiểu nhị vội vàng xin lỗi.

“Thôi, ta —— uhm, vị tiểu hung đệ này của ta cũng chỉ là nói đùa thôi, người không cần phải để ý, cứ chuẩn bị đồ mang lên đi.” Ninh Mặc Hiên cười cười, nói.

“Hai vị gia xin chờ một chút, ta đi chuẩn bị.” Nói gì thì nói, hiện tại hẳn vẫn còn là tiểu nhị nơi này, nên tận tâm tận lực cho công việc thì hơn, nếu để Đông gia nghe được những lời vừa rồi của hắn thì thật không ổn, nhưng xem ra hai vị cũng không phải người nhiều chuyện, chắc sẽ không nói lại cho Đông gia. Tiểu nhị như một làn khói, vội vàng vàng xuống lầu.

“Xem ra hiện tại huyện Sơn Nam này cũng không dễ dàng, một tửu lâu lớn như vậy mà lại tiêu điều như thế này.” Ninh Mặc Hiên nhìn chung quanh rồi nói. Mọi thứ trong tửu lâu này đều là thượng thừa, cho dù ở Kinh thành cũng không coi là quá kém, nhưng hiện tại lại rơi vào tình trạng như vậy, có thể tưởng tượng được những địa phương gặp thiên tai kia đã trở thành cái dạng gì rồi.

“Quả thật là không dễ dàng gì nên ta mới để cho Nguyệt Hoa đưa ra ngoài xem một chút. Ninh thế tử, hiện tại ta đang lo lắng một vấn đề, nơi này có nhiều người từ vùng dịch bệnh đến, chỉ e mang theo bệnh dịch tới đây, nếu tạo thành dịch bệnh thật, dân chúng huyện Sơn Nam chẳng phải sẽ gặp họa sao?” Triệu Tinh Lam nói ra những lo lắng trong lòng, mặc dù Nguyệt Hoa hiểu được y thuật nhưng cũng chỉ có hạn, nhưng Ninh Mặc Hiên lại khác, trên đời này số người có y thuật vượt qua hẳn không có bao nhiêu. Nếu như hắn ra tay, vấn đề có thể được giải quyết một cách dễ dàng.

“Lần này ta đến huyện Sơn Nam cũng vì chuyện này, Hoàng thượng đã hạ chiếu chỉ triệu tập một nửa thái y đến các khu vực gặp nạn, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp khống chế tình hình dịch bệnh tại các khu vực gặp nạn, thiết nghĩ có lẽ ảnh hưởng cũng không quá lớn.” Ninh Mặc Hiên nhìn khuôn mặt nhu hòa của Triệu Tinh Lam, không khỏi cảm thán lần nữa, đây là dạng nữ hài tử gì lại có thể nghĩ đến những thứ này, nếu không phải là người có tấm lòng trắc ẩn, làm sao có thể nghĩ cho những người không quen biết như vậy?

“Vậy thì thật tốt.” Triệu Tinh Lam thật lòng vui vẻ nói.

“Tinh Lam, sau này có thể gọi nàng như vậy được không? Cứ gọi tiểu thư, tiểu thư mãi có chút không tự nhiên, chúng ta quen biết cũng được một thì

gian dài rồi, xưng hô thoải mái một chút thì hơn.” Lúc nói lời này, Ninh Mặc Hiên có chút không tự nhiên, chỉ sợ Triệu Tinh Lam không đồng ý.

“Được, muội cũng cảm thấy không được tự nhiên, về sau muội gọi huynh là Ninh đại ca được không?” Triệu Tinh Lam sáng khoải đồng ý.

Đương nhiên là Ninh Mặc Hiên vô cùng vui vẻ, vội vàng gật đầu nói: “Tốt, như vậy không có vẻ xa lạ, hai nhà chúng ta vốn là thế giao, muội gọi ta là đại ca cũng hợp lý.”

“Đã vậy thì cứ quyết định như vậy đi.” Triệu Tinh Lam cười ngọt ngào nói: “Đại ca.”

“Một lời đã định, Lam nhi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, tiểu nhị đã mang rượu và thức ăn lên.

“Hai vị từ từ thưởng thức!”

“Đại ca, thưởng thức một chút mấy món đặc sắc của huyện Sơn Nam chúng ta đi, dù sao cũng không giống đồ ở Kinh thành nha. Muội thích những thứ này, chắc đại ca cũng sẽ thích thôi.” Triệu Tinh Lam nhìn một bàn đầy thức ăn, mướt miết cũng muốn nhỏ xuống rồi.

Ninh Mặc Hiên cung chiêu gấp cho nàng một gấp thức ăn, nói: “Xem xem bộ dạng muội lúc này có khác nào mèo tham ăn, mau ăn đi.”

Ngay sau đó, Ninh Mặc Hiên cũng nghĩ đến, hiện giờ tình huống của Triệu Tinh Lam không giống trước kia, phụ thân nàng chỉ là một Huyện lệnh nhỏ, trong nhà lại nhiều người như vậy, đương nhiên là không thể cảm y ngọc thực như xưa, nàng phải chịu khổ rồi, chờ sau này hắn trở về, phải nghĩ biện pháp đưa nàng hồi Kinh mới được, thứ nhất là để nàng có thể trôi qua tốt hơn, thứ hai là để Sầm đi có người bầu bạn.

“Đại ca, huynh cũng ăn đi, đừng khách khí.” Triệu Tinh Lam cười, nói với Ninh Mặc Hiên.

Nhìn Triệu Tinh Lam ăn uống ngon lành, Ninh Mặc Hiên cũng cảm thấy rượu và thức ăn này ngon miệng, vì vậy cười cười gấp lên ăn thử, quả nhiên rất ngon, khó trách nha đầu này thích đến vậy. Rượu hoa quế thơm nồng, bên cạnh lại có khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng, quả thật là ông trời thiên vị hẳn mà (Đoạn này mình chém nhá, bản cv khó hiểu thế nào ý).

Ninh Mặc Hiên lắc nhẹ ly rượu hoa quế, sau đó nhấp một nhúm.

“Thực ra rượu hoa quế thích hợp cho nữ hài tử uống..., đối với thân thể rất có lợi. Có điều rượu này cũng đã ủ được năm năm, đúng là khó có được, lúc ta về, phải mang theo một chút mới được.”

“Đại ca thích là tốt rồi, nếu lần này dân chúng huyện Sơn Nam không có việc gì, muội tặng đại ca mấy thùng.” Triệu Tinh Lam hào phóng nói.

“Một lời nhất ngôn cửu đỉnh.” Ninh Mặc Hiên thích nhìn thấy một Triệu Tinh Lam như vậy. “Chẳng qua ta có chút tò mò, muội quan tâm đến chuyện này như vậy, phải chăng là vì Triệu đại nhân là quan phụ mẫu huyện Sơn Nam sao?”

“Cái này không liên quan, chẳng qua là muội từng nghe cữu cữu nói, mười năm trước từng có một lần thiên tai như vậy, khi đó người chết đói khắp nơi, muội không muốn địa phương xinh đẹp nhiều hoa quế này bị hủy nên mới muốn quan tâm, không liên quan đến việc quan phụ mẫu nơi này là ai.” Triệu Tinh Lam lắc đầu nói, việc này làm sao lại có quan hệ cùng phụ thân nàng đây? Chẳng lẽ nếu phụ thân không phải là quan phụ mẫu nơi này, nàng có thể trở mặt nhìn bọn họ chết sao?

“Sau mỗi lần thiên tai đều là tiếng kêu than dậy trời đất, lần này, nơi đây cũng không biết có bao người bị trôi vùi trong dòng nước lũ, bao nhiêu người phải bỏ xứ tha hương, chôn thân nơi đất khách.” Mặc dù hiện tại nói chuyện này có chút không phù hợp nhưng Ninh Mặc Hiên vẫn nói.

“Đúng vậy, những cái khác không nói, ngay trong Triệu gia, mấy ngày nay cũng không dễ sống, vật giá leo thang, sinh hoạt trong nhà cũng vì thế mà giảm xuống không ít. Dd/le/quy/don Hiện tại nói gì thì nói, phụ thân muội cũng là Huyện lệnh, vậy mà cuộc sống còn như vậy, không biết người khác sống sao nữa.” Triệu Tinh Lam nghĩ thôi cũng cảm thấy những người này đáng thương, mấy lời tiểu nhị nói lúc trước cũng không phải không có đạo lý, hiện giờ gạo trắng quý như trân châu, không thể lãng phí được, nếu người lãng phí thì người khác sẽ phải chết đói.

Hai người vừa nói xong thì nghe thấy âm thanh ồn ào ầm ĩ từ dưới lầu truyền lên.

“Đại ca, muội xuống coi một chút.” Triệu Tinh Lam nghe thấy phía dưới có tiếng người kêu khóc, lập tức đứng dậy đi ra xem.

“Muội đừng đi, để cho tiểu nhị đi nghe ngóng một chút là được.” Ninh Mặc Hiên không yên tâm để cho Triệu Tinh Lam một mình đi xuống nên nói.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-3: Hoa quế khắp nơi (3-end)

“Vậy cũng được.” Tình Lam thấy vậy cũng đứng, nàng có xuống đó xem thì cũng chỉ biết được một chút mà thôi, vẫn nên để tiểu nhị tìm hiểu một chút xem có chuyện gì xảy ra rồi tính, vì vậy cho gọi tiểu nhị đến.

“Nha đầu bên cạnh muội lúc nãy thoát nhìn có vẻ không tệ, có thể tin tưởng, hơn nữa nàng ta biết võ công thì phải.” Ninh Mặc Hiền nhìn Triệu Tình Lam, sau đó nói tiếp: “Trước kia lúc ta đến phủ muội, hình như chưa thấy qua nàng ta.”

“Nàng ấy là người ngoại tử mẫu ban cho muội trước khi đến huyện Sơn Nam này, đương nhiên là toàn tâm toàn ý đối tốt với muội rồi.” Đối với việc này Triệu Tình Lam rất tự tin, nàng tin tưởng tuyệt đối, ngoại tử mẫu sẽ không đưa nha đầu không tốt cho nàng.

“Khó trách, nàng ta thấy ta nhưng lại không thấy lạ, thì ra là người Khánh quốc công phủ.” Ninh Mặc Hiền hiểu rõ, nói.

“Nguyệt Hoa không chỉ biết võ công, nàng còn hiểu một chút về y thuật, nhưng không sâu. Hôm nay muội nang theo nàng ra ngoài chính là để xem một chút xem có người nhiễm bệnh hay không. Mặc dù không nhất định sẽ giúp được gì, nhưng cũng coi như là đã cố gắng.” Triệu Tình Lam đang nói thì thấy tiểu nhị đi lên.

“Không biết hai vị gia cho gọi tiểu nhân tới là có chuyện gì?” Tiểu nhị hỏi.

“Phía dưới kêu khóc là có chuyện gì vậy?” Ninh Mặc Hiền hỏi.

“Bẩm hai vị, phía dưới có người đói đến ngất xỉu, cho nên mới kêu khóc.” Mặc dù lúc nói chuyện, trên mặt tiểu nhị có chút thương hại, nhưng có thể nhìn ra, hẳn đã thường xuyên thấy chuyện này nên cũng không còn chấn kinh nữa.

Triệu Tình Lam nghe vậy chỉ thời dãi, sau đó nói: “Ngươi bung những đồ ăn trên bàn này xuống cho hắn đi, cũng không thể trơ mắt nhìn người khác chết đói được.”

“Vị tiểu gia này, thứ cho tiểu nhân lăm mồm, bên ngoài nhiều nạn dân như vậy, đừng nói là một bàn thức ăn này của ngài, ngay cả toàn bộ đồ ăn trong tủ lâu này cũng không thể cứu giúp hết nổi, quan trọng nhất vẫn là trợ giúp của triều đình với đợt thiên tai này thôi.” Tiểu nhị không tán thành hành động của Triệu Tình Lam, có thể cứu được một người, nhưng còn những người khác thì sao? Hiện tại vẫn chưa là gì, chỉ sợ hai ngày nữa nạn dân sẽ càng nhiều, không chừng đến lúc đó tủ lâu này cũng phải đóng cửa ngừng buôn bán.

“Thôi, nếu các ngươi có cháo trắng, thì bung một chén cho mấy người đói đến ngất xỉu bên ngoài đi, sau đó tính tiền cho ta.” Ninh Mặc Hiền nhú mày nói. Dien|dann: Lê;quý-đôn

“Được, chuyện này tiểu nhân làm giúp ngài.” Tiểu nhị nói xong lập tức chạy nhanh như một làn khói xuống lầu.

“Ninh đại ca, chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?” Triệu Tình Lam cảm thấy thực đau lòng, một bàn mỹ thực trước mắt nhưng không còn hứng ăn uống nữa.

“Lam nhi, tiểu nhị nói đúng, chuyện này vẫn phải để triều đình ra mặt mới có thể giải quyết, nếu chỉ bằng sức của một mình muội thì không thể giúp được gì, hôm nay chúng ta có thể cho những người đói đến xỉu kia một chén cháo trắng cũng đã là tận tâm rồi. Còn những chuyện sau đó muội không cần phải nghĩ đến, đó là việc của phụ thân muội.” Ninh Mặc Hiền cầm tay Triệu Tình Lam nói.

“Phụ thân muội vẫn rất tận tâm, vội vàng an trí nạn dân, nhưng người lại không nghĩ đến vấn đề ôn dịch có thể xảy ra, cũng không biết rằng điều quan trọng nhất chính là khống chế vật giá leo thang, nếu không những người dân chịu thiên tai này dù có tiền cũng chẳng thể mua được. Đã vậy phụ thân còn không chịu nghe người khác khuyên bảo, muội cũng đã nói với phụ thân, nhưng người không nghe, nên muội chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.” Lúc nói những lời này, Triệu Tình Lam có chút bất đắc dĩ.

“Muội đừng lo lắng, Triệu đại nhân không nghĩ đến, nhưng trên triều có người khác nghĩ đến. Muội cứ an tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Ninh Mặc Hiền không muốn nhìn thấy Triệu Tình Lam lo lắng, vì vậy nói.

“Gặp đại ca muội an tâm rồi.” Triệu Tình Lam rất tin tưởng Ninh Mặc Hiền có thể giải quyết những chuyện này.

“Ừ, muội là một nữ hài tử, vẫn nên để cho bọn ta bảo vệ muội, mà không phải là muội lao tâm khổ tứ đi giải quyết những vấn đề này. Lam nhi, sau này muội hãy an ổn ở lại trong phủ, đừng ra ngoài chạy loạn nữa.”

Ninh Mặc Hiền lo lắng Triệu Tình Lam sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy cẩn thận dặn dò nàng.

“Tiểu thư!” Triệu Tình Lam còn chưa kịp trả lời Ninh Mặc Hiền thì thấy Nguyệt Hoa đứng ở phía cầu thang gọi.

“Nguyệt Hoa, ngươi đã trở lại? Đã coi bệnh cho mẫu thân đứa nhỏ kia chưa? Bệnh của nàng ta có nghiêm trọng hay không? Ngươi đã kê đơn cho nàng ta chưa?” Triệu Tình Lam hỏi một tràng, sau đó còn không quên nói: “Ngươi đi một chuyến vất vả rồi, lại đây ăn chút gì đi, hiện giờ trong phủ chúng ta cũng hiếm khi có được đồ ngon như vậy, đã ra ngoài cũng nên tự khao mình một chút.”

Triệu Tình Lam nói một hồi lâu, nhưng Nguyệt Hoa vẫn không đi về phía nàng, chỉ đứng cách nàng xa xa rồi nói: “Tiểu thư, nô tỳ đã đi coi rồi, nhưng cuối cùng vẫn chậm, không cứu được nàng ta.”

Triệu Tình Lam nghe xong cảm thấy chán nản, đang yên đang lành vậy mà cứ như vậy chết đi, không biết sau này còn có bao nhiêu người vì vậy mà mất mạng nữa.

“Thôi, đây cũng là mệnh, nếu đã vậy, chúng ta cũng không nên nghĩ nhiều nữa, Nguyệt Hoa, ngơoi qua đây dùng bữa với chủ tử ngơoi đi.” Ninh Mặc Hiên nghĩ nghĩ, có Nguyệt Hoa ở đây, có lẽ nha đầu Triệu Tình Lam có thể bớt suy nghĩ linh tinh, ăn nhiều thêm một chút.

“Ninh thế tử, tiểu thư, nô tỳ không tới đâu, nô tỳ hoài nghi, có lẽ người vừa rồi nô tỳ đến xem mắc bệnh dịch.” Nguyệt Hoa không đi lên phía trước, chỉ đứng ở chỗ cũ rồi nói với Triệu Tình Lam. Lee^q uyyDoo^nn

Nghe Nguyệt Hoa nói vậy, Triệu Tình Lam còn chưa kịp phản ứng, Ninh Mặc Hiên đã nói: “Nguyệt Hoa, trước tiên ngơoi đi tìm tiểu nhị, bảo hắn lấy cho ngơoi một chậu nước, cẩn thận rửa sạch tay, sau đó trở về thay y phục. Sau đó dùng nước sôi nấu y phục thay ra, cẩn thận trừ độc.”

“Nguyệt Hoa, làm theo những lời đại ca nói đi.” Triệu Tình Lam thấy Nguyệt Hoa có chút chần chờ, cho nên vội vàng nói.

Nguyệt Hoa thấy tiểu thư nhà nàng nói vậy, lúc này mới đi xuống, một lát sau lại đi lên.

“Nguyệt Hoa, chỗ đó còn có người khác có triệu chứng tương tự như vậy không?” Lúc này, Ninh Mặc Hiên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nếu là dịch bệnh, chắc chắn sẽ không chỉ có một người nhiễm.

“Có, chỗ đó có mấy người cũng có triệu chứng như vậy, nô tỳ đã hỏi qua, bọn họ đều đến từ một nơi, kết bạn cùng đi đến đây.” Lúc trước Nguyệt Hoa cũng có nghi ngờ nên hỏi thăm không ít.

“Đại ca, nếu không phải chỉ có một người nhiễm, vậy nên xử lý thế nào? Những người này lại di chuyển khắp nơi, không biết có lây cho người khác hay không nữa.” Triệu Tình Lam có chút không biết phải làm sao, quay sang hỏi Ninh Mặc Hiên. %D*Đ*Le*Quy*Đon% Vốn vừa rồi còn nghĩ mọi chuyện vẫn tốt, giờ thực sự gặp chuyện lại không biết phải giải quyết thế nào.

“Không có việc gì, muội an tâm đi, lát nữa muội về nhà cùng Nguyệt Hoa đi, ta trở lại trạm dịch, nếu có việc gì thì để Nguyệt Hoa đến tìm ta. Nguyệt Hoa, ngơoi chỉ cho ta chỗ ngơoi vừa đến, ta qua đó xem một chút.” Ninh Mặc Hiên vỗ vai Triệu Tình Lam nói.

Sau đó Ninh Mặc Hiên lập tức đi xuống lầu, Triệu Tình Lam thấy vậy cũng muốn đi theo nhưng lại bị Ninh Mặc Hiên ngăn lại.

“Muội cứ an tâm ở lại trong phủ, thời gian này tạm thời không gặp nhau, ta sẽ xử lý tốt mọi việc, sẽ không để muội phải lo lắng. Nhưng muội nhất định không được tới đây, ta sợ muội sẽ bị lây.”

Sau đó Ninh Mặc Hiên giống như chợt nhớ ra điều gì, lại nói tiếp với Triệu Tình Lam: “Lam nhi, sau khi về nhà muội nhớ phải cẩn thận vệ sinh khắp người, đứa bé vừa nẩy muội đừng phải có lẽ cũng đã nhiễm bệnh, chỉ là chưa biểu hiện ra mà thôi.”

Hết chương 88!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Mưa gió kéo tới

Sau đó Ninh Mặc Hiên giống như chợt nhớ ra điều gì, lại nói tiếp với Triệu Tình Lam: “Lam nhi, sau khi về nhà muội nhớ phải cẩn thận tẩy rửa toàn thân, đứa bé vừa nẩy muội đừng phải có lẽ cũng đã nhiễm bệnh, chỉ là chưa biểu hiện ra mà thôi.”

“Vâng, đại ca, muội biết rồi.” Triệu Tình Lam gật đầu đồng ý.

Lúc này Ninh Mặc Hiên mới yên tâm một chút, sau đó nói với Nguyệt Hoa: “Nguyệt Hoa, ngơoi phải chú ý tiểu thư nhà ngơoi cẩn thận một chút, nếu nàng có bất kỳ khó chịu gì thì đến trạm dịch nói cho ta biết.”

Nguyệt Hoa gật đầu đồng ý.

“Đại ca, huynh cũng phải cẩn thận, cứu người tuy quan trọng, nhưng ngàn vạn lần không thể để cho mình gặp nguy hiểm.” Triệu Tình Lam vẫn cảm thấy không yên lòng Ninh Mặc Hiên cho nên không khỏi dạn dò.

Nghe Triệu Tình Lam nhỏ nhẹ căn dặn, Ninh Mặc Hiên cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng lúc này thời gian eo hẹp, cũng không có thời gian để lãng phí, vì vậy gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Triệu Tình Lam nhìn Ninh Mặc Hiên đi xuống, trong lòng cảm thấy không có tư vị gì, huynh ấy đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng có thể lấy cái gì hỏi đáp huynh ấy đây? Cái gì nàng cũng không có, gia đình không tốt, lại là một nữ tử bị từ hôn, dù thế nào cũng không có khả năng liên quan đến huynh ấy.

“Tiểu thư, chúng ta trở về thôi, hiện tại ở đây không ổn lắm.” Nguyệt Hoa đứng ở phía xa nói với Triệu Tình Lam.

Bởi gì mới rồi có chạm đến người bệnh cho nên Nguyệt Hoa rất cẩn thận, chỉ sợ bản thân vô tình mang đến nguy hiểm cho tiểu thư, nàng thì không sao nhưng tiểu thư không thể sơ sót được.

“Ừm!” Triệu Tinh Lam biết, Nguyệt Hoa và Ninh Mặc Hiên đều lo cho nàng nên không cưỡng cầu, chỉ gật đầu đồng ý.

Dưới tình huống này, nếu nàng cố chấp ở lại cũng không có ý nghĩa gì, không bằng trở về, cũng có thể khiến cho những người quan tâm đến nàng an tâm. Nhưng dù sao nếu đã có người nhiễm dịch bệnh thì nhất định cần phải cách ly, điều này cần quan địa phương ra mặt xử lý, nhưng phụ thân nàng chưa chắc đã nghe nàng nói. Chỉ có điều phụ thân chưa chắc đã nghe nàng nói không có nghĩa là lời Ninh thế tử nói phụ thân cũng không nghe, thôi, hiện tại nàng cứ trở về đợi tin tức rồi tính.

Giống như dự đoán, khi Triệu Tinh Lam và Nguyệt Hoa về tới nơi, không có ai trong phủ phát hiện hai nàng đã ra ngoài.

“Nguyệt Hoa, người nhanh đi thay y phục đi, cẩn cẩn thận, không thể sơ sót dù chỉ một chút.” Triệu Tinh Lam không muốn người thân bên cạnh xảy ra chuyện nên tỉ mỉ dặn dò: “Người học qua y thuật, đương nhiên là hiểu biết nhiều hơn so với ta, ta chỉ muốn người biết, mấy người các người đều là người thân của ta, ta không muốn nhìn thấy bất kỳ người nào xảy ra chuyện.”

“Tiểu thư yên tâm, không có việc gì đâu, nô tỳ là đại phu, sẽ không để cho bản thân nhiễm bệnh.” Die danle^quys do^n Nguyệt Hoa nghe Triệu Tinh Lam nói vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp, nói tiếp: “Tiểu thư cũng đừng quên những lời Ninh thế tử nói, ngài cũng nên cẩn thận tẩy rửa cho bản thân.”

Nguyệt Hoa không vội nghĩ đến việc của mình mà nghĩ đến Triệu Tinh Lam trước, nếu tiểu thư không xảy ra vấn đề gì, nàng mới không phụ sự nhờ vả của Ninh thế tử.

“Hai người ra ngoài xảy ra chuyện gì? Sao vừa trở về đã khăn trương như vậy?” Hồng Linh không nhịn được tò mò hỏi.

“Có một chuyện, ta nói nhưng các người không được ra ngoài nói linh tinh. Bên ngoài có người nhiễm bệnh dịch, hôm nay Nguyệt Hoa đã gặp được, hơn nữa còn chẩn bệnh cho người đó, cho nên ta mới bảo Nguyệt Hoa cẩn thận tẩy rửa toàn thân, để tránh lây lan.” Triệu Tinh Lam tận lực nói giảm nói tránh, không muốn hù dọa mấy người trong phòng.

“Vậy còn tiểu thư? Tại sao Nguyệt Hoa nói tiểu thư cũng phải chú ý?” Hồng Linh nghe xong lập tức hỏi, nếu chỉ có Nguyệt Hoa tiếp xúc với người kia, vậy thì tiểu thư sẽ không sao hết.

“Tiểu thư bị hải tử của người bệnh đụng phải, mặc dù hải tử kia không có biểu hiện bệnh, nhưng dù sao thì cả ngày nó đều tiếp xúc với người bệnh, cũng không thể đảm bảo hoàn toàn không có vấn đề gì.” Nguyệt Hoa nói.

“Tiểu thư, vậy trước hết ngài và Nguyệt Hoa nhanh đi tẩy rửa đi, có thể tiêu độc thì tiêu độc, hai người ngàn vạn lần không thể để xảy ra việc gì được.” Thúy Vũ sốt ruột đi ra ngoài.

“Thúy vũ, người định làm gì vậy?” Hồng Linh nghe Thúy Vũ nói vậy, lại thấy nàng đi ra ngoài, vội vàng hỏi.

“Ta đi nấu nước.” Thúy Vũ vừa đi vừa nói.

Nguyệt Minh nghe vậy, vội vàng lôi kéo Nguyệt Hoa ra ngoài.

“Nguyệt Minh, người đang làm cái gì vậy?”

“Ta múc nước cho người, người lau sạch thân mình, y phục này thì đốt đi.” Nguyệt Minh lời ít ý nhiều nói.

Nguyệt Minh và Nguyệt Hoa cùng nhau lớn lên, nhiều năm tình cảm như vậy, không phải người khác có thể so sánh, lúc này nghe Nguyệt Hoa chạm phải đồ không sạch sẽ, Nguyệt Minh chính là người sốt ruột nhất.

“Người đừng lo lắng, ta không sao, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.” Nguyệt Hoa vừa vùng vẫy vừa nói.

Triệu Tinh Lam thấy hai người như vậy cũng cảm thấy vui vẻ, Nguyệt Minh trông có vẻ lạnh lùng, nhưng thực tế, đối với những người nàng để ý đều rất quan tâm.

“Nguyệt Minh, để cho Nguyệt Hoa cùng tẩy rửa với ta đi, chúng ta tự mình ra ngoài, nếu giờ còn gây động tĩnh cũng không hay.” Nói gì thì nói, nơi này của nàng ít người qua lại một chút, mới không khiến người khác chú ý.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã tẩy rửa sạch sẽ, ngay cả y phục đã mặc cũng được Nguyệt Minh kiên trì muốn cầm đến chỗ không người đốt. Nhưng hiện tại trời vẫn còn sáng, không tiện đi ra ngoài.

“Tiểu thư, một khi bệnh dịch lan tràn, hậu quả e là khó mà lường được, người có định nói chuyện này cho lão gia không?” Lúc này mọi chuyện đã xong, mọi người đang nghỉ, Thúy Vũ chợt nhớ đến chuyện này cho nên hỏi.

Triệu Tinh Lam lắc đầu nói: “Thôi, ta nói chưa chắc phụ thân đã nghe, ngược lại còn nói là ta nói láo.”

“Nhưng tiểu thư, nếu không nói cho lão gia sẽ có rất nhiều người lây bệnh, mặc dù Nguyệt Hoa biết y thuật, nhưng cũng chưa chắc đã có thể nghiên cứu ra bài thuốc chữa trị, vẫn nên để lão gia tìm đại phu tìm hiểu mới phải.” Thúy Vũ vẫn cảm thấy nên nói cho lão gia, đây là đại sự liên quan đến sinh tồn

của hàng chục vạn dân chúng đó.

“Không có việc gì, chuyện này Ninh thế tử sẽ xem xét xử lý, ta tin huynh ấy có thể tìm ra phương thuốc chữa trị, cũng có thể tìm phụ thân nói rõ ràng, khiến phụ thân quan tâm. Như vậy còn tốt hơn nhiều lần so với để ta đi nói.” Triệu Tĩnh Lam nghĩ đến sùng nịnh của Ninh Mặc Hiên đối với mình, trong lòng cảm thấy vui vẻ, đáy mắt đuôi mày đều là nét cười.

“Ninh thế tử? Là thế tử Ninh quốc công phủ? Tiểu thư có gặp Ninh thế tử sao? Bây giờ ngài ấy đang ở huyện Sơn Nam sao?” Thúy Vũ có chút kích động hỏi.

Triệu Tĩnh Lam vẫn luôn biết tâm tư của Thúy Vũ cho nên gật đầu nói: “Gặp ở trên đường, lần này huynh ấy vì thiên tai mà đến, căn bản chính là tự đâm đầu vào phiền phức, nhưng có huynh ấy ở đây ta nghĩ sẽ không có gì đáng ngại, cho nên mới yên tâm trở về cùng Nguyệt Hoa.”

Lúc này Thúy Vũ chỉ hận bản thân không đi cùng, mặc dù nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, không dám cầu tương lai được Ninh thế tử ưu ái, nhưng có thể nhìn ngài ấy một chút cũng tốt. Dù chỉ là xa xa nhìn một chút, cũng đủ rồi.

“Thúy Vũ, ngại ngần người cái gì vậy?” Hồng Linh thấy Thúy Vũ đang đứng ngơ ngác, không biết lại đang nghĩ cái gì, cho nên đẩy đẩy Thúy Vũ rồi hỏi.

Thúy Vũ hồi phục tinh thần, cười nói: “Ta đang suy nghĩ chút chuyện nên thất thần, tiểu thư nói Ninh thế tử tới giải quyết việc này, vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì rồi.”

Thúy Vũ vô cùng tin tưởng Ninh Mặc Hiên, nàng tin Ninh thế tử có thể giải quyết tốt chuyện lần này.

Triệu Tĩnh Lam hiểu rõ, suy nghĩ trong lòng Thúy Vũ chẳng phải cũng là suy nghĩ của nàng sao? Nha đầu này e rằng còn nặng tình hơn so với nàng, chẳng qua là không dám mộng tưởng, huống chi Thúy Vũ còn là thiếp thân nha hoàn của nàng, nên lại càng không thể.

Nghĩ tới những thứ này, Triệu Tĩnh Lam không khỏi cảm thấy khổ sở trong lòng. Nhưng khổ thì sao? Có một số việc vận mệnh đã an bài. Thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, cứ vậy đi, cứ để cho huynh ấy là đại ca của nàng cũng tốt. Zieldan

“Hôm nay ta không có ở đây, trong phủ có chuyện gì không?” Triệu Tĩnh Lam chuyển đề tài nói.

“Cũng không có chuyện gì lớn, nhưng đúng là Vân di nương ở nơi nào thì nơi đó ẩm ỉ, nói là gần đây nàng ta ăn uống không hợp khẩu vị, còn nói Nguyên di nương quản gia nhưng lại cắt xén chi tiêu của mọi người trong nhà gì đó.” Hồng Linh tay chân lạnh lẽo, vừa vuốt tóc cho Triệu Tĩnh Lam vừa nói.

“Hôm nay ta ra ngoài mới biết bên ngoài vật giá tăng nhiều, mấy ngày nay trong phủ ăn uống như vậy cũng coi là không tệ rồi.” Triệu Tĩnh Lam có chút bất đắc dĩ nói: “Chuyện này trong lòng lão thái quân hấn cũng biết rõ, mấy ngày nay ngay cả chi tiêu cho người cũng không được bằng xưa, mà hiện tại trong phủ có cái gì tốt cũng cung ứng cho Vân di nương trước, nàng ta còn không hài lòng cái gì?”

Vân di nương đúng là người không để người khác sống yên, vừa vào trong phủ không bao lâu, chưa tính đến việc muốn tranh thủ tình cảm mà không cho Nguyên di nương sắc mặt tốt gì, ngay cả đối với Trương di nương và Liễu di nương cũng không hữu hảo.

Nhưng nữ nhân này biểu hiện như vậy cũng tốt, như vậy dễ đối phó hơn nhiều, một ngày nào đó, nàng ta sẽ tự bẽ mặt đập chân mình.

“Đúng vậy, chẳng qua là Vân di nương cũng chẳng buồn quan tâm bên ngoài đang là tình huống gì, chỉ thấy mấy ngày nay ăn dùng không bằng trước nên bất mãn thôi.” Hồng Linh vừa cài cho Triệu Tĩnh Lam một thoa trăn châu lên búi tóc vừa nói.

“Không cần để ý nàng ta, dù sao chúng ta cũng không liên quan đến nàng ta.” Triệu Tĩnh Lam hài lòng nhìn búi tóc Hồng Linh làm cho mình, nói: “Tay nghề của Hồng Linh càng ngày càng tốt nha, nhìn xem, búi tóc này thật đẹp.”

“Đó là nhờ tiểu thư vốn đã xinh đẹp, tóc cũng đẹp, cho nên nhìn mới được như vậy, nô tỳ nào có bản lĩnh gì đâu?” Hồng Linh xấu hổ nói.

Sáng sớm, Triệu Tĩnh Lam vừa dùng điểm tâm vừa nghĩ cách liên lạc với Ninh Mặc Hiên, hỏi thăm tình huống bên ngoài. Từ sau lần gặp mặt hôm đó đến giờ, nửa điểm tin tức đều không có, trong lòng nàng thực sự khó yên.

Đúng lúc này, Lưu ma ma tiến đến, đứng ở phía cửa nói: “Tiểu thư, lão thái quân mời tất cả mọi người đến, bảo là có chuyện quan trọng muốn nói.

“Lưu ma ma đó à, mau vào ngồi đi.” Triệu Tĩnh Lam cười, nói với Lưu ma ma.

“Tiểu thư khách khí rồi, lão nô không dám, hơn nữa lão nô còn phải đi thông báo tới các phòng khác, nên không vào làm phiền tiểu thư.”

“Vội cũng không thiếu chút thời gian này, hướng hồ vào đây ngồi chút cũng không phải đại sự gì.” Triệu Tĩnh Lam cười, bảo Hồng Linh bê băng ghế đến cho Lưu ma ma. Dien&dannLe<3Zuydom

“Tâm ý của tiểu thư lão nô xin lĩnh, nhưng ngồi thì không cần, lão thái quân cho gọi gấp, bảo là có chuyện quan trọng phải nói, tiểu thư cũng đừng chậm trễ.” Lưu ma ma đến chỗ Triệu Tĩnh Lam đầu tiên, lúc này cũng vội vàng muốn qua thông báo cho các phòng khác.

“Lưu ma ma có biết lão thái quân tìm mọi người có chuyện gì không? Là mấy cô nương chúng ta hay tất cả mọi người?” Triệu Tĩnh Lam đoán không ra,

có chuyện gì mà mới sáng sớm đã cho gọi mọi người như vậy.

“Không riêng gì các vị tiểu thư, các vị di nương và thiếu gia cũng được cho gọi, lão thái quân cũng chỉ bảo có chuyện quan trọng, cụ thể là gì lại không nói. Chỉ là tối hôm qua, khi đến thăm lão thái quân, về mặt lão gia có chút nặng nề, cũng không biết có phải là nói gì hay không. Lão nô nghĩ chắc chuyện này có liên quan đến lão gia.”

Bởi vì hiện tại trong phòng của Chu thị ít người, Lư ma ma không thể lúc nào cũng phục vụ bên trong, nên có một số việc không biết được, lúc này chỉ có thể xin lỗi nhìn Triệu Tĩnh Lam.

“Không có việc gì, nếu có việc quan trọng, vậy Lư ma ma cứ đi đi, ta cũng không làm lỡ thời gian của người.” Triệu Tĩnh Lam cười, nói với Lư ma ma: “Nếu sức khỏe người không tiện, để ta cho Hồng Linh và Thúy Vũ giúp người đi mời hai vị Trương di nương và Liễu di nương.”

“Được vậy thì tốt quá, mặc dù đường không xa, nhưng phải đến từng viện chuyển lờ, thời gian quả thật có chút gấp, chỉ là nếu vậy sẽ phải phiền hai vị cô nương rồi.” Lư ma ma cũng không khách khí, nói.

“Không sao, cũng chỉ là ra ngoài đi dạo chút thôi, Lư ma ma nhanh đi báo cho những người khác đi, nhất là hai vị tân di nương, không thể chậm trễ được.” Triệu Tĩnh Lam cười nói.

“Đúng vậy, Lư ma ma, ngài cũng đừng khách khí, bằng không để chậm trễ lại khó ăn nói với lão thái quân. Hồng Linh nói với Lư ma ma.

“Nếu đã vậy, tiểu thư, lão nô xin được phép đi trước.” Lư ma ma hành lễ, nói với Triệu Tĩnh Lam, sau đó vội vàng chạy đi.

“Lư ma ma cũng thật khổ, tuổi đã như vậy rồi, mà mấy công việc chân chạy này hiện giờ đều đến phiên bà ấy.” Triệu Tĩnh Lam nhìn có chút không đành lòng, nói. Tô mẫu cũng không dễ phục vụ, hiện tại người ít, lại càng không dễ dàng.

“Tiểu thư, ngài nói xem, lão thái quân cho gọi tất cả mọi người đến là có việc gì? Chẳng lẽ trong phủ lại có đại sự gì sao?”

“Ta nghĩ là chuyện liên quan đến bệnh dịch.” Triệu Tĩnh Lam nhìn về phía gian phòng đối diện nói, nếu không phải cái đó, tổ mẫu chắc chắn sẽ không gọi tất cả mọi người qua.

“Hai người các người cũng đừng chậm trễ, nhanh đi báo cho Trương di nương và Liễu di nương.” Triệu Tĩnh Lam vừa nói vừa đi tới bên ngăn tủ, cầm áo khoác lên.

“Để chúng nô tỳ hầu hạ tiểu thư mặc đồ trước rồi sẽ đi báo.” Hồng Linh cười nói.

“Thôi, các người đi nhanh đi, đừng để chậm trễ, lúc đó lại khó ăn nói với lão thái quân. Cũng không cần để ý đến ta.” Triệu Tĩnh Lam cười nói, hiện giờ đến nơi này rồi, quy củ cũng không còn nhiều như thời điểm còn ở Kinh thành, trừ nàng còn có nhiều nha hoàn bên cạnh, mấy người khác không phải đều chỉ có một người hầu hạ sao, cũng không thiếu những lúc phải tự mình động thủ làm vài việc.

“Dạ, tiểu thư.” Thúy Vũ thấy Triệu Tĩnh Lam nói vậy, cũng không đi qua nữa, quay đầu cùng Hồng Linh ra ngoài.

Sau khi mặc xong đồ, Triệu Tĩnh Lam lập tức đi về phía phòng Chu thị, lúc đến nơi, những người khác còn chưa tới, chỉ có Chu thị đang nói chuyện với tỷ muội Triệu Tĩnh Yên.

Triệu Tĩnh Lam hành lễ, sau đó cười nói: Lee^q uyyDoo^nn “Tĩnh Lam đang định tới thỉnh an tổ mẫu, sau lại thấy Lư ma ma vội vàng đến thông báo, nói tổ mẫu cho gọi, cho nên đến muộn chút.” (Đoạn này mình không hiểu tại sao đã định đến thỉnh an, sau đó lại sang luôn vậy mà n9 vẫn nhận là đến muộn, nhưng tác giả đã viết thế, mình cứ để vậy thôi.)

“Nhị tỷ là bảo bối của Triệu gia, không giống với mấy người thấp kém bọn ta, giờ đến cũng không phải là muộn, còn sớm đó.” Triệu Tĩnh Yên thấy Triệu Tĩnh Lam đã cảm thấy không thoải mái, nếu không thấy còn không sao, thấy rồi là khó chịu, không nói mấy câu đâm chọc là không chịu được.

Chu thị sớm biết quan hệ giữa hai tỷ muội cũng không hòa thuận gì, nhưng dù sao cũng chỉ là khẩu chiến, bà cũng lười quản, mặc cho mấy người ầm ĩ.

“Tam muội nói vậy là sao, mấy ngày nay ta có làm gì không tốt, để muội nói ta như vậy?” Triệu Tĩnh Lam nhìn Triệu Tĩnh Yên, nhàn nhạt nói, hiện giờ trong phủ có chuyện, nàng cũng không muốn tranh cãi với nàng ta.

Triệu Tĩnh Yên nói không ra lời, mấy ngày nay Triệu Tĩnh Lam cũng không có làm ra chuyện gì, ngay cả thỉnh an cũng không chậm trễ. Dù là trước kia, khi Triệu Tĩnh Lam còn là đích nữ cũng không có sai sót gì, không có ý sùng mà kiêu.

“Được rồi, các người cũng đừng nói nữa, chúng ta đi tiễn thỉnh thôi.” Chu thị nhìn hai người, nói.

Hai hài tử này thật là khiến bà đau đầu mà, tai họa đã đến cửa vậy mà còn muốn gây gỗ, bà phải nói bọn nó thế nào đây? Nếu bình thường, ầm ĩ chút cũng không sao, nhưng hiện giờ, bọn chúng như vậy thật khiến bà phiền lòng.

Hai người nghe Chu thị nói vậy, lại thấy biểu hiện khó coi trên mặt bà, lập tức im miệng. Sau khi trừng mắt nhìn nhau bèn theo Chu thị đến tiền sảnh.

Lúc này Trương di nương và Liễu di nương cũng mang theo nữ nhi đến, ngay cả mấy vị thiếu gia cũng đã đến, còn lại cũng chỉ có hai vị tân di nương là

chưa thấy đâu. Do hai người họ ở xa một chút nên Chu thị cũng không nói thêm cái gì, chỉ kiên nhẫn chờ.

Bởi vì Chu thị không lên tiếng nên mấy người ai cũng không nói gì, tất cả đều im lặng đứng đó. Ngay cả hai người vừa gặp đã đầu khầu như Triệu Tinh Lam và Triệu Tinh Yên cũng yên lặng ngồi bên cạnh Triệu Tinh Nhiên, Triệu Tinh Tuyết, Triệu Tinh Mân và mấy vị thiếu gia.

Trương thị và Liễu thị bởi vì thân phận di nương nên không được ngồi, chỉ có thể đứng phía sau. Hai người nhìn nhau, lắc đầu một cái bày tỏ bản thân cũng không biết có chuyện gì.

“Lão thái quân.” Chợt có âm thanh truyền đến, phá vỡ an tĩnh đang có.

Mọi người định thần nhìn lại, không phải ai xa lạ, chính là Nguyên di nương, nàng vừa khóc vừa đi vào, khiến cho mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ziendan Lê ra trong cái nhà này ai cũng có thể khóc, chỉ nàng là không có khả năng mới đúng, từ khi vào cửa đến nay, mặc dù mới chỉ một tháng nhưng mọi người đều biết, tối nào lão gia cũng đến phòng nàng. Hiện giờ nàng chính là người được sủng ái nhất, ngay cả Vân di nương cũng không so nổi. Một người như vậy lại khóc lóc thảm thiết, vậy người khác phải sống sao? Mà lúc này nàng khóc như vậy là vì sao?

“Dù sao cũng đã là di nương rồi, không phải là nha đầu nữa, khóc lóc như vậy là muốn để người khác chê cười sao?” Chu thị không vui, ngẩng đầu nói với Xảo Nguyên.

“Lão thái quân, xin người làm chủ cho nô tỳ.” Xảo Nguyên bắt ngờ quỳ xuống dập đầu với Chu thị, nói.

“Đã xảy ra chuyện gì, người đứng lên nói đi.” Nói cho cùng thì Chu thị đối với Nguyên di nương cũng không giống với những người khác, huống hồ hiện giờ Xảo Nguyên còn đang quản gia, cho nên Chu thị đối xử với nàng càng bất đồng.

“Xin lão thái quân làm chủ cho nô tỳ!” Bên này Xảo Nguyên còn chưa lên tiếng, bên kia đã nghe thấy tiếng Vân Tụ truyền tới. Die,n da,nLe:Quy;don

Chu thị nghe mà cảm thấy đau đầu, hai tân di nương này ngụ trong cùng một viện, mấy ngày nay cũng không ít lần ầm ĩ, nhưng chỉ cần động tĩnh không quá lớn, Chu thị cũng lười phải quản, chẳng hiểu sao hôm nay lại cùng tiến vào, ầm ĩ trước mặt bao nhiêu người như vậy cũng không ngại bị người ta chê cười.

Chu thị sao biết được, nếu không phải nơi đây nhiều người, hai người này cũng chưa chắc đã nháo đến tận đây. Tất cả đều do trước đó Lưu ma ma có đến thông báo nên họ mới trực tiếp nháo đến đây luôn.

Thấy Xảo Nguyên đang quỳ trên mặt đất, Vân Tụ không nói hai lời, cũng lập tức quỳ xuống. Chẳng phải Xảo Nguyên ý vào việc được lão gia sủng ái, lão thái quân yêu thương nên mới không coi nàng ra gì sao? Nàng cứ không chịu đấy, năm ấy khi còn ở Thủy Hồng Lâu có biết bao cô nương, chẳng phải đến cuối cùng nàng vẫn là người xuất chúng nhất sao, một nha đầu nhỏ nhỏ như Xảo Nguyên sao có thể đấu với nàng được cơ chứ?

Nghĩ lại lúc trước nàng làm ra quyết định kia thật thất sách, vì thế mới khiến cho lão gia không tới phòng nàng, nếu không, bằng bản lĩnh của nàng chắc chắn sẽ khiến lão gia thần hồn điên đảo, không bao giờ đi tìm tiện nhân Xảo Nguyên này, đến lúc đó, cái nhà này còn không phải là thiên hạ của nàng sao.

Giờ vào phủ nàng phải chịu không ít ủy khuất, nhưng cũng làm cho nàng hiểu rõ, hiện tại vị trí nữ chủ nhân Triệu gia còn đang bỏ trống, vậy nên người nào được sủng ái hơn thì người đó có quyền quyết định mọi chuyện, về sau nàng muốn vùng lên cũng không phải là không có khả năng. le@quy:don Huống chi nàng còn nghe nói, trước kia người lão gia sủng ái nhất chính là Lộ di nương xuất thân thanh lâu. Nếu nàng ta có thể nhận được sủng ái vậy thì nàng cũng có thể. Cái thứ nam nhân thâm trầm như Triệu Tinh Nguyên, lúc trên giường chẳng phải cũng thích nữ nhân lăng lợ quyền rũ đó sao.

“Lão thái quân, mới sáng sớm Vân di nương đã hùng hùng hổ hổ đi tới phòng của nô tỳ, nói người trong phòng nô tỳ lấy đồ của nàng ta, nô tỳ nói là không có, nhưng nàng ta không nghe, lại còn mắng chửi nô tỳ, nói nô tỳ bao che người làm, là tông phạm lấy đồ của nàng ta.” Cho dù là lúc còn làm nha hoàn, Xảo Nguyên cũng chưa bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy, giờ mặc dù không thể coi là chủ tử chân chính, nhưng dù gì cũng là người quản lý cái nhà này, so ra còn cao hơn so với ba vị di nương còn lại, cũng coi như và có chút địa vị. Làm sao có thể chịu được Vân Tụ khiêu khích như vậy.

“Lão thái quân, tối qua ta phát hiện ra đôi vòng tay hà tu trong hộp trang điểm không hiểu sao biến mất, sau lại nghe nha đầu Nguyệt Vũ nói hôm qua Thái Hà có tới. Nghe nói nha đầu Thái Hà này xuất thân nhà nghèo, lại nghe được tin gần đây mẫu thân nàng ta nhiễm bệnh, chỉ e tiểu hài tử này vì muốn chữa bệnh cho mẫu thân nên đã lấy. Vậy nên ta mới đi tìm Nguyên di nương hỏi một chút, không ngờ Nguyên di nương chỉ một lòng che chở nha hoàn của nàng khiến ta không thể nói rõ dù chỉ một câu. Lão thái quân, ngài phải làm chủ cho ta, nếu là đồ bình thường cũng không sao, nhưng vòng tay hà tu này là món đồ đầu tiên lão gia tặng ta, có ý nghĩa rất quan trọng đối với ta.” Vân Tụ nói đâu ra đó, nàng mới không sợ Xảo Nguyên nói nàng không tốt, chuyện này còn chưa biết ai về tay ai đâu.

Hết chương 89!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tình Lam xử án

“Lão thái quân, mặc dù Thái Hà xuất thân nghèo khổ, đi theo nô tỳ cũng mới chỉ được một thời gian, thế nhưng nha đầu này ngài cũng biết, chính là một đứa thành thật an phận, cho dù gặp chuyện khó khăn thế nào cũng sẽ không đi ăn trộm.” Xảo Nguyên không đồng ý với cách nói của Vân Tụ cho nên lập tức mở miệng phản bác.

“Tại sao lại không? Thái Hà chính là một tiểu nha đầu chưa hiểu chuyện, lúc này vào đến trong phòng chúng ta, thấy được vòng vàng óng ánh còn có thể không động lòng sao? Nếu nàng không làm thì sao còn chạy đến phòng ta làm gì?” Vân Tụ đã nhận định chuyện này chính là như vậy cho nên kiên trì ý kiến của mình.

“Lời này có chút không phù hợp, mặc dù ta không có nhiều đồ như Vân di nương, nhưng trang sức vàng cũng có một hai kiện, nếu nàng thật sự động lòng với những trang sức vàng thì sao ở phòng ta lâu đến vậy nhưng nàng không trộm? Ngược lại cố tình chạy đến viện của người trộm đồ đây?” Gần đây Xảo Nguyên được sủng ái, hơn nữa trước kia còn là nha hoàn bên cạnh Chu thị, nếu nói không có nấy món đồ trang sức vàng, người khác tin mới là lạ.

“Vậy người nói một chút, tại sao Thái Hà lại đến phòng ta? Chẳng lẽ chính Nguyên di nương người bảo nàng ta đến phòng ta làm cái gì không muốn để cho người khác biết?” Thấy Xảo Nguyên nói vậy, Vân Tụ đảo mắt, nhẹ nhàng nói.

“Người nhậm máu phun người, đang êm đang đẹp ta bảo Thái Hà đến chỗ người làm gì? Huống chi người cứ mở miệng ra là nói Thái Hà đến chỗ người, nhưng trừ Nguyệt Vũ ra thì còn ai có thể chứng minh hôm qua Thái Hà đi Tây phòng đây? Sáng sớm nay ta cũng đã hỏi qua Thái Hà, Thái Hà nói hôm qua nàng không hề đi Tây phòng. Mặc dù Thái Hà chỉ là một nha đầu, nhưng ta không thể lơ đãng nhìn nàng bị người khác hãm oan một cách mơ hồ như vậy. Nếu để nha đầu này mang trên lưng tội danh trộm cắp, chi e đời này đều tẩy không nổi, sau này dù có chuyển qua gia đình khác, cũng chưa chắc có người muốn.”

Xảo Nguyên vốn xuất thân nha hoàn, những lời này căn bản đều nói trúng vấn đề, hợp tình hợp lý, lại thể hiện bản thân trọng tình trọng nghĩa, ngay cả một nha đầu mới theo nàng một tháng cũng được nàng bảo vệ, như vậy những người đã từng chung đụng với nàng một thời gian dài chẳng phải càng được nàng bảo vệ sao? Điều này khiến cho nhiều người ở đây cảm thấy Xảo Nguyên nói rất đúng, có thể theo một chủ tử tốt như vậy quả là phúc khí cả đời. Cũng có một số người trong lòng không khỏi cảm thấy nàng không quên xuất thân cũ, cho nên lúc này mới bảo hộ nha đầu này.

Triệu Tinh Lam cũng nhìn ra, xem chừng trong chuyện này có mờ ám, chỉ sợ vòng tay hạ tu này chẳng qua là cái cớ, nguyên nhân chân chính lại là do phụ thân sủng ái Nguyên di nương đi. Hẳn là Vân di nương cho rằng bản thân nàng ta tuổi trẻ xinh đẹp, chỉ cần có cơ hội hầu hạ phụ thân nhất định sẽ được phụ thân sủng ái. Chỉ là nàng cũng không ngờ, Nguyên di nương cũng không phải loại người không, vậy nên mới có màn tranh đấu hôm nay.

Chẳng qua nàng vẫn cho rằng, chuyện âm mưu của chủ tử, không cần dính líu đến hạ nhân. Vậy nên đưa tay ngoắc ngoắc gọi Nguyệt Minh tới bên cạnh.

Nguyệt Minh hiểu ý, làm bộ lơ đãng đi tới, Triệu Tinh Lam nhỏ giọng nói với nàng một câu, ngay cả Triệu Tinh Mân ngồi bên cạnh cũng không nghe được, nhưng Nguyệt Minh là người luyện võ, lỗ tai rất thính, cho dù người chung quanh không nghe được nhưng nàng lại có thể nghe ra.

Nhìn Nguyệt Minh hiểu ý đi ra ngoài, Triệu Tinh Lam quay lại nhìn những người trong phòng, bởi vì hiện giờ mọi chuyện tương đối loạn nên không có ai để ý nơi này thiếu mất một người.

“Nguyên di nương nói gì vậy, rõ ràng là nha hoàn của người làm chuyện ám muội, vậy mà người còn cố tình bảo vệ nàng. Nha hoàn chính là nha hoàn nha, không lên nổi mặt bàn.” Vân Tụ không hề che dấu, thể hiện bản thân khinh thường xuất thân nha hoàn của Xảo Nguyên.

Đương nhiên Xảo Nguyên hiểu được, đây là Vân Tụ đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, nhưng lại không tiện phản bác, giờ nàng phản bác không phải là đúng ý tiểu nhân Vân Tụ sao? Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, nha hoàn thì sao? Mặc dù hiện giờ nàng là thiếp thất giống nàng ta, nhưng địa vị lại khác nhau, nàng có thể quản gia, nàng ta lại không thể nha.

Huống hồ coi như nàng có là nha hoàn thì cũng là người xuất thân trong sạch, không giống nàng ta, là nữ nhân xuất thân thanh lâu, cho dù trước kia không có làm những việc hèn mọn chuyện phục vụ người khác thì cũng là người lấy sắc dụ người, bán da thịt sống qua ngày. Nàng ta còn có mặt mũi nói nàng sao? Còn so ai xuất thân hơn ai với nàng sao? Nàng dù là nha hoàn nhưng xuất thân trong sạch, nàng ta thì có cái quái gì? Chẳng qua cũng chỉ là nữ nhân phong trần vạn người cười, so với nàng còn bẩn hơn không biết bao nhiêu lần.

“Dù là nha hoàn thì cũng là cha sinh mẹ dưỡng, cũng muốn thanh thanh bạch bạch sống trên đời. Nhưng không ngờ có người không biết liêm sỉ, không muốn bán mình lao động, ngược lại bán rẻ tư sắc, loại này còn chẳng xứng làm người, còn không bằng nha hoàn.” Xảo Nguyên thực sự tức giận, nói chuyện với Vân Tụ cũng không khách khí nữa.

“Lão thái quân, ngài nghe một chút, Nguyên di nương nói vậy là sao?” Vân Tụ tức đến đỏ mặt, nhưng lại không thể phản bác, chỉ có thể cầu cứu Chu thị.

Mặc dù Chu thị không chào đón Vân Tụ, nhưng nói gì thì nói, hiện giờ nàng ta cũng là người trong phòng nhi tử bà, giờ hai thiếp thất này lời qua tiếng lại, còn trước mặt mấy hài tử, không hiểu lát nữa hai người còn nói đến mức nào, cho nên nói: “Hai người các người đều có đạo lý của mình, đều một bộ nói năng hùng hổ đầy lý lẽ, nhưng ta muốn biết, rốt cuộc có chứng cứ nào chứng minh chuyện này là do Thái Hà làm không? Người xác định không phải là người đặt vòng tay ở nơi nào đó rồi quên mất hay người bên cạnh để ở chỗ nào mà người không biết chứ?”

Chu thị cũng biết Thái Hà, thoạt nhìn có vẻ là một đứa bé nhất gan, thành thật, chắc chắn không phải là người có thể làm ra chuyện này, trừ khi một người quan sát người khác nhiều năm như bà nhìn nhầm. Thực ra mà nói, bà không tin Vân Tụ cho lắm, đối với những thủ đoạn tranh thủ tình cảm kiểu này, lúc còn trẻ bà đã nghe và dùng không ít, không đến mức không nhìn ra.

“Tổ mẫu, con thấy không bằng cho gọi hai nha đầu này lên hỏi một chút, xem xem có phải Thái Hà đã vào Tây phòng hay không, dù sao trong chuyện này, hai người trong cuộc đều không có ở đây.” Triệu Tinh Lam thấy đã đến lúc nên nói.

Nguyệt Minh là người học võ, động tác nhanh, lúc này chắc hẳn đã tới nơi, những gì cần thấy có lẽ đã thấy, giờ gọi hết những người bên kia đến, tạo điều kiện cho Nguyệt Minh làm việc.

Chu thị thấy Triệu Tình Lam nói không sai, cho nên nói: “Đi gọi hai nha đầu này đến đây, ta muốn hỏi một chút.”

Thấy bên cạnh không có nha đầu sai bảo, Lưu ma ma chỉ có thể đi một chuyến nữa, đáng thương cho bà, cả một buổi sáng phải chạy xuôi chạy ngược, mới rồi đi tiểu khóa viện, thiếu chút nữa còn bị lửa giận của hai vị di nương lan đến.

Lúc này trong lòng Lưu ma ma thật là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghĩ đến thời điểm còn ở Kinh thành, chưa bao giờ bà phải chịu ủy khuất như vậy, ngay cả Lộ di nương được sủng ái cũng không dám đắc tội bà, không ngờ hai vị tân di nương này lại không hiểu quy củ như vậy. Chẳng qua đã đến lúc này rồi, trong phủ cũng chẳng còn bao nhiêu quy củ, rốt cuộc thì cũng không thể so với trước kia được.

Một lát sau, hai người Nguyệt Vũ và Thái Hà đều tới. Nguyệt Vũ là nha đầu Vân Tự mang theo từ Thủy Hồng Lâu tới, thoát nhìn có vẻ cơ trí hơn so với nha đầu mới vào phủ như Thái Hà. Đôi mắt kia giống hệt chủ tử của nàng, lúc này đang loạn chuyển, nhìn một cái cũng biết là đang suy nghĩ chủ ý gì đó.

Thái Hà vốn là hài tử nhà nông, bởi vì trong nhà không có biện pháp duy trì kế sinh nhai nên mới phải đưa nàng đến Triệu gia làm nha hoàn, vốn tưởng có thể giúp cuộc sống gia đình khá hơn một chút, ai ngờ mới được mấy ngày mà đã gặp chuyện như vậy. Lúc này Thái Hà còn đang khóc sụt sùi, lời nói cũng có chút không được rõ ràng.

“Thái Hà, người nói trước đi, hôm qua người có đi qua phòng của Vân di nương không? Nếu có thì người qua đó làm gì?” Theo bản năng, Chu thị cảm thấy nên hỏi Thái Hà trước, cho nên quay sang phía nàng hỏi.

“Lão thái quân, nô tỳ thực không có đến phòng Vân di nương, cả ngày hôm qua nô tỳ đều ở trong phòng Nguyên di nương thêu thùa may vá, thực sự không có đến phòng Vân di nương ạ.” Thái Hà vội vàng dập đầu nói với Chu thị.

“Người nói láo, chiều hôm qua ta có chuyện đi ra ngoài một lát, lúc trở lại vừa đúng lúc bắt gặp người từ trong phòng di nương nhà ta đi ra, bộ dạng che che giấu giấu sợ người khác nhìn thấy, lúc ấy ta còn hoài nghi người đến làm gì, xong sau đó lại nghĩ người đến tìm người cho nên không hỏi. Đến tối qua, di nương nhà ta phát hiện vòng tay hà tu biến mất, ta và di nương tìm khắp nơi đều không thấy. Đến sáng nay ta mới chợt nhớ ra, hôm qua người có đến phòng di nương nhà ta, chắc chắn đó là do người lấy.” Nguyệt Vũ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Triệu Tình Lam nhìn nha đầu mồm mép lanh lợi này cảm thấy có chút buồn cười, quả nhiên là xuất thân thanh lâu có khác, mặc dù không phải cô nương tiếp khách, nhưng cuối cùng vẫn là không giống với những nha đầu nơi khác, không có quy củ gì cả, lão thái quân còn chưa hỏi vậy mà nàng ta đã nói nhiều như vậy.

“Ta còn chưa hỏi đến người.” Chu thị không vui nói.

“Dạ, lão thái quân.” Lúc này Nguyệt Vũ mới nhớ ra, Triệu gia là cao môn đại hộ, nghe nói vị lão thái quân này cũng rất coi trọng quy củ, mới rồi nàng có chút sốt ruột nên lỡ miệng.

Vân Tự thấy Nguyệt Vũ bị chỉ trích lập tức liếc nàng ta một cái, nha đầu này, quả nhiên là càng ngày càng không có tiền đồ, có chút chuyện như vậy cũng không làm nổi, nàng nuôi nàng ta làm gì không biết?

“Lão thái quân, van ngài làm chủ cho nô tỳ, nô tỳ thề nô tỳ không hề qua đó, nếu hôm qua nô tỳ có vào phòng Vân di nương thì nô tỳ chết không được từ tể.” Thái Hà dập mạnh đầu, trán cũng vì thế mà chảy máu.

“Người cũng đừng dập đầu suốt như vậy, một tiểu cô nương, nếu bị hủy dung sẽ không tốt. Nếu người thật sự bị oan uổng, tất nhiên lão thái quân sẽ làm chủ cho người, nhưng nếu như người có làm chuyện đó, thì không ai có thể bảo vệ người đâu.” Triệu Tình Lam nhìn Thái Hà rồi nói.

Đến lời thề độc như vậy nha đầu này cũng dám nói, có lẽ nàng không làm thật, người nông thôn đặt nặng lời thề, không dễ dàng gì mà lời chuyện sống chết ra để nói, cho nên có thể tin tưởng nha đầu này. Chỉ có điều nàng tin tưởng nàng ta không có nghĩa những người khác cũng tin tưởng, muốn để mọi người đều tin tưởng, rửa sạch oan khuất cho nàng ta vẫn cần phải có bằng chứng cụ thể.

“Tiểu thư, nô tỳ thực sự không có nói láo, cả ngày hôm qua nô tỳ vẫn luôn ở trong phòng di nương nhà nô tỳ. Di nương nói ngài ấy qua bên lão thái quân học cách xem sổ sách, không có gì cần hầu hạ, nên để cho nô tỳ an tâm ngồi may vá trong phòng.” Thái Hà thấy Triệu Tình Lam nói chuyện với nàng cho nên cũng vội vàng nói.

“Hôm qua thiếp thân quả thực có nói như vậy, bởi vì thiếp thân nghĩ dù sao thiếp thân vốn là người bên cạnh lão thái quân, đến phòng lão thái quân thì dĩ nhiên là phục vụ lão thái quân, sao có thể để cho người khác đến phục vụ, vậy nên mới bảo Thái Hà không cần phải đi theo. Nếu thiếp thân biết Thái Hà ở lại phòng phải chịu ủy khuất như vậy thì đã dẫn nàng theo rồi.” Lúc này Xảo Nguyên thực sự cảm thấy hối hận, người ở trong phòng vậy mà họa cũng rơi trúng đầu. Sao hôm qua nàng không khóa phòng rồi mang theo Thái Hà theo cơ chứ? Mặc dù Thái Hà chỉ là tiểu nha đầu mới đi theo nàng không được bao lâu, nhưng nàng thực sự thích hài tử này, nó thành thật lại an phận, một lòng một dạ làm việc, cũng không có tư tâm gì.

“Nô tỳ nghe lời di nương giao phó, vẫn một mực ở trong phòng, chưa từng ra ngoài.” Thái Hà cảm kích nhìn chủ tử của mình, nói.

“Chỉ có một mình người ở trong phòng, không có ai làm chứng phải không?” Nguyệt Vũ hạ giọng hỏi.

“Nguyệt Vũ, vậy bên người có ai có thể làm chứng người thực sự nhìn thấy Thái Hà vào phòng Vân di nương không?” Triệu Tình Lam nhìn Nguyệt Vũ

nói, giọng nói không nặng không nhẹ nhưng cũng đủ để cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

Nguyệt Vũ thấy Thái Hà là người thành thật, không nghĩ đến việc Thái Hà sẽ phản bác, cũng không ngờ Triệu Tinh Lam sẽ đột nhiên ra mặt nói thay cho Thái Hà nên nhất thời ngáy dại. Đúng vậy a, chẳng lẽ chỉ cần Thái Hà không có người làm chứng thì nàng thành đúng sao?

“Này.... dĩ nhiên là không có, khi đó đúng lúc nô tỳ ra ngoài trở về, làm sao có thể có nhân chứng được?” Nguyệt Vũ chần chờ một chút rồi nói.

“Người nói vậy là không đúng rồi, không ai có thể làm chứng việc người đi ra ngoài một lúc mới trở về vậy chẳng lẽ đến lượt Thái Hà ngồi trong phòng còn cần phải có người làm chứng? Huống hồ cho dù người có nhìn thấy Thái Hà ở trong phòng, cũng không thể chứng minh Thái Hà vẫn luôn ở trong phòng, vậy nên người nói muốn tìm người làm chứng việc Thái Hà ở trong phòng, cái này nghe qua thì có vẻ hợp lý, nhưng thực ra lại vô lý.” Triệu Tinh Lam thấy Nguyệt Vũ cường từ đoạt lý thì cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ cứ mồm mép lanh lợi là có thể khi dễ những người mồm mép vụng về sao? Nha đầu Nguyệt Vũ này rốt cuộc là xem thường Thái Hà, cũng xem thường người Triệu gia sao?

Chu thị không nghĩ đến, tôn nữ trước giờ vốn không xen vào chuyện của người khác nay lại ra mặt nói chuyện, hơn nữa lúc nó nói, trên khuôn mặt còn mang theo nụ cười khinh thường, giống như là đã nhìn thấu mọi chuyện, không biết có phải nó đã biết gì hay không, mà có biết hay cũng không quan trọng, vốn chuyện này tương đối khó giải quyết, nếu nó chịu ra mặt xử lý, vậy thì để nó làm đi, bà đỡ phải đau đầu suy nghĩ. Vì vậy Chu thị cũng không nhiều lời, để cho Triệu Tinh Lam nói, bà nghe.

“Nô tỳ không có ý này, chẳng qua nô tỳ cảm thấy Thái Hà nói cả ngày nàng ta đều ở trong phòng nhưng lại không có người làm chứng, cho nên không tránh khỏi hiềm nghi.” Lúc này Nguyệt Vũ có chút hốt hoảng, vội vàng nói.

“Muốn tra rõ chuyện này cũng không khó, dù sao cũng chỉ mới phát sinh ngày hôm qua, tang vật chắc vẫn còn, giờ đi lục soát là sẽ ra vấn đề. Nếu không đi kiểm tra thì dù có ở đây nói cái gì cũng chỉ là nói xuông mà thôi, không thể chứng minh cái gì.” Vân Tụ chột nói.

Triệu Tinh Lam nhìn Vân Tụ, rốt cuộc thì vị Vân di nương này cũng không nhẫn nại được, nếu nàng ta đã muốn tra, vậy thì tra đi, Triệu Tinh Lam quay sang cười với Chu thị, nói: “Tổ mẫu, bằng không cứ theo lời Vân di nương nói, nếu tìm thấy, chúng ta gọi người mỗi giới tới báo Thái Hà, nếu không thấy, cũng coi như là trả lại trong sạch cho nàng ta.”

Triệu Tinh Lam nói xong thì nhìn Vân Tụ. Lúc này trên mặt Vân Tụ không giấu nổi sự hả hê, Vị Nhị tiểu thư này nói đúng ý nàng, mọi chuyện nàng đều đã sắp xếp, chỉ cần tra ra đồ thì đó chính là Thái Hà lấy trộm, như vậy ai còn quan tâm nàng ta trộm như thế nào sao?

“Các người đã nói vậy thì tra một chút đi.” Chu thị gật đầu, hiện giờ cũng không có biện pháp nào hay hơn nữa.

“Lão thái quân, chuyện này thiếp thân và Nguyên di nương âm ỉ một thời gian dài như vậy, nếu quả thật tra ra được, ngài nhất định phải trả lại công đạo cho thiếp thân.” Die danle^quys do^ n Vân di nương đâu có dễ nói chuyện như vậy, lúc này đương nhiên nàng ta sẽ nói ra yêu cầu của bản thân mình.

“Người cần công đạo cái gì?” Chu thị hí hóp mắt hỏi, xem ra mấy người di nương trong phủ này đều tự coi mình là hay, cũng không thèm để ý bản thân là thân phận gì, dám ở đây nói điều kiện với bà.

“Nói gì thì nói, nếu chuyện là do Thái Hà làm thì Nguyên di nương không tránh được tội bao che dung túng, tội đó không thể nhẹ nhàng cho qua được, nếu không về sau bọn người dưới đều học theo, vậy cái nhà còn quản lý sao đây?” Vân Tụ trung khí mưng mưng, nói.

Chu thị nghe xong rất không vui, từ bao giờ việc quản lý cái nhà này lại đến phiên một tiện thiếp như Vân Tụ lo lắng? Nếu không phải nghĩ đến hài tử trong bụng nàng ta, ngay cả nói chuyện bà cũng không muốn, hừ, không lẽ nàng ta cho rằng bây giờ nàng ta là chủ cái nhà này? Một tiện thiếp nhỏ nhoi vậy mà còn dám nói mình là chủ tử, chủ nhân chân chính của cái nhà này làm sao đến lượt nàng ta?

Chu thị đang định phát tác thì nghe thấy Triệu Tinh Lam nói: “Vân di nương nói không sai, cái này đương nhiên là phải xử, chỉ là không biết Vân di nương muốn xử như thế nào?”

“Chẳng qua hiện giờ Nguyên di nương đang quản gia nên mới tự cho mình là tài trí hơn người, nếu như chuyện này quả thật là do Thái Hà làm, đương nhiên là phải đưa nàng ta cho mỗi giới bán đi. Việc quản gia của Nguyên di nương cũng nên thu lại, sau đó giáng xuống thành tiện thiếp, cấm túc một tháng để trừng phạt.” Đối với tràng diện này, Vân Tụ vẫn luôn cho rằng bản thân đã nắm chắc mọi chuyện, cho nên khi nói cũng rất tự tin.

“Điều này không phải là không thể, phạm sai lầm thì nên bị phạt, bằng không khó khiến người ta nghe theo.” Triệu Tinh Lam không đợi Chu thị nói đã nói tiếp.

Chu thị ngẩng đầu muốn phát giận về phía Triệu Tinh Lam, nhưng Triệu Tinh Lam lại khẽ lắc đầu với Chu thị. Chu thị ngầm hiểu nên cũng không nói thêm cái gì, chỉ tiếp tục nghe Triệu Tinh Lam nói. Lúc này trong lòng Chu thị rất tò mò, rốt cuộc Triệu Tinh Lam muốn làm gì. Lee:Qu y?Dd oon

“Chuyện này Nhị tiểu thư nói đầu tính được. Lời lão thái quân nói thiếp thân mới có thể tin tưởng.” Vân Tụ không ngu, mặc dù hôm nay Triệu Tinh Lam đứng ra nói chuyện, nhưng nàng ta cũng chỉ là tiểu thư thứ xuất, lời nói ra thì tính là cái gì? Cho dù nàng ta có đồng ý, nhưng đến lúc đó chỉ cần lão thái quân nói bà còn chưa có đồng ý thì chẳng phải công sức của nàng đều bỏ đi sao?

“Lam nhi đã nói là có thể thì đương nhiên là có thể, đây cũng không phải chuyện lớn gì.” Chu thị nghe Vân Tụ nói vậy nên nói.

“Được vậy thì thiếp thân an tâm rồi.” Vân Tụ sung sướng nói, lần này xem tiện nhân Xảo Nguyên kia lấy gì đầu với nàng? Một tháng nàng ta bị cấm túc đủ cho nàng lòi kéo lão gia tới phòng, trong nhà này, chỉ cần mất đi sự sủng ái của lão gia thì nàng ta chả còn là gì cả.

Lúc này Xảo Nguyên có chút lo lắng, Vân Tụ thật là độc ác, không ngờ lại nghĩ ra trò này, nếu nàng ta tự tin như vậy thì e rằng chuyện này chính là bấy rập nàng ta chuẩn bị sẵn, chỉ đợi nàng nhảy vào, đáng giận nhất là nàng lại nhảy vào rồi, không biết hôm nay nàng có tránh nổi kiếp nạn này không nữa.

Nhất thời ánh mắt Xảo Nguyên nhìn Thái Hà cũng có chút chần chờ, chẳng lẽ vì bảo toàn Thái Hà mà nàng lại để cuộc đời mình phải chịu liên lụy sao? Nhưng giờ nếu nàng bỏ qua Thái Hà liệu có thể đảm bảo bản thân sẽ không có vấn đề gì không? Xảo Nguyên có chút không biết phải làm sao.

“Vân di nương nói không sai, nhưng không biết là vô tình hay cố tình, Vân di nương lại bỏ qua một điểm. Bây giờ Vân di nương chỉ nói cách xử lý nếu Thái Hà làm sai, lại không nói đến nếu chuyện này không phải do Thái Hà làm thì phải xử lý như thế nào?” Triệu Tinh Lam nhẹ giọng nói, đồng thời quan sát Vân di nương.

Vân Tụ nhìn Nguyệt Vũ, thấy Nguyệt Vũ gật đầu, cho nên cười nói: “Nếu Thái Hà không làm chuyện này thì Nguyệt Vũ không tránh được tội vu hại, đương nhiên là để cho người mới giới bán đi, về phần ta thì ta nguyện ý chịu cảm tức một tháng.”

“Vân di nương nói cũng công bằng quá đi. Như vậy đi, nếu chuyện này do Thái Hà làm thì nàng ta đương nhiên sẽ bị bán, Nguyên di nương xuống làm tiện thiếp, mất quyền quản gia, cảm tức một tháng. Dd/le/quy/don Nếu Thái Hà không làm hoặc không có bằng chứng chứng minh Thái Hà làm thì Nguyệt Vũ sẽ bị xử phạt, Vân di nương là chủ tử cũng không tránh tội được, giáng làm nha hoàn, cảm tức một tháng. Như vậy công bằng chứ?” Triệu Tinh Lam nhìn hai vị di nương đang quỳ trên đất, nói.

Đương nhiên là Vân di nương đồng ý rồi, Xảo Nguyên thấy Vân Tụ đồng ý, biết hôm nay nàng không đồng ý cũng không được. Nếu không đồng ý, đương nhiên là sẽ trực tiếp bị trị tội. Thôi, dù sao như vậy cũng rất công bằng, nàng đành đánh cuộc một lần vậy. Cho dù nàng không thắng thì cũng coi như là có một tháng có thể yên ổn sống qua ngày.

“Nếu hai vị di nương không có ý kiến gì, như vậy chúng ta lập tức đến viện của hai người, cẩn thận kiểm tra. Ta hy vọng có thể nhanh chóng tra ra chân tướng sự việc, đến lúc đó cũng hy vọng hai vị di nương có thể nghiêm chỉnh chấp hành hình phạt của mình. Nếu như trong hai người có ai không đồng ý kiểm tra, bây giờ trực tiếp nhận phạt cũng được.” Triệu Tinh Lam cười như không cười, nhìn hai người rồi nói.

Vân Tụ vẫn luôn cho rằng mọi chuyện đều đã xử lý thỏa đáng, không có gì phải sợ, cho nên kiên trì muốn kiểm tra. Về phía Xảo Nguyên, mặc dù nghĩ đến việc bản thân có thể phải chịu thua thiệt, nhưng dù sao trước mắt mọi chuyện còn chưa diễn ra, làm sao có thể không đồng ý kiểm tra đây. Dù sao kiểm tra xong còn có thể thắng, nếu không đồng ý kiểm tra chẳng phải là trực tiếp muốn chịu phạt sao?

Thấy hai người không có ý kiến gì, Triệu Tinh Lam đứng lên nói: “Tổ mẫu, ngài xem việc này nên để ai đi ạ?”

Hết chương 90!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Nghi ngờ quỷ ám

“Ta già rồi, không muốn đi nữa, để Lan thị, Lưu thị và hai đứa nha hoàn nữa đi đi, người cũng đi nhìn một chút, ngoài ra thì để hai người Trương di nương, Liễu di nương đi làm chứng, những người khác không cần phải đi.” Chu thị thấy Triệu Tinh Lam xử lý chuyện này không tệ cho nên yên tâm nói.

Đến hôm nay Chu thị mới chợt nghĩ đến một chuyện, nữ hài tử trong nhà đều đã lớn, cũng nên học quản gia rồi, thời gian này bà bận bịu nhiều chuyện nên quên mất, nếu như mấy nữ hài tử này không học chút việc quản gia thì sau này xuất giá chắc chắn sẽ phải chịu nhiều thua thiệt.

Mặc dù bây giờ Nhị nha đầu còn chưa đến hôn nhưng tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đoạn thời gian sắp tới này để cho nó phụ việc quản gia vậy, còn về phần Tam nha đầu, dù sao cũng già đi làm thiếp, việc quản gia không cần nó quan tâm, không học cũng không sao. Sau này có thời gian rảnh rồi thì cho nó học một chút phương pháp nịnh nọt chủ mẫu là được. Die danle^quys do^`n

“Dạ, tổ mẫu.” Triệu Tinh Lam khẽ gật đầu nói.

“Đột một chút, lão thái quân, Nhị tiểu thư, thiếp thân còn có điều muốn nói.” Xảo Nguyên chợt mở miệng nói.

“Nguyên di nương còn muốn nói gì?”

“Nếu kiểm tra phòng Thái Hà không thấy cũng không thể chứng minh Thái Hà trong sạch, vậy nên thiếp thân thấy phòng của Vân di nương cũng cần phải kiểm tra, nói không chừng là Vân di nương để quên ở nơi nào đó, giờ không thấy nên đổ oan cho người khác.” Xảo Nguyên cho rằng chuyện này là do Vân Tụ vu hãm mình, cho nên nói.

“Vậy cũng đúng, Lam nhi, nếu kiểm tra bên Nguyên di nương không thấy thì qua kiểm tra bên Vân di nương đi, tìm đến bao giờ thấy thì thôi. Một cái viện có bấy nhiêu lớn, cũng không sợ tìm không ra.” Chu thị gật đầu đồng ý.

Triệu Tinh Lam đồng ý, lập tức mang theo Trương di nương, Liễu di nương, Lan thị, Lưu thị và hai nha đầu cùng với chủ tử Vân di nương, Nguyên di

nuong, mười mấy người đi về phía tiểu viện của Vân Tụ Và Xảo Nguyên.

Hai người Trương di nương và Liễu di nương vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này nhưng không ngờ lại bị lão thái quân sai đi làm người làm chứng, trong lòng không muốn nhưng lại không tìm được lý do để cự tuyệt, đành phải cẩn thận đi theo. Lúc này trong lòng hai người cũng có chút không biết phải làm sao, hai vị tần di nương này gây chuyện với nhau, nhưng họ lại không thể đắc tội bất cứ bên nào được.

Viện kia vốn đã nhỏ, nay nhiều người như vậy cùng tiến vào, lập tức có vẻ chật chội. Vân Tụ cũng đã tính trước điều này, không hề ngại Triệu Tinh Lam tiến vào kiểm tra. Trong khi đó hoàn cảnh sinh hoạt của Thái Hà vẫn luôn đơn giản, làm sao biết được những chuyện người lừa ta gạt bản thủ như vậy, chỉ nghĩ bản thân không làm nên không có gì phải lo sợ, dù sao vật kia cũng không thể tự nhiên bay đến trong bọc đồ của nàng, cho nên cũng không sợ, ngược lại còn cho rằng chỉ cần kiểm tra đồ dùng của nàng xong là có thể chứng minh nàng trong sạch.

Còn Xảo Nguyên, khi thấy nụ cười hả hê của Vân Tụ, nàng đã biết đây là một âm mưu, mà hiện giờ nàng tuyệt đối đã trúng mưu kế của nàng ta. Không nghĩ đến, nàng nhận nhện ở Triệu gia nhiều năm, vất vả lắm mới có được địa vị như bây giờ, không ngờ lại bị người khác cướp đi dễ dàng như vậy. Từ nay về sau địa vị của nàng coi như là rơi thẳng xuống đáy, còn không bằng những ngày làm nha hoàn bên cạnh lão thái quân. Nhưng dù có được lựa chọn một lần nữa, nàng vẫn lựa chọn bảo vệ tiểu nha đầu Thái Hà kia.

“Nhị tiểu thư, giờ chúng ta kiểm tra rương đồ của Thái Hà chứ?” Sau khi vào trong phòng của Xảo Nguyên, Lan thị quay sang nhìn Triệu Tinh Lam hỏi.

Nếu chuyện hôm nay lão thái quân đã giao cho Nhị tiểu thư xử lý vậy thì mọi chuyện đều phải nghe theo lời Nhị tiểu thư. Huống chi hiện giờ Lan thị cũng không thể không coi trọng Triệu Tinh Lam một chút. Theo lý mà nói, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy mà vị Nhị tiểu thư này vẫn có thể sinh hoạt thoải mái vui vẻ trong hoàn cảnh như hiện giờ thì chứng tỏ nàng cũng không phải vật trong ao, bà vẫn nên khách khí một chút thì hơn. Nói không chừng sau này Nhị tiểu thư còn có thể dựa vào thực lực nhà ngoại mà có được một tiền đồ tốt.

Tinh Lam nghe Lan thị nói vậy, ánh mắt lơ đãng quét một vòng khắp phòng, thấy Nguyệt Minh đang đứng trong chỗ tối ra hiệu cho mình, trong lòng hiểu được, điều này nghĩa là Nguyệt Minh đã làm tốt những điều nàng giao phó, lúc này mới để cho hai vị ma ma đi theo mở rương đồ của Thái Hà ra.

“Nếu đã tới đương nhiên phải mở hòm cẩn thận kiểm tra rồi.”

Thái Hà mới đến trong phủ, khi đến không mang theo gì, thời gian này đi theo Xảo Nguyên được thưởng cho hai kiện y phục và một món vật phẩm tùy thân, vì vậy đồ đạc cũng chẳng có bao nhiêu. Vốn cái rương của nàng không lớn, lúc này nhìn vào cũng có chút trống trải, hai người Lưu thị và Lan thị liếc nhìn nhau, tùy ý lật vài cái rồi đẩy nắp rương lại.

“Nhị tiểu thư, bên trong không có đồ cần tìm, chỉ có mấy thứ y phục và đồ tắm rửa thôi.” Lan thị nói với Triệu Tinh Lam.

“Vân di nương, người đã nhìn rõ ràng chưa? Trong rương của Thái Hà có vòng tay hà tu của người không?” Triệu Tinh Lam nhìn Vân Tụ, thấy nàng ta đang trừng mắt nhìn Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ thấy trong rương không có đồ cũng cảm thấy kỳ quái, sắc mặt có chút thay đổi, sáng nay nhân lúc Thái Hà dọn dẹp trong phòng Nguyên di nương, nàng đã nhét đồ vào trong rương của nàng ta rồi, sao giờ lại không thấy được? Chẳng lẽ vòng tay hà tu đó lại có thể tự biến mất sao? Hay là lúc Thái Hà thu thập đồ đạc, thấy có bảo bối nên đã giấu đi?”

“Các người phải kiểm tra cẩn thận một chút, nhất định là có, biết đâu bỏ sót chỗ nào chưa kiểm tra, mà biết đâu nha đầu Thái Hà này giấu đồ trong phòng Nguyên di nương thì sao?” Vân Tụ đâu có dễ dàng thừa nhận đồ không ở đây, cho nên nói.

“Ý Vân di nương là muốn kiểm tra phòng Nguyên di nương sao? Nhưng lão thái quân không có an bài kiểm tra phòng Nguyên di nương, ta không thể làm chủ điều này được.” Triệu Tinh Lam vuốt nhẹ ngón tay, nói.

“Không thì Vân di nương, người xem thế này có được không, lão thái quân cũng nói rồi, vòng tay của người nói không chừng là rơi ở đâu đó trong phòng người, hay là chúng ta kiểm tra phòng của người trước, nếu kiểm tra phòng người và nha đầu Nguyệt Vũ vẫn không thấy thì sẽ kiểm tra phòng của Nguyên di nương, người thấy sao?” Triệu Tinh Lam cười, nói với Vân di nương, đây chính là những điều lão thái quân đã nói nha.

Vân Tụ sớm biết đồ chắc chắn không ở trong phòng nàng, dù nha đầu Nguyệt Vũ có hờ đồ, để nhầm chỗ thì đồ cũng không còn ở trong phòng nữa, cho nên không sợ, để cho mấy người Triệu Tinh Lam đi vào kiểm tra.

“Không biết nếu như nơi này cũng không tìm thấy thì Nhị tiểu thư định xử lý chuyện này thế nào? Thiếp thân muốn có được một câu trả lời thuyết phục, bằng không cũng đừng trách ta không nói đạo lý.”

“Điều đó là tất nhiên, nếu đã tìm thì chắc chắn sẽ tìm được đồ cho Vân di nương, nếu không này giờ đều là vô ích sao. Các người tìm kỹ đi, nếu tìm thấy, Vân di nương vui mừng không biết chừng còn có thưởng cho các người, nếu không thấy, chẳng những ta không có được câu trả lời thuyết phục cho Vân di nương, mà phía tổ mẫu cũng không biết phải báo cáo sao nữa.” Triệu Tinh Lam cười, nói với hai vị ma ma.

Lan ma ma và Lưu ma ma đi theo Chu thị đã nhiều năm, đối với cách nói chuyện của chủ tử vừa nghe đã hiểu, ý này của Nhị tiểu thư cũng thật rõ ràng nha. Hơn nữa hai nàng cũng biết, trước giờ lão thái quân vẫn thích Nguyên di nương hơn Vân di nương. Nếu những chủ tử chân chính đều không thích nữ nhân cao cao tại thượng tự cho là đúng này thì hai hạ nhân như bọn nàng cần gì phải khách khí đây?

“Dạ, Nhị tiểu thư, đương nhiên chúng nô tỳ sẽ giúp Vân di nương cẩn thận tìm kiếm rồi, vòng vàng lấp lánh như vậy cũng không phải vật gì khó thấy.” Hai người đáp lời rồi lui ra, bắt đầu lục tung khắp nơi trong phòng Vân Tụ.

Hai người nói vậy nhưng cũng không cẩn thận như bản thân vừa nói, mặc kệ là thứ gì, có quý hay không, chỉ một đường lật tung mọi thứ, so với lúc kiểm tra đồ của Thái Hà còn tích cực hơn nhiều.

“Hai lão nô xảo quyết các người có cẩn thận được không vậy? Chỗ ta cũng không phải giống như bên nha đầu Thái Hà kia, mấy thứ của nàng ta không đáng bao tiền, nhưng chỗ này của ta lại khác, hòng rồi các người đền được chắc? Xong chuyện lần này ta sẽ bảo lão gia bán hai người các người ra ngoài, xem các người có còn dám như vậy không.” Vân Tụ thấy đồ đạc bị lục tung, cảm thấy đau lòng, không khỏi nói.

Nhưng hai người Lan thị và Lưu thị đi theo Chu thị một thời gian dài, ngay cả thời điểm Sầm Mộ Vân vẫn còn ở trong phủ cũng khách khí với họ đôi chút, chưa từng bị gọi là lão nô xảo quyết, lúc này nghe Vân Tụ nói vậy lập tức nổi giận. Hai người càng ra sức, ngay cả rèm trên giường của Vân Tụ cũng “không cẩn thận” kéo xuống.

“Nguyệt Vũ, người còn không đi tìm lão thái quân, nói bà ấy xem một chút, đây đâu phải là đến tìm đồ, rõ ràng là đến tịch biên tài sản thì có.” Vân Tụ thấy vậy không nhịn nổi nói.

“Ai u, Vân di nương, thật xin lỗi, lão nô là người thô thiển, tay chân không biết nặng nhẹ, bình thường đều chỉ thấy rèm vải thô, kéo chút không sao, không biết rèm này của ngài vải gì, vậy mà kéo chút đã không chịu nổi? Đứng là người gì dùng đồ vậy, di nương là người kim quý, đồ bên người cũng đều là thứ quý giá, chẳng qua là mấy thứ quý giá này không bền tạo nào, hơi mạnh tay một chút là hỏng rồi.” Lan thị vội cười, nói với Vân Tụ, nhưng ánh mắt lại không có chút nào áy náy.

“Các người ——” Vân Tụ chỉ thiếu điều tức chết, cái lão ma ma xảo quyết này, không ngờ lại dám nói bóng nói gió bảo nàng là đồ rách nát, này bảo nàng làm sao mà nhịn được đây? Mấy người Triệu gia này, hết người này đến người khác đều coi trọng tiện nhân Xảo Nguyên kia, khi dễ nàng.

“Nhị tiểu thư, hôm nay lão thái quân đã giao chuyện này cho người, nếu người làm không tốt, ta sẽ báo lại cho lão gia.”

Nếu không thể làm gì hai lão nô xảo quyết này, vậy thì lấy nha đầu Triệu Tinh Lam đáng chết kia ra để xả giận vậy - Vân Tụ phản hận nghĩ. Nàng ta giúp đỡ tiện nhân Xảo Nguyên kia khi dễ nàng, nếu nàng cứ như vậy mà để cho nha đầu đó khi dễ, vậy nàng cũng chẳng cần phải lăn lộn ở cái huyện Sơn Nam này nữa.

“Vân di nương, đương nhiên là di nương có thể nói với phụ thân rồi, lúc đó cũng đừng quên nói tí mĩ một chút, không chỉ về chúng ta, những gì di nương làm cũng nên nói cho phụ thân đó.” Triệu Tinh Lam mới không sợ, hiện giờ trong nhà này đã không có ai có thể khiến cho nàng phải sợ rồi. Vân Tụ này cho rằng mang phụ thân ra là có thể khiến cho nàng sợ sao? Làm sao có thể chứ?

“Thôi thôi, ta không tìm nữa, các người đi chỗ khác tìm đi, trong phòng ta không có.” Vân Tụ nhìn đồ đạc bị ném lung tung khắp phòng, trong lòng đau xót, vội vàng ngăn cản.

“Vân di nương, như vậy không ổn, vừa sáng sớm ngài đã nói này nói nọ là không tìm thấy đồ, chúng ta là hạ nhân, việc có thể làm chỉ là tận tâm tận lực tìm giúp ngài thôi, giờ ngài lại nói trong phòng không có, vậy chẳng lẽ đồ đạc có thể tự mình chạy tới nơi khác sao? Chẳng may nếu có chỗ nào bỏ sót, chẳng phải là sẽ oan uổng người khác sao?” Lan thị cười cười nói, nhưng hai nha đầu phía dưới cũng không chậm lại, vẫn tiếp tục lục tung mọi thứ lên.

“Các người như vậy là có ý. Vừa rồi bên Thái Hà cũng không thấy các người lật tung mọi thứ như vậy.”

“Vân di nương, ngài hiểu lầm chúng ta rồi, vừa rồi trong phòng Thái Hà kia đồ gì cũng không có, vừa nhìn là thấy, không cần phải lật lên kiểm tra. Nhưng phòng của di nương lại khác, chúng ta chỉ là hạ nhân, nếu không phải sợ không tận tâm sẽ khiến chủ tử không vui thì chúng ta cũng đâu cần tìm kiếm cẩn thận như vậy? Hay là di nương biết vòng tay của ngài vẫn còn ở trong phòng nên mới không muốn để cho chúng ta tìm? Nếu đã vậy, chúng ta sẽ không tìm nữa, chỉ cần về bẩm báo lại cho lão thái quân là được.”

Lời này của Lan thị khiến Vân Tụ nổi đóa nhưng lại không có biện pháp nào, trực tiếp bẩm báo lên lão thái quân chẳng phải là tự nhận tội về mình sao?

“Các người tìm đi, tìm được sẽ có thưởng, nhưng nếu tìm không ra thì phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng.”

Đối với uy hiếp của Vân Tụ, Lan thị chỉ cảm thấy buồn cười, muốn một câu trả lời thỏa đáng, nàng ta nghĩ bản thân là chủ tử chắc? Nếu như không phải trong bụng nàng ta có cái cục thịt kia thì ngay cả công Triệu gia nàng ta cũng chẳng thể vào.

Nhìn Lưu thị và Lan thị như vậy, hai người Trong di nương và Liễu di nương đều cảm thấy may mắn, cũng may trước kia hai nàng chưa bao giờ đắc tội hai người này, nếu không chỉ e hai ma ma này cũng chẳng thêm khách khí với các nàng. Chẳng qua là Vân Tụ này, vừa vào phủ mà đã mất cao hơn đầu, không xem ai vào mắt, giờ thấy nàng ta bị như vậy, hai nàng cũng coi như là hả giận.

“Tiểu thư, chúng nô tỳ đã tìm khắp nơi rồi, đều không thấy.” Lại qua thêm nửa canh giờ lật lật bới bới, mặc dù lúc này Lan thị và Lưu thị vẫn chưa cảm thấy đủ, nhưng không thể không đi tới trước mặt Triệu Tinh Lam nói.

Theo ý của Lan thị, nàng chỉ hận không thể lục tung mọi thứ, làm hư vỡ đồ gì đó trong phòng Vân Tụ mới thôi, nhưng nàng sợ nếu làm quá mức lại thành không ổn. Đến lúc đó tiểu yêu tinh Vân Tụ này lại chạy đến chỗ lão gia khóc lóc này nọ, thành ra nàng là hạ nhân mà lại dám khi dễ di nương.

“Đã vậy, cứ dựa theo những gì trước đã nói, phòng của nha đầu Nguyệt Vũ cũng đừng bỏ qua, nói không chừng nha đầu này thấy hơi tiền nên nổi lòng tham, tự mình lấy rồi lại vu hãm Thái Hà.” Triệu Tinh Lam vừa nói vừa dẫn đầu đi khỏi căn phòng đang rối tinh rối mù của Vân Tụ.

Là một di nương nhưng đồ đạc trong phòng của Vân Tụ quả thật không tệ, so với Trương di nương và Liễu di nương thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, xem chừng mấy năm làm hoa khôi của Thúy Hồng Lâu cũng không phải là để cho có, của cải cũng thu được không ít. Ziendan Thời gian trước phụ

thân mê luyến nàng ta e là cũng móc ra không ít đồ tốt đi. May là lão thái quân không có tới, nếu không, nhìn thấy những đồ này còn không phải bị chọc tức chết sao?

“Đạ!” Lan thị và Lư thị vừa nói vừa đẩy cửa phòng Nguyệt Vũ.

Vì tiểu viện này cả chủ và tớ chỉ có bốn người nên hai nha đầu Nguyệt Vũ, Thái Hà đều có phòng riêng, so với những nha đầu trong đại viện còn tốt hơn nhiều.

Lúc này Vân Tụ cũng không ngăn cản, nàng còn đang vội vàng thu dọn phòng mình. Huống chi ngay cả phòng nàng còn bị lục tung thành như vậy thì phòng của Nguyệt Vũ có thể tránh được sao? Thôi, lúc này cũng không phải là lúc đi để ý nha đầu Nguyệt Vũ kia, đồ của nàng còn không biết có bao nhiêu thứ bị hai bà già kia giày xéo đâu, thật là đau lòng mà, mấy thứ đó đều là đồ nàng tích góp nhiều năm mới được, sớm biết thế này đã không chuyển chúng tới đây rồi. Hai bà già kia chắc chắn là cố ý, bọn họ muốn khi dễ nàng đây mà.

Lan thị và Lư thị vào phòng Nguyệt Vũ cũng làm không ít giày vò, chỉ cần là chỗ có thể chứa đồ đều bị các nàng lục tung từng cái từng cái một. Cuối cùng tìm thấy một bao bố ở dưới gầm giường, mở ra xem, không ngờ lại thấy một đôi vòng vàng hà tu, bên cạnh đó còn có một bọc giấy màu trắng.

“Tiểu thư, người xem.” Lan thị vội vàng cầm những thứ này đến trước mặt Triệu Tinh Lam.

“Cái này xem ra chính là đôi vòng tay hà tu mà Vân di nương kêu mất rồi, quả nhiên là do Nguyệt Vũ lấy, xem chừng Vân di nương dạy dỗ nha hoàn không cũng không tốt cho lắm. Hồng Linh, người đi mời Vân di nương sang đây coi đi, tránh cho nàng ta nói chúng ta oan uổng nàng, sau này lại sinh ra nhiều chuyện.” Triệu Tinh Lam cười lạnh nói, sau đó tự tìm cho mình một cái ghế ngồi xuống.

“Tiểu thư, sao vật này lại ở dưới giường của nô tỳ?” Nguyệt Vũ không ngờ lại tìm thấy đồ dưới gầm giường của nàng, sợ hãi hỏi.

“Người lại còn hỏi ta, ta phải hỏi người mới đúng, đồ của di nương nhà người sao lại ở dưới gầm giường người?” Triệu Tinh Lam không nhìn Nguyệt Vũ, chỉ trầm giọng hỏi.

“Nô tỳ không biết, tiểu thư, nô tỳ không có lấy.”

“Người không lấy, vậy chẳng lẽ là di nương nhà người cố ý hãm hại người?”

“Di nương nhà nô tỳ sao lại muốn hãm hại nô tỳ? Tiểu thư, ngài chớ nói oan cho di nương nhà nô tỳ, vật này không thể ở dưới gầm giường của nô tỳ được, tiểu thư, người nhất định phải tra rõ.” Nguyệt Vũ vội vàng nhào tới bên chân Triệu Tinh Lam, nói.

“Không thể ở dưới gầm giường người, vậy thì phải ở nơi nào? Đồ tìm thấy dưới gầm giường người, ta còn tra kiểu gì nữa? Cũng không thể nói là có ma quỷ đặt đồ ở dưới gầm giường người được.” Triệu Tinh Lam hỏi ngược lại.

Triệu Tinh Lam còn chưa dứt lời thì Vân Tụ đã vội vàng chạy vào, Vân Tụ không ngờ đồ của nàng ta muốn Nguyệt Vũ mang đi hãm hại người giờ lại tìm thấy dưới giường Nguyệt Vũ, trong lòng nghi ngờ, hay là Nguyệt Vũ thấy vòng này quý giá nên giấu đi làm của riêng, nếu không lúc chuyện xảy ra, mọi người đều ở đại sảnh, đồ cũng không thể nào tự chạy đến đây được. Die mn da n lqdon

Nguyệt Vũ cũng bị biến cố bất ngờ này làm cho sợ hãi, mọi chuyện sao có thể như vậy được? Chính nàng đã tự tay giấu vòng tay này trong giường đồ của Thái Hà, sao giờ lại ở dưới gầm giường nàng rồi? Chẳng lẽ ban ngày cũng có quỷ? Những việc trái lương tâm đúng là không thể làm a, người đang làm trời đang nhìn.

“Nhị tiểu thư, nô tỳ không có lấy, thực sự không có lấy. Nô tỳ không làm chuyện này, thật không phải là nô tỳ mà. Có lẽ có quỷ thật đó.” Nguyệt Vũ bùm một cái quỷ trên mặt đất, khàn giọng kêu.

Nguyệt Vũ bị chính suy nghĩ của mình hù sợ, chuyện này nàng còn rõ ràng hơn Vân Tụ, đồ vật vốn phải ở trong buồng của Thái Hà giờ lại vô duyên vô cớ xuất hiện dưới gầm giường nàng, điều này phải giải thích sao đây? Nếu không phải là do quỷ làm thì còn có thể là ai?

“Tiên nhân này, không ngờ người lại dám trộm đồ của ta, ta để cho người quản đồ trang sức của ta, người quản như vậy sao? Bản thân trộm còn chưa tính, còn giả họa cho người khác.” Lúc này Vân Tụ quả thật là đã bị chọc tức, một chân đá Nguyệt Vũ ngã lăn trên mặt đất.

“Di nương, nô tỳ không có, thực không có mà. Nô tỳ theo ngài nhiều năm như vậy làm sao có thể làm ra chuyện này? Chẳng lẽ ngài không tin nô tỳ sao?” Mặc dù hiện giờ Nguyệt Vũ vô cùng bối rối, nhưng cũng biết di nương đã hiểu lầm mình, chuyện thành như vậy thực không dễ xử lý, cho nên vội vàng khóc lóc giải thích. Nhưng Vân Tụ sao có thể tin nàng ta được.

“Người còn biết người đi theo ta nhiều năm? Tự người nói một chút, những năm qua đồ ta thường cho người còn ít sao? Giờ ngay cả vòng tay của ta người cũng muốn rồi sao? Người còn muốn cái gì nữa hả?” Vân Tụ giận không nén được, nói.

Những năm này Nguyệt Vũ đi theo nàng, nếu là chuyện bình thường thì thôi, nhưng chuyện ngày hôm nay ảnh hưởng quá lớn, nàng phải làm sao bây giờ? le@quydon Lúc đầu nàng tin tưởng nàng ta có thể xử lý chuyện này thỏa đáng nên mới yên lòng đồng ý với bọn họ những chuyện kia, hiện tại hay rồi, nha đầu chết tiệt này làm liên lụy đến nàng rồi, nàng phải làm sao đây? Nếu cứ theo mấy lời trước đó, sau này ngay cả di nương nàng cũng không phải, chỉ có thể làm một nha đầu thông phòng, đến lúc đó nàng nói còn ai nghe? Sao nha đầu Nguyệt Vũ này càng ngày càng thiên càn vậy? Cái gì nên làm, cái gì không nên làm cũng không phân biệt được sao?

“Di nương, nô tỳ không có, thực sự không có lấy đồ. Hay là quý thần biết chúng ta muốn hãm hại Nguyên di nương? Cho nên mới giúp đỡ nàng ta?”

Nguyệt Vũ càng nghĩ càng sợ, lúc này nói năng có chút loạn.

Vân Tụ không nghĩ tới, chuyện cơ mật như vậy mà Nguyệt Vũ cũng dám nói ra, đây không phải làm muốn lấy mạng nàng sao? Trước kia còn thấy nha đầu này có chút khả năng, sao vừa mới vào phủ được một thời gian ngắn đã thành ra như vậy rồi?

“Tiện tỳ này, ngươi nói vớ vẩn cái gì vậy? Ngươi còn muốn kéo bao nhiêu người xuống nước nữa? Cái gì thần thần quỷ quỷ cơ chứ.” Lúc này Vân Tụ dù muốn tức giận cũng không thể, chỉ có thể vội vàng trách.

“Đợi chút, Nguyệt Vũ, ngươi vừa mới nói cái gì? Nói lại lần nữa đi.” Triệu Tinh Lam không bỏ qua, hỏi lại Nguyệt Vũ.

“Tiểu thư, nô tỳ không nói gì cả, cái gì cũng không nói hết.” Nguyệt Vũ thấy Vân Tụ trừng mắt nhìn mình, sau lại thấy Triệu Tinh Lam hỏi, lúc này mới giật mình ý thức được bản thân vừa nói gì, vội vàng dập đầu nói.

“Các ngươi có nghe được nàng ta vừa nói gì không?” Triệu Tinh Lam hỏi Lan thị và Lư thị.

“Dù lão nô có mất mồm tai điếc, vẫn nghe được rõ ràng, Vân Tụ nói: ‘Di nương, nô tỳ không có, thực sự không có lấy đồ. Hay là quý thần biết chúng ta muốn hãm hại Nguyên di nương? Cho nên mới giúp đỡ nàng ta?’” Lan thị thành thật nói.

“Đã có người nghe rõ ràng, ta cũng không hỏi nhiều nữa. Thôi, giờ chúng ta về chỗ lão thái quân, chuyện này quá lớn, ta cũng không có cách nào xử lý. Chờ bẩm rõ với lão thái quân, để lão thái quân xử lý vậy.” Triệu Tinh Lam chậm rãi nói, sau đó đứng lên đi ra ngoài.

“Nhị tiểu thư tha tội, nô tỳ thực sự không có làm, cái gì cũng không có làm, còn vật này sao lại ở đây thì nô tỳ không biết.” Nguyệt Vũ khàn giọng kêu.

Hết chương 91!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Chôn xuống âm hạ

“Nhị tiểu thư tha tội, nô tỳ thực sự không có làm, cái gì cũng không có làm, còn vật này sao lại ở đây thì nô tỳ không biết.” Nguyệt Vũ khàn giọng kêu.

Nguyệt Vũ không ngốc, chuyện hôm nay mà truyền ra thì đời này của nàng coi như là xong, cho nên dù có thế nào Nguyệt Vũ cũng không muốn thừa nhận bản thân có liên quan đến chuyện này.

Triệu Tinh Lam không thêm để ý đến những gì Nguyệt Vũ nói, mang theo mọi người đi về phía đại viện. Hai người Lan thị và Lư thị nâng Nguyệt Vũ sớm đã không đứng nổi đi theo phía sau.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho người đã trải qua nhiều chuyện như Vân Tụ cũng phải luống cuống. Nàng vẫn tưởng chuyện hôm nay có thể nắm chắc phần thắng nên mới chịu bỏ ra vốn lớn như vậy, chỉ hy vọng có thể kéo Xảo Nguyên xuống nước, ai ngờ lại bị cái nha đầu thiên cận Nguyệt Vũ kia hại thảm, giờ phải làm như thế nào mới phải đây? Nàng phải làm sao để có thể tránh được kiếp nạn này đây?

Vân Tụ chợt nghĩ tới điều gì, tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, sao nàng lại có thể quên mất cơ chứ, chỉ cần có pháp bảo này, nàng còn không thể hóa nguy thành an sao? Dù lão thái quân có muốn xử lý nàng, cũng không thể xử lý luôn cả tôn tử của bà ta đi.

“Tổ mẫu!” Triệu Tinh Lam thấy Chu thị, liền nói: “Chuyện này đã điều tra xong.”

“Không cần biết chuyện là như thế nào, chuyện này đã giao cho ngươi, tra ra ai thì xử lý người đó, không cần báo lại cho ta cũng được.” Chu thị nhìn Triệu Tinh Lam, nói. Lee^q uyyDoo^mn

Nha đầu này thật là có chút bản lĩnh, có thể xử lý chuyện này rõ ràng. Ngay chính bản thân bà còn đang suy nghĩ phải làm sao mới tra được kết quả, không ngờ nha đầu này lại giúp bà giải quyết một vấn đề khó khăn, thật không ủng hộ sự tin tưởng của bà.

“Tổ mẫu, sự tình lần này liên quan trọng đại, Lam nhi không dám tự chủ trương, phải bẩm rõ với tổ mẫu rồi mới dám xử trí.” Đương nhiên Triệu Tinh Lam sẽ không để cho người ta nắm đằng chuôi, dù sao nàng cũng chỉ là tiểu bối, dù có là chủ tử đi chăng nữa thì di nương cũng là người trong phòng phụ thân, nếu tổ mẫu không ra mặt xử trí, nàng cũng không tiện giải quyết việc này.

Chu thị nghe vậy ngắt ra, thế nào mà chỉ một cái vòng tay nhỏ lại thành chuyện lớn rồi, còn khiến Tinh Lam không dám xử trí.

“Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?” Chu thị ngồi trong phòng, không biết tình huống phát sinh bên tiểu viện, cho nên hỏi.

“Chuyện này e là có âm mưu trong đó.” Triệu Tinh Lam cười nhạt, nói.

“Âm mưu? Âm mưu gì?” Chu thị vừa nghe đã nổi giận, không ngờ ngay dưới mí mắt bà lại có người dám âm mưu gây chuyện, bọn đó có còn muốn để yên cho bà sống không?

“Lan ma ma, phiền người nói cho tớ mẫu biết những chuyện vừa xảy ra.” Triệu Tinh Lam đẩy chuyện này sang cho Lan thị.

Lan thị thấy Triệu Tinh Lam để mình nói, cảm thấy điều này chứng tỏ Nhị tiểu thư tin tưởng bà, vì vậy cũng không khách khí, một năm một mười kể hết cho Chu thị những chuyện đã xảy ra. Cũng không quên nhấn mạnh câu nói kia của Nguyệt Vũ.

“Nguyệt Vũ, con tiện nhân này, không ngờ lại dám làm ra chuyện trộm cắp rồi vu oan người khác, chủ tử người dạy dỗ người kiểu gì vậy? Vân di nương những gì nha đầu Nguyệt Vũ nói là sự thật? Là người và nàng ta nghĩ kẻ hãm hại Nguyên di nương? Người nói đi, cuối cùng là vì sao?” Chu thị nghe xong, giận dữ nói.

Nguyệt Vũ cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại hồ đồ nói ra những lời này nữa, nhưng lời đã nói ra cũng không thu lại được, bị nhiều nhười như vậy nghe thấy, lần này nàng hại chết tiểu thư nhà nàng rồi, phải làm sao mới tốt đây, mấy năm nay tiểu thư đối với nàng không tệ, nàng không thể hại tiểu thư được.

Lúc này Nguyệt Vũ cũng đã phục hồi lại lý trí, bắt đầu nghĩ tới việc phải giải quyết chuyện này như thế nào. Có câu lời nói như bát nước hắt đi, lời vừa rồi của nàng đã bị nhiều người nghe thấy, làm sao thu hồi lại đây.

“Lão thái quân, thiếp thân oan uổng quá, thiếp thân cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra nữa, xin ngài minh xét, biết đâu có người muốn oan uổng thiếp thân.” Vân Tụ vội vàng quỳ xuống nói.

Lúc này Xảo Nguyên cũng an tâm rồi, chỉ có điều không ngờ kết quả tra được lại như vậy, là trùng hợp hay có người ra tay giúp nàng đây? Vân Tụ vốn không phải người dễ đối phó, người bên cạnh nàng ta cũng không thể là người chỉ vì cái lợi nhỏ mà làm hỏng đại sự của chủ tử, cho nên hôm nay chắc đến chín phần là vòng tay kia đã được đặt trong rương đồ của Thái Hả, nhưng sau đó lại có người lấy ra, giấu dưới giường Nguyệt Vũ, nhờ vậy nàng mới may mắn tránh được một kiếp này. Nhưng vấn đề là ai đã làm chuyện này?

Xảo Nguyên không biến sắc quan sát những người nơi đây, lão thái quân chắc chắn là không biết gì về chuyện này rồi, hơn nữa, dù lão thái quân có yêu thích nàng hơn những người khác thì cũng vẫn chưa đến mức ra tay giúp đỡ như vậy. Trương di nương và Liễu di nương thì e rằng chỉ hận không thể khiến nàng và Vân Tụ cá chết lưới rách, đương nhiên cũng sẽ không có lý do gì để giúp nàng, như vậy là người nào đang giúp nàng?

Chẳng lẽ là Nhị tiểu thư? Ngay từ khi mới bắt đầu Nhị tiểu thư đã chủ động tham gia vào chuyện này, có vẻ như Nhị tiểu thư là cố tình tham gia đi. Vốn nàng ấy có thể hoàn toàn không cần phải dính vào, nếu không phải vì trợ giúp nàng thì cần gì phải dính vào chuyện này đây. Nhưng như vậy cũng tốt, nàng cũng coi như là hiểu rõ Nhị tiểu thư đi, có thể nói nàng ấy là một cô nương tốt, nếu nàng ấy có thể giúp đỡ nàng thì nàng ở trong cái nhà này có thể thoải mái hơn nhiều.

Thấy Xảo Nguyên đang nhìn mình, Triệu Tinh Lam quay sang nhìn nàng rồi thân nhiên cười. Xảo Nguyên có thể lẫn lộn nhiều năm như vậy trong viện của lão thái quân, quả nhiên là có chút thông minh.

Lần này thì Xảo Nguyên có thể chắc chắn, Nhị tiểu thư đang giúp nàng, có điều thủ đoạn lần này của Nhị tiểu thư cũng đủ cao, như vậy hẳn là có người đang giúp đỡ Nhị tiểu thư đi? Mới rồi hai nha đầu Hồng Linh và Thúy Vũ đều ở đây, trước đó lão thái quân đã cho gọi tất cả mọi người, cho nên không có ai dám không đến.

Xảo Nguyên có một khả năng, đó là trí nhớ vô cùng tốt, chỉ cần thấy qua là có thể hồi tưởng lại. Chốc lát sau đã nghĩ ra, người không có ở đây chỉ có một người, đó chính là nha đầu Nguyệt Minh. Mặc dù nha đầu đó đi theo lão thái quân nhưng ai cũng biết đó là nha đầu nương nương trong cung thường cho Triệu Tinh Lam, có thể thấy được, hôm nay chính là nha đầu này thay Triệu Tinh Lam giúp nàng.

Mặc dù hiện tại Nhị tiểu thư không còn là nữ nhi của chính thê, nhưng trong số các nữ nhi Triệu gia, nàng vẫn là người có thân phận cao quý nhất, dù sao địa vị của mẫu thân cũng quyết định thân phận của hải tử, nói gì thì nói, Nhị tiểu thư vẫn là ngoại tôn nữ của Khánh quốc công phủ, là biểu muội của đương kim Tĩnh vương phi.

“Lão thái quân, ngài phải làm chủ cho thiếp thân, thiếp thân không thể cứ để cho người khác vu oan như vậy, ngay cả nha đầu bên người cũng thiếu chút nữa vì người ta mơ hồ hồ vu oan.” Bởi vì sau lưng có người ủng hộ cho nên lúc này dũng khí của Xảo Nguyên tăng lên không ít, lập tức quỳ xuống cầu xin Chu thị.

“Mau nâng Nguyên di nương lên, chuyện hôm nay Nguyên di nương đã phải chịu không ít uất ức rồi.” Trong lòng Chu thị vốn đã thiên vị Xảo Nguyên, cho nên lúc này lại càng cảm thấy Xảo Nguyên phải chịu nhiều ủy khuất.

“Lão thái quân, nếu hôm nay ngài không giải oan cho thiếp thân, thiếp thân không dám đứng lên nữa. Chuyện này người biết thì nói là thiếp thân bị oan uổng, kẻ không biết lại nói thiếp thân dung túng cho hạ nhân làm bậy, tội này thiếp thân gánh không nổi.” Lúc này Xảo Nguyên biết rõ phải làm như thế nào để có thể tận dụng tối đa ưu thế của mình. Lão thái quân vì chuyện của Lộ di nương trước kia, vốn đã hận đến tận xương tủy những nữ nhân xuất thân thanh lâu, nhưng chỉ có thể giấu trong lòng. Nay Vân Tụ mới đến, không biết nguyên do trong đó, lại vội vàng vàng khai chiến với nàng, tình hình này e là khó mà qua được cửa ải lần này.

“Xảo Nguyên, ta đương nhiên sẽ làm chủ cho người.” Quả nhiên Chu thị giống như trong suy nghĩ của Xảo Nguyên, cứ vậy nói.

“Thiếp thân tạ ơn lão thái quân.” Xảo Nguyên khấu tạ Chu thị, sau đó mới đứng lên.

“Vân Tụ lớn mật, hiện giờ người cũng đã làm thiếp của Triệu gia, đáng lẽ phải an phận thủ thường, làm đúng bổn phận của mình, không ngờ người lại làm

ra chuyện táng tận lương tâm, hủy hoại danh tiếng người khác như vậy. Một nữ nhân như người sao có thể tiếp tục ở lại Triệu gia đây?” Hận ý của Chu thị đối với Lộ thị giờ bị đẩy lên người Vân Tụ, xem bọn họ như cùng một dạng người, ánh mắt nhìn nàng ta tràn đầy hận ý.

Diee~n~DDa`nLee^Quy,DDoon

Vân Tụ thấy ánh mắt Chu thị nhìn mình như thế hận không thể lập tức xé vụn nàng ra, dù cho nàng có lỗi, nhưng cũng không đến mức quá nghiêm trọng, tại sao bà ta lại nhìn nàng như thế chứ? Chẳng lẽ nàng còn lỗi nào khác? Nàng mới tới đây được có mấy ngày, sao lại làm sai chuyện gì được.

“Lão thái quân, thiếp thân bị oan a, thiếp thân không có làm, thực sự không làm gì hết, chuyện này thiếp thân quả thực không biết chút nào, nhất định là so nha đầu Nguyệt Vũ này, đúng, chính là nàng làm.” Vân Tụ bị ánh mắt của Chu thị dọa cho phát sợ, vội vàng nói. Lúc này, dù có là nha đầu đi theo nàng nhiều năm, đối với nàng trung thành tận tụy, theo nàng làm không ít chuyện xấu thì cũng đành vậy thôi.

Nhất thời trong lòng những người đang ở đây, sự chênh lệch giữ hai vị di nương đều hiện ra rõ ràng. Nguyên di nương có thể vì nha đầu của mình mà lo nghĩ, dù cho nha đầu đó mới chỉ theo nàng không được bao lâu. Nhưng bên Vân di nương, nha đầu Nguyệt Vũ vẫn luôn theo nàng bao năm, chuyện như vậy có lẽ nàng cũng tham gia, nhưng giờ lại đổ hết lên đầu Nguyệt Vũ, thật là không nên mà. Mà tiểu cô nương Thái Hà kia cũng thật có phúc khí, có thể đi theo chủ tử như vậy, so với Nguyệt Vũ, tốt hơn không biết bao nhiêu đâu!

Nguyệt Vũ không nghĩ đến lúc này chủ tử sẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu nàng, rõ ràng mỗi bước đều do di nương bảo nàng làm, giờ sao lại bắt nàng gánh hết trách nhiệm?

Nguyệt Vũ há mồm muốn nói gì đó, kết quả thấy Vân di nương đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia mang theo ý cảnh cáo khiến cho nàng có chút chần chờ. Vân di nương là người có thủ đoạn, nàng theo di nương nhiều năm như vậy, cũng không ít lần được thấy những thủ đoạn di nương dùng để đối phó với các cô nương ở Yên Hồng Lâu, giờ nghĩ lại những thủ đoạn ấy vẫn còn khiến nàng không rét mà run. Xem ra nàng làm chuyện xấu nhiều lần như vậy, giờ đến lượt phải chịu rồi.

“Nguyệt Vũ, người nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Cuối cùng thì người làm hay chủ nhân người làm?” Chu thị nhìn chăm chăm Nguyệt Vũ, hỏi.

Bị ép từ hai phía, Nguyệt Vũ cơ hồ như muốn ngất đi, thậm chí còn nghĩ phải làm thế nào để có thể ngất đi được, nhưng cố tình đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, một chút cũng không có dấu hiệu có thể ngất.

“Lão thái quân, nô tỳ, nô tỳ...” Nguyệt Vũ không biết phải trả lời như thế nào, nếu thừa nhận thì hôm nay nàng không chết cũng mất nửa cái mạng, nhưng nếu không thừa nhận, tương lai còn không biết sẽ phải chịu bao nhiêu hành hạ, nàng phải làm sao mới được đây?

“Người nói đi, bằng không ta sẽ dùng gia pháp.” Chu thị thấy Nguyệt Vũ co ro cúm rúm quỳ một chỗ, trong lòng càng tức giận, quát.

Lời dọa của Chu thị càng khiến Nguyệt Vũ lo sợ, nỗi sợ trong lòng vượt qua tất cả, nàng ngẩng đầu nhìn một chút, thấy cứ bị dày vò như vậy không bằng chết đi còn thoải mái hơn, vì vậy lao lên, đập đầu vào góc bàn.

Ngay lập tức trên đầu Nguyệt Vũ tràn ra vớ số máu tươi, nhuộm đỏ cả mặt đất, thân mình cũng nhũn ra, nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

Mấy người xung quanh thấy vậy vội vội vàng vàng, nha đầu này số thật khổ, có chuyện gì sao không thể nói mà lại làm chuyện dại dột này? Lần này Vân di nương quả thật đối xử với nha đầu này không ta gì, mới khiến nàng ta hết đường chối cãi, tìm đến cái chết.

“Đây đều là chuyện tốt người làm đó!” Chu thị hưng dữ nhìn về phía Vân Tụ.

Vân Tụ muốn cãi nhưng cuối cùng chỉ chu mỏ không nói gì. Dù sao Nguyệt Vũ lựa chọn cách này có lẽ cũng là vì lo nghĩ cho nàng.

“Mau tìm đại phu.” Triệu Tinh Lam vội vàng nói với người bên cạnh.

Nói gì thì nói, nha đầu này dù có làm chuyện gì sai lầm, nhưng vẫn là một mạng người, huống chi có lẽ nàng cũng vô tội, người chân chính đứng sau lưng sai sử là Vân di nương, nếu không chỉ một nha đầu như Nguyệt Vũ cần gì phải làm nhiều chuyện như vậy, rồi khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh như bây giờ?

“Người tới, đưa nha đầu này về phòng nàng ta, kêu đại phu tới coi một chút, cũng không phải chuyện lớn gì, chẳng phải chỉ là một đôi vòng tay hà tu sao, dù có bao nhiêu tiền cũng không thể so với mạng người được, lấy thì cũng đã lấy rồi, giao lại rồi chịu phạt một chút là được, nếu mạng cũng phải bồi vào chẳng phải là quá lỗ hay sao?” Chu thị vội vàng nói, nhưng bà cũng không đề cập đến những vấn đề khác, chỉ coi như là Nguyệt Vũ chộm đồ rồi sợ tội mà tự sát, bằng không chuyện lần này mà truyền ra thì Triệu gia còn mặt mũi nào mà ra ngoài.

“Lão thái quân nói đúng, nha đầu này xuất thân nơi nhà nghèo cửa nhỏ, chưa trải sự đời nên mới thấy đôi vòng tay đó quý giá, gây chuyện rồi hoảng sợ. Lee^q uyyDoo^nn Nô tỳ nghĩ có lẽ nha đầu này da dày thịt béo, chắc cũng không có gì đáng ngại, để đại phu băng bó một chút sẽ không sao. Lão thái quân thiện tâm, nhưng cũng không cần bận tâm nhiều đến chuyện này, nếu không chẳng phải người trong phủ đều là kẻ vô dụng sao?” Lan thị thấy vậy, nương theo lời của Chu thị nói.

Triệu Tinh Lam nghe hai người Chu thị và Lan thị nói, trong lòng cười lạnh, lời này mà bọn họ cũng có mặt mũi nói ra. Mặc dù chuyện lần này không phải do hai người bọn họ làm, nhưng vẫn là có chút liên quan, nếu không phải bọn họ uy hiếp Nguyệt Vũ, sao Nguyệt Vũ phải làm như vậy. Trong lòng bọn họ hiểu rõ, nhưng lại cố tình muốn một nha đầu vì một đôi vòng tay mà chịu tiếng xấu, không ngờ bọn họ lại có thể nhẫn tâm đến vậy.

“Tổ mẫu, hay là ngài về nghỉ ngơi trước, vất vả cả buổi sáng, có lẽ người cũng mệt rồi.” Trong lòng Triệu Tinh Lam mặc dù xem thường Chu thị nhưng lại không thể nói gì, chỉ đành uyển chuyển cười nói.

“Cũng được, ta quả thực là có chút mệt, về trước vậy, Lam Nhi, chuyện bên này giao cho người xử lý, đợi khi xử lý xong, chúng ta sẽ bàn lại vấn đề xử lý Vân di nương.” Chu thị thực sự có chút mệt mỏi, mặc dù bà không muốn Vân Tụ sống tốt, nhưng vẫn chưa nghĩ đến việc để cho nha hoàn bên người nàng ta phải chịu chết.

Nguyệt Vũ thành như vậy, trong lòng Xảo Nguyên dù có chút không nỡ, nhưng nghĩ đến việc Nguyệt Vũ và chủ tử nàng ta tính kế nàng là lại khó chịu, đều nói nhân từ kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, nàng cũng không thể giống như Đông Quách tiên sinh, cứu sói rồi suýt bị sói giết, vì vậy chút thương hại vừa nổi lên đã nhanh chóng biến mất, trong lòng chỉ còn lại cảm giác vui vẻ. Kết quả lần này của Nguyệt Vũ cũng tính là ác giả ác báo, nàng ta đã làm nhiều chuyện xấu, cuối cùng cũng phải chịu quả báo, bản thân nàng cũng từng là nha hoàn, nhưng thời điểm còn làm nha hoàn, nàng vẫn luôn cẩn thận chú ý, chưa từng làm chuyện gì xấu, làm người, cái quan trọng không phải là người đã làm được những gì, mà quan trọng là người làm người như thế nào.

“Nguyên di nương!” Triệu Tinh Lam nhìn sắc mặt Xảo Nguyên biến đổi liên tục, cũng biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, nhưng hiện giờ, cái quan trọng nhất chính là xử lý chuyện trước mắt.

“Nhị tiểu thư!” Xảo Nguyên bị Triệu Tinh Lam kinh động, vội dừng lại những suy nghĩ trong đầu.

“Nguyên di nương, chuyện này lão thái quân để ta và di nương cùng xử lý, di nương vốn là người quản lý cái nhà này, di nương xem một chút, chuyện lần này phải làm sao?” Triệu Tinh Lam là chủ tử chân chính, cho nên khi nói chuyện với Xảo Nguyên cũng không cần phải cẩn thận khách khí, chỉ tùy tiện nói.

Xảo Nguyên nhìn Triệu Tinh Lam, cười lạnh nói: “Chuyện hôm nay nếu không nhờ tiểu thư thông tuệ sao có thể thuận lợi giải quyết như vậy? Cho nên, chuyện này thiếp thân nghĩ để tiểu thư xử lý là tốt nhất.”

Xảo Nguyên không ngờ, hôm nay Nhị tiểu thư làm vậy chính là để cho nàng thấy rõ, giữa nàng và Vân di nương, Nhị tiểu thư thiên về phía nàng nhiều hơn. Mặt khác, Nhị tiểu thư là chủ tử chân chính, chuyện này để cho nàng ấy giải quyết thì tốt hơn nàng rất nhiều, ít nhất có thể khiến cho bọn hạ nhân nghe theo. Lee:Quy?Dd oon

“Nói gì thì nói, chuyện hôm nay người bị hại là di nương, vậy nên di nương cứ nói đi.” Triệu Tinh Lam không ngờ, mặc dù nàng sẵn lòng giúp đỡ Nguyên di nương, nhưng cũng không định nhiều chuyện, tránh đắc tội với người khác.

“Nếu tiểu thư đã nói vậy, thiếp thân đành xử lý chuyện này vậy, nếu tiểu thư có ý khác, xin ngài cứ nói lại cho thiếp thân. Dù sao thiếp thân mới quản gia không lâu, nhiều việc không được chu toàn, còn phải xin tiểu thư chỉ bảo.” Xảo Nguyên biết, Triệu Tinh Lam nói vậy nghĩa là sẽ không ra mặt xử lý cho nàng, vì vậy cười nói.

“Nguyên di nương khách khí, tổ mẫu tin tưởng di nương, giao việc quản lý cả cái nhà này cho di nương, đương nhiên là vì tin tưởng di nương có khả năng xử lý tốt mọi chuyện.” Triệu Tinh Lam cười nói.

Nguyên di nương mặc dù chỉ làm di nương, nhưng hạ nhân trong nhà vẫn luôn tin phục, nên chuyện này cũng không phải là không được. Quan trọng là mấy năm nay, Xảo Nguyên đối xử với mọi người chưa từng có bất kỳ sai lầm gì, mọi chuyện đều cẩn thận xử lý. Dù hiện giờ được phụ thân sủng ái cũng không vì thế mà kiêu, nàng tin tưởng nàng ta có thể xử lý tốt chuyện lần này.

“Nói gì thì nói, trong chuyện lần này Nguyệt Vũ làm sai là không thể chối bỏ. Nhưng dù sao nàng ta đã đập đầu tự tử, hiện nay tính mạng còn đang nguy hiểm, vậy nên trước nhất việc quan trọng nhất vẫn là để đại phu xem cho nàng ta đã, đợi sau này đỡ rồi, tìm người môi giới tới xử lý nàng ta là được. Dù sao nàng ta như vậy cũng coi như là bị trừng phạt rồi, đối với một cô nương mà nói, trên mặt lưu lại một vết sẹo như vậy chính là sự trừng phạt tàn khốc nhất, chúng ta cũng không cần phải làm gì thêm nữa. Tiểu thư thấy như vậy có được không?” Mặc dù Triệu Tinh Lam đã giao toàn quyền xử lý cho nàng, nhưng nàng vẫn hỏi lại.

“Hiếm thấy có người có tâm địa thiện lương như Nguyên di nương, đây cũng xem như là phúc khí của nha đầu Nguyệt Vũ kia, khi nào nàng ta tốt hơn, phải qua tạ ơn Nguyên di nương mới phải.” Triệu Tinh Lam nói chuyện với Xảo Nguyên nhưng cũng không quên nhìn về phía Vân Tụ.

Lúc này Vân Tụ có chút sợ hãi, lại thấy Triệu Tinh Lam gắt gao nhìn mình, trong lòng càng sợ hơn. Chẳng lẽ Triệu Tinh Lam này đã sớm bị tiểu tiện nhân Xảo Nguyên mua chuộc? Cho nên hôm nay mới giúp nàng ta đối phó nàng? Mấy nữ nhi Triệu gia nàng đều đã cẩn thận quan sát, trừ Triệu Tinh Lam có chút thông minh thì những người khác đều chỉ là mấy nữ hài tử bình thường. Nếu Triệu Tinh Lam giúp Xảo Nguyên, sau này nàng sẽ càng gặp nhiều khó khăn. Làm sao đây, nàng sao có thể để chuyện như vậy xảy ra được? Phải nghĩ cách nhỏ hai cái đinh trong mắt này mới được.

“Nguyên di nương có thể nhẹ nhàng bỏ qua cho tiểu tiện nhân Nguyệt Vũ như vậy, chẳng lẽ đã sớm cùng nàng ta thông đồng một chỗ, sau đó lập bày đợi ta nhảy vào. Nguyên di nương, tâm tư người cũng quá độc ác rồi, kể đó mà cũng có thể nghĩ ra được.” L[e]*q/uy*don Trong lòng Vân Tụ tuy đang sợ run, nhưng lại không chịu thua, muốn nàng cứ như vậy thừa nhận sao, còn lâu ý, hôm nay dù thế nào nàng cũng phải chuyển bại thành thắng, nếu không cả đời này thực sự hồng rồi.

Triệu Tinh Lam cười cười, thật không nghĩ đến, lúc này Vân Tụ còn có thể can ngược một cái, xem ra nàng ta lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không phải là uống phỉ, xem ra hôm nay muốn nàng ta thừa nhận những chuyện đã làm là không thể rồi.

“Vân di nương nói thật buồn cười, ai mà không biết Nguyệt Vũ là nha hoàn người mang vào từ bên ngoài, khác với những nha hoàn trong phủ khác. Nếu người nói ta mua chuộc hai nha hoàn bên người Trương di nương, Liễu di nương thì còn có thể, nhưng nha đầu Nguyệt Vũ thì đến giờ ta còn chưa từng tiếp xúc qua đâu.” Lúc này, thấy được bản thân đã sắp thắng, Xảo Nguyên nghe vậy cũng không tức giận, chỉ thần nhiên nói.

“Vân di nương, Nguyên di nương không muốn xử phạt Nguyệt Vũ còn không phải vì ngài sao? Vì sao Nguyệt Vũ lại biến thành bộ dáng như vậy, trong lòng chúng ta đều hiểu. Nếu thực sự điều tra kỹ, di nương cảm thấy bản thân có thể yên sao? Di nương cứ nằm mơ nói sáng như vậy mà không cảm thấy bản thân đuối lý sao?” Lan thị bất ngờ xuất hiện ở cửa ra vào, nói.

Ai cũng không nghĩ tới Lan thị đã đi rồi còn quay lại, là người đắc lực nhất bên người Chu thị, lời nói của Lan thị cũng có chút trọng lượng. Xảo Nguyên thấy Lan thị trở lại, trong lòng yên tâm hơn không ít. Dù sao hiện giờ Nhị tiểu thư không định nhúng tay sâu hơn, mọi chuyện sau đó, nàng phải tự thân vận động, giờ Lan thị tới, còn không phải là có thể giúp nàng sao?

Hết chương 92!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Nhiễm bệnh dịch

Ai cũng không nghĩ tới Lan thị đã đi rồi còn quay lại, là người đắc lực nhất bên người Chu thị, lời nói của Lan thị cũng có chút trọng lượng. Xảo Nguyên thấy Lan thị trở lại, trong lòng yên tâm hơn không ít. Dù sao hiện giờ Nhị tiểu thư không định nhúng tay sâu hơn, mọi chuyện sau đó nàng sẽ phải tự thân vận động, giờ Lan thị tới, còn không phải là có thể giúp nàng sao?

Sau khi được Lan thị đỡ về phòng, lại được nha hoàn hầu hạ đi nghỉ, lúc này Chu thị mới tới nguyên nhân triệu tập tất cả mọi người còn chưa có nói, vì vậy mới để Lan thị tới đây truyền lời, bảo mọi người sau buổi trưa lại đến phòng bà. Dù sao chuyện quan trọng như vậy cũng không thể làm trễ nải được.

Lan thị vừa đi tới cửa đã nghe được những lời này của Vân Tụ, trong lòng vô cùng tức giận, không ngờ Vân di nương này lại dám mắng bà, nàng ta cũng không chịu nghĩ xem bản thân là ai, chẳng qua giờ bà cũng coi như hiểu được, Vân di nương này quả là người bạc tình, đối với nha đầu đã đi theo hầu hạ nhiều năm mà còn như vậy huống hồ là đối với những người khác.

Chẳng qua đã biết vậy rồi, bà cũng không cần phải khách khí với nàng ta nữa. Chỉ là một di nương nhỏ nhoi, trong nhà này, lời nói của nàng ta một chút trọng lượng cũng không có, lần này bà sẽ để cho nàng ta biết, địa vị của nàng ta rốt cuộc là ở chỗ nào.

“Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một hạ nhân, vậy mà lại dám nói ta? Ngươi không sợ ta bẩm báo thái quân và lão gia xử phạt ngươi sao?” Vân di nương nghe Lan thị nói vậy, tức giận nói.

“Ta chỉ là một hạ nhân, nhưng ngài chẳng qua cũng chỉ được tính là nửa chủ tử, còn mấy vị chủ tử chân chính chẳng phải là lão thái quân, lão gia và mấy vị tiểu chủ tử sao?” Lan thị nghe Vân di nương nói vậy, cũng không khách khí nói.

Vân Tụ không ngờ lá gan của Lan thị lớn vậy, còn chưa kịp nổi giận đã nghe thấy Triệu Tình Lam nói: “Lan ma ma, ngươi tội gì phải tức giận? Uống ngụm trà đã, cũng đừng tức giận nữa, mọi chuyện đã có lão thái quân xử trí.”

Vân Tụ thấy Triệu Tình Lam khách khí với Lan thị như vậy, chợt cảm thấy có lẽ nàng đã sai, sao nàng lại có thể thể quên mất, Lan thị chính là người đắc lực nhất bên cạnh Chu thị, một câu nói của bà ta cũng có thể ảnh hưởng đến quyết định của Chu thị. Nàng thật là, sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ?

Huống hồ Lan thị nói cũng không sai, sự thật chính là như vậy, hiện giờ nàng cũng coi như hiểu rõ địa vị của nàng ở Triệu gia này, cũng không được tính là người gì, vốn dĩ địa vị của di nương đã không ra sao, mà hiện tại lão gia cũng không đến chỗ nàng, nếu không phải nhờ có hài tử trong bụng, chi e còn không được đối xử như hiện tại. Nhìn hoàn cảnh của Trương di nương và Liễu di nương, nàng còn không hiểu sao? Ài, nàng đắc tội ai mà phải chịu cảnh này đây?

“Nhị tiểu thư, lão nô vốn định theo hầu hạ lão thái quân, giờ qua đây là vì lão thái quân có lời muốn chuyển tới các vị, nhắc các vị chủ tử sau giờ ngọ đến phòng lão thái quân, lão thái quân có việc quan trọng muốn nói. Lời cần nói cũng đã nói, giờ lão nô xin phép trở về.”

Lan thị nói xong, cũng không thèm nhìn Vân Tụ một cái, cứ vậy rời đi. Trong lòng Vân Tụ vô cùng hối hận, muốn gọi Lan thị lại nói mấy câu, nhưng lại nói không ra, chỉ chơ mắt nhìn Lan thị đi mất.

“Vân di nương, nếu ta nhớ không sai, lúc trước chúng ta đã nói rõ rồi, giờ đã chứng minh được chuyện này có liên quan gì đến Thái Hà, ngươi tính sao?” Triệu Tình Lam cười cười, nói với Vân Tụ.

“Ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu bối, sao có quyền xử lý ta?” Vân Tụ kinh hãi, nàng làm di nương mới được mấy ngày, giờ không phải sẽ thành nha hoàn thông phòng thật chứ? Không, nàng không thể chấp nhận điều này.

“Ta là tiểu bối, đương nhiên không tiện quản chuyện trong phòng của phụ thân, nhưng Nguyên di nương là người quản gia, đồng thời cũng là Quý thiếp có địa vị cao nhất, hẳn là có thể xử trí đi.” Triệu Tình Lam ngoài cười trong không cười nói.

Đối với Triệu Tình Lam, oán hận của nàng đối với Vân Tụ chẳng qua là từ xuất thân của nàng ta, điều này khiến nàng thỉnh thoảng sẽ nhớ đến Lộ di nương. Tiếc rằng Lộ di nương đã chết, oán hận của nàng không có chỗ báo, giờ lại gặp phải một nữ tử thanh lâu lòng dạ độc ác, sao nàng có thể bỏ

qua?

“Nguyên di nương, nơi này giao cho ngài xử trí, ta có chút mệt, về phòng nghỉ một lát.” Triệu Tĩnh Lam cũng không muốn ở lại nhìn hai người tranh cãi, cho nên chỉ khẽ cười rồi đi về phía phòng mình.

Trương di nương và Liễu di nương chỉ chờ Triệu Tĩnh Lam đi, sau đó cũng vội vàng lấy cớ chạy mất. Xảo Nguyên thấy mọi người đi hết, lúc này cũng không biết nên nói gì, vì vậy cũng xoay người đi luôn.

Xảo Nguyên không ngờ, mặc dù nàng quản gia nhưng nói gì thì nói cũng chỉ là một di nương, còn không có quyền xử lý một di nương khác, chuyện này đợi đến trưa, lúc mọi người đến phòng lão thái quân, tự nhiên sẽ được xử lý, lúc này nàng cũng không muốn đầu khẩu với Vân Tụ, như vậy còn chẳng phải tự làm mất mặt sao.

“Thái Hà, người ở lại chăm sóc tốt cho Nguyệt Vũ, bên ta không cần phải quan tâm. Chờ Nguyệt Vũ không có gì đáng ngại nữa thì người hãy trở lại.” Trước khi đi, Xảo Nguyên còn không quên an bài nha hoàn bên người chăm sóc cho Nguyệt Vũ.

Mặc dù trong lòng Thái Hà không muốn chăm sóc Nguyệt Vũ, nhưng Nguyên di nương có ân với nàng, lời của di nương Thái Hà dù không muốn nhưng vẫn nghe theo, cho nên gật đầu đồng ý.

Vân Tụ vốn đã nghĩ xong một nghìn lẻ một câu hỏi chờ Xảo Nguyên trả lời, định xem xem Xảo Nguyên làm thế nào để biến nàng từ di nương thành nha hoàn thông phòng, nhưng lại không nghĩ đến Xảo Nguyên cứ thế mà đi, để lại nàng một mình trong phòng.

Vân Tụ nắm chặt tay, Xảo Nguyên này thực sự quá đáng giận, nàng ta và Triệu Tĩnh Lam lại dám cấu kết bắt nàng ăn thiệt. Mà tính nàng trước giờ cũng không phải người dễ người khác khi dễ mình, cho nên, thù này không trả không đội trời chung.

Đến trưa, sau khi thấy mọi người đều đến đủ, quả nhiên Chu thị nói đến việc phát hiện dịch bệnh trong thành, nhắc nhở mọi người cẩn thận, không nên tự tiện ra ngoài, ... Triệu Tĩnh Lam đã sớm biết chuyện này nên không cảm thấy kinh ngạc, nhưng những người khác không biết nên nghe xong có chút hoảng hốt, quay sang bàn tán không ngừng.

“Các người cũng không cần lo quá, cũng không phải đại sự gì, chúng ta ở trong này, không tiếp xúc với người ngoài, cũng không sợ sẽ bị thương tổn. Giờ nói cho các người biết chẳng qua là để các người quản cho tốt người bên cạnh mình, không nên để bọn họ ra ngoài, chẳng may lây bệnh sẽ ảnh hưởng đến cái nhà này.” Chu thị thấy vẻ lo sợ trên mặt mọi người, cho nên nói tiếp.

“Tổ mẫu nói đúng, chúng ta đều ở trong nội trạch, thường ngày không tiếp xúc gì với bên ngoài, bệnh này con có nghe qua, chỉ cần không tiếp xúc với người bệnh hay đồ dùng của họ thì sẽ không lây bệnh.” Triệu Tĩnh Lam không hy vọng trong nhà tràn ngập không khí lo lắng, vì vậy giúp Chu thị nói.

“Thực sự sẽ không sao?” Liễu di nương vẫn còn chút lo lắng hỏi.

“Vâng, không có việc gì, mọi người cứ yên tâm đi. Hơn nữa tổ mẫu cũng đã nói rồi đó thôi, triều đình đã phái người tới, thiết nghĩ mấy ngày nữa là có thể tìm ra phương thuốc chữa trị thôi.” Triệu Tĩnh Lam nói để Liễu di nương bớt lo lắng.

“Nhị tiểu thư nói không sai, các người cứ an tâm ở trong phòng đi, để lão gia có thể an tâm ở bên ngoài làm việc thì trong nhà không thể loạn được. Nếu không chẳng phải khiến lão gia ra ngoài làm việc vất vả, về nhà còn phải lo lắng sao.” Chu thị nói.

Mọi người nghe Triệu Tĩnh Lam và Chu thị nói vậy thì yên tâm hơn, nhưng so với khi chưa biết thì vẫn có chút lo lắng, nhưng lại không dám nói, sợ Chu thị không vui.

Sau đó Chu thị lại nói: “Ta nghe nói nha đầu Nguyệt Vũ kia mới tỉnh lại, lát cho người qua đó nhìn một chút, chờ nàng ta tốt hơn thì tìm môi giới bán đi, về phần Vân Tụ, do quản người không nghiêm, hơn nữa cũng không loại trừ khả năng có ý đồ mưu hại người khác, vốn nên bán đi, nhưng vì đang có thai nên tạm thời giữ lại trong phủ, giám làm nha hoàn thông phòng.”

Chu thị đã sớm nghĩ tới, việc để Vân Tụ làm nha hoàn thông phòng sẽ không có người dám nói, vẫn nên để bà nói đi.

Vân Tụ nghe Chu thị nói vậy, vội vàng muốn tiến lên, nhưng đúng lúc này lại nghe Chu thị nói tiếp: “Bản thân người làm chuyện gì, trong lòng người rõ nhất, không cần ta phải nói. Nếu sau này người có thể an phận thủ thường hầu hạ lão gia, chờ sau khi người sinh hài tử sẽ để người lên làm di nương. Nhưng nếu người còn muốn tiếp tục gây sự thì Triệu gia ta không thể lưu người được, đợi sau khi người sinh hài tử thì tự rời đi đi.”

Chu thị đã nói vậy, Vân Tụ đâu thể cãi được gì, nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy không cam lòng, sau khi về, nàng cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy chuyện hôm nay trở thành như vậy tất cả đều do Triệu Tĩnh Lam, nếu không phải tại nàng ta đâm nàng một nhát sau lưng, thì người gặp xui xẻo hôm nay chính là tiểu tiện nhân Xảo Nguyên kia. Cho nên hết thấy mọi tội vạ, đều do Triệu Tĩnh Lam, nàng không thể cứ thế bỏ qua cho nàng ta được.

“Lão thái quân, thời điểm chúng nô tỳ tìm thấy đôi vòng tay hà tu kia còn thấy một bao thuốc bột, cũng không biết là thuốc gì, có cần cho người tìm đại phu kiểm tra một chút không ạ?” Lan thị chợt nói.

“Đã như vậy thì tìm đại phu kiểm tra một chút đi, không biết là cái thứ hạ lưu gì, cẩn thận kéo ảnh hưởng đến thân thể.” Chu thị suy đoán có lẽ là một loại mỵ dược nào đó, cho nên nói.

“Dạ, lão thái quân.” Lan thị gật đầu nói.

Vân Tụ nghe xong cảm thấy có chút mờ lung, sao nàng không biết còn tìm được một bao thuốc? Quả nhiên hôm nay nàng bị người khác cố ý hãm hại rồi, không nghĩ tới nàng trộm gà không được còn mất nắm thóc, lần này bị tổn hại lớn rồi, lần sau nàng nhất định đòi lại tất cả, một người cũng không tha.

Triệu Tinh Lam nghe được lời này, bất giác kéo khố miệng, lúc này khi mới trở về nàng đã tìm Nguyệt Minh hỏi, thì ra nha đầu Nguyệt Vũ kia mơ mơ hồ hồ nói ra mọi chuyện là do Nguyệt Minh rắc lên người nàng ta một loại thuốc do Nguyệt Hoa chế, thuốc này khiến cho người ta xuất hiện ảo giác trong một thời gian ngắn, hơn nữa lại vô sắc vô vị, không dễ bị phát hiện, chờ được hiệu quả thì cũng bốc hơi hết, dù là đại phu cũng chưa chắc đã chẩn ra.

Còn bọc thuốc dưới giường Nguyệt Vũ, cái này đương nhiên là do Nguyệt Minh động tay động chân rồi, nhưng rốt cuộc là cái gì thì chính Nguyệt Minh cũng không rõ, nàng chỉ tùy tiện lấy ra một bọc nhỏ trong túi thuốc của Nguyệt Hoa, vậy nên mọi chuyện chỉ đành dựa vào vận số của nha đầu Nguyệt Vũ và Vân Tụ mà thôi.

Trái lại, Nguyệt Hoa nghe xong cảm thấy chán nản, bản thân nàng chỉ có ngân ấy đồ, không ngờ lại bị Nguyệt Minh tùy ý cầm đi lãng phí như vậy. Nhưng dù gì đồ cũng đã bị người ta lấy, có nói gì thì cũng đã muộn, chỉ có thể chấp nhận buông tay.

“Lời của ta các ngươi đã nhớ rõ chưa? Đây chính là đại sự liên quan đến tính mạng cả nhà, ai cũng không được phép xem thường.” Chu thị lại nói.

Mọi người vội vàng đứng lên nói đã rõ, lúc này Chu thị mới gật đầu.

“Còn có một việc, nhân đây ta cũng nói luôn, hiện tại ta cũng đã già, thân thể không dùng được nữa, vậy nên sau này mọi chuyện trong nhà sẽ để cho Nhị tiểu thư và Nguyên di nương cùng xử lý, chuyện không quan trọng thì không cần báo đến ta.” Thời điểm mọi người cho là có thể đi được rồi thì lại nghe Chu thị nói.

Nghe được lời này Triệu Tinh Yên lập tức biến sắc. Nàng thật không hiểu tại sao phải để cho Triệu Tinh Lam xử lý việc nhà, nàng mới là người được gả qua Vương phủ, nếu cần phải học quản gia thì cũng nên là nàng học, sao lại đến lượt nàng ta? Chẳng lẽ tổ mẫu lớn tuổi nên hồ đồ rồi sao?

Triệu Tinh Lam nghe xong cũng có chút ngoài ý muốn, nàng vốn không có ý nghĩ này, đối với một người trùng sinh như nàng, có quản gia hay không, có học mấy thứ này hay không đều không có ý nghĩa, nhưng nếu tổ mẫu đã nói vậy, nàng cũng chỉ có thể làm mà thôi, nếu không còn không biết tổ mẫu sẽ có ý tưởng gì khác nữa.

“Dạ, tổ mẫu. Lam nhi nhất định sẽ học tập tốt. Có điều Nguyên di nương mới quản gia không lâu, bản thân Lam nhi lại chưa từng học qua những thứ này nên e rằng vẫn phải phiền tổ mẫu chỉ bảo để Lam nhi và Nguyên di nương có thể làm tốt hơn.” Lee^q uyyDoo^nn Triệu Tinh Lam theo phép tắc, cười cười nói với Chu thị.

“Cái này là đương nhiên, có điều Nguyên di nương đã theo bên cạnh ta nhiều năm, gặp qua không ít chuyện, người lại thông minh, những chuyện bình thường hai người thương lượng một chút hẳn là có thể làm tốt, thật không giải quyết được hãy đến tìm ta.” Chu thị hài lòng nhìn Triệu Tinh Lam, gật đầu nói.

Về phần những người khác, trong lòng cũng đều có suy nghĩ riêng, Triệu Tinh Yên và Triệu Tinh Nhiên đương nhiên là không hài lòng, nhưng hai người Trương di nương và Liễu di nương cũng chưa chắc cảm thấy thư thái. Dù sao cùng là nữ nhi, suốt mười mấy năm Triệu Tinh Lam làm đích nữ con vợ cả đã có không ít ưu đãi, giờ nàng thành thứ nữ, nhưng những chuyện quản gia này không ngờ cũng chỉ để cho nàng làm, điều này nói rõ, lão thái quân đối với mấy tôn nữ vẫn có chút khác biệt.

“Đương nhiên mấy cô nương Triệu gia ta đều sẽ học quản gia, bằng không tương lai gả đi lại làm chuyện cười cho thiên hạ, nhưng Lam nhi lớn nhất nên để nàng học trước, còn mấy người khác hãy còn nhỏ, qua một thời gian rồi học cũng không sao.” Sao Chu thị lại không hiểu suy nghĩ của những người này chứ, cho nên lại nói tiếp.

Mọi người nghe vậy, khuôn mặt mới dễ nhìn hơn chút. Nếu tất cả đều có cơ hội học thì tốt rồi, dù sao nữ nhi của các nàng hãy còn nhỏ, chờ sau này trưởng thành cũng có thể học một số thứ, tương lai dù không thể gả đến nhà tốt nhưng đến gia đình bình thường thì vẫn cần phải biết xử lý gia vụ. Nếu nữ hài tử mà cái gì cũng không biết thì khi gả đi sẽ bị người ta xem thường.

“Thôi, các ngươi cũng trở về đi, sau đó an phận ở trong viện của chính mình.” Chu thị nhìn một lượt rồi phát tay nói.

Mọi người đã sớm chờ câu này của Chu thị, nghe vậy đều vội vàng thi lễ rồi lui ra.

Bởi vì bắt đầu quản gia nên địa vị của Triệu Tinh Lam trong phủ cũng có chút thay đổi, nhưng nàng đã sớm không để ý đến những thứ này. Cái khiến nàng quan tâm là những chuyện xảy ra bên ngoài phủ, nàng muốn để Nguyệt Hoa và Nguyệt Minh ra ngoài xem xét nhưng lại sợ bọn họ ra ngoài chẳng may lây bệnh thì không hay nên chỉ có thể chịu đựng, sau đó hỏi thăm một số tin tức từ những người gác cổng.

Đồng thời Triệu Tinh Lam cũng nghĩ biện pháp hỏi thăm một số tin tức từ gã sai vặt Tả Nghiên bên người phụ thân, theo lời hắn thì mọi chuyện đều ổn, Ninh thế tử đang ở trạm dịch dốc lòng nghiên cứu thuốc chữa bệnh. Triệu Tinh Lam nghe xong trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn nhưng vẫn có chút lo lắng, Ninh thế tử muốn nghiên cứu thuốc chữa bệnh thì sẽ phải thường xuyên tiếp xúc với người bệnh, nếu không sẽ không thể xác định được nguyên nhân gây bệnh, có điều như vậy thì nguy hiểm gặp phải cũng sẽ cao hơn người thường mấy lần.

“Tiểu thư, nô tỳ thấy mấy ngày nay khí sắc của người không được tốt lắm, việc xử lý chuyện trong nhà khiến người khó chịu sao? Hay người mệt mỏi?” Hồng Linh nhìn Triệu Tinh Lam, vẫn luôn cảm thấy hai ngày nay tiểu thư nhà nàng có chút mệt mỏi, khuôn mặt có chút xanh xao, không biết là bị sao nữa.

“Không có vấn đề gì, có Nguyên di nương ở đây, ta căn bản không phải làm gì cả, làm sao mệt mỏi được.” Triệu Tinh Lam cũng cảm thấy bản thân có chút không thoải mái, nhưng lại không có triệu chứng rõ ràng nên không quan tâm lắm. DD:Le^quyDon

“Bằng không để Nguyệt Hoa xem một chút.” Hồng Linh vẫn cảm thấy có chút lo lắng, nên khuyên nhủ.

“Cũng không có chuyện gì, nếu có thì chẳng qua là mấy ngày gần đây có chút chuyện lo lắng, có thể là ưu tư quá độ, qua mấy ngày bệnh dịch hết là ta có thể hết lo rồi.” Triệu Tinh Lam cười cười, nói.

“Đúng vậy, mấy ngày nay tiểu thư đều không ngủ yên giấc, tiếp tục như vậy có thể có tinh thần mới lạ.” Thúy Vũ nói.

Thực ra mấy ngày nay đâu chỉ có tiểu thư ngủ không ngon giấc, nàng chẳng phải cũng thế sao? Tất cả cũng chỉ vì cùng một người, nhưng tiểu thư còn có thể tìm người để hỏi thăm, còn nàng chỉ là một nha hoàn, làm sao có thể đi hỏi thăm tin tức của hắn đây?

“Nếu đã vậy, giờ cũng không có việc gì, hay là tiểu thư đi nghỉ một chút nhé.” Hồng Linh cười, nói với Triệu Tinh Lam.

“Uhm, ta quả thật có chút mệt mỏi, đi nghỉ một lát vậy, nếu có người tìm, các người báo cho ta.” Triệu Tinh Lam vừa nói vừa đi về phía giường nằm xuống, không bao lâu đã thiếp đi.

Hồng Linh thấy Triệu Tinh Lam ngủ say, vội vàng cầm chăn mỏng đến đắp cho nàng, dù sao giờ cũng đã là mùa thu, không đắp chăn sợ là sẽ cảm lạnh mất. Mấy hôm nay tiểu thư vẫn luôn lo lắng không thôi, có lẽ là lo cho Ninh thế tử. Chỉ là tiểu thư lo lắng như vậy có lẽ hơi thừa, bản thân Ninh thế tử là đại phu, làm gì có chuyện ngay cả tình trạng bản thân cũng không nắm được, ngược lại tiểu thư nếu cứ vậy mãi, e là sẽ bệnh mất.

Đúng lúc hôm nay không có việc gì nên Triệu Tinh Lam cũng không bị mấy nha đầu kia đánh thức, ngủ thẳng từ giữa trưa đến giờ cơm tối cũng không tỉnh, Xảo Nguyên có qua tìm nàng nhưng thấy nàng đang ngủ nên chỉ cười, nói vài câu với Hồng Linh, Thúy Vũ rồi đi, không quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

“Xem ra mấy hôm nay tiểu thư quả thực đã quá gắng sức, lâu rồi mới thấy tiểu thư ngủ được như thế này.” Hồng Linh cười nói.

“Đúng vậy, mấy chuyện ưu sầu lo lắng này vô cùng hại thân, mà tiểu thư cũng thật là bị làm khó, lo lắng như vậy nhưng lại không thể trực tiếp hỏi thăm ở chỗ lão gia, nếu có thể hỏi thăm một chút, có lẽ sẽ không vậy.” Thúy Vũ nhún mày nói.

“Ta nghĩ hay là để Nguyệt Minh hay Nguyệt Hoa ra ngoài tìm hiểu một chút, hỏi thăm một số tin tức, không thì dù ai nói tiểu thư cũng sẽ không tin đâu.” Hồng Linh nhìn Triệu Tinh Lam đang nằm trên giường, có chút lo lắng nói.

“Lão thái quân không phải đã nói rồi đó thôi, ai cũng không được ra ngoài, hiện giờ bên ngoài không an toàn.” di@en*dyan:leeequyydooon Thúy Vũ nói vậy nhưng lại nghĩ bản thân ra ngoài xem một chút, cho dù chỉ có thể nhìn thấy Ninh thế tử một cái, thì dù có lây bệnh nàng cũng cam lòng. Chỉ là không biết đến lúc đó thế tử có thể dụng tâm chăm sóc cho nàng hay không thôi.

“Thì cũng bởi lão thái quân nói vậy, nếu không tiểu thư đã sớm cho người đi xem tình hình của Ninh thế tử rồi.” Hồng Linh nói: “Nhưng người cũng thấy đây, nếu tiểu thư không biết được chút tin tức, sau đó cứ suốt ngày lo lắng, chẳng phải sẽ càng hại thân sao?”

“Người nói cũng đúng, hay là chúng ta tìm Nguyệt Hoa tới đây thương lượng một chút?” Bản thân Thúy Vũ cũng muốn biết tin tức của Ninh Mặc Hiên cho nên nói.

“Các người tìm ta thương lượng cái gì?” Đúng lúc Nguyệt Hoa đi tới, nghe thấy hai người nói vậy, tò mò hỏi.

“Nguyệt Hoa, người tới đúng lúc lắm, hai chúng ta mới vừa nói với nhau, dạo này tiểu thư vẫn luôn lo lắng tình hình của Ninh thế tử, ngày đêm bất an, ngủ cũng không yên, sức khỏe cũng vì thế mà không tốt.” Thúy Vũ đứng dậy, nói với Nguyệt Hoa.

“Lời này mà người cũng có thể nói? Nếu để cho người khác nghe được lại nói không tốt về tiểu thư” Nguyệt Hoa nhìn Thúy Vũ, nói.

Lúc này Thúy Vũ mới giật mình, đúng vậy, chuyện tiểu thư và Ninh thế tử thăm cảm mến đôi phương, nếu nói ra để người ta biết, sẽ gây ra không biết bao nhiêu phiền phức.

“Cũng may quanh đây không có người, Nguyệt Hoa, người nói đi, chúng ta có nên ra ngoài tìm hiểu một chút không?” Hồng Linh vội vàng cười, nói.

“Không phải tiểu thư đang ngủ rất tốt sao?” Nguyệt Hoa nhìn Triệu Tinh Lam đang nằm yên tĩnh trên giường, nói.

“Có lẽ hôm nay mệt mỏi nên vậy, tiểu thư đã ngủ hơn hai canh giờ rồi, có lẽ cũng nên kêu nàng dậy, vẫn nên ăn một chút thì hơn.” Hồng Linh nhìn về phía giường nhỏ của Triệu Tinh Lam, nói.

“Các người nói tiểu thư mệt mỏi? Ta qua nhìn một chút.” Lee:Qu y?Dd oon Nguyệt Hoa cảm giác có chỗ không ổn, nàng biết rõ mấy ngày nay tiểu thư vẫn luôn lo lắng không yên, nhưng cho dù có mệt mỏi, thì tiểu thư cũng không thể ngủ lâu như vậy được.

Nguyệt Hoa nghĩ vậy lập tức đi đến bên người Triệu Tinh Lam, đang định gọi nàng dậy, chợt dừng lại, vội vàng đưa tay lên bắt mạch cho nàng.

Hồng Linh và Thúy Vũ ở phía sau Nguyệt Hoa, thấy Nguyệt Hoa vốn định gọi tiểu thư, lại đột ngột chuyển hướng sang bắt mạch cho nàng, trong lòng lo lắng, hay là tiểu thư có vấn đề gì?

“Nguyệt Hoa, có chuyện gì vậy?” Hồng Linh thấy Nguyệt Hoa cau mày, vội vàng hỏi.

“Tình huống không tốt, tiểu thư không phải đang ngủ mà là đang hôn mê, nếu ta xem không nhầm thì có lẽ tiểu thư đã bị lây bệnh dịch rồi.” Lời này của Nguyệt Hoa giống như một đòn mạnh giáng xuống, làm cho Hồng Linh và Thúy Vũ không biết phải làm sao. Tại sao tiểu thư lại có thể thể bị lây bệnh dịch? Chẳng phải nàng vẫn luôn ở nhà sao? Không ra ngoài sao có thể lây bệnh được?

Hết chương 93!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Mang bệnh gặp nhau

Lời này của Nguyệt Hoa giống như một đòn mạnh giáng xuống, làm cho Hồng Linh và Thúy Vũ không biết phải làm sao. Tại sao tiểu thư lại có thể thể bị lây bệnh dịch? Chẳng phải nàng vẫn luôn ở nhà sao? Không ra ngoài sao có thể lây bệnh được? Những người khác trong nhà đều tốt cả, sao tiểu thư lại có thể lây bệnh được chứ?

“Chẳng lẽ hôm đó tiểu thư ra ngoài không cẩn thận lây bệnh? Các người không phải đã nói, hôm đó tiểu thư có tiếp xúc với một người có khả năng nhiễm bệnh đó sao?” Thúy Vũ chợt nhớ ra, nói.

“Có lẽ không đâu, từ hôm ấy đến hôm nay đã hơn chục ngày rồi, nếu lây nhiễm hôm đó thì đã sớm phát bệnh mới phải, không đợi đến bây giờ mới bệnh.” Nguyệt Hoa cau mày, khổ sở suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao.

“Thúy Vũ, người đi bẩm báo lão thái quân, nói tiểu thư bị bệnh, hôn mê mấy canh giờ rồi, cầu lão gia để Ninh thế tử đến coi xem sao, phải thật mau, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mệnh.” Nguyệt Hoa suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn cho rằng để Ninh thế tử đến kiểm tra là tốt nhất, dù sao nàng không không hiểu lắm về dịch bệnh lần này, hơn nữa y thuật cũng không thể so với Ninh thế tử.

“Phải nói cho lão thái quân biết tiểu thư nhiễm bệnh dịch sao?” Thúy Vũ hỏi.

“Không cần, đợi Ninh thế tử đến coi xem sao rồi hãy nói.” Nguyệt Hoa suy nghĩ một lát rồi nói. Trong nhà này ngoài nàng, Nguyệt Minh, tiểu thư và hai nha đầu này, không ai biết nàng hiểu y thuật, nếu giờ để người khác biết nàng chẩn ra tiểu thư nhiễm bệnh dịch thì sẽ không hay lắm.

“Được, ta đi.” Thúy Vũ vội nói rồi lập tức chạy về hướng thượng phòng.

“Thúy Vũ, nhất định phải cầu lão thái quân tìm Ninh thế tử, nếu để người khác e rằng không giải quyết được vấn đề đâu.” Nguyệt Hoa nói với theo bóng lưng Thúy Vũ.

“Ta biết rồi.” Thúy Vũ trả lời.

“Hồng Linh, mấy ngày nay tiểu thư có tiếp xúc với thứ gì không?” Nguyệt Hoa vẫn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, nếu không tại sao tiểu thư đã xuất môn nhiều ngày như vậy mà giờ mới phát bệnh? Mặc dù nàng không biết bệnh này là như thế nào, nhưng thời kỳ ủ bệnh không thể lâu như vậy được. Cũng tại nàng, mấy ngày trước thấy tiểu thư không có dấu hiệu nhiễm bệnh nên mấy ngày nay mới sơ sót không để ý.

Thúy Vũ đến cửa phòng Chu thị xin cầu kiến, lúc này Chu thị đang được nha đầu bên người hầu hạ dùng cơm tối, nghe thấy nha hoàn bên cạnh Triệu Tình Lam tới, cũng không nhiều lời, bảo người cho vào.

“Lão thái quân, tiểu thư nhà nô tỳ bị bệnh, hiện đã hôn mê mấy canh giờ, cầu xin lão thái quân cho người tìm lão gia, mời Ninh thế tử đến một chuyến.” Thúy Vũ vừa thấy Chu thị đã vội vàng, bất chấp mọi chuyện, lập tức quỳ xuống nói.

Chu thị nghe vậy, trong lòng kinh hãi, thế nào lúc này lại ngã bệnh cơ chứ, hơn nữa còn hôn mê nhiều canh giờ. Sao có thể như vậy được? Người đã hôn mê mấy canh giờ, vậy mà lúc này mới tìm đến bà thím đại phu, những người này làm cái gì vậy? Mỗi ngày chỉ biết ngồi không thôi à?

“Các người hầu hạ tiểu thư cái kiểu gì vậy? Tại sao để cho tiểu thư các người hôn mê đến mấy canh giờ rồi mới biết? Phải kéo ra ngoài loạn càn đánh chết mới đúng.” Chu thị nhủ chặt lông mày nói.

“Bẩm lão thái quân, hôm nay tiểu thư ăn trưa xong chỉ nói là thân mình có chút mệt, muốn nằm nghỉ một lát, chúng nô tỳ liền hầu hạ tiểu thư đi nghỉ, bởi vì không thấy tiểu thư tỉnh nên chúng nô tỳ cũng không đến quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi, giờ thấy đã đến thời điểm dùng bữa tối nên muốn đánh thức người dậy dùng cơm, lúc này mới phát hiện tiểu thư không phải là đang ngủ mà là đã hôn mê.” Lúc này trong lòng Thúy Vũ cũng hối hận, sao nàng không để ý tiểu thư thêm chút chứ? Nếu lúc đó nàng và Hồng Linh đi qua kiểm tra chút, có lẽ đã không làm chậm trễ đến tận bây giờ.

“Lão thái quân trừng phạt nô tỳ là đúng, nhưng tiểu thư không chờ lâu được như vậy, xin lão thái quân chờ bệnh của tiểu thư tốt lên, rồi trừng phạt nô tỳ sao cũng được.”

“Lão thái quân, nha đầu này nói phải, giờ cũng không phải là lúc xử phạt các nàng, giờ việc quan trọng nhất vẫn là cho người đi báo lão gia tìm người chữa bệnh cho Nhị tiểu thư.” Đúng lúc Lưu thị ở đây, nghe thấy Triệu Tinh Lam bị bệnh, vội cười cười, nói với Chu thị.

“Người cho người lập tức đi báo tin cho lão gia, sợ là lần trước hài tử này nhiễm bệnh vẫn chưa khỏi hẳn, mấy ngày qua nhiều việc quần thân nên bệnh cũ tái phát.” Chu thị lo lắng nói.

Bởi vì trước đó Triệu Tinh Lam vốn không có bệnh nên mấy người Thúy Vũ đều đã quên, giờ nghe Chu thị nhắc lại mới chợt nhớ ra, lần đó tiểu thư nàng nhiễm bệnh là do Ninh thế tử chữa trị, giờ tìm Ninh thế tử là vô cùng thích hợp.

“Lão thái quân nói đúng lắm, lần này tiểu thư nhiễm bệnh có lẽ cũng giống như lần trước, may là mấy hôm nay Ninh thế tử đang ở huyện Sơn Nam này, bằng không thật không biết phải đi đâu tìm đại phu xem bệnh cho tiểu thư nữa.”

“Chỉ là không biết hôm nay Ninh thế tử có thời gian không, ta nghe nói hiện giờ thế tử đang bận rộn vì chuyện bệnh dịch, chỉ sợ không có lúc nào rảnh.” Chu thị nhíu mày nói.

“Nhưng mà chúng ta nhất định phải mời Minh thế tử a, nếu không phải Ninh thế tử, chỉ e bệnh của tiểu thư khó mà chữa khỏi được.” Thúy Vũ có chút nóng nảy nói.

“Ah, đến cùng là bệnh gì mà phải nhất định mời Ninh thế tử đến mới có thể trị? Không lẽ là bệnh tương tư?” Triệu Tinh Yên ngồi bên cạnh, giọng điệu chua loét nói.

Ninh thế tử đó nàng cũng đã gặp qua vài lần, quả thật là vô cùng tuấn mỹ, chỉ tiếc là nàng và hắn không có chút thân cận gì, nếu như hắn có thể đối với nàng tốt một chút, thì nàng cũng chẳng thèm tới Dục thân vương phủ làm thiếp, cứ trực tiếp đi tìm hắn là được.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ tất cả là do lần trước Ninh thế tử đến trị bệnh cho Triệu Tinh Lam rồi nảy sinh tình cảm gì đó nên mới không để ý đến nàng. Giờ nha đầu này cứ khẳng khái đòi Ninh thế tử đến coi bệnh cho nàng ta, thật không biết là nàng ta bệnh thật hay giả nữa.

“Sao Tam tiểu thư lại có thể nói vậy? Hiện giờ tiểu thư nhà nô tỳ đang hôn mê trên giường, trước đó Ninh thế tử có trị bệnh cho tiểu thư nhà nô tỳ, đối với bệnh của tiểu thư hiểu khá rõ nên nô tỳ mới nói vậy, sao Tam tiểu thư lại có thể nghi ngờ phẩm hạnh của tiểu thư nhà nô tỳ như vậy chứ?” Thúy Vũ là người đi theo Triệu Tinh Lam nhiều năm, lúc này thấy người ta nói tiểu thư nhà mình như vậy, giọng điệu khó mà mềm được.

“Tổ mẫu, người xem đi, đúng là hạng người gì thì dạy dỗ ra nha hoàn kiểu đó, nha hoàn này của Nhị tỷ miệng lưỡi quá lợi hại, ngay cả chủ tử mà cũng dám nói.” Triệu Tinh Yên bị Thúy Vũ nói vậy, lập tức cáo trạng với Chu thị.

“Thôi, nàng ta chẳng qua là quan tâm đến chủ tử. Mà vốn cũng là người không phải, đối với nữ nhân, quan trọng nhất là phẩm hạnh, người nói Lam nhi như vậy là không được, mặc dù không cùng mẫu thân, nhưng các người là tỷ muội, nên tương thân tương ái mới đúng.” Chu thị thấy Triệu Tinh Yên nói vậy cũng không thoải mái. Nó nói gì vậy chứ? Nếu để người ngoài nghe được, chẳng phải sẽ nói nữ nhi Triệu gia không có gia giáo sao? Huống hồ nói gì thì nói, nếu Lam nhi có thể gả cho Ninh thế tử thì chính là phúc mười đời, Triệu gia cũng có thể được thom lây không ít. Chỉ e là, Lam nhi không có được cái phúc phận này thôi.

“Người cũng đừng ở đây nữa, mau cho người báo tin cho lão gia, nói lão gia sai người mời Ninh thế tử đến coi bệnh cho Nhị tiểu thư.” Chu thị mắng xong Triệu Tinh Yên, thấy Lưu thị vẫn còn đứng đó, tức giận nói. Thế nào mà cả một đám người trong phủ, ai cũng đều cái bộ dáng này vậy, thật không thể bà bốt lo mà.

Lưu thị vội đáp lời rồi lui xuống tìm người.

Triệu Tinh Yên vốn định khiến cho Chu thị trừng phạt Thúy Vũ, không ngờ lại bị Chu thị nói lại, vì vậy trong lòng cảm thấy rất không vui. Nhưng Chu thị nói vậy quả thật cũng không sai, lời này của nàng đúng là không ổn lắm. Bản thân nàng cũng biết, cái tình tình này của nàng rất không tốt, cứ khi gặp chuyện là cuống lên, nói mà không suy nghĩ, sau này nhất định là phải sửa mới được. Lee^q uyyDoo^nn

“Chúng ta qua thăm Lam nhi một chút đi, bệnh thành như vậy cũng thật đáng thương.” Chu thị đứng dậy nói.

Triệu Tinh Yên thật không muốn qua thăm Triệu Tinh Lam, theo ý nàng, Triệu Tinh Lam nên bệnh chết mới đúng, được vậy thì thật đáng mừng a, vậy nên nàng cần gì phải qua thăm nàng ta đây.

Chu thị thấy Triệu Tinh Yên và Triệu Tinh Nhiên có vẻ không muốn đi, nên nói: “Hai đứa còn đứng đây làm gì nữa? Không nghe thấy lời ta vừa nói sao?”

Hai nha đầu này quả nhiên là do tiện nhân Lộ thị kia dạy dỗ, một chút tình thân cũng không có, nói gì thì nói, Triệu Tinh Lam vẫn là tỷ tỷ ruột của bọn nó, tại sao bọn nó lại có thể có thái độ như vậy được? Nhất là Tinh Yên, cũng sắp phải gả đi làm người của Vương phủ rồi, sao lại không biết đối nhân xử thế chút nào như vậy chứ? Dù trong lòng nó có không thoải mái, chẳng lẽ không thể che giấu một chút? Làm chuyện gì cũng để cho người ta liếc mắt đã nhận ra, sau này đến vương phủ e là khó mà sống yên ổn được.

Triệu Tinh Yên và Triệu Tinh Nhiên không còn cách nào khác, đành phải đi theo Chu thị. Thôi thì qua đó xem bộ dáng bệnh tật của nàng ta vậy, như vậy

nhìn không cũng thấy sáng khoái rồi. Mà lần này nàng ta bệnh chết luôn đi thì càng tốt.

Bởi vì trước đó Nguyệt Hoa đã nói với Thúy Vũ, bệnh này của tiểu thư có thể là bệnh dịch nên nàng định ngăn không để mọi người đến thăm, nhưng nghĩ một chút lại thôi, giờ nếu nàng ngăn chẳng phải khiến cho người ta có cơ nói tiểu thư nhà nàng và Ninh thế tử có quan hệ không rõ ràng, cho nên mới muốn cho người mời Ninh thế tử đến, nếu không thì sao lại không dám để người khác đến thăm?

Nghĩ vậy, Thúy Vũ cũng không quản những chuyện khác nữa, vội vàng theo chân Chu thị trở về.

Vừa mới ra tới cửa, đã thấy Xảo Nguyên mang theo nha đầu Thái Hà tới.

“Lão thái quân.” Xảo Nguyên khom người hành lễ.

“Sao giờ người lại tới đây?” Chu thị hỏi.

“Thiếp thân nghĩ lúc này cũng đã đến giờ lão thái quân nghỉ dùng bữa nên tới đây hầu hạ ngài.” Xảo Nguyên vô cùng thông minh, biết Chu thị thích những người nghe lời, hiểu quy củ, cho nên kể từ khi gả cho Triệu Tĩnh Nguyên, chỉ cần có thời gian thì đều đến phục vụ Chu thị dùng bữa.

“Mỗi ngày người đều phải bận rộn, đâu cần phải tới hầu hạ ta. Để bọn họ hầu hạ ta là được.” Chu thị cười nói.

“Hôm nay lão thái quân dùng xong bữa rồi sao?” Xảo Nguyên thấy lạ, sao giờ lão thái quân lại muốn ra ngoài, đã thế còn mang theo nhiều người như vậy.

“Không phải, vừa rồi nha đầu này tới nói Tĩnh Lam bị bệnh, đã hôn mê mấy canh giờ, ta nghe xong còn ăn thế nào được nữa, cho nên mới muốn đi qua thăm một chút. Đúng lúc người tới, cùng đi qua đó xem sao.” Chu thị nói.

Xảo Nguyên đỡ Chu thị, vừa đi vừa nói: “Mấy hôm nay thiếp thân thấy thân thể Nhị tiểu thư có chút không tốt, cảm thấy có vẻ không khỏe, lúc trưa thiếp thân cũng có qua đó, thấy nàng còn đang ngủ nên không quấy rầy, sao giờ lại thành hôn mê rồi?”

Trong suy nghĩ của Xảo Nguyên, nàng và Triệu Tĩnh Lam thuộc cùng một phe, an nguy của Triệu Tĩnh Lam có liên quan trực tiếp đến lợi ích của nàng, cho nên không thể khinh suất.

“Bẩm Nguyên di nương, lúc ấy chúng nô tỳ cũng cho là tiểu thư đang ngủ, nên cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ tiểu thư ngủ thật ngon nên để người ngủ thêm một lát, cũng không ngờ được lại là như vậy, nếu biết sớm, đã không để tiểu thư cứ hôn mê mãi như vậy.” Thúy Vũ nói xong, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống, sao tiểu thư lại có thể bệnh cơ chứ? Thật đúng là họa từ trên trời rơi xuống mà.

“Người cũng đừng gấp gáp, tiểu thư nhà người chính là một người có phúc khí, nhất định sẽ không có việc gì, lần trước bị bệnh chẳng phải cũng đã tốt lên rồi đó sao?” Xảo Nguyên vừa an ủi Thúy Vũ, vừa nói: “Đã cho người đi mời đại phu chưa?”

“Đã để Lưu thị cho người đi tìm lão gia, đúng lúc Ninh thế tử đang ở đây, có hẳn điều trị có lẽ sẽ ổn thôi. Dù sao bệnh của Lam nhi trước đó cũng là do hấn trị, nếu giờ tới được thì an tâm rồi.” Chu thị nói.

“Nghe nói bình thường Ninh thế tử không dễ dàng xem bệnh cho người khác, chúng ta có thể mời hấn sao? Ngay cả hoàng thân quốc thích trong Kinh thành cũng chưa chắc đã được hấn coi bệnh.” Xảo Nguyên lo lắng nói. Hiện giờ Triệu gia còn có thể diện mời người như vậy đến coi bệnh cho Nhị tiểu thư sao?

“Người khác trong phủ chúng ta thì chưa chắc, nhưng nếu là Tĩnh Lam thì hấn sẽ tới, lần trước có thể giúp trị bệnh, lần này đương nhiên cũng có thể.” Về chuyện này thì Chu thị không lo lắng tạo nào, quan hệ giữa Khánh quốc công phủ và Ninh quốc công phủ không tệ, mấy đời qua lại, thân tích dày dĩa cũng không ít, nể mặt Khánh quốc công phủ, Ninh Mặc Hiền chắc chắn sẽ tới.

Nghe Chu thị nói vậy, Xảo Nguyên cũng nhớ ra, thật vậy, trước kia khi phu nhân còn chưa rời đi, quan hệ giữa Triệu gia và Ninh quốc công phủ cũng coi như là tốt. Tiếc rằng hiện giờ phu nhân đã rời đi, quan hệ giữa hai nhà cũng vì thế mà không còn. Nhưng Nhị tiểu thư là nữ nhi ruột của phu nhân, vậy nên đương nhiên sẽ không giống những người khác, trước kia Ninh thế tử coi bệnh cho tiểu thư cũng là do phu nhân phó thác, vậy nên lần này chắc Ninh thế tử vẫn sẽ nể mặt phu nhân mà đến thôi. Nghĩ xong, Xảo Nguyên gật gù đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó cũng không nói gì thêm.

Lúc đến cửa phòng Triệu Tĩnh Lam, Nguyệt Hoa đã sớm không còn ở đó, chỉ còn Hồng Linh canh chừng bên người Triệu Tĩnh Lam cứ khóc mãi không ngừng.

“Tiểu thư nhà người không phải vẫn sống sao? Người khóc tang cái gì?” Triệu Tĩnh Yên không có ý tốt nói.

“Người nói chuyện cái kiểu gì vậy? Tỳ tỳ người còn đang bệnh, vậy mà người còn có thể nói ra những lời như vậy.” Dieenddan?Le?quys!don Chu thị không nhịn được, bực mình mắng Triệu Tĩnh Yên.

Triệu Tĩnh Yên nói xong cũng cảm thấy hối hận, nhưng lời đã nói ra không thể thu hồi lại được, chẳng qua là âm thầm ảo não, sao nàng lại ngu như vậy, biết rõ tổ mẫu không thích, sao còn bon chen nói làm gì, giờ thì tổ mẫu lại càng không thích nàng rồi, thật thất sách mà.

Xảo Nguyên đã sớm nhìn ra tính tình của Triệu Tĩnh Yên lạnh bạc, chỉ là không ngờ nàng ta lại không hiểu chuyện như vậy, nói gì thì nói, cho dù là người không liên quan, nếu người ta bệnh mà nói như vậy đã là không được rồi, huống hồ lại còn là tỷ muội. Cũng may nàng không có lui tới với nàng ta, tính ra thì Nhị tiểu thư còn tốt hơn nàng ta nhiều,

“Dạ, tổ mẫu, Yên nhi không có ý đó. Chẳng qua Yên nhi thấy nha đầu này khóc vậy thật không hay, vì vậy nên mới mắng nàng, Yên nhi không có ý nguyên rủa Nhị tỷ đâu ạ.” Triệu Tĩnh Yên vội giải thích.

Chu thị hừ lạnh một tiếng, nha đầu này nghĩ bà già rồi nên hồ đồ sao, trong lòng nó nghĩ thế nào chẳng lẽ bà lại không biết? Sợ là nó chỉ ước gì Lam nhi không thể lập tức bệnh chết, ước gì mọi chuyện xui xẻo đều đến cái nhà này mới tốt.

“Tổ mẫu, trước giờ Tam tỷ tỷ nói chuyện đều không suy nghĩ, tổ mẫu cần gì phải để ý tỷ ấy. Tỷ ấy chẳng qua là lo lắng cho Nhị tỷ nên sốt ruột, nói năng lung tung thôi.” Triệu Tĩnh Nhiên thấy tỷ tỷ bị mắng, vội vàng cười làm lành nói.

Triệu Tĩnh Nhiên bình thường mặc dù ít nói, nhưng nói câu nào được việc câu ấy, giờ nàng ta đã mở miệng, Chu thị dù biết rõ trong lòng Triệu Tĩnh Yên nghĩ gì nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu cho qua.

Triệu Tĩnh Nhiên lạnh lùng nhìn tỷ tỷ của mình, cảm thấy vị tỷ tỷ này thật không có đầu óc, sao lại có thể nói lời hồ đồ như vậy? Dù trong lòng có hận Triệu Tĩnh Lam như thế nào nhưng cũng cần gì phải nói ra, yên lặng nhìn thôi không được sao? Thật là, ngần này tuổi rồi nhưng đầu óc không có phát triển gì hết.

“Tiểu thư nhà người bị sao vậy? Trừ hôn mê ra còn có vấn đề gì khác sao?” Xảo Nguyên đỡ Chu thị ngồi xuống, sau đó đi tới bên cạnh giường nhìn Triệu Tĩnh Lam, rồi hỏi Hồng Linh.

“Nguyên di nương, người xem, lúc này tiểu thư hôn mê có chút dòn dập, mặt cũng bắt đầu nổi đỏ, chỉ sợ là không tốt.” Hồng Linh nghẹn ngào nói.

“Người cũng đừng gấp gáp, tiểu thư nhà người nhất định là không có chuyện gì, không phải đã cho người đi mời Ninh thế tử rồi sao, hẳn chính là người có thể đòi người từ tay Diêm vương lão gia đó, bệnh tiểu thư nhà người cũng không nghiêm trọng lắm, để Ninh thế tử kê hai thang thuốc là không sao rồi.” Xảo Nguyên vỗ vỗ tay Hồng Linh nói.

“Dạ, Nguyên di nương.” Hồng Linh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt rồi nói.

“Người đi rửa mặt đi, ta trông tiểu thư cho.” Trước kia Xảo Nguyên và Hồng Linh đều là nha hoàn, mặt khác còn cùng là nha hoàn nhất đẳng bên người chủ nhân vì vậy tình cảm cũng coi như là không tệ, giờ nói chuyện cũng có chút thoải mái.

Hồng Linh cũng không nhiều lời, đi ra ngoài rửa mặt. Xảo Nguyên nhìn sắc mặt Triệu Tĩnh Lam ngày càng đỏ cho nên bảo Thúy Vũ chuẩn bị nước, đắp ướt khăn đặt lên trán nàng, hy vọng có thể khiến nàng thoải mái hơn chút.

Không lâu sau, quả nhiên Triệu Tĩnh Nguyên mang theo Ninh Mặc Hiến đến, DD:Le^quyDon Chu thị dẫn mọi người tránh đi, dù sao trong số này cũng có mấy vị tiểu thư khuê các, thật sự là không thích hợp gặp người.

Ninh Mặc Hiến nghe nói Triệu Tĩnh Lam bị bệnh, biểu hiện còn gấp hơn so với Triệu Tĩnh Nguyên, suýt nữa nổi điên tại chỗ, sao lúc này nàng lại bị bệnh cơ chứ? Sớm biết thân thể nàng không tốt như vậy, hôm đó hẳn đã kê cho nàng hai thang thuốc bồi bổ cơ thể rồi.

Ninh Mặc Hiến vội vàng vàng ngựa không dừng vó tới huyện nha, lúc này Triệu Tĩnh Nguyên cũng đã sớm ở đó, trong lòng cũng nghĩ tới tình huống lúc này vô cùng nguy cấp cho nên trực tiếp đưa Ninh Mặc Hiến đến hậu viện.

Chẳng qua đến đến nơi rồi hẳn mới nhớ ra phải để bọn nha hoàn che rèm lại, dù sao Ninh Mặc Hiến cũng là nam nhân, không nên trực tiếp gặp mặt. Nhưng còn chưa kịp làm đã bị Ninh Mặc Hiến ngăn lại.

“Triệu đại nhân, hiện giờ sự tình nguy cấp, lệnh kim bệnh nghiêm trọng, khi điều trị ‘vọng’* là vô cùng quan trọng, vậy nên trước tiên tại hạ cần phải xem tình trạng của lệnh kim đã.” Không nhìn thấy người, Ninh Mặc Hiến không thể an tâm được, cho nên cũng không để ý quá nhiều.

* Vọng trong “Vọng, văn, vấn, kiết”, một trong bốn phương pháp khám bệnh của y học cổ truyền. Hiểu đơn giản là nhìn, quan sát các biểu hiện bên ngoài của bệnh nhân.

Đối với việc nữ nhi bất ngờ bị bệnh, Triệu Tĩnh Nguyên cũng vô cùng lo lắng, lúc này bên ngoài bệnh dịch hoành hành, không biết chừng là vô tình nhiễm bệnh dịch, nếu quả thật như vậy thì để cho Ninh Mặc Hiến nhìn một chút, dù sao tính mệnh quan trọng hơn. Triệu Tĩnh Nguyên nghĩ vậy cho nên cũng không ngăn cản.

Thời điểm Ninh Mặc Hiến nhìn thấy tình trạng của Triệu Tĩnh Lam, trong lòng hồ to không ổn, triệu chứng này giống hết triệu chứng của những người bị bệnh dịch hẳn tiếp xúc mấy hôm nay. Không, làm sao có thể như vậy được, nếu là nàng bị lây nhiễm từ hôm ấy, thì đáng lẽ phải phát bệnh lâu rồi mới đúng, mấy hôm rồi không có người tới tìm hẳn, vậy nên hẳn mới bớt lo lắng, giờ sao lại có thể xảy ra chuyện được? Hơn nữa bên người nàng không phải còn có một nha đầu am hiểu y thuật sao? Sao có thể vô tích sự như vậy? Cứ thế để cho nàng ngã bệnh?

Nghĩ vậy, Ninh Mặc Hiến vội vàng đưa tay bắt mạch cho Triệu Tĩnh Lam, Triệu Tĩnh Nguyên nhìn biểu hiện khác thường của Ninh Mặc Hiến cũng giật mình, lúc sau mới nghĩ ra, như vậy là không đúng lẽ nghĩa, sao có thể trực tiếp bắt mạch như vậy được? Ít nhất cũng phải cách một tầng khăn chứ.

“Ninh thế tử, ngài lỗ lã rồi.” Triệu Tĩnh Nguyên là văn nhân, lúc nói chuyện có chút châm chọc tìm tòi.

“Triệu đại nhân thứ lỗi, lệnh kim đây là nhiễm bệnh dịch, cho nên tại hạ có chút gấp gáp.” Ninh Mặc Hiến lúc này mới nhớ ra trước mặt còn có Triệu Tĩnh Nguyên, vì vậy vội vàng giải thích.

Triệu Tĩnh Nguyên nghe vậy vội vàng lùi về phía sau mấy bước, rõ ràng là nghe thấy bệnh dịch nên sợ. %D*Đ*Le*Quy*Đon% Ninh Mặc Hiền thấy vậy có chút không ngờ, Triệu Tĩnh Nguyên làm phụ thân cái kiểu gì vậy, thấy nữ nhi bị bệnh mà lại có biểu hiện như vậy, nếu thấy người khác bị bệnh thì còn ra sao, người như vậy còn có chút lòng nhân ái sao? Hẳn như vậy còn có thể coi tính mạng của những người dân huyện Sơn Nam này như tính mạng bản thân mà quý trọng sao?

“Thế từ nói gì? Lam nhi bị lây bệnh dịch?” Phải mất một lúc lâu sau Triệu Tĩnh Nguyên mới thốt ra được một câu.

“Triệu chứng rất giống, nếu không nhầm thì chính là bệnh dịch. Chỉ có điều tại hạ có chút không hiểu, lệnh kim vẫn luôn ở hậu trạch thì sao lại có thể nhiễm bệnh được?” Ninh Mặc Hiền nhăn chán nói.

Mấy ngày nay hắn đều nghiên cứu bệnh dịch, đại khái cũng hiểu rõ một chút nguồn gốc bệnh này, theo đó lần này Tĩnh Lam nhiễm bệnh hẳn không phải là do lây nhiễm từ hôm đó mà là do lây nhiễm trong mấy ngày gần đây. Nhưng hiện giờ việc quan trọng nhất là trong huyện nha đã có người nhiễm bệnh, mà người Triệu gia nhiều như vậy, nếu chẳng may lây cho những người khác thì không ổn.

“Làm phiền thế tử, ta muốn hỏi chút, bệnh tình của Lam nhi có khả năng chữa khỏi không?” Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên mới tỉnh táo lại, hỏi Ninh Mặc Hiền. Có điều trước sau vẫn không bước lên một bước, chỉ hận không thể lập tức tránh cho xa, càng xa càng tốt, tránh cho ngay cả bản thân cũng lây bệnh.

“Mấy hôm nay tại hạ vẫn luôn nghiên cứu phương thuốc chữa bệnh dịch lần này, giờ tuy có chút thành quả nhưng vẫn không thể chắc chắn lắm. Mong Triệu đại nhân thứ lỗi.” Ninh Mặc Hiền nói thật.

Nhìn Triệu Tĩnh Lam nằm trên giường như vậy, trong lòng Ninh Mặc Hiền không biết là tư vị gì, có điều giờ nàng đã nhiễm bệnh, ngoài trừ việc cố gắng hết sức mình chữa bệnh cho nàng, hắn thật không biết phải làm sao nữa, dù phải tốn bao công sức, hắn vẫn muốn chữa khỏi cho nàng, nếu không đời này e rằng hắn sẽ không thể an ổn sống tiếp.

Triệu Tĩnh Nguyên nghe Ninh Mặc Hiền nói vậy, tâm trạng có chút nặng không nổi, giờ vẫn còn chưa nắm chắc phương án chữa bệnh, vậy thì phải làm sao mới tốt đây? Chẳng lẽ cứ để một cái mầm bệnh như thế trong nhà? Nếu chẳng may lây sang cho người khác thì sao? Cũng không thể bắt người khác phải chôn theo nha đầu này chứ, Triệu Tĩnh Nguyên có chút suy nghĩ.

Hết chương 94!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Bệnh nặng bị trục xuất

Triệu Tĩnh Nguyên nghe Ninh Mặc Hiền nói vậy, tâm trạng có chút nặng không nổi, giờ vẫn còn chưa nắm chắc phương án chữa bệnh, vậy thì phải làm sao mới tốt đây? Chẳng lẽ cứ để một cái mầm bệnh như thế trong nhà? Nếu chẳng may lây sang cho người khác thì sao? Cũng không thể bắt người khác phải chôn theo nha đầu này chứ, Triệu Tĩnh Nguyên có chút suy nghĩ.

“Triệu đại nhân, e rằng chúng ta phải cách ly lệnh kim, không cho phép những người khác vào đây, nếu không khó mà đảm bảo bệnh sẽ không lây cho những người khác trong phủ.” Ninh Mặc Hiền nhíu mày nói.

Triệu gia nhiều người, lại chen chúc trong một viện nhỏ nên không tiện, có điều hiện giờ trong thành cũng không có chỗ nào an toàn để đi, huống hồ biết tìm đâu một chỗ đủ để an trí nhiều người như vậy, cho nên biện pháp tốt nhất vẫn là cách ly Tĩnh Lam khỏi những người khác, nghiêm cấm những người khác ra vào, như vậy mới có thể đảm bảo một chút.

“Hay là đưa Lam nhi ra ngoài, tìm một chỗ an trí cho nó, nếu không chẳng may có vấn đề gì, sẽ liên lụy người khác.” Triệu Tĩnh Nguyên nhìn Triệu Tĩnh Lam một chút, rồi quay sang nói với Ninh Mặc Hiền. le@quy:don

Ninh Mặc Hiền không nghĩ tới người làm phụ thân như Triệu Tĩnh Nguyên lại có thể nói ra những lời như vậy, trong nhất thời trở nên ngượng ngùng. Ninh Mặc Hiền thật không hiểu, chẳng lẽ trong lòng ông ta nữ nhi không quan trọng chút nào, cứ vậy mặc nàng sinh tử không rõ? Huống hồ hắn cũng sớm nói với ông ta, lần này bệnh dịch chắc chắn sẽ có một số người bị lây nhiễm, một số người không, cũng không phải trong nhà có một người bị bệnh thì những người còn lại sẽ đều bị lây. Hiện giờ những người khác trong Triệu gia cũng không có triệu chứng gì, hẳn nhiên là không bị lây bệnh, bọn họ cần gì phải lo lắng sẽ bị liên lụy?

“Lão gia, giờ ngài bảo tiểu thư phải đi nơi nào? Tiểu thư còn đang hôn mê đó.” Hồng Linh nghe vậy, vội vàng khóc hỏi.

“Nha đầu này, chủ tử nói chuyện còn đến lượt người quản sao? Có nên đưa nàng đi hay không là do ta quyết, người có nói gì cũng vô dụng.” Triệu Tĩnh Nguyên thấy một nha đầu nhỏ nhỏ mà cũng dám chất vấn mình, tức giận nói.

Hồng Linh vẫn cảm thấy Triệu Tĩnh Nguyên làm vậy là không đúng, tiểu thư đã bệnh đến mức này, vậy mà lão gia còn nhẫn tâm bắt tiểu thư phải ra

ngoài sao? Đưa tiểu thư ra ngoài chẳng phải là có ý để nàng tự sinh tự diệt sao? Một mình tiểu thư ở bên ngoài nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

“Lão gia, ngài không thể làm như vậy, Hồng Linh mặc dù chỉ là một nha đầu, cũng biết thân phận mình hèn mọn, chuyện của chủ tử không đến lượt nô tỳ quan tâm, nhưng lão gia, tiểu thư là nữ nhi ruột thịt của ngài, sao ngài lại có thể đẩy tiểu thư ra bên ngoài chứ? Chẳng phải hiện giờ bên ngoài đang rất loạn sao? Tiểu thư ra ngoài còn có thể sống sao?” Hồng Linh không buông tha hy vọng, cố gắng vì Triệu Tĩnh Lam mà ý kiến.

Đương nhiên Triệu Tĩnh Nguyên biết hiện giờ bên ngoài có bao nhiêu loạn, mỗi ngày tin tức từ khắp nơi truyền đến đều không có cái nào tốt. Hắn lại càng biết nếu đưa nữ nhi này ra ngoài không ai quan tâm, thì cũng đồng nghĩa với để nàng chịu chết. Nhưng hắn có thể làm khác sao? Chẳng lẽ cứ vậy để nàng ở lại? Sau đó lấy mạng những người khác chôn theo nàng? Hắn cũng không phải chỉ là phụ thân của một mình Triệu Tĩnh Lam, hắn còn có những hài tử khác, đương nhiên không thể chỉ quan tâm đến nàng.

“Lão gia, van cầu ngài bỏ qua cho tiểu thư, đừng bắt tiểu thư phải ra ngoài, dù ngài có không thích tiểu thư thì tiểu thư vẫn luôn là nữ nhi của ngài a.”

“Nha đầu càn rỡ này, người tới, kéo nàng ta ra ngoài đánh mười đại bản cho ta, để cho nàng ta biết ở cái nhà này ai mới là chủ tử.” Triệu Tĩnh Nguyên bị Hồng Linh nói đến đỏ mặt, thẹn quá hóa giận nói.

“Lão gia, sao ngài lại muốn đánh nô tỳ? Nô tỳ nói sai chỗ nào sao?” Hồng Linh khó tin hỏi, chẳng lẽ nàng chỉ bất bình thay tiểu thư mà lão gia lại bắt nàng chịu đòn sao?

“Triệu đại nhân, ngài cần gì phải so đo với một nha đầu?” Ninh Mặc Hiên không nghĩ đến Triệu Tĩnh Nguyên có thể vô tình đến mức này, không lẽ con người còn có thể lạnh lùng tàn nhẫn đến như vậy? Ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng muốn đuổi ra ngoài, đã vậy còn không cho phép người khác được ý kiến.

“Hiện giờ việc chữa bệnh cho lệnh kim vẫn quan trọng hơn, những cái khác để sau hãy nói.” Ninh Mặc Hiên nói.

“Hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ nha đầu này, nếu không ngay cả một nha đầu cũng có thể khoa chân múa tay với ta thì ta còn mặt mũi gì mà quản cái huyện Sơn Nam này nữa? Huống hồ nha đầu này không tận tâm hầu hạ chủ tử, để Lam nhi lây bệnh như vậy mà mãi mới phát hiện, nếu có thể phát hiện sớm thì đã tốt rồi, nha đầu đó như vậy còn muốn thế nào nữa? Không loạn còn đánh chết là đã nhân từ với nàng ta rồi.” Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên đã tức giận đến không kiềm chế được, chỉ muốn giết gà dọa khỉ cho mấy người trong phủ nhìn xem trong cái nhà này ai mới là chủ tử chân chính, thời gian vừa rồi trong phủ xảy ra quá nhiều chuyện, tất cả đều là do hắn quản lý sơ suất, nếu không thì sao lại xảy ra chuyện như thế này?

Ninh Mặc Hiên thấy vẻ quyết tuyệt của Triệu Tĩnh Nguyên, trong lòng vô cùng bị thương, chẳng lẽ nói, so với xử lý một nha đầu, việc bảo hộ thể diện của bản thân còn quan trọng hơn? Nữ nhi của hắn còn đang bệnh nặng, vậy mà hắn lại muốn xử lý nha đầu của nàng? Huống hồ Hồng Linh cũng không có lỗi gì, tất cả những điều nàng nói đều là sự thật, nếu giờ đưa Tĩnh Lam ra ngoài, không người chăm sóc, chẳng phải là bắt nàng chịu chết sao? Có lẽ Triệu Tĩnh Nguyên cũng không phải là không nghĩ đến điều này, chẳng qua trong lòng hắn mạng nữ nhi này cũng chẳng đáng giá bao nhiêu thôi.

“Triệu đại nhân nói vậy không sai, nhưng giờ chuyện đã như vậy, xử lý nha đầu này bệnh của lệnh kim cũng không tốt hơn được, chỉ bằng giữ lại nàng ta chăm sóc cho lệnh kim chẳng phải là tốt hơn sao? Diee~n~DDa~nLee^Quy,DDoon Cho dù có đưa lệnh kim ra ngoài thì cũng vẫn cần phải có người tỉ mỉ chăm sóc mới được.” Ninh Mặc Hiên suy nghĩ một chút rồi nói.

“Nếu đã vậy, tội chết có thể tha, nhưng tội sống không thể bỏ, không đánh nàng ta mười hèo nữa, chỉ đánh hèo bản để cảnh cáo, sau đó để cho nàng ta đi theo hầu hạ Lam nhi.” Triệu Tĩnh Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Không ngờ Ninh Mặc Hiên còn muốn quản việc ông xử lý nha đầu này, nhưng kể ra hắn nói vậy cũng đúng, để nha đầu này đi theo hầu hạ Lam nhi, nếu không may bị lây bệnh, có thể sống được hay không hắn cũng không cần quản.

Ninh Mặc Hiên thấy Triệu Tĩnh Nguyên vẫn quyết tâm muốn đánh thì thực sự cũng không tiện nói thêm, chỉ mắt lạnh nhìn Triệu Tĩnh Nguyên viện cớ cho mình, nhưng điều đó cũng khiến hắn hạ quyết tâm, lần này trước khi hắn rời đi, nhất định phải khiến cho Lam nhi có thể đi theo mình, bằng không để nàng ở lại nơi đây không biết có thể toàn mạng hay không nữa.

“Kéo xuống đánh xong thì để cho nàng ta thu dọn đồ đạc, tối nay đưa đi luôn.” Lúc này Triệu Tĩnh Nguyên giống như là muốn tiễn ôn thần đi vậy, vội vàng vàng muốn đưa nữ nhi của mình đi.

“Vâng.” Ngay lập tức có người đáp lời đi vào kéo Hồng Linh ra ngoài.

“Thúy Vũ, người đi cầu lão thái quân, để lão thái quân nói một câu, tiểu thư không thể ra ngoài được, nếu tiểu thư ra ngoài, chỉ có một con đường chết mà thôi.” Hồng Linh dù bị lôi đi, nhưng miệng vẫn không quên dặn dò Thúy Vũ.

Thúy Vũ đang đứng ngoài cửa, bên cạnh còn có Nguyệt Hoa vừa mới rời đi nay đã trở lại. Thúy Vũ thấy Hồng Linh nói vậy, đang định ra ngoài lại bị Nguyệt Hoa ngăn lại.

“Người không cần đi, có đi cũng vô dụng.”

“Nguyệt Hoa, sao người lại nói vậy? Gần đây lão thái quân rất coi trọng tiểu thư, nhất định sẽ giúp tiểu thư thôi.” Thúy Vũ không tin, nói.

“Người không nghĩ đến, việc bên này đã lộ ra, chẳng lẽ lão thái quân lại không biết? Nhưng hiện giờ ngay cả một người cũng không xuất hiện, nghĩ chút là biết tại sao lại vậy, lúc này bọn họ tránh còn không kịp, làm gì có chuyện phản đối lão gia đưa tiểu thư ra ngoài?”

Lúc này Nguyệt Hoa vẫn lạnh lùng quan sát những người trong viện, nàng thấy rõ có mấy lần rèm cửa bên phòng lão thái quân khẽ lay động, rõ ràng có người có ý muốn nhìn tình hình bên này, thế nhưng cả một thời gian như vậy mà không có ai đi ra, rõ ràng là do lão thái quân không cho phép. Dù có coi trọng thì sao? Ngay cả phụ thân ruột của tiểu thư còn như vậy, nàng còn có thể trông cậy vào người khác sao? Người Triệu gia thật vô tình, cả một đám chỉ biết lo cho mình, nơi nào còn tâm tư quan tâm đến sống chết của tiểu thư?

“Vậy người nói chúng ta phải làm sao bây giờ hả Nguyệt Hoa?” Thúy Vũ thấy Nguyệt Hoa nói vậy, không biết phải làm sao cả.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy trong sân truyền đến tiếng bốp, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết của Hồng Linh. Hai người vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy Hồng Linh đang bị đặt trên ghế chịu hình vô cùng khổ sở, Thúy Vũ và Hồng Linh vốn lớn lên bên nhau, giờ nhìn thấy không nhịn nổi đau lòng, nhưng bản thân nàng cũng chỉ là nha hoàn, còn có thể làm sao đây? Ziendan

Cũng may chỉ là năm hèo, chẳng mấy chốc đã đánh xong, Thúy Vũ vội vàng chạy tới đỡ Hồng Linh, để nàng đứng dựa vào mình.

“Các người đứng đó làm gì? Còn không mau qua đây thu dọn đồ đạc?” Triệu Tĩnh Nguyên đứng ở ngưỡng cửa nhìn ra, quát.

“Dạ!” Thúy Vũ một bên đỡ thân thể dường như không đứng nổi của Hồng Linh, một bên trả lời.

“Không biết Triệu đại nhân định đưa lệnh kim đi đâu?” Lúc này Ninh Mặc Hiền cũng lười phải trưng khuôn mặt tươi cười với Triệu Tĩnh Nguyên, chỉ lạnh lùng hỏi.

“Cái này...” Triệu Tĩnh Nguyên hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa đến tiểu viện ngũ Lục Liễu, bên đó mặc dù nhỏ nhưng mọi thứ đầy đủ, so với bên này còn tốt hơn không biết bao lần, để nàng dưỡng bệnh ở đó cũng không tính là uất ức nàng.”

Ninh Mặc Hiền nghe xong cũng không ý kiến gì, chỉ nói với hai nha đầu kia: “Các người thu thập cho tiểu thư nhà các người một chút, những vật dụng nơi này đều mang đi, đồ đạc bệnh nhân tiếp xúc qua không chừng là có mầm bệnh, mang qua đó đỡ ảnh hưởng đến người ở đây.”

Ninh Mặc Hiền để cho hai người Hồng Linh và Thúy Vũ thu dọn sạch sẽ, cái gì cũng không lưu lại, bằng không chẳng phải tiện nghi cho những người Triệu gia kia sao. Theo ý Ninh Mặc Hiền, lần này rồi đi sẽ không trở lại nữa, cho nên thứ gì cần mang đi đều mang đi cả, còn về bệnh tình của Lam nhi, chỉ cần có hắc bên cạnh chắc chắn sẽ không để cho nàng gặp nguy hiểm. Nếu ngay cả bệnh của nàng mà hắc cũng không trị hết, thì thật hổ thẹn với một thân y thuật này.

Hồng Linh và Thúy Vũ hiểu được ý của Ninh Mặc Hiền, không ý kiến gì, chỉ tập trung thu thập đồ. Đang dọn dẹp thì thấy Nguyệt Hoa đi tới nói với Triệu Tĩnh Nguyên: “Lão gia, nô tỳ và Nguyệt Minh là nha đầu nương nung trong cung ban thưởng cho tiểu thư, hiện giờ tiểu thư sinh bệnh, chúng nô tỳ nên theo hầu tiểu thư mới phải.”

Triệu Tĩnh Nguyên không nghĩ tới đến lúc này mà vẫn có người nguyện ý đi theo Triệu Tĩnh Lam, mỗi ngày đều tiếp xúc với người bệnh, vậy cũng chẳng khác nào tự đi tìm chết, bọn họ còn có thể trung thành như vậy thật không dễ dàng, huống hồ hai người đó vốn không phải nha hoàn trong phủ, giờ họ muốn đi, hắc cũng không thể ngăn cản, vậy nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu đồng ý.

Thì ra Nguyệt Hoa vẫn luôn ở bên ngoài, nghe thấy Ninh Mặc Hiền sai Hồng Linh và Thúy Vũ thu dọn tất cả đồ đạc của tiểu thư, đoán chừng không có ý quay trở lại, nếu giờ nàng và Nguyệt Minh không dời đi theo luôn, sau này e rằng không ổn.

Mấy người rất nhanh đã thu dọn xong đồ đạc, Triệu Tĩnh Nguyên cũng dùng tốc độ khó có được thu xếp hai chiếc xe ngựa, một chiếc thô sơ dùng để kéo đồ của Triệu Tĩnh Lam, chiếc còn lại tốt hơn một chút để nàng ngồi. Lee:Qu y?Dd oon Ninh Mặc Hiền biết hiện tại sẽ không ai giúp hắc chiếu cố Tĩnh Lam, vì vậy tự mình ôm nàng lên xe ngựa, mấy nha đầu còn lại thì chuyển đồ lên xe, mấy người cứ thế rời khỏi huyện nha.

Triệu Tĩnh Yên nhìn Triệu Tĩnh Lam được Ninh Mặc Hiền ôm lên xe ngựa sau đó rời đi, trong lòng cũng không biết bản thân muốn gì nữa. Thấy Triệu Tĩnh Lam được Ninh Mặc Hiền ôm vào trong ngực, nàng cảm thấy ghen tỵ, ghen tỵ đến phát điên. Nhưng nghĩ đến việc nàng ta bị bệnh rồi bị đưa đi nàng lại cảm thấy vô cùng sáng khoái, cảm thấy ông trời thật có mắt, để nàng ta bị loại bệnh này, vậy cũng coi như giúp nàng thở ra một ngụm ác khí, nếu như lần này nàng ta có thể bệnh chết thì nàng còn vui nữa.

Chu thị chờ Triệu Tĩnh Lam đi rồi, lúc này mới ra cửa. Triệu Tĩnh Nguyên nhìn xe ngựa đưa Triệu Tĩnh Lam đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đi rồi, hắc và người nhà coi như được an toàn. Nhưng nghĩ lại thì tại sao Tĩnh Lam lại có thể nhiễm bệnh được? Đáng ra trong nhà phải tuyệt đối an toàn mới đúng. Chẳng qua người đã đi rồi, nên muốn cũng không biết được.

“Nguyên nhi.” Chu thị cung chiêu gọi Triệu Tĩnh Nguyên.

Triệu Tĩnh Nguyên cũng biết gần đây mẫu thân tương đối dựa vào Triệu Tĩnh Lam, vì vậy có chút ngượng ngùng, chậm rãi tới bên cạnh bà, đáp: “Mẫu thân!”

“Nguyên nhi, người làm như vậy là đúng, vì an toàn của mọi người trong nhà, để Lam nhi là phải.” Chu thị tán thành cách làm của Triệu Tĩnh Nguyên, ban đầu bà cũng chưa nghĩ đến việc đưa Triệu Tĩnh Lam đi, nhưng Triệu Tĩnh Nguyên lại nghĩ đến, hơn nữa còn có thể ngoạn tâm đưa nữ nhi ruột thịt ra ngoài.

“Dạ, mẫu thân. Chỉ là trong lòng nhi tử có chút lo lắng, hiện giờ Lam nhi bệnh nặng ta lại cho người đưa nàng đi, nếu truyền ra ngoài hắc sẽ bị người khác coi thường.” Lúc này mặc dù Triệu Tĩnh Nguyên đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy với Triệu Tĩnh Lam.

“Cái này người không cần phải để ý, người cũng đã đưa đi rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, có Ninh thế tử chăm sóc chắc rất nhanh có thể đỡ hơn thôi, chúng ta cũng không cần phải lo lắng nhiều. Chuyện này không cần phải nhắc lại nữa.”

Tiếp đó Chu thị lại nói: “Về sau các người không được nhắc lại chuyện này nữa, qua mấy ngày nữa cho người đưa đến cho các nàng mấy lượng bạc để chủ tớ các nàng sống qua ngày là được.”

Xảo Nguyên nghe Chu thị nói vậy có chút cảm giác môi hồ rặng lạnh, nàng không nghĩ lão gia lại vô tình như vậy, ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng có thể vứt bỏ, vậy nếu đôi là nàng thì sao? Nàng chỉ là một người ngoài, nếu chẳng may bị bệnh, phải chăng lão gia cũng sẽ lạnh lùng đưa nàng ra ngoài? Mà có khi còn không được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Bắt đầu từ số không

Lại nói bên này Ninh Mặc Hiến đã đưa Triệu Tĩnh Lam đến tiểu viện ở ngõ Lục Liễu, vừa đến nơi, phu xe đã vội vàng giục bọn hần xuống xe, Ninh Mặc Hiến không còn cách nào khác, đành ôm nàng xuống, mấy nha đầu cũng lục tục chuyển đồ.

“Có thể phiền đại thúc mang những thứ đồ này xuống giúp ta được không?” Thúy Vũ nhìn phu xe rồi lại nhìn đồng đồ cần chuyển, nói.

“Vị cô nương này, mặc dù các người là người nhà Huyện thái gia nhưng cũng không thể sai bảo ta như vậy được, Triệu đại nhân cũng chỉ trả bạc đưa các người đến đây thôi.” Phu xe này cảm thấy dù mấy người này là người nhà của Triệu đại nhân, nhưng xem chừng cũng không được Triệu gia yêu thích, bằng không đã không bắt các nàng rồi đi lúc này.

“Người giúp mấy vị cô nương này chuyển đồ vào trong nhà đương nhiên là không phải không công, mười lượng bạc đủ rồi chứ?” Ninh Mặc Hiến không muốn dây dưa với những người này, chẳng phải chỉ là muốn bạc sao? Vậy hần cho là được, giờ việc chuyển đồ vẫn quan trọng hơn.

Nói ra thì trước đó hần cũng không nói cho mấy người kia biết trên xe có người nhiễm bệnh dịch, nếu không e rằng bọn họ sẽ không đồng ý chuyển người qua đây. Vậy nên giờ cho mười lượng bạc cũng không tính là nhiều.

Hai phu xe thấy đồ đạc cũng không nhiều, mười lượng bạc coi như là kiếm được, vì vậy vui vẻ tiếp nhận. Hai người sức lớn, chẳng mấy chốc đã chuyển hết đồ đạc vào trong phòng.

Ninh Mặc Hiến bảo Thúy Vũ trả mười lượng cho hai người phu xe, sau đó bảo bọn họ đi. Hai người phu xe thấy mấy người này ra tay hào phóng, nên đối với bọn họ có phần kính trọng, thiên ân vạn tạ, không biết nói sao lên lời.

“Các người về rồi chú ý tiêu độc, gần đây bệnh dịch lây lan, cần phải vệ sinh cho tốt, những người chạy khắp nơi như các người lại càng phải chú ý.” Ninh Mặc Hiến nhìn hai người bọn họ, cuối cùng vẫn là không đành lòng nên nói.

“Đa tạ vị đại gia này.” Hai người nhìn bạc sáng bóng trong tay, đầu còn tâm tư để ý đến những lời Ninh Mặc Hiến nói.

Đội hai người này thiên ân vạn tạ rồi rời đi, Ninh Mặc Hiến mới ôm Triệu Tĩnh Lam vào trong phòng.

Tiểu viện này vốn là Triệu Tĩnh Nguyên mua để an trí cho Vân Tụ, sau Vân Tụ vào phủ nên viện để trống, cũng không cho người trông nom, thời điểm chuẩn bị sang đây, Triệu Tĩnh Nguyên cũng chỉ đưa cho cái chìa khóa mà thôi.

“Viện này đã một thời gian không có người ở, cần phải dọn dẹp mới ở được.” Ninh Mặc Hiến nhìn trong phòng chỗ nào cũng toàn bụi đất, nói.

“Ninh thế tử, giờ chúng nô tỳ chuẩn bị giường đệm trước, phiền ngài kiểm tra lại bệnh tình của tiểu thư, phần còn lại mấy người nô tỳ sẽ từ từ dọn dẹp.” Hồng Linh vội vàng nói với Ninh Mặc Hiến.

Không ngờ rằng trên đời này người đối xử tốt nhất với tiểu thư lại là một người ngoài như Ninh thế tử, trong khi đó những người được gọi là người thân gia thì không có đến nỗi một người vì tiểu thư nói chuyện hay nguyện ý chăm sóc nàng. Hơn nữa suốt dọc đường đến đây Ninh thế tử đều ôm tiểu thư, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc tiểu thư còn đang mắc bệnh vậy mà Ninh thế tử một chút cũng không sợ, điều này đã nói lên Ninh thế tử là một người tốt như thế nào.

“Người cũng đừng cậy mạnh, mặc dù năm hèo này không lấy mạng người, nhưng cũng khiến người chịu khổ, người vẫn nên ngoan ngoãn đi nghỉ đi, nơi này có chúng ta lo liệu là được rồi.” Thúy Vũ vội vàng đi đến ngăn lại Hồng Linh đang định đi trải chăn mền, kéo nàng sang một bên nói. Bởi vì Hồng Linh bị thương ở mông nên Thúy Vũ không dám để nàng ngồi, chỉ bảo nàng nằm sấp lên trường kỷ, sau đó vội vàng đi mở mấy cánh cửa sổ, hiện giờ thời tiết tuy không nóng, nhưng tiểu viện này đã lâu không có người ở nên trong phòng luôn có mùi ẩm mốc, giờ mở cửa thông gió, đối với bệnh tình của tiểu thư có lẽ tốt hơn.

“Đúng vậy, giờ chúng ta đi chuẩn bị giường nệm cho tiểu thư trước, sau đó sẽ giúp người chuẩn bị một cái giường lớn, tiếp đó ta lại bồi thuốc giúp

ngươi.” Nguyệt Hoa cũng không sợ xuất, vết thương trên lưng Hồng Linh chảy ra rất nhiều máu, sao những người kia có thể xuống tay độc ác đến vậy? Mà đây mới là năm hèo, nếu là mười hèo hay hai mươi hèo, chẳng phải là muốn lấy mạng sao? Thật đáng thương cho Hồng Linh, chỉ nói giúp tiểu thư mấy câu, không ngờ lại bị lão gia phạt như vậy. Ziendan

Người có lòng dạ ác độc như vậy, sao Hoàng thượng không trực tiếp ban cho cái chết, ngược lại còn điều đi làm Huyện thái gia, đây chẳng phải là muốn để cho dân chúng huyện Sơn Nam phải chịu khổ sao?

“Nguyệt Hoa, nha đầu Hồng Linh này giao cho ngươi chăm sóc, còn Lam nhi để ta.”

Lúc này Ninh Mặc Hiền vẫn còn đang ôm Triệu Tinh Lam, mặc dù mà nàng rất nhẹ, nhưng ôm một thời gian dài như vậy, Ninh Mặc Hiền vẫn cảm thấy tay có chút run, thế nhưng hân vẫn tự nhủ, dù một mối thế nào, cũng không thể để cho nàng phải chịu tổn thương.

Tay chân Thúy Vũ lạnh lẽ, lúc này đã thu thập xong giường đệm, nói Ninh Mặc Hiền đặt Triệu Tinh Lam xuống.

“Suốt dọc đường đi công tử cũng mệt mỏi, trước đặt tiểu thư xuống đã.” Thúy Vũ đau lòng Triệu Tinh Lam, nhưng cũng đau lòng Ninh Mặc Hiền, một người là chủ tử của nàng, một lại là người trong lòng nàng.

Lúc này trong lòng Thúy Vũ cũng có chút vui sướng, dù sao mấy ngày sắp tới có thể đi theo Ninh thế tử chăm sóc cho tiểu thư đã là rất hạnh phúc rồi, trừ việc tiểu thư bị bệnh khiến nàng lo lắng ra thì cuộc sống như vậy thật tuyệt vời. Nếu tiểu thư có thể tỉnh lại, sau đó mọi người có thể sống như vậy với nhau cả đời thì thật tốt.

Ninh Mặc Hiền cẩn thận đặt Triệu Tinh Lam lên giường, sau đó bắt đầu cẩn thận chẩn mạch. Cho đến tận lúc này, Ninh Mặc Hiền vẫn canh cánh trong lòng, không ngờ Triệu gia biết Tinh Lam bị bệnh, phản ứng đầu tiên không phải là muốn hân cứu nàng tỉnh mà là bắt nàng phải rời đi. Đừng nói là nữ nhi ruột thịt, ngay cả người ngoài cũng không thể đối xử như vậy được, một nơi vô tình như vậy, sau này cũng không cần phải trở về nữa. Tính ra nơi này cũng tốt, độc môn độc viện, hân cũng thuận tiện chiếu cố cho nàng, trái lại cũng tiện nghi.

“Ninh thế tử, bệnh của tiểu thư có thể trị hết không?” Thúy Vũ nhìn Triệu Tinh Lam, trong lòng lo lắng không thôi, vội vàng hỏi.

“Các ngươi yên tâm đi, dù tổn công thế nào ta cũng sẽ cố gắng chữa khỏi cho Lam nhi, vậy nên đừng lo lắng, tất cả đã có ta.” Ninh Mặc Hiền biết, mấy nha đầu theo hân đi tới đây đều là những người có tình có nghĩa, hân thích nhất chính là những người trung thành cảnh cảnh như vậy, vì vậy giọng điệu nói chuyện với bọn họ cũng ôn hòa hơn: “Có điều ta có một câu, các ngươi phải nhớ rõ ràng, bệnh này của tiểu thư các ngươi có thể lấy, cho nên thời điểm tiếp xúc với tiểu thư các ngươi phải cẩn thận một chút, tốt nhất là mỗi ngày đều mang y phục của các ngươi và tiểu thư tách riêng rồi nấu qua, ngoài ra mỗi ngày đều đốt ngải cứu huân qua các nơi trong viện. Cuối cùng quan trọng nhất là mỗi lần sau khi tiếp xúc với tiểu thư, các ngươi đều phải dùng nước hùng hoàng rửa tay, thời điểm đến trước mặt tiểu thư cũng phải dùng khăn lụa che mũi miệng.

Ninh Mặc Hiền cẩn thận nói rõ những việc cần chú ý, nếu mấy người này cũng nhiễm bệnh, hân làm sao mà chăm sóc hết được, mấy người này đều là nữ hài tử, một người hữu dụng cũng không có, vậy mà người Triệu coi bộ rất yên tâm đi. Nếu Sầm đi ở Kinh thành biết nữ nhi của mình như vậy trong lòng nghĩ sao đây? Hân là thương nàng phải chịu nhiều khổ sở.

Có lẽ hân nên viết cho Sầm đi một phong thư, nói rõ tình huống của Lam nhi ở đây, để bà nghĩ biện pháp khiến Tinh Lam có thể hồi kinh, hân tin chắc nếu người Khánh quốc công phủ biết những chuyện Tinh Lam gặp phải, chắc chắn sẽ không để cho nàng tiếp tục phải ở lại đây chịu khổ.

“Công tử, nơi này không được như huyện nha, muốn cái gì cũng đều không có, công tử chẩn mạch xong rồi thì nhanh viết đơn thuốc, nô tỳ đi hốt thuốc, biết đâu vẫn kịp giờ.” Nguyệt Minh nhìn sắc trời bên ngoài, thúc giục nói.

“Làm phiền Nguyệt Minh cô nương đến dịch quán một chuyến, nhân cận thị Lâm Miện của ta qua đây, mang theo cả những thảo dược thu gom được đến nữa.” Ninh Mặc Hiền hiểu ý của Nguyệt Minh, nói.

“Có điều nếu nô tỳ cứ đến nói không như vậy, hân chưa chắc đã chịu tới.” Nguyệt Minh biết, trước đó những thảo dược cần cho lần dịch bệnh này đã được Ninh Mặc Hiền thu thập tốt, cho nên hân mới để nàng trực tiếp đi tìm tên cận thị kia, như vậy cũng tốt, càng thêm thuận tiện. Có điều Ninh Mặc Hiền là thế tử cao cao tại thượng, cận thị của hân chưa chắc đã dễ nói chuyện, há nào chỉ nghe nàng nói đã ba ba mang đồ tới, lúc này ở huyện Sơn Nam còn có thứ gì có thể quý hơn dược liệu đây.

“Ngươi nói cũng đúng, đây là ngọc bội tùy thân của ta, ngươi cầm qua đó, hân sẽ tin ngươi.” Ninh Mặc Hiền gật đầu nói. Nữ tử này là người có tâm tư kín đáo, đến lúc này rồi mà còn không gấp gáp, ngược lại còn suy nghĩ đến điểm mấu chốt. Lâm Miện là người cẩn thận, người lạ tìm đến chắc chắn hân sẽ không theo. Nếu không phải Nguyệt Minh nhắc, hân cũng quên mất.

Nguyệt Minh nhận ngọc bội trên tay Ninh Mặc Hiền sau đó lập tức ra ngoài.

Bên này Nguyệt Hoa nhanh tay nhanh chân đến phòng bếp nấu nước ấm, sau đó bắt đầu lau chùi đồ đạc trong nhà, hai nha đầu đều nhanh nhẹn không lười biếng, vậy nên rất nhanh đã khiến cho căn phòng trở nên sạch sẽ, sáng sủa, khác hẳn thời điểm mới tiến vào.

“Lão gia chuẩn bị cho Vân di nương tiểu viện này xem ra còn tốt hơn gấp nhiều lần cái hiện tại của nàng, Vân di nương tội gì phải vào phủ ở, vừa thiếu tự do vừa không thoải mái.” Nhìn đồ đạc bày biện trong phòng, từng món đều tinh xảo, Thúy Vũ không tự chủ mà cảm thán.

“Ngươi sao mà hiểu được, bên này dù thoải mái nhưng dù sao cũng là danh không chính ngôn không thuận, đối với nữ tử mà nói, không gì mong muốn hơn chính là một danh phận, Vân di nương cũng không ngoại lệ, chỉ tiếc nàng ta làm nhiều chuyện xấu, cuối cùng lại liên lụy chính bản thân mình, giờ thành nha hoàn thông phòng, coi như cũng là trừng phạt đúng tội.” Nguyệt Hoa nhìn Thúy Vũ, nói.

Nguyệt Hoa đã sớm nhận ra Thúy Vũ thích Ninh thế tử, cho nên hôm nay mới nói thêm mấy câu, chẳng qua cũng muốn nhắc nhở Thúy Vũ, trên đời này có một vài người không phải nàng có thể mơ ước, hy vọng nàng sớm thu tâm tư của chính mình, tránh cho đến tương lai phải chịu khổ rồi mới tỉnh ngộ, đến lúc đó không chừng cũng đã muộn. Nếu không phải nhìn ở việc Thúy Vũ thích Ninh thế tử nhưng vẫn thật lòng đối xử với tiểu thư, nàng cũng lười phải nhắc nhở.

Thúy Vũ nghe Nguyệt Hoa nói vậy, cảm giác như muốn ám chỉ gì đó, nhưng lại nghĩ không ra, vì vậy chỉ cười nói: “Ngươi nói cũng đúng. Ta thấy thời gian cũng không còn sớm, nhưng chúng ta đều chưa có ăn, giờ này mà đi mua chắc cũng không được rồi, có lẽ phải tự làm thôi, ta xuống bếp coi một chút, xem có gì có thể nấu được.”

Hôm nay đi vội vàng, chỉ hy vọng trong phòng bếp còn lại chút đồ khô, để nàng có thể làm mấy món ăn đơn giản, Ninh thế tử bận rộn từ trưa chắc giờ này cũng đói bụng rồi, mà tiểu thư cũng chưa ăn gì từ chiều đến giờ, không biết lúc này có thể ăn được một chút không, bản thân nàng và mấy người kia cũng đều chưa dùng bữa, dù nói chăm sóc tiểu thư là quan trọng nhất, nhưng cũng không thể không ăn được.

“Ta đi bồi thuốc cho Hồng Linh, ngươi xuống phòng bếp tìm chút đi, lát ta qua giúp ngươi nấu cơm.” Nguyệt Hoa nghe Thúy Vũ nói vậy, vừa nói vừa đi tới cửa, đến gian phòng cách vách đang đặt Hồng Linh.

Thúy Vũ thấy Nguyệt Hoa ra ngoài, quay đầu nhìn Ninh Mặc Hiên, hắn vẫn đang nhìn chăm chăm Triệu Tinh Lam, ánh mắt đầy yêu thương, biểu hiện trên mặt như muốn nói, ước gì người đang bệnh nằm trên giường là hắn mới tốt.

Thúy Vũ thấy vậy trong lòng có chút chua xót, tiểu thư bị bệnh, Ninh thế tử quan tâm chăm sóc như vậy, khổ sở như vậy, nhưng nếu đổi lại là nàng bị bệnh thì sao? Ninh thế tử tuyệt đối sẽ không như vậy, thôi nàng cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, tiểu thư chính là tiểu thư, tiểu thư và Ninh thế tử chính là một đôi trời đất tạo nên, mà nàng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, tình cảm này vẫn nên chôn giấu trong lòng thôi.

“Lam nhi, tại sao nàng lại lấy bệnh vậy? Mặc dù trước đó ta có nói đã có chút manh mối về phương thuốc trị bệnh này, nhưng thực tế vẫn chưa tìm ra, như vậy nàng còn phải chịu bao nhiêu khổ sở đây, ta ước gì có thể thay nàng nhận những khổ sở này. Nàng mới ít tuổi như vậy mà đã phải trải qua bao đau khổ, sao ông trời còn bắt nàng gặp phải chuyện này?” Ninh Mặc Hiên thấy trong phòng không còn ai, lúc này mới yên tâm vuốt ve gò má nàng, mới mười mấy ngày không gặp, nàng đã gầy đi một vòng, nếu cứ mãi vậy phải làm sao đây.

“Ta sẽ nói chuyện lần này cho Sầm di, để bà đón nàng về, mặc dù nói ra sẽ khiến Sầm di khổ sở, nhưng dù sao vẫn hơn để nàng ở đây một mình chịu tội. Triệu gia đối xử với Sầm di không đúng, đối với nàng lại càng tệ hơn, làm phụ thân, làm tổ mẫu nhưng bọn họ quả thật là vô nhân tính. Nàng yên tâm đi, sau này nàng trở về rồi sẽ không vậy nữa, cuộc sống sau này của nàng sẽ luôn thuận buồm xuôi gió.” Die danle^quys do^n Ninh Mặc Hiên nghĩ tới những biểu hiện hôm nay của Triệu Tinh Nguyên, trong lòng cảm thấy tức giận không chịu nổi.

“Lam nhi, ta sẽ cố hết sức chữa trị cho muội, muội hãy yên tâm đi, ta sẽ không để cho muội phải khó chịu lâu đâu, muội sẽ nhanh tốt lên thôi, rất nhanh sẽ có thể nói chuyện cùng ta.” Ninh Mặc Hiên nắm lấy tay Triệu Tinh Lam không nỡ buông, chưa bao giờ hắn lại cảm thấy mình bất lực như vậy, dù cho thời điểm nguy hiểm thế nào, hắn đều có thể bình tĩnh đối diện, nhưng hôm nay hắn mới biết, sở dĩ hắn có thể bình tĩnh như vậy là bởi không có người khiến hắn đau lòng.

Thời điểm Nguyệt Minh và Lâm Miện đi tới, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy chính là như vậy.

Lâm Miện đi theo Ninh Mặc Hiên nhiều năm, dạo này vẫn luôn cảm thấy hình như chủ tử là đã có người mình thích, nhưng lại không biết là ai, hôm nay thấy tình cảnh này, Lâm Miện mới biết, thì ra chủ tử hắn thích cô nương bị bệnh đang yếu ớt nằm trên giường này. Chỉ là không biết cô nương này là thiên kim nhà nào, sao lại ở cái huyện Sơn Nam này.

Có điều Lâm Miện nhanh chóng nghĩ tới, người ở huyện Sơn Nam từng tiếp xúc với chủ tử chỉ có Triệu Tinh Nguyên đại nhân, như vậy vị này hẳn là tiểu thư Triệu gia, mà ngay cả nha đầu đến tìm hắn cũng không phải người tâm thường, hắn không phải người huyện Sơn Nam này. Chỉ có điều, nếu đây đúng là tiểu thư Triệu gia, thì sao nàng không ở đại viện sau huyện nha, chạy tới nơi này làm gì? Không lẽ hiện tại bệnh dịch đã lan đến huyện nha? Nếu vậy chẳng phải sẽ càng nguy hiểm sao?

“Công tử.” Lâm Miện dù không muốn xen vào cảnh tượng khiến người ta lay động này, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng hô, hắn đã mang thuốc tới, không thể trì hoãn việc chữa bệnh được.

“Ngươi đến rồi sao? Đồ của ta cũng mang đến chứ?” Lúc này Ninh Mặc Hiên mới dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, vội quay lại hỏi.

“Dạ, công tử, đồ đều đã mang tới, bởi vì không biết ngài cần những vị gì, nên đều mang cả đến.” Lâm Miện mỉm cười, đáp.

“Tốt! Ngươi cũng không cần đi về, tối nay ở lại đây, sáng sớm mai chuyển cho ta một phong thư đến Kinh thành, phải thật nhanh, không được chậm trễ.” Ninh Mặc Hiên nghĩ chuyện này để người bên mình làm là an tâm nhất, giao cho người khác chỉ sợ làm trễ nải, nếu trễ lâu, thời gian Lam nhi phải ở huyện Sơn Nam này chịu khổ càng nhiều.

Lâm Miện dù không biết công tử nhà mình muốn chuyển tin gì, nhưng thấy thái độ trịnh trọng của công tử, đã vậy còn giao đích thân hắn đi làm, như vậy hẳn là rất quan trọng.

“Dạ, công tử, tiểu nhân nhất định nhanh chóng chuyển thư cho ngài.” Lâm Miện là người bên cạnh Ninh Mặc Hiên, những năm này đi theo Ninh Mặc Hiên, dù là lên núi đao, xuống biển lửa hắn đều không từ, huống chi chỉ là đưa một bức thư, hắn cũng không coi đây là chuyện lớn gì.

“Lâm Miện, ngươi tới giúp ta. Tình hình bệnh của Triệu tiểu thư có chút hung hiểm, mấy ngày nay ngươi đều đi theo ta, những việc cần làm hắn đã biết.”

Ninh Mặc Hiên nói.

“Đạ, công tử.” Lâm Miện vội vàng tiến lên giúp một tay, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: “Công tử, vị này là tiểu thư Triệu gia sao?”

“Đúng, Huyện thái gia nơi này chính là Triệu Tĩnh Nguyên, đây là Nhị tiểu thư nhà Triệu đại nhân.” Ninh Mặc Hiên vừa vội vàng thao tác vừa nói.

“Tiểu thư Triệu gia sao lại ở đây? Hơn nữa công tử sao lại có thể tận tâm tận lực chữa bệnh cho tiểu thư Triệu gia như vậy?” Không phải xưa nay công tử đều không ưa người Triệu gia sao.

“Người không biết mẫu thân Nhị tiểu thư Triệu gia là ai sao?” Ninh Mặc Hiên vẫn cho là Lâm Miện biết, không ngờ hắn lại hỏi như vậy.

“Mẫu thân Nhị tiểu thư là người rất quan trọng sao?” Lâm Miện bị hỏi vậy càng mơ hồ, nên hỏi ngược lại.

“Nhị tiểu thư là ngoại sinh nữ của Khánh quốc công phủ, người nói ta có thể không tận tâm tận lực cứu nàng sao?” Ninh Mặc Hiên vừa vội vàng châm cứu cho Triệu Tĩnh Lam vừa nói.

Lâm Miện thế mới biết, dựa vào giao tình giữa Ninh quốc công phủ và Khánh quốc công phủ thì cũng chẳng có gì lạ khi công tử dụng tâm đến vậy.

“Ninh thế tử, hiện giờ nơi đây cũng không có cái gì ăn, nô tỳ đi phòng bếp tìm được ít đồ khô này, làm mấy món đơn giản, phiền ngài dùng tạm vậy.”

“Người cứ đặt lên bàn đi, ta điều trị xong cho Lam nhi rồi ăn sau. Các người có chuẩn bị một chút cháo không? Lát nữa tiểu thư nhà các người có thể tỉnh, hiện giờ nàng đang bệnh, không ăn không tốt.” Ninh Mặc Hiên không ngẩng đầu lên, chỉ nói.

Thúy Vũ thấy Ninh Mặc Hiên vẫn đang tập trung làm việc, đành đặt đồ ăn lên bàn, nói.

“Chúng nô tỳ có chuẩn bị một chút cháo cho tiểu thư, vẫn đang hầm cách thủy, chờ tiểu thư tỉnh là có thể ăn.”

“Ừ, như vậy cũng tốt.” Ninh Mặc Hiên dù không ngẩng đầu nhưng trong lòng cũng cảm thấy may mắn, có mấy nha đầu này ở đây, Lam nhi có thể được chăm sóc tốt, như vậy hắn cũng bớt lo.

“Công tử, có cần chúng nô tỳ giúp gì không ạ?” Thúy Vũ vẫn muốn chia sẻ giúp Ninh Mặc Hiên chút việc gì đó, nên hỏi.

“Hiện tại không có gì cần người giúp, có điều bệnh này muốn trị dứt đại khái cũng cần ít nhất nửa tháng, mà bên ngoài còn có không ít người nhiễm bệnh nên ta không thể ở đây suốt được, lúc ta không có mặt, phải nhờ các người chăm sóc Lam nhi rồi.” Ninh Mặc Hiên nhìn Triệu Tĩnh Lam vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nói.

“Đạ, đó là chuyện chúng nô tỳ phải làm, công tử không cần lo lắng.” Thúy Vũ vội trả lời.

“Cũng may Nguyệt Hoa biết y thuật, lát ta sẽ nhắc nàng một chút, như vậy cũng không cần phải lo lắng nhiều.” Die n da n lqdon Đối với chuyện này, Ninh Mặc Hiên vẫn tương đối yên tâm, chỉ có điều nếu dịch bệnh bên ngoài một ngày còn chưa được giải quyết thì hắn cũng không thể hoàn toàn buông xuống được, mặc dù hiện tại hắn có chút tự tin, nhưng phương thuốc đưa ra lại chỉ có hiệu quả đối với vài người, vài người khác lại không có hiệu quả gì, điều đó cho thấy vẫn còn có chút vấn đề cần hắn dụng tâm xử lý.

“Đạ, công tử, nô tỳ nghe theo công tử.” Nguyệt Hoa cũng ở đây, nghe Ninh Mặc Hiên nói vậy, lập tức đáp.

“Về sau các người mỗi người phụ trách một việc, nhất định phải chăm sóc tiểu thư nhà các người thật tốt.” Ninh Mặc Hiên quay đầu lại, nhìn mấy nha đầu trong phòng, nói.

“Điều này không phiền công tử phí tâm, tiểu thư là chủ tử của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ tận tâm tận lực chăm sóc tiểu thư thật tốt.” Nguyệt Minh nói chuyện tương đối thẳng, lúc này cũng không khách khí nói.

Ninh Mặc Hiên cũng không tức giận, hắn tin tưởng những điều Nguyệt Minh nói là thật tâm, cho nên gật đầu, sau đó xoay người, rút châm cho Triệu Tĩnh Lam.

“Công tử, ngài về thay y phục rồi dùng cơm thôi.” Lâm Miện nói.

“Được, có nước nóng không?” Ninh Mặc Hiên hỏi.

“Mới rồi chúng nô tỳ cũng nghĩ đến điều này, cho nên phòng bếp vừa đun nước nóng, giờ đúng lúc dùng được. Để nô tỳ đi chuẩn bị nước nóng cho công tử.” Thúy Vũ vội cười, nói.

“Để Lâm Miện đi theo người đi, người là nữ hài tử, không có sức, không thích hợp những việc nặng như vậy.” Ninh Mặc Hiên cũng phát hiện nha đầu này có ý khác với mình, nhưng hắn lại không muốn dính líu nhiều đến nữ nhân, vì vậy cách xa nàng một chút là tốt nhất.

“Đạ, công tử.” Lâm Miện đáp lời rồi theo Thúy Vũ ra ngoài.

“Các người cũng nên chú ý, về sau cần thận trừ độc cho chính mình, chỗ này ta có chút thảo dược, mỗi lần rửa tay đều phải ngâm qua thảo dược, như vậy đối với các người mới tốt, nếu chẳng may có chuyện gì, thì sẽ liên lụy đến tính mạng. Nếu các người không muốn bị lây bệnh từ tiểu thư thì nên nghe

theo, ta biết hiện giờ các người vẫn ổn, nhưng ta không hy vọng đến lúc tiểu thư các người khỏe rồi mà trong đám người các người lại có người ngã xuống.” Ninh Mặc Hiên dặn dò mấy nha đầu lần nữa.

Hết chương 96!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Thành Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.